

BREVIARIUM
ROMANUM

EX DECRETO SACROSANCTI CONCILII TRIDENTINI
RESTITUTUM

S. PII V. PONTIFICIS MAXIMI
JUSSU EDITUM

CLEMENTIS VIII. ET URBANI VIII.
AUCTORITATE RECOGNITUM

CUM OFFICIIS SANCTORUM

NOVISSIME PER SUMMOS PONTIFICES USQUE
AD HANC DIEM CONCESSIS

IN QUATUOR ANNI TEMPORA DIVISUM.

PARS AUTUMNALIS.

A DOMINICA PRIMA SEPTEMBRIS USQUE AD DOMINICAM
PRIMAM ADVENTUS.

NEAPOLI MDCCCXXXIII.
EX TYPOGRAPHIA ORSINIANA.

SUPERIORUM PERMISSU.

SUMMA BULLARUM

SUMMORUM PONTIFICUM, PRO EDITIONE HUJUS BREVIARII.

PIUS V. Bulla, quæ incipit *Quod a Nobis*, data Romæ septimo Idus Julii anno 1568.

Significat causam edendi hujus Breviarii, nempe ad tollendam orandi varietatem.

Enarrat ea, quæ in hac re præstitere Paulus et Pius nomine Quarti, et quam ipse adhiberi operam curavit, ex Decreto Concilii Tridentini.

Tollit, et abolet omnino Breviarium, a Cardinale S. Crucis compositum, quod erat brevissimum. Item alia Breviaria Romana, et alia, quæ ex institutione, vel consuetudine legitima non superant ducentos annos.

Permittit tamen, ut antiquiora ducentis annis possint mutari in hoc Breviarium, iis omissis, si Episcopus, et universum Capitulum consentiant.

Revocat omnes permissiones, et consuetudines, statuta, Privilegia, licentias, et indulta precandi, et psallendi more, et ritu prædictorum Breviariorum suppressorum.

Præcipit observari hoc Breviarium in toto orbe, cum exceptione 200. annorum, de qua supra.

Statuit in eo nihil mutandum, addendum, et detrahendum.

Obligat quosque, qui tenentur horas Canonicas recitare, ut hoc utantur Breviario, alias non satisfaciant muneri suo.

Jubet omnibus Prælatis, ut hoc introducant tam in Choro, quam extra Chorum.

Tollit peccati obligationem, quæ erat recitandi in Choro Officium parvum B. M. V. et Defunctorum, Psalmos Pœnitentiales, et Graduales, juxta Rubricas Breviarii.

Hortatur, ut recitentur eadem, propositis Indulgentiis dierum centum recitantibus Officium parvum B. M. V. et Defunctorum: quinquaginta recitantibus Psalmos Pœnitentiales, et Graduales, quando Rubricæ ea præscribant.

Non tamen tollit laudabilem consuetudinem, ubi est, recitandi Officium parvum B. M. V. in Choro, immo eamdem confirmat, et tandem tempus decernit obligationis ad usum Breviarii post ejusdem publicationem.

CLEMENS VIII. Bulla quæ incipit, *Cum in Ecclesia*, data Romæ die x. Maji, anno 1602. declarat, se per viros pios et eruditos, Breviarium Romanum a Pio V. editum, et progressu temporis in multis depravatum, examinasse, et in statum pristinum restituisse: illudque sic restitutum in Typographia Vaticana imprimi, et divulgari jussisse. Prohibet ne alibi imprimatur, nisi juxta exemplar Vaticanum, et habita Ordinariorum licentia, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ. Interdicit usum Breviariorum impressorum, absque tali Ordinariorum licentia in scriptis, quæ fidem faciat de collatione facta prædictorum Breviariorum cum Originali Romano, cujus etiam licentiæ copia initio, vel calce cujusque Breviarii semper imprimatur. Prædi-

etis Ordinariis prohibet, ne aliquid addi, vel detrahi permittant. Et hæc sub pœna excommunicationis, suspensionis a Divinis, ac interdicti ab ingressu Ecclesiæ. Verumtamen in gratiam pauperum, Breviaria hactenus impressa vendere, apud se retinere, ac illis uti permittit.

URBANUS VIII. Bulla quæ incipit, *Divinam Psalmodiam*, data Romæ die 25. Januarii anno 1633, declarat se, piorum, doctorumque Virorum adhibita cura, Breviarium a Pio V. editum, et a Clemente VIII. recognitum, a pluribus mendis expurgasse: Hymnos ad metri, et latinitatis regulas revocasse: in Psalmis, et Canticis interpunctionem editionis Vulgatæ restituisse, Sermones, Homilias, et Sanctorum Historias, collatis veteribus manuscriptis, recognovisse. Quamobrem jubet, ut juxta hanc correctionem Romæ imprimatur, alibi juxta Romanum exemplar excudatur, servatis conditionibus in suprascripta Clementis Bulla enumeratis, quas fere iisdem verbis repetit. Adjungens, easdem conditiones servandas in impressione eorum, quæ a Breviar. Rom. ortum habent, cujusmodi sunt Missalia, Diurnalia, Officia parva B. M. V., Officia Majoris Hebdom. et alia id genus.

EX DECRETORUM REGISTRO

S. RITUUM CONGREGATIONIS HÆC AD BREVIARIUM ROMANUM ATTINENT.

SAcra Rit. Congreg. declaravit, et decrevit, non potuisse post Bullam S. Pii V. de Brev. Rom. neque posse locorum Ordinarios, tam Sæculares, quam Regulares, addere Kalendariis, etiam propriis Ss. Officia, nisi ea dumtaxat, quæ Brev. Rom. Rubricis, vel S. Rit. Congr. seu Sedis Apost. licentia conceduntur. Neque propria auctoritate, quovis prætextu, mutare ritum, qui habetur in Kalend. Rom. seu Rubr. Breviarii, in altiorem ritum, neque extendere concessa officia de loco ad locum.

Item vetuit, et prohibuit celebrari per totam civitatem, vel Diœcesim, etiam de cujuscumque Ordinarii auctoritate, Festum cum Officio, eo quod in loco adsit Ecclesia Parochialis, vel Regularis, vel Abbatialis, aut aliqua Reliquia; sed tantum in ipsius Sancti Ecclesia Titulari, seu ubi asservatur corpus, aut insignis Reliquia, et non alibi.

Insignes autem Reliquias declaravit esse, caput, brachium, crus, aut illam partem corporis, in qua passus est Martyr, modo sit integra, et non parva, et legitime ab Ordinariis approbata.

De Sanctis Episcopis locorum, Martyribus, Civibus, et aliis Festis, de quibus in Kalendario Romano, seu Rubricis Breviarii nihil habetur, uti etiam de Beatis nondum canonizatis, nihil propria auctoritate constituatur, sed omnino consulatur Sacra Rituum Congregatio.

Decretum quoque nuper editum super electione Sanctorum in Patronos, et impressum omnino servetur.

Et hæc omnia decrevit, statuit, et mandavit, innovando pœnas Constitutionis S. Pii V. respective.

Facta demum relatione horum Decretorum SS. D. N. Urbano

Papæ VIII. ea laudavit, et approbavit, atque ab omnibus ubique sub prædictis pœnis servari præcepit, necnon in novis Breviariis de mandato Sanctitatis Suæ imprimendis apponi jussit.

Loco ✝ Sigilli. T. Tegrimius Episc. Assisiens. Secret.

Eadem pro Sanctis ad Libitum.

EAdem Sacra Rit. Congr. habita die 2. Decembris 1673. statuit ex mandato Clementis X. festa Sanctorum ad libitum in posterum non esse transferenda, si eorum festivitas incidat in diem Dominicum, vel aliquem diem Festor. Mobilium, sed tunc illo anno eorum Officia esse omittenda. Quod ipsum postea Innocentius Papa XI. in Congreg. habita 24. Januarii 1682. Generali Decreto confirmavit, et extendit insuper etiam ad Octav. et Natalitia Sanctorum, de præcepto in aliqua Religione, vel Diœcesi, ex Indulto Apostolico recitanda. Ita ut ne quidem dictis Festis, vel Octavis festa ad libitum tunc incidentia possint recitari, sed omitti prorsus debeant.

Permisit tamen, ut festum translatum, quod alias eo die celebrandum foret, in alium diem non impeditum transferatur: item ut eodem die omitti possit Offic. semel per Hebdomadam, aut mensem recitandum ex indulto Apostolico, ut ita locus sit celebrando Officio ad libitum.

Eadem pro Sanctis in Martyrologio non descriptis.

OFficia Sanctorum ratione corporis, seu insignis Reliquiæ recitanda, ex Decr. S. R. C. 11. Augusti 1691. intelligi debere de Sanctis dumtaxat in Martyrologio Romano descriptis, et dummodo constet de identitate Corporis, seu Reliquiæ insignis illiusmet Sancti, qui reperitur in Martyrologio Romano descriptus; de ceteris autem Sanctis in prædicto Martyrologio non descriptis, aut quibus a S. Sede non fuerit specialiter concessum, Officia recitari, et Missas celebrari vetuerunt, non obstante quod ipsorum Corpora, vel insignes Reliquiæ in Ecclesiis asserventur, quibus tamen ab Ordinariis locorum approbatis debitam Fidelium venerationem, prout hactenus servatum est, exhibendam esse censuerunt, sed absque Offic. et Missa, sub pœnis de non satisfaciendo præcepto recitandi Offic. aliisque in Constitutione S. Pii V. contentis. Die 11. Augusti 1691. et Sanctissimus approbavit die 19. Octobris, ejusdem anni 1691.

Loco ✝ Sigilli. J. Vallemanus S. R. C. Secr.

DERETA GENERALIA CIRCA RUBRICAS.

Cum Sacrorum Rituum Congregationi demisse supplicatum fuerit sequentia dubia declarare.

Primum. An, cum multis Congregationibus, Religionibus, sive Ecclesiis, vel Nationibus concessum sit a Sancta Sede Apostolica, ut semel, vel pluries in singulis hebdomadis, vel mensibus celebrentur varia Officia per annum, V. G. de Sanctissimo Sacramento, vel de Sanctis in diebus non impeditis aliquo Festo duplici', vel semiduplici, liceat ejusmodi Officia facere etiam in diebus Sanctæ Quadragesimæ, Adventus, Vigiliarum, et Quatuor Temporum, etiam si de his diebus nulla sit facta specialis mentio in aliquibus Officiorum concessionibus?

Secundum. An dies impeditus Festo duplici, vel semiduplici pro dictis Officiis recitandis, intelligantur etiam dies, in quibus ponendum est Officium de Festo duplici vel semiduplici translato, quemadmodum dicitur responsum fuisse olim a Sacra Congregatione. Quod scilicet Festum duplex, vel semiduplex etiam translatum, necnon dies Octavæ sit dies impeditus respectu talium Officiorum?

Tertium. An Regulares absque speciali privilegio, sed sola communicatione privilegiorum aliarum Religionum possint addere nomen Sancti Fundatoris in Litaniis, et Confiteor, itemque recitare Officia, et Missas concessas aliis Religionibus?

Sacrorum Rituum eadem Congregatio ad relationem Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis Colloredo respondit.

Ad Primum, Negative: et hujusmodi indulta non habere locum in Feriis Adventus, Quadragesimæ, Quatuor Temporum, Vigiliarum, sive cum jejunio, sive absque jejunio, nec in Feria secunda Rogationum, nec in illa Feria, in qua secundum Rubricas sit reponendum Officium Dominicæ.

Ad Secundum, Affirmative.

Ad Tertium, Negative in omnibus.

Et ita declaravit, ac servari voluit. Ac insuper ut Declarationes, seu Decreta prædicta omnibus innotescant, typis ea imprimi mandavit. Die 20. Martii 1706.

G. Card. Garpineus.

Loco † Sigilli.

B. Inghirami S. R. C. Secr.

DE ANNO, ET EJUS PARTIBUS.

Annus menses habet duodecim, hebdomadas duas, et quinquaginta, et diem unum: Dies vero trecentos sexaginta quinque, et fere sex horas: tanto enim temporis intervallo Sol Zodiacum perlustrat. Quater autem sex horæ singulis quaternis annis diem constituunt: hinc annus ille intercalaris, Bissextus, vel Bissextilis dicitur.

DE ANNI CORRECTIONE

ejusque necessitate, ac Kalendario Gregoriano.

Quod dictum est, Annum continere trecentos, et sexaginta quinque dies, et fere sex horas, intelligendum est, sex horas non esse integras, cum ad earum complementum aliqua minuta deficiant.

Ex quorum minutorum neglectu progressum est, ac si annus ultra dies 365. contineret integras sex horas, et factum est, ut minuta, quæ ultra debitam quantitatem annis singulis tribuebantur, tractu temporis ita excreverint, ut invicem juncta constituerint dies decem, qui causam dederunt, ut Æquinoctium Vernum sedem suam mutaverit.

Cui malo occurrens Gregorius XIII. non solum Æquinoctium Vernum restituit in pristinam sedem, a qua jam a Concilio Nicæno, decem circiter diebus in anno correctionis 1582. præcedendo recesserat, quod a Concilio ad xii. Kalendas Aprilis fuerat constitutum; et xiv. Lunam Paschalem suo in loco reposuit: sed viam quoque tradidit, et rationem, qua caveretur, ut in posterum et Æquinoctium Vernum, et xiv. Luna Paschalis a propriis sedibus numquam removerentur.

Ut enim Æquinoctium Vernum ad xii. Kalendas Aprilis restitueretur, statuit, ut dicti decem dies in mense Octobri ipsius anni 1582. eximerentur, ut post quartam diem Octobris Sancto Francisco sacram, sequens dies non esset quinta, sed decima quinta Octobris. Et ita error, qui in præteritum tot annorum circulis irrepserat, in momento temporis fuit correctus.

Ut autem in posterum idem error vitaretur, ne a xii. Kalendis Aprilis Æquinoctium Vernum recederet, statuit idem Gregorius, Bissextum quarto quoque anno (uti mos est) continuari debere, præterquam in centesimis annis, qui quamvis Bissext. antea semper fuerint, qualem etiam esse voluit annum 1600. anno correctionis proximum, post eum tamen, qui deinceps consequentur, centesimi, non omnes Bissextiles essent, sed in quadringentis quibusque annis primi quinque tres centesimi, sine Bissexto transigerentur: quartus vero quisque centesimus esset Bissextilis: ita ut annus 1700. 1800. 1900. Bissext. non sint, anno vero 2000. more consueto dies Bissextus intercaletur, Februario dies 29. continente: idemque ordo intermittendi, intercalandique Bissextum diem, in quadringentis quibusque annis perpetuo conservaretur.

QUATUOR TEMPORA.

Quatuor tempora celebrantur quarta, et sexta Feria, ac Sabbato post tertiam Dñicam Adventus, post primam Dominicam Quadragesimæ, post Dominicam Pentecostes, post festum Exaltationis sanctæ Crucis.

NUPTIÆ QUANDO

celebrari non possint, juxta Decretum Concilii Tridentini.

A Dominica prima Adventus usque in diem Epiphaniæ, et a Feria iv. Cinerum usque in Octav. Paschatis inclusive, sancta Synodus solemnitates Nuptiarum prohibet. In aliis vero temporibus Nuptias solemniter celebrari permittit.

DE CYCLO DECENNOVENNALI AUREI NUMERI.

Cyclus decennovennalis Aurei numeri est revolutio numeri 19. annor. ab 1. usque ad 19., qua revolutione peracta, iterum ad unitatem reditur. V. gr. Anno 1577. numerus cycli decennovennalis, qui dicitur Aureus, est 1. anno sequenti 1578. est 2. et ita deinceps in seq. annis, uno semper amplius usque ad 19. qui aureus numerus cadet in annum 1595. post quem iterum ad unitatem redeundum est, ita ut anno 1596. Aureus numerus sit rursus 1. anno 1597. sit. 2. etc. Igitur ut Aureus numer. quolibet anno proposito inveniatur, composita est sequens tabella Aureorum numer. cujus usus incipit ab anno correctionis 1582. inclusive, duratque in perpetuum. Ex ea enim Aureus num. cujuslibet anni post annum 1582. reperietur hoc modo.

6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.			
16.	17.	18.	19.	1.	2.	3.	4.	5.				

Anno 1582. tribuatur primus numerus tabellæ, qui est 6.; secundus autem, qui est 7. sequenti anno 1583. et ita deinceps in infinitum, donec ad annum, cujus Aureum numerum quæris, perveniatur, redeundo ad principium tabellæ, quotiescumque eam percurreris. Nam numerus, in quem annus propositus cadit, dabit Aureum numerum quæsitum.

De Epactis, et Noviluniis.

Epacta nihil aliud est, quam numerus dierum, quibus annus Solaris communis dierum 365. annum communem Lunarem dierum 354. superat: itaut Epacta primi anni sit 11. cum hoc numero annus Solaris communis Lunarem annum communem excedat; atque adeo sequenti anno Novilunia contingant 11. diebus prius, quam anno primo. Ex quo fit, Epactam secundi anni esse 22. cum eo anno rursum annus Solaris Lunarem annum superet 11. diebus, qui additi ad 11. dies primi anni, efficiunt 22.; ac proinde, finito hoc anno, Novilunia contingere 22. diebus prius, quam primo anno: Epactam autem tertii anni esse 3. quia si rursus 11. dies ad 22. adjiciantur efficietur num. 33. a quo si rejiciantur 30. dies, qui unam Lunationem Embolismalem constituunt, relinquentur 3., atque ita deinceps. Progrediuntur enim Epactæ omnes per continuum augmentum 11. dierum, abjectis tamen 30. quando rejici possunt. Solum quando perventum erit ad ultimam Epactam Aureo numero 19. respondentem, quæ est 29. addantur 12. ut abjectis 30. ex composito num. 41. habeatur rursus Epacta 11. ut in principio. Quod ideo fit, ut ultima Lunatio Embolismica, currente Aureo num. 19. sit tantum 29. dierum. Si enim 30. dies contineret, ut aliæ sex Lunationes Embolismicæ, non redirent Novilunia post 19. annos Solares ad eosdem dies, sed versus calcem mensium prolaberentur, contingerentque uno die tardius, quam ante 19. annos. De qua re plura invenies in libro novæ rationis restituendi Kalendarii Romani. Sunt autem novendecim Epactæ, quot et Aurei numeri, respondebantque ipsis Aureis numeris ante Kalendarii correctionem eo modo, quo in hac tabella dispositæ sunt. *Tabella Epactarum respondentium Aureis numeris ante Kalendarii correctionem.*

Aur. num.	1.	2.	3.	4.	5.	6.
Epact.	xi.	xxii.	iii.	xiv.	xxv.	vi.
7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.
xvii.	xxviii.	ix.	xx.	i.	xii.	xxiii.

14.	15.	16.	17.	18.	19.
iv.	xv.	xxvi.	vii.	xviii.	xxix.

Quia vero cyclus decennovenalis Aurei numeri imperfectus est, cum Novilunia post 19. annos Solares non præcise ad eadem loca redeant, ut dictum est, imperfectus etiam erit hic cyclus 19. Epactarum. Quamobrem ita emendatus est, ut in posterum loco Aurei numeri, et dictarum 19. Epactarum, utamur 30. numeris Epactalibus ab 1. usque ad 30. ordine progredientibus, quamvis ultima Epacta, sive quæ ordine est trigesima, notata numero non sit, sed signo hoc *, propterea quod nulla Epacta esse possit 30. Variis autem temporibus ex his 30 Epactis respondent decem, et novem Epactæ, prout Solaris anni ac Lunaris æquatio exposcit, quæ quidem decem et novem Epactæ progrediuntur, ut olim, per eumdem numer. 11., adduntur que semper 12. illi Epactæ, quæ respondet Aureo numer. 19. ut habeatur sequens Epacta respondens Aureo num. 1. ob rationem paullo ante dictam. Id quod sequens tabella perspicuum faciet, quæ continet Aureos numeros, et Epactas inter se respondentes ab anno 1700. inclusive usque ad annum 1900. exclusive. Quamvis autem vulgares Epactæ mutentur in Martio, re ipsa tamen in principio anni mutandæ sunt, una cum Aureo numero, in cujus locum hæ nostræ Epactæ succedunt.

Alia Tabella Epactarum respondentium Aureis numer. ab anno 1700. *inclusive, usque ad annum* 1900. *exclusive.*

Aur.num.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.
Epactæ.	ix.	xx.	i.	xii.	xxiii.	iv.	xv.

17.	18.	19.	1.	2.	3.
xxvi.	vii.	xxviii.	*	xi.	xxii.

4.	5.	6.	7.	8.	9.
iii.	xiv.	xxv.	vi.	xvii.	xxviii.

Ad tollendam dubitationem de usu hujus novæ tabellæ Epactarum, ostendamus rem exemplis. Anno 1700. tribuatur Epacta nona, quæ sub Aureo numero 10. collocatur, fietque Novilunium 28. Januar. 20. Febr. 22. Martii. Item anno 1701. tribuatur Epacta xx. sub Aureo numero 11. collocata, quæ toto eo anno in Kalend. Novilunia monstrabit: ut in Januar. die 11. in Febr. die 9. in Martio die 11. Et sic deinceps per ordinem annis progredientibus, redeundo ad principium Tabellæ, quotiescumque eam percurreris. Rursus anno 1710. Epacta non signatur numero, sed hoc signo *, quod collocatur sub Aureo numero 1. et in Kalend. toto eo anno Novilunium indicabit, nimirum in Januario die 1. et 31., in Martio (nam in Febr. nullum tunc Novilunium, cum in eo signum hoc * non reperiatur) die 1. et 31., in Aprili die 29. etc.

Tabella litterarum Dominicalium ab anno 1700. *inclusive, usque ad annum* 1900. *exclusive.*

d c	b A g	f e	d c b	A g	f e d	c b
A g f	e d	c b A	g f	e d c	b A	g f e

Usus hujus Tabellæ talis est. Anno 1700. tribuatur unica littera inferiori, primæ cellulæ, relicta littera d, superiori, quia Annus, ille 1700. non est Bissextilis, sed Communis, et littera d, fuit Dominicalis præcedenti anno 1699. Anno sequenti 1701. tribuatur littera b, secundæ cellulæ, etc. Item anno 1704. tribuantur geminæ litteræ f, e, quintæ cellulæ; et sic deinceps aliis annis per ordinem aliæ cel-

lulæ tribuantur, donec ad Annum propositum pervenias, redeundo ad principium Tabellæ, quotiescumque eam percurreris: nam cellula, in quam Annus propositus cadet, dummodo minor sit, quam annus 1800. dabit litteram Dominicalem propositi anni: quæ si unica occurrerit, Annus erit communis; si vero duplex, Bissextilis, et tunc superior littera Dominicam diem indicabit in Kalendario a principio Anni usque ad Festum S. Mathiæ Apostoli, inferior autem ab hoc festo usque ad finem anni.

DE INDICTIONE.

INdictio est revolutio 15. annorum ab 1. usque ad 15. qua revolutione peracta, iterum reditur ad unitatem, initiumque sumit quilibet annus hujus cycli a Januario in Bullis Pontificiis. Et quoniam Indictionum frequens usus est in Diplomatibus, et scripturis publicis, facile annum Indictionis currentem quolibet anno proposito inveniemus ex seq. tabella, cujus usus perpetuus est: initium tamen sumit ab anno correctionis 1582.

Tabella Indictionis, ab anno correctionis 1582.

10.	11.	12.	13.	14.	15.	1.
2.	3.	4.	5.	6.	7.	8. 9

Nam si anno 1582. tribuas primum numerum, qui est 10. et sequenti anno 1583. secundum numerum, qui est 11. et sic deinceps usque ad annum propositum, redeundo ad principium tabellæ, quotiescumque eam percurreris; cadet annus propositus in Indictionem, quæ quæritur.

DE FESTIS MOBILIBUS.

QUoniam ex Decr. Sac. Concilii Niceni Pascha, ex quo reliqua Festa mobilia pendent, celebrari debet die Dominico, qui proxime succedit xiv. Lunæ primi mensis. (is vero apud Hebræos vocatur primus mensis, cujus xiv. Luna vel cadit in diem verni Æquinoctii, quod die 21. mensis Martii contingit, vel propius ipsum sequitur) efficitur, ut si Epacta cujusvis anni inveniatur, et ab ea in Kalendario notata inter diem octav. Martii inclus., et quintum Aprilis inclusive (hujus enim Epactæ xiv. Luna cadit vel in diem Æquinoctii verni, idest, in diem 21. Martii, vel eum propius sequitur) numerentur inclusive deorsum versus dies 14., proximus dies Dominicus diem hunc xiv. sequens (ne cum Judæis conveniamus, si forte dies xiv. Lunæ caderet in diem Dominicum) sit dies Pasch.

Exemplum. Anno 1605. Epacta est x. et littera Dominicalis b. Et quoniam invenimus Epactam x. inter diem 8. Martii, et 5. Aprilis inclusive positam esse e regione diei 21. Martii, a quo inclusive si deorsum versus numerentur 14. dies, inveniemus xiv. Lunam die 3. Aprilis, quæ est Dominica, cum e regione illius sit littera Dominicalis b. Ne igitur cum Judæis conveniamus, qui Pascha celebrant die xiv. Lunæ, sumenda est littera Dominicalis b, quæ sequitur xiv. Lunam: nempe ea, quæ e regione diei 10. Aprilis collocatur: atque eo anno Pascha celebrandum erit die 10. Aprilis. Item anno 1604. Epacta est xxix. et duplex littera Dominicalis d, c, cum ille annus sit Bissextilis. Si igitur ab Epacta xxix. quæ e regione diei 1. Aprilis ponitur inter diem 8. Martii, et 5. Aprilis inclusive, numerentur dies 14., cadet xiv. Luna in diem 15. Aprilis. Et quia tunc currit posterior littera Dominicalis nempe c, quæ post diem 14. Aprilis, idest, post xiv. Lunam collocata est e -

regione diei 18. Aprilis, celebrabitur eo anno Pascha die 18. Aprilis.

Ceterum ut facilius omnia Festa mobilia inveniantur, compositæ sunt duæ sequentes Tabulæ Paschales, una antiqua, et nova altera. Ex antiqua ita Festa mobilia reperientur. In latere sinistro tabulæ accipiatur Epacta currens, et in linea litterarum Dominicalium sumatur littera Dominicalis currens, infra tamen Epactam currentem, ita ut si littera Dominicalis currens reperiatur e regione Epactæ currentis, assumenda sit eadem littera Dominicalis proxime inferior. Nam e regione hujus litteræ Dominicalis omnia festa mobilia continentur.

Exemplum. Anno 1606. Epacta est xxi. et littera Dominicalis A. Si igitur in Tabula antiqua sumatur littera Dominicalis A, quæ primo infra Epactam xxi. occurrerit, reperientur e regione hujus litteræ Dominica Septuagesimæ die 22. Januarii, dies Cinerum 8. Februarii, Pascha 26. Martii, Ascensio Domini 4. Maji, Pentecostes 13. Maji, et Festum Corporis Christi 25. Maji. Dominicæ autem inter Pentecosten et Advent. eo anno erunt 28. et Adventus celebrabitur die 3. Decembris et sic de ceteris. Item anno 1605. Epacta est x. et littera Dominicalis b, quæ in Tabula reperitur e regione Epactæ x. Quare sumenda est alia littera b, quæ proxime infra Epactam invenitur, e regione cujus invenies Septuages. die 6. Februarii, dies Cinerum 23. Februarii, Pascha 10. Aprilis, etc.

Notandum autem est, quod quemadmodum in anno communi, cadente littera Dominicali e regione Epactæ in Tabula antiqua, sumitur eadem littera proxima infra Epactam, ut diximus: ita quoque in anno Bissextili, si alterutra duarum litterarum Dominicalium tunc currentium e regione Epactæ reperiatur, assumendæ sunt aliæ duæ similes litteræ proxime inferiores, ut Festa mobilia inveniantur.

Ex tabula vero Paschali nova ita eadem Festa mobilia reperientur. In cellula litteræ Dominicalis currentis quæratur Epacta currens. Nam e directo omnia Festa mobilia deprehendentur. Ut anno 1609. in cellula litteræ Dominicalis d, tunc currentis e regione Epactæ xxiv. quæ eodem anno currit, habetur Septuagesima die 15. Februarii, dies Cinerum 4. Martii, Pascha 19. Aprilis, etc.

Sed sive antiqua, sive nova Tabula Paschali utamur, invenienda sunt omnia Festa mobilia in annis Bissextilibus per litteram Dominicalem posteriorem; quæ nimirum occurrit post festum S. Mathiæ Apostoli, ne scilicet ambigamus ultra duarum litterarum pro hoc, aut illo festo indagando accipienda sit: ita tamen, ut Septuagesimæ, et diei Cinerum inventæ in Januario, aut Februario addatur unus dies. Quod ideo fit, quia ante diem S. Mathiæ currit prior littera Dominicalis, quæ in Kalendario posteriorem semper sequitur: post Festum autem S. Mathiæ in Februario, licet posterior littera currat, additur tamen tunc dies intercalaris, ita ut dies 24. Februarii dicatur 25., et dies 25. dicatur 26. etc. Quod si dies Cinerum cadat in Martium, nihil addendum est, quia tunc et littera posterior currit, et dies mensis propriis numeris respondent, cum dies intercalaris Februar. sit additus. Imo nisi per posteriorem litteram investigaretur, non inveniretur recte Septuages. in anno Bissextili currente Epacta xxiv. vel xxv. et litter. Dominicales d, c, ut in secundo, ac tertio exemplo perspicuum fiet pro annis 4088. et

3784. Exempli gratia. Anno 2096. Bissextili Epacta erit v. et litteræ Dominicales A, g. Si igitur, per posteriorem litteram, quæ est g, Festa mobilia investigentur, reperietur Septuages. die 11. Februarii, et dies Cinerum 28. Februarii. Si autem addatur unus dies, cadet Septuages. in diem 12. Februar. quæ est Dominica, et dies Cinerum in diem 29. Februar. quæ est Feria iv. Pascha autem, et reliqua Festa in eos dies cadent, qui in Tabula expressi sunt. Item anno 4088. Bissextili Epacta erit xxiv. et litteræ Dominicales d, c. Si igitur, per litteram c, quæ posterior est, inquirantur Festa mobilia, invenietur Septuages. die 21. Februarii, et si addatur unus dies, cadet in diem 22. Februarii, quæ est Dominica. Dies autem Cinerum cadet in diem 10. Martii, quare nihil additur, etc. Rursus anno 3784. Bissextili Epacta erit xxv. et litteræ Dominicales d, c. Ergo iterum per posteriorem c, reperietur Septuagesima die 21. Februar. hoc est addita 1. die 22. Quod si per priorem litteram d, in utroque horum duorum annorum agendum esset, nihil efficeretur, cum infra Epactas xxiv. vel xxv. littera d, indicet Septuag. die 15. Februar. quod falsum esset, cum eo anno posterior littera c, Pascha offerat die 25. Aprilis, ac proinde Septuag. die 22. Februar. celebranda sit, ut liquido constat, si a die Paschæ, Dominicæ retro numerentur usque ad Septuagesimam.

In priori porro Tabula Paschali antiqua reformata, Epactis ad sinistram præposuimus Aureos numeros eodem ordine, quo ante emendationem Kalendarii collocari solebant, ut ex iis Festa mobilia invenirentur. Hoc autem idcirco a nobis factum est, ut Pascha, ceteraque festa mobilia, a Concilio Nicæno usque ad annum 1582. quilibet indagare possit. Eodem autem prorsus artificio ex Aureis numer. ita distributis festa mobilia eruuntur quo ex Epactis. Sit enim explorandum, exempli causa, quando Festa hæc celebrata fuerint anno 1450. Quoniam eo anno Aur. num. fuit 5. et littera Dominicalis d, si Aur. num. 7. in sinistro latere accipiatur, et prima littera d, infra eum occurrens, reperietur e regione hujus litteræ d, Septuages. die 1. Februar. dies Cinerum 18. Februar. Pascha die 5. Aprilis, etc. Adventus Domini celebratur semper die Dominico, qui propinquior est festo S. Andreæ Apostoli: nempe a die 27. Novembris inclusive, usque ad diem 3. Decembris inclusive, ita ut littera Dominicalis currens, quæ reperitur in Kalendario a die 27. Novembris usque ad diem 3. Decembris, indicet Dominicam Adventus. Ut v. g. si littera Dominicalis est g, Dominica Adventus cadet in diem 2. Decembris, quia ibi est littera g, in Kalendario, etc.

Ad finem tandem Tabularum Paschalium apposita est Tabula temporaria multorum annorum, e regione quorum omnia Festa mobilia inveniuntur: quæ quidem Tabula ex Tabulis Paschalibus excerpta est, ex quibus infinitæ aliæ erui possunt pro quibuscumque annis.

TABULA PASCHALIS
ANTIQUA REFORMATA.

A. N.		Cyc. Epa.	L. D.	Sept.	Dies Cin.	Pasch.	Ascens.	Pentec.	Cor. Chr.	D.p. Pent	1. Do. Adv.
16		23	c	Ja.	Feb.	Mar.	Apr	Ma	Ma.		
5		22	d	18	4	22	30	10	21	28	29 N.
		21	e	19	5	23	1. M.	11	22	28	30
13		20	f	20	6	24	2	12	23	28	1. D.
2		19	g	21	7	25	3	13	24	28	2
		18	A	22	8	26	4	14	25	28	3
10		17	b	23	9	27	5	15	26	27	27. N.
		16	c	24	10	28	6	16	27	27	28
18		15	d	25	11	29	7	17	28	27	29
7		14	e	26	12	30	8	18	29	27	30
		13	f	27	13	31	9	19	30	27	1. D.
15		12	g	28	14	1. A	10	20	31	27	2
4		11	A	29	15	2	11	21	1 Ju.	27	3
		10	b	30	16	3	12	22	2	26	27. N.
12		9	c	31	17	4	13	23	3	26	28
1		8	d	1 F.	18	5	14	24	4	26	29
		7	e	2	19	6	15	25	5	26	30
9		6	f	3	20	7	16	26	6	26	1. D.
		5	g	4	21	8	17	27	7	26	2
17		4	A	5	22	9	18.	28	8	26	3
6		3	b	6	23	10	19	29	9	25	27. N.
		2	c	7	24	11	20	30	10	25	28
14		1	d	8	25	12	21	31	11	25	29
3		*	e	9	26	13	22	1 Ju.	12	25	30
		29	f	10	27	14	23	2	13	25	1. D.
11		28	g	11	28	15	24	3	14	25	2
		27	A	12	1. M.	16	25	4	15	25	3
19	25	26	b	13	2	17	26	5	16	24	27. N.
8	xxv	24	c	14	3	18	27	6	17	24	28
			d	15	4	19	28	7	18	24	29
			e	16	5	20	29	8	19	24	30
			f	17	6	21	30	9	20	24	1. D.
			g	18	7	22	31	10	21	24	2
			A	19	8	23	1 Ju	11	22	24	3
			b	20	9	24	2	12	23	23	27. N.
			c	21	10	25	3	13	24	23	28

TABULA PASCHALIS.

Litteræ Dominicales.	Cyclus Epactarum.	Septuagesima.	Dies Cinerum.
D	23.	18 Jan.	4 Feb.
	22. 21. 20. 19. 18. 17. 16.	25 Jan.	11 Feb.
	15. 14. 13. 12. 11. 10. 9.	1 Feb.	18 Feb.
	8. 7. 6. 5. 4. 3. 2.	8 Feb.	25 Feb.
	1.*29.28.27.26.25. 25.24.	15 Feb.	4 Mar.
E	23 22.	19 Jan.	5 Feb.
	21. 20. 19 18. 17. 16. 15.	26 Jan.	12 Feb.
	14. 13. 12. 11. 10. 9. 8.	2 Feb.	19 Feb.
	7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.	9 Feb.	26 Feb.
	*. 29.28.27.26. 25. 25.24.	16 Feb.	5 Mar
F	23. 22. 21.	20 Jan.	6 Feb.
	20. 19. 18. 17. 16. 15. 14.	27 Jan.	13 Feb.
	13. 12. 11. 10. 9. 8. 7.	3 Feb.	20 Feb.
	6. 5. 4. 3. 2. 1. *.	10 Feb.	27 Feb.
	29. 28. 27. 26. 25. 25. 24.	17 Feb.	6 Mar.
G	23. 22. 21. 20.	21 Jan.	7 Feb.
	19. 18. 17. 16. 15. 14. 13.	28 Jan.	14 Feb.
	12. 11. 10. 9. 8. 7. 6.	4 Feb.	21 Feb.
	5. 4. 3. 2. 1. *. 29.	11 Feb.	28 Feb.
	28. 27. 26. 25. 25. 24.	18 Feb.	7 Mar.
A	23. 22. 21. 20. 19.	22 Jan.	8 Feb.
	18. 17. 16. 15. 14. 13. 12.	29 Jan.	15 Feb.
	11. 10. 9. 8. 7. 6. 5.	5 Feb.	22 Feb.
	4. 3. 2. 1. *. 29. 28.	12 Feb.	1 Mar.
	27. 26. 25. 25. 24.	19 Feb.	8 Mar.
B	23. 22. 21. 20. 19. 18.	23 Jan.	9 Feb.
	17. 16. 15. 14. 13. 12. 11.	30 Jan.	16 Feb.
	10. 9. 8. 7. 6. 5. 4.	6 Feb.	23 Feb.
	3. 2. 1. *. 29. 28. 27.	13 Feb.	2 Mar.
	26. 25. 25. 24.	20 Feb.	9 Mar.
C	23. 22. 21. 20. 19. 18. 17.	24 Jan.	10 Feb.
	16. 15. 14. 13. 12. 11. 10.	31 Jan.	17 Feb.
	9. 8. 7. 6. 5. 4. 3.	7 Feb.	24 Feb.
	2. 1.*.29.28.27.26. 25.	14 Feb.	3 Mar.
	25. 24.	1 Feb.	10 Mar.

NOVA REFORMATA.

Pascha.	Ascensio.	Penteco-stes.	Corpus Christi.	Dominicæ post Pentecost.	Dominic. prima Adventus
22 Mar.	30 Apr.	10 Maji	21 Maji	28	29 Nov.
29 Mar.	7 Maji	17 Maji	28 Maji	27	29
5 Apr.	14 Maji	24 Maji	4 Junii	26	29
12 Apr.	21 Maji	31 Maji	11 Junii	25	29
19 Apr.	28 Maji	7 Junii	18 Junii	24	29
23 Mar.	1 Maji	11 Maji	22 Maji	28	30 Nov.
30 Mar.	8 Maji	18 Maji	29 Maji	27	30
6 Apr.	15 Maji	25 Maji	5 Junii	26	30
13 Apr.	22 Maji	1 Junii	12 Junii	25	30
20 Apr.	29 Maji	8 Junii	19 Junii	24	30
24 Mar.	2 Maji	12 Maji	23 Maji	28	1 Dec.
31 Mar.	9 Maji	19 Maji	30 Maji	27	1
7 Apr.	16 Maji	26 Maji	6 Junii	26	1
14 Apr.	23 Maji	2 Junii	13 Junii	25	1
21 Apr.	30 Maji	9 Junii	20 Junii	24	1
25 Mar.	3 Maji	13 Maji	24 Maji	28	2 Dec.
1 Apr.	10 Maji	20 Maji	31 Maji	27	2
8 Apr.	17 Maji	27 Maji	7 Junii	26	2
15 Apr.	24 Maji	3 Junii	14 Junii	25	2
22 Apr.	31 Maji	10 Junii	21 Junii	24	2
26 Mar	4 Maji	14 Maji	25 Maji	28	3 Dec
2 Apr.	11 Maji	21 Maji	1 Junii	27	3
9 Apr.	18 Maji	28 Maji	8 Junii	26	3
16 Apr.	25 Maji	4 Junii	15 Junii	25	3
23 Apr.	1 Junii	11 Junii	22 Junii	24	3
27 Mar.	5 Maji	15 Maji	26 Maji	27	27 Nov
3 Apr.	12 Maji	22 Maji	2 Junii	26	27
10 Apr.	19 Maji	29 Maji	9 Junii	25	27
17 Apr.	26 Maji	5 Junii	16 Junii	24	27
24 Apr.	2 Junii	12 Junii	23 Junii	23	27
28 Mar.	6 Maji	16 Maji	27 Maji	27	28 Nov.
4 Apr.	13 Maji	23 Maji	3 Junii	26	28
11 Apr.	20 Maji	30 Maji	10 Junii	25	28
18 Apr.	27 Maji	6 Junii	17 Junii	24	28
25 Apr.	3 Junii	13 Junii	24 Junii	23	28

TABELLA

T E M P O R A R I A.

Anni Dñi.	Litt. Dom.	Aur. num	Epacta.	Septuagesima.	Dies Ciner.	Pascha.
1833	F	10	ix	3 Feb.	20 Feb.	7 Apr.
1834	E	11	xx	26 Jan.	12 Feb.	30 Mar.
1835	D	12	i	15 Feb.	4 Mar.	19 Apr.
1836	CB	13	xii	31 Jan.	17 Feb.	3 Apr.
1837	A	14	xxiii	22 Jan.	8 Feb.	26 Mar.
1838	G	15	iv	11 Feb.	28 Feb.	15 Apr.
1839	F	16	xv	27 Jan.	13 Feb.	31 Mar.
1840	ED	17	xxvi	16 Feb.	4 Mar.	19 Apr.
1841	C	18	vii	7 Feb.	24 Feb.	11 Apr.
1842	B	19	xviii	23 Jan.	9 Feb.	27 Mar.
1843	A	1	*	12 Feb.	1 Mar.	16 Apr.
1844	GF	2	xi	4 Feb.	21 Feb.	7 Apr.
1845	E	3	xxii	19 Jan.	5 Feb.	23 Mar.
1846	D	4	iii	8 Feb.	25 Feb.	12 Apr.
1847	C	5	xiv	31 Jan.	17 Feb.	4 Apr.
1848	BA	6	xxv	20 Feb.	8 Mar.	23 Apr.
1849	G	7	vi	4 Feb.	21 Feb.	8 Apr.
1850	F	8	xvii	27 Jan.	13 Feb.	31 Mar.
1851	E	9	xxviii	16 Feb.	5 Mar.	20 Apr.
1852	DC	10	ix	8 Feb.	25 Feb.	11 Apr.
1853	B	11	xx	23 Jan.	9 Feb.	27 Mar.
1854	A	12	i	12 Feb.	1 Mar.	16 Apr.
1855	G	13	xii	4 Feb.	21 Feb.	8 Apr.
1856	FE	14	xiii	20 Jan.	6 Feb.	23 Mar.
1857	D	15	iv	8 Feb.	25 Feb.	12 Apr.
1858	C	16	xv	31 Jan.	17 Feb.	4 Apr.

FESTORUM

MOBILIUM.

Anni Domini	Ascensio.	Pentecostes.	Corpus Christi.	Indic.	Domin. post Pentec.	Dominica i. Advent.
1833	16 Maii	26 Maii	6 Jun.	6	26	1 Dec.
1834	8 Maii	18 Maii	29 Maii	7	27	30 Nov.
1835	28 Maii	7 Jun.	18 Jun.	8	24	29 Nov.
1836	12 Maii	22 Maii	2 Jun.	9	26	27 Nov.
1837	4 Maii	14 Maii	25 Maii	10	28	3 Dec.
1838	24 Maii	3 Jun.	14 Jun.	11	25	2 Dec.
1839	9 Maii	19 Maii	30 Maii	12	27	1 Dec.
1840	28 Maii	7 Jun.	18 Jun.	13	24	29 Nov.
1841	20 Maii	30 Maii	10 Jun.	14	25	28 Nov.
1842	5 Maii	15 Maii	26 Maii	15	27	27 Nov.
1843	25 Maii	4 Jun.	15 Jun.	1	25	3 Dec.
1844	16 Maii	26 Maii	6 Jun.	2	26	1 Dec.
1845	1 Maii	11 Maii	22 Maii	3	28	30 Nov.
1846	21 Maii	31 Maii	11 Jun.	4	25	29 Nov.
1847	13 Maii	23 Maii	3 Jun.	5	26	28 Nov.
1848	1 Jun.	11 Jun.	22 Jun.	6	24	3 Dec.
1849	17 Maii	27 Maii	7 Jun.	7	26	2 Dec.
1850	9 Maii	19 Maii	30 Maii	8	27	1 Dec.
1851	29 Maii	8 Jun.	19 Jun.	9	24	30 Nov.
1852	20 Maii	30 Maii	10 Jun.	10	25	28 Nov.
1853	5 Maii	15 Maii	26 Maii	11	27	27 Nov.
1854	25 Maii	4 Jun.	15 Jun.	12	25	3 Dec.
1855	17 Maii	27 Maii	7 Jun.	13	26	2 Dec.
1856	1 Maii	11 Maii	22 Maii	14	28	30 Nov.
1857	21 Maii	31 Maii	11 Jun.	15	25	29 Nov.
1858	13 Maii	23 Maii	3 Jun.	1	26	28 Nov.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
xxv.xxiv	c	Kal.	1	*Petri ad Vincula*, dupl. *cum comm.* S. Pauli et Ss. Machabæorum Mart.
xxiii	d	iv	2	Stephani Papæ et Mart.
xxii	e	iii	3	Inventio Sancti Stephani Protomartyris, *semid.*
xxi	f	Prid.	4	Dominici Conf., *dupl.*
xx	g	Non.	5	*Dedicatio S. Mariæ ad Nives*, duplex.
xix	A	viii	6	Transfiguratio Domini, *dupl. et com. mem.* Ss. Xysti Papæ, et Felicissimi, et Agapiti Martyrum.
xviii	b	vii	7	Cajetani Thienæi Conf. *dupl. cum comm.* S. Donati Episcopi et Martyris.
xvii	c	vi	8	Cyriaci, Largi, et Smaragdi Martyrum, *semid.*
xvi	d	v	9	Vigilia, *et commem.* S. Romani Mart.
xv	e	iv	10	*Laurentii Martyris*, dupl.
xiv	f	iii	11	De Octava S. Laurentii, *cum comm.* Ss. Tiburtii, et Susannæ Martyr.
xiii	g	Prid.	12	Claræ Virg. *dupl. cum comm.* Octavæ.
xii	A	Idib.	13	De Octava, *et commem.* Ss. Hyppoliti, et Cassiani Mart.
xi	b	xix	14	De Octava, *cum commem.* Vigiliæ, et S. Eusebii Conf.
x	c	xviii	15	*Assumptio B. M. Virginis*, dupl. i. class.
				Dominica infra Octav. Assumptionis, *Festum S. Joachim Conf. Patris ejusdem B. V. M.* dupl. *cum comm.* Dominicæ, et Octav.
ix	d	xvii	16	Hyacinthi Confes. *dupl. cum comm.* Octav. Assumptionis, et S. Laurentii.
viii	e	xvi	17	Octava S. Laurentii, *dupl. et commemor.* Oct. Assumptionis.
vii	f	xv	18	De Oct., *et com.* S. Agapiti Mart.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
vi	g	xiv	19	De Octava.
v	A	xiii	20	Bernardi Abbatis, *dupl. cum comm.* Octavæ Assumptionis.
iv	b	xii	21	Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal nec Virg. nec Mart. *dupl.*
iii	c	xi	22	Octava Assumptionis B. Mariæ Virginis, *dupl. cum comm.* Ss. Timothei, Hippolyti, et Simphoriani Mart.
ii	d	x	23	Philippi Benitii Confes. *duplex cum comm.* Vigiliæ.
i	e	ix	24	*Bartholomæi Apostoli*, dupl. *Romæ celebratur die* 25.
*	f	viii	25	Ludovici Regis Franciæ Conf. *semiduplex Romæ* 26.
xxix	g	vii	26	Zephyrini Papæ et Mart.
xxviii	A	vi	27	Josephi a Calasanctio Conf. *dup.*
xxvii	b	v	28	Augustini Episc. Conf. et Ecclesiæ Doctor. *dupl. et commem.* S. Hermetis Mart.
xxvi	c	iv	29	*Decollatio S. Joannis Baptistæ*, dupl. et comm. S. Sabinæ Mart. 276.
25 xxv	d	iii	30	Rosæ a S. Maria Virginis Limanæ. *dupl. et comm.* Ss. Felicis, et Adaucti Mart. 281.
xxiv	e	Prid.	31	Raymundi Nonnati Conf. *dupl.* 284.

SEPTEMBER.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
xxiii	f	Kal.	1	Ægidii Abbatis, *et comm.* Ss. duodecim Fratrum Martyrum. 286.
xxii	g	iv	2	Stephani Hungariæ Regis, et Confessoris, *semid.* 286.
xxi.	A	iii	3	
xx	b	Prid.	4	
xix	c	Non.	5	Laurentii Justiniani Episc., et Conf. *semid. de præcepto.* 289.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
xviii	d	viii	6	
xvii	e	vii	7	
xvi	f	vi	8	*Nativit. B. Mariæ Virg.* dupl. *et com.* S. Adriani M. *in Laud. tant.* 291. Dominica infr. Oct. Nativ. B. M. V. *celebr. Fest. SS. Nom. B. V. M.* dupl. *cum com.* Dominicæ currentis. 297.
xv	g	v	9	De Oct. B. Mariæ, *et comm.* S. Gorgonii Martyr. 301.
xiv	A	iv	10	Nicolai de Tolentino Conf. *dupl. cum comm.* Oct. Nativit. B. Mariæ. 303.
xiii	b	iii	11	De Octava, *et comm.* Ss. Proti, et Hyacinthi Martyrum. 305.
xii	c	Prid.	12	De Octava. 307.
xi	d	Idib.	13	De Octava. 310.
x	e	xviii	14	*Exaltatio S. Crucis*, dupl. *cum comm.* Octavæ Nativit. B. Mariæ. 312.
ix	f	xvii	15	Octava Nativ. B. M. V. *dupl. cum com.* S. Nicomedis Mart. 323.
viii	g	xvi	16	Cornelii et Cypriani Pontif. et Mart. *semid. cum comm.* Ss. Euphemiæ, Luciæ, et Geminiani Mart. 326.
vii	A	xv	17	Impres. Stigm. S. Francisci, *dupl.* 328.
vi	b	xiv	18	Joseph a Cupertino, *dupl.* 333.
v	c	xiii	19	Januarii Episc. et soc. Mart. *dup.* 338.
iv	d	xii	20	Eustachii et soc. Mart. *dupl. et comm.* Vigiliæ. 340.
iii	e	xi	21	*Matthæi Ap. et Evang.* dupl. 342.
ii	f	x	22	Thomæ a Villanova Episc. et Conf., *dupl. cum comm.* S. Mauritii et socior. Mart. 345.
i	g	ix	23	Lini Papæ et Mart. *semid. cum com.* S. Theclæ Virg. et Mart. 347.
*	A	viii	24	*B. Mariæ Virg. de Mercede*, dup. 349.
xxix	b	vii	25	
xxviii	c	vi	26	Cypriani, et Justinæ Martyr. 355.
xxvii	d	v	27	Cosmæ et Damiani Mart. *semid.* 355.
25. xxvi	e	iv	28	Wenceslai Ducis et Mart. *semid.* 356.
25. xxiv	f	iii	29	*Dedic. S. Michaelis Arch.* dupl. 358.
xxiii	g	Prid.	30	Hieronymi Presbyteri Conf. et Ecclesiæ Doctoris, *dupl.* 370.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
				Dominica, quæ vel occur. in Kalend., vel prima est post Kalend. Octob., *Solemn. Ss. Rosarii B. M. V.*, dupl. maj., *cum com.* Dominicæ. 372.
xxii	A	Kal.	1	Remigii Episc. et Conf. *semid. ad libit.*, *vel simplex de præcept.* 376.
xxi	b	vi	2	Angelorum Custodum, *dupl.* 377.
xx	c	v	3	
xix	d	iv	4	Francisci Confessoris, *dupl.* 384.
xviii	e	iii	5	Placidi, et sociorum Mart. 386.
xvii	f	Prid.	6	Brunonis Confessoris, *dupl.* 387.
xvi	g	Non.	7	Marci Papæ et Conf. *cum commem.* Ss. Sergii, Bacchi, Marcelli, et Apuleji Mart. 388.
xv	A	viii	8	Birgittæ Viduæ, *dupl.* 389.
xiv	b	vii	9	Dionysii, Rustici, et Eleutherii Martyrum, *semidupl.* 390.
xiii	c	vi	10	Francisci Borgiæ Conf. *semid.* 393.
xii	d	v	11	
xi	e	iv	12	
x	f	iii	13	Eduardi Confess. *semid.* 395.
ix	g	Prid.	14	Callisti Papæ et Mart. *dupl.* 396.
viii	A	Idib.	15	Teresiæ Virg., *dupl.* 399.
vii	b	xvii	16	
vi	c	xvi	17	Hedwigis Viduæ Reginæ Poloniæ, *semid.* 402.
v	d	xv	18	*Lucæ Evangelistæ*, duplex. 403.
iv	e	xiv	19	Petri de Alcantara Conf. *dupl.* 405.
iii	f	xiii	20	Joannis Cantii, *semid.* 407.
ii	g	xii	21	Hilarionis Abbatis, *et comm.* Ss. Ursulæ, et soc. Virg. et Mart. 410.
i	A	xi	22	
*	b	x	23	
xxix	c	ix	24	
xxviii	d	viii	25	Chrysanthi, et Dariæ Mart. 411.
xxvii	e	vii	26	Evaristi Papæ et Mart. 411.
xxvi	f	vi	27	Vigilia. 411.
25. xxv	g	v	28	*Simonis, et Judæ Apostolor.* dup. 412.
xxiv	A	iv	29	
xxiii	b	iii	30	
xxii	c	Prid.	31	Vigilia. 416.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
xxi	d	Kal.	1	*Festum Omnium Sanctor.*, dup. 417.
xx	e	iv	2	Commem. Omnium fidelium Defunctorum *dupl.* et de Oct. Omnium Sanctorum. 428.
xix	f	iii	3	De Octava. 431.
xviii	g	Prid.	4	Caroli Episc. et Conf. *dupl. cum com.* Octav. et Ss. Vitalis et Agricolæ Mart. 433.
xvii	A	Non.	5	De Octava. 436.
xvi	b	viii	6	De Octava. 438.
xv	c	vii	7	De Octava. 440.
xiv	d	vi	8	Octava Omnium Ss. *dupl. et comm.* Ss. Quatuor. Coronator. Mart. 443.
xiii	e	v	9	Dedicatio Basilicæ Salvatoris, *dupl. et comm.* S. Theodori Mart. 446.
xii	f	iv	10	Andreæ Avellini, *semid.* (In Italia *dupl. min.*) *cum com.* Ss. Triphonis, Respicii, et Nimphæ Mart. 449.
xi	g	iii	11	Martini Episc. et Conf. *dupl. et com.* S. Mennæ Mart. 452.
x	A	Prid.	12	Martini Papæ et Mart., *semid.* 463.
ix	b	Idib.	13	Didaci Conf. *semid.* 464.
viii	c	xviii	14	
vii	d	xvii	15	Gertrudis Virg. *dupl.* 466.
vi	e	xvi	16	
v	f	xv	17	Gregorii Thaumaturgi Episcopi, et Conf. *semid.* 467.
iv	g	xiv	18	Dedicatio Basilicarum Petri, et Pauli, *dupl.* 470.
iii	A	xiii	19	Elisabeth viduæ, *dupl. cum comm.* S. Pontiani Papæ et Mart. 472.
ii	b	xii	20	Felicis de Valois Conf. *dupl.* 474.
i	c	xi	21	*Præsentatio B. M. Virg.*, dupl. 476.
*	d	x	22	Cæciliæ Virg. et Mart. *dupl.* 480.
xxix	e	ix	23	Clementis Papæ et Mart. *dupl. cum comm.* S. Felicitatis Mart. 486.
xxviii	f	viii	24	Joannis a Cruce Conf. *dupl. cum com.* S. Chrysogoni Mart. 490.
xxvii	g	vii	25	Catharinæ Virg. et Mart. *dupl.* 493.
25. xxvi	A	vi	26	Petri Alexandrini Epis. et Mart. 494.
xxv. xxiv	b	v	27	

NOVEMBER.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
xxiii	c	iv	28	
xxii	d	iii	29	Vigilia, *et comm.* S. Saturnini M. 495.
xxi	e	Prid.	30	*Andreæ Apostoli*, dupl. 496.

DECEMBER.

Cyclus Epact.	L. D.		D. M.	
xx	f	Kal.	1	
xix	g	iv	2	Bibianæ Viginis, et Martyr. *semidupl.* 503.

RUBRICÆ GENERALES
BREVIARII.

Officium quotidie fit aut Duplex, aut Semiduplex, aut Simplex.

De Officio Duplici. I.

Officium fit Duplex in diebus a feria v. in Cœna Domini usque ad Feriam iii. Paschæ inclusive, in Dominica in Albis, in Ascensione Domini, in Dominica Pentec. et duobus diebus seqq. In festo Trinitatis, Corporis Christi, et Dedic. propriæ Ecclesiæ, in festis, quibus in Kalendar. apponitur hæc vox, Dupl., in die Oct. fest. habentis Oct., in festo Patroni unius, vel plurium alicujus loci, vel Titularis Ecclesiæ, et in festis Ss. qui apud quasdam Ecclesias, Religiones, vel Congregationes consueverunt solemniter celebrari, cum Officiis propriis a Sede Apostolica approbatis, aut ex ejusdem Sedis auctoritate receptis, vel recipiendis (servata tamen forma hujus Brev.) alioquin de Communi, etiam si prædicta festa in hoc Kalend. non sint descripta. Præterea Officium fit Dupl. pro Def. in Commem. omnium Fidelium Defunct. et in die obitus, seu depositionis Def. ut in eodem Offic. dicitur, circa finem Brev. In die quoque tertio, septimo, trigesimo, et anniversario, erit Offic. dupl.

2. Festum duplex celebratur eo die, quo cadit, nisi illud contingat transferri, ut dicetur in Rubrica de Translatione Festorum.

3. Habet i. et ii. Vesp. integras, nisi cum alio simili concurrat, ut dicetur in Rubr. de Concurrentia Officii, et totum Officium fit de Dupl. incipiendo a i. Vesp. usque ad Completorium seq. diei inclusive, nisi aliter in propriis locis assignetur. Offic. autem Defunct. habet tantum i. Vesperas, Matutinum, et Laudes, ut circa finem Breviarii ponitur.

4. In utrisq. Vesp., Matutino, et Laudibus tantum, non autem in aliis Horis duplicantur Antiphonæ, id est, integræ dicuntur in principio, et in fine Psalmor.

5. Ad Matutinum regulariter dicuntur tres Noct. cum ix. Psalm. et totidem Lect. hoc est, in unoquoque Nocturno tres Psalmi, et tres Lect. præterquam in Paschate Resurrectionis, et Pentecostes cum duobus sequentibus diebus, in quibus dicitur unum tantum Noctur. cum tribus Psalmis, et totidem Lectionibus, ut ibidem ponitur.

6. Preces ad Primam, et Compl. et Suffragia de S. Maria, Apostolis, et Pace ad Vesp. et Laudes, non dicuntur in Off. Duplici, ut etiam in propriis eorum Rubr. dicetur.

7. Quomodo sit ordinandum Officium Duplex in Vesp. Matut. et ceteris Horis; similiter et de Antiphonis, Responsoriis, Versibus, Capitulis, et aliis in eo dicendis, habentur inferius de singulis propriæ Rubricæ.

De officio Semiduplici. II.

Officium fit Semid. diebus Dominicis (excepta Dominica in Albis, in qua fit Dupl.) et diebus infra Oct., item in festis, quibus in Kalend. ponitur hæc vox, Semid., et in festis propriis quorumdam locorum, seu Congregationum, quæ solemnius apud illas, quam Simplicia consueverunt celebrari.

2. De Festo Semid. fit eo die,

quo cadit, nisi contingat transferri, ut dicetur in Rubr. de Translatione Festorum.

3. Habet totum Offic. integrum, sicut duplex, sed non duplicantur Antiphonæ.

4. Ad Matut. dicuntur tres Noct. præterquam infra Oct. Paschæ, et Pentecost. in quibus dicitur unum Nocturnum cum tribus Psalmis, et totidem Lectionibus. Et regulariter quando dicuntur tres Nocturni, dicuntur novem Psalmi, et totidem Lectiones, exceptis iis Dominicis, in quibus fit Offic. ut in Psalterio, quæ habent xviii. Psalmos, ut ibi.

5. Quomodo sit ordinandum Officium Semid. tam in Festis, quam in Dominicis, et infra Oct., item et de Antiphonis, Versibus, Responsoriis, et hujusmodi aliis, et quando in Semid. dicantur Preces ad Primam, et Complet. et Suffragia de Sanctis ad Vesperas, et Laudes habentur inferius de singulis propriæ Rubricæ.

De Officio Simplici. III.

Officium fit Simplex in diebus ferialibus, quando occurrit fieri de feria: item in festis, quibus in Kalend. non apponitur hæc vox Dupl. vel Semid. vel de Oct. Item quando fit de B. M. in Sabbato, ut in ejus Rubrica dicetur.

2. De festo simplici fit eo die, quo cadit, nisi eodem die occurrat fieri Offic. ix. Lect. vel de S. M. in Sabbato, vel de aliquibus feriis, quibus festum simplex cedit, ut dicetur in Rubr. de Feriis, et de Commemor.

3. Habet tantum primas Vesp. in quibus dicuntur Psalmi feriales, et a Capit. fit de festo, nisi cum eo concurrat Offic. ix. Lect., quia tunc de eo fit sola commem. ut dicetur in Rubr. de Concurrentia Officii; et ejus Offic. terminatur ad Nonam, et nihil amplius fit de eo, nec comm.

4. Ad Matut. post Invitator. et Hymn. de festo, dicitur unum tantum Noct. cum duodecim Psalmis, ut in Psalt. secundum feriam, quæ occurrit, et tres Lectiones leguntur, ut infra in Rubr. de Lectionib. habetur.

5. Quomodo sit ordinandum Officium Simplex ad Vesp. Matutin. et alias Horas, item et de Antiphonis, Versibus, Responsoriis, et aliis, ac quando Preces, et Suffragia de Sanctis dicenda sint, habentur inferius propriæ Rubricæ.

De Dominicis. IV.

De Dominica semper fit Offic. in Dominicis Adv., et in Dominicis a Septuag. usque ad Dominicam in Albis inclusive, quocumque festo Duplici, vel Semiduplici adveniente: quia tunc festum transfertur (ut in Rubr. de Translatione Festorum dicetur) nisi illud festum sit de principali Titulo, vel Patrono alicujus Ecclesiæ, vel loci, aut Dedicat. propriæ Ecclesiæ; quia tunc de hujusmodi festo fit tantum in Ecclesia, vel loco, cujus est Titulus, vel Patronus, vel Dedicatio, cum commem. Dominicæ; quibusdam Dominicis exceptis, ut dicetur in Rubr. de Commemorationibus. In aliis Dominicis per annum fit de Dominica, quando in eis non occurrit festum Duplex, quia tunc fit de Duplici, cum commem. Dominicæ in utrisque Vesper. et Laudib., et ad Matutin. legitur ix. Lect. de Homilia Dominicæ, ut dicetur in Rubr. de Commemorationibus. Si Semid. eodem die occurrat, transfertur, ut dicetur in Rubric. de Translatione Festorum.

2. De Dominicis infra Oct. Nativitatis, Epiphaniæ, Ascensionis, et Corporis Christi occurr. Offic. fit sicut infra Octav. et in

Proprio de Tempore, cum comm. Oct. et sine Precibus, et Suffragiis Sanctorum. In Dominicis vero, quæ occurrunt infra alias Oct. totum Officium fit de Dominica, ut in Psalterio, et in Proprio de Tempore, cum commem. octavæ, omissis etiam dictis Precibus, et Suffragiis, ut supra. De Dominica occurrente in die octava, fit commem. sicut dictum est, quando in ea fit de festo Duplici, præterquam in die Octav. Epiph. in qua nihil fit de Dominica, quia ejus Offic. ponitur in Sabbato præcedenti.

3. Positum est autem Officium sex Dominicarum post Epiph. et xxiv. post Pentecost. ut compleatur numerus triginta Dominicarum, quæ esse possunt ab Epiph. usque ad Septuages., et a Pentecost. usque ad Adventum, ne ulla ex his Dominicis vacet, quin saltem de ea fiat commem. Nam quæ aliquando supersunt post Epiph. ante Septuag. ponuntur post xxiii. a Pentecoste hoc ordine.

4. Si Dominicæ post Pentec. fuerint xxv., Dominica xxiv. post Pentecost. erit, quæ est vi. post Epiph. Si fuerint xxvi., Dominica xxiv. erit quæ est v., et xxv. quæ est vi. Si fuerint xxvii., Dominica xxiv. erit quæ est iv., et xxv. quæ est v., et xxvi. erit vi. Si fuerint xxviii, Dominica xxiv. erit iii., et xxv. erit iv., et xxvi. erit v., et xxvii. erit vi., et ultimo loco semper ponitur, quæ in ordine est xxiv. post Pentec., etiam si post Pent. aliquando non sint nisi xxiii. Dominicæ. Tunc enim xxiv. ponitur loco xxiii., et offic. xxiii. ponitur in præced. Sabbato, quod non sit impeditum festo ix. Lect., alioquin in alia præced. die similiter non impedita, in qua fiat Offic. de Feria, cum commem. festi Simpl. si occurrat, et in ea legantur iii. Lect. de Homilia Dominicæ, omissis Lection. Scripturæ illius feriæ, et in Laudibus dicatur Antiphona ad Benedictus, et Oratio de Dominica xxiii. Quod si tota Hebdom. impedita sit festis ix. Lect. etiam translatis, vel aliqua Octava, tunc in Sabbato legatur ix. Lect. de Homil. Dominicæ xxiii. et de ea fiat commem. in Laudib. tantum, cum Antiphona, et Oratione propria.

5. Cum vero interdum contingat, ut Dominica iii. vel iv. vel v. vel vi. post Epiph. supersit, nec possit poni etiam post xxiii. a Pentecost. tunc de ea fit Officium in Sabbato ante Dominic. Septuages. ut dictum est supra num. præced.

6. De Dominica ii. post Epiph. quando Septuag. venerit immediate post Octav. Epiph. quomodo agendum sit Offic. habetur in propria Rubr. ante Dominicam i. post Epiph.

7. Cum autem in proprio de Tempore dicitur aliqua Dominica esse prima mensis, in qua primo ponitur initium libri de Scriptura cum sua Hist., idest, cum ℟℣., animadvertendum est, eam dici primam Dominicam mensis, quæ venit in Kalend. illius mensis, vel est proximior Kalendis, hoc modo: Si Kalendæ venerint in ii. et iii. et iv. Feria, Dominica prima mensis erit quæ præcedit Kalend. licet veniat in præc. mense: si autem Kalendæ venerint in v. et vi. Feria, et Sabbato, prima Dominica erit quæ sequitur post ipsas Kalendas. Dominica autem prima Advent. non sumitur ea, quæ est proximior Kalendis Decembris, sed festo S. Andreæ, vel quæ venerit in ipso festo.

8. Offic. Dominicæ fit semid., et incipit a i. Vesp. in Sabbato, et habet totum Offic. integrum usq. ad Complet. Dominicæ inclusive, nisi cum aliquo concurrat, ut dicitur in Rubrica

de concurrentia Officii.

9. Ad Matut. dicuntur tres Noct. cum Psalmis, ut in Psalt., et leguntur ix. Lect. ut in Proprio de Temp.

10. Quomodo autem sit ordinandum ejus Offic., insuper et de Lectionibus, Responsoriis, et aliis, et quomodo initia librorum Scripturæ cum sua Historia sint ponenda, habentur de singulis inferius propriæ Rubricæ.

De Feriis. V.

Officium Feriale, hoc est, Simplex de Tempore occurrenti, prout in Psalt. et Proprio de Tempore habetur, fit semper in Feriis Advent. Quadr. Quatuor Tempor. Vig. et in Fer. ii. Rogat., quando infra Hebdom. non occurrit Festum Dupl. et Semid. vel de Oct.; quia tunc de hujusmodi Fer. fit comm. ut dicetur in Rubr. de Commem. Si vero in eis occurrat festum simplex, de eo fit tantum comm. Item per annum fit Offic. de Fer. illis diebus, quibus infra Hebdom. in Kalend. non ponitur aliquod festum Dupl. Semidupl. vel Simplex, et non occurrit aliqua Octav. vel Offic. Sanctæ Mariæ in Sabbato, vel aliquod festum solemne, aut consuetum in aliqua Ecclesia celebrari, quamvis in Kalend. hujus Breviarii non sit descriptum. Officium ab Apostolica Sede concessum per hebdomadam, vel mensem, habet locum in feriis extra Advent., Quadrag., Quatuor Temp., Vigilias sive cum jejunio sive absque jejunio, fer. ii. Rogat., nec non extra feriam, in qua secundum Rubricas sit reponendum Officium Dominicæ.

2. Officium Fer. in Advent. Quadrages. Quatuor Temp. Vigil. et prima die Rogationum incipit a Matut.; in aliis vero feriis per annum, inde fit de Feria, ubi desinit Offic. præcedentis diei: ita ut si præcedenti die fuerit Dupl. vel Semidupl. Offic. Feriæ incipiat sequenti die a Matutin., si præcedenti die fuerit festum Simplex, de Feria fiat a Vesp. illius præcedentis diei inclusive. Similiter et quando in Feria iv. et vi. Quatuor Tempor. Septembr., et in Fer. iv. Cinerum, ac in Vigil. occurrit aliquod Festum Simplex, de quo fieri debet commemor. tunc præced. die (nisi fuerit Festum ix. Lect.) in Vesp. fit de Feria, ut in Psalt. sine Precibus, cum Oratione Dominicæ præcedentis, et cum commem. Festi trium Lectionum in sequenti Feria occurentis, ut dicetur infra in Rubrica de Concurrentia. Terminatur autem Officium de Feria, subsequente Duplici, vel Semiduplici, ad Nonam: subsequente vero Simplici, de quo fieri debeat Officium, ad Capitul. Vesperarum; quia inde fit de Festo Simplici, absque ulla deinceps comm. Feriæ.

3. Ad Matutinum dicitur unum tantum Noctur. cum xii. Psalmis, secundum ordinem Feriarum in Psalterio, et tribus Lectionibus, ut in Proprio de Tempore.

4. Excipiuntur ab hoc ordinario Officii ferialis tres Feriæ majores Hebdom. sanctæ, et Feriæ Octav. Paschæ, et Pentec., in quibus fit Offic., ut in propriis locis ponitur.

5. Quomodo ordinandum sit Officium de Feria ad Matutinum, et alias Horas, item de Lectionibus, et Respons., et quando dicendæ sint Preces feriales, ac de aliis, quæ ad Officium Feriæ pertinent, habentur inferius de singulis propriæ Rubricæ.

De Vigiliis. VI.

De Vigil. fit Offic. in omnibus Vigil. per annum, quæ jejunantur, ubi in Kalend. an-

notatur hæc vox Vigilia ; nisi in die Vigil. occurrat Festum ix. Lect. vel Octav. ; tunc enim in Offic. ix. Lect. legitur ix. Lectio de Homil. Vigil. , et fit commemor. de ea ad Laudes tantum , cum Antiphona ad Benedictus , et ℣. feriæ occurr. de Psalt. , et Oratione Vigil. , præterquam in illis festis majoribus , quæ inferius excipiuntur.

2. Si Vigilia occurrat in Dominica , de ea fit Offic. in Sabbato , quod non sit impeditum Offic. ix. Lect. quia tunc de Vigil. fit tantum commem. ut dictum est. Excipitur ab hac regula Vigil. Nativit. et Epiphan. Domini , quæ si venerint in Dominica , fit de illis , ut in propriis rubricis dicitur. Si autem in Vigil. occurrat festum solemne alicujus loci , vel ex solemnioribus infra annum , quæ inferius in Rubrica de Commemorationibus numerantur (veluti si in Vigil. S. Joannis Baptistæ venerit festum Corporis Christi) nihil tunc prorsus , nec commemor. fit de Vigilia, excepta Vigil. Epiphan. Idem servetur quando aliqua Vigil. venerit in Advent. Quadrag. et Quatuor Temporibus , nulla enim in his feriis de Vigil. fit commemoratio.

3. Officium Vigil. incipit ad Matutinum , sicut dictum est in superiori Rubrica de Feriis : terminatur autem ad Nonam , quia Vesperæ sunt de sequenti festo.

4. Offic. Vigiliæ totum fit de feria occurr. ut in Psalt. , et tres Lect. leguntur de Homil. in Evangelium Vigiliæ , ut in propriis locis assignatur , cum tribus Responsoriis de Feria occurrenti , ordine in Rubrica de Respons. descripto. Dicuntur Preces feriales , et Commemorat. communes , aliaque omnia sicut in feriis Advent. Quadrag. et Quatuor Temporum , de quibus et de aliis circa ordinandum ejus Officium , habentur inferius propriæ Rubricæ.

5. Excipitur ab hoc ordinario Vigiliar. quæ jejunantur , Vigil. Pentecostes , quæ cum tribus Noct. sub offic. Semidupl. celebratur , ut ibi ; et Vigil. Nativitat. Domini , quæ Nocturno feriæ excepto , in Laudib. et Horis habet reliquum Officium Duplex. In Vigiliis vero Epiphaniæ, et Ascensionis, quæ non jejunantur , fit Offic. ut in propriis locis notantur.

De Octavis. VII.

De Octava fit Offic. vel saltem commem. (quando aliquo festo , vel Dominica impeditur) per octo dies continuos. Fit de Octav. in Paschate Resurrectionis, in Ascens. Domini , in Pentecoste, in festo Corporis Christi , in Festis, quibus in Kalendario apponitur Octava , item in Festo Dedicationis propriæ Ecclesiæ , et in festo principalis Patroni , et Titularis loci , vel Ecclesiæ , et in festis aliorum Sanctorum , quæ apud quasdam Ecclesias , Congregationes , et Religiones consueverunt solemniter cum Octavis celebrari : nisi illa Festa venerint in Quadrages. , quo tempore omittitur Offic. cujuscumque Octavæ. Quod si aliquod festum , quod celebrari solet cum Octav. paulo ante Quadrag. venerit , et jam per aliquot dies factum sit Officium de ejus Octava , adveniente Quadrages. nihil amplius fit de ea , nec commemor. Et idem servetur de Octavis nondum absolutis , quando supervenit festum Pentecostes, et dies 17. Decembris.

2. In Pascha Resurrectionis , et Pentecostes Officium Octavæ terminatur in Sabbato sequenti ad Nonam.

3. Infra Octav. fit de festis Duplicibus, et Semidupl. occurr. ac etiam translatis , ut dicetur infra de Translatione festorum

num. 5. cum commemoratione Octavæ : nisi illa festa sint de solemnioribus enumeratis in sequenti Rubrica de Commemorationibus, in quibus nulla fit commemorat. de Octava, exceptis Oct. Nativit., Epiphaniæ, et Corporis Christi, de quibus fit semper commemor. quocumque festo in illis occurr. Infra Octav. autem Paschæ, et Pentecostes non fit de festo aliquo, etiam principali Patrono, vel Titulari Ecclesiæ, vel Dedicat. ejusdem, sed transfertur post octav. Infra octav. Epiphan. fit tantum de Patrono, vel Titulari Ecclesiæ, vel Dedicat. ejusdem (non tamen in die oct.) cum comm. Oct. Infra Oct. Corporis Christi fit tantum de Duplicibus, non tamen translatis, cum commemor. Octav. De Semiduplicibus vero infra eam non fit, sed transferuntur post Oct. ut dicetur in Rubrica de translatione festorum. De Simplicibus infra quascumque octav. occurrentibus fit tantum commemor. præterquam in duobus diebus post Pascha, et Pentecosten : ut dicetur in sequenti Rubr. de Commemor. De Dominicis infra Oct. occurr. fit Offic. ut dictum est supra in Rubr. de Dominicis. Si duæ oct. simul occurrant, (ut Octav. S. Joannis Baptistæ, et Octav. Corporis Christi, vel Octav. Patroni, vel Titul. Ecclesiæ) cum alia octav., quando non erunt celebranda festa ix. Lect. vel dies Dominicus, fiet officium de digniori, cum commemor. alterius. De die autem octav. cujuscumque festi fit totum offic. duplex, cum commemor. diei infra aliam octavam. De Festis occurrentibus in die octav. servetur, quod dicitur in Rubrica de Translatione festorum.

4. Officium de Oct. fit cum tribus Nocturnis, ix. scilicet Psalm. et ix. Lectionibus, (exceptis oct. Paschæ, et Pentec. in quibus fit cum uno Noctur. ut suis locis ponitur) et omnia dicuntur sicut in die festi, præter Lection. quarum primæ tres semper sunt de Scriptura occurr. in offic. de Tempore, præterquam infra octav. Assumpt. B. M., in qua singulis diebus positæ sunt Lectiones propriæ de Canticis Canticorum : aliæ Lect. ii. et iii. Noctur. dicuntur quæ infra octav. positæ sunt. Infra oct. vero Patroni, vel Titularis Ecclesiæ, aut alterius festi, quod in aliquibus Ecclesiis consuevit cum octav. celebrari, si apud illas Ecclesias non habentur propriæ, et approbatæ Lectiones, pro secundo et tertio Nocturn. infra octav. repetantur Lectiones positæ in Communi Sanctorum, si de Sanctis fiat Octav., alioquin Lectiones diei Festi.

5. Infra Oct. offic. fit semidupl., in die oct. Dupl. In Vesp. infra oct. omnia dicuntur sicut in ii. Vesper. Festi, et in i. Vesp. diei oct. omnia sicut in i. Vesp. Festi, nisi aliter in propriis locis notetur.

6. Infra Oct. non fiunt Suffragia consueta de Sanctis, nec dicuntur Preces ad Primam, et Compl. etiamsi fiat Offic. de Dominica, vel Fest. Semidupl. In aliis, quomodo est ordinandum Offic. de oct., habentur inferius propriæ Rubricæ.

De Officio Sanctæ Mariæ in Sabbato. VIII.

IN omnibus Sabbatis per annum extra Advent. et Quadrages. ac nisi Quatuor Tempor. aut Vigil. occurr. vel nisi fieri debeat de Feria propter Offic. alicujus Dominicæ aliquando infra Hebdom. ponendum, ut in Rubr. de Dominicis dictum est ; et nisi fiat Offic. ix. Lect. vel de oct. Paschæ, et Pentec., semper fit offic. de S. Maria, eo modo, quo fit de festo simplici, quem-

tis festi ix. Lect. (nisi id festum fuerit ex iis , quæ infra in hac eadem Rubr. enumerantur) nec diei oct. nec Dominicæ si Festum illud solemne celebretur Feria ii. , exceptis Dominicis Adv., et Dominicis a Septuages. usque ad octav. Paschæ inclusive , de quibus Dominicis , sicut etiam de fer. Adv. Quadrag. Quatuor Tempor. et secunda Rogationum semper fit commem. quocumque festo adveniente. Quod si hujusmodi festum solemne venerit in quacumque Dominica, fit comm. de ea in utrisque Vesp. et Laudib. Et similiter si occurrat in die oct. alicujus festi habentis octav. , de ea fiet comm. etiam in utrisque Vesp. et Laud. In ii. autem Vesper. festi prædicti fit commem de Duplici , Semiduplici , et Dominica sequent. , et non de aliis.

5. Idem servatur in quibusdam festis majoribus per annum, scilicet in Nativ. Domini (in cujus officio nulla fit commem. de S. Anastasia , sed in secunda tantum Missa) in Epiphan. , in Pascha Resurrectionis cum tribus proxime antecedentibus , et duobus sequentibus diebus , in Ascens. Domini , in Pentecoste cum duobus sequentibus diebus , in festo Corporis Christi , in festis Nativit. S. Joannis Baptistæ. Ss. Apostolorum Petri , et Pauli , et Assumptionis B. Mariæ , in festo omnium Sanctorum , et in festo Dedicationis propriæ Ecclesiæ : in quibus festis fiunt comm. eo modo tantum , quo dictum est supra de festo solemni alicujus loci.

6. In festis autem secundi ordinis , videlicet , Circumcisionis, Trinitatis , Conceptionis , Purificationis , Annuntiationis , et Nativit. B. Mariæ , in Natalitiis xii. Apostolorum et Evangelistarum, in festo S. Joseph , in festo Invent. S. Crucis , et in festo S. Laurentii , et Dedic. S. Michaelis Archangeli , in primis Vesperis fit comm. Festi Duplicis eo die celebrati , nisi aliter in propriis locis notetur : de Dominica vero , de die infra oct. et de festis semiduplicibus non fit commemor. eo modo , quo nec in festo solemni alicujus loci , ut dictum est supr. De Simplicibus, et vigiliis in his festis occurr. legitur ix. Lect. et fit commem. in Laud. tantum. In ii. autem Vesp. fit commem. de quocumque sequenti festo , etiam simplici , et de die infra oct. si de ea fieri debeat offic. die sequenti. De octav. Nativit. Domini, Epiph. , et Corporis Christi , semper fit comm. in utrisque Vesp. et Laud. , quandocumque contigerit infra illas de aliquo alio festo officium celebrari , juxta Rubr. de octavis , num. 3.

7. De Dominicis , et feriis Advent. et Quadr. comm. fit in utrisque Vesp. et Laud. De feriis Quatuor Temp. Vigiliar. et secunda Rogat. , quando de illis comm. fieri debet, fit in Laudib. tantum. De festis autem simplicibus (nisi in diebus supradictis occurrant) commem. fit in i. Vesp. et Laudib. eo die , quo in Kalendario assignantur. De aliis vero Dominicis per annum, et octavis , comm. fit in utrisque Vesp. et Laudibus , nisi concurrant cum supra enumeratis Festis.

8. Commemorationes fiunt hoc modo. Post Orationem diei, in i. Vesp. dicitur Antiph. quæ posita est ad Magnificat: et in Laud. quæ posita est ad Benedictus in Communi (si propriam non habuerit) conveniens ejus offic. cujus fit commemor. Post Antiphonam dicitur Versus inde sumendus , unde sumpta est Antiphona scilicet post Hymnum Vesperarum , et Laudum ; deinde dicitur Oratio. Si Antiph. et Versus Festi , de quo fit commemor. sumenda essent ex eodem Commu-

ni, unde sumpta sunt in officio diei festi, commemor. variantur, ita ut in Vesp. sumantur ex Laudib., et in Laud. ex primis Vesper. ejusdem Communis, nisi aliter signetur. Et similiter si in secundis Vesp. sanctæ Agathæ, aut alterius Sanctæ ix. Lection. fieri debeat commem. B. Mariæ pro ejus offic. in sequenti Sabbato celebrando, ne repetatur ℣. Diffusa est gratia, dicatur ℣. Benedicta tu, ex Laudib. Si item occurrat, ut eadem sit Oratio festi, de quo fit offic., et ejus, de quo fit commem., mutetur Oratio pro commem. in aliam de Communi. Si de Tempore fiat commemor. de Dominica scilicet vel Feria, Antiphona, et Versus ante Orationem eodem modo sumantur ex Proprio de Temp. si habuerit proprium, alioquin de Psalterio, Oratio vero ex Proprio de Tempore. Si vero plures sunt commem. Simplicium, tunc secunda commemoratio sumetur ex secundis Vesperis cum versu secundi Nocturni, tertia vero commemoratio fiet, desumendo Antiphonam primam ex tertio Nocturno cum versu ejusdem Nocturni. Ad Laudes prima commemoratio cum versu erit propria ex i. Vesp., secunda commem. fiet cum Antiph. iii. Noctur. et versu assignatis in i. Vesper. Tertia autem commem. fiet desumendo Antiph. et versum dictos secundo loco in i. Vesp. nempe Antiph. secunda Vesperarum et versu ii. Nocturni.

9. Quando fit commemor. de Dominica, vel feria, quæ habeant propriam Homiliam, ix. Lect. in officio diei novem Lectionum legitur de Homilia Dominicæ, vel feriæ, quæ erit vel prima de Homilia, vel tres simul in una Lectione conjunctæ.

10. Si in die, in quo fit officium ix. Lect. fiat commemor. de festo trium Lect., ix. Lectio legitur de festo trium Lectionum, si propriam habuerit; si duas, ex duabus fiat una Lectio, quæ sit nona in offic. ix. Lectionum. Quæ Lect. de Sancto non legitur, q ando de eo fit commem. in Dominicis, quæ habent ix. Responsorium, nec quando ix. Lectio legenda est de Homilia Dominicæ, vel Feriæ, ut supra, nec in feriis, et aliis diebus, quando in offic. dici leguntur tantum tres Lectiones: nec etiam ix. Lectio legitur de die infra oct. quando de ea fit commemorat. in Dominica, vel aliquo Festo, licet habeat Evangelium proprium, et Homiliam.

11. Quando contingit fieri plures commemor. servetur hic ordo. De Duplici fiat ante Dominicam, de Dominica ante festum semidupl., de semidupl. ante diem infra octav., de die infra octav. ante ferias Advent., Quatuor Temporum, Vigiliarum, et Rogationum, et de dictis feriis ante festum simplex. De S. Maria (quando in secundis Vesperis festi ix. Lectionum, quod Fer. vi. celebratum sit, de ea fieri debet commem. pro Offic. sequentis Sabbati) fiat ante festum Simplex in Sabbato occurrens. De festo Simplici fit commemorat. ante Suffragia, seu communes commomorat. de Cruce, Sancta Maria, Apostolis, et Pace, et ante commemorat. cujuscumque Tituli, vel Patroni Ecclesiæ, quæ etiam pro sui dignitate aliis Suffragiis prædictis præponeretur. De quibus Suffragiis, quomodo, et quando facienda sint habetur inferius propria Rubrica.

De Translatione Festorum. X.

SI aliquod festum Dupl. occurrat in Dominicis Adv., et in Dominicis a Septuages. usque ad Dominicam in Albis inclusive, in Vigilia Nativit. Domini, in die Circumcisionis, in tota oct. Epiphaniæ, in feria iv. Ci-

nerum, in tota majori Hebdomada, et infra oct. Paschæ, in Ascensione Domini, in diebus a Vigilia Pentecostes, usque ad festum Trinitatis inclusive, in festo Corporis Christi, et ejus die octav., in festo Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis, et omnium Sanctorum, transfertur in primam diem festo Duplici, vel Semiduplici non impeditam; exceptis tamen festis Nativit. S. Joannis Baptistæ, et Ss. Apostolorum Petri et Pauli, quæ in die oct. Corporis Christi celebrantur: excepto quoque festo quocumque solemni alicujus loci, quod in propria tantum Ecclesia, etiam in aliquibus ex supradictis diebus occurrens, scilicet in Dominicis ii. iii. et iv. Advent., et Quadrag., Dominica Septuagesimæ, Sexagesimæ, et Quinquagesimæ, et diebus infra oct. Epiph. (ut in Rubr. de Commem. dictum est) celebratur. Si autem festum Nativitatis S. Joannis Baptistæ, venerit in die Corporis Christi, transfertur in sequentem diem, cum commem. oct., et in ii. Vesper. Corporis Christi fit tantum commem. S. Joannis: sequentibus autem diebus fit Offic. de eadem octav. Corporis Christi, cum commem. oct. S. Joannis. Dies autem octava sancti Joannis tunc veniens in die oct. Corporis Christi non transfertur, sed de illa eo anno fit tantum commem. in utrisque Vesp. et Laud. diei octav. Corporis Christi: et id semper servetur quando festum habens octav. transfertur; ut non ideo dies octav. transferatur, sed ipsa die de ea fiat comm. quæ alias erat octav., si festum non fuisset translatum. Quod si festum post totam suam octav. transferri contigerit, illo anno celebretur sine octav., nisi Titularis Ecclesiæ privilegio aliter fieri oporteat.

2. Si in die octav. alicujus festi habentis oct. occurrat aliquod festum Dupl. ex majoribus supra in Rubr. de Commemorat. enumeratis, fiat de festo cum commemor. diei Octavæ, excepta die oct. Nativitatis Domini, et Epiphaniæ, in quibus non fit de aliquo festo, sed transfertur in primam diem similiter non impeditam. Si autem non fuerit ex prædictis festis, fiat de Octava, et festum transferatur ut supra.

3. Si aliquod festum Duplex infra oct. occurrens alio majori festo Duplici impediatur, transferatur in primam diem similiter non impeditam, et in eo fiat comm. de octav.

4. Si in aliis Dominicis per annum a supradictis occurrat festum Duplex, non transfertur; ut dictum est in Rubr. de commem.

5. Festum Semiduplex occurrens diebus supradictis, et infra oct. Corporis Christi, et aliis Dominicis per annum, transfertur in primam diem simili offic. non impeditam: occurrens vero in Dominicis infra illas octav., in quibus fit de festis occurrentibus (ut dictum est in Rubrica de octav.) transfertur in sequentem diem, cum commemorat. octav., quæ si fuerit alio festo Duplici, vel Semiduplici impedita, prædictum festum Semid. veniens in Dominica transfertur post octav., ita ut festum semidupl. infra octav. non transferatur, nisi in proxime sequentem diem.

6. Si duo, vel plura festa novem Lect. simul eodem die veniant, fiat offic. de majori, idest, de Duplic., et Semiduplicia transferantur. At si omnia fuerint Duplicia, vel omnia Semiduplicia, fiat de digniori, seu solemniori: et quæ minoris solemnitatis sunt, transferantur.

7. Si plura festa ix. Lect. transferenda sint, prius transferatur Duplex, quam Semiduplex, et inter plura Duplicia,

quod est magis solemne, semper prius transferatur, et prius celebretur; alioquin si sunt æqualia, unum ante aliud transferatur eo ordine, quo erant celebranda in propriis diebus. In occurrentia vero ejusdem ritus, et alias quomodocumque parium, talis ordo servetur, ut primum locum habeat offic. Ecclesiæ particularis, secundum Ordinis, tertium Diœcesis, quartum Nationis, quintum Ecclesiæ universalis.

8. Festum Simpl. numquam transfertur: sed si de eo fieri non potest officium, fiat commemor., ut dictum est in Rubr. de Commemorationibus: si autem venerit in illis diebus, in quibus de Simplici nulla fit commemor., eo anno non fit de eo amplius.

9. Si aliquod festum ix. Lect., in quo annotatum est fieri commem. alicujus Sancti, transferatur propter advenientem Dominicam, vel aliud festum majus, non tamen transfertur cum illo commem. illius Sancti in eo assignata; sed dicta commem. fit die suo in Dominica, vel alio festo, in quo fieri possit, cum ix. Lect. ejusdem, si propriam de vita Sancti habuerit: festum vero ix. Lection. transfertur sine ulla amplius commem. festi simplicis prædicti. Quod etiam servatur in comm. occurrentibus in Vigiliis, cum de Vigilia veniente in Dominica fit in Sabbato præced.: tunc enim commemor. festi Simplicis non fit in Officio Vigiliæ, sed in Dominica. Festa Simplicia perpetuo impedita, itaut de illis nequidem commem. perpetuo fieri possit, non potest Ordinarius loci assignare certam diem aliam illis Festis impeditis. In Offic. de die non vero de Sanctis infra oct. Corporis Christi non legitur ix. Lect. de Simplici, sed fit commem. In i. Vesper. et Laudib. Dominicæ in Albis potest legi ix. Lectio de Simplici occurrente.

De Concurrentia Officii. XI.

Concurrentia Officii attendenda est semper in ii. Vesper. quomodo sit ordinandum Offic. cum sequenti die. Itaque cum dicitur offic. aliquod cum alio concurrere, intelligitur de præcedenti in ii. Vesp. cum sequenti in i. Vesp.

2. Duplici ergo in ii. Vesp. concurrente cum alio seq. Duplici in primis, si utraque sint ejusdem solemnitatis, regulariter a Capit. fit de sequenti, cum commem. præced. nisi aliter in propriis locis annotetur. Si vero non sint ejusdem solemnitatis, servetur differentia in Rubr. de Commemor. et Translatione Festorum assignata: ut scilicet festa majora habeant i. et ii. Vesper. integras, cum commemor. minorum, quando de eis fieri debet. Si autem post aliquod festum ex iis, quæ in secundo ordine posita sunt in Rubr. de Commemor. sequatur immediate aliud ex solemnioribus majoribus, Vesp. erunt de sequenti, cum commem. præced. Inter festa æqualis solemnitatis servetur hic ordo, ut festa Domini præferantur omnibus aliis, et habeant utrasque Vesp. integras, sicuti Festa B. Mariæ Festis Sanctorum: item festa Angelorum, S. Joseph Sponsi B. M. V. et Apostolorum cæteris aliis: et festa illorum Sanctorum, qui in propriis locis, vel Ecclesiis solemniter celebrantur, aliis in Kalendario descriptis.

3. Duplici vero concurrente cum festo Semid. cum Dominica, cum die infra Oct., cum festo Simplici, et cum Offic. B. Mariæ in Sabbato, omnia in ii. Vesper. de Dupl. cum commem. illorum: nisi illud Dupl. fuerit de iis, quæ excipiuntur in Rubr.

de Commemor. in quibus aliquæ commemor. omittuntur. Duplici etiam, et quocumque offic. ix. Lect. concurrente cum feria, vel potius seq. Feria, omnia de Duplici, et nihil de feria sequenti. Sed si festum celebretur in Advent. et Quadrages. fit semper commem. de feria, ut infra dicetur. Idem dicendum in festis Simplicibus venientibus cum sequenti festo ix. Lect., de quibus etiam commem. fit non ratione concursus, sed quia eodem die occurrunt, ut dictum est in Rubr. de Commemor.

4. Semidupl. festo, Dominica, et die infra octav. concurrentibus cum seq. Dupl., omnia de Duplici cum comm. illorum: nisi Dupl. fuerit ex numero majorum, quæ supra in Rubr. de Commemorat. numerata sunt, in quibus nulla fit commem. præced.: Semid. festo concurrente cum seq. alio Semid., cum Dominica, vel cum die infra oct., a Capit. fit de sequenti, et commem. præced., nisi aliter signetur. Semiduplici autem concurrente cum sequenti festo Simplici, vel cum Offic. B. Mariæ in Sabbato, omnia de Semid. cum commem. sequentis.

5. Dominica concurrente cum seq. festo Semid. et cum die infra Oct. vel cum festo Simplici, omnia de Dominica cum commem. seq.

6. Die infra oct. concurrente cum seq. Dominica, vel Semid., a Cap. fit de seq. cum commem. oct. Dies infra Oct. cum Simplici, proprie non habet concursum, quia in sequenti die infra octav. non fit de Simplici, nisi commemor. quæ et eadem ratione in præcedenti die infra octav. fieri debet.

7. Die oct. concurrente cum alia die oct., a Capit. fit de seq. cum commem. præced., excepta octav. Corporis Christi concurr. cum oct. S. Joannis Baptistæ, in qua de seq. fit tantum commemor. et quando aliter in propriis locis notatur. Die oct. concurrente cum sequenti Duplici minori etiam translato, a Capitulo fit de seq. cum commem. octav. Concurrente vero cum seq. Duplici majori, etiam translato, totum offic. fit de seq. cum commemor. octav.; excepta die octav. Epiphan., Paschæ, Ascensionis, et Corporis Christi, in quibus de seq. fit tantum commemor. Si autem sequens festum etiam translatum, fuerit ex solemnioribus supra enumeratis in Rubr. de Commemor. in secundo ordine num. 6., totum officium fit de sequenti, cum commem. octavæ.

8. Simplex cum alio non potest coucurrere in ii. Vesp. (licet cum ipso possit esse concursus in primis Vesperis) quia non babet secundas Vesper., sed ejus offic. terminatur ad Nouam, et deinceps nihil fit de eo, nec commem. Si sequatur aliud Simplex, Psalmi erunt de feria occurr. in Psalterio ad Vesper., et a Capit. fit de seq. Simplici sine ulla comm. præced. Si sequatur Offic. ix. Lect., Vesp. totæ erunt de eo sine ulla similiter commem. Simpl. præced.: Si nullum festum sequatur, subintrat Offic. de Temp., et Vesperæ totæ erunt de feria.

9. Feria non potest concurrere cum alio Offic. in ii. Vesper., neque cum ipsa potest esse concursus in i. Vesp., quia ejus Offic. incipit, et desinit, ubi desinit et incipit quodcumque aliud offic. Quamvis proprie (si ei dandum est principium) sequente feria post aliam feriam, ejus offic. incipiat a Matutino, et terminetur sequente alia feria ad Completor., et ideo si feria sequatur aliam feriam, in Vesper. præcedentis feriæ nihil fit de sequenti, quoad ea quæ in sequenti feria sunt propria. Verbi gra-

tia, si in Vesp. feriæ iii. ante feriam iv. Cinerum fiat de feria, dicitur Oratio Dominicæ præced. non autem ea, quæ est propria in sequenti feria iv. Cinerum, nec ante Orat. dicuntur Preces, quæ dicendæ sunt in dicta feria iv. Cinerum. Quod etiam fit, quando feria per annum præcedit feriam Quatuor Temp. vel Vigiliar. Hac etiam ratione superius dictum est in concurrentia aliorum Offic. cum feria nullum Offic. concurrere, et nihil fieri de feria præcedente, advenienie alio Officio. Si autem de ea aliquando fieri debeat commemor. in Vesp. non fit ratione concursus, sed quia eo die, quo Offic. feriarum Adventus, et Quadragesimæ impeditur, illarum commemoratio temporis ex præcepto Ecclesiæ prætermitti non debet.

10. Cum vero occurrit, ut Festum simplex veniat in feria iv. et vi. Quat. Temp., in feria iv. Cinerum, et in Vigil. quæ jejunantur, Vesper. anteced. (nisi ea die celebratum sit festum ix. Lect.) erunt de fer. commu. per annum, non autem de seq., ut dictum est, cum commem. festi Simpl. in seq. feria occurr. Quod ideo non fit, quia sequens feria habeat i. Vesper., sed quia cum festum simplex in sequenti die non habeat Officium propter fer. prædictam in eo occurrentem, nec etiam convenit illud habere primas Vesperas in præced. die. Et eadem ratione, si festum Simplex occurrat feria v. in Cœna Domini, in qua de eo non debet fieri commem. nulla etiam fiet commem. in Vesp. feriæ iv. præced.

De ordinando Officio ex prædictis Rubricis. XII.

Si quis velit ex supradictis Rubricis ordinare Offic. occurrentis diei, videat in Kalendario, et in Tabula Festorum Mobilium, de quo fiat Offic. sequenti die, et ut invenerit esse faciendum, sic ordinabit illud in Vesperis, et aliis Horis nocturnis, et diurnis.

2. Si ordinandum sit Offic. de Temp., idest, de Dominica, vel feria, recurrendum est semper ad Psalter. ubi ordinate ponitur, quod est commune Offic. de Tempore cum distributione Psalmorum, et ad Proprium de Tempore, ubi Lect. et Respons., quædam Antiphonæ, et Orationes ponuntur, quæ desunt in Psalter. Invitator. Hymni, Capitula, Versus, Responsor. brev. et Antiphonæ, quæ diversis temporibus ponuntur in Proprio, dicuntur loco eorum, quæ sunt in Psalter. Cum vero propria non fuerint, dicuntur ut in Psalterio.

3. Si Officium sit ordinandum de Sancto, recurrendum est semper ad Commune Sanctorum (nisi proprium habeat in Proprio Sanctorum), ubi pro qualitate Festi, si ix. Lect. idest, duplex, vel semidupl. fuerit, omnia ordinate ponuntur, illis exceptis, quæ propria suis locis habentur. Si festum fuerit trium Lect. (Noctur. feriæ, et Lect. exceptis) omnia sumuntur de eodem Communi. Tres Lect. i. Noctur. in Offic. ix. Lect. et i. ii. et iii. Lect. vel prima tantum in Festis trium Lect. sumuntur de Scriptura in offic. de Tempore, nisi aliæ in propriis locis ponantur.

4. In majoribus solemnitatibus et festis per annum totum Officium ordinatur ut in propriis locis ponitur.

5. In festis beatæ Mariæ (omissis iis, quæ propria in illis habentur) Hymni, novem Psal. et alia quædam requirenda sunt ex Communi ejus Offic. parvo, circa finem Breviarii.

6. Modus inchoandi Offic., dicendi Invitatorium, Hymnos,

Antiphonas, et Versus, habetur in principio Psalterii. Cum vero Antiphonæ duplicandæ sunt, dicuntur integræ ante Psalmos, sicut in fine Psalmorum.

7. Modus dicendi Absolutiones, et Benedictiones ante Lect., legendi et terminaudi Lection., dicendi Respons. post Lect., ac Responsoria brevia post Capitula, habetur in prima Dominica de Adventu.

8. Quomodo sit inchoandum, et terminandum offic. per Horas, habetur in Psalt.: quomodo terminandum per Antiphonas B. Mariæ, habetur in fine Completorii.

9. Sed ut hæc omnia facilius habeantur, positæ sunt seq. Rubricæ, de singulis Horis, earumque partibus distincte cognoscendis.

De Matutino. XIII.

AD Matutinum hæc per ordinem regulariter dicuntur, secundum diversitatem offic., nisi aliter in quibusdam diebus annotetur: Pater noster, Ave Maria, Credo: omnia secreto, deinde clara voce Hebdomadarius dicit, Domine labia mea etc. pollice signando sibi os signo Crucis: Deus in adjutorium, etc. manu extensa signando se signo Crucis a fronte ad pectus, et a sinistro humero usque ad dextrum (quod servatur in principio omnium Horarum, cum dicitur, Deus in adjutorium) cum Gloria Patri, et aliis, ut in principio Psalterii. Deinde dicitur Invitat. conveniens offic. de Temp. vel de Sancto, quod dicitur cum Psalm. Venite exultemus, eo modo quo in principio Psalterii describitur. Dicto Psalmo, et repetito Invitatorio, dicitur Hymn. qui offic. de Temp. vel de Sancto convenit.

2. Postea in Duplicibus, et Semiduplicibus dicuntur ix. Psalmi (sed in Dominicis plures ut in Psalterio) cum suis Antiph. et Versibus, quæ tempori, vel festo conveniunt, et totidem Lectiones cum octo Responsoriis, aliquando cum novem, ut suis locis ponitur, per tres Noctur. distinctos hoc modo.

3. In i. Noct. dicuntur tres Psalmi cum tribus Antiphonis, post singulos Psal. una Antiphona, sed tempore Paschali, idest a Dominica in Albis usque ad Pentec. (præterquam in Offic. Ascensionis Domini) tres Psalmi cujusque Noct. dicuntur sub una Antiph. et in fine Psalmor. post ultimam Antiphonam cujusque Nocturni dicitur Versus: postea Pater noster, Et ne nos. Absolutio, Exaudi. Benedictio, Benedictione perpetua, et aliæ ad singulas Lect. ut in prima Dominica de Adv. ordinantur. Deinde leguntur tres Lect. de Scriptura, quæ per ordinem in Offic. de Temp. occurrunt (nisi aliæ assignentur) et ad singulas Lect. dicitur unum Respons. conveniens offic.; si de Temp., ut in Proprio Temporis; si de Sancto, ut in proprio Sanctorum: alioquin ut in Communi, etiam si Lect. i. Nocturn. sint de Scriptura Offic. de Tempore.

4. In fine ultimi Responsorii cujusque Noctur. dicitur, Gloria Patri, cum repetitione partis Responsorii, eo modo quo notatur in iii. Responsorio primæ Dominicæ de Adventu; nisi aliter in propriis locis signetur.

5. In ii. Noct. dicuntur alii tres Psalmi, Antiphonæ, Versus, Pater noster, Absolutio, Ipsius pietas et ei consequentes Benedict., ut in dicta Dominica prima de Adv., iii. Lect. de aliquo Sermone aut de vita illius Sancti, de quo fit Offic. et ad quamlibet Lection. unum Responsorium.

6. In iii. Noct. alii tres Psalmi cum Antiphonis, ut supra:

post tertiam Antiph. Versus, Pater noster, Absolutio, A vinculis, et Benedictiones consequentes ad singulas Lect., quæ erunt de Homilia Evangelii de Temp. vel de festo, secundum qualitatem Offic., ut in eadem prima Dominica de Adv. ponuntur. Post vii. et viii. Lect. dicitur Responsorium Offic. conveniens, idest, post quamlibet unum: aliquando autem dicitur etiam post nonam Lect., ut suis locis notatur: et in fine ultimi Respons. aut viii. aut ix. dicitur, Gloria Patri, ut supra, nisi aliter signetur. Si non dicitur nonum Responsorium, post ultimam Lect. dicitur Hymnus, Te Deum.

7. In Offic. iii. Lect. ad Matut. Pater noster, Ave Maria, Credo, Domine labia mea, etc. Invitatorium, et Hymnus in Feriali Offic. de Feria, si non sit in Proprio de Temp. dicuntur ut in Psalter., in Festis de Festo, ut in Communi Sanctorum; deinde Noct. Feriæ, ut in Psalter. idest, duodecim Psalmi cum sex Antiphonis, et tempore Paschali cum una Antiphona Alleluja: qui dicuntur tam in Offic. Feriali, quam in Festis Simplicibus.

8. Post Psalmos, et Antiphonas dicitur Versus in feriali Offic. ut in Psalter., in festis ut in Communi Sanctorum, qui in festis sumitur secundum ferias ex Noctur. Communis, unde sumuntur Responsoria, ut dicetur infra in Rubric. de Versibus, et Respons. Post Versum dicitur Pater noster, Absolutio, et Benedictiones, ut habetur infra in Rubric. de Absolutionibus, et Benedictionibus. Tres Lect. (si non adsit Homilia) singulæ in Offic. feriali dicuntur de Scriptur. quæ eo die occurrit in Proprio de Tempor., si adsit Homilia, singulæ tres de Homilia. In festis, prima et secunda de eadem Scriptura, tertia de Sancto. Si fuerint duæ Lect. de Sancto, prima tantum erit de Scriptura, reliquæ de Sancto.

9. Post singulas Lectiones in Feriis extra tempus Paschale dicitur unum Respons. ita ut dicantur tria Responsoria: temp. vero Paschali, et in festis duo tantum ℟℟. dicuntur, scilicet post i. et ii. Lect. tantum. In fine ultimi ℟. ii. scilicet, aut tertii dicitur, Gloria Patri, cum repetitione partis Responsor. nisi aliud notetur. Quæ Responsoria in Offic. de Sanctis sumuntur ex Communi Sanctorum, in feriali offic. ex Dominicis, quando propria per ferias non distribuuntur, ordine descripto in Rubric. de Respons. Quando non dicitur tertium Respons. post tertiam Lect. dicitur Hymnus, Te Deum.

De Laudibus. XIV.

AD Laudes dicto Hymno, Te Deum, vel ultimo Responsor. Hebdomadarius absolute dicit: Deus in adjutorium, etc. ut supra, et dicuntur Psalm. et Canticum Benedicite, vel aliud ut habetur in feriali offic. extra tempus Pasch. cum Antiph. offic. convenientibus. Qui Psalmi, et Canticum in Dominicis per annum (exceptis Dominicis a Septuages. usque ad Dominicam Palmarum inclusive) et in feriali offic. temporis Paschalis, ac in Festis tam novem, quam trium Lect. dicuntur de Dominica, ut in Psalt. In prædictis vero Dominicis a Septuagesima usque ad Dominicam Palmarum inclusive, dicuntur ut suis locis ponitur. In feriali Offic. per annum, extra tempus Pasch. dicuntur ut in Psalterio.

2. Antiphonæ in Dominicis, quando propriæ non assignantur, dicuntur ut in Psalt. In festis ix. et trium Lect. si non adsint pro-

priæ, dicuntur de Communi. Post Psalmos dicitur Capit., Hymnus, Versus, Antiph. Ad Canticum, Benedictus, cum eodem Cantico, et Oratio, omnia pro qualitate offic. de Temp. vel de festo.

3. Preces quando dicendæ sunt, dicuntur ante primam Orationem. Commemorat. vero de Cruce, de S. Maria, de Apostolis, de Patrono, et de Pace, similiter quando dicendæ sunt, dicuntur post Orat. nisi alia comm. festi Simplicis occurrat, quæ semper prædictas commemorat. præcedit, de quibus in propriis Rubr. dicitur.

4. Ante Orationem dicitur, Dominus vobiscum, et Oremus. Post ult. Orationem repetitur, Dominus vobiscum: deinde Benedicamus Domino, et ℣. Fidelium animæ, Pater noster, Dominus det nobis suam pacem, et Antiph. B. M. ut habetur in fine Complet., si tunc discedendum sit a Choro: alioquin in fine ultimæ Horæ, nisi sequatur Missa, vel Offic. defunct. vel Psalmi Pœnitentiales, aut Litaniæ, ut in propria Rubrica dicetur.

De Prima. XV.

AD Primam, Pater noster, Ave Maria, Credo, secreto, Deus in adjutorium, etc. Hymnus, Jam lucis orto sidere. Deinde inchoatur Antiphona, quæ convenit. Sumuntur autem Antiphonæ in Festis ad omnes Horas ex Laudibus per ordinem, quarta prætermissa, ut dicetur infra in Rubr. de Antiphonis. Postea dicuntur Psalmi, qui in Dominicis et Feriis dicuntur ut in Psalterio. In Festis autem, et tempore Paschali, tres tantum, ut etiam ibi annotatur.

2. Post Antiphonam dicitur Capitulum, Regi sæculorum. In feriali offic. extra tempus Paschale, dicitur Capitulum, Pacem. Deinde Responsor. breve, Christe Fili Dei vivi, et post Respons. brev. in offic. Duplici, et infra octav. statim dicitur Oratio, Domine Deus omnipotens. In alio offic. dicitur, Kyrie eleis., cum reliquis Precibus, omnia ut in Psalt. Ad Vers. autem, Adjutorium, Hebdomad. signat se signo Crucis, a fronte ad pectus. Quando aliquis solus recitat offic. semel tantum dicit, Confiteor, omissis illis verbis, Tibi pater, et vobis fratres, et Te pater, et vos fratres, et similiter dicit, Misereatur nostri, peccatis nostris, perducat nos, quod etiam servatur ad Completorium. In feriali offic. quando dictæ sunt Preces ad Laudes, adduntur aliæ Preces, ut ibidem in Psalterio.

3. Post Orationem Primæ, vel si dicatur Offic. B. Mariæ post illius Orationem, dicto Benedicamus, in Choro legitur Martyrologium: deinde dicitur, Pretiosa, cum reliquis, quæ etiam dicuntur ab iis, qui extra Chorum non legerint Martyrologium. In fine ad Absolutionem Capituli, in festis, et aliquibus diebus pro Lect. brevi dicitur Capitulum Nonæ, si adsit proprium, alioquin de Communi: alio tempore tam in Dominicis, quam Feriis, Lectio brevis offic. illius temporis in Psalt. assignata.

De Horis, Tertia, Sexta, et Nona. XVI.

AD Tertiam, Sextam, et Nonam, ante singulas Horas dicitur, Pater noster, Ave Maria, Deus in adjutorium, Hymnus, et Psalmi, ut in Psal. Antiphonæ secundum officii qualitatem ordine quo supra. Dictis Psalmis, et Antiphona, dicitur Capitul. ℟. breve pro qualitate officii, quæ in Dominicis et Feriis, quando non habentur propria in propio de Tempore, di-

cuntur ut in Psalter. In Festis, si in Proprio Sanctorum non sint propria, sumuntur de Communi. Post ℟. breve dicitur, Dominus vobiscum, et Oratio, quæ habetur in Proprio de Temp., si autem fit de Sancto, ut in proprio Sanctorum, alioquin ut in Communi.

2. Post Orationem repetitur, Dominus vobiscum, et dicitur Benedicamus Domino, Fidelium animæ, et Pater noster, secreto: ut infra in Rubr. de Oratione Dominica explicatur.

De Vesperis. XVII.

AD Vesperas, Pater noster, Ave Maria, Deus in adjutorium, etc. Deinde dicuntur quinque Psalmi cum quinque Antiph. ut in Proprio, aut Communi Sanctorum signantur. In Dominicis autem et Feriis, Antiph. et Psalmi semper dicuntur, ut in Psalter. (ubi etiam Temp. Pasch. Psalmi dicuntur sub una Antiph. Allel.) nisi aliæ propriæ Antiph. vel Psalmi (ut in Dominicis Adventus et triduo ante Pascha) assignentur.

2. Post Psalmos, et Antiph. dicitur Capitul. Hymn. Versus, Antiphona ad Magnificat, cum eodem Cantico, et Oratio, omnia de Tempor. vel de Sancto, pro qualitate Officii.

3. Preces quando dicendæ sunt, dicuntur ante Orationem. Commemorat. vero de Cruce, S. Maria, Apostolis, Patrono, et Pace, post Orationem, ut in propriis Rubricis habetur. Terminatur autem Offic. Vesperar. ut in aliis Horis.

De Completorio. XVIII.

AD Completorium absoluto dicitur Lect. brevis ut in Psalt. deinde Pater noster, Confiteor, Misereatur, Indulgentiam, Converte, Deus in adjutorium, Antiphona, Psalmi, Hymnus, Capitulum, Responsor. breve, Canticum cum Antiphona, omnia ut in fine Psalterii: et post Antiphonam in Duplicibus, et infra Oct. dicitur Oratio: in alio autem Officio ante Orationem dicitur, Kyrie eleison, cum reliquis Precibus, ut ibidem in Psalterio.

2. Post Versum, Benedicat, et custodiat nos, etc. dicitur una ex Antiph. B. Mariæ cum Versiculo et Oratione, ut ibidem: et dicto Versu, Divinum auxilium, dicitur secreto, Pater noster, Ave Maria, et Credo.

De Invitatorio. XIX.

INvitatorium semper dicitur in omni officio ad Matutinum, cum Psalmo Venite, exultemus, ordine in principio Psalt. descripto, sed variatur pro officii qualitate, ut in Psalter. et proprio de Tempore, ac in proprio, et Communi Sanctorum.

2. Non dicitur in die Epiphan. nec in triduo ante Pascha, ut suis locis notatur: nec in Offic. Defunct. per annum, excepto die Commem. omnium fidelium Defunctor. ac in die obitus, seu depositionis Defuncti, et quandocumque dicuntur tres Nocturni.

De Hymnis. XX.

HYmni semper dicuntur in qualibet Hora, præterquam a triduo ante Pascha, usque ad Vesp. Sabbati in Albis exclusive, et præterquam in Offic. Defunct.

2. Ad Matutin. Hymnus dicitur post Psal. Venite, repetito Invitator. præterquam in die Epiph. Ad Laudes et Vesp. dicitur post Capitulum. Ad Horas ante Psalmos. Ad Complet. post Psalmos, et Antiphonam.

3. Dicuntur autem in Officio de Tempore ut in Psalt. quando proprii Hymni in proprio de

Temp. non adsunt, qui Hymni de Psalt. in Dominicis, et Feriis assignati, dicuntur ab oct. Pentecost. usque ad Adv. (Dominica infra octav. Corporis Christi excepta) et ab Oct. Epiphan. usque ad Dominicam i. Quadrages. exclusive. In offic. de Sanctis dicuntur, ut in Communi Sanctorum, nisi proprii in proprio Sanctorum habeantur.

4. In Nativit. Domini usque ad Epiph. in festo Corporis Christi, et per Oct. et quandocumque fit Offic. B. M. tam ix. quam iii. Lect. etiam temp. Pasch. in fine omnium Hymnor. (præterquam in fine Hymni, Ave maris stella, et Hymni ad Laudes in festo Corporis Christi, qui habet ultimum Versum proprium) dicitur, Jesu, tibi sit gloria, Qui natus es de Virgine, etc. ut in ejus Offic. parvo, etiam si dicantur Hymni de Sanctis, qui infra octav. prædictas celebrantur, dummodo Hymni illi sint ejusdem metri, nec habeant ultimum versum proprium, ut Hymn. S. Crucis ad Vesp. et plurimorum Martyr. ad Matutinum.

5. In Epiphania Domini, et per oct. in fine omnium Hymn. dicitur, Jesu, tibi sit gloria, Qui apparuisti Gentibus.

6. A Dominica in Albis usque ad Ascens. in Pent. et per oct. in fine omnium Hymn. dicitur, Deo Patri sit gloria, Et Filio, qui a mortuis, etiam in festis Sanctorum eodem tempore Pasch. occurrentium; dummodo Hymn. sint ejusdem metri, nec habeant ultim. versum proprium, qui non mutatur, ut supra.

7. In Ascensione autem usque ad Pentecost. præterquam in Hymno, Salutis humanæ Sator, dicitur, Jesu, tibi sit gloria, Qui victor in cælum redis: similiter etiam in festis tunc occurrentibus.

8. In Transfiguratione Domini dicitur, Jesu, tibi sit gloria, Qui te revelas parvulis. Aliis temporibus terminantur Hymni, ut suis locis ponitur. In festo Ss. Angelorum Custodum Hymni ejusdem metri terminari non possunt, sicut terminatur eorum Hymnus in Laudibus.

De Antiphonis. XXI.

Ad omnes Horas Nocturnas, et diurnas semper cum Psalmis dicuntur Antiphonæ, vel una, vel plures pro diversitate Officii, et Horarum.

2. Si de tempore fiat offic. id est, de Dominica, aut Feria, dicuntur Antiph. ut in Psalter. quæ cum Psalm. positæ in Vesp. Dominicæ, et Feriarum, in Completorio, et in Noct. (etiam quando fit offic. de festo iii. Lect. idest, Simplex) numquam mutantur, nisi Temp. Paschali, in quo dicitur una tantum Antiph. Allel., excepto etiam tempore Adv. in quo ad Vesp. et Nocturn. Dominicæ ponuntur Antiph. propriæ. In Laudib. et aliis Horis mutantur, pro diversitate temporum, ut in propr. de Tempore habentur: cum vero non assignantur propriæ, semper dicuntur, quæ positæ sunt in Psalterio.

3. Antiphonæ, quæ in proprio de Temp. in Sabbatis ponuntur ad Magnif. pro i. Dominica alicujus mensis, sumendæ sunt ex ea Dominica, quæ est proximior Kalendis, vel est in Kalend. illius mensis; ut dictum est supra in Rubrica de Dominicis, ac etiam in Rubr. mensis Augusti: et semper in Sabbato ponitur Antiph. Ad Magnificat, quæ contigua est libro Scripturæ in Dominica ponendo.

4. In festis ix. Lect. ad Vesp. dicuntur Antiph. de Laud., nisi propriæ in Vesp. assignentur. Ad Horas similiter tam in offic. de Temp. quam de Sanctis, quan-

do habentur propriæ in Laudib. et aliæ propriæ non fuerint ad Horas, sumuntur ex Laud., quarta prætermissa, hoc ordine: Ad Primam, prima: ad Tertiam, secunda: ad Sextam, tertia: ad Nonam, quinta.

5. In feriis Adv. quæ non habent in Laudibus Antiphonas proprias, sumuntur ad Horas ex Laud. Dominicæ præced. Ubi vero in Laudibus feriarum fuerint propriæ, sumuntur ex ipsis Laudibus.

6. Temp. Pasch. in offic. tam ix. quam iii. Lect. psal. cujuslibet Noct. dicuntur sub unica Antiphona, quæ officio convenit, ut suis locis ponitur: et in fine omnium Antiph. additur Allel., quando in illis non habetur. A Septuagesima usque ad Pascha, ubi habetur Allel., tacetur; neque aliud ejus loco dicitur.

7. In Duplicibus ad Vesp. Matut. et Laud. tantum, Antiph. dicuntur ante Psal. vel Cantica integræ; et post Psal. vel Cantica integræ repetuntur: in aliis Horis, et in offic. non duplici, in principio Psal. vel Cantici inchoatur tantum Antiph., deinde in fine integra dicitur. Et quando Antiph. sumitur ex principio Psal., vel Cantici, et incipit sicut Psal. vel Canticum, post Antiphonam non repetitur principium Psalm. vel Cantici, sed continuatur quod sequitur in Psalm. vel Cantico, ab eo loco ubi secundum ritum diei desinit Antiphona, nisi discontinuetur per Alleluja.

8. Antiphonis propriis, tam in officio de Temp. quam de Sanctis, semper cedunt, quæ habentur in Psalt. et in Communi Sanctorum.

9. Quando fit aliqua commemor. semper dicitur Antiph. ante Orat. cum Versu, quæ sumitur ex officio, quod convenit ei, de quo fit commem., ita ut in Vesp. sumatur Antiphona, quæ assignatur ad Magnificat, in Laud. quæ ad Benedictus, cum Versibus, qui habentur post Hymnum.

10. Antiphonæ S. Mariæ positæ in fine Completorii, dicuntur ut inferius in propria Rubrica disponitur.

De Psalmis. XXII.

Psalmi in offic. de Temp. per omnes Horas in Dominicis, et feriis dicuntur eo modo, quo distributi sunt in Psalt., nisi aliquando aliter in proprio de Temp. signentur. In festis autem dicuntur, ut in propriis locis signantur: alioquin, ut in Communi Sanctorum.

2. Psalmi ad Laudes de Dominica, cum Cantico Benedicite, dicuntur in omnibus festis per annum, et in Feriis temporis Paschalis.

3. Psalmus Confitemini, dicitur ad Primam cum aliis Psal. in Psalt. assignatis, in omnibus Dominicis, quando offic. fit de Dominica, ut in Psalt. etiam in Dominicis, quæ occurrunt infra oct. Sanctorum, a iii. Dominica post Pentec. inclusive, usque ad Nativ. Domini exclusive, et a ii. Dominica post Epiph. exclusive usque ad Septuag. inclusive, a Septuag. autem usque ad Pascha, ejus loco dicitur Psal. Dominus regnavit, quia Psalm. Confitemini, tunc dicitur ad Laud. post Psalm. Miserere, ut suo loco ponitur. In Dominicis vero Tempor. Paschalis a Dominica in Albis inclusive usque ad Ascensionem exclusive, dicuntur tantum iii. Psalmi sicut in festis, addito Symbolo S. Athanasii. Alii Psalm. per singulas ferias distributi ad Primam, dicuntur singuli loco Psalm. Confitemini, in Feriali tantum offic., quando de Feria agitur extra Temp. Pasch. In Feriis vero Temp. Pasch., in Festis per annum,

et in Sabbato, sive de sancta Maria, sive de Feria fiat offic., dicuntur tantum iii. Psalm. scilicet Deus in nomine tuo, Beati immaculati, et Retribue, etiam si festum Duplex celebretur in Dominicâ.

4. In Dominicis autem, quando offic. fit de Dominica, ut in Psalterio, post Psalm. additur semper Symbolum S. Athanasii, Quicumque, ut infra in propria Rubrica dicitur.

5. Psalmi Horarum, scilicet ad Tertiam, Sextam, et Nonam, et ad Completor. nunquam mutantur ut in Psalt., sive de Sanctis, sive de Temp. fiat Officium.

6. Psalmi de Dominica ad Vesp ut plurimum dicuntur in Vesp. Festorum, excepto ult. qui mutatur; cum vero aliter fieri debet, suis locis notatur. In Vesp. infra oct. dicuntur Psalm., ut in secundis Vesp. Festi: sed in primis Vesp. diei oct. dicuntur ut in primis Vesp. Festi, nisi aliter notetur.

7. In fine Psalmor. semper dicitur Gloria Patri, præterquam in Psalm., Deus Deus meus ad te de luce vigilo: et in Psalm. Laudate Dominum de cælis, qui conjunguntur cum aliis Psalm., et in fine ultimi tantum dicitur Gloria Patri, ut suis locis notatur. Præterea non dicitur in triduo majoris Hebdom. ante Pascha, nec in Offic. Defunctorum, cujus loco pro Defunct. dicitur, Requiem æternam dona eis Domine, etiam si fiat offic. pro uno tantum.

8. Ut sacræ vulgatæ editionis puritas inconfusa, et illibata servetur, etiam quoad interpunctiones, et distinctiones in Sacris Bibliis adpositas, additus est Asteriscus *, ut sit nota musicæ partitionis in medio Versus.

De Canticis. XXIII.

Cantica dicuntur in Offic. de Tempore, tam de Dominicis quam Feriis ad Laudes, Vesp. et Compl. ut in Psalt. distribuuntur.

2. In festis et Temp. Pasch. ad Laudes semper dicitur Canticum, Benedicite, ut in Dominica, et in fine ejus non dicitur, Gloria Patri, sicut in aliis Canticis dicitur, nec respondetur, Amen. Alia Cantica ferialia, ut in Psalterio, ad Laud. non dicuntur, nisi quando fit officium de feria extra Tempus Paschale.

3. Cantica, Benedictus, Magnificat, et Nunc dimittis, semper dicuntur suo loco, ut in Psalterio.

De Versibus. XXIV.

Versus semper dicuntur ad Matutinum post ultimum Psal. et Antiph. Nocturn. sive in offic. dicantur iii. Noct., sive unus. Ad Laudes, et Vesper. ℣. dicitur post Hymn. Ad Horas dicitur in Responsorio brevi post repetitionem partis Resp. dicto Gloria Patri.

2. In Pascha Resurrectionis, et per octav. usque ad Vesp. Sabbati in Albis exclusive, in Noct. tantum dicitur Versus, in aliis Horis non dicitur, ut ibidem.

3. Quando fit aliqua commemor. semper post Antiphonam ejus, de quo fit comm., dicitur ℣. qui in ejus offic. ponitur post Hymnum Vesp. et Laud. nisi aliter notetur.

4. Versibus prædictis Temp. Pasch. semper additur Alleluja; non autem Versibus Precum, nec in Pretiosa, ad Primam, neque in Versibus Responsoriorum Matutini.

5. In officio festi trium Lect. post omnes Psalm. feriales, cum Antiphonis dicitur Versus de Communi Sanctorum, hoc ordine, Fer. ii. et v. Versus i. Noct., fer. iii. et vi. Vers. ii. Noct., fer. iv. Versus iii. Noct.

6. Versus positi in Psalt. ad Laud. et Vesperas, semper dicuntur, quando alii proprii non assignantur in proprio de Tempore.

De Absolutionibus, et Benedictionibus ante Lectiones. XXV.

Absolutiones, et Benedictiones dicuntur per ordinem in offic. ix. Lect. ante Lect. ut in prima Dominica de Adventu ponuntur, scil. post Versum, dicto Pater noster, Et ne nos, dicitur Absolutio, et Benedictiones, ut ibi, præterquam in Matutinis tenebrarum majoris Hebdomadæ, et in officio Defunct., in quibus Absolutio, et Benedictiones non dicuntur.

2. Si fiat de offic. trium Lect et fiat de Feria, in qua singulæ tres Lect. sunt de Scriptura, Absolutio, et Benedictiones sumuntur ex prima Dominica de Adventu, hoc ordine: Fer. ii. et v. dicuntur Absolutio, et Benedictiones i. Noct., Fer. iii. et vi. secundi Noct., Fer. iv. et Sabbato, tertii Nocturni.

3. Si antem singulæ tres Lect. sint de Homil. super Evangelium, Absolutio dicitur secundum Ferias, ut supra: Benedictiones vero semper dicuntur, ut in tertio Noctur. scilicet, Prima Benedictio erit, Evangelica Lectio; Secunda, Divinum auxilium; Tertia, Ad societatem. Si fit de Sancto iii. Lect. Absolut. dicitur secundum ferias, ut supra: Benedictiones vero semper dicuntur ut in iii. Noct. hoc modo: Prima, Ille nos benedicat: Secunda, Cujus, vel Quorum, vel Quarum festum colimus: Tertia, Ad societatem.

4. Quando fit Offic. S. Mariæ in Sabbato, Absolutio, et Benedictiones dicuntur, ut habentur in ejus Offic. parvo circa finem Breviarii.

De Lectionibus. XXVI.

Lectiones leguntur ad Matut dictis Psalm. Noct. cum Antiphonis, Versibus, Absolutionibus quoque, et Benedictionibus ut supra. In Duplicib. et Semidupl. dicuntur ix. Lect. idest, in quolibet Noct. tres; in feriis, et festis Simplicibus leguntur tantum tres Lectiones.

2. In officio ix. Lect. dicuntur hoc modo: In i. Noct. semper leguntur iii. Lect. de Scriptura: quæ, quando suis locis propriæ, aut de Communi Sanctorum non assignantur, semper leguntur ut in offic. de Tempore, quæ sua quaque die occurrunt legendæ. In ii. Noct. si fit de Sancto, iii. Lect. leguntur de vita Sancti, vel de aliquo Sermone, aut Tractatu, qui ei convenit: quæ si non adsint propriæ, leguntur ex Communi Sanctorum. Ex quo etiam Communi completur numer. iii. Lect. quando offic. fit ix. Lect. de aliquo Sancto, qui habet tantum unam, vel duas Lect. proprias. Si fit de Dominica, vel de alio Offic. ix. Lect. per annum, etiam de oct., leguntur iii. Lect. de Sermone, aut Tractatu, qui in illis ponitur. In iii. Noctur. semper leguntur iii. Lect. de Homil. in Evangel. positæ in Proprio, aut ex Communi assignatæ; et i. Lect. de Homil. semper præponitur principium Evangelii, de quo est Homil. etiam infra octav. Excipiuntur ab hoc ordinario Lect. Matutini tenebrarum ante Pascha, et Defunctorum, ut in suis Officiis ponitur.

3. Si in Offic. ix. Lect. in quo non dicitur nonum ℟. contingat fieri commemor. de aliquo Sancto, qui propriam habet Lect., ix. Lect. legitur de Sancto: si habuerit ii. Lect. ex duabus fiat una Lectio, omissa ix. Lect. in dicto Offic. ix. Lect.; vel octav. Lect. adjuncta Quod si eodem die occurrat Dominica, vel Feria, quæ habeat Homiliam, ix. Lect. Sancti omitti-

tur, et ejus loco legitur Homilia Dominicæ, vel Feriæ, scilicet vel i. Lect. de Homilia, vel tres simul in unam Lect. conjunctæ.

4. In Offic. iii. Lect. si fit de Feria, iii. Lect. leguntur de Scriptura nisi tres sint de Homil., quia tunc omissis Lect. de Scriptura, leguntur de Homil. Si fit de Sancto, qui habeat ii. Lect., i. tantum erit de Script. ut vel legatur una, vel ex tribus simul junctis fiat una, ii. et iii. de Sancto. Si unam tantum habuerit, vel propriam, vel ex Communi assignatam, i. et ii. erunt de Script., iii. de Sancto: quod etiam servatur in Offic. B. M. in Sabbato.

5. Lectiones autem de Scriptura in Offic. de Tempore sic distributæ sunt per annum, ut quotidie aliquid ex ea legatur, etiam in Officio de Sanctis, quando aliæ, ut dictum est, non assignantur.

6. Initia librorum S. Scripturæ (qui fere semper in Dominicis inchoantur) eo die ponuntur, quo notata sunt, etiam si fiat Offic. de Sancto; nisi in festo aliæ propriæ Lect. Scripturæ vel de Comm. assignentur: tunc enim initium Lect. de Scriptura transfertur in sequentem diem similiter non impeditam, et Lect. illi diei de eadem Script. assignatæ, vel cum superioribus Lection. legantur, vel omittantur; itaut non oporteat eas amplius in alio sequenti die sumere, sed illæ legantur, quæ sua quaque die occurrunt, aut cum eisdem jungantur. Quod semper servetur, quando Lectiones occurr. de Scriptura aliquo die omittuntur.

7. Cum autem initium alicujus epistolæ Catholicæ tempore Paschali, aut alicujus Prophetæ minoris mense Novemb. infra Hebd. illorum temporum impeditur aliquo festo ix. Lect. habente proprias Lect. de Scriptura, dictum initium Epistolæ, et Prophetæ, quoad commode fieri poterit, ponatur in sequenti Feria, alio simili initio Scripturæ ponendo, vel festo non impedita, alioquin in præcedenti similiter non impedita, itaut aliquo modo ponatur, etiamsi plura initia eodem die poni oporteat. Plura tribus in his Prophetarum unica die non possunt poni, et ubi sunt plura Officia habentia primas Lectiones proprias, possunt omitti aliqua ex dictis initiis Prophetarum, occurrente legitima causa.

8. De Scriptura quoque tantum est positum, quantum satis videtur pro numero Hebdomad. quæ esse possunt et inter Epiph., et Septuages., et inter Pentecosten, et Adventum. Ubi vero contingit minui numerum Dominicarum, et Hebdom. post Epiphaniam adveniente Dominica Septuages. quod superest de Epistolis B. Pauli, quæ distributæ sunt pro num. dictarum Dominicarum, et Hebdomadarum, eo anno omittitur, quamvis de aliquibus Epistolis nihil sit lectum. Quod etiam fit de Scriptura ex libris Regum (de quibus legitur ab Oct. Pentec. usque ad Dominicam primam Augusti) cum non expletur numerus Dominicarum post Pentecosten de eis Libris annotatus usque ad mensem Augusti, quia tunc Lectionibus de his libris omissis, legitur de Scriptura, quæ ponitur mense Augusti. Quod si fiat de aliqua Dominica post Epiph. anticipate in Feria eo modo, quo dictum est de Dominicis num. 4. et 5. tunc post Offic. Dominicæ anticipatæ, in sequentibus diebus legatur de Epistolis sancti Pauli assignatis Dominicæ anticipatæ, et sequentibus Feriis, omissis aliis, quæ sunt assignatæ præcedenti Hebdom. Quid autem observandum sit, cum mensis,

cui quinque Dominicæ assignantur, non habuerit nisi quatuor, in propriis locis notatur.

9. Lectiones de Scriptura positæ in Communi Sanctorum, leguntur in festis, ubi assignantur in Proprio Sanctor. per annum. Rursus quando aliquod festum in propria Ecclesia solemniter celebratur: item quando aliquod festum ix. Lection. occurrit in Quadr. et Quat. Temp. in ii. feria Rogation. et in Vigil. Ascens., in quibus Feriis in offic. de Tempore non assignantur Lect. de Scriptura, sed de Homilia; tunc enim in festis recurrendum est ad Lect. de Script. positas in Communi Sanctorum. Quod si in aliquibus ex supradictis Feriis occurrat dies oct. alicujus festi habentis octav., tunc in i. Noct. diei octav. repetantur Lect., quæ in i. Noctur. festi lectæ fuerunt: si vero occurrat dies infra Oct., tunc sumantur de Communi. Aliæ Lect. ii. et iii. Noct. positæ in Communi Sanctorum similiter leguntur, quando in Proprio Sanctorum assignantur, et quando in aliqua Ecclesia aliquod Festum celebratur cum ix. Lect., quia in ea est solemne, aut consuetum in ea celebrari, quod proprias, et approbatas de festo Lect. non habuerit.

10. Lectiones i. Nocturni leguntur cum titulo libri, ex quo sumuntur, nisi aliter in propriis locis notetur. Lectiones etiam ii. Noct. quando sunt ex aliquo Sermone, vel Tractatu, leguntur cum titulo, et nomine Auctoris, alias minime. Et similiter in tertio Noctur. præponitur Titulus auctoris, cujus est Homilia.

11. In fine cujuscumque Lect. dicitur, Tu autem Domine miserere nobis, et respondetur, Deo gratias. Quod etiam fit in Lect. brevibus in principio Completorii, et in fine Primæ post Pretiosa, præterquam in triduo majoris Hebdomadæ ante Pascha, et in officio Defunctorum, ut suis locis ponitur.

De Responsoriis post Lectiones. XXVII.

Responsoria dicuntur ad Matutinum post Lectiones, idest, post quamlibet Lectionem dicitur unum Responsorium, ut infra.

2. In festis ix. Lect. (præterquam in festo Ss. Innocentium, quando non venerit in Dominica) et in Dominicis ab Octav. Paschæ inclusive, usque ad Adv. exclusive, et a Dominica infra Octav. Nativit. inclusive usque ad Septuag. exclusive, dicuntur octo tantum Responsoria. Et in fine tertii, et sexti, et octavi, dicitur Gloria Patri, cum repetitione partis Responsorii: quod regulare est in fine ultimi Responsorii cujuslibet Noctur. tam in Offic. novem, quam trium Lect. excepto Tempore Passionis, quo tempore loco Gloria Patri, repetitur ℟. a principio: excepto etiam officio Defunct. cujus loco dicitur, Requiem æternam, etc. Qui versus Gloria Patri, quibusdam diebus dicitur in primo Responsorio, ut in propriis locis annotatur. Post nonam Lect. prædictis diebus, quando octo tantum dicuntur Responsoria; immediate dicitur Hymnus, Te Deum.

3. In Dominicis Adv. et in Dominicis a Septuages. usque ad Dominicam Palmarum inclusive, et in triduo ante Pascha, dicuntur ix. Responsor., quia tunc non dicitur Te Deum.

4. In Officio autem trium Lect. quando fit de festo, et in Feriis temporis Paschalis, quod est inter Dominicam in Albis et Ascensionem (excepta Feria ii. Rogationum, in qua ponitur tertium Responsorium) dicuntur duo Responsoria, quia post iii. Lect. dicitur, Te Deum. Quæ Respon-

soria in festis sumuntur de Communi Sanctorum, et in dictis Feriis temporis Paschalis, quando alia propria non assignantur, sumuntur de Dominica, in qua primo sunt posita, hoc ordine: Secunda et quinta feria, primum, et secundum Responsorium i. Noctur. Feria iii. et vi. primum et secundum Responsorium ii. Noct. Feria iv. primum et secundum, Responsorium iii. Nocturni.

5. In aliis Fer. extra tempus Paschale dicuntur tria Responsoria (quia in illis non dicitur, Te Deum) hoc ordine: Feria ii. et v. tria Responsoria i. Noctur. Fer. iii. et vi. tria Responsoria ii. Noctur. Feria iv. et Sabbato, quando in eo fit de Feria tria Responsoria iii. Nocturni Dominicæ præced. in qua primo sunt posita. Verum, quia in iii. Noctur. Dominicarum a tertia post Pentecosten inclusive, usque ad Advent. exclusive, non habetur nisi unum Responsor., dicendum infra Hebdom. quod est septimum in Dominica: propterea quod Responsorium, Duo Seraphim, non dicitur nisi in prædictis Dominicis; ideo Fer. iv. et Sabbato, quando Responsoria sumenda erunt ex iii. Noctur., primum Responsorium erit, quod est vii. Dominicæ: ii. et iii loco dicitur ii. et iii. seq. Feriæ idest, post ii. et iii. Lectionem dicitur ii. et iii. Responsorium, quod est ii. et iii. sequentis Feriæ, si propria Responsoria habuerit; alioquin si non habuerit propria, dicitur ii. et iii. Responsorium primi Noctur. ejusdem Dominicæ. Ab Octav. Epiphaniæ usque ad Septuagesimam habentur Responsoria propria in singulis Feriis, excepto Sabbato, in quo, quando fit de Fer., dicuntur Responsoria Feriæ quartæ.

6. Sumuntur autem Responsoria ex eo loco, ubi primo sunt posita in principio mensis, vel Libri, et repetuntur in aliis seqq. Dominicis illius mensis, in quibus alia non assignantur, vel dotec de illo libro legitur, unde sumpta sunt Responsoria. Quæ autem in i. Hebdom. mensis posita sunt per Ferias, repetuntur eodem ordine in eisdem Fer. per seqq. Hebdomadas, donec alia ponantur. Ubi vero non adsunt propria, semper ex Nocturnis Dominicæ sumuntur dicto ordine.

7. Si Responsoria primi Nocturni ejus Dominicæ, in qua primo ponuntur, propter Festum Duplex in ea occurrens, in ipsa Dominica poni non possint, ponantur prima die ejus Hebdom. in qua occurrit fieri de Feria, et omittantur alia, quæ forte in illa Feria propria haberentur. Si vero in tota Hebdom. non occurrat dies, in quo fiat de Feria, illa Responsoria ponantur in seq. Hebdomada vel Dominica similiter non impedita, et dummodo in ea alia Responsor. non sint primo ponenda, alioquin eo anno omittantur. Respons. etiam, quæ in aliquibus Feriis per Hebd. habentur, si eo die, quo posita sunt, non possunt dici propter Festum occurrens, non sunt transferenda in aliam diem, sed omittuntur.

8. Temp. Paschali in fine Resp. ante Versum additur, Alleluja.

De Responsoriis brevibus Horarum. XXVIII.

Responsoria brevia dicuntur post Capitulum ad Primam, Tertiam, Sextam, et Nonam, et ad Completor. præterquam in triduo ante Pascha usque ad Nonam Sabbati in Albis inclusive, quibus diebus non dicuntur. Ad Primam et Completorium semper dicuntur eodem modo ut in Psal. In aliis Horis, quando fit Offic. de Dominica, vel Feria per Annum, dicuntur ut habentur in

Psalt. In Adventu autem, Quadragesima, tempore Passionis, et Paschali, ut suis locis habentur propria. In Festis similiter, quando non habentur propria, dicuntur ut in Communi Sanctorum

2. In fine Responsorii brev. dicitur, Gloria Patri, cum repetitione Respons. eo modo, quo ordinatur ad Primam in Psalter., præterquam Tempore Passionis; tunc enim non dicitur, Gloria Patri, in Officio de Tempore, sed solum repetitur Responsor. brev. a principio.

3. In Respons. brevi ad Primam, loco Vers. Qui sedes etc. et in Adv. dicitur, Qui venturus es in mundum, tam in Dominicis, et Feriis, quam in Festis: excepto Festo Conceptionis B. M. et per Octav., in Nativitat. Domini usque ad Epiph. etiam in Festis occurrent., in Festo Corporis Christi, et per Octav. et in omni Offic. B. M. tam novem, quam trium Lection. etiamsi infra ejusdem octav. fiat de Festo, vel de Dominica, dicitur, Qui natus es de Maria Virgine. In Epiph. et per Oct. et in Festo Transfigurationis, dicitur, Qui apparuisti hodie. A Dominica in Albis inclusive, usque ad Ascensionem exclusive, tam in officio de Tempore, quam de Sanctis (excepto Offic. S. Mariæ) semper dicitur, Qui surrexisti a mortuis. In Ascensione usque ad Pentecost. exclusive, dicitur, Qui scandis super sidera. In Pentecost. et reliquo anni tempore, tam in Offic. de Tempore, quam de Sanctis, dicitur, qui sedes ad dexteram Patris, ut in Psalterio.

4. Responsoria brevia aliarum Horarum, quæ ponuntur in prima Dominica de Adventu, dicuntur per totum Adventum, quando fit offic. de Tempore. Similiter quæ ponuntur in prima Dominica Quadragesimæ, dicuntur usque ad Dominicam Passionis exclusive. Et quæ ponuntur in Dominica Passionis, dicuntur usque ad Fer. v. in cœna Domini exclusive. Item, quæ ponuntur in Dominica in Albis, dicuntur usque ad Ascensionem exclusive. Quæ vero ponuntur in aliquo festo habente Octav. dicuntur per totam oct. quando fit de Oct. In offic. autem Beatæ Mariæ tam novem, quam trium Lectionum, excepto Festo Assumptionis ejusdem, dicuntur semper Responsoria brevia de Communi Virginum.

5. Tempore Paschali, a Dominica in octava Paschæ usque ad Sabbatum post Pentecosten inclusive, in fine Responsorii brevis ante i. Versum dicuntur duo Alleluja: quæ etiam post dictum i. Versum repetuntur pro parte Responsorii: et in fine ii. Versus unum tantum Alleluja, tam in officio de Tempore, quam de Sanctis, ut dicitur in Rubr. quæ est in Sabbato in Albis. Extra tempus Paschale, quamvis in aliquibus festis ad Tertiam, Sextam, et Nonam Responsoria brev. adduntur Allel., non ideo adduntur ad Primam, et Completorium.

De Capitulis. XXIX.

Capitula semper dicuntur (præterquam a Feria v. in Cœna Domini, usque ad Vesp. Sabbati in Albis exclusive, et præterquam in offic. Defunctor.) ad Vesper. Laudes, et alias Horas, dictis Psalmis, et Antiph.: ad Completorium vero dicto etiam Hymno.

2. Capitula Dominicalia posita in Psalterio in i. et ii. Vesperis, in Laudibus, et Horis dicuntur a tertia Dominica post Pentec. usque ad Adv., et a secunda post Epiph. usque ad Septuages. Capitula autem ferialia dicuntur post oct. Pentec.

usque ad Adv., et ab octav. Epiph. usque ad Dominicam i. Quadrages. Aliis temporibus dicuntur, ut in proprio de Tempore: si fit de Sanctis, ut in Proprio de Sanct. cum propria adsunt; alioquin de Communi Sanctorum. Capitulum Primæ, et Completorii (quando Capitula dicuntur) numquam mutatur, ut in Psalterio.

3. In Dominicis ab Adv. usque ad Octavam Epiphaniæ, et a Septuagesima usque ad tertiam post Pentecosten, et in Feriis temporis Paschalis et in omnibus festis regulariter Capitulum positum in i. Vesp. dicitur in Laud. ad Tertiam, et in ii. Vesp.; quibusdam exceptis, quæ suis locis assignantur.

4. In Feriis Tempore Paschali ad Primam dicitur Capitulum, Regi sæculorum, sicut in Dominicis, et Festis. Post Capitulum semper respondetur, Deo gratias.

De Oratione. XXX.

ORatio in Vesper. et Laudib. dicitur post Antiphonam ad Magnificat, et Benedictus immediate, nisi quando dicendæ sunt Preces, quæ dicuntur post Antiphonam, et in fine illarum Oratio. Ad Primam, et alias Horas Oratio dicitur post Responsorium breve, nisi dicendæ sunt Preces: tunc enim Oratio dicitur post Preces. Ad Completorium Oratio dicitur post Antiphonam, Salva nos, nisi dicendæ sint Preces: et tunc dicitur post illas.

2. Ad Primam, et Compl. numquam mutantur Orationes, quæ habentur in Psalt. præterquam in triduo ante Pascha, in quo triduo ad omnes Horas usq. ad Nonam Sabbati sancti inclusive post Psalmum Miserere, dicitur Oratio diei, ut suo loco ponitur. In aliis Horis regulariter dicitur Oratio, quæ dicta est in i. Vesperis. In Quadrages. autem, Quatuor Tempor., Vigiliis, et Feria ii. Rogationum Oratio, quæ dicta est in Laudibus, dicitur tantum ad Tertiam, Sextam, et Nonam. In Vesp. autem sequentibus, si fit de Feria, dicitur vel alia propria, ut in Quadrages., vel Dominicæ præcedentis, ut in aliis Feriis. Quæ Oratio præcedentis Dominicæ semper dicitur in feriali Officio per Hebdomad. quando propria non assignatur. Infra oct. dicitur Oratio, ut in die Festi: similiter, et in die octav. nisi alia propria assignetur.

3. Ante Orationem, etiam quando aliquis solus recitat Officium, semper dicitur Vers. Dominus vobiscum, et respondetur, Et cum spiritu tuo. Qui Vers. non dicitur ab eo, qui non est saltem in Ordine Diaconatus, nec a Diacono præsente Sacerdote, nisi de illius licentia. Si quis autem ad Diaconatus ordinem non pervenerit, ejus loco dicat, Domine exaudi orationem meam, et respondetur: Et clamor meus ad te veniat. Deinde dicitur, Oremus, postea Oratio: quæ si unica tantum dicatur, Versus, Dominus vobiscum, vel, Domine exaudi, repetitur finita Oratione, postquam fuerit responsum, Amen: sin autem plures Orationes dicendæ sint, ante quamlibet Orationem dicitur Antiph. et Versus, deinde Oremus: et post ultimam Orationem repetitur, Dominus vobiscum: postea dicitur, Benedicamus Domino: respondetur, Deo gratias. Deinde dicitur Versus, Fidelium animæ. Qui versus non dicitur post, Benedicamus Domino, ad Primam ante Pretiosa, etc. neque ad Completorium ante Versum, Benedicat, etc. nec quando post aliquam Horam immediate sequitur Officium parvum B. Mariæ, vel Officium Defunctorum, aut Septem Psalmi Pœnitentiales, vel solæ Litaniæ.

4. Si Oratio dirigatur ad Patrem, concluditur, Per Dominum: Si ad Filium, Qui vivis et regnas. Si in principio Orationis fiat mentio Filii, dicatur, Per eumdem, si in fine Orationis, dicatur: Qui tecum vivit et regnat. Si fiat mentio Spiritus Sancti, dicatur, In unitate ejusdem Spiritus Sancti, etc.

5. Quando plures Orationes dicuntur, prima tantum dicitur sub una conclusioue, Per Dominum, vel aliter, ut supra: aliæ non concluduntur, nisi in ultima Oratione, sed unicuique Orationi semper præponitur Oremus, præterquam in offic. Defunctor. in quo alio modo, quam ut supra, Orationes dicuntur: item in Litaniis, Orationes omnes dicuntur conjunctim sub uno Oremus, ut suis locis habetur.

De Hymno. Te Deum. XXXI.

HYmnus, Te Deum, dicitur in omnibus festis per annum, tam trium, quam novem Lect. et per eorum octavas, excepto festo Sanctorum Innocentium, nisi venerit in Dominica, dicitur tamen in ejus die octava. Dicitur etiam in omnibus Dominicis, a Pascha Resurrectionis inclusive, usque ad Advent. exclusive, et a Nativitate Domini inclusive, usque ad Septuages. exclusive, et in omnibus Feriis Temporis Paschalis, scilicet a Dominica in Albis, usque ad Ascens. excepta Feria secunda Rogationum, in qua non dicitur.

2. Non dicitur autem in Dominicis Advent., et a Septuages. usque ad Dominicam Palmarum inclusive, neque in Feriis extra tempus Paschale.

3. Cum dicitur, omittitur semper ix. vel tertium Responsorium, et statim dicitur post ultimam Lect.

4. Cum non dicitur, ejus loco ponitur nonum, vel tertium Responsorium, quo dicto statim inchoantur Laudes. Similiter quando dicitur Te Deum, eo Hymno dicto statim inchoantur Laudes, præterquam in nocte Nativitatis Domini, quia tunc dicitur Oratio, præmisso et repetito Dominus vobiscum, Benedicamus Domino, et Deo gratias, postea celebratur Missa, ut suo loco notatur.

De Oratione Dominica, et Salutatione Angelica. XXXII.

ORatio Dominica, Pater noster, et Salutatio Angelica, Ave Maria, semper dicitur secreto ante omnes Horas, præterquam ad Completor., in cujus principio post Lection. brev. Fratres: Sobrii, dicto Versu, Adjutorium nostrum, dicitur tantum, Pater noster, secreto: et in fine Completorii statim post Orationem B. M. dicitur Pater noster, Ave María, et Credo, totum similiter secreto. Finitis Horis, et dicto Versu Fidelium animæ, dicitur similiter secreto, Pater noster tantum, nisi sequatur Offic. B. M., quia tunc post illud dicitur, Pater noster, ut supra, et nisi alia Hora subsequatur: tunc enim dicitur semel tantum, Pater noster, cum Ave Maria, pro principio sequentis Horæ, qua finita, dicitur, Pater noster, itaut semper dicatur in fine ultimæ Horæ. Si autem post Vesperas immediate sequatur Completorium, dicto, Fidelium animæ, incipitur Versus, Jube domne benedicere.

2. Quando in fine Orationis Dominicæ proferendum est clara voce, Et ne nos inducas, semper in principio eadem voce proferuntur hæc duo verba, Pater noster, ut in Precibus, et similibus, alias numquam proferuntur, sed dicitur totum secreto. Ad Laudes vero, et Vesper. quando in feriali offic. dicuntur Preces,

totum dicitur clara voce ab Hebdomadario.

3. Salutatio Angelica semper dicitur ante offic. B. M. quando non conjungitur cum offic. Dominicæ, quia tunc sufficit dixisse eam in principio cum Oratione Dominica.

De Symbolo Apostolorum, et symbolo S. Athanasii. XXXIII.

SYmbolum Apostolorum semper dicitur ante Matutinum, et Primam, et finito Complet. post orationem Angelicam, totum secreto, etiamsi ad Primam, et Completorium iterum dicendum sit cum Precibus. Quando vero dicitur cum Precibus, ad Primam, et Completorium, clara voce profertur, Credo in Deum, et in fine, Carnis resurrectionem. Reliquum dicitur secreto, alias totum secreto dicitur, ut supra.

2. Symbolum S. Athanasii dicitur ad Primam post Psalmum, Retribue, in omnibus Dominicis per Annum, quando officium fit de Dominica, exceptis Dominicis infra Octav. Nativ. Domini, Epiph., Ascens., et Corporis Christi, ac Dominica Resurrectionis, et Pentecost., in quibus dicuntur tantum tres Psalmi consueti ut in Festis. In Dominicis infra alias octav. et in Dominica Trinitatis dicitur, alias numquam, neque si aliquod Festum Duplex celebretur in Dominica. Et in fine illius dicitur, Gloria Patri.

De Precibus. XXXIV.

PReces sunt aliquot Versus, qui aliquando dicuntur ante orationem, incipientes a Kyrie eleison, vel a Pater noster.

2. Preces Dominicales ad Primam, et Complet. ut in Psalt. non dicuntur in Duplicibus, nec infra octav. nec in Vigilia Epiphan. et Feria vi. et Sabbato post Octav. Ascensionis, etiam si infra octav. fiat offic. de Dominica, vel alio festo Semiduplici, quia tunc ratione octav. non dicuntur; alias autem semper dicuntur.

3. Preces feriales ad Laud. et per Horas distinctæ, ut in Psalter., dicuntur tantum in Feriis Adventus, Quadragesimæ, Quat. Temporum, et Vigiliarum, quæ jejunantur, (exceptis Vigil. Nativit. Domini, ac Vigilia, et Quat. Temporibus Pentecostes) et tunc dicuntur flexis genibus. In aliis Feriis per annum nunquam dicuntur nisi Dominicales, et in illis non flectuntur genua.

4. In feriis Adventus, Quadrag., et Quat. Temp. dicuntur Preces feriales etiam ad Vesp., si non sequatur festum: ad Completorium dicuntur consuetæ de Dominica, sed flexis genibus. Dicuntur autem Preces flexis genibus ab Hebdomadario usque ad Versum, Dominus vobiscum, ante primam orationem; a circumstantibus autem usque ad Versum, Benedicamus Domino, post ultimam orationem.

5. In Vigiliis Preces feriales dicuntur tantum ad Matutinum, et per Horas: ad Vesp. vero sequentes non dicuntur, quia inde fit de festo. Quod si post Vigil. S. Mathiæ sequatur primus dies Quadr. in Vesp. dicuntur Preces feriales, quamvis dicenda sit oratio Dominicæ præced. et non Vigiliæ. Quod etiam servatur, quando in Feria vi. et Sabbato Quat. Temp. Septembr. fit offic. de feria, cum in eis non occurrat fest. ix. Lect.; tunc enim in Vesperis feriæ vi. dicuntur Preces, quamvis dicenda sit oratio Dominicæ præcedentis, non autem feriæ Quatuor Temporum.

6. Psalmus Miserere, dicitur cum Precibus ad Vesp. tantum, et Psalmus De profundis, ad Laudes. In Offic. Defunct. dicun-

tur Psalmi, qui in eo Offic. designantur.

De Commemorationibus Communibus, seu Suffragiis Sanctorum. XXXV.

Commemorationes communes, seu Suffragia de Sanctis, quæ habentur in Psalter. post Vesperas Sabbati, dicuntur in fine Vesperarum, et Laudum ab octav. Epiphaniæ usque ad Dominicam Passionis exclusive, et ab octav. Pentecost. usque ad Adventum exclusive, in Dominicis, Feriis, et Festis, nisi Offic. sit Duplex, vel infra Octav. etiamsi de Dominica, vel Semiduplici infra eas fiat, et illis adjungitur commemor. de Patrono, vel Titulo Ecclesiæ, ante vel post commemorat. de Sancta Maria, et de Apostolis, pro dignitate illius; ita tamen, ut semper ultimo loco ponatur commemorat. de Pace. Et ante illas in feriali Offic. fit commemor. de Cruce, quæ habetur in Psalt. post Laudes Feriæ secundæ.

2. Tempore Paschali fit alia commem. de Cruce, ut ibi ponitur in Laudibus Feriæ ii. post Dominicam in Albis, et ea solum tunc dicitur: non tamen in Duplicibus, neque infra octavas.

3. Si facienda sit commem. alicujus Festi occurrentis, semper fit ante ipsa Suffragia consueta, etiam ante commemorationem de Cruce.

4. Commemoratio de S. Maria non fit cum aliis, quando dicitur ejus Officium parvum, nec quandocumque fit Offic. de ea. Commemorationes vero SS. Salvatoris et S. Crucis in earum Ecclesiis titularibus non sunt omittendæ.

De Antiphonis B. M. in fine Officii. XXXVI.

Antiphonæ B. Mariæ positæ in fine Psalterii post Completorium, singulæ dicuntur pro temporis diversitate, ut ibi annotatur, præterquam in triduo majoris Hebdomadæ ante Pascha.

2. Dicuntur autem extra Chorum, tantum in fine Completorii, et in fine Matutini, dictis Laudibus, si tunc terminandum sit Offic.; alioquin, si alia subsequatur Hora, in fine ultimæ Horæ. In Choro autem semper dicuntur, quandocumque terminata aliqua Hora discedendum est a Choro.

3. Numquam vero dicuntur post aliquam Horam, quando subsequitur cum Offic. diei Offic. Defunct. vel Septem Psalmi Pœnitentiales, aut Litaniæ, præterquam post Completor. in quo semper dicuntur, etiamsi prædicta subsequantur: neque etiam dicuntur, quando post aliquam Horam immediate subsequitur Missa. Dicuntur autem flexis genibus, præterquam in diebus Dominicis a primis Vesperis Sabbati, et toto tempore Paschali, Hebdomadario tamen ad orationem surgente.

De Officio parvo B. M. et aliis. XXXVII.

De Officio parvo B. M., Officio Defunctor., de Septem Psalmis Pœnitentialibus, et Litaniis, et de Psalmis Gradualibus, quando et quomodo, tam in Choro, quam extra Chorum, dicenda sint, habentur suis locis propriæ Rubricæ circa finem Breviarii.

2. Tempore Pasch. in Offic. parvo B. Mariæ, quod dicitur in Choro, non additur Alleluja Antiphonis, neque Versibus, neque Responsoriis.

DUÆ TABELLÆ

EX RUBRICIS GENERALIBUS EXCERPTÆ.

In quarum prima statim videri poterit, de quo celebrandum erit Offic. si plura eodem die Festa occurrant.

In secunda vero, quomodo Officium præcedens concurrat in Vesperis cum Officio sequentis diei.

Ex utraque Tabella hoc ordine reperietur quod quæritur.

Primum inveniatur num. positus in quadrangulo illo, in quo festa, de quibus est controversia, sibi invicem occurrunt: deinde legatur Regula juxta dictum num. descripta, et ex ea clare videbitur quid sit agendum.

Ex. gr. Quadrangulus, in quo sibi invicem occurrunt Dupl. i. Class. et Dominica i. Class. erit qui est in angulo superiori primæ Tabellæ, in quo signatus est num. 1. quia si ad eum tam Dupl. quam Dominica prædicta ex eorum locis recto tramite pergerent, in eo sibi invicem occurrerent: Regula autem juxta dictum numer. apposita sic habet.

1. *Translatio de primo, Offic. de ii.* Idest, Duplex i. Classis prædictum transferatur, et Officium fiat de Dominica i. classis: quia cum in his Regulis dicitur, De i. seu præcedenti, intelligitur de festo in superiori parte Tabellæ apposito, ut Dupl. prædictum: cum De ii. vel sequenti, de Festo in inferiori parte sub num. apposito, ut Dominica prædicta.

In aliquibus autem Quadrangulis nullus appositus est numer. vel quia nullus occursus, neque concursus esse potest, vel quia in propriis locis adnotat. in Brev. quid sit agendum.

Scire tamen opportet, quæ sint Duplicia primæ, et secundæ Classis, et majora per annum, et quæ Dominicæ, et Feriæ majores dicantur.

DUPLICIA PRIMÆ CLASSIS.

In quibus nulla fit commem. quorumcumque Festorum occur. nisi prout supra in Rubric. generalibus.

Nativitas Domini.
Epiphania Domini.
Pascha Resurrectionis cum

tribus antecedentibus, et duobus sequentibus diebus.
Ascensio Domini.
Pentecostes cum duobus seq. diebus.
Festum Corporis Christi.
Nativitas S. Joannis Baptistæ.
Festum sanctorum Apostolorum Petri et Pauli.
Assumptio B. M. Virginis.
Festum omnium Sanctorum.
Dedicatio propriæ Ecclesiæ.
Patronus, vel Titulus Ecclesiæ.

DUPLICIA SECUNDÆ CLASSIS.

In quibus de simplicibus fit comm. in Laudibus tantum.

Circumcisio Domini.
Festum SS. Nominis Jesu.
Festum Sanctissimæ Trinitatis.
Inventio S. Crucis.
Conceptio, Nativitas, Annuntiatio, Purificatio B. Mariæ V.
Natalitia undecim Apostolorum.
Festa Evangelistarum.
Festum S. Stephani Protomartyris.
Sanctorum Innocentium martyrum.
Festum S. Joseph.
Festum S. Laurentii.
Dedicatio S. Michaelis Archangeli.

DOMINICÆ MAJORES

dividuntur in duas Classes.

Dominicæ primæ Classis, quæ numquam omittuntur.

Prima Adventus. Prima Quadrag.
Passionis. Palmarum. Paschæ.
In Albis. Pentecostes et Trinitatis.

DOMINICÆ SECUNDÆ CLASSIS.

Quæ non omittuntur, nisi occurrente Patrono, vel Titulari Ecclesiæ, vel ejusdem Dedicatione: et tunc de iis fit semper commemor. in utrisque Vesperis, et Laudibus.

Secunda, Tertia, Quarta Adventus.
Dominicæ Septuagesimæ. Sexagesimæ. Quinquagesimæ.
Secunda, Tertia, Quarta Quadragesimæ.

DUPLICIA MAJORA

per Annum, quæ aliis Duplicibus minoribus præferuntur.

Transfiguratio Domini.
Exaltatio sanctæ Crucis.

Fest. Septem Dolorum
Visitatio
Festum Carmeli
Festum ad Nives
Festum SS. Nominis
Festum Mercedis
Solemnitas SS. Rosarii
Præsentatio
} B. Mariæ.

Apparitio S. Michaelis Archangeli.
Decollat. S. Joann. Bapt.
Cathedra S. Petri utraque.
Festum ejusdem ad Vincula.
Conversio sancti Pauli.
Fest. S. Joannis ante portam Latinam.
S. Barnabæ Apostoli.
S. Joachim Conf. Patris B. M. V.
Fest. S. Annæ Matris ejusdem B. M.
Patronorum minus Principalium.

Fer. maj. de quibus semper fit comm.

Adventus. Quadragesimæ.
Quatuor Temporum, et
Secundæ Rogationum.

Duplex i. Classis, et
Duplex ii. Classis.
Duplex per annum.
Dies infra Octavam.
Dies Octavæ.
Semiduplex.
Simplex.
S. M. in Sabbato.
Feria major.
Vigilia.

1 Translatio de primo, Officium de secundo.
2 Officium de primo, translatio de secundo.
3 Commemoratio de primo, Officium de secundo.
4 Officium de primo, commemoratio de secundo.
5 Nihil de primo, Officium de secundo.
6 Officium de primo, nihil de secundo.
7 Officium de digniori, commemoratio de minus digno.
8 Officium de digniori, translatio de minus digno.

Dominica primæ Classis.	1	1	1	3	3	1	3	0	0	0
Dominica secundæ Classis.	4	1	1	3	3	1	3	0	0	0
Dominica per Annum.	4	4	4	3	4	1	3	0	0	0
Duplex primæ Classis.	8	1	1	5	3	1	5	0	3	5
Duplex secundæ Classis.	2	8	1	5	3	1	3	0	3	3
Duplex per Annum.	2	2	8	3	2	1	3	0	3	3
Dies infra Octavam.	6	6	4	7	4	4	3	0	3	3
Dies Octavæ.	4	4	1	3	7	1	3	0	3	3
Semiduplex.	2	2	2	3	2	8	3	0	3	3
Simplex.	6	4	4	4	4	4	0	4	4	4
Sancta Maria in Sabbato.	0	0	0	0	0	0	3	0	6	6
Feria Major.	4	4	4	4	4	4	3	5	0	5
Vigilia.	6	4	4	4	4	4	3	5	6	0

NOtandum, quod Duplex quodcumque, etiam Patroni, et Tituli Ecclesiæ, vel Dedicationis ejusdem, occurrens in Vigiliis Nativitatis Domini, et Pentecostes, in die Circumcisionis, in die Octava Epiphaniæ, in Feria quarta Cinerum, ac in tota majori Hebdomada, et infra Octavas Paschæ et Pentecostes, in Ascensione Domini, in Festo Corporis Christi, in Festo Assumptionis B. Virginis, et omnium Sanctorum, transfertur. Insuper primaria festa S. Joannis Baptistæ, et Ss. Apostolorum Petri et Pauli.

Infra Octavam Epiphaniæ fit tantum de Patrono vel Titulari Ecclesiæ, et ejusdem Dedicatione, cum commemor. Octav.; alia Festa transferuntur post Octavam.

Infra Octavam Corporis Christi, Semiduplex transfertur; neque fit de Duplici translato, nisi sint primæ vesperæ ii. classis, et de ea quocumque adveniente Duplici fit commemoratio.

Infra illas Octavas, in quibus fit de Festis occurrentibus, Semiduplex occurrens in Dominica transfertur in proxime sequentem diem: quæ si fuerit impedita alio simili Festo, transfertur post Octav.

De Octav. Nativitatis Domini, Epiphaniæ, et Corporis Christi, semper fit commemor. quocumque Festo in illis occurrente.

De aliis Octavis, quæ non sunt in Kalendario, nihil fit a Feria iv. Cinerum usque ad Dominicam in Albis, et a Vigilia Pentecostes usque ad festum Trinitatis inclusive, et a die 17. Decemb. usque ad Epiph.

Dies Octavæ numquam transfertur: ideo quamquam Nativitas sancti Joannis Baptistæ occurrens in die Corporis Christi transferatur in diem sequentem, non tamen transfertur Octava, sed de ea fit tantum commem. in Officio de Octava Corporis Christi.

Si occurrat ut Patronus, vel Titulus Ecclesiæ, descriptus sit eodem die in Kalendario cum aliis Sanctis, in ea Ecclesia fit tantum de Patrono vel Titulari, absque commemoratione aliorum. Qui si in dicto Kalendario descripti sint sub Officio Duplici vel Semiduplici, transferuntur in primam diem simili Officio non impeditam, et de eis fiet Officium Semiduplex: nisi tamen sint de majoribus Festis, quia tunc de translato quoque fiet Officium Duplex, ac si proprio die celebraretur. Si vero in Kalendario omnes sint tamquam Festum simplex, de aliis nihil fit.

De Feriis Adventus et Qua-

dragesimæ, quando de eis non fit Officium, fit commemoratio in utrisque Vesper. et Laudibus cujuscumque Festi: de quatuor Temporibus, et Feria secunda Rogationum, ac Vigiliis, in Laudibus tantum. Si vero aliqua Vigilia occurrat in Adventu, Quadragesima, et quatuor Temporibus, vel in diebus Festorum Duplicium primæ classis, sive Patroni, vel Tituli, aut Dedicationis Ecclesiæ, de ea nihil fit, nec etiam in Laudibus.

Dominica major, seu i. et ii. classis cum
Dominica min., seu per annum.
Duplex primæ classis.
Duplex secundæ classis.
Patronus, seu Titulus Ecclesiæ.
Duplex per annum majus.
Duplex per annum minus.
Semiduplex.
Dies Octavæ.
Dies infra Octavam.

1 Totum de sequenti, nihil de præcedenti.
2 Totum de præcedenti, nihil de sequenti.
3 Totum de sequenti, commemoratio de præcedenti.
4 Totum de præcedenti, commemoratio de sequenti.
5 Capitulum de sequenti, commemoratio de præcedenti.
6 Totum de digniori, commemoratio de minus digno.
7 Simplex, et S. Maria in Sabbato, Feria, et Vigilia non concurrunt.

0	0	4	4	4	4	4	5	4	5	Dominica quacumque.
3	1	6	3	0	1	1	1	1	1	Duplici primæ classis.
3	1	4	6	4	3	3	1	3	1	Duplici secundæ classis.
3	1	0	3	0	1	1	1	5	1	Patrono, seu Titulo Ecclesiæ.
3	3	4	4	4	6	3	3	3	3	Duplici per annum majore.
3	3	4	4	4	4	5	3	3	3	Duplici per annum minore.
4	4	4	4	4	4	4	5	4	5	Semiduplici.
4	4	2	4	2	4	4	4	4	4	Simplici.
3	3	4	4	4	4	5	3	5	3	Die Octavæ.
4	4	2	4	2	4	4	5	4	0	Die infra Octavam.
0	0	2	4	2	4	4	4	4	0	Sancta Maria in Sabbato.

Notandum, quod in i. Vesperis diei Oct. Ascensionis, et Corporis Christi, totum Offic. fit de Oct. cum comm. præced. Festi Duplicis, nisi fuerit Festum solemne principale, vel i. vel ii. classis, quia tunc de Festo fieret Offic. et comm. de Octava.

In ii. Vesp. diei Octavæ Epiph., Paschæ, Ascensionis, et Corporis Christi, de sequenti Duplici fit tantum commem., nisi illud fuerit i. vel ii. classis, seu Patronus vel Titulus, aut Dedicatio Ecclesiæ; quia tunc de Festo fieret Offic., et de Octav. comm. Et similiter die Oct. Corporis Christi in ii. Vesp. concurrente cum die Oct. S. Joannis Baptistæ, Vesp. erunt de Oct. Corporis Christi, cum comm. Oct. S. Joannis.

In ii. Vesp. duplicis ii. class. non fit comm. de die infra Oct., nisi quando de ea fieri debeat Offic. die sequenti.

Cum plures fiunt comm. servetur hic ordo. De Dupl., de Dominica, de Semidupl., de die infra Oct., de Feria majori, seu Vigil., de S. Maria in Sabbato, de Simplici.

ORATIO

DICENDA ANTE DIVINUM OFFICIUM.

APeri, Domine, os meum ad benedicendum nomen sanctum tuum: munda quoque cor meum ab omnibus vanis, perversis, et alienis cogitationibus: intellectum illumina, affectum inflamma, ut digne, attente, ac devote hoc Officium recitare valeam, et exaudiri merear ante conspectum divinæ Majestatis tuæ. Per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

Domine, in unione illius divinæ intentionis, qua ipse in terris laudes Deo persolvisti, has tibi Horas persolvo.

Orationem sequentem devote post Officium recitantibus Leo Papa X. defectus, et culpas in eo persolvendo ex humana fragilitate contractas indulsit: et dicitur flexis genibus.

SAcrosanctæ, et individuæ Trinitati, crucifixi Domini nostri Jesu Christi humanitati, beatissimæ, et gloriosissimæ, semperque virginis Mariæ fœcundæ integritati, et omnium Sanctorum universitati, sit sempiterna laus, honor, virtus, et gloria ab omni creatura, nobisque remissio omnium peccatorum, per infinita sæcula sæculorum. ℟. Amen.

℣. Beata viscera Mariæ virginis, quæ portaverunt æterni Patris Filium.

℟. Et beata ubera, quæ lactaverunt Christum Dominum. Pater noster. Ave Maria.

ABSOLUTIONES, ET BENEDICTIONES

DICENDÆ ANTE LECTIONES IN OFFICIO IX. ET TRIUM LECTIONUM.

In primo Nocturno, et pro ii. et v. Feria. Absolutio.

EXaudi, Domine Jesu Christe, preces servorum tuorum, et miserere nobis, qui cum Patre et Spiritu Sancto vivis et regnas in sæcula sæculorum. ℟. Amen.

Benedictiones.

1. Benedictione perpetua benedicat nos Pater æternus. ℟. Amen.
2. Unigenitus Dei Filius nos benedicere, et adjuvare dignetur. ℟. Amen.
3. Spiritus Sancti gratia illuminet sensus, et corda nostra. ℟. Amen.

In secundo Nocturno, et pro iii. et vi. Feria. Absolutio.

IPsius pietas et misericordia nos adjuvet, qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. ℟. Amen.

Benedictiones.

4. Deus Pater omnipotens sit nobis propitius et clemens. ℟. Amen.
5. Christus perpetuæ det nobis gaudia vitæ. ℟. Amen.
6. Ignem sui amoris accendat Deus in cordibus nostris. ℟. Amen.

In tertio Nocturno, et pro Feria iv. et Sabbato. Absolutio.

A Vinculis peccatorum nostrorum absolvat nos omnipotens, et misericors Dominus. ℟. Amen.

Benedictiones.

7. Evangelica lectio sit nobis salus et protectio. ℟. Amen.
8. Divinum auxilium maneat semper nobiscum. ℟. Amen.
9. Ad societatem civium supernorum perducat nos Rex Angelorum. ℟. Amen.

Si Officium fit de Sancto novem Lectionum, Octav. Benedictio erit.

Cujus festum colimus, ipse, *vel* ipsa intercedat pro nobis ad Dominum. ℟. Amen.

Quando sunt plures dicitur, Quorum, *vel* Quarum festum colimus, ipsi, *vel* ipsæ intercedant pro nobis ad Dominum. ℟. Amen.

Si Officium fit de sancta Maria, Octava Benedictio erit.

Cujus festum colimus, ipsa Virgo virginum intercedat pro nobis ad Dominum. ℟. Amen.

Si in ultima Lectione legendum sit aliud Evangelium cum Homilia, nona Benedictio erit.

Per Evangelica dicta deleantur nostra delicta. ℟. Amen.

In Officio trium Lectionum dicuntur Absolutiones et Benedictiones prædictæ, ordine in Rubricis generalibus descripto: et in eo, quando non legitur Homilia cum Evangelio, et Benedictiones sumendæ sunt ex tertio Nocturno, prima Benedictio erit.

1. Ille nos benedicat, qui sine fine vivit et regnat. ℟. Amen.
2. Divinum auxilium maneat semper nobiscum. ℟. Amen.
3. Ad societatem civium supernorum perducat nos Rex Angelorum. ℟. Amen.

In Officio trium Lectionum, quando legitur Homilia cum Evangelio, prima Benedictio erit.

1. Evangelica lectio sit nobis salus, et protectio. ℟. Amen.
2. Divinum auxilium maneat semper nobiscum. ℟. Amen.
3. Ad societatem civium supernorum perducat nos Rex Angelorum. ℟. Amen.

Si Officium fit de Sancto trium Lectionum, prima Benedictio erit.

1. Ille nos benedicat, qui sine fine vivit, et regnat. ℟. Amen.
2. Cujus, *vel* Quorum.
3. Ad societatem.

In Officio de S. Maria in Sabbato, Absolutio, et benedictiones, quæ ibidem ponuntur.

Pars Autumn.

PSALTERIUM
DISPOSITUM
PER HEBDOMADAM
CUM ORDINARIO OFFICII DE TEMPORE.
PARS AUTUMNALIS.
DOMINICA AD MATUTINUM.

ANTE MATUTINUM, ET OMNES HORAS, PRÆTERQUAM AD COMPLETORIUM, DICITUR SECRETO.

PAter noster, qui es in cælis: sanctificétur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat volúntas tua, sicut in cælo, et in terra. Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie: et dimítte nobis débita nostra, sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris: Et ne nos indúcas in tentatiónem: sed líbera nos a malo, Amen.

AVe María grátia plena: Dóminus tecum: Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui Jesus. Sancta María, Mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nunc, et in hora mortis nostræ, Amen.

In principio Matutini, et Primæ, ac in fine Completorii dicitur etiam Symbolum Apostolorum.

CRedo in Deum, Patrem omnipoténtem, Creatórem cæli et terræ. Et in Jesum Christum, Fílium ejus únicum, Dóminum nostrum: qui concéptus est de Spíritu Sancto, natus ex María Vírgine: passus sub Póntio Piláto, crucifíxus, mórtuus, et sepúltus: descéndit ad ínferos: tértia die resurréxit a mórtuis: ascéndit ad cælos, sedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis: inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos. Credo in Spíritum Sanctum, sanctam Ecclésiam Cathólicam, sanctórum communiónem, remissiónem peccatórum, carnis resurrectiónem, vitam ætérnam, Amen.

Deinde clara voce dicitur ℣.

DOmine lábia mea apéries. ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam.

℣. Deus in adjutórium meum inténde.

℟. Dómine ad adjuvándum me festína.

Glória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto:

Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sæcula

sæculórum, Amen. Allelúja.
Sic dicitur Allelúja, ad omnes Horas per Annum.

Invitatorium sequens dicitur ab Octava Pentecostes usque ad Adventum.

Invitatorium. Adorémus Dóminum: * Qui fecit nos.

Repetitur. Adorémus Dóminum, qui fecit nos.

Psalmus 94.

VEníte, exultémus Dómino: jubilémus Deo salutári nostro: præoccupémus fáciem ejus in confessióne, et in psalmis jubilémus ei.
Adorémus Dóminum, qui fecit nos.
Quóniam Deus magnus Dóminus, et Rex magnus super omnes deos: quóniam non repéllet Dóminus plebem suam, quia in manu ejus sunt omnes fines terræ, et altitúdines móntium ipse cónspicit.
Qui fecit nos.
Quóniam ipsíus est mare, et ipse fecit illud, et áridam fundavérunt manus ejus: veníte adorémus, et procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino, qui fecit nos, quia ipse est Dóminus Deus noster: nos autem pópulus ejus, et oves páscuæ ejus.
Adorémus Dóminum, qui fecit nos.
Hódie si vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda vestra, sicut in exacerbatióne secúndum diem tentatiónis in desérto: ubi tentavérunt me patres vestri, probavérunt, et vidérunt ópera mea.
Qui fecit nos.
Quadragínta annis próximus fui generatióni huic, et dixi: Semper hi errant corde: ipsi vero non cognovérunt vias meas, quibus jurávi in ira mea, si introíbunt in réquiem meam.
Adorémus Dóminum, qui fecit nos.
Glória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto: Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculórum, Amen.
Qui fecit nos.
Adorémus Dóminum: * Qui fecit nos.

Sequens Hymnus dicitur ab Octava Pentecostes usque ad Dominicam proximiorem Kalendis Octobris. Hymnus.

NOcte surgéntes vigilémus omnes,
Semper in psalmis meditémur, atque
Voce concórdi Dómino canámus
Dúlciter hymnos.

Ut pio Regi páriter canéntes,
Cum suis Sanctis mereámur aulam
Ingredi cæli, simul et perénnem
Dúcere vitam.

Præstet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque Sancti
Spíritus, cujus résonat per omnem
Glória mundum. Amen.

Sequens Hymnus dicitur a Dominica proximiori Kalendis Octobris usque ad Adventum. Hymnus.

PRimo die, quo Trínitas
Beáta mundum cóndidit,
Vel quo resúrgens Cónditor
Nos morte victa líberat.
Pulsis procul torpóribus
Surgámus omnes ócyus,
Et nocte quærámus Deum,
Prophéta sicut præcipit.
Nostras preces ut áudiat,
Suámque dextram pórrigat,
Et expiátos sórdibus
Reddat polórum sédibus.
Ut, quique sacratíssimo
Hujus diéi témpore
Horis quiétis psállimus,
Donis beátis múneret.
Jam nunc Patérna cláritas
Te postulámus áffatim:
Absint faces libídinis,
Et omnis actus nóxius.
Ne fœda sit, vel lúbrica
Compágo nostri córporis,
Ob cujus ignes ígnibus
Avérnus urat ácrius.
Mundi redémptor, quæsumus,
Tu probra nostra díluas:
Nobísque largus cómmoda
Vitæ perénnis cónferas.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito
Regnans per omne sæculum.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Per Annum, Antiphona. Servíte Dómino.

Asteriscus * notat pausam cantus in Choro. Psalmus 1.

BEátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia, quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Glória Patri, et Fílio, * et Spirítui Sancto:

Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, * et in sæcula sæculórum, Amen.

Hic versus, Glória Patri, semper dicitur in fine omnium Psalmorum, nisi aliter notetur. Psalmus 2.

QUare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cælis irridébit eos: * et Dñs subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.
Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.
Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.
Póstula a me, et dabo tibi Gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.
Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.
Et nunc reges intellígite: * erudímini, qui judicátis terram.
Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.
Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus,* et pereátis de via justa.
Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes, qui confídunt in eo.

Psalmus 3.

DOmine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me?* multi insúrgunt advérsum me.
Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.
Tu autem Dómine suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.
Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.
Ego dormívi, et soporátus sum: * et exsurréxi, quia Dóminus suscépit me.
Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exsúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.
Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.
Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Psalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.
Miserére mei Dómine, quóniam infírmus sum: * sana me Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.
Et ánima mea turbáta est valde: * sed tu Dñe úsquequo?
Convértere Dómine, et éripe ánimam meam: * salvum me fac propter misericórdiam tuam.
Quóniam non est in morte, qui memor sit tui: * in inférno autem quis confitébitur tibi?
Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum: * lácrymis meis stratum meum rigábo.
Turbátus est a furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.
Discédite a me omnes, qui operámini iniquitátem: * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletus mei.
Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam, * Dóminus oratiónem meam suscépit.
Erubéscant, et conturbéntur veheménter omnes inimíci mei: * convertántur, et erubéscant valde velóciter.

Per Annum, Antiphona. Servíte Dómino in timóre, et exultáte ei cum tremóre.

Antiph. Deus judex justus.

Psalmus 7.

DOmine Deus meus in te sperávi: * salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me, et líbera me.

Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, * dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat.

Dómine Deus meus, si feci istud, * si est iníquitas in mánibus meis.

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam mérito ab inimícis meis inánis.

Persequátur inimícus ánimam meam, et comprehéndat, et concúlcet in terra vitam meam, * et glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exsúrge Dómine in ira tua: * et exaltáre in fínibus inimicórum meórum.

Et exsúrge Dómine Deus meus in præcépto, quod mandásti: * et synagóga populórum circúmdabit te.

Et propter hanc in altum regrédere: * Dóminus júdicat pópulos.

Júdica me Dñe secúndum justítiam meam, * et secúndum innocéntiam meam super me.

Consumétur nequítia peccatórum, et díriges justum, * scrutans corda et renes Deus:

Justum adjutórium meum a Dómino, * qui salvos facit rectos corde.

Deus judex justus, fortis, et pátiens: * numquid iráscitur per síngulos dies?

Nisi convérsi fuéritis, gládium suum vibrábit: * arcum suum teténdit, et parávit illum.

Et in eo parávit vasa mortis: * sagíttas suas ardéntibus effécit.

Ecce partúriit injustítiam: * concépit dolórem, et péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, et effódit eum: * et íncidit in fóveam, quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus: * et in vérticem ipsíus iníquitas ejus descéndet.

Confitébor Dómino secúndum justítiam ejus: * et psallam nómini Dómini Altíssimi.

Psalmus 8.

DOmine Dñs noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves

univérsas, ínsuper et pécora campi;

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Psalmus 9.

Confitébor tibi Dómine, in toto corde meo: * narrábo ómnia mirabília tua.

Lætábor, et exultábo in te: * psallam nómini tuo, Altíssime.

In converténdo inimícum meum retrórsum: * infirmabúntur, et períbunt a fácie tua.

Quóniam fecísti judícium meum, et causam meam: * sedísti super thronum, qui júdicas justítiam.

Increpásti Gentes, et périit ímpius: * nomen eórum delésti in ætérnum, et in sæculum sæculi.

Inimíci defecérunt frámeæ in finem: * et civitátes eórum destruxísti.

Périit memória eórum cum sónitu: * et Dóminus in ætérnum pérmanet.

Parávit in judício thronum suum: * et ipse judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in justítia.

Et factus est Dóminus refúgium páuperi: * adjútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et sperent in te, qui novérunt nomen tuum: * quóniam non dereliquísti quæréntes te, Dómine.

Psállite Dómino, qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter Gentes stúdia ejus:

Quóniam requírens sánguinem eórum recordátus est: * non est oblítus clamórem páuperum.

Miserére mei Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis.

Qui exáltas me de portis mortis, * ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis filiæ Sion.

Exultábo in salutári tuo: * infixæ sunt Gentes in intéritu, quem fecérunt.

In láqueo isto, quem abscondérunt, * comprehénsus est pes eórum.

Cognoscétur Dóminus judícia fáciens: * in opéribus mánuum suárum comprehénsus est peccátor.

Convertántur peccatóres in inférnum, * omnes Gentes, quæ obliviscúntur Deum.

Quóniam non in finem oblívio erit páuperis: * patiéntia páuperum non períbit in finem.

Exsúrge Dómine, non confortétur homo: * judicéntur Gentes in conspéctu tuo.

Constítue Dñe legislatórem super eos: * ut sciant Gentes, quóniam hómines sunt.

Ut quid Dómine recessísti longe, * déspicis in opportunitátibus, in tribulatióne?

Dum supérbit ímpius, incénditur pauper: * comprehendúntur in consíliis, quibus cógitant.

Quóniam laudátur peccátor

in desidériis ánimæ suæ: * et iníquus benedícitur.
Exacerbávit Dóminum peccátor, * secúndum multitúdinem iræ suæ non quæret.
Non est Deus in conspéctu ejus: * inquinátæ sunt viæ illíus in omni témpore.
Auferúntur judícia tua a fácie ejus: * ómnium inimicórum suórum dominábitur.
Dixit enim in corde suo: * Non movébor a generatióne in generatiónem, sine malo.
Cujus maledictióne os plenum est, et amaritúdine, et dolo: * sub lingua ejus labor, et dolor.
Sedet in insídiis cum divítibus in occúltis, * ut interfíciat innocéntem.
Oculi ejus in páuperem respíciunt: * insidiátur in abscóndito, quasi leo in spelúnca sua.
Insidiátur ut rápiat páuperem: * rápere páuperem, dum áttrahit eum.
In láqueo suo humiliábit eum, * inclinábit se, et cadet, cum dominátus fúerit páuperum.
Dixit enim in corde suo: Oblítus est Deus, * avértit fáciem suam, ne vídeat in finem.
Exsúrge Dómine Deus, exaltétur manus tua: * ne oblivíscáris páuperum.
Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde suo: Non requíret.
Vides, quóniam tu labórem et dolórem consíderas: * ut tradas eos in manus tuas.
Tibi derelíctus est pauper: * órphano tu eris adjútor.
Cóntere bráchium peccatóris, et malígni: * quærétur peccátum illíus, et non inveniétur.
Dóminus regnábit in ætérnum, et in sæculum sæculi: * peribítis Gentes de terra illíus.
Desidérium páuperum exaudívit Dóminus: * præparatiónem cordis eórum audívit auris tua.
Judicáre pupíllo, et húmili, * ut non appónat ultra magnificáre se homo super terram.

Psalmus 10.

In Dómino confído: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?
Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.
Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?
Dóminus in templo sancto suo, * Dñs in cælo sedes ejus.
Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.
Dóminus intérrogat justum, et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.
Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars cálicis eórum.
Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æqui-

tátem vidit vultus ejus.

Per Annum, Antiphona. Deus judex justus, fortis, et longánimis: numquid irascétur per síngulos dies?

Aña. Tu Dómine. Psal. 11.

SAlvum me fac Dñe, quóniam defécit sanctus: * quóniam diminútæ sunt veritátes a fíliis hóminum.

Vana locúti sunt unusquísque ad próximum suum: * lábia dolósa, in corde, et corde locúti sunt.

Dispérdat Dóminus univérsa lábia dolósa, * et linguam magníloquam.

Qui dixérunt: Linguam nostram magnificábimus, lábia nostra a nobis sunt, * quis noster Dóminus est?

Propter misériam ínopum, et gémitum páuperum * nunc exsúrgam, dicit Dóminus.

Ponam in salutári: * fiduciáliter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia casta: * argéntum igne examinátum, probátum terræ, purgátum séptuplum.

Tu Dómine servábis nos: et custódies nos * a generatióne hac in ætérnum.

In circúitu ímpii ámbulant: * secúndum altitúdinem tuam multiplicásti fílios hóminum. Psalmus 12.

USquequo Dómine oblivíscéris me in finem? * Usquequo avértis fáciem tuam a me?

Quámdiu ponam consília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Usquequo exaltábitur inimícus meus super me? * réspice, et exáudi me Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne umquam obdórmiam in morte: * nequándo dicat inimícus meus: Præválui advérsus eum.

Qui tríbulant me, exultábunt si motus fúero: * ego autem in misericórdia tua sperávi.

Exultábit cor meum in salutári tuo: cantábo Dómino, qui bona tríbuit mihi: * et psallam nómini Dómini Altíssimi. Psalmus 13.

DIxit insípiens in corde suo: * Non est Deus.

Corrúpti sunt, et abominábiles facti sunt in stúdiis suis: * non est, qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Dóminus de cælo prospéxit super fílios hóminum, * ut vídeat si est intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, simul inútiles facti sunt: * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Sepúlchrum patens est guttur eórum: linguis suis dolóse agébant, * venénum áspidum sub lábiis eórum.

Quorum os maledictióne, et amaritúdine plenum est: * velóces pedes eórum ad effundéndum sánguinem.

Contrítio, et infelícitas in viis eórum, et viam pacis non cognovérunt: * non est timor Dei ante óculos eórum.

Nonne cognóscent omnes,

qui operántur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam sicut escam panis?

Dóminum non invocavérunt, * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Dóminus in generatióne justa est, consílium ínopis confudístis: * quóniam Dóminus spes ejus est.

Quis dabit ex Sion salutáre Israel? * cum avérterit Dóminus captivitátem plebis suæ, exultábit Jacob, et lætábitur Israel. Psalm. 14.

Domine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam: Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dñm gloríficat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Per Annum, Antiphona. Tu Dómine servábis nos, et custódies nos.

℣. Memor fui nocte nóminis tui, Dómine.

℟. Et custodívi legem tuam.

Post Versículum cujuslibet Nocturni dicitur Pater noster. secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

In i. Nocturno. Absolutio.

Exáudi, Dñe Jesu Christe, preces servórum tuórum, et miserére nobis, qui cum Patre, et Spíritu Sancto vivis, et regnas in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Benedictio. Benedictióne perpétua benedícat nos Pater ætérnus. ℟. Amen.

Deinde leguntur Lectiones cum Responsoriis, ut in Proprio de Temp. assignantur.

Pro secunda Lectione, Bño. Unigénitus Dei Fílius nos benedícere, et adjuváre dignétur. ℟. Amen.

Pro tertia Lectione, Bño. Spíritus Sancti grátia illúminet sensus, et corda nostra. ℟. Amen.

IN II. NOCTURNO.

Per Annum, Aña. Bonórum meórum. Psalmus 15.

Consérva me Dómine, quóniam sperávi in te. * Dixi Dómino: Deus meus es tu, quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis, qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum: * póstea acceleravérunt.

Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus: * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dñs pars hæreditátis meæ, et cálicis mei: * tu es, qui restítues hæreditátem meam mihi.
Funes cecidérunt mihi in præcláris: * étenim hæréditas mea præclára est mihi.
Benedícam Dóminum, qui tríbuit mihi intelléctum: * ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.
Providébam Dóminum in conspéctu meo semper: * quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.
Propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiéscet in spe.
Quóniam non derelínques ánimam meam in inférno: * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.
Notas mihi fecísti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.
Per Annum, Aña. Bonórum meórum non índiges, in te sperávi, consérva me Dñe.
Antiphona. Propter verba.

Psalmus 16.

Exáudi Dómine justítiam meam: * inténde deprecatiónem meam.
Auribus pércipe oratiónem meam, * non in lábiis dolósis.
De vultu tuo judícium meum pródeat: * óculi tui vídeant æquitátes.
Probásti cor meum, et visitásti nocte: * igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas.
Ut non loquátur os meum ópera hóminum: * propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.
Pérfice gressus meos in sémitis tuis: * ut non moveántur vestígia mea.
Ego clamávi, quóniam exaudísti me Deus: * inclína aurem tuam mihi, et exáudi verba mea.
Mirífica misericórdias tuas, * qui salvos facis sperántes in te.
A resisténtibus déxteræ tuæ custódi me, * ut pupíllam óculi.
Sub umbra alárum tuárum prótege me: * a fácie impiórum, qui me afflixérunt.
Inimíci mei ánimam meam circumdedérunt, ádipem suum conclusérunt; * os eórum locútum est supérbiam.
Projiciéntes me nunc circumdedérunt me: * óculos suos statuérunt declináre in terram.
Suscepérunt me sicut leo parátus ad prædam: * et sicut cátulus leónis hábitans in ábditis.
Exsúrge Dómine, præveni eum, et supplánta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manus tuæ.
Dómine a paucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abscónditis tuis adimplétus est venter eórum.
Saturáti sunt fíliis: * et dimisérunt relíquias suas párvulis suis.
Ego autem in justítia apparébo conspéctui tuo: * satiábor, cum apparúerit glória tua.

Per Annum, Aña. Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.
Antiphona. Díligam te.

Et non repetitur in Psalmo: quod semper fit, quando Antiph. incipit a primo versu Psalmi, et Psalmus tunc incipitur ab eo verbo, in quo desinit Antiph. sive integra dicatur, sive tantum inchoata; si tamen eadem sint verba, et continuetur Antiphona cum Psalmo.

Psalmus 17.

Díligam te Dómine fortitúdo mea: * Dñus firmaméntum meum, et refúgium meum, et liberátor meus.
Deus meus, adjútor meus, * et sperábo in eum.
Protéctor meus, et cornu salútis meæ, * et suscéptor meus.
Laudans invocábo Dóminum: * et ab inimícis meis salvus ero.
Circumdedérunt me dolóres mortis: * et torréntes iniquitátis conturbavérunt me.
Dolóres inférni circumdedérunt me: * præoccupavérunt me láquei mortis.
In tribulatióne mea invocávi Dóminum, * et ad Deum meum clamávi:
Et exaudívit de templo sancto suo vocem meam: * et clamor meus in conspéctu ejus, introívit in aures ejus.
Commóta est, et contrémuit terra: * fundaménta móntium conturbáta sunt, et commóta sunt, quóniam irátus est eis.
Ascéndit fumus in ira ejus, et ignis a fácie ejus exársit: * carbónes succénsi sunt ab eo.
Inclinávit cælos, et descéndit: * et calígo sub pédibus ejus.
Et ascéndit super Chérubim, et volávit: * volávit super pennas ventórum.
Et pósuit ténebras latíbulum suum, in circúitu ejus tabernáculum ejus: * tenebrósa aqua in núbibus áeris.
Præ fulgóre in conspéctu ejus nubes transiérunt: * grando, et carbónes ignis.
Et intónuit de cælo Dóminus, et Altíssimus dedit vocem suam: * grando, et carbónes ignis.
Et misit sagíttas suas, et dissipávit eos: * fúlgura multiplicávit, et conturbávit eos.
Et apparuérunt fontes aquárum: * et reveláta sunt fundaménta orbis terrárum:
Ab increpatióne tua Dómine, * ab inspiratióne spíritus iræ tuæ.
Misit de summo, et accépit me: * et assúmpsit me de aquis multis.
Erípuit me de inimícis meis fortíssimis, et ab his, qui odérunt me: * quóniam confortáti sunt super me.
Prævenérunt me in die afflictiónis meæ: * et factus est Dóminus protéctor meus.
Et edúxit me in latitúdinem: * salvum me fecit, quóniam vóluit me.
Et retríbuet mihi Dóminus secúndum justítiam meam: * et secúndum puritátem má-

nuum meárum retríbuet mihi:
Quia custodívi vias Dómini, * nec ímpie gessi a Deo meo.
Quóniam ómnia judícia ejus in conspéctu meo: * et justítias ejus non répuli a me.
Et ero immaculátus cum eo: * et observábo me ab iniquitáte mea.
Et retríbuet mihi Dóminus secúndum justítiam meam: * et secúndum puritátem mánuum meárum in conspéctu oculórum ejus.
Cum sancto sanctus eris, * et cum viro innocénte ínnocens eris:
Et cum elécto eléctus eris: * et cum pervérso pervertéris.
Quóniam tu pópulum húmilem salvum fácies: * et óculos superbórum humiliábis.
Quóniam tu illúminas lucérnam meam Dómine: * Deus meus illúmina ténebras meas.
Quóniam in te erípiar a tentatióne, * et in Deo meo transgrédiar murum.
Deus meus impollúta via ejus: elóquia Dómini igne examináta: * protéctor est ómnium sperántium in se.
Quóniam quis Deus præter Dóminum? * aut quis Deus præter Deum nostrum?
Deus, qui præcínxit me virtúte: * et pósuit immaculátam viam meam.
Qui perfécit pedes meos tamquam cervórum, * et super excélsa státuens me.
Qui docet manus meas ad prælium: * et posuísti, ut arcum æreum, bráchia mea.
Et dedísti mihi protectiónem salútis tuæ: * et déxtera tua suscépit me:
Et disciplína tua corréxit me in finem: * et disciplína tua ipsa me docébit.
Dilatásti gressus meos subtus me: * et non sunt infirmáta vestígia mea.
Pérsequar inimícos meos, et comprehéndam illos: * et non convértar, donec defíciant.
Confríngam illos, nec póterunt stare: * cadent subtus pedes meos.
Et præcinxísti me virtúte ad bellum: * et supplantásti insurgéntes in me subtus me.
Et inimícos meos dedísti mihi dorsum, * et odiéntes me disperdidísti.
Clamavérunt, nec erat, qui salvos fáceret, ad Dóminum: * nec exaudívit eos.
Et comminuam eos, ut púlverem ante fáciem venti: * ut lutum plateárum delébo eos.
Erípies me de contradictiónibus pópuli: * constítues me in caput Géntium.
Pópulus, quem non cognóvi, servívit mihi: * in audítu auris obedívit mihi.
Fílii aliéni mentíti sunt mihi, * fílii alieni inveteráti sunt, et claudicavérunt a sémitis suis.
Vivit Dóminus, et benedíctus Deus meus, * et exaltétur Deus salútis meæ.
Deus, qui das vindíctas

mihi, et subdis pópulos sub me, * liberátor meus de inimícis meis iracúndis.

Et ab insurgéntibus in me exaltábis me : * a viro iníquo erípies me.

Proptérea confitébor tibi in natiónibus Dómine : * et nómini tuo psalmum dicam.

Magníficans salútes Regis ejus, et fáciens misericórdiam Christo suo David, * et sémini ejus usque in sæculum.

Per Annum, Antiphona. Díligam te, Dómine, virtus mea.

℣. Quóniam tu illúminas lucérnam meam, Dómine.

℟. Deus meus illúmina ténebras meas.

Pater noster. secreto.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

In ii. Nocturno. Absolutio.

Ipsius píetas, et misericórdia nos ádjuvet, qui cum Patre, et Spíritu Sancto vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Deus Pater omnípotens sit nobis propítius, et clemens. ℟. Amen.

Pro v. Lectione, Bño. Christus perpétuæ det nobis gáudia vitæ. ℟. Amen.

Pro vi. Lectione, Bño. Ignem sui amóris accéndat Deus in córdibus nostris. ℟. Amen.

IN III. NOCTURNO.

Per Annum, Aña. Non sunt loquélæ.

Psalmus 18.

Cæli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum : * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum : * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:

Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cælo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est, qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas : * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda : * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.

Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum : * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea : * in custodiéndis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me : *

et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero : * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei : * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.

Per Annum, Antiphona. Non sunt loquélæ, neque sermónes, quorum non audiántur voces eórum.

Aña. Exáudiat. Psal. 19.

Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.
Mittat tibi auxílium de sancto : * et de Sion tueátur te.
Memor sit omnis sacrificii tui : * et holocáustum tuum pingue fiat.
Tribuat tibi secúndum cor tuum : * et omne consílium tuum confirmet.
Lætábimur in salutári tuo : * et in nómine Dei nostri magnificábimur.
Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas : * nunc cognóvi, quóniam salvum fecit Dóminus Christum suum.
Exáudiet illum de cælo sancto suo : * in potentátibus salus déxteræ ejus.
Hi in cúrribus, et hi in equis : * nos autem in nómine Dómini Dei nostri invocábimus.
Ipsi obligáti sunt, et cecidérunt : * nos autem surréximus, et erécti sumus.
Dómine salvum fac regem : * et exáudi nos in die, qua invocavérimus te.

Per Annum, Antiphona. Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis.

Aña. Dómine. Psal. 20.

Domine, in virtúte tua lætábitur rex : * et super salutáre tuum exultábit veheménter.
Desidérium cordis ejus tribuísti ei : * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.
Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis : * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.
Vitam pétiit a te : * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.
Magna est glória ejus in salutári tuo : * glóriam et magnum decórem impónes super eum.
Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi : * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.
Quóniam rex sperat in Dómino : * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.
Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis : * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.
Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui : * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.
Fructum eórum de terra perdes : * et semen eórum a fíliis hóminum.
Quóniam declinavérunt in te

mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.
Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.
Exaltáre Dómine in virtúte tua: * cantábimus, et psallémus virtútes tuas.
Per Annum, Aña. Dómine, in virtúte tua lætábitur rex.
℣. Exaltáre Dómine in virtúte tua. ℟. Cantábimus, et psallémus virtútes tuas.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
In tertio Noct. Absolutio.
A Vínculis peccatórum nostrórum absólvat nos omnípotens, et miséricors Dóminus. ℟. Amen.
℣. Jube domne benedícere.
Benedictio. Evangélica léctio sit nobis salus, et protéctio. ℟. Amen.
Pro viii. Lectione, Bño. Divínum auxílium máneat semper nobíscum. ℟. Amen.
Pro nona Lectione, Bño. Ad societátem cívium supernórum perdúcat nos Rex Angelórum. ℟. Amen.
Sequens Hymnus semper dicitur post ultimam Lectionem in omnibus Dominicis et Festis tantum: in Feriali Officio non dicitur; sed ejus loco ponitur nonum, aut tertium Responsorium.

Hymnus Ss. Ambrosii, et Augustini.

TE Deum laudámus: te Dóminum confitémur.
Te ætérnum Patrem: omnis terra venerátur.
Tibi omnes Angeli: tibi cæli, et univérsæ potestátes.
Tibi Chérubim, et Séraphim: incessábili voce proclámant.
Sanctus, Sanctus, Sanctus: Dóminus Deus, Sábaoth.
Pleni sunt cæli, et terra: majestátis glóriæ tuæ.
Te gloriósus Apostolórum chorus.
Te Prophetárum laudábilis númerus.
Te Mártyrum candidátus laudat exércitus.
Te per orbem terrárum: sancta confitétur Ecclésia.
Patrem imménsæ majestátis.
Venerándum tuum verum, et únicum fílium.
Sanctum quoque Paráclitum Spíritum.
Tu Rex glóriæ Christe.
Tu Patris sempitérnus es Fílius.
Tu ad liberándum susceptúrus hóminem: non horruísti Vírginis úterum.
Tu devícto mortis acúleo, aperuísti credéntibus regna cælórum.
Tu ad déxteram Dei sedes: in glória Patris.
Judex créderis esse ventúrus.
Te ergo quæsumus, tuis fámulis súbveni: quos pretióso Sánguine redemísti.
Ætérna fac cum Sanctis tuis: in glória numerári.
Salvum fac pópulum tuum, Dómine: et bénedic hæreditáti tuæ.
Et rege eos: et extólle illos

usque in ætérnum.
Per síngulos dies, benedícimus te.
Et laudámus nomen tuum in sæculum: et in sæculum sæculi.
Dignáre, Dómine, die isto: sine peccáto nos custodíre.
Miserére nostri, Dómine: miserére nostri.
Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos: quemádmodum sperávimus in te.
In te, Dómine, sperávi: non confúndar in ætérnum.

AD LAUDES ✠.

Deus in adjutórium meum inténde.
℟. Dómine ad adjuvándum me festína.
Glória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto.
Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sæcula sæculórum. Amen. Allelúja.
Ab Octava Pentecostes usque ad Adventum, Antiphona Allelúja. Psalmus 92.
Dominus regnávit, decórem indútus est: * indútus est Dóminus fortitúdinem, et præcínxit se.
Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.
Paráta sedes tua ex tunc: * a sæculo tu es.
Elevavérunt flúmina Dómine: * elevavérunt flúmina vocem suam.
Elevavérunt flúmina fluctus suos, * a vócibus aquárum multárum.
Mirábiles elatiónes maris, * mirábilis in altis Dóminus.
Testimónia tua credibília facta sunt nimis: * domum tuam decet sanctitúdo Dómine, in longitúdinem diérum.

Psalmus 99.

Jubiláte Deo omnis terra: * servíte Dómino in lætítia.
Introíte in conspéctu ejus, * in exultatióne.
Scitóte, quóniam Dóminus ipse est Deus: * ipse fecit nos, et non ipsi nos:
Pópulus ejus, et oves páscuæ ejus: * introíte portas ejus in confessióne, átria ejus in hymnis: confitémini illi.
Laudáte nomen ejus: quóniam suávis est Dóminus, in ætérnum misericórdia ejus, * et usque in generatiónem, et generatiónem véritas ejus.

Psalmus 62.

Deus Deus meus: * ad te de luce vígilo.
Sitívit in te ánima mea, * quam multiplíciter tibi caro mea.
In terra desérta, et ínvia, et inaquósa: * sic in sancto appárui tibi, ut vidérem virtútem tuam, et glóriā tuam.
Quóniam mélior est misericórdia tua super vitas: * lábia mea laudábunt te.
Sic benedícam te in vita mea, * et in nómine tuo levábo manus meas.
Sicut ádipe, et pinguédine repleátur ánima mea: * et lábiis exultatiónis laudábit os meum.
Si memor fui tui super stratum meum, in matutínis meditábor in te: * quia fuisti adjútor meus.

Et in velaménto alárum tuárum exultábo, adhæsit ánima mea post te: * me suscépit déxtera tua.

Ipsi vero in vanum quæsiérunt ánimam meam, introíbunt in inferióra terræ: * tradéntur in manus gládii, partes vúlpium erunt.

Rex vero lætábitur in Deo, laudabúntur omnes, qui jurant in eo: * quia obstrúctum est os loquéntium iníqua.

Hic non dicitur Glória Patri. Psalmus 66.

DEus misereátur nostri, et benedícat nobis: * illúminet vultum suum super nos, et misereátur nostri.

Ut cognoscámus in terra viam tuam: * in ómnibus Géntibus salutáre tuum.

Confiteántur tibi pópuli Deus: * confiteántur tibi pópuli omnes.

Læténtur et exúltent Gentes: * quóniam júdicas pópulos in æquitáte, et Gentes in terra dírigis.

Confiteántur tibi pópuli Deus: confiteántur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum suum.

Benedícat nos Deus, Deus noster, benedícat nos Deus: * et métuant eum omnes fines terræ. Glória Patri, etc.

Per Annum, Antiphona. Allelúja, allelúja.

Antiphona. Tres púeri.

Canticum trium puerorum. Dan. 3.

BEnedícite ómnia ópera Dómini Dómino: * laudáte, et superexaltáte eum in sæcula.

Benedícite Angeli Dómini Dómino: * benedícite cæli Dómino.

Benedícite aquæ omnes, quæ super cælos sunt, Dómino: * benedícite omnes virtútes Dómini Dómino.

Benedícite sol, et luna Dómino: * benedícite stellæ cæli Dómino.

Benedícite omnis imber, et ros Dómino: * benedícite omnes spíritus Dei Dómino.

Benedícite ignis, et æstus Dómino: * benedícite frigus, et æstus Dómino.

Benedícite rores, et pruína Dómino: * benedícite gelu, et frigus Dómino.

Benedícite glácies, et nives Dómino: * benedícite noctes, et dies Dómino.

Benedícite lux, et ténebræ Dómino: * benedícite fúlgura, et nubes Dómino.

Benedícat terra Dóminum: * laudet, et superexáltet eum in sæcula.

Benedícite montes, et colles Dómino: * benedícite univérsa germinántia in terra Dómino.

Benedícite fontes Dómino: * benedícite mária, et flúmina Dómino.

Benedícite cete, et ómnia, quæ movéntur in aquis, Dómino: * benedícite omnes vólucres cæli Dómino.

Benedícite omnes béstiæ, et pécora Dómino: * benedícite filii hóminum Dómino.

Benedícat Israel Dñm: *

laudet, et superexáltet eum in sæcula.
Benedícite sacerdótes Dómini Dómino: * benedícite servi Dómini Dómino.
Benedícite spíritus, et ánimæ justórum Dómino: * benedícite sancti, et húmiles corde Dómino.
Benedícite Ananía, Azaría, Mísael Dómino: * laudáte, et superexaltáte eum in sæcula.
Benedicámus Patrem, et Fílium cum Sancto Spíritu: * laudémus, et superexaltémus eum in sæcula.
Benedíctus es Dómine in firmaménto cæli: * et laudábilis, et gloriósus, et superexaltátus in sæcula.
Hic non dicitur Glória Patri, neque Amen, in aliis Canticis dicuntur.

Per Annum, Antiphona.
Tres púeri jussu regis in fornácem missi sunt, non timéntes flammam ignis, dicéntes: Benedíctus Deus.
Aña. Allelúja. Psalm. 148.

Laudáte Dóminum de cælis: * laudáte eum in excélsis.
Laudáte eum omnes Angeli ejus: * laudáte eum omnes virtútes ejus.
Laudáte eum sol, et luna: * laudáte eum omnes stellæ, et lumen.
Laudáte eum cæli cælórum: * et aquæ omnes, quæ super cælos sunt, laudent nomen Dómini.
Quia ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.
Státuit ea in ætérnum, et in sæculum sæculi: * præcéptum pósuit, et non præteríbit:
Laudáte Dóminum de terra: * dracónes, et omnes abyssi.
Ignis, grando, nix, glácies, spíritus procellárum: * quæ fáciunt verbum ejus:
Montes, et omnes colles: * ligna fructífera, et omnes cedri.
Béstiæ, et univérsa pécora: * serpéntes, et vólucres pennátæ.
Reges terræ, et omnes pópuli: * príncipes, et omnes júdices terræ.
Júvenes, et vírgines: senes cum junióribus laudent nomen Dómini: * quia exaltátum est nomen ejus solíus.
Conféssio ejus super cælum, et terram: * et exaltávit cornu pópuli sui.
Hymnus ómnibus sanctis ejus: * fíliis Israel, pópulo appropinquánti sibi.
Hic non dicitur Glória.

Psalmus 149.

Cantáte Dómino cánticum novum: * laus ejus in Ecclésia sanctórum.
Lætétur Israel in eo, qui fecit eum: * et fílii Sion exúltent in rege suo.
Laudent nomen ejus in choro: * in tympano, et psaltério psallant ei.
Quia beneplácitum est Dómino in pópulo suo: * et exaltábit mansuétos in salútem.
Exultábunt Sancti in glória: * lætabúntur in cubílibus suis.
Exaltatiónes Dei in gúttu-

re eórum: * et gládii ancípites in mánibus eórum:
Ad faciéndam vindíctam in natiónibus: * increpatiónes in pópulis.
Ad alligándos reges eórum in compédibus: * et nóbiles eórum in mánicis férreis.
Ut fáciant in eis judícium conscríptum: * glória hæc est ómnibus sanctis ejus.

Hic non dicitur Glória.

Psalmus 150.

LAudáte Dóminum in sanctis ejus: * laudáte eum in firmaménto virtútis ejus.
Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum secúndum multitúdinem magnitúdinis ejus.
Laudáte eum in sono tubæ: * laudáte eum in psaltério, et cíthara.
Laudáte eum in tympano, et choro: * laudáte eum in chordis, et órgano.
Laudáte eum in cymbalis benesonántibus: laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis spíritus laudet Dóminum. Glória Patri, etc.

Per Annum, Antiphona.
Allelúja, allelúja, allelúja.

Seqnens Capitulum dicitur in Dominicis, a Dominica iii. post Pentecosten usque ad Adventum.

Capitulum. Apoc. 7.

BEnedíctio, et cláritas, et sapiéntia, et gratiárum áctio, honor, virtus, et fortitúdo Deo nostro in sæcula sæculórum. Amen.
℟. Deo grátias.

Sic respondetur in fine omnium Capitulorum.

Ab Octav. Pentec. usque ad Dominicam proximiorem Kalendis Octobris. Hymnus.

ECce jam noctis tenuátur umbra,
Lux et auróræ rútilans corúscat:
Súpplices rerum Dóminum canóra
Voce precémur.

Ut reos culpæ miserátus, omnem
Pellat angórem, tríbuat salútem,
Donet et nobis bona sempitérnæ
Múnera pacis.

Præstet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque Sancti
Spíritus, cujus résonat per omnem
Glória mundum. Amen.

Per Annum. ℣. Dóminus regnávit, decórem índuit.
℟. Induit Dóminus fortitúdinem, et præcínxit se virtúte.

A Domin. proximiori Kalendis Octobris usque ad Adventum. Hymnus.

ÆTérne rerum Cónditor,
Noctem diémque qui regis,
Et témporum das témpora,
Ut álleves fastídium.

Noctúrna lux viántibus
A nocte noctem ségregans,
Preco diéi jam sonat,
Jubárque solis évocat.
Hoc excitátus lúcifer

Solvit polum calígine:
Hoc omnis errónum cohors
Viam nocéndi déserit.
Hoc nauta vires cólligit,
Pontíque mitéscunt freta:
Hoc, ipsa petra Ecclésiæ,
Canénte, culpam díluit.
Surgámus ergo strénue,
Gallus jacéntes éxcitat,
Et somnoléntos íncrepat,
Gallus negántes árguit.
Gallo canénte spes redit,
Ægris salus refúnditur,
Mucro latrónis cónditur,
Lapsis fides revértitur.
Jesu labántes réspice,
Et nos vidéndo córrige:
Si réspicis, labes cadunt,
Fletúque culpa sólvitur.
Tu lux refúlge sénsibus,
Mentísque somnum díscute:
Te nostra vox primum sonet,
Et vota solvámus tibi.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

Per Annum. ℣. Dóminus regnávit, decórem índuit.
℟. Induit Dóminus fortitúdinem, et præcínxit se virtúte.

Canticum Zachar. Lucæ 1.

Benedíctus Dóminus Deus Israel: * quia visitávit, et fecit redemptiónem plebis suæ:
Et eréxit cornu salútis nobis: * in domo David púeri sui.
Sicut locútus est per os sanctórum, * qui a sæculo sunt, prophetárum ejus:
Salútem ex inimícis nostris, * et de manu ómnium, qui odérunt nos.
Ad faciéndam misericórdiam cum pátribus nostris, * et memorári testaménti sui sancti.
Jusjurándum, quod jurávit ad Abraham patrem nostrum, * datúrum se nobis:
Ut sine timóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, * serviámus illi,
In sanctitáte, et justítia coram ipso, * ómnibus diébus nostris.
Et tu puer, Prophéta Altíssimi vocáberis: * præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus:
Ad dandam sciéntiam salútis plebi ejus, * in remissiónem peccatórum eórum:
Per víscera misericórdiæ Dei nostri, * in quibus visitávit nos, óriens ex alto.
Illumináre his, qui in ténebris, et in umbra mortis sedent: * ad dirigéndos pedes nostros in viam pacis.
Glória Patri. Sicut erat.

Deinde dicitur Antiphona et Oratio propria, et post eam, si occurrat eo die aliquod Festum Simplex, fit de eo commemoratio. Postremo (si id tempus requirit) fiunt Commemorationes de S. Maria, de Apostolis, et de Patrono Ecclesiæ in ordine aliarum commemor. secundum illius dignitatem, et ultimo loco de Pace, ut infra in Vesperis Sabbati.

In fine, si discedendum sit a Choro, dicitur Antiph.

Salve Regína, ut habetur infra post Completorium.

DOMINICA
Ad Primam.

Pater noster. Ave María. Credo. ℣. Deus in adjutórium. ut sup. 16.

Hymnus.

JAm lucis orto sídere
Deum precémur súpplices,
Ut in diúrnis áctibus
Nos servet a nocéntibus.
Linguam refrænans témperet,
Ne litis horror ínsonet:
Visum fovéndo cóntegat,
Ne vanitátes háuriat.
Sint pura cordis íntima,
Absístat et vecórdia:
Carnis terat supérbiam
Potus, cibíque párcitas.
Ut cum dies abscésserit,
Noctémque sors redúxerit,
Mundi per abstinéntiam
Ipsi canámus glóriam.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum, Aña. Allelúja.

Psalmus 53.

DEus in nómine tuo salvum me fac: * et in virtúte tua júdica me.
Deus exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei.
Quóniam aliéni insurrexérunt advérsum me, et fortes quæsiérunt ánimam meam: * et non proposuérunt Deum ante conspéctum suum.
Ecce enim Deus ádjuvat me: * et Dóminus suscéptor est ánimæ meæ.
Avérte mala inimícis meis: * et in veritáte tua dispérde illos.
Voluntárie sacrificábo tibi, * et confitébor nómini tuo, Dómine: quóniam bonum est.
Quóniam ex omni tribulatióne eripuísti me: * et super inimícos meos despéxit óculus meus.

Sequens Psal. Confitémini Dómino, dicitur tantum in Dominicis, quando fit Officium de Dominica, ut in Psalt.

Psalmus 117.

COnfitémini Dño, quóniam bonus: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.
Dicat nunc Israel, quóniam bonus: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.
Dicat nunc domus Aaron: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.
Dicant nunc, qui timent Dóminum: * quóniam in sæculum misericórdia ejus.
De tribulatióne invocávi Dóminum: * et exaudívit me in latitúdine Dóminus.
Dñs mihi adjútor: * non timébo, quid fáciat mihi homo.
Dñs mihi adjútor: * et ego despíciam inimícos meos.
Bonum est confídere in Dño, * quam confídere in hómine:
Bonum est speráre in Dño, * quam speráre in princípibus.
Omnes Gentes circuiérunt me: * et in nómine Dómini, quia ultus sum in eos.
Circumdántes circumdedé-

runt me : * et in nómine Dómini, quia ultus sum in eos.
Circumdedérunt me sicut apes, et exarsérunt sicut ignis in spinis : * et in nómine Dñi, quia ultus sum in eos.
Impúlsus evérsus sum ut cáderem : * et Dóminus suscépit me.
Fortitúdo mea, et laus mea Dóminus : * et factus est mihi in salútem.
Vox exultatiónis, et salútis, * in tabernáculis justórum.
Déxtera Dómini fecit virtútem : déxtera Dómini exaltávit me, * déxtera Dómini fecit virtútem.
Non móriar, sed vivam : * et narrábo ópera Dómini.
Castígans castigávit me Dñs: * et morti non trádidit me.
Aperíte mihi portas justítiæ, ingréssus in eas confitébor Dómino : * hæc porta Dómini, justi intrábunt in eam.
Confitébor tibi, quóniam exaudísti me : * et factus es mihi in salútem.
Lápidem, quem reprobavérunt ædificántes, * hic factus est in caput ánguli.
A Dómino factum est istud : * et est mirábile in óculis nostris.
Hæc est dies, quam fecit Dóminus : * exultémus, et lætémur in ea.
O Dómine, salvum me fac, o Dómine bene prosperáre : * benedíctus, qui venit in nómine Dómini.
Benedíximus vobis de domo Dómini : * Deus Dóminus, et illúxit nobis.
Constitúite diem solémnem in condénsis : * usque ad cornu altáris.
Deus meus es tu, et confitébor tibi : * Deus meus es tu, et exaltábo te.
Confitébor tibi quóniam exaudísti me : * et factus es mihi in salútem.
Confitémini Dómino, quóniam bonus : * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Psalmus 118.

BEáti immaculáti in via:* qui ámbulant in lege Dómini.
Beáti, qui scrutántur testimónia ejus: * in toto corde exquírunt eum.
Non enim qui operántur iniquitátem * in viis ejus ambulavérunt.
Tu mandásti * mandáta tua custodíri nimis.
Utinam dirigántur viæ meæ:* ad custodiéndas justificatiónes tuas.
Tunc non confúndar : * cum perspéxero in ómnibus mandátis tuis.
Confitébor tibi in directióne cordis, * in eo quod dídici judícia justítiæ tuæ.
Justificatiónes tuas custódiam : * non me derelínquas usquequáque.
In quo córrigit adolescéntior viam suam? * in custodiéndo sermónes tuos.
In toto corde meo exquisívi te : * ne repéllas me a mandátis tuis.

In corde meo abscóndi elóquia tua: * ut non peccem tibi.
Benedíctus es Dómine: * doce me justificatiónes tuas.
In lábiis meis: * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.
In via testimoniórum tuórum delectátus sum: * sicut in ómnibus divítiis.
In mandátis tuis exercébor: * et considerábo vias tuas.
In justificatiónibus tuis meditábor: * non oblivíscar sermónes tuos.
REtríbue servo tuo, vivífica me: * et custódiam sermónes tuos.
Revéla óculos meos: * et considerábo mirabília de lege tua.
Incola ego sum in terra: * non abscóndas a me mandáta tua.
Concupívit ánima mea desideráre justificatiónes tuas, * in omni témpore.
Increpásti supérbos: * maledícti, qui declínant a mandátis tuis.
Aufer a me oppróbrium, et contémptum: * quia testimónia tua exquisívi.
Etenim sedérunt príncipes, et advérsum me loquebántur: * servus autem tuus exercebátur in justificatiónibus tuis.
Nam et testimónia tua meditátio mea est: * et consílium meum justificatiónes tuæ.
Adhæsit paviménto ánima mea: * vivífica me secúndum verbum tuum.
Vias meas enuntiávi, et exaudísti me: * doce me justificatiónes tuas.
Viam justificatiónum tuárum ínstrue me: * et exercébor in mirabílibus tuis.
Dormitávit ánima mea præ tædio: * confírma me in verbis tuis.
Viam iniquitátis ámove a me: * et de lege tua miserére mei.
Viam veritátis elégi: * judícia tua non sum oblítus.
Adhæsi testimóniis tuis, Dómine: * noli me confúndere.
Viam mandatórum tuórum cucúrri: * cum dilatásti cor meum.

Sequens Symbolum dicitur in Dominicis tantum, quando fit Officium de Dominica, ut in Psalterio.

Symbolum S. Athanasii.

QUicúmque vult salvus esse, * ante ómnia opus est, ut téneat Cathólicam fidem.
Quam nisi quisque íntegram inviolatámque serváverit, * absque dúbio in ætérnum períbit.
Fides autem Cathólica hæc est, * ut unum Deum in Trinitáte, et Trinitátem in unitáte venerémur.
Neque confundéntes persónas, * neque substántiam separántes.
Alia est enim persóna Patris, ália Fílii, * ália Spíritus Sancti.
Sed Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti una est divíni-

tas, * æquális glória, coætérna majéstas.
Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus Sanctus.
Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus Sanctus.
Imménsus Pater, imménsus Fílius, * imménsus Spíritus Sanctus.
Ætérnus Pater, ætérnus Fílius,* ætérnus Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres ætérni: * sed unus ætérnus.
Sicut non tres increáti, nec tres imménsi: * sed unus increátus, et unus imménsus.
Simíliter omnípotens Pater, omnípotens Fílius, * omnípotens Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres omnipoténtes: * sed unus omnípotens.
Ita Deus Pater, Deus Fílius,* Deus Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres Dii: * sed unus est Deus.
Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius: * Dóminus Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres Dómini: * sed unus est Dóminus.
Quia sicut singillátim unamquámque persónam Deum, ac Dóminum confitéri christiána veritáte compéllimur: * ita tres Deos, aut Dóminos dícere, cathólica religióne prohibémur.
Pater a nullo est factus: * nec creátus, nec génitus.
Fílius a Patre solo est: * non factus, nec creátus, sed génitus.
Spíritus Sanctus a Patre, et Fílio, * non factus, nec creátus, nec génitus, sed procédens.
Unus ergo Pater, non tres Patres: unus Fílius, non tres Fílii: * unus Spíritus Sanctus, non tres Spíritus Sancti.
Et in hac Trinitáte nihil prius, aut postérius, nihil majus, aut minus: * sed totæ tres persónæ coætérnæ sibi sunt, et coæquáles.
Ita ut per ómnia, sicut jam supra dictum est, * et únitas in Trinitáte, et Trínitas in unitáte veneránda sit.
Qui vult ergo salvus esse: * ita de Trinitáte séntiat.
Sed necessárium est ad ætérnam salútem: * ut Incarnatiónem quoque Dómini nostri Jesu Christi fidéliter credat.
Est ergo fides recta, ut credámus, et confiteámur: * quia Dóminus noster Jesus Christus Dei Fílius, Deus et homo est.
Deus est ex substántia Patris ante sæcula génitus: * et homo est ex substántia matris in sæculo natus.
Perféctus Deus, perféctus homo, * ex ánima rationáli, et humána carne subsístens.
Æquális Patri secúndum divinitátem: * minor Patre secúndum humanitátem.
Qui licet Deus sit, et homo: * non duo tamen, sed unus est Christus.
Unus autem non conversióne divinitátis in carnem: * sed assumptióne humanitátis in Deum.

Unus omníno non confusióne substántiæ : * sed unitáte persónæ.
Nam sicut ánima rationális, et caro unus est homo : * ita Deus , et homo unus est Christus.
Qui passus est pro salúte nostra , descéndit ad ínferos : * tértia die resurréxit a mórtuis.
Ascéndit ad cælos, sedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis : * inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos.
Ad cujus advéntum omnes hómines resúrgere habent cum corpóribus suis : * et redditúri sunt de factis própriis ratiónem.
Et qui bona egérunt, ibunt in vitam ætérnam : * qui vero mala, in ignem ætérnum.
Hæc est fides Cathólica , * quam nisi quisque fidéliter, firmitérque credíderit , salvus esse non póterit.
Glória Patri.
Aña. Allelúja, allelúja, allel.
Capitulum. 1. Tim. 1.
Regi sæculórum immortáli , et invisíbili , soli Deo, honor et glória in sæcula sæculórum , Amen.
℟. Deo grátias.
℟. breve. Christe Fili Dei vivi, * Miserére nobis: et repetitur. Christe Fili Dei vivi miserére nobis.
℣. Qui sedes ad déxteram Patris. ℟. Miserére nobis.
℣. Glória Patri , et Fílio , et Spirítui Sancto.
℟. Christe, Fili Dei vivi, miserére nobis.
℣. Exsúrge Christe , ádjuva nos . ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
Sequentes preces non dicuntur in Duplicibus , nec infra Octavas : sed tunc dicto ℟. brevi dicitur Dóminus vobíscum , et Oratio. Dómine Deus omnípotens , ut infra. 26.
Kyrie eléison. Christe eléison . Kyrie eléison. Pater noster. secr. usque ad ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo . Credo in Deum . secr. usque ad ℣. Carnis resurrectiónem. ℟. Vitam ætérnam , Amen.
℣. Et ego ad te Dómine clamávi. ℟. Et mane orátio mea prævéniet te.
℣. Repleátur os meum laude.
℟. Ut cantem glóriam tuam, tota die magnitúdinem tuam.
℣. Dómine avérte fáciem tuam a peccátis meis.
℟. Et omnes iniquitátes meas dele. ℣. Cor mundum crea in me Deus.
℟. Et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.
℣. Ne projícias me a fácie tua.
℟. Et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.
℣. Redde mihi lætítiam salutáris tui.
℟. Et spíritu principáli confirma me.
℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.
℟. Qui fecit cælum, et terram,

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

CONfiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ semper Vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, et vobis, fratres: quia peccávi nimis cogitatióne, verbo, et ópere: mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptístam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et vos, fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet.

MIsereátur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Deinde repetit Confessionem; et ubi dicitur vobis fratres, et vos fratres, dicatur tibi pater, et te pater. Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit:

MIsereátur vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

INdulgéntiam, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Et prosequitur ℣. Dignáre Dómine die isto.

℟. Sine peccáto nos custodíre.

℣. Miserére nostri Dómine.

℟. Miserére nostri.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos.

℟. Quemádmodum sperávimus in te.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dñs vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre fecísti: tua nos hódie salva virtúte; ut in hac die ad nullum declinémus peccátum, sed semper ad tuam justítiam faciéndam nostra procédant elóquia, dirigántur cogitatiónes, et ópera. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit, et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

Deinde in Choro legitur Martyrologium. Et quando dicenda est Prima de beata Maria, præponitur Lectioni Martyrologii. Postea Hebdomadarius dicit: ℣. Pretiósa in conspéctu Dómini.

℣. Mors sanctórum ejus.

Et absolute sine Orémus Oratio.

SAncta María, et omnes Sancti intercédant pro

nobis ad Dóminum: ut nos mereámur ab eo adjuvári, et salvári, qui vivit, et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen. ℣. Deus in adjutórium meum inténde.
℟. Dómine ad adjuvándum me festína.
Et dicitur ter: ultimo additur Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Réspice in servos tuos Dómine, et in ópera tua, et dírige filios eórum.
℟. Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos, et ópera mánuum nostrárum dírige super nos, et opus mánuum nostrárum dírige.
℣. Glória Patri.
℟. Sicut erat.
Orémus. **Oratio.**
DIrígere, et sanctificáre, régere, et gubernáre, dignáre Dómine Deus Rex cæli, et terræ, hódie corda, et córpora nostra, sensus, sermónes, et actus nostros in lege tua, et in opéribus mandatórum tuórum: ut hic, et in ætérnum, te auxiliánte, salvi, et líberi esse mereámur, Salvátor mundi: Qui vivis, et regnas in sæcula sæculórum.
℟. Amen.
℣. Jube domne benedícere.
Bñо. Dies et actus nostros in sua pace dispónat Dóminus omnípotens. ℟. Amen.
Ad Absolutionem Capituli in Dominicis, et Feriis per Annum, ab Oct. Pentecostes usq. ad Adventum exclusive.
Lectio brevis. 2. Thess. 3.
DOminus autem dírigat corda, et córpora nostra in charitáte Dei, et patiéntia Christi. Tu autem Dómine miserére nobis.
℟. Deo grátias.
Post Lect. brevem dicitur
℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.
℟. Qui fecit cælum et terram.
℣. Benedícite. ℟. Deus.
Bñо. Dóminus nos benedícat, et ab omni malo defendat, et ad vitam perdúcat ætérnam: et Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

IN FERIALI OFFICIO
Ad Primam.

Pater noster. Ave María. Credo. ℣. Deus in adjutórium. ut sup. 16. Hymnus.

JAm lucis orto sídere
Deum precémur súpplices,
Ut in diúrnis áctibus
Nos servet a nocéntibus.
Linguam refrænans témperet,
Ne litis horror ínsonet:
Visum fovéndo cóntegat,
Ne vanitátes háuriat.
Sint pura cordis íntima,
Absístat et vecórdia:
Carnis terat supérbiam
Potus, cibíque párcitas.
Ut cum dies abscésserit,
Noctémque sors redúxerit,
Mundi per abstinéntiam
Ipsi canámus glóriam.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

Per Annum, Antiphona. Beáti qui ámbulant.

Psalmus 53.

DEus in nómine tuo salvum me fac: * et in virtúte tua júdica me.

Deus exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei.

Quóniam aliéni insurrexérunt advérsum me, et fortes quæsiérunt ánimam meam:* et non proposuérunt Deum ante conspéctum suum.

Ecce enim Deus ádjuvat me: * et Dóminus suscéptor est ánimæ meæ.

Avérte mala inimícis meis:* et in veritáte tua dispérde illos.

Voluntárie sacrificábo tibi, * et confitébor nómini tuo Dómine: quóniam bonum est.

Quóniam ex omni tribulatióne eripuísti me: * et super inimícos meos despéxit óculus meus.

Post Psalmum, Deus in nómine tuo, loco Psalmi Confitémini, dicitur unus ex infrascriptis Psalmis, secundum Ferias distinctis, Sabbato autem dicuntur tantum tres Psalmi sicut in Festis.

FERIA SECUNDA.

Psalmus 23.

DOmini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles;* et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes vestras, et elevámini portæ æternáles:* et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

FERIA TERTIA.

Psalmus 24.

AD te Dómine levávi ánimam meam: * Deus meus in te confido, non erubéscam.

Neque irrídeant me inimíci mei: * étenim univérsi, qui sústinent te, non confundéntur.

Confundántur omnes iníqua agéntes * supervácue.

Vias tuas Dómine demónstra mihi: * et sémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua,

et doce me: * quia tu es Deus salvátor meus, et te sustínui tota die.

R eminíscere miseratiónum tuárum Dómine, * et misericordiárum tuárum, quæ a sæculo sunt.

D elícta juventútis meæ: * et ignorántias meas ne memíneris.

S ecúndum misericórdiam tuam meménto mei tu: * propter bonitátem tuam Dñe.

D ulcis et rectus Dóminus: * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via.

D íriget mansuétos in judício: * docébit mites vias suas.

U nivérsæ viæ Dómini, misericórdia et véritas, * requiréntibus testaméntum ejus et testimónia ejus.

P ropter nomen tuum Dómine propitiáberis peccáto meo: * multum est enim.

Q uis est homo, qui timet Dóminum? * legem státuit ei in via, quam elégit.

A nima ejus in bonis demorábitur: * et semen ejus hæreditábit terram.

F irmaméntum est Dóminus timéntibus eum: * et testaméntum ipsíus, ut manifestétur illis.

O culi mei semper ad Dóminum: * quóniam ipse evéllet de láqueo pedes meos.

R éspice in me, et miserére mei: * quia únicus, et pauper sum ego.

T ribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt: * de necessitátibus meis érue me.

V idè humilitátem meam, et labórem meum: * et dimítte univérsa delícta mea.

R éspice inimícos meos, quóniam multiplicáti sunt, * et ódio iníquo odérunt me.

C ustódi ánimam meam, et érue me: * non erubéscam, quóniam sperávi in te.

I nnocéntes, et recti adhæsérunt mihi: * quia sustínui te.

L íbera Deus Israel, * ex ómnibus tribulatiónibus suis.

FERIA QUARTA.

Psalmus 25.

J Udica me Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingréssus sum: * et in Dño sperans non infirmábor.

P roba me Dómine, et tenta me: * ure renes meos, et cor meum.

Q uóniam misericórdia tua ante óculos meos est: * et complácui in veritáte tua.

N on sedi cum concílio vanitátis: * et cum iníqua geréntibus non introíbo.

O dívi ecclésiam malignántium: * et cum ímpiis non sedébo.

L avábo inter innocéntes manus meas: * et circúmdabo altáre tuum, Dómine:

U t áudiam vocem laudis, * et enárrem univérsa mirabília tua.

D ómine, diléxi decórem domus tuæ: * et locum habitatiónis glóriæ tuæ.

N e perdas cum ímpiis Deus ánimam meam, * et cum viris sánguinum vitam meam.

I n quorum mánibus iniqui-

tátes sunt: * déxtera eórum repléta est munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingréssus sum: * rédime me, et miserére mei.

Pes meus stetit in dirécto: * in ecclésiis benedícam te, Dómine.

FERIA QUINTA.

Psalmus 22.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit. * In loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convértit.

Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.

Nam et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala: * quóniam tu mecum es.

Virga tua, et báculus tuus, * ipsa me consoláta sunt.

Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.

Impinguásti in óleo caput meum, * et calix meus inébrians quam præclárus est!

Et misericórdia tua subsequétur me: * ómnibus diébus vitæ meæ.

Et ut inhábitem in domo Dómini: * in longitúdinem diérum.

FERIA SEXTA.

Psalmus 21.

Deus, Deus meus, réspice in me: quare me dereliquísti? * longe a salúte mea verba delictórum meórum.

Deus meus clamábo per diem, et non exáudies: * et nocte, et non ad insipiéntiam mihi.

Tu autem in sancto hábitas, * laus Israel.

In te speravérunt patres nostri: * speravérunt, et liberásti eos.

Ad te clamavérunt, et salvi facti sunt: * in te speravérunt, et non sunt confúsi.

Ego autem sum vermis, et non homo: * oppróbrium hóminum, et abjéctio plebis.

Omnes vidéntes me, derisérunt me: * locúti sunt lábiis, et movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum: * salvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es, qui extraxísti me de ventre: * spes mea ab ubéribus matris meæ. In te projéctus sum ex útero:

De ventre matris meæ Deus meus es tu: * ne discésseris a me.

Quóniam tribulátio próxima est: * quóniam non est qui ádjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obsedérunt me.

Aperuérunt super me os suum: * sicut leo rápiens, et rúgiens.

Sicut aqua effúsus sum: * et dispérsa sunt ómnia ossa mea.

Factum est cor meum tamquam cera liquéscens * in médio ventris mei.

Aruit tamquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit fáucibus meis: * et in púlverem mortis deduxísti me.

Quóniam circumdedérunt me

canes multi: * concílium malignántium obsédit me.
Fodérunt manus meas, et pedes meos: * dinumeravérunt ómnia ossa mea.
Ipsi vero consideravérunt, et inspexérunt me: * divisérunt sibi vestiménta mea, et super vestem meam misérunt sortem.
Tu autem Dómine, ne elongáveris auxílium tuum a me: * ad defensiónem meam cónspice.
Erue a frámea Deus ánimam meam: * et de manu canis únicam meam.
Salva me ex ore leónis: * et a córnibus unicórnium humilitátem meam.
Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio ecclésiæ laudábo te.
Qui timétis Dóminum, laudáte eum: * univérsum semen Jacob glorificáte eum:
Tímeat eum omne semen Israel: * quóniam non sprevit, neque despéxit deprecatiónem páuperis:
Nec avértit fáciem suam a me: * et, cum clamárem ad eum, exaudívit me.
Apud te laus mea in ecclésia magna: * vota mea reddam in conspéctu timéntium eum.
Edent páuperes, et saturabúntur: et laudábunt Dóminum, qui requírunt eum: * vivent corda eórum in sæculum sæculi.
Reminiscéntur, et converténtur ad Dóminum: * univérsi fines terræ.
Et adorábunt in conspéctu ejus, * univérsæ famíliæ Géntium.
Quóniam Dómini est regnum: * et ipse dominábitur Géntium.
Manducavérunt, et adoravérunt omnes pingues terræ: * in conspéctu ejus cadent omnes, qui descéndunt in terram.
Et ánima mea illi vivet: * et semen meum sérviet ipsi.
Annuntiábitur Dómino generátio ventúra: * et annuntiábunt cæli justítiam ejus pópulo, qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Sabbato nihil additur, ut supra in Rubrica. 28.

Deinde dicitur Psalm. 118.

Beáti immaculáti in via: * qui ámbulant in lege Dñi.
Beáti, qui scrutántur testimónia ejus: * in toto corde exquírunt eum.
Non enim, qui operántur iniquitátem, * in viis ejus ambulavérunt.
Tu mandásti * mandáta tua custodíri nimis.
Utinam dirigántur viæ meæ, * ad custodiéndas justificatiónes tuas.
Tunc non confúndar, * cum perspéxero in ómnibus mandátis tuis.
Confitébor tibi in directióne cordis, * in eo quod dídici judícia justítiæ tuæ.
Justificatiónes tuas custódiam: * non me derelínquas usquequáque.
In quo córrigit adolescén-

tior viam suam? * in custodiéndo sermónes tuos.

In toto corde meo exquisívi te: * ne repéllas me a mandátis tuis.

In corde meo abscóndi elóquia tua: * ut non peccem tibi.

Benedíctus es Dómine: * doce me justificatiónes tuas.

In lábiis meis * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.

In via testimoniórum tuórum delectátus sum: * sicut in ómnibus divítiis.

In mandátis tuis exercébor: * et considerábo vias tuas.

In justificatiónibus tuis meditábor: * non oblivíscar sermónes tuos.

Retríbue servo tuo, vivífica me: * et custódiam sermónes tuos.

Revéla óculos meos: * et considerábo mirabília de lege tua.

Incola ego sum in terra: * non abscóndas a me mandáta tua.

Concupívit ánima mea desideráre justificatiónes tuas,* in omni témpore.

Increpásti supérbos: * maledícti, qui declínant a mandátis tuis.

Aufer a me oppróbrium, et contémptum: * quia testimónia tua exquisívi.

Etenim sedérunt príncipes, et advérsum me loquebántur: * servus autem tuus exercebátur in justificatiónibus tuis.

Nam et testimónia tua meditátio mea est: * et consílium meum justificatiónes tuæ.

Adæsit paviménto ánima mea: * vivífica me secúndum verbum tuum.

Vias meas enuntiávi, et exaudísti me: * doce me justificatiónes tuas.

Viam justificatiónum tuárum ínstrue me: * et exercébor in mirabílibus tuis.

Dormitávit ánima mea præ tædio: * confirma me in verbis tuis.

Viam iniquitátis ámove a me: * et de lege tua miserére mei.

Viam veritátis elégi: * judícia tua non sum oblítus.

Adhæsi testimóniis tuis, Dómine: * noli me confúndere.

Viam mandatórum tuórum cucúrri: * cum dilatásti cor meum.

Per Annum, Antiphona. Beáti, qui ámbulant in lege tua Dómine.

Capitulum. Zach. 8.

Pacem, et veritátem dilígite, ait Dñs omnípotens.

℟. Deo grátias.

℟. **breve.** Christe Fili Dei vivi, * Miserére nobis: et **repetitur**. Christe Fili Dei vivi, miserére nobis.

℣. Qui sedes ad déxteram Patris.

℟. Miserére nobis.

℣. Glória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto.

℟. Christe Fili Dei vivi, miserére nobis.

℣. Exsúrge Christe ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
Credo in Deum. secreto.
℣. Carnis resurrectiónem.
℟. Vitam ætérnam. Amen.
℣. Et ego ad te, Dómine, clamávi.
℟. Et mane orátio mea prævéniet te.
℣. Repleátur os meum laude.
℟. Ut cantem glóriam tuam, tota die magnitúdinem tuam.
℣. Dómine avérte fáciem tuam a peccátis meis.
℟. Et omnes iniquitátes meas dele.
℣. Cor mundum crea in me Deus.
℟. Et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.
℣. Ne projícias me a fácie tua.
℟. Et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.
℣. Redde mihi lætítiam salutáris tui. ℟. Et spíritu principáli confírma me.
Quando ad Laudes non sunt dictæ Preces feriales, statim dicitur, Adjutórium nostrum, et Confíteor Deo omnipoténti, etc. ut infra.
Quando autem ad Laudes dictæ sunt Preces feriales, inferius positæ post Laudes Feriæ ii. tunc ad Primam prædictæ Preces, et sequentes dicuntur flexis genibus.
℣. Eripe me Dómine ab hómine malo.
℟. A viro iníquo éripe me.
℣. Eripe me de inimícis meis Deus meus.
℟. Et ab insurgéntibus in me líbera me.
℣. Eripe me de operántibus iniquitátem.
℟. Et de viris sánguinum salva me.
℣. Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi.
℟. Ut reddam vota mea de die in diem.
℣. Exáudi nos Deus salutáris noster.
℟. Spes ómnium fínium terræ, et in mari longe.
℣. Deus in adjutórium meum inténde.
℟. Dómine ad adjuvándum me festína.
℣. Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortális.
℟. Miserére nobis.
℣. Bénedic ánima mea Dño.
℟. Et ómnia, quæ intra me sunt, nómini sancto ejus.
℣. Bénedic ánima mea Dño.
℟. Et noli oblivísci omnes retributiónes ejus.
℣. Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis.
℟. Qui sanat omnes infirmitátes tuas.
℣. Qui rédimit de intéritu vitam tuam.
℟. Qui corónat te in misericórdia, et miseratiónibus.
℣. Qui replet in bonis desidérium tuum.
℟. Renovábitur, ut áquilæ, juvéntus tua.
℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fe-

cit cælum, et terram.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

CОnfiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ semper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, et vobis, fratres: quia peccávi nimis cogitatióne, verbo, et ópere: mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptístam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, et vos, fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet.

MIsereátur tui omnípotens Deus, et dimissis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam.

℟. Amen.

Deinde repetit Confessionem: et ubi dicitur vobis fratres et vos fratres, dicatur tibi pater, et te pater. Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit:

MIsereátur vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam ætérnam.

℟. Amen.

INdulgéntiam, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens, et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Et prosequitur ℣. Dignáre Dómine die isto.

℟. Sine peccáto nos custodíre.

℣. Miserére nostri, Dómine.

℟. Miserére nostri.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos.

℟. Quemádmodum sperávimus in te.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre fecísti: tua nos hódie salva virtúte; ut in hac die ad nullum declinémus peccátum, sed semper ad tuam justítiam faciéndam nostra procédant elóquia, dirigántur cogitatiónes, et ópera. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit, et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

℟. Amen.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

Deinde in Choro legitur Martyrologium. Et quando dicenda est Prima de B. Maria, præponitur Lectioni Martyrologii. Postea Hebdomadarius dicit. ℣. Pretiósa in conspéctu Dómini.

℟. Mors sanctórum ejus.

Et absolute sine Orémus.

Oratio.

SAncta María, et omnes Sancti intercédant pro nobis ad Dóminum: ut nos mereámur ab eo adjuvári, et salvári, qui vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína.

Et dicitur ter: ultimo additur Glória Patri. Sicut erat. Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster. secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Réspice in servos tuos, Dómine, et in ópera tua, et dírige filios eórum.

℟. Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos, et ópera mánuum nostrárum dírige super nos, et opus mánuum nostrárum dírige.

℣. Glória Patri.

℟. Sicut erat.

Orémus. Oratio.

DIrígere, et sanctificáre, régere, et gubernáre, dignáre Dómine Deus Rex cæli et terræ, hódie corda, et córpora nostra, sensus, sermónes, et actus nostros in lege tua, et in opéribus mandatórum tuórum: ut hic, et in ætérnum, te auxiliánte, salvi et líberi esse mereámur, Salvátor mundi: Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Bñō. Dies et actus nostros in sua pace dispónat Dóminus omnípotens. ℟. Amen.

Ad Absolutionem Capítuli in Dominicis, et Feriis per Annum, ab Oct. Pentecostes usq. ad Adventum exclusive.

Lectio brevis. 2. Thess. 3.

DOminus autem dírigat corda, et córpora nostra in charitáte Dei, et patiéntia Christi. Tu autem Dómine miserére nobis.

℟. Deo grátias.

Post Lectionem brevem dicitur ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.

℟. Qui fecit cælum et terram.

℣. Benedícite. ℟. Deus.

Bñō. Dóminus nos benedícat, et ab omni malo deféndat, et ad vitam perdúcat ætérnam: et Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

I N F E S T I S
Per Annum.

Post Psalmum, Deus in nómine tuo, dicitur tantum Psalm. Beáti immaculáti, et Retríbue. 22.

Deinde Antiphona competens, et reliqua, ut supra in Dominica. 25. sed in Duplicibus, et infra Octavas non dicuntur Preces. Dicto Benedicámus Dómino, dicitur Prima de beata Maria, si dicenda est: postea legitur Martyrologium in Choro.

Deinde dicitur ℣. Pretiósa cum reliquis, ut supra. 26.

Ad Absolutionem Capituli in Festis dicit. Capit. Nonæ.

AD TERTIAM.

Pater noster. Ave María.
Deus in adjutórium. 16.

Hymnus.

Nunc sancte nobis Spíritus,
Unum Patri cum Fílio,
Dignáre promptus íngeri,
Nostro refúsus péctori.
Os, lingua, mens, sensus, vigor
Confessiónem pérsonent,
Flamméscat igne cháritas,
Accéndat ardor próximos.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum, Antiphona. Allelúja.

In feriali Officio per Annum, Antiphona. Deduc me.

Psalmus.

Legem pone mihi Dómine viam justificatiónum tuárum: * et exquíram eam semper.

Da mihi intelléctum, et scrutábor legem tuam: * et custódiam illam in toto corde meo.

Deduc me in sémitam mandatórum tuórum: * quia ipsam vólui.

Inclína cor meum in testimónia tua: * et non in avarítiam.

Avérte óculos meos, ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me.

Státue servo tuo elóquium tuum, * in timóre tuo.

Amputa oppróbrium meum, quod suspicátus sum: * quia judícia tua jucúnda.

Ecce concupívi mandáta tua: * in æquitáte tua vivífica me.

Et véniat super me misericórdia tua, Dómine, * salutáre tuum secúndum elóquium tuum.

Et respondébo exprobrántibus mihi verbum; * quia sperávi in sermónibus tuis.

Et ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequáque: * quia in judíciis tuis supersperávi.

Et custódiam legem tuam semper, * in sæculum, et in sæculum sæculi.

Et ambulábam in latitúdine: * quia mandáta tua exquisívi.

Et loquébar in testimóniis tuis in conspéctu regum: * et non confundébar.

Et meditábar in mandátis tuis, * quæ diléxi.

Et levávi manus meas ad mandáta tua, quæ diléxi: * et exercébar in justificatiónibus tuis.

Memor esto verbi tui servo tuo, * in quo mihi spem dedísti.

Hæc me consoláta est in humilitáte mea: * quia elóquium tuum vivificávit me.

Supérbi iníque agébant usquequáque: * a lege autem tua non declinávi.

Memor fui judiciórum tuórum a sæculo, Dómine: * et consolátus sum.

Deféctio ténuit me: * pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam.

Cantábiles mihi erant justificatiónes tuæ, * in loco peregrinatiónis meæ.

Memor fui nocte nóminis tui Dómine: * et custodívi legem tuam.

Hæc facta est mihi: * quia justificatiónes tuas exquisívi.

Pórtio mea Dómine, * dixi, custodíre legem tuam.

Deprecátus sum fáciem tuam in toto corde meo: * miserére mei secúndum elóquium tuum.

Cogitávi vias meas: * et convérti pedes meos in téstimónia tua.

Parátus sum, et non sum turbátus: * ut custódiam mandáta tua.

Funes peccatórum circumpléxi sunt me: * et legem tuam non sum oblítus.

Média nocte surgébam ad confiténdum tibi: * super judícia justificatiónis tuæ.

Párticeps ego sum ómnium timéntium te, * et custodiéntium mandáta tua.

Misericórdia tua Dómine, plena est terra: * justificatiónes tuas doce me.

Bonitátem fecísti cum servo tuo, Dómine: * secúndum verbum tuum.

Bonitátem, et disciplínam, et sciéntiam doce me: * quia mandátis tuis crédidi.

Priúsquam humiliárer, ego delíqui: * proptérea elóquium tuum custodívi.

Bonus es tu: * et in bonitáte tua doce me justificatiónes tuas.

Multiplicáta est super me iníquitas superbórum: * ego autem in toto corde meo scrutábor mandáta tua.

Coagulátum est sicut lac cor eórum: * ego vero legem tuam meditátus sum.

Bonum mihi, quia humiliásti me: * ut discam justificatiónes tuas.

Bonum mihi lex oris tui, * super míllia auri, et argénti.

Manus tuæ fecérunt me, et plasmavérunt me: * da mihi intelléctum, et discam mandáta tua:

Qui timent te, vidébunt me, et lætabúntur: * quia in verba tua supersperávi.

Cognóvi Dómine, quia æquitas judícia tua: * et in veritáte tua humiliásti me.

Fiat misericórdia tua, ut consolétur me, * secúndum elóquium tuum servo tuo.

Véniant mihi miseratiónes tuæ, et vivam: * quia lex tua meditátio mea est.

Confundántur supérbi, quia injúste iniquitátem fecérunt in me, * ego autem exercébor in mandátis tuis.

Convertántur mihi timéntes te: * et qui novérunt testimónia tua.

Fiat cor meum immaculátum in justificatiónibus tuis, * ut non confúndar.

Antiph. Allelúja, allelúja allelúja.

Sequens Capitulum, et alia in aliis Horis, dicuntur in Dominicis a iii. post Pentecosten usque ad Advent. Responsoria brev. similiter et quæ sequuntur in feriali Officio.

Capitulum. 1. Joan. 4.

DEus cháritas est: et qui manet in charitáte, in Deo manet, et Deus in eo.

℟. breve. Inclína cor meum Deus: * In testimónia tua. Inclína. ℣. Avérte óculos meos, ne vídeant vanitátem: in via tua vivífica me.

℟. In testimónia tua.

℣. Glória Patri. ℟. Inclína.

℣. Ego dixi, Dómine miserére mei. ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi.

In feriali Officio per Annum, Antiphona. Deduc me Dómine in sémitam mandatórum tuórum.

Capitulum. Jer. 17.

SAna me Dñe, et sanábor: salvum me fac, et salvus ero: quóniam laus mea tu es.

℟. breve. Sana ánimam meam, * Quia peccávi tibi. Sana ánimam. ℣. Ego dixi Dómine miserére mei.

℟. Quia peccávi.

℣. Glória Patri.

℟. Sana ánimam.

℣. Adjútor meus esto, ne derelínquas me.

℟. Neque despícias me Deus salutáris meus.

Quando ad Matutinum dictæ sunt Preces, ad Tertiam, Sextam, et Nonam, flexis genibus dicitur

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster. secretò.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Dómine Deus virtútum convérte nos.

℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.

℣. Exsúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

Pater noster. Ave María. Deus in adjutórium. 16.

Hymnus.

REctor potens, verax Deus,
Qui témperas rerū vices,
Splendóre mane illúminas,
Et ígnibus merídiem.
Extíngue flammas lítium,
Aufer calórem nóxium,
Confer salútem córporum,
Verámque pacem córdium.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum, Antiphona. Allelúja.

In feriali Officio per Annum, Antiph. Adjuva me.

Psalmus.

DEfécit in salutáre tuum ánima mea: * et in verbum tuum supersperávi.
Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, * dicéntes: Quando consoláberis me?
Quia factus sum, sicut uter in pruína: * justificatiónes tuas non sum oblítus.

Quot sunt dies servi tui: * quando fácies de persequéntibus me judícium?
Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes* sed non ut lex tua.
Omnia mandáta tua véritas: * iníque persecúti sunt me, ádjuva me.
Paulo minus consummavérunt me in terra:* ego autem non derelíqui mandáta tua.
Secúndum misericórdiam tuam vivífica me: * et custódiam testimónia oris tui.
In ætérnum Dómine: * verbum tuum pérmanet in cælo.
In generatiónem et generatiónem véritas tua: * fundásti terram, et pérmanet.
Ordinatióne tua persevérat dies: * quóniam ómnia sérviunt tibi.
Nisi quod lex tua meditátio mea est: * tunc forte periíssem in humilitáte mea.
In ætérnum non oblivíscar justificatiónes tuas: * quia in ipsis vivificásti me.
Tuus sum ego, salvum me fac: * quóniam justificatiónes tuas exquisívi.
Me expectavérunt peccatóres, ut pérderent me: * testimónia tua intelléxi.
Omnis consummatiónis vidi finem: * latum mandátum tuum nimis.

Quómodo diléxi legem tuam, Dómine? * tota die meditátio mea est.
Super inimícos meos prudéntem me fecísti mandáto tuo: * quia in ætérnum mihi est.
Super omnes docéntes me intelléxi: * quia testimónia tua meditátio mea est.
Super senes intelléxi: * quia mandáta tua quæsívi.
Ab omni via mala prohíbui pedes meos: * ut custódiam verba tua.
A judíciis tuis non declinávi:* quia tu legem posuísti mihi.
Quam dúlcia fáucibus meis elóquia tua, * super mel ori meo!
A mandátis tuis intelléxi: * proptérea odívi omnem viam iniquitátis.
Lucérna pédibus meis verbum tuum, * et lumen sémitis meis.
Jurávi, et státui * custodíre judícia justítiæ tuæ.
Humiliátus sum usquequáque, Dómine: * vivífica me secúndum verbum tuum.
Voluntária oris mei beneplácita fac Dómine: * et judícia tua doce me.
Anima mea in mánibus meis semper: * et legem tuam non sum oblítus.
Posuérunt peccatóres láqueum mihi: * et de mandátis tuis non errávi.
Hæreditáte acquisívi testimónia tua in ætérnum:* quia exultátio cordis mei sunt.
Inclinávi cor meum ad faciéndas justificatiónes tuas in ætérnum: * propter retributiónem.

Iníquos ódio hábui: * et legem tuam diléxi.
Adjútor, et suscéptor meus es tu: * et in verbum tuum supersperávi.

Declináte a me malígni: * et scrutábor mandáta Dei mei.
Súscipe me secúndum elóquium tuum, et vivam: * et non confúndas me ab expectatióne mea.
Adjuva me, et salvus ero: * et meditábor in justificatiónibus tuis semper.
Sprevísti omnes discedéntes a judíciis tuis: * quia injústa cogitátio eórum.
Prævaricántes reputávi omnes peccatóres terræ: * ídeo diléxi testimónia tua.
Confige timóre tuo carnes meas: * a judíciis enim tuis tímui.
Feci judícium, et justítiam:* non tradas me calumniántibus me.
Súscipe servum tuum in bonum: * non calumniéntur me supérbi.
Oculi mei defecérunt in salutáre tuum: * et in elóquium justítiæ tuæ.
Fac cum servo tuo secúndum misericórdiam tuam:* et justificatiónes tuas doce me.
Servus tuus sum ego: * da mihi intelléctum, ut sciam testimónia tua.
Tempus faciéndi, Dómine: * dissipavérunt legem tuam.
Ideo diléxi mandáta tua: * super aurum, et topázion.
Proptérea ad ómnia mandáta tua dirigébar: * omnem viam iníquam ódio hábui.
Aña. Allelúja, allelúja, allel.

Capitulum. Galat. 6.

Alter altérius ónera portáte, et sic adimplébitis legem Christi.

℟. breve. In ætérnum, Dómine, * Pérmanet verbum tuum. In ætérnum.
℣. In sæculum sæculi véritas tua. ℟. Pérmanet.
℣. Glória Patri. ℟. In ætérnum. ℣. Dóminus regit me, et nihil mihi déerit. ℟. In loco páscuæ ibi me collocávit.

In feriali Officio per Annum, Antiph. Adjuva me, et salvus ero Dómine.
Capitulum. Alter altérius.
℟. breve. Benedícam Dóminum, * In omni témpore. Benedícam. ℣. Semper laus ejus in ore meo. ℟. In omni.
℣. Glória Patri. ℟. Benedícam. ℣. Dñs regit me, et nihil mihi déerit. ℟. In loco páscuæ ibi me collocávit.

Quando ad Matutinum dictæ sunt Preces, flexis genibus dicitur

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Dómine Deus virtútum convérte nos.
℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
℣. Exsúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat. ℣. Dñs vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo. Orémus.

Oratio convenieus.

A D N O N A M.

Pater noster. Ave María.

Deus in adjutórium. 16.

Hymnus.

Rerum Deus tenax vigor,
Immótus in te pérmanens,
Lucis diúrnæ témpora
Succéssibus detérminans.

Largíre lumen véspere,
Quo vita nusquam décidat,
Sed præmium mortis sacræ
Perénnis instet glória.

Præsta Pater píissime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

In Dominicis per Annum, Antiphona. Allelúja.

In feriali Officio per Annum, Antiph. Aspice in me.

Psalmus.

Mirabília testimónia tua:* ídeo scrutáta est ea ánima mea.

Declarátio sermónum tuórum illúminat: * et intelléctum dat párvulis.

Os meum apérui, et attráxi spíritum: * quia mandáta tua desiderábam.

Aspice in me, et miserére mei: * secúndum judícium diligéntium nomen tuum.

Gressus meos dírige secúndum elóquium tuum:* et non dominétur mei omnis injustítia.

Rédime me a calúmniis hóminum: * ut custódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina super servum tuum: * et doce me justificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei: * quia non custodiérunt legem tuam.

Justus es Dómine: * et rectum judícium tuum.

Mandásti justítiam testimónia tua:*et veritátem tuam nimis.

Tabéscere me fecit zelus meus: * quia oblíti sunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum veheménter: * et servus tuus diléxit illud.

Adolescéntulus sum ego, et contémptus: * justificatiónes tuas non sum oblítus.

Justítia tua, justítia in ætérnum: * et lex tua véritas.

Tribulátio, et angústia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea est.

Æquitas testimónia tua in ætérnum: * intelléctum da mihi, et vivam.

Clamávi in toto corde meo, exáudi me Dñe: * justificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, salvum me fac: * ut custódiam mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, et clamávi: * quia in verba tua supersperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculo: * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi secúndum misericórdiam tuam, Dómine: * et secúndum judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt persequéntes me iniquitáti: * a lege autem tua longe facti sunt.

Prope es tu Dómine: * et

omnes viæ tuæ véritas.
Inítio cognóvi de testimónii tuis: * quia in ætérnum fundásti ea.
Vide humilitátem meam, et éripe me: * quia legem tuam non sum oblítus.
Júdica judícium meum, et rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.
Longe a peccatóribus salus: * quia justificatiónes tuas non exquisiérunt.
Misericórdiæ tuæ multæ, Dómine: * secúndum judícium tuum vivífica me.
Multi, qui persequúntur me, et tríbulant me: * a testimóniis tuis non declinávi.
Vidi prævaricántes, et tabescébam: * quia elóquia tua non custodiérunt.
Vide, quóniam mandáta tua diléxi, Dómine: * in misericórdia tua vivífica me.
Princípium verbórum tuórum, véritas: * in ætérnum ómnia judícia justítiæ tuæ.
PRíncipes persecúti sunt me gratis: * et a verbis tuis formidávit cor meum.
Lætábor ego super elóquia tua: * sicut qui invénit spólia multa.
Iniquitátem ódio hábui, et abominátus sum: * legem autem tuam diléxi.
Sépties in die laudem dixi tibi: * super judícia justítiæ tuæ.
Pax multa diligéntibus legem tuam: * et non est illis scándalum.
Expectábam salutáre tuum, Dñe: * et mandáta tua diléxi.
Custodívit ánima mea testimónia tua: * et diléxit ea veheménter.
Servávi mandáta tua, et testimónia tua: * quia omnes viæ meæ in conspéctu tuo.
Appropínquet deprecátio mea in conspéctu tuo, Dómine: * juxta elóquium tuum da mihi intelléctum.
Intret postulátio mea in conspéctu tuo: * secúndum elóquium tuum éripe me.
Eructábunt lábia mea hymnum, * cum docúeris me justificatiónes tuas.
Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum: * quia ómnia mandáta tua æquitas.
Fiat manus tua, ut salvet me: * quóniam mandáta tua elégi.
Concupívi salutáre tuum, Dómine: * et lex tua meditátio mea est.
Vivet ánima mea, et laudábit te: * et judícia tua adjuvábunt me.
Errávi, sicut ovis, quæ périit: * quære servum tuum, quia mandáta tua non sum oblítus.
Aña. Allelúja, allelúja, allel.

Capitulum. 1. Cor. 6.

EMpti enim estis prétio magno. Glorificáte et portáte Deum in córpore vestro.
℟. breve. Clamávi in toto corde meo: * Exáudi me Dómine. Clamávi. ℣. Justificatiónes tuas requíram. ℟. Exáudi. ℣. Glória Patri. ℟. Clamávi. ℣. Ab occúltis meis munda me Dómine. ℟. Et ab aliénis parce servo tuo.

In feriali Officio per Annum, Antiph. Aspice in me, et miserére mei Dómine.
Capitul. Empti enim estis.
℟.br. Rédime me Dñe, * Et miserére mei. Rédime me.
℣. Pes enim meus stetit in via recta. ℟. Et miserére.
℣. Glória Patri.
℟. Rédime me.
℣. Ab occúltis meis munda me Dñe.
℟. Et ab aliénis parce servo tuo.

Quando ad Matutinum dictæ sunt Preces, flexis génibus dicitur Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison. Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Dómine Deus virtútum convérte nos.
℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
℣. Exsúrge Christe ádjuva nos.
℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Oratio conveniens.

Vesperæ in Dominica, et in Feriis, habentur inferius post Laudes Sabbati.

FERIA SECUNDA
ad Matutinum.

Pater noster. Ave María. Credo. ℣. Dómine lábia mea apéries. ut supra 1.
Invitator. Veníte, * Exultémus Dño. Psalm. Jubilémus Deo salutári nostro. ut sup. 2.

Hymnus.

Somno reféctis ártubus,
Spreto cubíli súrgimus,
Nobis, Pater, canéntibus
Adésse te depóscimus.
Te lingua primum cóncinat,
Te mentis ardor ámbiat:
Ut áctuum sequéntium,
Tu, sancte, sis exórdium.
Cedant tenébræ lúmini,
Et nox diúrno síderi;
Ut culpa, quam nox íntulit,
Lucis labáscat múnere.
Precámur iídem súpplices,
Noxas ut omnes ámputes,
Et ore te canéntium
Laudéris omni témpore.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Invitatoria per Ferias dicuntur in Feriali Officio ab Octava Pentecostes usque ad Adventum. Hymni vero tam ad Matutinum, quam ad Laudes, et Vesperas, et Añæ Nocturnorum ut infra.
Antiph. Dóminus defénsor.

Psalmus 26.

Dominus illuminátio mea, et salus mea, * quem timébo?
Dóminus protéctor vitæ meæ, * a quo trepidábo?
Dum appróпiant super me nocéntes, * ut edant carnes meas:
Qui tríbulant me inimíci

mei, * ipsi infirmáti sunt, et cecidérunt.

Si consístant advérsum me castra, * non timébit cor meum.

Si exsúrgat advérsum me prælium: * in hoc ego sperábo.

Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dñi,* et vísitem templum ejus.

Quóniam abscóndit me in tabernáculo suo: * in die malórum protéxit me in abscóndito tabernáculi sui.

In petra exaltávit me: * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.

Circuívi, et immolávi in tabernáculo ejus hóstiam vociferatiónis: * cantábo, et psalmum dicam Dómino.

Exáudi, Dómine, vocem meam, qua clamávi ad te: * miserére mei, et exáudi me.

Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avértas fáciem tuam a me: * ne declínes in ira a servo tuo.

Adjútor meus esto: * ne derelínquas me, neque despícias me, Deus salutáris meus.

Quóniam pater meus, et mater mea dereliquérunt me:* Dóminus autem assúmpsit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua: * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me: * quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

Credo vidére bona Dómini: * in terra vivéntium.

Expécta Dóminum, viríliter age: * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum.

Psalmus 27.

Ad te Dómine clamábo, Deus meus ne síleas a me: * nequándo táceas a me, et assimilábor descendéntibus in lacum.

Exáudi Dñe vocem deprecatiónis meæ, dum oro ad te:* dum extóllo manus meas ad templum sanctum tuum.

Ne simul trahas me cum peccatóribus: * et cum operántibus iniquitátem ne perdas me.

Qui loquúntur pacem cum próximo suo, * mala autem in córdibus eórum.

Da illis secúndum ópera eórum, * et secúndum nequítiam adinventiónum ipsórum.

Secúndum ópera mánuum eórum tribue illis: * redde retributiónem eórum ipsis.

Quóniam non intellexérunt ópera Dómini, * et in ópera mánuum ejus déstrues illos, et non ædificábis eos.

Benedíctus Dóminus: * quóniam exaudívit vocem deprecatiónis meæ.

Dóminus adjútor meus, et protéctor meus: * in ipso sperávit cor meum, et adjútus sum.

Et reflóruit caro mea: *

et ex voluntáte mea confitébor ei.
Dóminus fortitúdo plebis suæ: * et protéctor salvatiónum Christi sui est.
Salvum fac pópulum tuum Dómine, et bénedic hæreditáti tuæ: * et rege eos, et extólle illos usque in ætérnum.
Antiph. Dñs defénsor vitæ meæ. Aña. Adoráte. Psal. 28.
AFférte Dño filii Dei: * afférte Dño filios aríetum.
Afférte Dómino glóriam, et honórem, afférte Dómino glóriam nómini ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Vox Dómini super aquas, Deus majestátis intónuit: * Dñus super aquas multas.
Vox Dómini in virtúte: * vox Dñi in magnificéntia.
Vox Dómini confringéntis cedros: * et confrínget Dóminus cedros Líbani.
Et commínuet eas tamquam vítulum Líbani: * et diléctus quemádmodum filius unicórnium.
Vox Dómini intercidéntis flammam ignis: Vox Dómini concutiéntis desértum: * et commovébit Dóminus desértum Cades.
Vox Dómini præparántis cervos, et revelábit condénsa: * et in templo ejus omnes dicent glóriam.
Dóminus dilúvium inhabitáre facit: * et sedébit Dóminus Rex in ætérnum.
Dóminus virtútem pópulo suo dabit: * Dóminus benedícet pópulo suo in pace.

Psalmus 29.

EXaltábo te Dñe quóniam suscepísti me: * nec delectásti inimícos meos super me.
Dómine Deus meus clamávi ad te: * et sanásti me.
Dómine eduxísti ab inférno ánimam meam: * salvásti me a descendéntibus in lacum.
Psállite Dómino sancti ejus: * et confitémini memóriæ sanctitátis ejus.
Quóniam ira in indignatióne ejus: * et vita in voluntáte ejus.
Ad vésperum demorábitur fletus: * et ad matutínum lætítia.
Ego autem dixi in abundántia mea: * Non movébor in ætérnum.
Dómine in voluntáte tua: * præstitísti decóri meo virtútem.
Avertísti fáciem tuam a me: * et factus sum conturbátus.
Ad te Dómine clamábo: * et ad Deum meum deprecábor.
Quæ utílitas in sánguine meo: * dum descéndo in corruptiónem?
Numquid confitébitur tibi pulvis: * aut annuntiábit veritátem tuam?
Audívit Dóminus, et misértus est mei: * Dóminus factus est adjútor meus.
Convertísti planctum meum in gáudium mihi: * conscidísti saccum meum, et circumdedísti me lætítia.
Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar: * Dó-

mine Deus meus in æternum confitébor tibi.

Aña, Adoráte Dóminum in aula sancta ejus. Aña. In tua justítia. Psalmus 30.

In te Dómine sperávi, non confúndar in ætérnum: * in justítia tua líbera me.

Inclína ad me aurem tuam: * accélera, ut éruas me.

Esto mihi in Deum protectórem, et in domum refúgii, * ut salvum me fácias.

Quóniam fortitúdo mea, et refúgium meum es tu: * et propter nomen tuum dedúces me, et enútries me.

Edúces me de láqueo hoc, quem abscondérunt mihi; * quóniam tu es protéctor meus.

In manus tuas comméndo spíritum meum: * redemísti me Dómine Deus veritátis.

Odísti observántes vanitátes, * supervácue:

Ego autem in Dómino sperávi: * exultábo, et lætábor in misericórdia tua.

Quóniam respexísti humilitátem meam, * salvásti de necessitátibus ánimam meam.

Nec conclusísti me in mánibus inimíci: * statuísti in loco spatióso pedes meos.

Miserére mei Dómine, quóniam tríbulor: * conturbátus est in ira óculus meus, ánima mea, et venter meus.

Quóniam defécit in dolóre vita mea, * et anni mei in gemítibus.

Infirmáta est in paupertáte virtus mea: * et ossa mea conturbáta sunt.

Super omnes inimícos meos factus sum oppróbrium, et vicínis meis valde: * et timor notis meis.

Qui vidébant me, foras fugérunt a me: * oblivióni datus sum, tamquam mórtuus a corde.

Factus sum tamquam vas pérditum: * quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu.

In eo dum convenírent simul advérsum me: * accípere ánimam meam consiliáti sunt.

Ego autem in te sperávi Dómine: * dixi: Deus meus es tu: in mánibus tuis sortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * et a persequéntibus me.

Illústra fáciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericórdia tua: * Dómine non confúndar, quóniam invocávi te.

Erubéscant ímpii, et deducántur in inférnum: * muta fiant lábia dolósa.

Quæ loquúntur advérsus justum iniquitátem, * in supérbia, et in abusióne.

Quam magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * quam abscondísti timéntibus te!

Perfecísti eis, qui sperant in te, * in conspéctu filiórum hóminum.

Abscóndes eos in abscóndito fáciéi tuæ * a conturbatióne hóminum.

Prótegas eos in tabernáculo tuo * a contradictióne linguárum.

Benedíctus Dóminus: * quóniam mirificávit misericórdiam suam mihi in civitáte muníta.
Ego autem dixi in excéssu mentis meæ: * Projéctus sum a fácie oculórum tuórum.
Ideo exaudísti vocem oratiónis meæ, * dum clamárem ad te.
Dilígite Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam veritátem requíret Dóminus, et retríbuet abundánter faciéntibus supérbiam.
Viríliter ágite, et confortétur cor vestrum, * omnes qui sperátis in Dómino.

Psalmus 31.

Beáti, quorum remíssæ sunt iniquitátes: * et quorum tecta sunt peccáta.
Beátus vir, cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec est in spíritu ejus dolus.
Quóniam tácui, inveteravérunt ossa mea, * dum clamárem tota die.
Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua: * convérsus sum in ærúmna mea, dum configitur spina.
Delíctum meum cógnitum tibi feci: * et injustítiam meam non abscóndi.
Dixi: Confitébor advérsum me injustítiam meam Dómino: * et tu remisísti impietátem peccáti mei.
Pro hac orábit ad te omnis sanctus, * in témpore opportúno.
Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.
Tu es refúgium meum a tribulatióne, quæ circúmdedit me: * exultátio mea érue me a circumdántibus me.
Intelléctum tibi dabo, et ínstruam te in via hac, qua gradiéris: * firmábo super te óculos meos.
Nolíte fieri sicut equus, et mulus: * quibus non est intelléctus.
In camo, et fræno maxíllas eórum constrínge, * qui non appróximant ad te.
Multa flagélla peccatóris, * sperántem autem in Dómino misericórdia circúmdabit.
Lætámini in Dómino, et exultáte justi, * et gloriámini omnes recti corde.
Antiph. In tua justítia líbera me Dómine.
Antiph. Rectos decet.

Psalmus 32.

Exultáte justi in Dño: * rectos decet collaudátio.
Confitémini Dómino in cíthara: * in psaltério decem chordárum psállite illi.
Cantáte ei cánticum novum: * bene psállite ei in vociferatióne.
Quia rectum est verbum Dómini: * et ómnia ópera ejus in fide.
Díligit misericórdiam, et judícium: * misericórdia Dómini plena est terra.
Verbo Dómini cæli firmáti sunt: * et spíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Congregans sicut in utre aquas maris: * ponens in thesáuris abyssos.
Tímeat Dóminum omnis terra: * ab eo autem commoveántur omnes inhabitántes orbem.
Quóniam ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.
Dóminus díssipat consília Géntium: * réprobat autem cogitatiónes populórum; et réprobat consília príncipum.
Consílium autem Dómini in ætérnum manet: * cogitatiónes cordis ejus in generatióne, et generatiónem.
Beáta Gens, cujus est Dóminus Deus ejus: * pópulus, quem elégit in hæreditátem sibi.
De cælo respéxit Dóminus: * vidit omnes filios hóminum.
De præparáto habitáculo suo * respéxit super omnes qui hábitant terram.
Qui finxit singillátim corda eórum: * qui intélligit ómnia ópera eórum.
Non salvátur rex per multam virtútem: * et gigas non salvábitur in multitúdine virtútis suæ.
Fallax equus ad salútem: * in abundántia autem virtútis suæ non salvábitur.
Ecce óculi Dómini super metuéntes eum: * et in eis, qui sperant super misericórdia ejus.
Ut éruat a morte ánimas eórum: * et alat eos in fame.
Anima nostra sústinet Dóminum: * quóniam adjútor, et protéctor noster est.
Quia in eo lætábitur cor nostrum: * et in nómine sancto ejus sperávimus.
Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos: * quemádmodum sperávimus in te.

Psalmus 33.

Benedícam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.
In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.
Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.
Exquisívi Dóminum, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.
Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.
Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.
Gustáte, et vidéte, quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt, et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.

nis est homo, qui vult vi-
m: * díligit dies vidére
nos?
róhibe linguam tuam a
alo: * et lábia tua ne lo-
ántur dolum.
ivérte a malo, et fac bo-
m: * inquíre pacem, et
rséquere eam.
culi Dómini super justos: *
aures ejus in preces eórum.
ultus autem Dómini super
ciéntes mala: * ut perdat
terra memóriam eórum.
lamavérunt justi, et Dó-
inus exaudívit eos: * et
ómnibus tribulatiónibus
rum liberávit eos.
ıxta est Dóminus iis, qui
buláto sunt corde: * et
miles spíritu salvábit.
ultæ tribulatiónes justó-
m: * et de ómnibus his
erábit eos Dóminus.
ıstódit Dóminus ómnia os-
eórum: * unum ex his
n conterétur.
ors peccatórum péssima: *
qui odérunt justum, de-
quent.
édimet Dóminus ánimas
vórum suórum: * et non
ínquent omnes, qui spe-
ıt in eo.
ia. Rectos decet collaudá-
. **Antiph.** Expúgna.

Psalmus 34.

Udica Dñe nocéntes me, *
expúgna impugnántes me.
prehénde arma, et scu-
ı: * et exsúrge in adju-
um mihi.
únde frámeam, et conclú-
advérsus eos, qui perse-
quúntur me: * dic ánimæ
meæ: Salus tua ego sum.

Confundántur, et revereán-
tur, * quæréntes ánimam
meam.

Avertántur retrórsum, et
confundántur * cogitántes mi-
hi mala.

Fiant tamquam pulvis ante
fáciem venti: * et Angelus
Dómini coárctans eos.

Fiat via illórum ténebræ,
et lúbricum: * et Angelus
Dómini pérsequens eos.

Quóniam gratis abscondé-
runt mihi intéritum láquei
sui: * supervácue exprobra-
vérunt ánimam meam.

Véniat illi láqueus, quem
ignórat: et cáptio, quam
abscóndit, apprehéndat e-
um: * et in láqueum ca-
dat in ipsum.

Anima autem mea exultá-
bit in Dómino: * et dele-
ctábitur super salutári suo.

Omnia ossa mea dicent: *
Dómine, quis símilis tibi?

Erípiens ínopem de manu
fortiórum ejus: * egénum et
páuperem a diripiéntibus eum.

Surgéntes testes iníqui, *
quæ ignorábam, interro-
gábant me.

Retribuébant mihi mala pro
bonis: * sterilitátem ánimæ
meæ.

Ego autem cum mihi molé-
sti essent: * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio áni-
mam meam: * et orátio mea
in sinu meo convertétur.

Quasi próximum, et quasi
fratrem nostrum, sic compla-

cébam : * quasi lugens , et contristátus sic humiliábar.
Et advérsum me lætáti sunt, et convenérunt : * congregáta sunt super me flagélla , et ignorávi.
Dissipáti sunt, nec compúncti , tentavérunt me , subsannavérunt me subsannatióne : * frenduérunt super me déntibus suis.
Dómine , quando respícies? * restítue ánimam meam a malignitáte eórum , a leónibus únicam meam.
Confitébor tibi in Ecclésia magna , * in pópulo gravi laudábo te.
Non supergáudeant mihi , qui adversántur mihi iníque : * qui odérunt me gratis , et ánnuunt óculis.
Quóniam mihi quidem pacífice loquebántur : * et in iracúndia terræ loquéntes , dolos cogitábant.
Et dilatavérunt super me os suum : * dixérunt : Euge , euge , vidérunt óculi nostri.
Vidísti Dómine , ne síleas: * Dómiue , ne discédas a me.
Exsúrge , et inténde judício meo;* Deus meus, et Dóminus meus , in causam meam.
Júdica me secúndum justítiam tuam , Dómine Deus meus , * et non supergáudeant mihi.
Non dicant in córdibus suis: Euge, euge , ánimæ nostræ: * nec dicant: Devorávimus eum.
Erubéscant , et revereántur simul , * qui gratulántur malis meis.
Induántur confusióne , et reveréntia , * qui magna loquúntur super me.
Exúltent , et læténtur , qui volunt justítiam meam : * et dicant semper : Magnificétur Dóminus , qui volunt pacem servi ejus.
Et lingua mea meditábitur justítiam tuam , * tota die laudem tuam. Psalmus 35.
DIxit injústus , ut delínquat in semetípso : * Non est timor Dei ante óculos ejus.
Quóniam dolóse egit in conspéctu ejus : * ut inveniátur iníquitas ejus ad ódium.
Verba oris ejus iníquitas , et dolus : * nóluit intellígere, ut bene ágeret.
Iniquitátem meditátus est in cubíli suo : * ástitit ómni viæ non bonæ , malítiam autem non odívit.
Dómine in cælo misericórdia tua : * et véritas tua usque ad nubes.
Justítia tua sicut montes Dei;* judícia tua abyssus multa.
Hómines , et juménta salvábis Dómine : * quemádmodum multiplicásti misericórdiam tuam Deus.
Fílii autem hóminum, * in tégmine alárum tuárum sperábunt.
Inebriabúntur ab ubertáte domus tuæ: * et torrénte voluptátis tuæ potábis eos.
Quóniam apud te est fons vitæ : * et in lúmine tuo vidébimus lumen.
Prætende misericórdiam tuam sciéntibus te , * et ju-

stítiam tuam his, qui recto sunt corde.

Non véniat mihi pes supérbiæ: * et manus peccatóris non móveat me.

Ibi cecidérunt, qui operántur iniquitátem: * expúlsi sunt, nec potuérunt stare.

Aña. Expúgna impugnántes me. Antiph. Revéla.

Psalmus 36.

NOli æmulári in malignántibus: * neque zeláveris faciéntes iniquitátem.

Quóniam tamquam fœnum velóciter aréscent: * et quemádmodum ólera herbárum cito décident.

Spera in Dómino, et fac bonitátem: * et inhábita terram, et pascéris in divítiis ejus.

Delectáre in Dómino: * et dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dómino viam tuam, et spera in eo: * et ipse fáciet.

Et edúcet quasi lumen justítiam tuam, et judícium tuum tamquam merídiem: * súbditus esto Dómino, et ora eum.

Noli æmulári in eo, qui prosperátur in via sua: * in hómine faciénte injustítias.

Désine ab ira, et derelínque furórem: * noli æmulári, ut malignéris.

Quóniam qui malignántur, exterminabúntur: * sustinéntes autem Dóminum, ipsi hæreditábunt terram.

Et adhuc pusíllum, et non erit peccátor: * et quæres locum ejus, et non invénies.

Mansuéti autem hæreditábunt terram: * et delectabúntur in multitúdine pacis.

Observábit peccátor justum: * et stridébit super eum déntibus suis.

Dóminus autem irridébit eum: * quóniam próspicit quod véniet dies ejus.

Gládium evaginavérunt peccatóres: * intendérunt arcum suum.

Ut dejíciant páuperem, et ínopem: * ut trucídent rectos corde.

Gládius eórum intret in corda ipsórum: * et arcus eórum confringátur.

Mélius est módicum justo: * super divítias peccatórum multas.

Quóniam bráchia peccatórum conteréntur: * confírmat autem justos Dóminus.

Novit Dóminus dies immaculatórum: * et hæréditas eórum in ætérnum erit.

Non confundéntur in témpore malo, et in diébus famis saturabúntur: * quia peccatóres períbunt.

Inimíci vero Dómini mox ut honorificáti fúerint, et exaltáti: * deficiéntes, quemádmodum fumus defícient.

Mutuábitur peccátor, et non solvet: * justus autem miserétur, et tríbuet.

Quia benedicéntes ei hæreditábunt terram: * maledicéntes autem ei dispéribunt.

Apud Dóminum gressus hóminis dirigéntur: * et viam

ejus volet.

Cum cecíderit, non collidétur : * quia Dóminus suppónit manum suam.

Júnior fui, étenim sénui : * et non vidi justum derelíctum, nec semen ejus quærens panem.

Tota die miserétur, et cómmodat : * et semen illíus in benedictióne erit.

Declína a malo, et fac bonum : * et inhábita in sæculum sæculi.

Quia Dóminus amat judícium, et non derelínquet sanctos suos : * in ætérnum conservabúntur.

Injústi puniéntur : * et semen impiórum períbit.

Justi autem hæreditábunt terram : * et inhabitábunt in sæculum sæculi super eam.

Os justi meditábitur sapiéntiam : * et lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ipsíus : * et non supplantabúntur gressus ejus.

Consíderat peccátor justum: * et quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelínquet eum in mánibus ejus : * nec damnábit eum, cum judicábitur illi.

Expécta Dóminum, et custódi viam ejus : * et exaltábit te, ut hæreditáte cápias terram : cum períerint peccatóres, vidébis.

Vidi ímpium superexaltátum, * et elevátum sicut cedros Líbani.

Et transívi, et ecce non erat : * et quæsívi eum, et non est invéntus locus ejus.

Custódi innocéntiam, et vide æquitátem : * quóniam sunt relíquiæ hómini pacífico.

Injústi autem disperíbunt simul : * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem justórum a Dómino : * et protéctor eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus, et liberábit eos : * et éruet eos a peccatóribus, et salvábit eos: quia speravérunt in eo.

Psalmus 37.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Quóniam sagíttæ tuæ infixæ sunt mihi : * et confirmásti super me manum tuam.

Non est sánitas in carne mea a fácie iræ tuæ : * non est pax óssibus meis a fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ supergréssæ sunt caput meum : * et sicut onus grave gravátæ sunt super me.

Putruérunt, et corrúptæ sunt cicatríces meæ : * a fácie insipiéntiæ meæ.

Miser factus sum, et curvátus sum usque in finem: * tota die contristátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei implétì sunt illusiónibus : * et non est sánitas in carne mea.

Afflíctus sum, et humiliátus sum nimis : * rugiébam a gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne desidérium meum : * et gémi-

us meus a te non est absónditus.
Cor meum conturbátum est, derelíquit me virtus mea : * et lumen oculórum meórum, et ipsum non est mecum.
Amíci mei, et próximi mei * advérsum me appropinquavérunt, et stetérunt.
Et qui juxta me erant de longe stetérunt : * et vim faciébant, qui quærébant ánimam meam.
Et qui inquirébant mala mihi, locúti sunt vanitátes: * et dolos tota die meditabántur.
Ego autem tamquam surdus non audiébam: * et sicut mutus non apériens os suum.
Et factus sum sicut homo non áudiens: * et non habens in ore suo redargutiónes.
Quóniam in te, Dómine, sperávi : * tu exáudies me, Dómine Deus meus.
Quia dixi : Nequándo supergáudeant mihi inimíci mei : * et dum commovéntur pedes mei, super me magna locúti sunt.
Quóniam ego in flagélla parátus sum: * et dolor meus in conspéctu meo semper.
Quóniam iniquitátem meam annuntiábo : * et cogitábo pro peccáto meo.
Inimíci autem mei vivunt, et confirmáti sunt super me : * et multiplicáti sunt, qui odérunt me iníque.
Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi : * quóniam sequébar bonitátem.
Ne derelínquas me Dómine Deus meus : * ne discésseris a me.
Inténde in adjutórium meum, * Dñe Deus salútis meæ.
Aña. Revéla Dómino viam tuam.

Per Annum. ℣. Dómine in cælo misericórdia tua.
℟. Et véritas tua usque ad nubes.

Pro uno Martyre. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Pro pluribus Martyribus. ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Pro Confessore Pontifice, et non Pontifice. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.
℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Pro una Sancta. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.
℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

AD LAUDES.

℣. Deus in adjutórium meum inténde. ut supra. 16.
Aña. Miserére.

Psalmus 50.

Miserére mei Deus, * secúndum magnam misericórdiam tuam:
Et secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum: * dele iniquitátem meam.
Amplius lava me ab iniquitáte mea : * et a peccáto meo munda me.
Quóniam iniquitátem meam ego cognósco : * et peccátum

meum contra me est semper.
Tibi soli peccávi, et malum coram te feci: * ut justificéris in sermónibus tuis, et vincas cum judicáris.
Ecce enim in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.
Ecce enim veritátem dilexísti: * incérta, et occúlta sapiéntiæ tuæ manifestásti mihi.
Aspérges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.
Audítui meo dabis gáudium, et lætítiam: * et exultábunt ossa humiliáta.
Avérte fáciem tuam a peccátis meis: * et omnes iniquitátes meas dele.
Cor mundum crea in me Deus: * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.
Ne projícias me a fácie tua: * et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.
Redde mihi lætítiam salutáris tui: * et spíritu principáli confírma me.
Docébo iníquos vias tuas: * et ímpii ad te converténtur.
Líbera me de sanguínibus Deus, Deus salútis meæ: * et exultábit lingua mea justítiam tuam.
Dómine lábia mea apéries: * et os meum annuntiábit laudem tuam.
Quóniam si voluísses sacrifícium, dedíssem útique: * holocáustis non delectáberis.
Sacrifícium Deo spíritus contribulátus: * cor contrítum, et humiliátum Deus non despícies.
Benígne fac Dómine in bona voluntáte tua Sion: * ut ædificéntur muri Jerúsalem.
Tunc acceptábis sacrifícium justítiæ, oblatiónes, et holocáusta: * tunc impónent super altáre tuum vítulos.
Antiph. Miserére mei Deus.
Antiph. Intéllige. Psalm. 5.
Verba mea áuribus pércipe Dómine: * intéllige clamórem meum.
Inténde voci oratiónis meæ,* Rex meus, et Deus meus.
Quóniam ad te orábo: * Dñe, mane exáudies vocem meam.
Mane astábo tibi, et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.
Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.
Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.
Virum sánguinum, et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.
Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.
Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.
Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.
Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te, * in etérnum exultábunt: et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ, * coronásti nos.

Antiphona. Intéllige clamórem meum, Dómine.

Antiph. Deus Deus meus ad te de luce vígilo.

Psalmus idem, ut supra. 16.

Antiphona. Convérsus est.

Canticum Isaiæ Prophetæ. Cap. 12.

Confitébor tibi Dómine, quóniam irátus es mihi: * convérsus est furor tuus, et consolátus es me.

Ecce Deus salvátor meus, * fiduciáliter agam, et non timébo:

Quia fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, * et factus est mihi in salútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus salvatóris: * et dicétis in illa die: confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus.

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus: * meméntóte, quóniam excélsum est nomen ejus.

Cantáte Dómino, quóniam magnífice fecit: * annuntiáte hoc in univérsa terra.

Exúlta, et lauda habitátio Sion: * quia magnus in médio tui sanctus Israel.

Antiphona. Convérsus est furor tuus, Dómine, et consolátus es me.

Antiphona. Laudáte Dóminum de cælis.

Psalmus idem. 18.

Capitulum sequens dicitur in feriali Officio ab Oct. Pentecostes usque ad Adventum.

Capitulum. Rom. 13.

Nox præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis, sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

Splendor Patérnæ glóriæ,
De luce lucem próferens,
Lux lucis, et fons lúminis,
Diem dies illúminans.
Verúsque sol illábere,
Micans nitóre pérpeti:
Jubárque Sancti Spíritus
Infúnde nostris sénsibus.
Votis vocémus et Patrem,
Patrem poténtis grátiæ,
Patrem perénnis glóriæ,
Culpam relégët lúbricam.
Confírmet actus strénuos,
Dentes retúndat ínvidi:
Casus secúndet ásperos;
Agénda recte dírigat.
Mentem gubérnet et regat:
Sit pura nobis cástitas:
Fides calóre férveat;
Fraudis venéna nésciat.
Christúsque nobis sit cibus;
Potúsque noster sit fides;
Læti bibámus sóbriam
Profusiónem Spíritus.
Lætus dies hic tránseat:
Pudor sit ut dilúculum:

Fides velut merídies :
Crepúsculum mens nésciat.
Auróra lucem próvehit,
Cum luce nobis pródeat,
In Patre totus Fílius,
Et totus in Verbo Pater.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

Per Annum. ℣. Replétì sumus mane misericórdia tua.
℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Aña. Benedíctus Dóminus Deus Israel.

In Feriis Quatuor Temporum, et Vigiliarum, quæ jejunantur, post Antiphonam ad Benedictus, et in Vesperis ad Magnificat, dicuntur sequentes Preces flexis genibus: aliis temporibus non dicuntur.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. totum dicitur clara voce, etiam in Vesperis.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Ego dixi: Dómine miserére mei.
℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi.
℣. Convértere Dómine úsquequo.
℟. Et deprecábilis esto super servos tuos.
℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos.
℟. Quemádmodum sperávimus in te.
℣. Sacerdótes tui induántur justítiam.
℟. Et sancti tui exúltent.
℣. Dñe salvum fac Regem.
℟. Et exáudi nos in die, qua invocavérimus te. ℣. Salvum fac pópulum tuum Dñe, et bénedic hæreditáti tuæ.
℟. Et rege eos, et extólle illos usque in ætérnum.
℣. Meménto congregatiónis tuæ.
℟. Quam possedísti ab inítio.
℣. Fiat pax in virtúte tua.
℟. Et abundántia in túrribus tuis. ℣. Orémus pro fidélibus defúnctis.
℟. Réquiem ætérnam dona eis Dómine, et lux perpétua lúceat eis.
℣. Requiéscant in pace.
℟. Amen. ℣. Pro frátribus nostris abséntibus.
℟. Salvos fac servos tuos, Deus meus, sperántes in te.
℣. Pro afflíctis, et captívis.
℟. Líbera eos Deus Israel ex ómnibus tribulatiónibus suis.
℣. Mitte eis Dómine auxílium de sancto.
℟. Et de Sion tuére eos.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam.
℟. Et clamor meus ad te véniat.

Deinde dicitur Psalmus, De profúndis, qui infra habetur in Vesp. Feriæ quartæ. 127. et in fine, Glória Patri. in Vesperis ejus loco dicitur Psalm. Miserére. 53. Finito Psalmo dicitur
℣. Dómine Deus virtútum convérte nos.

℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
℣. Exsúrge Christe, ádjuva nos.
℟. Et líbera nos propter nomen tuum.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam.
℟. Et clamor meus ad te véniat.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Deinde dicitur Oratio propria. Et quando in feriali Officio fiunt Commemorationes communes de S. Maria, de Apostolis, et de Pace, ante eas tam in Laudibus, quam in Vesperis fit sequens Commemoratio de Cruce.

Aña. Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos Deus noster.
℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi.
℟. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.

Orémus. Oratio.

Perpétua nos, quæsumus Dómine, pace custódi: quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

Quæ commemoratio de Cruce fit etiam, quandò non dicuntur Preces, in feriali tantum Officio.

FERIA TERTIA

Ad Matutinum.

Invitatorium. Jubilémus Deo, * Salutári nostro.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Consors Patérni lúminis,
Lux ipse lucis, et dies,
Noctem canéndo rúmpimus;
Assíste postulántibus.
Aufer tenébras méntium:
Fuga catérvas dæmonum:
Expélle somnoléntiam,
Ne pigritántes óbruat.
Sic Christe nobis ómnibus
Indúlgeas credéntibus;
Ut prosit exorántibus,
Quod præcinéntes psállimus.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Antiph. Ut non delínquam.

Psalmus 38.

Dixi: Custódiam vias meas: * ut non delínquam in lingua mea.
Pósui ori meo custódiam: * cum consísteret peccátor advérsum me.
Obmútui, et humiliátus sum, et sílui a bonis: * et dolor meus renovátus est.
Concáluit cor meum intra me: * et in meditatióne mea exardéscet ignis.
Locútus sum in lingua mea: * Notum fac mihi Dómine finem meum.
Et númerum diérum meórum quis est: * ut sciam quid desit mihi.
Ecce mensurábiles posuísti dies meos: * et substántia mea tamquam níhilum ante te.
Verúmtamen univérsa vánitas: * omnis homo vivens.
Verúmtamen in imágine pertránsit homo: * sed et frustra conturbátur.

Thesaurízat: * et ignórat, cui congregábit ea.
Et nunc quæ est expectátio mea? nonne Dóminus? * et substántia mea apud te est.
Ab ómnibus iniquitátibus meis érue me: * oppróbrium insipiénti dedísti me.
Obmútui, et non apérui os meum, quóniam tu fecísti: * ámove a me plagas tuas.
A fortitúdine manus tuæ ego deféci in increpatiónibus: * propter iniquitátem corripuísti hóminem.
Et tabéscere fecísti sicut aráneam ánimam ejus: * verúmtamen vane conturbátur omnis homo.
Exáudi oratiónem meam Dñe, et deprecatiónem meam: * áuribus pércipe lácrymas meas.
Ne síleas: quóniam ádvena ego sum apud te, et peregrínus, * sicut omnes patres mei.
Remítte mihi, ut refrígerer priúsquam ábeam: * et ámplius non ero.

Psalmus 39.

Expéctans expectávi Dóminum: * et inténdit mihi.
Et exaudívit preces meas: * et edúxit me de lacu misériæ, et de luto fæcis.
Et státuit super petram pedes meos: * et diréxit gressus meos.
Et immísit in os meum cánticum novum: * carmen Deo nostro.
Vidébunt multi, et timébunt: * et sperábunt in Dño.
Beátus vir, cujus est nomen Dómini spes ejus: * et non respéxit in vanitátes, et insánias falsas.
Multa fecísti tu Dómine Deus meus mirabília tua: * et cogitatiónibus tuis non est, qui símilis sit tibi.
Annuntiávi, et locútus sum: * multiplicáti sunt super númerum.
Sacrifícium, et oblatiónem noluísti: * aures autem perfecísti mihi.
Holocáustum, et pro peccáto non postulásti: * tunc dixi: Ecce vénio.
In cápite libri scriptum est de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus vólui, et legem tuam in médio cordis mei.
Annuntiávi justítiam tuam in Ecclésia magna: * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine tu scisti.
Justítiam tuam non abscóndi in corde meo: * veritátem tuam, et salutáre tuum dixi.
Non abscóndi misericórdiam tuam, et veritátem tuam: * a concílio multo.
Tu autem Dómine ne longe fácias miseratiónes tuas a me: * misericórdia tua, et véritas tua semper suscepérunt me.
Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non est númerus: * comprehendérunt me iniquitátes meæ, et non pótui ut vidérem.
Multiplicátæ sunt super capíllos cápitis mei: * et cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adjuvándum me réspice.
Confundántur, et revereántur simul, qui quærunt ánimam meam: * ut áuferant eam.
Convertántur retrórsum, et revereántur: * qui volunt mihi mala.
Ferant conféstim confusiónem suam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.
Exúltent, et læténtur super te omnes quæréntes te: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt salutáre tuum.
Ego autem mendícus sum, et pauper: * Dóminus sollícitus est mei.
Adjútor meus, et protéctor meus tu es: * Deus meus ne tardáveris.
Aña. Ut non delínquam in lingua mea. Aña. Sana.

Psalmus 40.

Beátus, qui intélligit super egénum, et páuperem: * in die mala liberábit eum Dóminus.
Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra: * et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.
Dóminus opem ferat illi super lectum dolóris ejus: * univérsum stratum ejus versásti in infirmitáte ejus.
Ego dixi: Dómine miserére mei: * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.
Inimíci mei dixérunt mala mihi: * Quando moriétur, et períbit nomen ejus?
Et si ingrediebátur, ut vidéret, vana loquebátur, * cor ejus congregávit iniquitátem sibi.
Egrediebátur foras, * et loquebátur in idípsum.
Advérsum me susurrábant omnes inimíci mei: * advérsum me cogitábant mala mihi.
Verbum iníquum constituérunt advérsum me: * Numquid qui dormit, non adjíciet, ut resúrgat?
Etenim homo pacis meæ, in quo sperávi: * qui edébat panes meos, magnificávit super me supplantatiónem.
Tu autem Dómine miserére mei, et resúscita me: * et retríbuam eis.
In hoc cognóvi, quóniam voluísti me: * quóniam non gaudébit inimícus meus super me.
Me autem propter innocéntiam suscepísti: * et confirmásti me in conspéctu tuo in ætérnum.
Benedíctus Dóminus Deus Israel a sæculo, et usque in sæculum: * fiat, fiat.

Psalmus 41.

Quemádmodum desíderat cervus ad fontes aquárum: * ita desíderat ánima mea ad te Deus.
Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: * quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?
Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dícitur mihi quotídie: Ubi est Deus tuus?

Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam : * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei.
In voce exultatiónis, et confessiónis : * sonus epulántis:
Quare tristis es ánima mea:* et quare contúrbas me ?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ad meípsum ánima mea conturbáta est: * proptérea memor ero tui de terra Jordánis, et Hermóniim a monte módico.
Abyssus abyssum ínvocat: * in voce cataractárum tuárum.
Omnia excélsa tua, et fluctus tui: * super me transiérunt.
In die mandávit Dóminus misericórdiam suam : * et nocte cánticum ejus.
Apud me orátio Deo vitæ meæ : * dicam Deo : Suscéptor meus es.
Quare oblítus es mei ? * et quare contristátus incédo, dum afflígit me inimícus ?
Dum confringúntur ossa mea: * exprobravérunt mihi, qui tríbulant me, inimíci mei.
Dum dicunt mihi per síngulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me ?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Aña. Sana Dómine ánimam meam, quia peccávi tibi.
Antiphona. Eructávit.

Psalmus 43.

Deus áuribus nostris audívimus : * patres nostri annuntiavérunt nobis.
Opus, quod operátus es in diébus eórum, * et in diébus antíquis.
Manus tua Gentes dispérdidit, et plantásti eos : * afflixísti pópulos, et expulísti eos.
Nec enim in gládio suo possedérunt terram: * et bráchium eórum non salvávit eos.
Sed déxtera tua, et bráchium tuum, et illuminátio vultus tui : * quóniam complacuísti in eis.
Tu es ipse Rex meus, et Deus meus : * qui mandas salútes Jacob.
In te inimícos nostros ventilábimus cornu : * et in nómine tuo spernémus insurgéntes in nobis.
Non enim in arcu meo sperábo : * et gládius meus non salvábit me.
Salvásti enim nos de affligéntibus nos : * et odiéntes nos confudísti.
In Deo laudábimur tota die : * et in nómine tuo confitébimur in sæculum.
Nunc autem repulísti, et confudísti nos : * et non egrediéris Deus in virtútibus nostris.
Avertísti nos retrórsum post inimícos nostros : * et qui odérunt nos, diripiébant sibi.
Dedísti nos tamquam oves escárum : * et in Géntibus dispersísti nos.
Vendidísti pópulum tuum

sine prétio : * et non fuit multitúdo in commutatiónibus eórum.
Posuísti nos oppróbrium vicínis nostris : * subsannatiónem, et derísum his, qui sunt in circúitu nostro.
Posuísti nos in similitúdinem Géntibus ; * commotiónem cápitis in pópulis.
Tota die verecúndia mea contra me est : * et confúsio faciéi meæ coopéruit me.
A voce exprobrántis, et obloquéntis : * a fácie inimíci, et persequéntis.
Hæc ómnia venérunt super nos, nec oblíti sumus te : * et iníque non égimus in testaménto tuo.
Et non recéssit retro cor nostrum : * et declinásti sémitas nostras a via tua.
Quóniam humiliásti nos in loco afflictiónis : * et coopéruit nos umbra mortis.
Si oblíti sumus nomen Dei nostri : * et si expándimus manus nostras ad deum aliénum.
Nonne Deus requíret ista ? * ipse enim novit abscóndita cordis.
Quóniam propter te mortificámur tota die : * æstimáti sumus sicut oves occisiónis.
Exsúrge, quare obdórmis Dómine ? * exsúrge, et ne repéllas in finem.
Quare fáciem tuam avértis : * oblivísceris inópiæ nostræ, et tribulatiónis nostræ ?
Quóniam humiliáta est in púlvere ánima nostra : * conglutinátus est in terra venter noster.
Exsúrge Dómine, ádjuva nos : * et rédime nos propter nomen tuum. Psalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea regi.
Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.
Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis : * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.
Spécie tua, et pulchritúdine tua : * inténde, próspere procéde, et regna.
Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam : * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.
Sedes tua Deus in sæculum sæculi : * virga directiónis virga regni tui.
Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem : * proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.
Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis : * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.
Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto : * circúmdata varietáte.
Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam : * et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui.

Et concupíscet Rex decórem tuum: * quóniam ipse est Dñs Deus tuus, et adorábunt eum.
Et filiæ Tyri in munéribus * vultum tuum deprecabúntur, omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus filiæ Regis ab intus: * in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia, et exultatióne: * adducéntur in templum regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi filii: * constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne, et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Antiphona. Eructávit cor meum verbum bonum.
Aña. Adjútor. Psalm. 45.
DEus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus, in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram: * áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte, quóniam ego sum Deus: * exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum, nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob. Psalmus 46.
OMnes Gentes pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis.
Quóniam Dóminus excélsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.
Subjécit pópulos nobis: * et Gentes sub pédibus nostris.
Elégit nobis hæreditátem suam: * spéciem Jacob, quam diléxit.
Ascéndit Deus in júbilo: * et Dóminus in voce tubæ.
Psállite Deo nostro, psállite: * psállite Regi nostro psállite.
Quóniam rex omnis terræ Deus: * psállite sapiénter.
Regnábit Deus super Gentes: * Deus sedet super sedem sanctam suam.
Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abra-

ham: * quóniam dii fortes terræ veheménter eleváti sunt.
Antiph. Adjútor in tribulatiónibus.

Antiph. Magnus Dóminus.

Psalmus 47.

MAgnus Dóminus, et laudábilis nimis * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cum suscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.

Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt: * tremor apprehéndit eos.

Ibi dolóres ut parturiéntis: * in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.

Sicut audívimus, sic vídimus in civitáteDómini virtútum, in civitáte Dei nostri: * Deus fundávit eam in ætérnum.

Suscépimus Deus misericórdiam tuam: * in médio templi tui.

Secúndum nomen tuum Deus, sic et laus tua in fines terræ: * justítia plena est déxtera tua.

Lætétur mons Sion, et exsúltent fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, et complectímini eam: * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda vestra in virtúte ejus: * et distribúite domos ejus, ut enarrétis in progénie áltera.

Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.

Psalmus 48.

AUdíte hæc omnes Gentes: * áuribus percípite omnes, qui habitátis orbem.

Quique terrígenæ, et filii hóminum: * simul in unum dives et pauper.

Os meum loquétur sapiéntiam: * et meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in psaltério propositiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánei mei circúmdabit me.

Qui confidunt in virtúte sua: * et in multitúdine divitiárum suárum gloriántur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem suam.

Et prétium redemptiónis ánimæ suæ: * et laborábit in ætérnum, et vivet adhuc in finem.

Non vidébit intéritum, cum víderit sapiéntes moriéntes: * simul insípiens, et stultus peribunt.

Et relínquent aliénis divítias suas: * et sepúlchra eórum domus illórum in ætérnum.

Tabernácula eórum in progénie, et progénie: * vocavérunt nómina sua in terris suis.

Et homo, cum in honóre

esset, non intelléxit: * comparátus est juméntis insipiéntibus, et símilis factus est illis.
Hæc via illórum scándalum ipsis: * et póstea in ore suo complacébunt.
Sicut oves in inférno pósiti sunt: * mors depáscet eos.
Et dominabúntur eórum justi in matutíno: * et auxílium eórum veteráscet in inférno a glória eórum.
Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cum accéperit me.
Ne timúeris cum dives factus fúerit homo: * et cum multiplicáta fúerit glória domus ejus.
Quóniam cum interíerit, non sumet ómnia: * neque descéndet cum eo glória ejus.
Quia ánima ejus in vita ipsíus benedicétur: * confitébitur tibi cum beneféceris ei.
Introíbit usque in progénies patrum suórum: * et usque in ætérnum non vidébit lumen.
Homo, cum in honóre esset, non intelléxit: * comparátus est juméntis insipiéntibus, et símilis factus est illis.
Antiphona. Magnus Dóminus, et laudábilis nimis.
Antiphona. Deus deórum.

Psalmus 49.

Deus deórum Dóminus locútus est: * et vocávit terram.
A solis ortu usque ad occásum: * ex Sion spécies decóris ejus.
Deus maniféste véniet: * Deus noster, et non silébit.
Ignis in conspéctu ejus exardéscet: * et in circúitu ejus tempéstas válida.
Advocábit cælum desúrsum: * et terram discérnere pópulum suum.
Congregáte illi sanctos ejus: * qui órdinant testaméntum ejus super sacrifícia.
Et annuntiábunt cæli justítiam ejus: * quóniam Deus judex est.
Audi pópulus meus, et loquar: Israel, et testificábor tibi: * Deus Deus tuus ego sum.
Non in sacrifíciis tuis árguam te: * holocáusta autem tua in conspéctu meo sunt semper.
Non accípiam de domo tua vítulos: * neque de grégibus tuis hircos.
Quóniam meæ sunt omnes feræ silvárum, * juménta in móntibus, et boves.
Cognóvi ómnia volatília cæli: * et pulchritúdo agri mecum est.
Si esuríero, non dicam tibi: * meus est enim orbis terræ, et plenitúdo ejus.
Numquid manducábo carnes taurórum? * aut sánguinem hircórum potábo?
Immola Deo sacrifícium laudis: * et redde Altíssimo vota tua.
Et ínvoca me in die tribulatiónis: * éruam te, et

honorificábis me.

Peccatóri autem dixit Deus: * Quare tu enárras justítias meas, et assúmis testaméntum meum per os tuum?

Tu vero odísti disciplínam: * et projecísti sermónes meos retrórsum.

Si vidébas furem, currébas cum eo: * et cum adúlteris portiónem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malítia: * et lingua tua concinnábat dolos.

Sedens advérsus fratrem tuum loquebáris, et advérsus filium matris tuæ ponébas scándalum: * hæc fecísti, et tácui.

Existimásti iníque, quod ero tui símilis: * árguam te, et státuam contra fáciem tuam.

Intellígite hæc, qui obliviscímini Deum: * nequándo rápiat, et non sit qui erípiat.

Sacrifícium laudis honorificábit me: * et illic iter, quo osténdam illi salutáre Dei.

Psalmus 51.

Quid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?

Tota die injustítiam cogitávit lingua tua: * sicut novácula acúta fecísti dolum.

Dilexísti malítiam super benignitátem: * iniquitátem magis, quam loqui æquitátem.

Dilexísti ómnia verba præcipitatiónis: * lingua dolósa.

Proptérea Deus déstruet te in finem: * evéllet te, et emigrábit te de tabernáculo tuo; et radícem tuam de terra vivéntium.

Vidébunt justi, et timébunt, et super eum ridébunt, et dicent: * Ecce homo, qui non pósuit Deum adjutórem suum:

Sed sperávit in multitúdine divitiárum suárum: * et præváluit in vanitáte sua.

Ego autem, sicut olíva fructífera in domo Dei, * sperávi in misericórdia Dei in ætérnum, et in sæculum sæculi.

Confitébor tibi in sæculum, quia fecísti: * et expectábo nomen tuum, quóniam bonum est in conspéctu sanctórum tuórum.

Antiph. Deus deórum Dóminus locútus est.

Per Annum. ℣. Immola Deo sacrifícium laudis. ℟. Et redde Altíssimo vota tua.

Pro uno Martyre. ℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Pro plurib. Martyrib. ℣. Exsúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia.

Pro Confessore Pontifice. ℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi. ℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Pro Confessore non Pontifice. ℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Pro una Sancta. ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

AD LAUDES.

Antiphona. Dele Dómine iniquitátem meam.

Psal. Miserére. ut sup. 53.
Aña. Salutáre. Psalm. 43.

JUdica me Deus, et discérne causam meam de gente non sancta, * ab hómine iníquo, et dolóso érue me.

Quia tu es Deus fortitúdo mea: * quare me repulísti? et quare tristis incédo, dum afflígit me inimícus?

Emítte lucem tuam, et veritátem tuam: * ipsa me deduxérunt, et adduxérunt in montem sanctum tuum, et in tabernácula tua.

Et introíbo ad altáre Dei: * ad Deum, qui lætíficat juventútem meam.

Confitébor tibi in cíthara Deus Deus meus: * quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.

Antiphona. Salutáre vultus mei, et Deus meus.

Aña. Ad te de luce vígilo, Deus. Psal. Deus Deus meus. ut supra. 16.

Antiphona. Cunctis diébus.

Canticum Ezechiæ. Isa. 38.

EGo dixi: In dimídio diérum meórum * vadam ad portas ínferi.

Quæsívi resíduum annórum meórum; * dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra viventium.

Non aspíciam hóminem ultra, * et habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta est, et convolúta est a me, * quasi tabernáculum pastórum.

Præcísa est, velut a texénte, vita mea: dum adhuc ordírer, succídit me: * de mane usque ad vésperam finies me.

Sperábam usque ad mane, * quasi leo sic contrívit ómnia ossa mea:

De mane usque ad vésperam finies me: * sicut pullus hirúndinis sic clamábo, meditábor ut colúmba.

Attenuáti sunt óculi mei, * suspiciéntes in excélsum.

Dómine, vim pátior, respónde pro me. * Quid dicam, aut quid respondébit mihi, cum ipse fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine, si sic vívitur, et in tálibus vita spíritus mei, corrípies me, et vivificábis me. * Ecce in pace amaritúdo mea amaríssima:

Tu autem eruísti ánimam meam, ut non períret, * projecísti post tergum tuum ómnia peccáta mea.

Quia non inférnus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non expectábunt, qui descéndunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens vivens ipse confitébitur tibi, sicut et ego hódie: * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine salvum me fac, * et psalmos nostros cantábimus cunctis diébus vitæ nostræ in domo Dómini.

Aña. Cunctis diébus vitæ nostræ salvos nos fac Dómine.

Antiph. Omnes Angeli ejus laudáte Dóminum de cælis. **Psalm.** Laudáte Dóminum de cælis. 18.

Capitulum. **Rom. 13.**

NOx præcéssit, dies autem appropinquávit : abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis, sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

ALes diéi núntius
Lucem propínquam præcinit :
Nos excitátor méntium
Jam Christus ad vitam vocat.
Auférte, clamat, léctulos,
Ægro sopóre désides :
Castíque, recti, ac sóbrii
Vigiláte : jam sum próximus.
Jesum ciámus vócibus,
Flentes, precántes, sóbrii :
Inténta supplicátio
Dormíre cor mundum vetat.
Tu Christe somnum díscute:
Tu rumpe noctis víncula :
Tu solve peccátum vetus,
Novúmque lumen íngere.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Aña. Eréxit nobis Dóminus cornu salútis in domo David púeri sui.

Preces, quando dicuntur, habentur supra in Feria ii. 56.

FERIA QUARTA
Ad Matutinum.

Invitator. In manu tua Dómine, * Omnes fines terræ. **Psal.** Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

RErum Creátor óptime,
Rectórque noster, áspice:
Nos a quiéte nóxia
Mersos sopóre líbera.
Te, sancte Christe, póscimus,
Ignósce culpis ómnibus :
Ad confiténdum súrgimus,
Morásque noctis rúmpimus.
Mentes, manúsque tóllimus,
Prophéta sicut nóctibus
Nobis geréndum præcipit,
Paulúsque gestis cénsuit.
Vides malum, quod fécimus :
Occúlta nostra pándimus :
Preces geméntes fúndimus,
Dimítte quod peccávimus.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito
Regnans per omne sæculum,
Amen.

Antiph. Avértit Dóminus.

Psalmus 52.

DIxit insípiens in corde suo : * non est Deus.

Corrúpti sunt, et abominábiles facti sunt in iniquitátibus : * non est qui fáciat bonum.

Deus de cælo prospéxit super filios hóminum : * ut vídeat, si est intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, simul inútiles facti sunt : * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Nonne scient omnes, qui operántur iniquitátem : * qui dévorant plebem meam ut cibum panis?

Deum non invocavérunt: *

illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.
Quóniam Deus dissipávit ossa eórum, qui homínibus placent: * confúsi sunt, quóniam Deus sprevit eos.
Quis dabit ex Sion salutáre Israel? * cum convérterit Deus captivitátem plebis suæ, exultábit Jacob, et lætábitur Israel.

Psalmus 54.

EXáudi Deus oratiónem meam, et ne despéxeris deprecatiónem meam: * inténde mihi, et exáudi me.
Contristátus sum in exercitatióne mea: * et conturbátus sum a voce inimíci, et a tribulatióne peccatóris.
Quóniam declinavérunt in me iniquitátes: * et in ira molésti erant mihi.
Cor meum conturbátum est in me: * et formído mortis cécidit super me.
Timor, et tremor venérunt super me: * et contexérunt me ténebræ.
Et dixi: Quis dabit mihi pennas sicut colúmbæ, * et volábo, et requiéscam:
Ecce elongávi fúgiens: * et mansi in solitúdine.
Expectábam eum, qui salvum me fecit * a pusillanimitáte spíritus, et tempestáte.
Præcípita Dómine, dívide linguas eórum: * quóniam vidi iniquitátem, et contradictiónem in civitáte.
Die ac nocte circúmdabit eam super muros ejus iníquitas: * et labor in médio ejus, et injustítia.
Et non defécit de platéis ejus * usúra, et dolus.
Quóniam si inimícus meus maledixísset mihi, * sustinuíssem útique.
Et si is, qui óderat me, super me magna locútus fuísset: * abscondíssem me fórsitan ab eo.
Tu vero homo unánimis, * dux meus, et notus meus:
Qui simul mecum dulces capiébas cibos: * in domo Dei ambulávimus cum consénsu.
Véniat mors super illos: * et descéndant in inférnum vivéntes.
Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum: * in médio eórum.
Ego autem ad Deum clamávi: * et Dñs salvábit me.
Véspere, et mane, et merídie narrábo, et annuntiábo: * et exáudiet vocem meam.
Rédimet in pace ánimam meam ab his, qui appropínquant mihi: * quóniam inter multos erant mecum.
Exáudiet Deus, et humiliábit illos, * qui est ante sæcula.
Non enim est illis commutátio, et non timuérunt Deum: * exténdit manum suam in retribuéndo.
Contaminavérunt testaméntum ejus, divísi sunt ab ira vultus ejus: * et appropinquávit cor illíus.
Mollíti sunt sermónes ejus super óleum: * et ipsi sunt jácula.
Jacta super Dóminum curam tuam, et ipse te enútriet: * non dabit in ætérnum fluctuatiónem justo.

Tu vero Deus dedúces eos: * in púteum intéritus.

Viri sánguinum, et dolósi non dimidiábunt dies suos: * ego autem sperábo in te, Dómine.

Aña. Avértit Dóminus captivitátem plebis suæ.

Aña. Quóniam. Psalm. 55.

Miserére mei Deus, quóniam conculcávit me homo: * tota die impúgnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei tota die: * quóniam multi bellántes advérsum me:

Ab altitúdine diéi tímebo: * ego vero in te sperábo.

In Deo laudábo sermónes meos, in Deo sperávi: * non timébo quid fáciat mihi caro.

Tota die verba mea execrabántur: * advérsum me omnes cogitatiónes eórum, in malum.

Inhabitábunt, et abscóndent: * ipsi calcáneum meum observábunt.

Sicut sustinuérunt ánimam meam, pro níhilo salvos fácies illos: * in ira pópulos confrínges.

Deus, vitam meam annuntiávi tibi; * posuísti lácrymas meas in conspéctu tuo.

Sicut et in promissióne tua: * tunc converténtur inimíci mei retrórsum:

In quacúmque die invocávero te: * ecce cognóvi, quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum, in Dómino laudábo sermónem; * in Deo sperávi, non timébo quid fáciat mihi homo.

In me sunt Deus vota tua: * quæ reddam, laudatiónes tibi.

Quóniam eripuísti ánimam meam de morte, et pedes meos de lapsu: * ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium.

Psalmus 56.

Miserére mei Deus, miserére mei: * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum sperábo, * donec tránseat iníquitas.

Clamábo ad Deum Altíssimum: * Deum, qui benefécit mihi.

Misit de cælo, et liberávit me: * dedit in oppróbrium conculcántes me.

Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam, * et erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus.

Fílii hóminum dentes eórum arma, et sagíttæ: * et lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre super cælos Deus: * et in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis: * et incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam: * et incidérunt in eam.

Parátum cor meum Deus, parátum cor meum: * cantábo, et psalmum dicam.

Exsúrge glória mea, exsúrge, psaltérium, et cíthara: * exsúrgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis Dómine; * et psalmum di-

eam tibi in Géntibus.

Quóniam magnificáta est usque ad cælos misericórdia tua, * et usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre super cælos Deus: * et super omnem terram glória tua.

Antiph. Quóniam in te confídit ánima mea.

Antiphona. Justa judicáte.

Psalmus 57.

SI vere útique justítiam loquímini: * recta judicáte filii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini:* in terra injustítias manus vestræ concínnant.

Alienáti sunt peccatóres a vulva, erravérunt ab útero: * locúti sunt falsa.

Furor illis secúndum similitúdinem serpéntis: * sicut áspidis surdæ, et obturántis aures suas.

Quæ non exáudiet vocem incantántium: * et venéfici incantántis sapiénter.

Deus cónteret dentes eórum in ore ipsórum: * molas leónum confrínget Dóminus.

Ad níhilum devénient tamquam aqua decúrrens: * inténdit arcum suum, donec infirméntur.

Sicut cera, quæ fluit, auferéntur: * supercécidit ignis, et non vidérunt solem.

Priúsquam intellígerent spinæ vestræ rhamnum: * sicut vivéntes, sic in ira absórbet eos.

Lætábitur justus, cum víderit vindíctam:* manus suas lavábit in sánguine peccatóris.

Et dicet homo: Si útique est fructus justo: * útique est Deus júdicans eos in terra.

Psalmus 58.

ERipe me de inimícis meis Deus meus: * et ab insurgéntibus in me líbera me.

Eripe me de operántibus iniquitátem: * et de viris sánguinum salva me.

Quia ecce cepérunt ánimam meam: * irruérunt in me fortes.

Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine: * sine iniquitáte cucúrri, et diréxi.

Exsúrge in occúrsum meum et vide: * et tu Dómine Deus virtútum, Deus Israel.

Inténde ad visitándas omnes Gentes: * non misereáris ómnibus, qui operántur iniquitátem.

Converténtur ad vésperam, et famem patiéntur ut canes, * et circuíbunt civitátem.

Ecce loquéntur in ore suo, et gládius in lábiis eórum: * quóniam quis audívit?

Et tu Dómine deridébis eos: * ad níhilum dedúces omnes Gentes.

Fortitúdinem meam ad te custódiam, quia Deus suscéptor meus es: * Deus meus, misericórdia ejus prævéniet me.

Deus osténdet mihi super inimícos meos, ne occídas eos: * nequándo obliviscántur pópuli mei.

Dispérge illos in virtúte tua: * et depóne eos protéctor meus Dómine.

Delíctum oris eórum, sermónem labiórum ipsórum: * et comprehendántur in supérbia sua.

Et de execratióne, et mendácio annuntiabúntur in consummatióne: * in ira consummatiónis, et non erunt.

Et scient, quia Deus dominábitur Jacob: * et fínium terræ.

Converténtur ad vésperam, et famem patiéntur, ut canes: * et circuíbunt civitátem.

Ipsi dispergéntur ad manducándum: * si vero non fúerint saturáti, et murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitúdinem tuam: * et exultábo mane misericórdiam tuam.

Quia factus es suscéptor meus, * et refúgium meum, in die tribulatiónis meæ.

Adjútor meus tibi psallam, quia Deus suscéptor meus es: * Deus meus misericórdia mea.

Aña. Justa judicáte filii hóminum.

Aña. Da nobis. Psal. 59.

Deus repulísti nos, et destruxísti nos: * irátus es, et misértus es nobis.

Commovísti terram, et conturbásti eam: * sana contritiónes ejus, quia commóta est.

Ostendísti pópulo tuo dura: * potásti nos vino compunctiónis.

Dedísti metuéntibus te significatiónem: * ut fúgiant a fácie arcus:

Ut liberéntur dilécti tui: * salvum fac déxtera tua, et exáudi me.

Deus locútus est in sancto suo: * Lætábor, et partíbor Síchimam: et convállem tabernaculórum metíbor.

Meus est Gálaad, et meus est Manásses: * et Ephraim fortitúdo cápitis mei.

Juda rex meus: * Moab olla spei meæ.

In Idumæam exténdam calceaméntum meum: * mihi alienígenæ súbditi sunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu Deus, qui repulísti nos: * et non egrediéris Deus in virtútibus nostris?

Da nobis auxílium de tribulatióne: * quia vana salus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * et ipse ad níhilum dedúcet tribulántes nos. Psalm. 60.

Exáudi Deus deprecatiónem meam: * inténde oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te clamávi: * dum anxiarétur cor meum, in petra exaltásti me.

Deduxísti me, quia factus es spes mea: * turris fortitúdinis a fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in sæcula: * prótegar in velaménto alárum tuárum.

Quóniam tu Deus meus exaudísti oratiónem meam: * dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjícies: * annos ejus usque in diem generatiónis, et generatiónis.

Pérmanet in ætérnum in conspéctu Dei: * misericórdiam, et veritátem ejus quis requíret?

Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in diem.

Antiph. Da nobis Dómine auxílium de tribulatióne.

Aña. Nonne Deo. Psal. 61.

NOnne Deo subjécta erit ánima mea? * ab ipso enim salutáre meum.

Nam et ipse Deus meus, et salutáris meus: * suscéptor meus, non movébor ámplius.

Quoúsque irrúitis in hóminem? * interfícitis univérsi vos: tamquam paríeti inclináto, et macériæ depúlsæ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere, cucúrri in siti: * ore suo benedicébant, et corde suo maledicébant.

Verúmtamen Deo subjécta esto ánima mea: * quóniam ab ipso patiéntia mea.

Quia ipse Deus meus, et salvátor meus: * adjútor meus, non emigrábo.

In Deo salutáre meum, et glória mea: * Deus auxílii mei, et spes mea in Deo est.

Speráte in eo omnis congregátio pópuli, effúndite coram illo corda vestra: * Deus adjútor noster in ætérnum.

Verúmtamen vani filii hóminum, mendáces filii hóminum in statéris: * ut decípiant ipsi de vanitáte in idípsum.

Nolíte speráre in iniquitáte, et rapínas nolíte concupíscere: * divítiæ si áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus est Deus, duo hæc audívi, quia potéstas Dei est, et tibi, Dómine, misericórdia: * quia tu reddes unicuíque juxta ópera sua.

Psalmus 63.

EXáudi Deus oratiónem meam cum déprecor: * a timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexísti me a convéntu malignántium: * a multitúdine operántium iniquitátem.

Quia exacuérunt, ut gládium, linguas suas: * intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.

Súbito sagittábunt eum, et non timébunt: * firmavérunt sibi sermónem nequam.

Narravérunt, ut abscónderent láqueos: * dixérunt: Quis vidébit eos?

Scrutáti sunt iniquitátes: * defecérunt scrutántes scrutínio.

Accédet homo ad cor altum: * et exaltábitur Deus.

Sagíttæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum: * et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti sunt omnes, qui vidébant eos: * et tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera

Dei: * et facta ejus intellexérunt.
Lætábitur justus in Dño, et sperábit in eo, * et laudabúntur omnes recti corde.
Antiph. Nonne Deo subjécta erit ánima mea?
Aña. Benedícite. Psalm.65.
JUbiláte Deo omnis terra, psalmum dícite nómini ejus:*date glóriam laudi ejus.
Dícite Deo, quam terribília sunt ópera tua, Dómine! * in multitúdine virtútis tuæ mentiéntur tibi inimíci tui.
Omnis terra adóret te, et psallat tibi: * psalmum dicat nómini tuo.
Veníte, et vidéte ópera Dei: * terríbilis in consíliis super fílios hóminum.
Qui convértit mare in áridam, in flúmine pertransíbunt pede: * ibi lætábimur in ipso.
Qui dominátur in virtúte sua in ætérnum, óculi ejus super Gentes respíciunt: * qui exásperant, non exalténtur in semetípsis.
Benedícite Gentes Deum nostrum: * et audítam fácite vocem laudis ejus.
Qui pósuit ánimam meam ad vitam: * et non dedit in commotiónem pedes meos.
Quóniam probásti nos Deus; * igne nos examinásti, sicut examinátur argéntum.
Induxísti nos in láqueum, posuísti tribulatiónes in dorso nostro: * imposuísti hómines super cápita nostra.
Transívimus per ignem, et aquam: * et eduxísti nos in refrigérium.
Introíbo in domum tuam in holocáustis: * reddam tibi vota mea, quæ distinxérunt lábia mea.
Et locútum est os meum, * in tribulatióne mea.
Holocáusta medulláta ófferam tibi cum incénso aríetum: * ófferam tibi boves cum hircis.
Veníte, audíte, et narrábo, omnes, qui timétis Deum: * quanta fecit ánimæ meæ.
Ad ipsum ore meo clamávi, * et exaltávi sub lingua mea.
Iniquitátem si aspéxi in corde meo, * non exáudiet Dóminus.
Proptérea exaudívit Deus, * et atténdit voci deprecatiónis meæ.
Benedíctus Deus, * qui non amóvit oratiónem meam, et misericórdiam suam a me.

Psalmus 67.

EXsúrgat Deus,et dissipéntur inimíci ejus: * et fúgiant, qui odérunt eum, a fácie ejus.
Sicut déficit fumus, defíciant: * sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei.
Et justi epuléntur, et exúltent in conspéctu Dei: * et delecténtur in lætítia.
Cantáte Deo, psalmum dícite nómini ejus: * iter fácite ei, qui ascéndit super occásum: Dóminus nomen illi.
Exultáte in conspéctu ejus,*

turbabúntur a fácie ejus, patris orphanórum, et júdicis viduárum.
Deus in loco sancto suo: * Deus, qui inhabitáre facit unius moris in domo.
Qui edúcit vinctos in fortitúdine: * simíliter eos, qui exásperant, qui hábitant in sepúlchris.
Deus cum egrederéris in conspéctu pópuli tui: * cum pertransíres in desérto.
Terra mota est, étenim cæli distillavérunt a fácie Dei Sínai, * a fácie Dei Israel.
Plúviam voluntáriam segregábis Deus hæreditáti tuæ: * et infirmáta est, tu vero perfecísti eam.
Animália tua habitábunt in ea: * parásti in dulcédine tua páuperi, Deus.
Dóminus dabit verbum evangelizántibus, * virtúte multa.
Rex virtútum dilécti dilécti: * et speciéi domus divídere spólia.
Si dormiátis inter médios cleros, pennæ colúmbæ deargentátæ, * et posterióra dorsi ejus in pallóre auri.
Dum discérnit cæléstis reges super eam, nive dealbabúntur in Selmon: * mons Dei, mons pinguis.
Mons coagulátus, mons pinguis: * ut quid suspicámini montes coagulátos?
Mons, in quo beneplácitum est Deo habitáre in eo: * étenim Dñs habitábit in finem.
Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dóminus in eis in Sina in sancto.
Ascendísti in altum, cepísti captivitátem: * accepísti dona in homínibus.
Etenim non credéntes: * inhabitáre Dóminum Deum.
Benedíctus Dóminus die quotídie: * prósperum iter fáciet nobis Deus salutárium nostrórum.
Deus noster, Deus salvos faciéndi: * et Dómini Dómini éxitus mortis.
Verúmtamen Deus confrínget cápita inimicórum suórum: * vérticem capílli perambulántium in delíctis suis.
Dixit Dóminus: Ex Basan convértam: * convértam in profúndum maris.
Ut intingátur pes tuus in sánguine: * lingua canum tuórum ex inimícis, ab ipso.
Vidérunt ingréssus tuos Deus, * ingréssus Dei mei: Regis mei, qui est in sancto.
Prævenérunt príncipes conjúncti psalléntibus, * in médio juvenculárum tympanistriárum.
In Ecclésiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Israel.
Ibi Bénjamin adolescéntulus, * in mentis excéssu.
Príncipes Juda, duces eórum: * príncipes Zábulon, príncipes Néphthali.
Manda Deus virtúti tuæ: * confírma hoc Deus, quod operátus es in nobis.
A templo tuo in Jerúsalem: * tibi ófferent reges múnera.
Increpa feras arúndinis, con-

gregátio taurórum in vaccis populórum: * ut exclúdant eos, qui probáti sunt argénto.
Díssipa Gentes, quæ bella volunt: vénient legáti ex Ægypto: * Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.
Regna terræ cantáte Deo: * psállite Dómino.
Psállite Deo, qui ascéndit super cælum cæli, * ad Oriéntem.
Ecce dabit voci suæ vocem virtútis, date glóriam Deo super Israel, * magnificéntia ejus, et virtus ejus in núbibus.
Mirábilis Deus in sanctis suis, Deus Israel ipse dabit virtútem, et fortitúdinem plebi suæ: * benedíctus Deus.
Antiphona. Benedícite Gentes Deum nostrum.

Per Annum. ℣. Deus vitam meam annuntiávi tibi. ℟. Posuísti lácrymas meas in conspéctu tuo.

Pro uno Martyre. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Pro pluribus Martyribus. ℣. Justi autem in perpétuum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum.

Pro Confessore Pontifice. ℣. Tu es sacérdos in ætérnum. ℟. Secúndum órdinem Melchísedech.

Pro Confessore non Pontif. ℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Pro una Sancta. ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

AD LAUDES.

Antiph. Amplius lava me Dómine ab injustítia mea.
Psalmus. Miserére. 53.
Aña. Te decet. Psalm. 64.

Te decet hymnus Deus in Sion: * et tibi reddétur votum in Jerúsalem.
Exáudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.
Verba iniquórum prævaluérunt super nos: * et impietátibus nostris tu propitiáberis.
Beátus, quem elegísti, et assumpsísti: * inhabitábit in átriis tuis.
Replébimur in bonis domus tuæ: * sanctum est templum tuum, mirábile in æquitáte.
Exáudi nos Deus salutáris noster * spes ómnium fínium terræ, et in mari longe.
Præparans montes in virtúte tua, accínctus poténtia: * qui contúrbas profúndum maris, sonum flúctuum ejus.
Turbabúntur Gentes, et timébunt, qui hábitant términos a signis tuis: * éxitus matutíni, et véspere delectábis.
Visitásti terram, et inebriásti eam: * multiplicásti locupletáre eam.
Flumen Dei replétum est aquis, parásti cibum illórum: * quóniam ita est præparátio ejus.
Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus: * in stillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ : * et campi tui replebúntur ubertáte.
Pinguéscent speciósa desérti : * et exultatióne colles accingéntur.
Indúti sunt aríetes óvium, et valles abundábunt fruménto : * clamábunt, étenim hymnum dicent.
Antiph. Te decet hymnus Deus in Sion.
Antiphona. Lábia mea laudábunt te in vita mea, Deus meus.
Psalm. Deus Deus meus : * ad te de luce. 16.
Aña. Dóminus judicábit.
Canticum Annæ. 1.Reg.2.
EXultávit cor meum in Dómino, * et exaltátum est cornu meum in Deo meo :
Dilatátum est os meum super inimícos meos : * quia lætáta sum in salutári tuo.
Non est sanctus, ut est Dóminus : * neque enim est álius extra te, et non est fortis sicut Deus noster.
Nolíte multiplicáre loqui sublímia, * gloriántes :
Recédant vétera de ore vestro : * quia Deus scientiárum, Dóminus est, et ipsi præparántur cogitatiónes.
Arcus fórtium superátus est, * et infirmi accíncti sunt róbore.
Repléti prius, pro pánibus se locavérunt : * et faméli- ci saturáti sunt.
Donec stérilis péperit plúrimos : * et quæ multos habébat filios, infirmáta est.
Dóminus mortíficat, et vivíficat : * dedúcit ad ínferos, et redúcit.
Dóminus páuperem facit, et ditat, * humíliat, et súblevat.
Súscitat de púlvere egénum, * et de stércore élevat páuperem :
Ut sédeat cum princípibus, * et sólium glóriæ téneat.
Dómini enim sunt cárdines terræ, * et pósuit super eos orbem.
Sedes sanctórum suórum servábit, et ímpii in ténebris conticéscent: * quia non in fortitúdine sua roborábitur vir.
Dóminum formidábunt adversárii ejus : * et super ipsos in cælis tonábit :
Dóminus judicábit fines terræ, et dabit impérium Regi suo, * et sublimábit cornu Christi sui.
Aña. Dóminus judicábit fines terræ.
Aña. Cæli cælórum laudáte Deum.
Psalmus. Laudáte Dóminum de cælis. 18.
Capitulum. Rom. 13.
NOx præcéssit, dies autem appropinquávit : abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus. Hymnus.

NOx, et tenébræ, et núbila,
Confúsa mundi, et túrbida,
Lux intrat, albéscit polus,
Christus venit, discédite.
Calígo terræ scínditur
Percússa solis spículo,
Rebúsque jam color redit,

Vultu niténtis síderis.
Te, Christe, solum nóvimus,
Te mente pura, et símplici,
Flendo, et canéndo, quæsumus,
Inténde nostris sénsibus.
Sunt multa fucis íllita,
Quæ luce purgéntur tua:
Tu vera lux cæléstium
Vultu seréno illúmina.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Antiphona. De manu ómnium, qui odérunt nos, líbera nos Dómine.

Preces quando dicuntur, habentur supra in ii. Feria. 56.

FERIA QUINTA
ad Matutinum.

Invitator. Dóminum, qui fecit nos, * Veníte adorémus.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

NOx atra rerum cóntegit
Terræ colóres ómnium;
Nos confiténtes póscimus
Te, juste judex córdium,
Ut áuferas piácula,
Sordésque mentis ábluas;
Donésque, Christe, grátiam,
Ut arceántur crímina.
Mens ecce torpet ímpia,
Quam culpa mordet nóxia:
Obscúra gestit tóllere,
Et te, Redémptor, quærere.
Repélle tu calíginem
Intrínsecus quam máxime,
Ut in beáto gáudeat
Se collocári lúmine.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Antiphona. Dómine Deus.
Psalmus 68.

SAlvum me fac Deus: * quóniam intravérunt aquæ usque ad ánimam meam.
Infixus sum in limo profúndi: * et non est substántia.
Veni in altitúdinem maris: * et tempéstas demérsit me.
Laborávi clamans, raucæ factæ sunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum spero in Deum meum.
Multiplicáti sunt super capíllos cápitis mei: * qui odérunt me gratis.
Confortáti sunt, qui persecúti sunt me inimíci mei injúste: * quæ non rápui, tunc exsolvébam.
Deus tu scis insipiéntiam meam: * et delícta mea a te non sunt abscóndita.
Non erubéscant in me, qui expéctant te, Dómine: * Dómine virtútum.
Non confundántur super me qui quærunt te, * Deus Israel.
Quóniam propter te sustínui oppróbrium: * opéruit confúsio fáciem meam.
Extráneus factus sum frátribus meis, * et peregrínus fíliis matris meæ.
Quóniam zelus domus tuæ comédit me: * et oppróbria exprobrántium tibi, cecidérunt super me.

Et opérui in jejúnio ánimam meam : * et factum est in oppróbrium mihi.

Et pósui vestiméntum meum cilícium : * et factus sum illis in parábolam.

Advérsum me loquebántur, qui sedébant in porta : * et in me psallébant, qui bibébant vinum.

Ego vero oratiónem meam ad te Dómine : * tempus benepláciti Deus.

In multitúdine misericórdiæ tuæ exáudi me : * in veritáte salútis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infigar : * líbera me ab iis, qui odérunt me, et de profúndis aquárum.

Non me demérgat tempéstas aquæ, neque absórbeat me profúndum : * neque úrgeat super me púteus os suum.

Exáudi me Dómine, quóniam benígna est misericórdia tua : * secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum réspice in me.

Et ne avértas fáciem tuam a púero tuo : * quóniam tríbulor, velóciter exáudi me.

Inténde ánimæ meæ, et líbera eam : * propter inimícos meos éripe me.

Tu scis impropérium meum et confusiónem meam, * et reveréntiam meam.

In conspéctu tuo sunt omnes, qui tríbulant me : * impropérium expectávit cor meum, et misériam.

Et sustínui, qui simul contristarétur, et non fuit : * et qui consolarétur, et non invéni.

Et dedérunt in escam meam fel : * et in siti mea potavérunt me acéto.

Fiat mensa eórum coram ipsis in láqueum : * et in retributiónes, et in scándalum.

Obscuréntur óculi eórum, ne vídeant : * et dorsum eórum semper incúrva.

Effúnde super eos iram tuam : * et furor iræ tuæ comprehéndat eos.

Fiat habitátio eórum desérta : * et in tabernáculis eórum non sit, qui inhábitet.

Quóniam, quem tu percussísti, persecúti sunt : * et super dolórem vúlnerum meórum addidérunt.

Appóne iniquitátem super iniquitátem eórum : * et non intrent in justítiam tuam.

Deleántur de libro vivéntium : * et cum justis non scribántur.

Ego sum pauper, et dolens : * salus tua Deus suscépit me.

Laudábo nomen Dei cum cántico : * et magnificábo eum in laude :

Et placébit Deo super vítulum novéllum, * córnua producéntem, et úngulas.

Vídeant páuperes, et læténtur : * quærite Deum, et vivet ánima vestra :

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus : * et vinctos suos non despéxit.

Laudent illum cæli, et terra, * mare, et ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus salvam fá-

ciet Sion : * et ædificabúntur civitátes Juda.
Et inhabitábunt ibi, * et hæreditáte acquírent eam.
Et semen servórum ejus possidébit eam ; * et qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea. Psalmus 69.
DEus in adjutórium meum inténde : * Dómine ad adjuvándum me festína.
Confundántur, et revereántur, * qui quærunt ánimam meam :
Avertántur retrórsum, et erubéscant, * qui volunt mihi mala :
Avertántur statim erubescéntes, * qui dicunt mihi : Euge, euge.
Exúltent, et læténtur in te omnes, qui quærunt te, * et dicant semper : Magnificétur Dóminus : qui díligunt salutáre tuum.
Ego vero egénus, et pauper sum : * Deus ádjuva me.
Adjútor meus, et liberátor meus es tu: * Dñe ne moréris.
Antiph. Dómine Deus in adjutórium meum inténde.
Ana. Esto mihi. Psal. 70.
IN te Dómine sperávi, non confúndar in ætérnum : * in justítia tua líbera me, et éripe me.
Inclína ad me aurem tuam, * et salva me.
Esto mihi in Deum protectórem, et in locum munítum : * ut salvum me fácias.
Quóniam firmaméntum meum, * et refúgium meum es tu.
Deus meus éripe me de manu peccatóris, * et de manu contra legem agéntis, et iníqui :
Quóniam tu es patiéntia mea Dómine : * Dómine spes mea a juventúte mea.
In te confirmátus sum ex útero : * de ventre matris meæ tu es protéctor meus.
In te cantátio mea semper: * tamquam prodígium factus sum multis : et tu adjútor fortis.
Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam : * tota die magnitúdinem tuam.
Ne projícias me in témpore senectútis : * cum defécerit virtus mea, ne derelínquas me.
Quia dixérunt inimíci mei mihi : * et qui custodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum.
Dicéntes : Deus derelíquit eum, persequímini, et comprehéndite eum : * quia non est qui erípiat.
Deus ne elongéris a me : * Deus meus in auxílium meum réspice.
Confundántur, et defíciant detrahéntes ánimæ meæ: * operiántur confusióne, et pudóre, qui quærunt mala mihi.
Ego autem semper sperábo : * et adjíciam super omnem laudem tuam.
Os meum annuntiábit justítiam tuam ; * tota die salutáre tuum.
Quóniam non cognóvi litteratúram, introíbo in poténtias Dómini : * Dómine,

memorábor justítiæ tuæ solíus.
Deus docuísti me a juventúte mea : * et usque nunc pronuntiábo mirabília tua.
Et usque in senéctam, et sénium : * Deus ne derelínquas me.
Donec annúntiem bráchium tuum * generatióni omni, quæ ventúra est.
Poténtiam tuam, et justítiam tuam Deus usque in altíssima, quæ fecísti magnália : * Deus quis símilis tibi ?
Quantas ostendísti mihi tribulatiónes multas, et malas : et convérsus vivificásti me : * et de abyssis terræ íterum reduxísti me.
Multiplicásti magnificéntiam tuam : * et convérsus consolátus es me.
Nam et ego confitébor tibi in vasis psalmi veritátem tuam : * Deus psallam tibi in cíthara, sanctus Israel.
Exultábunt lábia mea cum cantávero tibi ; * et ánima mea, quam redemísti.
Sed et lingua mea tota die meditábitur justítiam tuam:* cum confúsi, et revériti fúerint, qui quærunt mala mihi.

Psalmus 71.

DEus judícium tuum regi da : * et justítiam tuam fílio regis.
Judicáre pópulum tuum in justítia, * et páuperes tuos in judício.
Suscípiant montes pacem pópulo : * et colles justítiam.
Judicábit páuperes pópuli, et salvos fáciet fílios pauperum : * et humiliábit calumniatórem.
Et permanébit cum sole, et ante lunam, * in generatióne, et generatiónem.
Descéndet sicut plúvia in vellus : * et sicut stillicídia stillántia super terram.
Oriétur in diébus ejus justítia, et abundántia pacis : * donec auferátur luna.
Et dominábitur a mari usque ad mare : * et a flúmine usque ad términos orbis terrárum.
Coram illo prócident Æthíopes : * et inimíci ejus terram lingent.
Reges Tharsis, et ínsulæ múnera ófferent : * reges Arabum, et Saba dona addúcent.
Et adorábunt eum omnes reges terræ : * omnes Gentes sérvient ei:
Quia liberábit páuperem a poténte : * et páuperem, cui non erat adjútor.
Parcet páuperi, et ínopi : * et ánimas páuperum salvas fáciet.
Ex usúris, et iniquitáte rédimet ánimas eórum: * et honorábile nomen eórum corã illo.
Et vivet, et dábitur ei de auro Arábiæ, et adorábunt de ipso semper : * tota die benedícent ei.
Et erit firmaméntum in terra in summis móntium, superextollétur super Líbanum fructus ejus: * et florébunt de civitáte sicut fœnum terræ.
Sit nomen ejus benedíctum in sæcula : * ante solem pér-

manet nomen ejus.

Et benedicéntur in ipso omnes tribus terræ: * omnes Gentes magnificábunt eum.

Benedíctus Dóminus Deus Israel: * qui facit mirabília solus.

Et benedíctum nomen majestátis ejus in ætérnum: * et replébitur majestáte ejus omnis terra: fiat, fiat.

Antiph. Esto mihi, Dómine, in Deum protectórem.

Antiph. Liberásti virgam.

Psalmus 72.

Quam bonus Israel Deus * his, qui recto sunt corde!

Mei autem pene moti sunt pedes: * pene effúsi sunt gressus mei.

Quia zelávi super iníquos,* pacem peccatórum videns.

Quia non est respéctus morti eórum: * et firmaméntum in plaga eórum.

In labóre hóminum non sunt, * et cum homínibus non flagellabúntur.

Ideo ténuit eos supérbia, * opérti sunt iniquitáte, et impietáte sua.

Pródiit quasi ex ádipe iníquitas eórum: * transiérunt in afféctum cordis.

Cogitavérunt, et locúti sunt nequítiam: * iniquitátem in excélso locúti sunt.

Posuérunt in cælum os suum: * et lingua eórum transívit in terra.

Ideo convertétur pópulus meus hic: * et dies pleni inveniéntur in eis.

Et dixérunt: Quómodo scit Deus, * et si est sciéntia in excélso?

Ecce ipsi peccatóres, et abundántes in sæculo, * obtinuérunt divítias.

Et dixi: Ergo sine causa justificávi cor meum, * et lavi inter innocéntes manus meas.

Et fui flagellátus tota die, * et castigátio mea in matutínis.

Si dicébam: Narrábo sic: * ecce natiónem filiórum tuórum reprobávi.

Existimábam, ut cognóscerem hoc, * labor est ante me:

Donec intrem in sanctuárium Dei: * et intélligam in novíssimis eórum.

Verúmtamen propter dolos posuísti eis: * dejecísti eos dum allevaréntur.

Quómodo facti sunt in desolatiónem, súbito defecérunt: * periérunt propter iniquitátem suam.

Velut sómnium surgéntium, Dómine, * in civitáte tua imáginem ipsórum ad níhilum rédiges.

Quia inflammátum est cor meum, et renes mei commutáti sunt: * et ego ad níhilum redáctus sum, et nescívi.

Ut juméntum factus sum apud te: * et ego semper tecum.

Tenuísti manum déxteram meam: * et in voluntáte tua deduxísti me, et cum glória suscepísti me.

Quid enim mihi est in cælo? * et a te quid vólui super terram?

Defécit caro mea, et cor me-

um : * Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum.
Quia ecce, qui elóngant se a te, períbunt : * perdidísti omnes, qui fornicántur abs te.
Mihi autem adhærére Deo bonum est : * pónere in Dómino Deo spem meam.
Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas, * in portis fíliæ Sion.

Psalmus 73

UT quid Deus repulísti in finem : * irátus est furor tuus super oves páscuæ tuæ ?
Memor esto congregatiónis tuæ, * quam possedísti ab inítio.
Redemísti virgam hæreditátis tuæ : * mons Sion, in quo habitásti in eo.
Leva manus tuas in supérbias eórum in finem : * quanta malignátus est inimícus in sancto !
Et gloriáti sunt, qui odérunt te, * in médio solemnitátis tuæ.
Posuérunt signa sua, signa : * et non cognovérunt sicut in éxitu super summum.
Quasi in silva lignórum secúribus excidérunt jánuas ejus in idípsum : * in secúri, et áscia dejecérunt eam.
Incendérunt igni Sanctuárium tuum : * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.
Dixérunt in corde suo cognátio eórum simul : * Quiéscere faciámus omnes dies festos Dei a terra.
Signa nostra non vídimus, jam non est Prophéta : * et nos non cognóscet ámplius.
Usquequo, Deus, improperábit inimícus : * irrítat adversárius nomen tuum in finem ?
Ut quid avértis manum tuam, et déxteram tuam, * de médio sinu tuo in finem?
Deus autem Rex noster ante sæcula, * operátus est salútem in médio terræ.
Tu confirmásti in virtúte tua mare : * contribulásti cápita dracónum in aquis.
Tu confregísti cápita dracónis : * dedísti eum escam pópulis Æthíopum.
Tu dirupísti fontes, et torréntes : * tu siccásti flúvios Ethan.
Tuus est dies, et tua est nox : * tu fabricátus es auróram, et solem.
Tu fecísti omnes términos terræ : * æstátem, et ver tu plasmásti ea.
Memor esto hujus, inimícus improperávit Dómino : * et pópulus insípiens incitávit nomen tuum.
Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi : * et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.
Réspice in testaméntum tuum : * quia repléti sunt, qui obscuráti sunt terræ dómibus iniquitátum.
Ne avertátur húmilis factus confúsus : * pauper, et inops laudábunt nomen tuum.
Exsúrge Deus, júdica causam tuam : * memor esto

impropériórum tuórum, eórum, quæ ab insipiénte sunt tota die.
Ne obliviscáris voces inimicórum tuórum: * supérbia eórum, qui te odérunt, ascéndit semper.
Antiphona. Liberásti virgam hæreditátis tuæ.
Antiph. Et invocábimus.

Psalmus 74.

Confitébimur tibi Deus: * confitébimur, et invocábimus nomen tuum.
Narrábimus mirabília tua: * cum accépero tempus, ego justítias judicábo.
Liquefácta est terra, et omnes, qui hábitant in ea: * ego confirmávi colúmnas ejus.
Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere: * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.
olíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.
Quia neque ab Oriénte, neque ab Occidénte, neque a desértis móntibus: * quóniam Deus judex est.
Hunc humíliat, et hunc exsáltat: * quia calix in manu Dñi vini meri plenus misto.
Et inclinávit ex hoc in hoc: verúmtamen fæx ejus non est exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.
Ego autem annuntiábo in sæculum: * cantábo Deo Jacob.
Et ómnia córnua peccatórum confríngam: * et exaltabúntur córnua justi. Psal. 75.

Notus in Judæa Deus: * in Israel magnum nomen ejus.
Et factus est in pace locus ejus: * et habitátio ejus in Sion.
Ibi confrégit poténtias árcuum, * scutum, gládium, et bellum.
Illúminans tu mirabíliter a móntibus ætérnis: * turbáti sunt omnes insipiéntes corde.
Dormiérunt somnum suum: * et nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus suis.
Ab increpatióne tua Deus Jacob * dormitavérunt, qui ascendérunt equos.
Tu terríbilis es, et quis resístet tibi? * ex tunc ira tua.
De cælo audítum fecísti judícium: * terra trémuit, et quiévit.
Cum exsúrgeret in judícium Deus, * ut salvos fáceret omnes mansuétos terræ.
Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi: * et relíquiæ cogitatiónis diem festum agent tibi.
Vovéte et réddite Dómino Deo vestro: * omnes, qui in circúitu ejus affértis múnera.
Terríbili et ei, qui aufert spíritum príncipum, * terríbili apud reges terræ.
Aña. Et invocábimus nomen tuum, Dómine.
Aña. Tu es Deus.

Psalmus 76.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * voce mea ad Deum, et inténdit mihi.
In die tribulatiónis meæ Deum exquisívi, mánibus

meis nocte contra eum : * et non sum decéptus.

Rénuit consolári ánima mea : * memor fui Dei, et delectátus sum, et exercitátus sum : et defécit spíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei : * turbátus sum, et non sum locútus.

Cogitávi dies antíquos : * et annos ætérnos in mente hábui.

Et meditátus sum nocte cum corde meo, * et exercitábar, et scopébam spíritum meum.

Numquid in ætérnum projíciet Deus : * aut non appónet, ut complacítior sit adhuc ?

Aut in finem misericórdiam suam abscíndet, * a generatióne in generatiónem ?

Aut oblíviscétur miseréri Deus ? * aut continébit in ira sua misericórdias suas.

Et dixi : Nunc cœpi : * hæc mutátio déxteræ Excélsi.

Memor fui óperum Dómini : * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum.

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis : * et in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus in sancto via tua : quis Deus magnus sicut Deus noster ? * tu es Deus, qui facis mirabília.

Notam fecísti in pópulis virtútem tuam : * redemísti in bráchio tuo pópulum tuum, filios Jacob, et Joseph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ : * et timuérunt, et turbátæ sunt abyssi.

Multitúdo sónitus aquárum : * vocem dedérunt nubes.

Etenim sagíttæ tuæ tránseunt : * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruscatiónes tuæ orbi terræ : * commóta est, et contrémuit terra.

In mari via tua, et sémitæ tuæ in aquis multis : * et vestígia tua non cognoscéntur.

Deduxísti sicut oves pópulum tuum : * in manu Móysi, et Aaron.

Psalmus 77.

Atténdite pópule meus legem meam : * inclináte aurem vestram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum : * loquar propositiónes ab inítio.

Quanta audívimus, et cognóvimus ea : * et patres nostri narravérunt nobis

Non sunt occultáta a fíliis eórum, * in generatióne áltera.

Narrántes laudes Dómini, et virtútes ejus, * et mirabília ejus, quæ fecit.

Et suscitávit testimónium in Jacob : * et legem pósuit in Israel.

Quanta mandávit pátribus nostris nota fácere ea fíliis suis : * ut cognóscat generátio áltera.

Fílii, qui nascéntur, et exsúrgent : * et narrábunt fíliis suis.

Ut ponant in Deo spem suam, et non obliviscántur óperum Dei : * et mandáta ejus exquírant.

Ne fiant sicut patres eó-

rum, * generátio prava, et exásperans;

Generátio, quæ non dixérit cor suum: * et non est créditus cum Deo spíritus ejus.

Fílii Ephrem intendéntes, et mitténtes arcum, * convérsi sunt in die belli.

Non custodiérunt testaméntum Dei: * et in lege ejus noluérunt ambuláre.

Et oblíti sunt benefactórum ejus, * et mirabílium ejus, quæ osténdit eis.

Coram pátribus eórum fecit mirabília in terra Ægypti, * in campo Táneos.

Interrúpit mare, et perdúxit eos: * et státuit aquas quasi in utre.

Et dedúxit eos in nube diéi: * et tota nocte in illuminatióne ignis.

Interrúpit petram in erémo: * et adaquávit eos, velut in abysso multa.

Et edúxit aquam de petra: * et dedúxit tamquam flúmina aquas.

Et apposuérunt adhuc peccáre ei: * in iram excitavérunt Excélsum in inaquóso.

Et tentavérunt Deum in córdibus suis: * ut péterent escas animábus suis.

Et male locúti sunt de Deo: * dixérunt: Numquid póterit Deus paráre mensam in desérto?

Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, * et torréntes inundavérunt.

Numquid et panem póterit dare, * aut paráre mensam pópulo suo?

Ideo audívit Dóminus, et dístulit: * et ignis accénsus est in Jacob, et ira ascéndit in Israel.

Quia non credidérunt in Deo, * nec speravérunt in salutári ejus:

Et mandávit núbibus désuper, * et jánuas cæli apéruit.

Et pluit illis manna ad manducándum, * et panem cæli dedit eis.

Panem Angelórum manducávit homo: * cibária misit eis in abundántia.

Tránstulit Austrum de cælo: * et indúxit in virtúte sua Africum.

Et pluit super eos sicut púlverem carnes: * et sicut arénam maris volatília pennáta.

Et cecidérunt in médio castrórum eórum, * circa tabernácula eórum.

Et manducavérunt, et saturáti sunt nimis, et desidérium eórum áttulit eis: * non sunt fraudáti a desidério suo.

Adhuc escæ eórum erant in ore ipsórum: * et ira Dei ascéndit super eos.

Et occídit pingues eórum: * et eléctos Israel impedívit.

In ómnibus his peccavérunt adhuc: * et non credidérunt in mirabílibus ejus.

Et defecérunt in vanitáte dies eórum, * et anni eórum cum festinatióne.

Cum occíderet eos, quærébant eum: * et revertebántur, et dilúculo veniébant ad eum.

Et rememoráti sunt, quia Deus adjútor est eórum: * et Deus excélsus redémptor eórum est.
Et dilexérunt eum in ore suo, * et lingua sua mentíti sunt ei:
Cor autem eórum non erat rectum cum eo: * nec fidéles hábiti sunt in testaménto ejus.
Ipse autem est miséricors, et propítius fiet peccátis eórum: * et non dispérdet eos.
Et abundávit, ut avérteret iram suam: * et non accéndit omnem iram suam.
Et recordátus est, quia caro sunt: * spíritus vadens, et non rédiens.
Quóties exacerbavérunt eum in desérto, * in iram concitavérunt eum in inaquóso?
Et convérsi sunt, et tentavérunt Deum: * et sanctum Israel exacerbavérunt.
Non sunt recordáti manus ejus: * die, qua redémit eos de manu tribulántis.
Sicut pósuit in Ægypto signa sua: * et prodígia sua in campo Táneos.
Et convértit in sánguinem flúmina eórum, * et imbres eórum, ne bíberent.
Misit in eos cœnomyíam, et comédit eos: * et ranam, et dispérdidit eos.
Et dedit ærúgini fructus eórum: * et labóres eórum locústæ.
Et occídit in grándine víneas eórum: * et moros eórum in pruína.
Et trádidit grándini juménta eórum: * et possessiónem eórum igni.
Misit in eos iram indignatiónis suæ, * indignatiónem, et iram, et tribulatiónem; immissiónes per ángelos malos.
Viam fecit sémitæ iræ suæ, non pepércit a morte animábus eórum: * et juménta eórum in morte conclúsit.
Et percússit omne primogénitum in terra Ægypti: * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.
Et ábstulit sicut oves pópulum suum: * et perdúxit eos tamquam gregem in desérto.
Et dedúxit eos in spe, et non timuérunt: * et inimícos eórum opéruit mare.
Et indúxit eos in montem sanctificatiónis suæ; * montem, quem acquisívit déxtera ejus.
Et ejécit a fácie eórum Gentes: * et sorte divísit eis terram in funículo distributiónis.
Et habitáre fecit in tabernáculis eórum * tribus Israel.
Et tentavérunt, et exacerbavérunt Deum excélsum: * et testimónia ejus non custodiérunt.
Et avertérunt se, et non servavérunt pactum: * quemádmodum patres eórum, convérsi sunt in arcum pravum.
In iram concitavérunt eum in cóllibus suis: * et in sculptílibus suis ad æmulatiónem eum provocavérunt.
Audívit Deus, et sprevit: * et ad níhilum redégit valde Israel.

Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum suum, ubi habitávit in homínibus.
Et trádidit in captivitátem virtútem eórum: * et pulchritúdinem eórum in manus inimíci.
Et conclúsit in gládio pópulum suum: * et hæreditátem suam sprevit.
Júvenes eórum comédit ignis: * et vírgines eórum non sunt lamentátæ.
Sacerdótes eórum in gládio cecidérunt: * et víduæ eórum non plorabántur.
Et excitátus est tamquam dórmiens Dñs, * tamquam potens crapulátus a vino.
Et percússit inimícos suos in posterióra: * oppróbrium sempitérnum dedit illis.
Et répulit tabernáculum Joseph: * et tribum Ephraim non elégit.
Sed elégit tribum Juda, * montem Sion, quem diléxit.
Et ædificávit sicut unicórnium sanctifícium suum in terra, * quam fundávit in sæcula.
Et elégit David servum suum, et sústulit eum de grégibus óvium: * de post fœtántes accépit eum.
Páscere Jacob servum suum,* et Israel hæreditátem suam.
Et pavit eos in innocéntia cordis sui: * et in intelléctibus mánuum suárum dedúxit eos.
Aña. Tu es Deus, qui facis mirabília.
Antiph. Propítius esto.

Psalmus 78.

Deus venérunt Gentes in hæreditátem tuam, polluérunt templum sanctum tuum: * posuérunt Jerúsalem in pomórum custódiam.
Posuérunt morticína servórum tuórum, escas volatílibus cæli: * carnes sanctórum tuórum béstiis terræ.
Effudérunt sánguinem eórum, tamquam aquam, in circúitu Jerúsalem: * et non erat, qui sepelíret.
Facti sumus oppróbrium vicínis nostris: * subsannátio, et illúsio his, qui in circúitu nostro sunt.
Usquequo Dómine irascéris in finem: * accendétur velut ignis zelus tuus?
Effúnde iram tuam in Gentes, quæ te non novérunt: * et in regna, quæ nomen tuum non invocavérunt.
Quia comedérunt Jacob: * et locum ejus desolavérunt.
Ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum, cito antícipent nos misericórdiæ tuæ: * quia páuperes facti sumus nimis
Adjuva nos Deus salutáris noster, et propter glóriam nóminis tui Dómine líbera nos: * et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum:
Ne forte dicant in Géntibus: Ubi est Deus eórum? * et innotéscat in natiónibus coram óculis nostris.
Ultio sánguinis servórum tuórum, qui effúsus est: *

introëat in conspéctu tuo gémitus compeditórum.
Secúndum magnitúdinem bráchii tui, * pósside filios mortificatórum.
Et redde vicínis nostris séptulum in sinu eórum: * impropérium ipsórum, quod exprobravérunt tibi, Dñe.
Nos autem pópulus tuus, et oves páscuæ tuæ, * confitébimur tibi in sæculum.
In generatiónem et generatiónem * annuntiábimus laudem tuam.

Psalmus 79.

Qui regis Israel, inténde: * qui dedúcis velut ovem Joseph.
Qui sedes super Chérubim: * manifestáre coram Ephraim, Bénjamin, et Manásse.
Excita poténtiam tuam, et veni, * ut salvos fácias nos.
Deus convérte nos: * et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
Dómine Deus virtútum: * quoúsque irascéris super oratiónem servi tui?
Cibábis nos pane lacrymárum: * et potum dabis nobis in lácrymis in mensúra.
Posuísti nos in contradictiónem vicínis nostris: * et inimíci nostri subsannavérunt nos.
Deus virtútum convérte nos: * et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
Víneam de Ægypto transtulísti: * ejecísti Gentes, et plantásti eam.
Dux itíneris fuísti in conspéctu ejus: * plantásti radíces ejus, et implévit terram.
Opéruit montes umbra ejus: * et arbústa ejus cedros Dei.
Exténdit pálmites suos usque ad mare: * et usque ad flumen propágines ejus.
Ut quid destruxísti macériam ejus: * et vindémiant eam omnes, qui prætergrédiúntur viam?
Exterminávit eam aper de silva: * et singuláris ferus depástus est eam.
Deus virtútum convértere: * réspice de cælo, et vide, et vísita víneam istam.
Et pérfice eam, quam plantávit déxtera tua: * et super fílium hóminis, quem confirmásti tibi.
Incénsa igni, et suffóssa * ab increpatióne vultus tui períbunt.
Fiat manus tua super virum déxteræ tuæ: * et super fílium hóminis, quem confirmásti tibi.
Et non discédimus a te, vivificábis nos: * et nomen tuum invocábimus.
Dómine Deus virtútum convérte nos: * et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.
Antiph. Propítius esto peccátis nostris Dómine.

Per Annum. ℣. Gaudébunt lábia mea, cum cantávero tibi. ℟. Et ánima mea, quam redemísti.

Pro uno Martyre. ℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine.
℟. Et constituísti eum super

ópera mánuum tuárum.

Pro pluribus Martyribus. ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Pro Confessore Pontif. et non Pontif. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Pro una Sancta. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

AD LAUDES.

Antiphona. Tibi soli peccávi, Dómine miserére mei.

Psalmus. Miserére. 53.

Aña. Dómine. Psalm. 89.

Domine refúgium factus es nobis: * a generatióne in generatiónem.

Priúsquam montes fierent, aut formarétur terra, et orbis, * a sæculo, et usque in sæculum tu es Deus.

Ne avértas hóminem in humilitátem: * et dixísti: Convertímini filii hóminum.

Quóniam mille anni ante óculos tuos, * tamquam dies hestérna, quæ prætériit.

Et custódia in nocte, * quæ pro níhilo habéntur, eórum anni erunt.

Mane sicut herba tránseat, mane flóreat et tránseat: * véspere décidat, indúret, et aréscat.

Quia defécimus in ira tua, * et in furóre tuo turbáti sumus.

Posuísti iniquitátes nostras in conspéctu tuo: * sæculum nostrum in illuminatióne vultus tui.

Quóniam omnes dies nostri defecérunt: * et in ira tua defécimus.

Anni nostri sicut aránea meditabúntur: * dies annórum nostrórum in ipsis, septuagínta anni.

Si autem in potentátibus octogínta anni: * et ámplius eórum labor, et dolor.

Quóniam supervénit mansuetúdo: * et corripiémur.

Quis novit potestátem iræ tuæ: * et præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?

Déxteram tuam sic notā fac: * et erudítos corde in sapiéntia.

Convértere Dómine úsquequo? * et deprecábilis esto super servos tuos.

Repléti sumus mane misericórdia tua: * et exultávimus et delectáti sumus ómnibus diébus nostris.

Lætáti sumus pro diébus, quibus nos humiliásti: * annis, quibus vídimus mala.

Réspice in servos tuos, et in ópera tua, * et dírige filios eórum.

Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos, et ópera mánuum nostrárum dírige super nos: * et opus mánuum nostrárum dírige.

Aña. Dómine refúgium factus es nobis. Aña. In matutínis meditábor in te.

Psalm. Deus Deus meus. 16.

Antiphona. Cantémus.

Canticum Moysi. Exod. 15.

Cantémus Dómino: glorióse enim magnificátus est, * équum et ascen-

sórem dejécit in mare.
Fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, * et factus est mihi in salútem.
Iste Deus meus, et glorificábo eum: * Deus patris mei, et exaltábo eum.
Dóminus quasi vir pugnátor, omnípotens nomen ejus: * Currus Pharaónis, et exércitum ejus projécit in mare.
Elécti príncipes ejus submérsi sunt in mari rubro: * Abyssi operuérunt eos, descendérunt iu profúndum quasi lapis.
Déxtera tua, Dómine, magnificáta est in fortitúdine: déxtera tua, Dómine, percússit inimícum. * Et in multitúdine glóriæ tuæ deposuísti adversários tuos:
Misísti iram tuam, quæ devorávit eos sicut stípulam. * Et in spíritu furóris tui congregátæ sunt aquæ.
Stetit unda fluens, * congregátæ sunt abyssi in médio mari.
Dixit inimícus: pérsequar, et comprehéndam, * dívidam spólia, implébitur ánima mea.
Evaginábo gládium meum, * interfíciet eos manus mea.
Flavit spíritus tuus, et opéruit eos mare: * submérsi sunt quasi plumbum in aquis veheméntibus.
Quis símilis tui in fórtibus, Dómine? * quis símilis tui, magníficus in sanctitáte, terríbilis, atque laudábilis, fáciens mirabília?
Extendísti manum tuam, et devorávit eos terra: * Dux fuísti in misericórdia tua pópulo, quem redemísti:
Et portásti eum in fortitúdine tua: * ad habitáculum sanctum tuum.
Ascendérunt pópuli, et iráti sunt: * dolóres obtinuérunt habitatóres Philísthiim.
Tunc conturbáti sunt príncipes Edom, robústos Moab obtínuit tremor: * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.
Irruat super eos formído, et pavor, * in magnitúdine bráchii tui:
Fiant immóbiles quasi lapis, donec pertránseat pópulus tuus, Dómine: * donec pertránseat pópulus tuus iste, quem possedísti.
Introdúces eos, et plantábis in monte hæreditátis tuæ, * firmíssimo habitáculo tuo, quod operátus es Dómine: Sanctuárium tuum, Dómine, quod firmavérunt manus tuæ. * Dóminus regnábit in ætérnum, et ultra.
Ingréssus est enim eques Phárao cum cúrribus, et equítibus ejus in mare: * et redúxit super eos Dóminus aquas maris:
Fílii autem Israel ambulavérunt per siccum * in médio ejus.
Antiph. Cantémus Dómino glorióse. Aña. In sanctis ejus laudáte Deum.
Psalmus. Laudáte Dóminum de cælis. 18.

Capitulum. Rom. 13.

NOx præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis: sicut in die honéste ambulémus. Hymnus.

LUx ecce surgit áurea:
Pallens facéssat cæcitas,
Quæ nosmet in præceps diu
Erróre traxit dévio.
Hæc lux serénum cónferat,
Purósque nos præstet sibi:
Nihil loquámur súbdolum;
Volvámus obscúrum nihil.
Sic tota decúrrat dies,
Ne lingua mendax, ne manus,
Oculíve peccent lúbrici,
Ne noxa corpus ínquinet.
Speculátor adstat désuper,
Qui nos diébus ómnibus,
Actúsque nostros próspicit,
A luce prima in vésperum.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua.
℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Antiphona. In sanctitáte serviámus Dómino, et liberábit nos ab inimícis nostris.

Preces quando dicuntur, habentur supra in Feria ii. 56.

FERIA SEXTA.

Ad Matutinum.

Invitatorium. Adorémus Dñm,* Quóniã ipse fecit nos. Psalmus. Veníte, exultémus Dómino, jubilémus. 2.

Hymnus.

TU Trinitátis Unitas,
Orbem poténter quæ regis,
Atténde laudis cánticum,
Quod excubántes psállimus.
Nam léctulo consúrgimus
Noctis quiéto témpore,
Ut flagitémus ómnium
A te medélam vúlnerum.
Quo fraude quidquid dæmonum
In nóctibus delíquimus,
Abstérgat illud cælitus
Tuæ potéstas glóriæ.
Ne corpus adstet sórdidum,
Nec torpor instet córdium,
Ne críminis contágio
Tepéscat ardor spíritus.
Ob hoc Redémptor, quæsumus,
Reple tuo nos lúmine,
Per quod diérum círculis,
Nullis ruámus áctibus.
Præsta, Pater píissime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Antiphona. Exultáte.

Psalmus 80.

EXultáte Deo adjutóri nostro: * jubiláte Deo Jacob.
Súmite psalmum, et date tympanum: * psaltérium jucúndum cum cíthara.
Buccináte in Neoménia tuba, * in insígni die solemnitátis vestræ.
Quia præcéptum in Israel est: * et judícium Deo Jacob.
Testimónium in Joseph pósuit illud, cum exíret de terra Ægypti: * linguam,

quam non nóverat, audívit.
Divértit ab onéribus dorsum ejus: * manus ejus in cóphino serviérunt.
In tribulatióne invocásti me, et liberávi te: * exaudívi te in abscóndito tempestátis: probávi te apud aquam contradictiónis.
Audi pópulus meus, et contestábor te: * Israel, si audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.
Ego enim sum Dóminus Deus tuus, qui edúxi te de terra Ægypti: * diláta os tuum, et implébo illud.
Et non audívit pópulus meus vocem meam: * et Israel non inténdit mihi.
Et dimísi eos secúndum desidéria cordis eórum: * ibunt in adinventiónibus suis.
Si pópulus meus audísset me: * Israel si in viis meis ambulásset:
Pro níhilo fórsitan inimícos eórum humiliássem: * et super tribulántes eos misíssem manum meam.
Inimíci Dómini mentíti sunt ei: * et erit tempus eórum in sæcula.
Et cibávit eos ex ádipe fruménti: * et de petra, melle saturávit eos. Psalmus 81.
DEus stetit in synagóga deórum: * in médio autem deos dijúdicat.
Usquequo judicátis iniquitátem: * et fácies peccatórum súmitis?
Judicáte egéno, et pupíllo: * húmilem, et páuperem justificáte.
Erípite páuperem: * et egénum de manu peccatóris liberáte.
Nesciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant: * movebúntur ómnia fundaménta terræ.
Ego dixi: Dii estis, * et filii Excélsi omnes.
Vos autem sicut hómines moriémini: * et sicut unus de princípibus cadétis.
Surge Deus, júdica terram: * quóniam tu hæreditábis in ómnibus Géntibus.
Antiph. Exultáte Deo adjutóri nostro.
Aña. Tu solus. Psal. 82.
DEus, quis símilis erit tibi? * ne táceas, neque compescáris Deus:
Quóniam ecce inimíci tui sonuérunt: * et qui odérunt te, extulérunt caput.
Super pópulum tuum malignavérunt consílium: * et cogitavérunt advérsus sanctos tuos.
Dixérunt: Veníte, et disperdámus eos de Gente: * et non memorétur nomen Israel ultra.
Quóniam cogitavérunt unanímiter: * et simul advérsum te testaméntum disposuérunt, tabernácula Idumæórum, et Ismahelítæ:
Moab, et Agaréni, Gebal, et Ammon, et Amalec: * alienígeuæ cum habitántibus Tyrum.
Etenim Assur venit cum illis: * facti sunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis sicut Mádian, et Sísaræ: * sicut Jabin in torrénte Cisson.
Disperiérunt in Endor: * facti sunt, ut stercus terræ.
Pone príncipes eórum sicut Oreb, et Zeb, * et Zébee, et Sálmana:
Omnes príncipes eórum, * qui dixérunt: Hæreditáte possideámus Sanctuáriū Dei.
Deus meus pone illos ut rotam: * et sicut stípulam ante fáciem venti.
Sicut ignis, qui combúrit silvam: * et sicut flamma combúrens montes.
Ita persequéris illos in tempestáte tua: * et in ira tua turbábis eos.
Imple fácies eórum ignomínia: * et quærent nomen tuum, Dómine.
Erubéscant, et conturbéntur in sæculum sæculi: * et confundántur, et péreant.
Et cognóscant, quia nomen tibi Dóminus: * tu solus Altíssimus in omni terra.

Psalmus 83.

Quam dilécta tabernácula tua, Dñe virtútum! * concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.
Cor meum, et caro mea, * exultavérunt in Deum vivum.
Etenim passer invénit sibi domum, * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.
Altária tua, Dñe virtútum: * Rex meus, et Deus meus.
Beáti, qui hábitant in domo tua, Dómine: * in sæcula sæculórum laudábunt te.
Beátus vir, cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum in loco, quem pósuit.
Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.
Dómine Deus virtútum exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe Deus Jacob.
Protéctor noster áspice Deus: * et réspice in fáciem Christi tui.
Quia mélior est dies una in átriis tuis * super míllia.
Elégi abjéctus esse in domo Dei mei, * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.
Quia misericórdiam, et veritátem díligit Deus: * grátiam et glóriam dabit Dóminus.
Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo, qui sperat in te.
Antiphona. Tu solus Altíssimus super omnem terram.
Antiphona. Benedixísti.

Psalmus 84.

Benedixísti Dómine terram tuam: * avertísti captivitátem Jacob.
Remisísti iniquitátem plebis tuæ: * operuísti ómnia peccáta eórum.
Mitigásti omnem iram tuam: * avertísti ab ira indignatiónis tuæ.
Convérte nos Deus salutáris noster: * et avérte iram tuam a nobis.

Numquid in æternum irascéris nobis ? * aut exténdes iram tuam a generatióne in generatiónem?
Deus tu convérsus vivificábis nos : * et plebs tua lætábitur in te.
Osténde nobis Dómine misericórdiam tuam : * et salutáre tuum da nobis.
Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus : * quóniam loquétur pacem in plebem suam ;
Et super sanctos suos, * et in eos, qui convertúntur ad cor.
Verúmtamen prope timéntes eum salutáre ipsíus : * ut inhábitet glória in terra nostra.
Misericórdia, et véritas obviavérunt sibi : * justítia, et pax osculátæ sunt.
Véritas de terra orta est: * et justítia de cælo prospéxit.
Etenim Dóminus dabit benignitátem : * et terra nostra dabit fructum suum.
Justítia ante eum ambulábit : * et ponet in via gressus suos. Psalmus 85.

INclína Dñe aurem tuam, et exáudi me: * quóniam inops, et pauper sum ego.
Custódi ánimam meam, quóniam sanctus sum : * salvum fac servum tuum, Deus meus, sperántem in te.
Miserére mei Dómine, quóniam ad te clamávi tota die: * lætífica ánimam servi tui, quóniam ad te Dómine ánimam meam levávi.
Quóniam tu Dñe suávis, et mitis : *et multæ misericórdiæ ómnibus invocántibus te.
Auribus pércipe Dómine orationem meam : * et inténde voci deprecatiónis meæ.
In die tribulatiónis meæ clamávi ad te : * quia exaudísti me.
Non est símilis tui in diis, Dómine: * et non est secúndum ópera tua.
Omnes Gentes, quascúmque fecísti, vénient, et adorábunt coram te Dómine: * et glorificábunt nomen tuum.
Quóniam magnus es tu, et fáciens mirabília : * tu es Deus solus.
Deduc me Dómine in via tua, et ingrédiar in veritáte tua : * lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum.
Confitébor tibi Dómine Deus meus, in toto corde meo : * et glorificábo nomen tuum in ætérnum:
Quia misericórdia tua magna est super me: * et eruísti ánimam meam ex inférno inferióri.
Deus, iníqui insurrexérunt super me, et synagóga poténtium quæsiérunt ánimam meam : * et non proposuérunt te in conspéctu suo.
Et tu Dómine Deus miserátor, et miséricors, * pátiens, et multæ misericórdiæ, et verax.
Réspice in me, et miserére mei, * da impérium tuum púero tuo, et salvum fac fílium ancíllæ tuæ.
Fac mecum signum in bonum, ut vídeant, qui odé-

runt me, et confundántur: * quóniam tu Dómine adjuvísti me, et consolátus es me.
Antiphona. Benedixísti Dómine terram tuam.
Antiph. Fundaménta ejus.

Psalmus 86.

FUndaménta ejus in móntibus sanctis: * díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.
Gloriósa dicta sunt de te: * cívitas Dei.
Memor ero Rahab, et Babylónis: * sciéntium me.
Ecce alienígenæ, et Tyrus, et pópulus Æthiópum: * hi fuérunt illic.
Numquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea: * et ipse fundávit eam Altíssimus?
Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum; * horum, qui fuérunt in ea.
Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

Psalmus 87.

DOmine Deus salútis meæ, * in die clamávi, et nocte coram te.
Intret in conspéctu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam:
Quia repléta est malis ánima mea: * et vita mea inférno appropinquávit.
Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum: * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.
Sicut vulneráti dormiéntes in sepúlchris, quorum non es memor ámplius: * et ipsi de manu tua repúlsi sunt.
Posuérunt me in lacu inferióri: * in tenebrósis, et in umbra mortis.
Super me confirmátus est furor tuus: * et omnes fluctus tuos induxísti super me.
Longe fecísti notos meos a me: * posuérunt me abominatiónem sibi.
Tráditus sum, et non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.
Clamávi ad te Dómine tota die: * expándi ad te manus meas.
Numquid mórtuis fácies mirabília: * aut médici suscitábunt, et confitebúntur tibi?
Numquid narrábit áliquis in sepúlchro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?
Numquid cognoscéntur in ténebris mirabília tua, * et justítia tua in terra obliviónis?
Et ego ad te Dómine clamávi: * et mane orátio mea prævéniet te.
Ut quid Dómine repéllis oratiónem meam: * avértis fáciem tuam a me?
Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus sum, et conturbátus.
In me transiérunt iræ tuæ: * et terróres tui conturbavérunt me.
Circumdedérunt me sicut aqua tota die: * circumdedérunt me simul.

Elongásti a me amícum, et próximum, * et notos meos a miséria.

Antiphona. Fundaménta ejus in móntibus sanctis.

Antiphona. Benedíctus.

Psalmus 88.

Misericórdias Dómini * in ætérnum cantábo.

In generatiónem, et generatiónem * annuntiábo veritátem tuam in ore meo.

Quóniam dixísti: In ætérnum misericórdia ædificábitur in cælis: * præparábitur véritas tua in eis.

Dispósui testaméntum eléctis meis, jurávi David servo meo: * Usque in ætérnum præparábo semen tuum.

Et ædificábo in generatiónem, et generatiónem * sedem tuam.

Confitebúntur cæli mirabília tua Dómine: * étenim veritátem tuam in Ecclésia sanctórum.

Quóniam quis in núbibus æquábitur Dómino: * símilis erit Deo in fíliis Dei?

Deus, qui glorificátur in consílio sanctórum: * magnus et terríbilis super omnes, qui in circúitu ejus sunt.

Dómine Deus virtútum, quis símilis tibi? * potens es Dómine, et véritas tua in circúitu tuo.

Tu domináris potestáti maris: * motum autem flúctuum ejus tu mítigas.

Tu humiliásti, sicut vulnerátum, supérbum: * in bráchio virtútis tuæ dispersísti inimícos tuos.

Tui sunt cæli, et tua est terra, orbem terræ, et plenitúdinem ejus tu fundásti: * Aquilónem, et mare tu creásti.

Thabor, et Hermon in nómine tuo exultábunt: * tuum bráchium cum poténtia.

Firmétur manus tua, et exaltétur déxtera tua: * justítia, et judícium præparátio sedis tuæ.

Misericórdia, et véritas præcédent fáciem tuam: * beátus pópulus, qui scit jubilatiónem.

Dómine, in lúmine vultus tui ambulábunt, et in nómine tuo exultábunt tota die: * et in justítia tua exaltabúntur.

Quóniam glória virtútis eórum tu es: * et in beneplácito tuo exaltábitur cornu nostrum.

Quia Dómini est assúmptio nostra, * et sancti Israel regis nostri.

Tunc locútus es in visióne sanctis tuis, et dixísti: * Pósui adjutórium in poténte: et exaltávi eléctum de plebe mea.

Invéni David servum meum: * óleo sancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei: * et bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo, * et fílius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam a fácie ipsíus inimícos ejus: * et odiéntes

eum in fugam convértam :
Et véritas mea, et misericórdia mea cum ipso : * et in nómine meo exaltábitur cornu ejus.
Et ponam in mari manum ejus : * et in flumínibus déxteram ejus.
Ipse invocábit me : Pater meus es tu : * Deus meus, et suscéptor salútis meæ.
Et ego primogénitum ponam illum * excélsum præ régibus terræ.
In ætérnum servábo illi misericórdiam meam : * et testaméntum meum fidéle ipsi.
Et ponam in sæculum sæculi semen ejus : * et thronum ejus sicut diès cæli.
Si autem derelíquerint filii ejus legem meam : * et in judíciis meis non ambuláverint.
Si justítias meas profanáverint : * et mandáta mea non custodíerint.
Visitábo in virga iniquitátes eórum : * et in verbéribus peccáta eórum.
Misericórdiam autem meam non dispérgam ab eo : * neque nocébo in veritáte mea.
Neque profanábo testaméntum meum : * et quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.
Semel jurávi in sancto meo, si David méntiar : * semen ejus in ætérnum manébit.
Et thronus ejus sicut sol in conspéctu meo : * et sicut luna perfécta in ætérnum, et testis in cælo fidélis.
Tu vero repulísti, et despexísti : * distulísti Christum tuum.
Evertísti testaméntum servi tui : * profanásti in terra sanctuárium ejus.
Destruxísti omnes sepes ejus : * posuísti firmaméntum ejus formídinem.
Diripuérunt eũ omnes transeúntes viam : * factus est oppróbrium vicínis suis.
Exaltásti déxteram depriméntium eum : * lætificásti omnes inimícos ejus.
Avertísti adjutórium gládii ejus : * et non es auxiliátus ei in bello.
Destruxísti eum ab emundatióne : * et sedem ejus in terram collisísti.
Minorásti dies témporis ejus : * perfudísti eum confusióne.
Usquequo Dómine avértis in finem : * exardéscet sicut ignis ira tua ?
Memoráre, quæ mea substántia : * numquid enim vane constituísti omnes filios hóminum ?
Quis est homo, qui vivet, et non vidébit mortem : * éruet ánimam suam de manu ínferi ?
Ubi sunt misericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine : * sicut jurásti David in veritáte tua ?
Memor esto Dómine oppróbrii servórum tuórum * (quod contínui in sinu meo) multárum Géntium.
Quod exprobravérunt inimíci tui, Dómine : * quod exprobravérunt commutatiónem Christi tui.

Benedíctus Dóminus in ætérnum: * fiat, fiat.

Psalmus 93.

Deus ultiónum Dóminus: * Deus ultiónum líbere egit.

Exaltáre, qui júdicas terram: * redde retributiónem supérbis.

Usquequo peccatóres, Dómine: * úsquequo peccatóres gloriabúntur:

Effabúntur, et loquéntur iniquitátem: * loquéntur omnes, qui operántur injustítiam.

Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt: * et hæreditátem tuam vexavérunt.

Víduam, et ádvenam interfecérunt: * et pupíllos occidérunt.

Et dixérunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intellígite insipiéntes in pópulo: * et stulti aliquándo sápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non consíderat?

Qui córripit Gentes, non árguet: * qui docet hóminem sciéntiam?

Dóminus scit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ sunt.

Beátus homo, quem tu erudíeris Dómine, * et de lege tua docúeris eum:

Ut mítiges ei a diébus malis: * donec fodiátur peccatóri fóvea.

Quia non repéllet Dóminus plebem suam: * et hæreditátem suam non derelínquet.

Quoadúsque justítia convertátur in judícium: * et qui juxta illam omnes, qui recto sunt corde.

Quis consúrget mihi advérsus malignántes? * aut quis stabit mecum advérsus operántes iniquitátem?

Nisi quia Dóminus adjúvit me: * paulo minus habitásset in inférno ánima mea.

Si dicébam: Motus est pes meus: * misericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.

Secúndum multitúdinem dolórum meórum in corde meo: * consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi sedes iniquitátis: * qui fingis labórem in præcépto?

Captábunt in ánimam justi: * et sánguinem innocéntem condemnábunt.

Et factus est mihi Dóminus in refúgium, * et Deus meus in adjutórium spei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipsórum: et in malítia eórum dispérdet eos: * dispérdet illos Dóminus Deus noster.

Antiphona. Benedíctus Dóminus in ætérnum.

Antiphona. Cantáte.

Psalmus 95.

Cantáte Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes gló-

riam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.
Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.
Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.
Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.
Afférte Dño pátriæ Géntium, afférte Dño glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus, quia Dñs regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua. Psalm. 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ,* propter judícia tua, Dómine:
Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram:* nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.
Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Antiph. Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus.
Per Annum. ℣. Intret orátio mea in conspéctu tuo, Dómine. ℟. Inclína aurem tuam ad precem meam.
Pro uno Martyre, ℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Pro pluribus Martyribus.

℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delectèntur in lætítia.

Pro Confessore Pontifice.

℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi. ℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Pro Confessore non Pontif.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Pro una Sancta. ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

AD LAUDES.

Antiph. Spíritu principáli confirma cor meum Deus.

Psalm. Miserére mei. 53.

Antiphona. In veritáte.

Psalmus 142.

Domine exáudi oratiónem meam, áuribus pércipe obsecratiónem meam in veritáte tua: * exáudi me in tua justítia.

Et non intres in judícium cum servo tuo: * quia non justificábitur in conspéctu tuo omnis vivens.

Quia persecútus est inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obscúris sicut mórtuos sæculi: * et anxiátus est super me spíritus meus, in me turbátum est cor meum.

Memor fui diérum antiquórum, meditátus sum in ómnibus opéribus tuis: * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expándi manus meas ad te: * ánima mea sicut terra sine aqua tibi:

Velóciter exáudi me Dómine: * defécit spíritus meus.

Non avértas fáciem tuam a me: * et símilis ero descendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi mane misericórdiam tuam: * quia in te sperávi.

Notam fac mihi viam, in qua ámbulem: * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis Dómine, ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam; * propter nomen tuum Dñe vivificábis me, in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam: * et in misericórdia tua dispérdes inimícos meos.

Et perdes omnes, qui tríbulant ánimam meam: * quóniam ego servus tuus sum.

Antiph. In veritáte tua exáudi me Dómine.

Antiph. Illúmina Dómine vultum tuum super nos.

Psal. Deus Deus meus. 16.

Antiphona. Dómine.

Canticum Habacuc. Cap. 3.

Domine audívi auditiónem tuam, * et tímui.

Dómine opus tuum, * in médio annórum vivífica illud.

In médio annórum notum fácies: * cum irátus fúeris, misericórdiæ recordáberis.

Deus ab Austro véniet: * et sanctus de monte Pharan:

Opéruit cælos glória ejus: *

et laudis ejus plena est terra.
Splendor ejus ut lux erit: * córnua in mánibus ejus.
Ibi abscóndita est fortitúdo ejus: * ante fáciem ejus ibit mors.
Et egrediétur diábolus ante pedes ejus. * Stetit, et mensus est terram.
Aspéxit, et dissólvit Gentes: * et contríti sunt montes sæculi.
Incurváti sunt colles mundi,* ab itinéribus æternitátis ejus.
Pro iniquitáte vidi tentória Æthiópiæ, * turbabúntur pelles terræ Mádian.
Numquid in fluminibus irátus es Dómine? * aut in flumínibus furor tuus? vel in mari indignátio tua?
Qui ascéndes super equos tuos: * et quadrígæ tuæ salvátio.
Súscitans suscitábis arcum tuum, * juraménta tríbubus, quæ locútus es.
Flúvios scindes terræ: vidérunt te, et doluérunt montes:* gurges aquárum tránsiit.
Dedit abyssus vocem suam: * altitúdo manus suas levávit.
Sol et luna stetérunt in habitáculo suo, * in luce sagittárum tuárum, ibunt in splendóre fulgurántis hastæ tuæ.
In frémitu conculcábis terram: * in furóre obstupefácies Gentes.
Egréssus es in salútem pópuli tui, * in salútem cum Christo tuo.
Percussísti caput de domo ímpii: * denudásti fundaméntum ejus usque ad collum.
Maledixísti sceptris ejus, cápiti bellatórum ejus, * veniéntibus ut turbo ad dispergéndum me.
Exultátio eórum, * sicut ejus, qui dévorat páuperem in abscóndito.
Viam fecísti in mari equis tuis: * in luto aquárum multárum.
Audívi, et conturbátus est venter meus: * a voce contremuérunt lábia mea.
Ingrediátur putrédo in óssibus meis, * et subter me scáteat.
Ut requiéscam in die tribulatiónis: * ut ascéndam ad pópulum accínctum nostrum.
Ficus enim non florébit: * et non erit germen in víneis.
Mentiétur opus olívæ: * et arva non áfferent cibum.
Abscindétur de ovíli pecus: * et non erit arméntum in præsépibus.
Ego autem in Dómino gaudébo: * et exultábo in Deo Jesu meo.
Deus Dóminus fortitúdo mea: * et ponet pedes meos quasi cervórum.
Et super excélsa mea dedúcet me victor * in psalmis canéntem.
Antiphona. Dómine audívi audítum tuum, et tímui.
Antiphona. In tympano et choro, in chordis et órgano laudáte Deum.
Psalmus. Laudáte Dóminum de cælis. 18.

Capitulum. Rom. 13.

NOx præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis; sicut in die honéste ambulémus. Hymnus.

ÆTérna cæli glória,
Beáta spes mortálium,
Summi Tonántis Unice,
Castæque proles Vírginis.
Da déxteram surgéntibus,
Exsúrgat et mens sóbria,
Flagrans et in laudem Dei
Grates repéndat débitas.
Ortus refúlget lúcifer,
Præítque solem núntius:
Cadunt tenébræ nóctium:
Lux sancta nos illúminet.
Manénsque nostris sénsibus,
Noctem repéllat sæculi,
Omníque fine témporis
Purgáta servet péctora.
Quæsíta jam primum Fides
In corde radíces agat;
Secúnda spes congáudeat,
Qua major extat Cháritas.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Aña. Per víscera misericórdiæ Dei nostri visitávit nos óriens ex alto.

Preces quando dicuntur, habentur supra in Feria ii. 56.

S A B B A T O.

Ad Matutinum.

Invitator. Dóminum Deum nostrum, * Veníte adorémus.

Psal. Veníte exultémus. 2.

Hymnus.

SUmmæ Parens cleméntiæ,
Mundi regis qui máchinā,
Unius et substántiæ,
Trinúsque persónis Deus.
Nostros pius cum cánticis
Fletus benígne súscipe:
Ut corde puro sórdium
Te perfruámur lárgius.
Lumbos, jecúrque mórbidum
Flammis adúre cóngruis;
Accíncti ut artus éxcubent
Luxu remóto péssimo.
Quicúmque ut horas nóctium
Nunc concinéndo rúmpimus,
Ditémur omnes áffatim
Donis beátæ pátriæ.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Antiphona. Quia mirabília.

Psalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus: * et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dñs salutáre suum: * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ: * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara, et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.

Jubiláte in conspéctu Regis Dómini : * moveátur mare, et plenitúdo ejus; orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dñi : * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte. Psalmus 98.

Dominus regnávit, irascántur pópuli : * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.
Dñs in Sion magnus : * et excélsus super omnes pópulos.
Confiteántur nómini tuo magno : quóniam terríbile, et sanctum est : * et honor regis judícium díligit.
Tu parásti directiónes : * judícium, et justítiam in Jacob tu fecísti.
Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabéllum pedum ejus : * quóniam sanctum est.
Móyses, et Aaron in sacerdótibus ejus : * et Sámuel inter eos, qui ínvocant nomen ejus.
Invocábant Dñm, et ipse exaudiébat eos : * in colúmna nubis loquebátur ad eos.
Custodiébant testimónia ejus : * et præcéptum quod dedit illis.
Dómine Deus noster tu exaudiébas eos : * Deus tu propítius fuísti eis, et ulcíscens in omnes adinventiónes eórum.
Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus : * quóniam sanctus Dñs Deus noster.
Antiphona. Quia mirabília fecit Dóminus.

Sequens Aña, et Psalmus Jubiláte, hic prætermittitur, quando dicitur in Laudibus, ut in Sabbatis, in quibus fit Offic. de S. Maria, et ejus loco dicitur Aña, et Psal. Bonum est confitéri Dómino.

Aña. Jubiláte. Psalm. 99.

Jubiláte Deo omnis terra : * servíte Dómino in lætítia.
Introíte in conspéctu ejus : * in exultatióne.
Scitóte, quóniam Dóminus ipse est Deus : * ipse fecit nos, et non ipsi nos.
Pópulus ejus, et oves páscuæ ejus : * introíte portas ejus in confessióne, átria ejus in hymnis : confitémini illi.
Laudáte nomen ejus : quóniam suávis est Dóminus, in ætérnum misericórdia ejus : * et usque in generatiónem, et generatiónem véritas ejus.

Vel Psalmus 91.

Bonum est confitéri Dómino, * et psállere nómini tuo, Altíssime;
Ad annuntiándum mane misericórdiam tuam, * et veritátem tuam per noctem;
In decachórdo psaltério : * cum cántico, in cíthara.
Quia delectásti me Dñe in factúra tua : * et in opéribus mánuum tuárum exultábo.
Quam magnificáta sunt ópera tua, Dñe! * nimis profúndæ factæ sunt cogitatiónes tuæ.

Vir insípiens, non cognóscet: * et stultus non intélliget hæc.
Cum exórti fúerint peccatóres sicut fœnum: * et apparúerint omnes, qui operántur iniquitátem.
Ut intéreant in sæculum sæculi: * tu autem Altíssimus in ætérnum, Dómine.
Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt: * et dispergéntur omnes, qui operántur iniquitátem.
Et exaltábitur sicut unicórnis cornu meum: * et senéctus mea in misericórdia úberi.
Et despéxit óculus meus inimícos meos: * et in insurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.
Justus ut palma florébit: * sicut cedrus Líbani multiplicábitur.
Plantáti in Domo Dómini: * in átriis domus Dei nostri florébunt.
Adhuc multiplicabúntur in senécta úberi: * et bene patiéntes erunt, ut annúntient:
Quóniam rectus Dóminus Deus noster: * et non est iníquitas in eo.

Psalmus 100.

Misericórdiam, et judícium * cantábo tibi Dómine:
Psallam, et intélligam in via immaculáta, * quando vénies ad me.
Perambulábam in innocéntia cordis mei, * in médio domus meæ.
Non proponébam ante óculos meos rem injústam: * faciéntes prævaricatiónes odívi.
Non adhæsit mihi cor pravum: * declinántem a me malígnum non cognoscébam.
Detrahéntem secréto próximo suo, * hunc persequébar.
Supérbo óculo, et insatiábili corde, * cum hoc non edébam.
Oculi mei ad fidéles terræ, ut sédeant mecum: * ámbulans in via immaculáta, hic mihi ministrábat.
Non habitábit in médio domus meæ, qui facit supérbiam: * qui lóquitur iníqua, non diréxit in conspéctu oculórum meórum.
In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ: * ut dispérderem de civitáte Dómini omnes operántes iniquitátem.
Antiphona. Jubiláte Deo omnis terra.
Vel Aña. Bonum est confitéri Dómino.
Aña. Clamor meus.

Psalmus 101.

Dómine exáudi oratiónem meam: * et clamor meus ad te véniat.
Non avértas fáciem tuam a me: * in quacúmque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.
In quacúmque die invocávero te: * velóciter exáudi me.
Quia defecérunt sicut fumus dies mei: * et ossa mea sicut crémium aruérunt.
Percússus sum ut fœnum, et áruit cor meum: * quia

oblítus sum comédere panem meum.
A voce gémitus mei: * adhæsit os meum carni meæ.
Símilis factus sum pellicáno solitúdinis: * factus sum sicut nyctícorax in domicílio.
Vigilávi, * et factus sum sicut passer solitárius in tecto.
Tota die exprobrábant mihi inimíci mei: * et qui laudábant me, advérsus me jurábant.
Quia cínerem tamquam panem manducábam, * et potum meum cum fletu miscébam.
A fácie iræ, et indignatiónis tuæ: * quia élevans allisísti me.
Dies mei sicut umbra declinavérunt: * et ego sicut fœnum árui.
Tu autem Dómine in ætérnum pérmanes: * et memoriále tuum in generatiónem et generatiónem.
Tu exsúrgens miseréberis Sion: * quia tempus miseréndi ejus, quia venit tempus.
Quóniam placuérunt servis tuis lápides ejus: * et terræ ejus miserebúntur.
Et timébunt Gentes nomen tuum, Dómine: * et omnes reges terræ glóriam tuam.
Quia ædificávit Dñs Sion: * et vidébitur in glória sua.
Respéxit in oratiónem humílium: * et non sprevit precem eórum.
Scribántur hæc in generatióne áltera: * et pópulus, qui creábitur, laudábit Dóminum.
Quia prospéxit de excélso sancto suo: * Dóminus de cælo in terram aspéxit:
Ut audíret gémitus compeditórum: * ut sólveret fílios interemptórum:
Ut annúntient in Sion nomen Dómini: * et laudem ejus in Jerúsalem.
In conveniéndo pópulos in unum, * et reges, ut sérviant Dómino.
Respóndit ei in via virtútis suæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.
Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem et generatiónem anni tui.
Inítio tu Dómine terram fundásti: * et ópera mánuum tuárum sunt cæli.
Ipsi períbunt, tu autem pérmanes: * et omnes sicut vestiméntum veteráscent.
Et sicut opertórium mutábis eos, et mutabúntur: * tu autem idem ipse es, et anni tui non deficient.
Fílii servórum tuórum habitábunt: * et semen eórum in sæculum dirigétur.

Psalmus 102.

Benedic ánima mea Dómino: * et ómnia, quæ intra me sunt, nómini sancto ejus.
Bénedic ánima mea Dómino: * et noli oblivísci omnes retributiónes ejus.
Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis: * qui sanat omnes infirmitátes tuas.

Qui rédimit de intéritu vitam tuam: * qui corónat te in misericórdia, et miseratiónibus.

Qui replet in bonis desidérium tuum: * renovábitur, ut áquilæ, juvéntus tua.

Fáciens misericórdias Dóminus, * et judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias suas Móysi, * filiis Israel voluntátes suas.

Miserátor, et miséricors Dóminus: * longánimis, et multum miséricors.

Non in perpétuum irascétur: * neque in ætérnum comminábitur.

Non secúndum peccáta nostra fecit nobis: * neque secúndum iniquitátes nostras retríbuit nobis.

Quóniam secúndum altitúdinem cæli a terra, * corroborávit misericórdiam suam super timéntes se.

Quantum distat ortus ab occidénte: * longe fecit a nobis iniquitátes nostras.

Quómodo miserétur pater filiórum, misértus est Dóminus timéntibus se: * quóniam ipse cognóvit figméntum nostrum.

Recordátus est, quóniam pulvis sumus: * homo, sicut fœnum dies ejus, tamquam flos agri sic efflorébit.

Quóniam spíritus pertransíbit in illo, et non subsístet: * et non cognóscet ámplius locum suum.

Misericórdia autem Dómini ab ætérno, * et usque in ætérnum super timéntes eum.

Et justítia illíus in filios filiórum, * his, qui servant testaméntum ejus:

Et mémores sunt mandatórum ipsíus, * ad faciéndum ea.

Dóminus in cælo parávit sedem suam: * et regnum ipsíus ómnibus dominábitur.

Benedícite Dómino omnes Angeli ejus: * poténtes virtúte, faciéntes verbum illíus, ad audiéndam vocem sermónum ejus.

Benedícite Dómino omnes virtútes ejus: * minístri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.

Benedícite Dómino ómnia ópera ejus: * in omni loco dominatiónis ejus, bénedic ánima mea Dómino.

Antiphona. Clamor meus ad te véniat Deus.

Antiphona. Bénedic.

Psalmus 103.

Benedic ánima mea Dómino: * Dómine Deus meus magnificátus es veheménter.

Confessiónem, et decórem induísti: * amíctus lúmine sicut vestiménto.

Exténdens cælum sicut pellem: * qui tegis aquis superióra ejus.

Qui ponis nubem ascénsum tuum: * qui ámbulas super pennas ventórum.

Qui facis ángelos tuos spíritus: * et minístros tuos ignem uréntem.

Qui fundásti terram super stabilitátem suam: * non inclinábitur in sæculum sæculi.

Abyssus, sicut vestiméntum, amíctus ejus: * super montes stabunt aquæ.
Ab increpatióne tua fúgient: * a voce tonítrui tui formidábunt.
Ascéndunt montes, et descéndunt campi, * in locum quem fundásti eis.
Términum posuísti, quem non transgrediéntur: * neque converténtur operíre terram.
Qui emíttis fontes in convállibus: * inter médium móntium pertransíbunt aquæ.
Potábunt omnes béstiæ agri: * expectábunt ónagri in siti sua.
Super ea vólucres cæli habitábunt: * de médio petrárum dabunt voces.
Rigans montes de superióribus suis: * de fructu óperum tuórum satiábitur terra.
Prodúcens fœnum juméntis: * et herbam servitúti hóminum:
Ut edúcas panem de terra: * et vinum lætíficet cor hóminis:
Ut exhílaret fáciem in óleo: * et panis cor hóminis confírmet.
Saturabúntur ligna campi, et cedri Líbani, quas plantávit: * illic pásseres nidificábunt.
Heródii domus dux est eórum: * montes excélsi cervis: petra refúgium herináciis.
Fecit lunam in témpora: * sol cognóvit occásum suum.
Posuísti ténebras, et facta est nox: * in ipsa pertransíbunt omnes béstiæ sylvæ.
Cátuli leónum rugiéntes, ut rápiant, * et quærant a Deo escam sibi.
Ortus est sol, et congregáti sunt: * et in cubílibus suis collocabúntur.
Exíbit homo ad opus suum: * et ad operatiónem suam usque ad vésperum.
Quam magnificáta sunt ópera tua, Dómine! * ómnia in sapiéntia fecísti: impléta est terra possessióne tua.
Hoc mare magnum, et spatiósum mánibus: * illic réptília, quorum non est númerus.
Animália pusílla cum magnis: * illic naves pertransíbunt.
Draco iste, quem formásti ad illudéndum ei: * ómnia a te expéctant, ut des illis escam in témpore.
Dante te illis, cólligent: * aperiénte te manum tuam, ómnia implebúntur bonitáte.
Averténte autem te fáciem, turbabúntur: * áuferes spíritum eórum, et defícient, et in púlverem suum reverténtur.
Emíttes spíritum tuum, et creabúntur: * et renovábis fáciem terræ.
Sit glória Dómini in sæculum: * lætábitur Dóminus in opéribus suis:
Qui réspicit terram, et facit eam trémere: * qui tangit montes, et fúmigant.
Cantábo Dómino in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu sum.

Jucúndum sit ei elóquium meum: * ego vero delectábor in Dómino.

Defíciant peccatóres a terra, et iníqui ita ut non sint: * bénedic ánima mea Dómino.

Psalmus 104.

Confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus: * annuntiáte inter Gentes ópera ejus.

Cantáte ei, et psállite ei: * narráte ómnia mirabília ejus.

Laudámini in nómine sancto ejus: * lætétur cor quæréntium Dóminum.

Quærite Dóminum, et confirmámini: * quærite fáciem ejus semper.

Mementóte mirabílium ejus, quæ fecit: * prodígia ejus, et judícia oris ejus.

Semen Abraham, servi ejus: * filii Jacob elécti ejus.

Ipse Dóminus Deus noster: * in univérsa terra judícia ejus.

Memor fuit in sæculum testaménti sui; * verbi, quod mandávit in mille generatiónes.

Quod dispósuit ad Abraham: * et juraménti sui ad Isaac.

Et státuit illud Jacob in præcéptum: * et Israel in testaméntum ætérnum.

Dicens: Tibi dabo terram Chánaan, * funículum hæreditátis vestræ.

Cum essent número brevi, * paucíssimi et íncolæ ejus:

Et pertransiérunt de Gente in Gentem, * et de regno ad pópulum álterum.

Non relíquit hóminem nocére eis: * et corrípuit pro eis reges.

Nolíte tángere christos meos: * et in prophétis meis nolíte malignári.

Et vocávit famem super terram: * et omne firmaméntum panis contrívit.

Misit ante eos virum: * in servum venúmdatus est Joseph.

Humiliavérunt in compédibus pedes ejus, ferrum pertránsiit ánimam ejus, * donec veníret verbum ejus.

Elóquium Dómini inflammávit eum, * misit rex, et solvit eum, princeps populórum, et dimísit eum.

Constítuit eum dóminum domus suæ: * et príncipem omnis possessiónis suæ.

Ut erudíret príncipes ejus sicut semetípsum: * et senes ejus prudéntiam docéret.

Et intrávit Israel in Ægyptum: * et Jacob áccola fuit in terra Cham.

Et auxit pópulum suum veheménter: * et firmávit eum super inimícos ejus.

Convértit cor eórum, ut odírent pópulum ejus: * et dolum fácerent in servos ejus.

Misit Móysen servum suum: * Aaron, quem elégit ipsum.

Pósuit in eis verba signórum suórum: * et prodigiórum in terra Cham.

Misit ténebras, et obscurávit: * et non exacerbávit sermónes suos.

Convértit aquas eórum in

sánguinem : * et occídit pisces eórum.

Edidit terra eórum ranas * in penetrálibus regum ipsórum.

Dixit, et venit cœnomyía : * et cínifes in ómnibus fínibus eórum.

Pósuit plúvias eórum grándinem ; * ignem comburéntem in terram ipsórum.

Et percússit víneas eórum, et ficúlneas eórum : * et contrívit lignum fínium eórum.

Dixit, et venit locústa, et bruchus, * cujus non erat númerus :

Et comédit omne fœnum in terra eórum : * et comédit omnem fructum terræ eórum.

Et percússit omne primogénitum in terra eórum : * primítias omnis labóris eórum.

Et edúxit eos cum argénto et auro : * et non erat in tríbubus eórum infírmus.

Lætáta est Ægyptus in profectióne eórum : * quia incúbuit timor eórum super eos.

Expándit nubem in protectiónem eórum, * et ignem, ut lucéret eis per noctem.

Petiérunt, et venit cotúrnix : * et pane cæli saturávit eos.

Dirúpit petram, et fluxérunt aquæ : * abiérunt in sicco flúmina ;

Quóniam memor fuit verbi sancti sui, * quod hábuit ad Abraham púerum suum.

Et edúxit pópulum suum in exultatióne, * et eléctos suos in lætítia.

Et dedit illis regiónes Géntium : * et labóres populórum possedérunt.

Ut custódiant justificatiónes ejus, * et legem ejus requírant.

Antiph. Bénedic ánima mea Dómino.

Aña. Vísita nos. Psal. 105.

Confitémini Dómino quóniam bonus : * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Quis loquétur poténtias Dómini : * audítas fáciet omnes laudes ejus?

Beáti, qui custódiunt judícium : * et fáciunt justítiam in omni témpore.

Meménto nostri Dómine in beneplácito pópuli tui : * vísita nos in salutári tuo.

Ad vidéndum in bonitáte electórum tuórum, ad lætándum in lætítia Gentis tuæ : * ut laudéris cum hæreditáte tua.

Peccávimus cum pátribus nostris : * injúste égimus ; iniquitátem fécimus.

Patres nostri in Ægypto non intellexérunt mirabília tua : * non fuérunt mémores multitúdinis misericórdiæ tuæ.

Et irritavérunt ascendéntes in mare, * mare rubrum.

Et salvávit eos propter nomen suum : * ut notam fáceret poténtiam suam.

Et increpuit mare rubrum, et exsiccátum est : * et dedúxit eos in abyssis sicut in

desérto.

Et salvávit eos de manu odiéntium : * et redémit eos de manu inimíci.

Et opéruit aqua tribulántes eos: * unus ex eis non remánsit.

Et credidérunt verbis ejus: * et laudavérunt laudem ejus.

Cito fecérunt, oblíti sunt óperum ejus : * et non sustinuérunt consílium ejus.

Et concupiérunt concupiscéntiam in desérto: * et tentavérunt Deum in inaquóso.

Et dedit eis petitiónem ipsórum : * et misit saturitátem in ánimas eórum.

Et irritavérunt Móysen in castris, * Aaron sanctum Dómini.

Apérta est terra, et deglutívit Dathan : * et opéruit super congregatiónem Abíron.

Et exársit ignis in synagóga eórum : * flamma combússit peccatóres.

Et fecérunt vítulum in Horeb: * et adoravérunt scúlptile.

Et mutavérunt glóriam suam * in similitúdinem vítuli comedéntis fœnum.

Oblíti sunt Deum, qui salvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham : terribília in mari rubro.

Et dixit, ut dispérderet eos: * si non Móyses eléctus ejus stetísset in confractióne in conspéctu ejus.

Ut avérteret iram ejus, ne dispérderet eos : * et pro níhilo habuérunt terram desiderábilem :

Non credidérunt verbo ejus, et murmuravérunt in tabernáculis suis: * non exaudiérunt vocem Dómini.

Et elevávit manum suam super eos : * ut prostérneret eos in desérto.

Et ut dejíceret semen eórum in natiónibus : * et dispérgeret eos in regiónibus.

Et initiáti sunt Beélphegor : * et comedérunt sacrifícia mortuórum.

Et irritavérunt eum in adinventiónibus suis : * et multiplicáta est in eis ruína.

Et stetit Phínees, et placávit : * et cessávit quassátio.

Et reputátum est ei in justítiam, * in generatiónem et generatiónem usque in sempitérnum.

Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis : * et vexátus est Móyses propter eos : quia exacerbavérunt spíritum ejus.

Et distínxit in lábiis suis: * non disperdidérunt Gentes, quas dixit Dóminus illis.

Et commíxti sunt inter Gentes, et didicérunt ópera eórum : * et serviérunt sculptílibus eórum : et factum est illis in scándalum.

Et immolavérunt fílios suos, * et fílias suas dæmóniis.

Et effudérunt sánguinem innocéntem : * sánguinem filiórum suórum, et filiárum suárum, quas sacrificavérunt sculptílibus Chánaan.

Et inféсta est terra in sanguínibus, et contamináta est

in opéribus eórum : * et fornicáti sunt in adinventiónibus suis.

Et irátus est furóre Dóminus in pópulum suum: * et abominátus est hæreditátem suam.

Et trádidit eos in manus Géntium: * et domináti sunt eórum, qui odérunt eos.

Et tribulavérunt eos inimíci eórum, et humiliáti sunt sub mánibus eórum : * sæpe liberávit eos.

Ipsi autem exacerbavérunt eum in consílio suo: * et humiliáti sunt in iniquitátibus suis.

Et vidit, cum tribularéntur:* et audívit oratiónem eórum.

Et memor fuit testaménti sui : * et pœnítuit eum secúndum multitúdinem misericórdiæ suæ.

Et dedit eos in misericórdias: * in conspéctu ómnium, qui céperant eos.

Salvos nos fac Dómine Deus noster : * et cóngrega nos de natiónibus.

Ut confiteámur nómini sancto tuo: * et gloriémur in laude tua.

Benedíctus Dóminus Deus Israel a sæculo, et usque in sæculum : * et dicet omnis pópulus : Fiat, fiat.

Psalmus 106.

Confitémini Dómino quóniam bonus : * quóniam in sæculum misericórdia ejus.

Dicant, qui redémpti sunt a Dómino, quos redémit de manu inimíci : * et de regiónibus congregávit eos.

A solis ortu, et occásu : * ab Aquilóne, et mari.

Erravérunt in solitúdine in inaquóso : * viam civitátis habitáculi non invenérunt.

Esuriéntes, et sitiéntes : * ánima eórum in ipsis defécit.

Et clamavérunt ad Dóminum, cum tribularéntur: * et de necessitátibus eórum erípuit eos.

Et dedúxit eos in viam rectam : * ut irent in civitátem habitatiónis.

Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus: * et mirabília ejus filiis hóminum.

Quia satiávit ánimam inánem: * et ánimam esuriéntem satiávit bonis.

Sedéntes in ténebris, et umbra mortis : * vinctos in mendicitáte, et ferro.

Quia exacerbavérunt elóquia Dei : * et consílium Altíssimi irritavérunt.

Et humiliátum est in labóribus cor eórum : * infirmáti sunt, nec fuit, qui adjuváret.

Et clamavérunt ad Dóminum, cum tribularéntur : * et de necessitátibus eórum liberávit eos.

Et edúxit eos de ténebris, et umbra mortis : * et víncula eórum disrúpit.

Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus : * et mirabília ejus filiis hóminum.

Quia contrívit portas æreas:* et vectes férreos confrégit.

Suscépit eos de via iniquitátis eórum : * propter injustítias enim suas humiliáti sunt.

Omnem escam abomináta est ánima eórum : * et appropinquavérunt usque ad portas mortis.

Et clamavérunt ad Dóminum, cum tribularéntur: * et de necessitátibus eórum liberávit eos.

Misit verbum suum, et sanávit eos : * et erípuit eos de interitiónibus eórum.

Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus : * et mirabília ejus fíliis hóminum :

Et sacríficent sacrifícium laudis : * et annúntient ópera ejus in exultatióne.

Qui descéndunt mare in návibus : * faciéntes operatiónem in aquis multis.

Ipsi vidérunt ópera Dómini: * et mirabília ejus in profúndo.

Dixit, et stetit spíritus procéllæ : * et exaltáti sunt fluctus ejus.

Ascéndunt usque ad cælos, et descéndunt usque ad abyssos : * ánima eórum in malis tabescébat.

Turbáti sunt, et moti sunt sicut ébrius : * et omnis sapiéntia eórum devoráta est.

Et clamavérunt ad Dóminum cum tribularéntur : * et de necessitátibus eórum edúxit eos.

Et státuit procéllam ejus in auram : * et siluérunt fluctus ejus.

Et lætáti sunt, quia siluérunt : * et dedúxit eos in portum voluntátis eórum.

Confiteántur Dómino misericórdiæ ejus : * et mirabília ejus fíliis hóminum.

Et exáltent eum in Ecclésia plebis : * et in cáthedra seniórum laudent eum.

Pósuit flúmina in desértum : * et éxitus aquárum in sitim.

Terram fructíferam in salsúginem, * a malítia inhabitántium in ea.

Pósuit desértum in stagna aquárum : * et terram sine aqua in éxitus aquárum.

Et collocávit illic esuriéntes : * et constituérunt civitátem habitatiónis.

Et seminavérunt agros, et plantavérunt víneas : * et fecérunt fructum nativitátis.

Et benedíxit eis, et multiplicáti sunt nimis : * et juménta eórum non minorávit.

Et pauci facti sunt : * et vexáti sunt a tribulatióne malórum, et dolóre.

Effúsa est contémptio super príncipes : * et erráre fecit eos in ínvio, et non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia : * et pósuit sicut oves famílias.

Vidébunt recti, et lætabúntur : * et omnis iníquitas oppilábit os suum.

Quis sápiens, et custódiet hæc ? * et intélliget misericórdias Dómini ?

Antiphona. Vísita nos Dómine in salutári tuo.

Aña. Confitébor Dómino.

Psalmus 107.

PArátum cor meum Deus, parátum cor meum: * cantábo, et psallam in glória mea.

Exsúrge glória mea, exsúrge psaltérium, et cíthara: * exsúrgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine: * et psallam tibi in natiónibus.

Quia magna est super cælos misericórdia tua: * et usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre super cælos Deus, et super omnem terram glória tua: * ut liberéntur dilécti tui.

Salvum fac déxtera tua, et exáudi me: * Deus locútus est in sancto suo.

Exultábo, et dívidam Síchimam, * et convállem tabernaculórum dimétiar.

Meus est Gálaad, et meus est Manásses: * et Ephraim suscéptio cápitis mei.

Juda rex meus: * Moab lebes spei meæ.

In Idumæam exténdam calceaméntum meum: * mihi alienígenæ amíci facti sunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu Deus, qui repulísti nos, * et non exíbis Deus in virtútibus nostris?

Da nobis auxílium de tribulatióne: * quia vana salus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * et ipse ad níhilum dedúcet inimícos nostros.

Psalmus 108.

DEus laudem meam ne tacúeris: * quia os peccatóris, et os dolósi super me apértum est.

Locúti sunt advérsum me lingua dolósa, et sermónibus ódii circumdedérunt me: * et expugnavérunt me gratis.

Pro eo, ut me dilígerent, detrahébant mihi: * ego autem orábam.

Et posuérunt advérsum me mala pro bonis: * et ódium pro dilectióne mea.

Constítue super eum peccatórem: * et diábolus stet a dextris ejus.

Cum judicátur, éxeat condemnátus: * et orátio ejus fiat in peccátum.

Fiant dies ejus pauci: * et episcopátum ejus accípiat alter.

Fiant filii ejus órphani: * et uxor ejus vídua.

Nutántes transferántur filii ejus, et mendícent: * et ejiciántur de habitatiónibus suis.

Scrutétur fœnerátor omnem substántiam ejus: * et dirípiant aliéni labóres ejus.

Non sit illi adjútor: * nec sit qui misereátur pupíllis ejus.

Fiant nati ejus in intéritum: * in generatióne una deleátur nomen ejus.

In memóriam rédeat iníquitas patrum ejus in conspéctu Dómini: * et peccátum matris ejus non deleátur.

Fiant contra Dóminum semper, et dispéreat de terra

memória eórum : * pro eo quod non est recordátus fácere misericórdiam.

Et persecútus est hóminem ínopem, et mendícum, * et compúnctum corde mortificáre.

Et diléxit maledictiónem, et véniet ei : * et nóluit benedictiónem, et elongábitur ab eo.

Et índuit maledictiónem sicut vestiméntum : * et intrávit sicut aqua in interióra ejus, et sicut óleum in óssibus ejus.

Fiat ei sicut vestiméntum, quo operítur : * et sicut zona, qua semper præcíngitur.

Hoc opus eórum, qui détrahunt mihi apud Dóminum : * et qui loquúntur mala advérsus ánimam meam.

Et tu Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum : * quia suávis est misericórdia tua.

Líbera me, quia egénus, et pauper ego sum : * et cor meum conturbátum est intra me.

Sicut umbra cum declínat, ablátus sum : * et excússus sum sicut locústæ.

Génua mea infirmáta sunt a jejúnio : * et caro mea immutáta est propter óleum.

Et ego factus sum oppróbrium illis : * vidérunt me, et movérunt cápita sua.

Adjuva me Dómine Deus meus : * salvum me fac secúndum misericórdiam tuam.

Et sciant, quia manus tua hæc : * et tu Dñe fecísti eam.

Maledícent illi, et tu benedíces : * qui insúrgunt in me, confundántur : servus autem tuus lætábitur.

Induántur, qui détrahunt mihi, pudóre : * et operiántur sicut diplóide confusióne sua.

Confitébor Dómino nimis in ore meo : * et in médio multórum laudábo eum.

Quia ástitit a déxtris páuperis : * ut salvam fáceret a persequéntibus ánimam meam.

Antiphona. Confitébor Dómino nimis in ore meo.

Per Annum. ℣. Dómine exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

Pro beata Maria. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

AD LAUDES.

Antiphona. Benígne fac in bona voluntáte tua Dómine.

Psalmus. Miserére 53.

Aña. Bonum est.

Psalmus 91.

Bonum est confitéri Dómino : * et psállere nómini tuo, Altíssime.

Ad annuntiándum mane misericórdiam tuam : * et veritátem tuam per noctem.

In decachórdo psaltério : * cum cántico, in cíthara.

Quia delectásti me Dñe in factúra tua : * et in opéribus mánuum tuárum exultábo.

Quam magnificáta sunt ópera tua, Dómine! * nimis

profúndæ factæ sunt cogitatiónes tuæ.

Vir insípiens non cognóscet: * et stultus non intélliget hæc.

Cum exórti fúerint peccatóres sicut fœnum: * et apparúerint omnes, qui operántur iniquitátem.

Ut intéreant in sæculum sæculi: * tu autem Altíssimus in ætérnum Dómine.

Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt: * et dispergéntur omnes, qui operántur iniquitátem.

Et exaltábitur sicut unicórnis cornu meum: * et senéctus mea in misericórdia úberi.

Et despéxit óculus meus inimícos meos: * et in insurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Justus ut palma florébit: * sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri florébunt.

Adhuc multiplicabúntur in senécta úberi: * et bene patiéntes erunt, ut annúntient:

Quóniam rectus Dóminus Deus nóster: * et non est iníquitás in eo.

Antiphona. Bonum est confitéri Dómino.

Antiphona. Métuant Dóminum omnes fines terræ.

Psalm. Deus Deus meus: * ad te. 16.

Aña. Date magnitúdinem.

Canticum Moysi. Deut. 32.

Udíte cæli, quæ loquor, * áudiat terra verba oris mei.

Concréscat ut plúvia doctrína mea, * fluat ut ros elóquium meum,

Quasi imber super herbam, et quasi stillæ super grámina.

* Quia nomen Dñi invocábo: Date magnificéntiam Deo nostro. * Dei perfécta sunt ópera, et omnes viæ ejus judícia:

Deus fidélis, et absque ulla iniquitáte, justus, et rectus. * Peccavérunt ei, et non filii ejus in sórdibus:

Generátio prava, atque pervérsa. * Hæccíne reddis Dño, pópule stulte, et insípiens?

Numquid non ipse est pater tuus, * qui possédit te, et fecit, et creávit te?

Meménto diérum antiquórum, * cógita generatiónes síngulas:

Intérroga patrem tuum, et annuntiábit tibi; * majóres tuos, et dicent tibi.

Quando dividébat Altíssimus Gentes: * quando separábat filios Adam,

Constítuit términos populórum * juxta númerum filiórum Israel.

Pars autem Dómini, pópulus ejus: * Jacob funículus hæreditátis ejus.

Invénit eum in terra desérta, * in loco horróris, et vastæ solitúdinis:

Circumdúxit eum, et dócuit: * et custodívit quasi pupíllam óculi sui.

Sicut áquila próvocans ad volándum pullos suos, * et super eos vólitans.

Expándit alas suas, et assúmpsit eum, * atque portávit in húmeris suis.

Dóminus solus dux ejus fuit: * et non erat cum eo deus aliénus.

Constítuit eum super excélsam terram: * ut comédere fructus agrórum,

Ut súgeret mel de petra, * oleúmque de saxo duríssimo.

Bútyrum de arménto, et lac de óvibus * cum ádipe agnórum, et aríetum filiórum Basan:

Et hircos cum medúlla trítici, * et sánguinem uvæ bíberet meracíssimum.

Incrassátus est diléctus, et recalcitrávit: * incrassátus, impinguátus, dilatátus,

Derelíquit Deum factórem suum, * et recéssit a Deo salutári suo.

Provocavérunt eum in diis aliénis, * et in abominatiónibus ad iracúndiam concitavérunt.

Immolavérunt dæmóniis, et non Deo, *diis, quos ignorábāt: Novi, recentésque venérunt, * quos non coluérunt patres eórum.

Deum, qui te génuit, dereliquísti, * et oblítus es Dómini creatóris tui.

Vidit Dóminus, et ad iracúndiam concitátus est: * quia provocavérunt eum fílii sui, et fíliæ.

Et ait: Abscóndam fáciem meam ab eis, * et considerábo novíssima eórum:

Generátio enim pervérsa est, * et infidéles fílii.

Ipsi me provocavérunt in eo, qui non erat Deus, * et irritavérunt in vanitátibus suis:

Et ego provocábo eos in eo, qui non est pópulus: * et in Gente stulta irritábo illos.

Ignis succénsus est in furóre meo, * et ardébit usque ad inférni novíssima:

Devorabítque terram cum gérmine suo: * et móntium fundaménta combúret.

Congregábo super eos mala: * et sagíttas meas complébo in eis.

Consuméntur fame, * et devorábunt eos aves morsu amaríssimo:

Dentes bestiárum immíttam in eos, * cum furóre trahéntium super terram, atque serpéntium.

Foris vastábit eos gládius, et intus pavor: * júvenem simul ac vírginem, lacténtem cum hómine sene.

Dixi: Ubinam sunt? * cessáre fáciam ex homínibus memóriam eórum.

Sed propter iram inimicórum dístuli: * ne forte superbírent hostes eórum.

Et dícerent: Manus nostra excélsa, et non Dóminus, * fecit hæc ómnia.

Gens absque consílio est, et sine prudéntia. * Utinam sáperent, et intellígerent, ac novíssima providérent.

Quómodo persequátur unus mille, * et duo fugent decem míllia?
Nonne ídeo, quia Deus suus véndidit eos: * et Dóminus conclúsit illos?
Non enim est Deus noster, ut dii eórum: * et inimíci nostri sunt júdices.
De vínea Sodomórum, vínea eórum: * et de suburbánis Gomórrhæ.
Uva eórum uva fellis, * et botri amaríssimi.
Fel dracónum vinum eórum, * et venénum áspidum insanábile.
Nonne hæc cóndita sunt apud me, * et signáta in thesáuris meis?
Mea est últio, et ego retríbuam in témpore: * ut labátur pes eórum.
Juxta est dies perditiónis, * et adésse festínant témpora.
Judicábit Dóminus pópulum suum, * et in servis suis miserébitur:
Vidébit, quod infirmáta sit manus, * et clausi quoque defecérunt, residuíque consúmpti sunt.
Et dicet: Ubi sunt dii eórum, * in quibus habébant fidúciam?
De quorum víctimis comedébant ádipes, * et bibébant vinum libáminum.
Surgant, et opitueléntur vobis, * et in necessitáte vos prótegant.
Vidéte, quod ego sim solus, * et non sit álius Deus præter me.
Ego occídam, et ego vívere fáciam: percútiam, et ego sanábo, * et non est, qui de manu mea possit erúere.
Levábo ad cælum manum meam, et dicam: * Vivo ego in ætérnum.
Si acúero ut fulgur gládium meum: * et arripúerit judícium manus mea:
Reddam ultiónem hóstibus meis, * et his, qui odérunt me, retríbuam.
Inebriábo sagíttas meas sánguine, * et gládius meus devorábit carnes.
De cruóre occisórum, * et de captivitáte, nudáti inimicórum cápitis.
Laudáte Gentes pópulum ejus, * quia sánguinem servórum suórum ulciscétur:
Et vindíctam retríbuet in hostes eórum, * et propítius erit terræ pópuli sui.
Antiphona. Date magnitúdinem Deo nostro.
Antiphona. In cymbalis benesonántibus laudáte Deum.
Psalm. Laudáte Dóminum de cælis. 18.

Capitulum. Rom. 13.

Nox præcéssit, dies autem appropinquávit: abjiciámus ergo ópera tenebrárum, et induámur arma lucis; sicut in die honéste ambulémus.

Hymnus.

Auróra jam spargit polum,
Terris dies illábitur:
Lucis resúltat spículum,
Discédat omne lúbricum.
Phantásma noctis éxulet,
Mentis reátus córruat;
Quidquid tenébris hórridum
Nox áttulit culpæ, cadat.
Ut mane, quod nos últimum

Hic deprecámur cérnui,
Cum luce nobis éffluat,
Hoc dum canóre cóncrepat.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℟. Exultávimus, et delectáti sumus.

Ad Benedictus, Antiphona. Illumináre Dómine his, qui in ténebris sedent, et dírige pedes nostros in viam pacis, Deus Israel.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur supra in Feria secunda. 56.

D O M I N I C A

Ad Vesperas.

Pater noster. Ave María. ℣. Deus in adjutórium. 16.

Antiph. Dixit Dóminus.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis.

Donec ponam inimícos tuos: * scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ, in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.

Aña. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis.

Aña. Fidélia.

Psalmus 110.

Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo: * in consílio justórum, et congregatióne.

Magna ópera Dómini: * exquisíta in omnes voluntátes ejus.

Conféssio, et magnificéntia opus ejus: * et justítia ejus manet in sæculum sæculi.

Memóriam fecit mirabílium suórum, miséricors et miserátor Dóminus: * escam dedit timéntibus se.

Memor erit in sæculum testaménti sui: * virtútem óperum suórum annuntiábit pópulo suo:

Ut det illis hæreditátem Géntium: * ópera mánuum ejus, véritas, et judícium.

Fidélia ómnia mandáta ejus: confirmáta in sæculum sæculi, * facta in veritáte, et æquitáte.

Redemptiónem misit pópulo suo: * mandávit in ætérnum testaméntum suum.

Sanctum, et terríbile nomen ejus: * inítium sapiéntiæ timor Dómini.

Intelléctus bonus ómnibus faciéntibus eum: * laudátio ejus manet in sæculum sæculi.

Aña. Fidélia ómnia mandá-

ta ejus, confirmáta in sæculum sæculi. Aña. In mandátis. Psalmus 111.

BEátus vir, qui timet Dóminum: * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit semen ejus: * generátio rectórum benedicétur.

Glória, et divítiæ in domo ejus: * et justítia ejus manet in sæculum sæculi.

Exórtum est in ténebris lumen rectis: * miséricors, et miserátor, et justus.

Jucúndus homo, qui miserétur, et cómmodat, dispónet sermónes suos in judício: * quia in ætérnum non commovébitur.

In memória ætérna erit justus: * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus speráre in Dómino, confirmátum est cor ejus: * non commovébitur, donec despíciat inimícos suos.

Dispérsit, dedit paupéribus, justítia ejus manet in sæculum sæculi, * cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit, et irascétur, déntibus suis fremet, et tabéscet: * desidérium peccatórum períbit.

Antiphona. In mandátis ejus cupit nimis.

Aña. Sit nomen Dómini.

Psalmus 112.

LAudáte púeri Dñum: * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dñi.

Excélsus super omnes Gentes Dóminus, * et super cælos glória ejus.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cælo, et in terra?

Súscitans de terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem:

Ut cóllocet eum cum princípibus: * cum princípibus pópuli sui.

Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.

Antiph. Sit nomen Dómini benedíctum in sæcula.

Aña. Nos, qui vívimus.

Psalmus 113.

IN éxitu Israel de Ægypto, * domus Jacob de pópulo bárbaro:

Facta est Judæa sanctificátio ejus, * Israel potéstas ejus.

Mare vidit, et fugit: * Jordánis convérsus est retrórsum.

Montes exultavérunt ut aríetes: * et colles sicut agni óvium.

Quid est tibi mare, quod fugísti? * et tu Jordánis, quia convérsus es retrórsum?

Montes exultástis sicut aríetes, * et colles sicut agni óvium.

A fácie Dómini mota est terra: * a fácie Dei Jacob.

Qui convértit petram in stagna aquárum, * et rupem in fontes aquárum.

Non nobis, Dómine, non nobis; * sed nómini tuo da glóriam.
Super misericórdia tua, et veritáte tua: * nequándo dicant Gentes: Ubi est Deus eórum?
Deus autem noster in cælo: * ómnia quæcúmque vóluit, fecit.
Simulácra Géntium argéntum et aurum: * ópera mánuum hóminum.
Os habent, et non loquéntur: * óculos habent, et non vidébunt.
Aures habent, et non áudient: * nares habent, et non odorábunt.
Manus habent, et non palpábunt: pedes habent, et non ambulábunt: * non clamábunt in gútture suo.
Símiles illis fiant, qui fáciunt ea: * et omnes, qui confídunt in eis.
Domus Israel sperávit in Dómino: * adjútor eórum, et protéctor eórum est.
Domus Aaron sperávit in Dómino: * adjútor eórum, et protéctor eórum est.
Qui timent Dóminum, speravérunt in Dómino: * adjútor eórum, et protéctor eórum est.
Dóminus memor fuit nostri: * et benedíxit nobis.
Benedíxit dómui Israel: * benedíxit dómui Aaron.
Benedíxit ómnibus, qui timent Dóminum, * pusíllis cum majóribus.
Adjíciat Dóminus super vos: * super vos, et super filios vestros.
Benedícti vos a Dómino: * qui fecit cælum, et terram.
Cælum cæli Dño: * terram autem dedit filiis hóminum.
Non mórtui laudábunt te, Dómine: * neque omnes, qui descéndunt in inférnum.
Sed nos, qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Antiph. Nos, qui vívimus, benedícimus Dómino.

Capitulum. 2. Cor. 1.

BEnedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.
℟. Deo grátias.

Hymnus.

LUcis Creátor óptime,
Lucem diérum próferens,
Primórdiis lucis novæ
Mundi parans oríginem.
Qui mane junctum vésperi
Diem vocári præcipis,
Illábitur tetrum chaos,
Audi preces cum flétibus.
Ne mens graváta crímine
Vitæ sit exul múnere,
Dum nil perénne cógitat,
Seséque culpis ílligat.
Cæléste pulset óstium;
Vitále tollat præmium;
Vitémus omne nóxium;
Purgémus omne péssimum.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Prædictus Hymnus cum suo Versu dicitur a Dominica iii. post Pentecosten, usque ad Adventum. Capit. vero prædict. dicitur in eisdem Dominicis, post Pent. Dicitur etiam in feriali Offic. ab Oct. Pentecostes usque ad Adventum. Similiter et Versic. Añæ autem cum Psalmis semper dicuntur ut supra, quando fit Officium de Dominica.

Canticum B. M. Virginis. Lucæ 1.

MAgníficat * ánima mea Dóminum:

Et exultávit spíritus meus * in Deo salutári meo.

Quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna, qui potens est, * et sanctum nomen ejus.

Et misericórdia ejus a progénie in progénies * timéntibus eum.

Fecit poténtiam in bráchio suo: * dispérsit supérbos mente cordis sui.

Depósuit poténtes de sede, * et exaltávit húmiles.

Esuriéntes implévit bonis: * et dívites dimísit inánes.

Suscépit Israel púerum suum, * recordátus misericórdiæ suæ.

Sicut locútus est ad patres nostros, * Abraham, et sémini ejus in sæcula.

Glória Patri.

Deinde dicitur Antiphona, et Oratio propria.

FERIA SECUNDA
Ad Vesperas.

Antiphona. Inclinávit.

Psalmus 114.

DIléxi, quóniam exáudiet Dóminus * vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem suam mihi: * et in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis: * et perícula inférni invenérunt me.

Tribulatiónem, et dolórem invéni: * et nomen Dómini invocávi.

O Dómine líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, et justus, et Deus noster miserétur.

Custódiens párvulos Dóminus: * humiliátus sum, et liberávit me.

Convértere ánima mea in réquiem tuam: * quia Dóminus benefécit tibi.

Quia erípuit ánimam meam de morte: * óculos meos a lácrymis, pedes meos a lapsu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Antiphona. Inclinávit Dóminus aurem suam mihi.

Aña. Crédidi. Psalm. 115.

CRédidi, propter quod locútus sum: * ego autem humiliátus sum nimis.

Ego dixi in excéssu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retríbuam Dño, * pro ómnibus, quæ retríbuit mihi?

Cálicem salutáris accípiam: * et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.
O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et filius ancíllæ tuæ.
Dirupísti víncula mea: * tibi sacrificábo hóstiam laudis, et nomen Dñi invocábo.
Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli ejus: * in átriis domus Dñi, in médio tui Jerúsalem.
Aña. Crédidi, propter quod locútus sum.
Aña. Laudáte. Psalm. 116.
LAudáte Dóminum omnes Gentes: * laudáte eum omnes pópuli:
Quóniam confirmáta est super nos misericórdia ejus: * et véritas Dñi manet in ætérnum.
Aña. Laudáte Dóminum omnes Gentes.
Antiph. Clamávi.

Canticum Graduum.
Psalmus 119.

AD Dóminum cum tribulárer, clamávi: * et exaudívit me.
Dómine líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.
Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?
Sagíttæ poténtis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.
Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est: habitávi cum habitántibus Cedar: * multum íncola fuit ánima mea.
Cum his, qui odérunt pacem, eram pacíficus, * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.
Antiphona. Clamávi, et exaudívit me. Aña. Unde véniet. Psalmus 120.
LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.
Auxílium meum a Dño, * qui fecit cælum, et terram.
Non det in commotiónem pedem tuum: * neque dormítet, qui custódit te.
Ecce non dormitábit, neque dórmiet, * qui custódit Israel.
Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua, * super manum déxteram tuam.
Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.
Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.
Dóminus custódiat intróitum tuum, et éxitum tuum: * ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Antiphona. Unde véniet auxílium mihi.

Capitulum. 2. Cor. 1.

BEnedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.
℟. Deo grátias. Hymnus.
IMménse cæli Cónditor,
Qui mixta ne confúnderent,

Aquæ fluénta dívidens,
Cælum dedísti límitem.
Firmans locum cæléstibus,
Simúlque terræ rívulis,
Ut unda flammas témperet,
Terræ solum ne díssipent.
Infúnde nunc, piíssime,
Donum perénnis grátiæ,
Fraudis novæ ne cásibus
Nos error átterat vetus.
Lucem Fides adáugeat:
Sic lúminis jubar ferat:
Hæc vana cuncta próterat:
Hanc falsa nulla cómprimant.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magníficat, Antiph. Magníficat ánima mea Dóminum, quia respéxit Deus humilitátem meam.

In Feriis Quatuor Temporum, post Antiphonam ad Magnificat, dicuntur sequentes Preces flexis genibus, si dicendæ sint.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.

Pater noster. totum dicitur clara voce.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Ego dixi: Dómine miserére mei.

℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi.

℣. Convértere Dñe úsquequo.

℟. Et deprecábilis esto super servos tuos.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos.

℟. Quemádmodum sperávimus in te.

℣. Sacerdótes tui induántur justítiam.

℟. Et sancti tui exúltent.

℣. Dñe salvum fac Regem.

℟. Et exáudi nos in die, qua invocavérimus te.

℣. Salvum fac pópulum tuum Dómine, et bénedic hæreditáti tuæ.

℟. Et rege eos, et extólle illos usque in ætérnum.

℣. Meménto congregatiónis tuæ.

℟. Quam possedísti ab inítio.

℣. Fiat pax in virtúte tua.

℟. Et abundántia in túrribus tuis.

℣. Orémus pro fidélibus defúnctis.

℟. Réquiem ætérnam dona eis Dómine, et lux perpétua lúceat eis.

℣. Requiéscant in pace.

℟. Amen.

℣. Pro frátribus nostris abséntibus.

℟. Salvos fac servos tuos, Deus meus, sperántes in te.

℣. Pro afflíctis et captívis.

℟. Líbera eos Deus Israel ex ómnibus tribulatiónibus suis.

℣. Mitte eis Dómine auxílium de sancto.

℟. Et de Sion tuére eos.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

Deinde dicitur Psal. Mise-

rére. 53. et in fine Glória Patri.

Finito Psalmo dicitur.

℣. Dómine Deus virtútum convérte nos.

℟. Et osténde fáciem tuam, et salvi érimus.

℣. Exsúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio, quando propria non assignatur, dicitur de Dominica præcedenti, ut habetur in Proprio de Tempore.

Antiphonæ cum Psalmis semper dicuntur ad Vesperas in Officio feriali, ut hic in Psalter. Hymni vero ab Oct. Pentecostes usque ad Adventum. Añæ autem ad Magnificat, eisdem temporibus.

FERIA TERTIA
Ad Vesperas.

Antiph. In domum Dómini.

Psalmus 121.

LÆtátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri: * in átriis tuis Jerúsalem.

Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.

Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini, * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.

Rogáte, quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dñi Dei nostri, * quæsívi bona tibi.

Aña. In domum Dómini lætántes íbimus. Aña. Qui hábitas. Psalmus 122.

AD te levávi óculos meos, * qui hábitas in cælis.

Ecce sicut óculi servórum, * in mánibus dominórum suórum.

Sicut óculi ancíllæ in mánibus dóminæ suæ: * ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, donec misereátur nostri.

Miserére nostri Dómine, miserére nostri: * quia multum repléti sumus despectióne.

Quia multum repléta est ánima nostra: * oppróbrium abundántibus, et despéctio supérbis.

Aña. Qui hábitas in cælis, miserére nobis. Aña. Adjutórium. Psalmus 123.

NIsi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Israel: * nisi quia Dóminus erat in nobis.

Cum exsúrgerent hómines in nos, * forte vivos deglutíssent nos:

Cum irascerétur furor eórum

in nos, * fórsitan aqua absorbuísset nos.
T orréntem pertransívit ánima nostra: * fórsitan pertransísset ánima nostra aquam intolerábilem.
B enedíctus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.
A nima nostra sicut passer erépta est * de láqueo venántium.
L áqueus contrítus est, * et nos liberáti sumus.
A djutórium nostrum in nómine Dómini, * qui fecit cælum et terram.
Antiphona. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.
Antiphona. Bénefac.

Psalmus 124.

QUi confídunt in Dómino, sicut mons Sion: * non commovébitur in ætérnum, qui hábitat in Jerúsalem.
M ontes in circúitu ejus: * et Dóminus in circúitu pópuli sui, ex hoc nunc et usque in sæculum.
Q uia non relínquet Dóminus virgam peccatórum super sortem justórum: * ut non exténdant justi ad iniquitátem manus suas.
B énefac Dómine bonis: * et rectis corde.
D eclinántes autem in obligatiónes, addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátem: * pax super Israel.
Aña. Bénefac Dómine bonis, et rectis corde.
Antiphona. Facti sumus.

Psalmus 125.

IN converténdo Dóminus captivitátem Sion: * facti sumus sicut consoláti:
T unc replétum est gáudio os nostrum: * et lingua nostra exultatióne.
T unc dicent inter Gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.
M agnificávit Dñs fácere nobíscum: * facti sumus lætántes.
C onvérte Dómine captivitátem nostram, * sicut torrens in Austro.
Q ui séminant in lácrymis, * in exultatióne metent.
E úntes ibant, et flebant, * mitténtes sémina sua.
V eniéntes autem vénient cum exultatióne, * portántes manípulos suos.
Antiphona. Facti sumus sicut consoláti.

Capitulum 2.Cor.1.

BEnedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.
℟. Deo grátias. Hymnus.

TEllúris alme Cónditor,
Mundi solum qui séparans,
Pulsis aquæ moléstiis,
Terram dedísti immóbilem.
U t germen aptum próferens,
Fulvis decóra flóribus,
Fecúnda fructu sísteret,
Pastúmque gratum rédderet.
M entis perústæ vúlnera
Munda viróre grátiæ,
Ut facta fletu díluat,

Motúsque pravos átterat.
Jussis tuis obtémperet,
Nullis malis appróximet:
Bonis repléri gáudeat,
Et mortis ictum nésciat.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magníficat, Antiph. Exúltet spíritus meus in Deo salutári meo.

Preces quando dicendæ sunt, habentur supra in Vesperis Feriæ secundæ. 123.

FERIA QUARTA

Ad Vesperas.

Antiph. Non confundétur.

Psalmus 126.

NIsi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt, qui ædíficant eam:

Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat, qui custódit eam.

Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce hæréditas Dñi, filii; merces, fructus ventris.

Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita filii excussórum.

Beátus vir, qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta.

Antiph. Non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta. Antiph. Beáti.

Psalmus 127.

BEáti omnes, qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis: * beátus es, et bene tibi erit.

Uxor tua sicut vitis abúndans, * in latéribus domus tuæ.

Filii tui sicut novéllæ olivárum: * in circúitu mensæ tuæ.

Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion: * et vídeas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas filios filiórum tuórum, * pacem super Israel.

Antiph. Beáti omnes, qui timent Dóminum.

Aña. Sæpe. Psalmus 128.

SÆpe expugnavérunt me a juventúte mea, * dicat nunc Israel.

Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea: * étenim non potuérunt mihi.

Supra dorsum meum fabricavérunt peccatóres: * prolongavérunt iniquitátẽ suam.

Dóminus justus concídit cervíces peccatórum: * confundántur, et convertántur retrórsum omnes, qui odérunt Sion.

Fiant sicut fœnum tectórum: * quod priúsquam evellátur, exáruit:

De quo non implévit manum suam, qui metit, * et sinum suum, qui manípulos cólligit:

Et non dixérunt, qui præteríbant: Benedíctio Dómini super vos: * benedíximus vobis in nómine Dómini.

Aña. Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea.

Antiphona. De profúndis.

Psalmus 129.

De profúndis clamávi ad te Dómine: * Dómine exáudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes observáveris Dómine: * Dómine quis sustinébit?

Quia apud te propitiátio est: * et propter legem tuam sustínui te Dómine.

Sustínuit ánima mea in verbo ejus: * sperávit ánima mea in Dómino.

A custódia matutína usque ad noctem: * speret Israel in Dómino.

Quia apud Dóminum misericórdia: * et copiósa apud eum redémptio.

Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Antiph. De profúndis clamávi ad te Dómine.

Aña. Speret. Psalmus 130.

Dómine, non est exaltátum cor meum: * neque eláti sunt óculi mei.

Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus super me.

Si non humíliter sentiébam: * sed exaltávi ánimam meam.

Sicut ablactátus est super matre sua: * ita retribútio in ánima mea

Speret Israel in Dño, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

Aña. Speret Israel in Dño.

Capitulum. 2. Cor. 1.

Benedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

℟. Deo grátias.

Hymnus.

Cæli Deus sanctíssime,
Qui lúcidas mundi plagas
Candóre pingis ígneo,
Augens decóro lúmine.

Quarto die qui flámmeam
Dum solis accéndis rotam,
Lunæ minístras órdinem,
Vagósque cursus síderum.

Ut nóctibus, vel lúmini
Diremptiónis términum,
Primórdiis et ménsium,
Signum dares notíssimum.

Expélle noctem córdium;
Abstérge sordes méntium;
Resólve culpæ vínculum;
Evérte moles críminum.

Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea.

℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magnificat, Antiph. Respéxit Dóminus humilitátem meam, et fecit in me magna, qui potens est.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur supra in Vesperis Feriæ secundæ. 123.

FERIA QUINTA

Ad Vesperas.

Antiphona. Et omnis.

Psalmus 131.

MEménto Dómine David, * et omnis mansuetúdinis ejus:

Sicut jurávit Dómino: * votum vovit Deo Jacob:

Si introíero in tabernáculum domus meæ, * si ascéndero in lectum strati mei:

Si dédero somnum óculis meis, * et pálpebris meis dormitatiónem,

Et réquiem tempóribus meis: donec invéniam locum Dómino, * tabernáculum Deo Jacob.

Ecce audívimus eam in Ephrata: * invénimus eam in campis silvæ.

Introíbimus in tabernáculum ejus: * adorábimus in loco, ubi stetérunt pedes ejus.

Surge Dómine in réquiem tuam, * tu et arca sanctificatiónis tuæ.

Sacerdótes tui induántur justítiam: * et sancti tui exúltent.

Propter David servum tuum, * non avértas fáciem Christi tui.

Jurávit Dóminus David veritátem, et non frustrábitur eam: * de fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Si custodíerint filii tui testaméntum meum, * et testimónia mea hæc, quæ docébo eos:

Et filii eórum usque in sæculum, * sedébunt super sedem tuam.

Quóniam elégit Dóminus Sion: * elégit eam in habitatiónem sibi.

Hæc réquies mea in sæculum sæculi: * hic habitábo, quóniam elégi eam.

Víduam ejus benedícens benedícam: * páuperes ejus saturábo pánibus.

Sacerdótes ejus índuam salutári: * et sancti ejus exultatióne exultábunt.

Illuc prodúcam cornu David: * parávi lucérnã Christo meo.

Inimícos ejus índuam confusióne: * super ipsum autem efflorébit sanctificátio mea.

Antiph. Et omnis mansuetúdinis ejus. Aña. Ecce.

Psalmus 132.

ECce quam bonum, et quam jucúndum, * habitáre fratres in unum:

Sicut unguéntum in cápite, * quod descéndit in barbam, barbam Aaron:

Quod descéndit in oram vestiménti ejus: * sicut ros Hermon, qui descéndit in montem Sion.

Quóniam illic mandávit Dóminus benedictiónem, * et vitam usque in sæculum.

Antiphona. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum.

Antiphona. Omnia.

Psalmus 134.

LAndáte nomen Dómini, * laudáte servi Dóminum.

Qui statis in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri.

Laudáte Dóminum, quia bonus Dóminus: * psállite

nómini ejus, quóniam suáve.
Q uóniam Jacob elégit sibi Dóminus, * Israel in possessiónem sibi.
Q uia ego cognóvi, quod magnus est Dóminus, * et Deus noster præ ómnibus diis.
O mnia quæcúmque vóluit, Dóminus fecit in cælo, et in terra, * in mari, et in ómnibus abyssis.
E dúcens nubes ab extrémo terræ: * fúlgura in plúviam fecit.
Q ui prodúcit ventos de thesáuris suis: * qui percússit primogénita Ægypti ab hómine usque ad pecus.
E t misit signa, et prodígia in médio tui, Ægypte; * in Pharaónem, et in omnes servos ejus.
Q ui percússit Gentes multas: * et occídit reges fortes.
S ehon regem Amorrhæórum, et Og regem Basan, * et ómnia regna Chánaan.
E t dedit terram eórum hæreditátem, * hæreditátem Israel pópulo suo.
D ómine, nomen tuum in ætérnum: * Dómine, memoriále tuum in generatiónem, et generatiónem.
Q uia judicábit Dóminus pópulum suum: * et in servis suis deprecábitur.
S imulácra Géntium argéntum et aurum, * ópera mánuum hóminum.
O s habent, et non loquéntur: * óculos habent, et non vidébunt.
A ures habent, et non áudient: * neque enim est spíritus in ore ipsórum.
S ímiles illis fiant, qui fáciunt ea: * et omnes, qui confídunt in eis.
D omus Israel benedícite Dómino: * domus Aaron benedícite Dómino.
D omus Levi benedícite Dómino: * qui timétis Dóminum, benedícite Dómino.
B enedíctus Dñs ex Sion, * qui hábitat in Jerúsalem.
Antiph. Omnia quæcúmque vóluit, Dóminus fecit.
Aña. Quóniam in ætérnum.

Psalmus 135.

C Onfitémini Dño, quóniam bonus: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
C onfitémini Deo deórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
C onfitémini Dómino dominórum: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
Q ui facit mirabília magna solus: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
Q ui fecit cælos in intelléctu: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
Q ui firmávit terram super aquas: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
Q ui fecit luminária magna: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
S olem in potestátem diéi: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.
L unam et stellas in potestátem noctis: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui percússit Ægyptum cum primogénitis eórum : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui edúxit Israel de médio eórum : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

In manu poténti, et bráchio excélso : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui divísit mare rubrum in divisiónes : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et edúxit Israel per médium ejus : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et excússit Pharaónem, et virtútem ejus in mari rubro : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui tradúxit pópulum suum per desértum : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui percússit reges magnos: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et occídit reges fortes : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Sehon regem Amorrhæórum : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et Og regem Basan : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et dedit terram eórum hæreditátem : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Hæreditátem Israel servo suo: * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Quia in humilitáte nostra memor fuit nostri : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Et redémit nos ab inimícis nostris : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui dat escam omni carni : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Deo cæli : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum : * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Antiphona. Quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Antiph. Hymnum cantáte.

Psalmus 136.

Super flúmina Babylónis, illic sédimus, et flévimus: * cum recordarémur Sion.

In salícibus in médio ejus, * suspéndimus órgana nostra.

Quia illic interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum :

Et qui abduxérunt nos : * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodo cantábimus cánticum Dñi * in terra aliéna?

Si oblítus fúero tui Jerúsalē, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea faúcibus meis, * si non memínero tui :

Si non proposúero Jerúsalem, * in princípio lætítiæ meæ.

Memor esto Dñe filiórum Edom, * in die Jerúsalem:

Qui dicunt: Exinaníte, exinaníte * usque ad fundaméntum in ea.

Fília Babylónis mísera : * beátus, qui retríbuet tibi retributiónem tuam, quam

retribuísti nobis.

Beátus, qui tenébit, * et allídet párvulos tuos ad petram.

Antiphona. Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Capitulum. 2.Cor.1.

BEnedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.

℟. Deo grátias. Hymnus.

MAgnæ Deus poténtiæ,
Qui fértili natos aqua
Partim relínquis gúrgiti,
Partim levas in áera.

Demérsa lymphis ímprimens,
Subvécta cælis érigens:
Ut stirpe ab una pródita
Divérsa répleant loca.

Largíre cunctis sérvulis,
Quos mundat unda sánguinis,
Nescíre lapsus críminum,
Nec ferre mortis tædium.

Ut culpa nullum déprimat:
Nullum éfferat jactántia:
Elísa mens ne cóncidat:
Eláta mens ne córruat.

Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.

Ad Magnificat, Antiph. Fac Deus poténtiam in bráchio tuo: dispérde supérbos, et exálta húmiles.

Preces, quando dicendæ sunt, habentur supra in Vesperis Feriæ secundæ. 123.

FERIA SEXTA
ad Vesperas.

Antiphona. In conspéctu.

Psalmus 137.

COnfitébor tibi Dómine in toto corde meo: * quóniam audísti verba oris mei.

In conspéctu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Super misericórdia tua, et veritáte tua: * quóniam magnificásti super omne nomen sanctum tuum.

In quacúmque die invocávero te, exáudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteántur tibi Dñe, omnes reges terræ: * quia audiérunt ómnia verba oris tui:

Et cantent in viis Dñi: * quóniam magna est glória Dñi.

Quóniam excélsus Dóminus, et humília réspicit: * et alta a longe cognóscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * et super iram inimicórum meórum extendísti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine misericórdia tua in sæculum: ópera mánuum tuárum ne despícias.

Aña. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.

Antiphona. Dómine.

Psalmus 138.

DOmine probásti me, et cognovísti me: * tu cognovísti sessiónem meam, et resurrectiónem meam.

Intellexísti cogitatiónes meas de longe: * sémitam meam, et funículum meum investigásti.

Et omnes vias meas prævidísti: * quia non est sermo in lingua mea.

Ecce, Dñe, tu cognovísti ómnia, novíssima, et antíqua: * tu formásti me, et posuísti super me manum tuam.

Mirábilis facta est sciéntia tua ex me: * confortáta est, et non pótero ad eam.

Quo ibo a spíritu tuo? * et quo a fácie tua fúgiam?

Si ascéndero in cælum, tu illic es: * si descéndero in inférnum, ades.

Si súmpsero pennas meas dilúculo, * et habitávero in extrémis maris.

Etenim illuc manus tua dedúcet me: * et tenébit me déxtera tua.

Et dixi: Fórsitan ténebræ conculcábunt me: * et nox illuminátio mea in delíciis meis.

Quia ténebræ non obscurabúntur a te, et nox sicut dies illuminábitur: * sicut ténebræ ejus, ita et lumen ejus.

Quia tu possedísti renes meos: * suscepísti me de útero matris meæ.

Confitébor tibi, quia terribíliter magnificátus es: * mirabília ópera tua; et ánima mea cognóscit nimis.

Non est occultátum os meum a te, quod fecísti in occúlto: * et substántia mea in inferióribus terræ.

Imperféctum meum vidérunt óculi tui, et in libro tuo omnes scribéntur: * dies formabúntur, et nemo in eis.

Mihi autem nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus: * nimis confortátus est principátus eórum.

Dinumerábo eos, et super arénam multiplicabúntur: * exsurréxi, et adhuc sum tecum.

Si occíderis Deus peccatóres: * viri sánguinum declináte a me.

Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.

Nonne, qui odérunt te, Dómine, óderam: * et super inimícos tuos tabescébam?

Perfécto ódio óderam illos: * et inimíci facti sunt mihi.

Proba me Deus, et scito cor meum: * intérroga me, et cognósce sémitas meas.

Et vide, si via iniquitátis in me est: * et deduc me in via ætérna.

Antiphona Dómine probásti me, et cognovísti me.

Antiphona. A viro iníquo.

Psalmus 139.

Eripe me Dómine ab hómine malo: * a viro iníquo éripe me.

Qui cogitavérunt iniquitátes in corde: * tota die constituébant prælia.

Acuérunt linguas suas sicut serpéntis: * venénum áspidum sub lábiis eórum.

Custódi me Dómine de manu peccatóris: * et ab homínibus iníquis éripe me.

Qui cogitavérunt supplantáre gressus meos: * abscondérunt supérbi láqueum mihi:
Et funes extendérunt in láqueum: * juxta iter scándalum posuérunt mihi.
Dixi Dómino: Deus meus es tu: * exáudi Dómine vocem deprecatiónis meæ.
Dómine, Dómine virtus salútis meæ: * obumbrásti super caput meum in die belli.
Ne tradas me Dómine a desidério meo peccatóri: * cogitavérunt contra me, ne derelínquas me, ne forte exalténtur.
Caput circúitus eórum: * labor labiórum ipsórum opériet eos.
Cadent super eos carbónes, in ignem dejícies eos: * in misériis non subsístent.
Vir linguósus non dirigétur in terra: * virum injústum mala cápient in intéritu.
Cognóvi, quia fáciet Dóminus judícium ínopis: * et vindíctam páuperum.
Verúmtamen justi confitebúntur nómini tuo: * et habitábunt recti cum vultu tuo.
Aña. A viro iníquo líbera me Dómine. Aña Dómine.

Psalmus 140.

Domine clamávi ad te, exáudi me:* inténde voci meæ, cum clamávero ad te.
Dirigátur orátio mea sicut incénsum in conspéctu tuo: * elevátio mánuum meárum sacrifícium vespertínum.
Pone Dómine custódiam ori meo: * et óstium circumstántiæ lábiis meis.
Non declínes cor meum in verba malítiæ, * ad excusándas excusatiónes in peccátis.
Cum homínibus operántibus iniquitátem, * et non communicábo cum eléctis eórum.
Corrípiet me justus in misericórdia, et increpábit me: * óleum autem peccatóris non impínguet caput meum.
Quóniam adhuc, et orátio mea in beneplácitis eórum: * absórpti sunt juncti petræ júdices eórum.
Audient verba mea, quóniam potuérunt: * sicut crassitúdo terræ erúpta est super terram.
Dissipáta sunt ossa nostra secus inférnum: * quia ad te Dñe, Dñe óculi mei: in te sperávi, non áuferas ánimam meam.
Custódi me a láqueo, quem statuérunt mihi: * et a scándalis operántium iniquitátem.
Cadent in retiáculo ejus peccatóres: * singuláriter sum ego, donec tránseam.
Antiph. Dómine clamávi ad te, exáudi me. Aña. Pórtio mea.

Psalmus 141.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * voce mea ad Dñm deprecátus sum.
Effúndo in conspéctu ejus oratiónem meam, * et tribulatiónem meam ante ipsum pronúntio.
In deficiéndo ex me spíritum meum: * et tu cognovísti sémitas meas.
In via hac, qua ambulábam,* abscondérunt láqueum mihi.

Considerábam ad déxteram, et vidébam: * et non erat qui cognósceret me.
Périit fuga a me, * et non est, qui requírat ánimam meam.
Clamávi ad te, Dómine: * dixi: Tu es spes mea, pórtio mea in terra vivéntium.
Inténde ad deprecatiónem meam: * quia humiliátus sum nimis.
Líbera me a persequéntibus me: * quia confortáti sunt super me.
Educ de custódia ánimam meam ad confiténdum nómini tuo: * me expéctant justi, donec retríbuas mihi.
Antiph. Pórtio mea, Dómine, sit in terra vivéntium.

Capitulum. 2. Cor. 1.

Benedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra.
℟. Deo grátias. Hymnus.

Hóminis superne Cónditor,
Qui cuncta solus órdinās,
Humum jubes prodúcere
Reptántis, et feræ genus.
Et magna rerum córpora,
Dicto jubéntis vívida,
Per témporum certas vices
Obtemperáre sérvulis.
Repélle, quod cupídinis
Ciénte vi nos ímpetit,
Aut móribus se súggerit,
Aut áctibus se intérserit.
Da gaudiórum præmia,
Da gratiárum múnera:
Dissólve litis víncula,
Adstrínge pacis fœdera.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

℣. Dirigátur, Dómine, orátio mea. ℟. Sicut incénsum in conspéctu tuo.
Ad Magnificat, Aña. Depósuit poténtes, sanctos persequéntes: et exaltávit húmiles, Christum confiténtes.
Preces, quando dicendæ sunt, habentur supra in Vesperis Feriæ secundæ. 123.

S A B B A T O
Ad Vesperas.

Antiphona. Benedictus.

Psalmus 143.

Benedíctus Dóminus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * et dígitos meos ad bellum.
Misericórdia mea, et refúgium meum: * suscéptor meus, et liberátor meus.
Protéctor meus, et in ipso sperávi: * qui subdit pópulum meum sub me.
Dómine, quid est homo, quia innotuísti ei? * aut fílius hóminis, quia réputas eum?
Homo vanitáti símilis factus est: * dies ejus sicut umbra prætéreunt.
Dómine inclína cælos tuos, et descénde: * tange montes, et fumigábunt.
Fúlgura coruscatiónem, et dissipábis eos: * emítte sagíttas tuas, et conturbábis eos.
Emítte manum tuam de alto, éripe me, et líbera me

de aquis multis; * de manu filiórum alienórum.

Quorum os locútum est vanitátem: * et déxtera eórum, déxtera iniquitátis.

Deus cánticum novum cantábo tibi: * in psaltério decachórdo psallam tibi.

Qui das salútem régibus: * qui redemísti David servum tuum de gládio malígno: éripe me.

Et érue me de manu filiórum alienórum, quorum os locútum est vanitátem: * et déxtera eórum, déxtera iniquitátis.

Quorum filii, sicut novéllæ plantatiónes: * in juventúte sua.

Fíliæ eórum compósitæ: * circumornátæ ut similitúdo templi.

Promptuária eórum plena: * eructántia ex hoc in illud.

Oves eórum fœtósæ, abundántes in egréssibus suis: * boves eórum crassæ.

Non est ruína macériæ, neque tránsitus: * neque clamor in platéis eórum.

Beátum dixérunt pópulum, cui hæc sunt: * beátus pópulus, cujus Dñs Deus ejus.

Antiphona. Benedíctus Dóminus Deus meus

Antiph. Per síngulos dies.

Psalmus 144.

EXaltábo te, Deus meus Rex: * et benedícam nómini tuo in sæculum, et in sæculum sæculi.

Per síngulos dies benedícam tibi: * et laudábo nomen tuum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * et magnitúdinis ejus non est finis.

Generátio, et generátio laudábit ópera tua: * et poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ sanctitátis tuæ loquéntur: * et mirabília tua narrábunt.

Et virtútem terribílium tuórum dicent: * et magnitúdinem tuam narrábunt.

Memóriam abundántiæ suavitátis tuæ eructábunt: * et justítia tua exultábunt.

Miserátor, et miséricors Dñs: * pátiens, et multum miséricors.

Suávis Dóminus univérsis: * et miseratiónes ejus super ómnia ópera ejus.

Confiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua: * et sancti tui benedícant tibi.

Glóriam regni tui dicent: * et poténtiam tuam loquéntur.

Ut notam fáciant fíliis hóminum poténtiam tuam: * et glóriam magnificéntiæ regni tui.

Regnum tuum, regnum ómnium sæculórum: * et dominátio tua in omni generatióne, et generatiónem.

Fidélis Dóminus in ómnibus verbis suis: * et sanctus in ómnibus opéribus suis.

Allevat Dóminus omnes, qui córruunt: * et érigit omnes elísos.

Oculi ómnium in te sperant, Dómine: * et tu das escam illórum in témpore opportúno.

Aperis tu manum tuam: * et imples omne ánimal benedictióne.
Justus Dóminus in ómnibus viis suis: * et sanctus in ómnibus opéribus suis.
Prope est Dóminus ómnibus invocántibus eum: * ómnibus invocántibus eum in veritáte.
Voluntátem timéntium se fáciet, * et deprecatiónem eórum exáudiet: et salvos fáciet eos.
Custódit Dóminus omnes diligéntes se: * et omnes peccatóres dispérdet.
Laudatiónem Dñi loquétur os meum: * et benedícat omnis caro nómini sancto ejus in sæculum, et in sæculum sæculi.
Aña. Per síngulos dies benedícam te, Dómine.
Aña. Laudábo. Psal. 145.
Lauda ánima mea Dóminum, laudábo Dóminum in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu fúero.
Nolíte confídere in princípibus: * in fíliis hóminum, in quibus non est salus.
Exíbit spíritus ejus, et revertétur in terram suam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.
Beátus, cujus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dómino Deo ipsíus: * qui fecit cælum, et terram, mare, et ómnia, quæ in eis sunt.
Qui custódit veritátem in sæculum, facit judícium injúriam patiéntibus: * dat escam esuriéntibus.
Dóminus solvit compedítos: * Dóminus illúminat cæcos.
Dóminus érigit elísos: * Dóminus díligit justos.
Dóminus custódit ádvenas, pupíllum, et víduam suscípiet: * et vias peccatórum dispérdet.
Regnábit Dóminus in sæcula, Deus tuus Sion: * in generatiónem, et generatiónem.
Antiphona. Laudábo Deum meum in vita mea.
Aña. Deo nostro. Psal. 146.
Laudáte Dóminum, quóniam bonus est psalmus: * Deo nostro sit jucúnda, decóraque laudátio.
Ædíficans Jerúsalem Dóminus: * dispersiónes Israélis congregábit.
Qui sanat contrítos corde: * et álligat contritiónes eórum.
Qui númerat multitúdinem stellárum: * et ómnibus eis nómina vocat.
Magnus Dóminus noster, et magna virtus ejus: * et sapiéntiæ ejus non est númerus.
Suscípiens mansuétos Dóminus: * humílians autem peccatóres usque ad terram.
Præcínite Dómino in confessióne: * psállite Deo nostro in cíthara.
Qui óperit cælum núbibus: * et parat terræ plúviam.
Qui prodúcit in móntibus fœnum, * et herbam servitúti hóminum.
Qui dat juméntis escam ipsórum, * et pullis corvórum invocántibus eum.
Non in fortitúdine equi voluntátem habébit: * nec in tí-

biis viri beneplácitum erit ei.
B eneplácitum est Dómino super timéntes eum : * et in eis, qui sperant super misericórdia ejus.
Aña. Deo nostro jucúnda sit laudátio. Aña. Lauda.

Psalmus 147.

L Auda Jerúsalem Dñm:* lauda Deum tuum Sion.
Q uóniam confortávit seras portárum tuárum : * benedíxit fíliis tuis in te.
Q ui pósuit fines tuos pacem:* et ádipe fruménti sátiat te.
Q ui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.
Q ui dat nivem sicut lanam : * nébulam sicut cínerem spargit.
M ittit crystállum suam sicut buccéllas : * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit ?
E míttet verbum suum, et liquefáciet ea : * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.
Qui annúntiat verbum suum Jacob : * justítias, et judícia sua Israel.
N on fecit táliter omni natióni : * et judícia sua non manifestávit eis.
Antiphona. Lauda Jerúsalem Dóminum.

Capitulum. Rom. 11.

O Altitúdo divitiárum sapiéntiæ, et sciéntiæ Dei : quam incomprehensibília sunt judícia ejus, et investigábiles viæ ejus!
℟. Deo grátias. Hymnus.

J Am sol recédit ígneus :
Tu lux perénnis Unitas,
Nostris, beáta Trínitas,
Infúnde lumen córdibus.
T e mane laudum cármine,
Te deprecámur véspere :
Dignéris, ut Te súpplices
Laudémus inter cælites.
P atri, simúlque Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter,
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Vespertína orátio ascéndat ad te Dómine.
℟. Et descéndat super nos misericórdia tua.

Capitulum. O altitúdo, dicitur in Vesperis Sabbati, ab Oct. Pentecost. usq. ad Advent. cum Hymno et Versu sequenti. Antiph. ad Magnif. dicitur, prout assignatur infra in proprio de Tempore. Post Ant. dicitur Oratio propria. Deinde fiunt sequentes commemorationes communes, seu Suffragia Sanctorum, quæ dicuntur etiam ad Laudes.

COMMEMORATIO
de Cruce in feriali tant. Offic.

Ad Vesperas, et Laudes. Antiphona. Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos Deus noster.
℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.

Orémus. Oratio.

P Erpétua nos, quæsumus Dómine, pace custódi: quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

COMMEMORATIONES
Communes, sive Suffragia Sanctorum.

De S. Maria, quando non dicitur ejus Officium parvum.

Ad Vesperas, et Laudes. Antiph. Sancta María succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu; séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem.

℣. Ora pro nobis sancta Dei Génitrix. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Orémus. Oratio.

CONcéde nos fámulos tuos, quæsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia.

De Apostolis.

Ad Vesperas, Antiphona. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dñe.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram.

℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Laudes, Antiphona. Gloriósi príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Orémus. Oratio.

DEus cujus déxtera beátum Petrum ambulántem in flúctibus, ne mergerétur, eréxit: et coapóstolum ejus Paulum tértio naufragántem, de profúndo pélagi liberávit: exáudi nos propítius, et concéde, ut ambórum méritis, æternitátis glóriam consequámur.

De Patrono, vel Titulari Ecclesiæ fiat commemoratio consueta ante, vel post comm. prædictas, pro dignitate illius, et ultimo loco de Pace.

Ad Vesperas, et Laudes. Aña. Da pacem Dómine in diébus nostris, quia non est álius, qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster.

℣. Fiat pax in virtúte tua.

℟. Et abundántia in túrribus tuis.

Orémus. Oratio.

DEus, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem, ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium subláta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla. Per Dñm nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit, et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

℟. Amen.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

℣. Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

Deinde dicitur secreto, Pater noster.

Sic terminatur Officium, ubi alia non sequatur Hora, ut dicitur in Rubrica de Oratione Dominica.

Dictæ commemorationes, seu suffragia dicuntur ab Octava Pentecostes usque ad Adventum, exceptis Duplicibus, et infra Octavas.

Quando dicitur Officium B. Mariæ, non fit alia commemoratio de ea.

AD COMPLETORIUM.

Lector incipit. ℣. Jube domne benedícere.

Benedictio. Noctem quiétam, et finem perféctum concédat nobis Dóminus omnípotens. ℟. Amen.

Lectio brevis. 1.Petr.5.

FRatres: Sóbrii estóte, et vigiláte: quia adversárius vester diábolus tamquam leo rúgiens círcuit, quærens quem dévoret: cui resístite fortes in fide. Tu autem Dómine miserére nobis.

℟. Deo grátias.

℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.

℟. Qui fecit cælum et terram.

Pater noster. dicitur totum secreto.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

COnfiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ semper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, et vobis fratres: quia peccávi nimis cogitatióne, verbo, et ópere: mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptístam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, omnes sanctos, et vos fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet.

MIsereátur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Deinde repetit Confessionem: et ubi dicitur vobis fratres, et vos fratres, dicatur tibi pater, et te pater.

Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit.

MIsereátur vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

INdulgéntiam, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens, et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Et facta absolutione dicitur ℣.

COnvérte nos Deus salutáris noster.

℟. Et avérte iram tuam a nobis.

℣. Deus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína.

Glória Patri. Sicut erat.

Antiphona. Miserére.

Psalmus 4.

Cum invocárem exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.
Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.
Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?
Et scitóte, quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.
Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.
Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino: * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?
Signátum est super nos lumen vultus tui, Dñe: * dedísti lætítiam in corde meo.
A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.
In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam.
Quóniam tu Dómine singuláriter in spe * constituísti me.

Psalmus 30.

In te Dómine sperávi, non confúndar in ætérnum: * in justítia tua líbera me.
Inclína ad me aurem tuam, * accélera, ut éruas me.
Esto mihi in Deum protectórem, et in domum refúgii, * ut salvum me fácias.
Quóniam fortitúdo mea, et refúgium meum es tu: * et propter nomen tuum dedúces me, et enútries me.
Edúces me de láqueo hoc, quem abscondérunt mihi: * quóniam tu es protéctor meus.
In manus tuas commendo spíritum meum: * redemísti me Dómine Deus veritátis.

Psalmus 90.

Qui hábitat in adjutório Altíssimi, * in protectióne Dei cæli commorábitur.
Dicet Dño: Suscéptor meus es tu, et refúgium meum: * Deus meus sperábo in eum.
Quóniam ipse liberávit me de láqueo venántium: * et a verbo áspero.
Scápulis suis obumbrábit tibi: * et sub pennis ejus sperábis.
Scuto circúmdabit te véritas ejus: * non timébis a timóre noctúrno.
A sagítta volánte in die, a negótio perambulánte in ténebris, * ab incúrsu, et dæmónio meridiáno.
Cadent a látere tuo mille, et decem míllia a dextris tuis: * ad te autem non appropinquábit.
Verúmtamen óculis tuis considerábis: * et retributiónem peccatórum vidébis.
Quóniam tu es Dómine spes mea: * altíssimum posuísti refúgium tuum.
Non accédet ad te malum: * et flagéllum non appropinquábit tabernáculo tuo.
Quóniam Angelis suis mandávit de te: * ut custódiant te in ómnibus viis tuis.
In mánibus portábunt te: * ne forte offéndas ad lápidem pedem tuum.

Super áspidem, et basilíscum ambulábis: * et conculcábis leónem, et dracónem.
Quóniam in me sperávit, liberábo eum: * prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.
Clamábit ad me, et ego exáudiam eum: * cum ipso sum in tribulatióne: erípiam eum, et glorificábo eum.
Longitúdine diérum replébo eum: * et osténdam illi salutáre meum. Psalm. 133.

Ecce nunc benedícite Dóminum, * omnes servi Dómini:
Qui statis in domo Dñi: * in átriis domus Dei nostri.
In nóctibus extóllite manus vestras in sancta, * et benedícite Dóminum.
Benedícat te Dñs ex Sion, * qui fecit cælum et terram.

Antiphona. Miserére mihi Dñe, et exáudi oratiónem meam.

Hymnus.

Te lucis ante términum
Rerū Creátor póscimus,
Ut pro tua cleméntia
Sis præsul, et custódia.
Procul recédant sómnia,
Et nóctium phantásmata,
Hostémque nostrum cómprime,
Ne polluántur córpora.
Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Cum Spíritu Paráclito,
Regnans per omne sæculum.
Amen.

Capitulum. Jer. 14.

Tu autem in nobis es Dómine, et nomen sanctum tuum invocátum est super nos, ne derelínquas nos Dñe Deus noster. ℟. Deo grátias.

℟. br. In manus tuas, Dómine, * Commêndo spíritum meum. In manus.
℣. Redemísti nos Dñe Deus veritátis. ℟. Commêndo.
℣. Glória Patri. ℟. In manus. ℣. Custódi nos Dómine, ut pupíllam óculi.
℟. Sub umbra alárum tuárum prótege nos.

Antiphona. Salva nos.

Canticum Simeonis. Lucæ 2.

Nunc dimíttis servum tuum Dómine, * secúndum verbum tuum in pace.
Quia vidérunt óculi mei * salutáre tuum,
Quod parásti * ante fáciem ómnium populórum;
Lumen ad revelatiónem Géntium, * et glóriam plebis tuæ Israel. Glória Patri.

Aña. Salva nos Dómine vigilántes, custódi nos dormiéntes, ut vigilémus cum Christo, et requiescámus in pace.

Sequentes Preces semper dicuntur, præterquam in Officio Duplici, et infra Octavas: quæ in feriali Officio, et in Quatuor Temporibus, quando dictæ sunt Preces in Vesperis, dicuntur flexis genibus.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secret. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
Credo in Deum. secreto.
℣. Carnis resurrectiónem.
℟. Vitam ætérnam, Amen.

℣. Benedíctus es Dómine Deus patrum nostrórum.
℟. Et laudábilis, et gloriósus in sæcula.
℣. Benedicámus Patrem, et Fílium cum Sancto Spíritu.
℟. Laudémus, et superexaltémus eum in sæcula.
℣. Benedíctus es Dómine in firmaménto cæli.
℟. Et laudábilis, et gloriósus, et superexaltátus in sæcula.
℣. Benedícat, et custódiat nos omnípotens, et miséricors Dóminus.
℟. Amen.
℣. Dignáre Dñe nocte ista.
℟. Sine peccáto nos custodíre.
℣. Miserére nostri Dómine.
℟. Miserére nostri.
℣. Fiat misericórdia tua, Dómine super nos.
℟. Quemádmodum sperávimus in te.
℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Visita, quæsumus Dómine, habitatiónem istam, et omnes insídias inimíci ab ea longe repélle; Angeli tui sancti hábitent in ea, qui nos in pace custódiant, et benedíctio tua sit super nos semper. Per Dñm. ℟. Amen.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.
℣. Benedicámus Dómino.
℟. Deo grátias.
Bño. Benedícat, et custódiat nos omnípotens, et miséricors Dóminus, Pater, et Fílius, et Spíritus Sanctus.
℟. Amen.
Et non dicitur, Fidélium ánimæ, sed immediate dicitur sequens Antiphona.

A primis Vesperis festi SS. Trinitatis, usque ad Nonam Sabbati ante Adventum, Antiphona.

Salve Regína, mater misericórdiæ, vita, dulcédo, et spes nostra, salve. Ad te clamámus éxules filii Hevæ. Ad te suspirámus geméntes et flentes in hac lacrymárum valle. Eja ergo advocáta nostra, illos tuos misericórdes óculos ad nos convérte. Et Jesum benedíctum fructum ventris tui, nobis post hoc exílium osténde. O clemens, o pia, o dulcis virgo María.
℣. Ora pro nobis sancta Dei génitrix. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui gloriósæ vírginis matris Maríæ corpus, et ánimam, ut dignum Fílii tui habitáculum éffici mererétur, Spíritu Sancto cooperánte, præparásti: da, ut cujus commemoratióne lætámur, ejus pia intercessióne ab instántibus malis, et a morte perpétua liberémur. Per eúmdem Christum Dóminum nostrum.
℟. Amen.
℣. Divínum auxílium máneat semper nobíscum.

℟. Amen.

Deinde dicitur secreto. Pater noster, Ave María, et Credo.

Sic dicitur Completorium per Annum.

Si post Completorium immediate sequatur Matutinum, tunc bis dicatur Pater noster, Ave María, et Credo, quia Completorium, quod est finis Officii, sic terminari debet, et ante Matutinum iterum repetitur pro principio Officii sequentis diei.

Antiphona prædicta dicitur etiam in fine Laudum, quando discedendum est a Choro: sed si immediate post Matutinum subsequatur Prima, vel alia Hora, dicitur in fine ultimæ Horæ, ita ut dicatur semper, quando terminata aliqua Hora discedendum est a Choro, et tunc post ℣. Fidélium ánimæ, et Pater noster, secreto dicitur ℣. Dóminus det nobis suam pacem.

℟. Et vitam ætérnam. Amen.

Deinde prædicta Antíphona: et in fine, Divínum auxílium máneat semper nobíscum.

℟. Amen.

Extra Chorum autem dicitur in fine Laudum, si tunc terminandum sit Officium, alioquin in fine ultimæ Horæ. Post alias vero Horas, quando terminatur Officium, dicitur tantum Pater noster. secreto.

PROPRIUM
DE TEMPORE.

SABBATO proximo Kalendis Septembris.

Ad Magnificat, Antiphona. Cum audísset Job nuntiórum verba, sustínuit patiénter, et ait: Si bona suscépimus de manu Dñi, mala autem quare non sustineámus? In ómnibus his non peccávit Job lábiis suis, neque stultum áliquid contra Deum locútus est.

DOMINICA I. Septembris.

In primo Nocturno.

Incipit liber Job.

Lectio i. Cap. 1.

VIr erat in terra Hus, nómine Job, et erat vir ille simplex, et rectus, ac timens Deum, et recédens a malo. Natíque sunt ei septem filii, et tres filiæ. Et fuit posséssio ejus septem míllia óvium, et tria míllia camelórum, quingénta quoque juga boum, et quingéntæ ásinæ, ac família multa nimis: erátque vir ille magnus inter omnes Orientáles. ℟. Si bona suscépimus de manu Dei, mala autem quare non sustineámus? * Dóminus dedit, Dóminus ábstulit: sicut Dómino plácuit, ita factum est: sit nomen Dómini benedíctum. ℣. Nudus egréssus sum de útero matris meæ, et nudus revértar illuc. Dóminus.

Lectio ii.

ET ibant filii ejus, et faciébant convívium per domos, unusquísque in die suo. Et mitténtes vocábant tres soróres suas, ut coméderent, et bíberent cum eis. Cumque in orbem transíssent dies convívii, mittébat ad eos Job, et sanctificábat illos, consurgénsque dilúculo offerébat holocáusta pro síngulis. Dicébat enim: Ne forte peccáverint filii mei, et benedíxerint Deo in córdibus suis. Sic faciébat Job cunctis diébus. ℟. Antequam cómedam, suspíro, et tamquam inundántes aquæ, sic rugítus meus: quia timor, quem timébam evénit mihi; et quod verébar, áccidit: nonne dissimulávi? nonne sílui? nonne quiévi? * Et venit super me indignátio. ℣. Ecce non est auxílium mihi in me, et necessárii quoque mei recessérunt a me. Et venit.

Lectio iii.

QUadam autem die, cum veníssent filii Dei, ut assísterent coram Dómino, áffuit inter eos étiam Satan. Cui dixit Dóminus: Unde venis? Qui respóndens, ait: Circuívi terram, et perambulávi eam. Dixítque Dó-

minus ad eum : Numquid considerásti servum meum Job, quod non sit ei símilis in terra: homo simplex et rectus, ac timens Deum, et recédens a malo? Cui respóndens Satan, ait: Numquid Job frustra timet Deum? nonne tu vallásti eum, ac domum ejus, universámque substántiam per circúitum, opéribus mánuum ejus benedixísti, et possessio ejus crevit in terra? Sed exténde páululum manum tuam, et tange cuncta, quæ póssidet, nisi in fáciem benedíxerit tibi.

℟. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum? * Verúmtamen quæ cogitástis, expléte. ℣. Quod justum est, judicáte; et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen.
Glória Patri. Verúmtamen.

In secundo Nocturno
Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lib. 2. cap. 1. Lectio iv.

SCriptúra sacra mentis óculis quasi quoddam spéculum oppónitur, ut intérna nostra fácies in ipsa videátur. Ibi étenim fœda, ibi pulchra nostra cognóscimus: ibi sentímus, quantum profícimus, ibi a profectu quam longe distámus. Narrat autem gesta sanctórum, et ad imitatiónem corda próvocat infirmórum: dumque illórum victrícia facta commémorat, contra vitiórum prælia debília nostra confírmat: fitque verbis illíus, ut eo mens minus inter certámina trépidet, quo ante se pósitos tot virórum fórtium triúmphos videt.

℟. Indúta est caro mea putrédine, et sórdibus púlveris cutis mea áruit, et contrácta est: * Meménto mei Dómine, quóniam ventus est vita mea. ℣. Dies mei velócius transiérunt, quam a texénte tela succíditur, et consúmpti sunt absque ulla spe. Meménto.

Lectio v.

NOnnúmquam vero non solum nobis eórum virtútes ásserit, sed étiam casus innotéscit: ut et in victória fórtium, quod imitándo arrípere, et rursum videámus in lápsibus quid debeámus timére. Ecce enim Job descríbitur tentatióne auctus; sed David tentatióne prostrátus; ut et majórum virtus spem nostram fóveat, et majórum casus ad cautélam nos humilitátis accíngat: quátenus dum illa gaudéntes súblevant, ista metuéntes premant: et audiéntis ánimus illinc spei fidúcia, hinc humilitáte timóris erudítus; nec temeritáte supérbiat, quia formídine prémitur; nec pressus timóre despéret, quia ad spei fidúciam virtútis exémplo roborátur.

℟. Páucitas diérum meórum finiétur brevi: dimítte me Dómine, ut plangam páululum dolórem meum: * Antequam vadam ad terram te-

nebrósam, et opértam mortis calígine. ℣. Manus tuæ, Dómine, fecérunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu, et sic repénte precípitas me? Antequam.

Lib. 1. Moral. c. 4. Lectio vi.

VIr erat in terra Hus, nómine Job. Idcírco sanctus vir, ubi habitáverit, dícitur, ut ejus méritum virtútis exprimátur. Hus namque quis nésciat, quod sit in terra Gentílium? Gentílitas autem eo obligáta vítiis éxstitit, quo cognitiónem sui conditóris ignorávit. Dicátur ítaque ubi habitáverit: ut hoc ejus láudibus profíciat, quod bonus inter malos fuit. Neque enim valde laudábile est, bonum esse cum bonis, sed bonum esse cum malis. Sicut enim gravióris culpæ est inter bonos bonum non esse: ita imménsi est præcónii, bonum étiam inter malos exstitísse.

℟. Non abscóndas me Dómine a fácie tua: manum tuam longe fac a me: * Et formído tua non me térreat. ℣. Córripe me Dómine in misericórdia, non in furóre tuo, ne forte ad níhilum rédigas me. Et formído. Glória Patri. Et formído.

℟. vii. Quis mihi tríbuat, ut in inférno prótegas me, et abscóndas me, donec pertránseat furor tuus, Dómine, nisi tu, qui solus es Deus? * Et constítuas mihi tempus, in quo recordéris mei. ℣. Numquid sicut dies hóminis, dies tui, ut quæras iniquitátem meam; cum sit nemo, qui de manu tua possit erúere? Et constítuas.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus, et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 1.

CUm autem quadam die fílii, et fíliæ ejus coméderent, et bíberent vinum in domo fratris sui primogéniti, núntius venit ad Job, qui díceret: Boves arábant, et ásinæ pascebántur juxta eos, et irruérunt Sabæi, tulerúntque ómnia, et púeros percussérunt gládio, et evási ego solus, ut nuntiárem tibi. Cumque adhuc ille loquerétur, venit alter, et dixit: Ignis Dei cécidit e cælo, et tactas oves, puerósque consúmpsit, et effúgi ego solus, ut nuntiárem tibi.

℟. Versa est in luctum cíthara mea, et órganum meum in vocem fléntium: * Parce mihi Dómine: nihil enim sunt dies mei. ℣. Cutis mea denigráta est super me, et ossa mea aruérunt. Parce.

Lectio ii.

SEd et illo adhuc loquénte venit álius, et dixit: Chaldæi fecérunt tres turmas,

et invasérunt camélos, et tulérunt eos, necnon et púeros percussérunt gládio, et ego fugi solus, ut nuntiárem tibi. Adhuc loquebátur ille, et ecce álius intrávit, et dixit: Fíliis tuis, et filiábus vescéntibus, et bibéntibus vinum in domo fratris sui primogéniti, repénte ventus véhemens írruit a regióne desérti, et concússit quatuor ángulos domus: quæ córruens oppréssit líberos tuos, et mórtui sunt, et effúgi ego solus, ut nuntiárem tibi.

℟. Utinam appenderéntur peccáta mea, quibus iram mérui: * Et calámitas, quam pátior, in statéra.

℣. Quasi aréna maris, hæc grávior apparéret: unde et verba mea dolóre sunt plena. Et calámitas. Lectio iii.

TUnc surréxit Job, et scidit vestiménta sua, et tonso cápite córruens in terram, adorávit, et dixit: Nudus egréssus sum de útero matris meæ, et nudus revértar illuc: Dóminus dedit, Dóminus ábstulit: sicut Dómino plácuit, ita factum est: sit nomen Dñi benedíctum. In ómnibus his non peccávit Job lábiis suis, neque stultum quid contra Deum locútus est.

℟. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum? * Verúmtamen, quæ cogitástis, expléte. ℣. Quod justum est, judicáte; et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen. Glória Patri. Verúmtamen.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 2.

FActum est autem, cum quadam die venissent filii Dei, et starent coram Dño, venísset quoque Satan inter eos, et staret in conspéctu ejus, ut díceret Dñs ad Satan: Unde venis? Qui respóndens, ait: Circuívi terram, et perambulávi eam. Et dixit Dñs ad Satan: Numquid considerásti servum meum Job, quod non sit ei símilis in terra, vir simplex et rectus, ac timens Deum, et recédens a malo, et adhuc rétinens innocéntiam? Tu autem commovísti me advérsus eum, ut afflígerem eum frustra. Cui respóndens Satan, ait: Pellem pro pelle, et cuncta, quæ habet homo, dabit pro ánima sua: alióquin mitte manum tuam, et tange os ejus, et carnem, et tunc vidébis, quod in fáciem benedícat tibi.

℟. Indúta est caro mea putrédine, et sórdibus púlveris cutis mea áruit, et contrácta est: * Meménto mei Dómine, quóniam ventus est vita mea. ℣. Dies mei velócius transiérunt, quam a texénte tela succíditur, et consúmpti sunt absque ulla spe. Meménto.

Lectio ii.

DIxit ergo Dóminus ad Satan: Ecce in manu tua est, verúmtamen ánimam illíus serva. Egréssus ígitur

Satan a fácie Dñi, percússit Job úlcere péssimo, a planta pedis usque ad vérticem ejus: qui testa sániem radébat, sedens in sterquilínio. Dixit autem illi uxor sua: Adhuc tu pérmanes in simplicitáte tua? Bénedic Deo, et mórere. Qui ait ad illam: Quasi una de stultis muliéribus locúta es. Si bona suscépimus de manu Dei, mala quare non suscipiámus? In ómnibus his non peccávit Job lábiis suis.

℟. Páucitas diérum meórum finiétur brevi: dimítte me Dñe, ut plangam páululum dolórem meum: * Antequam vadam ad terram tenebrósam, et opértam mortis calígine. ℣. Manus tuæ, Dómine, fecérunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu, et sic repénte præcípitas me? Antequam. Lectio iii.

Igitur audiéntes tres amíci Job omne malum quod accidísset ei, venérunt sínguli de loco suo, Eliphaz Themanítes, et Baldad Suhítes, et Sophar Naamathítes. Condíxerant enim, ut páriter veniéntes visitárent eum, et consolaréntur. Cumque elevássent procul óculos suos, non cognovérunt eum: et exclamántes ploravérunt, scissísque véstibus sparsérunt púlverem super caput suum in cælum. Et sedérunt cum eo in terra septem diébus, et septem nóctibus, et nemo loquebátur ei verbum: vidébant enim dolórem esse veheméntem.

℟. Non abscóndas me Dómine a fácie tua: manum tuam longe fac a me: * Et formído tua non me térreat. ℣. Córripe me Dómine in misericórdia, non in furóre tuo, ne forte ad níhilum rédigas me. Et formído. Glória Patri. Et formído.

FERIA QUARTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 3.

Post hæc apéruit Job os suum, et maledíxit diéi suo, et locútus est: Péreat dies, in qua natus sum, et nox, in qua dictum est: Concéptus est homo. Dies ille vertátur in ténebras, non requírat eum Deus désuper, et non illustrétur lúmine. Obscúrent eum ténebræ, et umbra mortis, óccupet eum calígo, et involvátur amaritúdine.

℟. Quis mihi tríbuat, ut in inférno prótegas me, et abscóndas me, donec pertránseat furor tuus, Dómine, nisi tu, qui solus es Deus? * Et constítuas mihi tempus, in quo recordéris mei. ℣. Numquid sicut dies hóminis, dies tui, ut quæras iniquitátem meam; cum sit nemo, qui de manu tua possit erúere? Et. Lectio ii.

Noctem illam tenebrósus turbo possídeat, non computétur in diébus anni, nec numerétur in ménsibus. Sit nox illa solitária, nec laude digna: maledícant ei, qui maledícunt diéi, qui paráti sunt suscitáre Levíathan.

Obtenebréntur stellæ calígine ejus: expéctet lucem, et non vídeat, nec ortum surgéntis auróræ; quia non conclúsit óstia ventris, qui portávit me, nec ábstulit mala ab óculis meis.

℟. Utinam appenderéntur peccáta mea, quibus iram mérui: * Et calámitas, quam pátior, in statéra. ℣. Quasi aréna maris hæc grávior apparéret: unde et verba mea dolóre sunt plena. Et calámitas. Lect. iii.

Quare non in vulva mórtuus sum, egréssus ex útero non statim périi? Quare excéptus génibus? cur lactátus ubéribus? Nunc enim dórmiens silérem, et somno meo requiéscerem cum régibus, et consúlibus terræ, qui ædíficant sibi solitúdines, aut cum princípibus, qui póssident aurum, et replent domos suas argénto: aut sicut abortívum abscónditum non subsísterem, vel qui concépti non vidérunt lucem.

℟. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum? * Verúmtamen, quæ cogitástis, expléte. ℣. Quod justum est, judicáte, et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen.

Glória Patri. Verúmtamen.

FERIA QUINTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 4.

Respóndens autem Eliphaz Themanítes, dixit: Si cœpérimus loqui tibi, fórsitan moléste accípies, sed concéptum sermónem tenére quis póterit? Ecce docuísti multos, et manus lassas roborásti: vacillántes confirmavérunt sermónes tui, et génua treméntia confortásti. Nunc autem venit super te plaga, et defecísti: tétigit te, et conturbátus es. Ubi est timor tuus, fortitúdo tua, patiéntia tua, et perféctio viárum tuárum?

℟. Si bona suscépimus de manu Dei, mala autem quare non sustineámus? * Dóminus dedit, Dóminus ábstulit: sicut Dómino plácuit, ita factum est: sit nomen Dómini benedíctum. ℣. Nudus egréssus sum de útero matris meæ, et nudus revértar illuc. Dóminus. Lectio ii.

Recordáre, óbsecro te, quis umquam innocens périit? aut quando recti delétì sunt? Quin pótius vidi eos, qui operántur iniquitátem, et séminant dolóres, et metunt eos, flante Deo, periísse, et spíritu iræ ejus esse consúmptos. Rugítus leónis, et vox leænæ, et dentes catulórum leónum contríti sunt. Tigris périit, eo quod non habéret prædam, et cátuli leónis dissipáti sunt.

℟. Antequam cómedam, suspíro, et tamquam inundántes aquæ, sic rugítus meus: quia timor, quem timébam, evénit mihi, et quod verébar, áccidit: nonne dissimulávi? nonne sílui? nonne

quiévi? * Et venit super me indignátio. ℣. Ecce non est auxílium mihi in me, et necessárii quoque mei recessérunt a me. Et venit. Lectio iii.

PОrro ad me dictum est verbum abscónditum, et quasi furtíve suscépit auris mea venas susúrri ejus. In horróre visiónis noctúrnæ, quando solet sopor occupáre hómines, pavor ténuit me et tremor, et ómnia ossa mea pertérrita sunt: et cum spíritus, me præsénte, transíret, inhorruérunt pili carnis meæ. Stetit quidam, cujus non agnoscébam vultum, imágo coram óculis meis, et vocem quasi auræ lenis audívi. Numquid homo Dei comparatióne justificábitur, aut factóre suo púrior erit vir? Ecce qui sérviunt ei, non sunt stábiles, et in ángelis suis réperit pravitátem. ℟. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum? * Verúmtamen, quæ cogitástis, expléte. ℣. Quod justum est, judicáte; et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen. Glória Patri. Verúmtamen.

FERIA SEXTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 6.

REspóndens autem Job dixit: Utinam appenderéntur peccáta méa, quibus iram mérui, et calámitas quam pátior, in statéra. Quasi aréna maris hæc grávior apparéret: unde et verba mea dolóre sunt plena: quia sagíttæ Dñi in me sunt, quarum indignátio ébibit spíritum meum, et terróres Dñi mílitant contra me. ℟. Indúta est. 146.

Lectio ii.

NUmquid rúgiet ónager, cum habúerit herbam? aut múgiet bos, cum ante præsépe plenum stéterit? Aut póterit comedi insúlsum, quod non est sale condítum? aut potest áliquis gustáre, quod gustátum affert mortem? Quæ prius nolébat tángere ánima mea: nunc præ angústia, cibi mei sunt. ℟. Páucitas diérum. 146.

Lectio iii.

QUis det ut véniat petítio mea: et quod expécto, tríbuat mihi Deus? Et qui cœpit, ipse me cónterat: solvat manum suam, et succídat me? Et hæc mihi sit consolátio, ut afflígens me dolóre non parcat, nec contradícam sermónibus Sancti. Quæ est enim fortitúdo mea, ut sustíneam: aut quis finis meus, ut patiénter agam? Nec fortitúdo lápidum fortitúdo mea, nec caro mea ænea est. Ecce non est auxílium mihi in me, et necessárii quoque mei recessérunt a me. ℟. Non abscóndas me. 147.

SABBATO.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 7.

MIlítia est vita hóminis super terram, et sicut

dies mercenárii, dies ejus. Sicut servus desíderat umbram, et sicut mercenárius præstolátur finem óperis sui: sic et ego hábui menses vácuos, et noctes laboriósas enumerávi mihi. Si dormíero, dicam: Quando consúrgam? et rursum expectábo vésperam, et replébor dolóribus usque ad ténebras. Lectio ii.

INdúta est caro mea putrédine, et sórdibus púlveris cutis mea áruit, et contrácta est. Dies mei velócius transiérunt, quam a texénte tela succíditur, et consúmpti sunt absque ulla spe. Meménto quia ventus est vita mea, et non revertétur óculus meus, ut vídeat bona. Nec aspíciet me visus hóminis: óculi tui in me, et non subsístam. Lectio iii.

SIcut consúmitur nubes, et pertránsit, sic qui descénderit ad ínferos, non ascéndet, nec revertétur ultra in domum suam, neque cognóscet eum ámplius locus ejus. Quaprópter et ego non parcam ori meo, loquar in tribulatióne spíritus mei: confabulábor cum amaritúdine ánimæ meæ. Numquid mare ego sum, aut cetus, quia circumdedísti me cárcere?

S A B B A T O
ante Dominicam secundam
Septembris.

Ad Magn. Aña. In ómnibus his non peccávit Job lábiis suis, neque stultum áliquid contra Deum locútus est.

DOMINICA II.
Septembris.
In primo Nocturno.
De libro Job.
Lectio i. Cap. 9.

ET respóndens Job, ait: Vere scio quod ita sit, et quod non justificétur homo compósitus Deo. Si volúerit conténdere cum eo, non póterit ei respondére unum pro mille. Sápiens corde est, et fortis róbore: quis réstitit ei, et pacem hábuit? Qui tránstulit montes, et nesciérunt hi, quos subvértit in furóre suo.

℟. Si bona suscépimus de manu Dei, mala autem quare non sustineámus? * Dñs dedit, Dñus ábstulit: sicut Dómino plácuit, ita factum est: sit nomen Dómini benedíctum. ℣. Nudus egréssus sum de útero matris meæ, et nudus revértar illuc. Dóminus.

Lectio ii.

QUi cómmovet terram de loco suo, et colúmnæ ejus concutiúntur. Qui præcipit Soli, et non óritur: et stellas claudit quasi sub signáculo. Qui exténdit cælos solus, et gráditur super fluctus maris. Qui facit Arctúrum, et Oríona, et Hyadás, et interióra Austri. Qui facit magna, et incomprehensibília, et mirabília, quorum non est númerus.

℟. Antequam cómedam, suspiro, et tamquam inundántes aquæ, sic rugítus meus: quia timor, quem timébam,

evénit mihi: et quod verébar áccidit: nonne dissimulávi? nonne sílui? nonne quiévi? * Et venit super me indignátio.
℣. Ecce non est auxílium mihi in me, et necessárii quoque mei recessérunt a me. Et venit. Lectio iii.

SI vénerit ad me, non vidébo eum: si abíerit, non intélligam. Si repénte intérroget, quis respondébit ei? vel quis dícere potest: Cur ita facis? Deus, cujus iræ nemo resístere potest, et sub quo curvántur, qui portant orbem. Quantus ergo sum ego, ut respóndeam ei, et loquar verbis meis cum eo? Qui étiam si habúero quídpiam justum, non respondébo; sed meum júdicem deprecábor. Et cum invocántem exaudíerit me, non credo quod audíerit vocem meam. In túrbine enim cónteret me, et multiplicábit vúlnera mea étiam sine causa.
℟. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum? * Verúmtamen, quæ cogitástis, expléte.
℣. Quod justum est, judicáte; et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen. Glória Patri. Verúmtamen.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium S. Gregórii Papæ.

Lib. 9. cap. 2. Lectio iv.

VEre scio, quod ita sit, et quod non justificábitur homo compósitus Deo. Homo quippe Deo non compósitus justítiam pércipit, compósitus amíttit: quia quisquis se auctóri bonórum cómparat, bono se, quod accéperat, privat. Qui enim accépta bona sibi árrogat, suis contra Deum bonis pugnat. Unde ergo despéctus erígitur, dignum est, ut eréctus inde destruátur. Sanctus autem vir, quia omne virtútis nostræ méritum, esse vítium cónspicit, si ab intérno árbitro districte judicétur, recte subjúngit: Si volúerit conténdere cum eo, non póterit respondére ei unum pro mille.
℟. Indúta est caro mea putrédine, et sórdibus púlveris cutis mea áruit, et contrácta est: * Meménto mei Dómine, quóniam ventus est vita mea.
℣. Dies mei velócius transiérunt, quam a texénte tela succíditur; et consúmpti sunt absque ulla spe. Meménto. Lectio v.

IN Scriptúra sancta millenárius númerus pro universitáte solet intélligi. Hinc étenim Psalmísta ait: Verbi, quod mandávit in mille generatiónes: cum profécto constet, quod ab ipso mundi exórdio usque ad Redemptóris advéntum per Evangelístam non ámplius quam septuagínta et septem progénies numeréntur. Quid ergo in millenário número, nisi ad proferéndam novam

sóbolem perfécta univérsitas præscítæ generatiónis exprímitur? Hinc et per Joánnem dícitur: Et regnábunt cum eo mille annis: quia vidélicet regnum sanctæ Ecclésiæ univérsitátis perfectióne solidátur.

℟. Páucitas diérum meórum finiétur brevi: dimítte me Dómine, ut plangam páululum dolórem meum: * Antequam vadam ad terram tenebrósam, et opértam mortis calígine. ℣. Manus tuæ, Dómine, fecérunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu, et sic repénte præcípitas me. Antequam.

Lectio vi.

Quia vero monas décies multiplicáta in denárium dúcitur, denárius per semetípsum ductus in centenárium dilatátur: qui rursus per denárium ductus, in millenárium ténditur: cum ab uno incípimus, ut ad millenárium veniámus, quid hoc loco uníus appellatióne, nisi bene vivéndi inítium; quid millenárii númeri amplitúdine, nisi ejúsdem bonæ vitæ perféctio designátur? Cum Deo autem conténdere, est non ei tribúere, sed sibi glóriam suæ virtútis arrogáre. Sed sanctus vir conspíciat, quia et qui summa jam dona percépit, si de accéptis extóllitur, cuncta, quæ accéperat, amíttit.

℟. Non abscóndas me Dómine a fácie tua: manum tuam longe fac a me: * Et formído tua non me térreat. ℣. Córripe me Dómine in misericórdia; non in furóre tuo, ne forte ad níhilum rédigas me. Et formído. Glória Patri. Et formído.

℟. vii. Quis mihi tríbuat, ut in inférno prótegas me: et abscóndas me, donec pertránseat furor tuus, Dómine, nisi tu, qui solus es Deus? * Et constítuas mihi tempus, in quo recordéris mei. ℣. Numquid sicut dies hóminis, dies tui, ut quæras iniquitátem meam; cum sit nemo, qui de manu tua possit erúere? Et constítuas.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 27.

Addidit quoque Job, assúmens parábolam suam et dixit: Vivit Deus, qui ábstulit judícium meum, et Omnípotens, qui ad amaritúdinem addúxit ánimam meam. Quia donec súperest hálitus in me, et spíritus Dei in náribus meis, non loquéntur lábia mea iniquitátem, nec lingua mea meditábitur mendácium. Absit a me, ut justos vos esse júdicem: donec defíciam, non recédam

ab innocéntia mea.
℟. Versa est in luctum cíthara mea, et órganum meum in vocem fléntium: * Parce mihi Dómine: nihil enim sunt dies mei.
℣. Cutis mea denigráta est super me, et ossa mea aruérunt. Parce.

Lectio ii.

Justificatiónem meam, quam cœpi tenére, non déseram: neque enim reprehéndit me cor meum in omni vita mea. Sit ut ímpius inimícus meus: et adversárius meus, quasi iníquus. Quæ est enim spes hypócritæ, si aváre rápiat, et non líberet Deus ánimam ejus? Numquid Deus áudiet clamórem ejus, cum vénerit super eum angústia? Aut póterit in Omnipoténte delectári, et invocáre Deum omni témpore?
℟. Utinam appenderéntur peccáta mea, quibus iram mérui: * Et calámitas, quam pátior, in statéra.
℣. Quasi aréna maris hæc grávior apparéret, unde et verba mea dolóre sunt plena. Et calámitas.

Lectio iii.

Docébo vos per manum Dei, quæ Omnípotens hábeat, nec abscóndam. Ecce vos omnes nostis, et quid sine causa vana loquímini? Hæc est pars hóminis ímpii apud Deum, et hæréditas violentórum, quam ab Omnipoténte suscípient. Si multiplicáti fúerint fílii ejus, in gládio erunt, et nepótes ejus non saturabúntur pane. Qui réliqui fúerint ex eo, sepeliéntur in intéritu, et víduæ illíus non plorábunt.
℟. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum: * Verúmtamen, quæ cogitástis, expléte.
℣. Quod justum est, judicáte; et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen.
Glória Patri. Verúmtamen.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 28.

Sapiéntia ubi invenítur? et quis est locus intelligéntiæ? Nescit homo prétium ejus, nec invenítur in terra suáviter vivéntium. Abyssus dicit: Nonne est in me; et mare lóquitur: Non est mecum. Non dábitur aurum obrízum pro ea, nec appendátur argéntum in commutatióne ejus. Non conferétur tinctis Indiæ colóribus, nec lápidi sardónycho pretiosíssimo, vel sapphíro. ℟. Indúta est caro. 153.

Lectio ii.

Non adæquábitur ei aurum vel vitrum, nec commutabúntur pro ea vasa auri. Excélsa, et eminéntia non memorabúntur comparatióne ejus: tráhitur autem sapiéntia de occúltis. Non adæquábitur ei topázius de Æthiópia, nec tinctúræ mundíssimæ componétur. Unde ergo sapiéntia venit? et quis est locus intelligéntiæ? Abs-

cóndita est ab óculis ómnium viséntium, vólucres quoque cæli latet. Perdítio et mors dixérunt: Auribus nostris audívimus famam ejus.
℟. Páucitas diérum. 154.

Lectio iii.

DEus intélligit viam ejus, et ipse novit locum illíus. Ipse enim fines mundi intuétur: et ómnia, quæ sub cælo sunt, réspicit. Qui fecit ventis pondus, et aquas appéndit in mensúra. Quando ponébat plúviis legem, et viam procéllis sonántibus: tunc vidit illam, et enarrávit, et præparávit, et investigávit. Et dixit hómini: Ecce timor Dómini, ipsa est sapiéntia: et recédere a malo, intelligéntia.
℟. Non abscóndas. 154.

FERIA QUARTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 31.

PEpigi fœdus cum óculis meis, ut ne cogitárem quidem de vírgine. Quam enim partem habéret in me Deus désuper, et hæreditátem Omnípotens de excélsis? Numquid non perdítio est iníquo, et alienátio operántibus injustítiam? Nonne ipse consíderat vias meas, et cunctos gressus meos dinúmerat? Si ambulávi in vanitáte, et festinávit in dolo pes meus: appéndat me in statéra justa, et sciat Deus simplicitátem meam.
℟. Quis mihi tríbuat, ut in inférno prótegas me, et abscóndas me, donec pertránseat furor tuus, Dómine, nisi tu, qui solus es Deus? * Et constítuas mihi tempus, in quo recordéris mei.
℣. Numquid sicut dies hóminis, dies tui, ut quæras iniquitátem meam; cum sit nemo, qui de manu tua possit erúere. Et.

Lectio ii.

SI declinávit gressus meus de via, et si secútum est óculos meos cor meum, et si mánibus meis adhæsit mácula: seram, et álius comedat, et progénies mea eradicétur. Si deceptum est cor meum super mulíere, et si ad óstium amíci mei insidiátus sum, scortum altérius sit uxor mea, et super illam incurvéntur álii. Hoc enim nefas est, et iníquitas máxima. Ignis est usque ad perditiónem dévorans, et ómnia erádicans genímina.
℟. Utinam appenderéntur peccáta mea, quibus iram mérui: * Et calámitas, quam pátior, in statéra.
℣. Quasi aréna maris hæc grávior apparéret, unde et verba mea dolóre sunt plena. Et.

Lectio iii.

SI contémpsi subíre judícium cum servo meo et ancílla mea, cum disceptárent advérsum me. Quid enim fáciam, cum surréxerit ad judicándum Deus? et cum quæsíerit, quid respondébo illi? Numquid non in útero fecit me, qui et illum operátus est: et formavit me in vulva unus? Si negávi, quod volébant, pau-

péribus, et óculos víduæ expectáre feci. Si comédi buccéllam meam solus, et non comédit pupíllus ex ea, quia ab infántia mea crevit mecum miserátio: et de útero matris meæ egréssa est mecum.
℣. Quare detraxístis sermónibus veritátis: ad increpándum verba compónitis, et subvértere nitímini amícum vestrum? * Verúmtamen, quæ cogitástis, expléte.
℣. Quod justum est, judicáte; et non inveniétis in lingua mea iniquitátem. Verúmtamen.
Glória Patri. Verúmtamen.

FERIA QUINTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 38.

RESpóndens autem Dñus Job de túrbine, dixit: Quis est iste invólvens senténtias sermónibus imperítis? Accínge sicut vir lumbos tuos: interrogábo te, et respónde mihi. Ubi eras quando ponébam fundaménta terræ? índica mihi, si habes intelligéntiam. Quis pósuit mensúras ejus, si nosti? vel quis teténdit super eam líneam? Super quo bases illíus solidátæ sunt? aut quis demísit lápidem angulárem ejus; cum me laudárent simul astra matutína, et jubilárent omnes filii Dei?
℟. Si bona suscépimus. 152.

Lectio ii.

QUis conclúsit óstiis mare, quando erumpébat quasi de vulva procédens: cum pónerem nubem vestiméntum ejus, et calígine illud quasi pannis infántiæ obvólverem? Circúmdedi illud términis meis, et pósui vectem, et óstia: Et dixi: Usque huc vénies, et non procédes ámplius, et hic confrínges tuméntes fluctus tuos. Numquid post ortum tuum præcepísti dilúculo; et ostendísti auróræ locū suum? Et tenuísti concútiens extréma terræ, et excussísti ímpios ex ea?
℟. Antequam cómedam. 152.

Lectio iii.

REstituétur ut lutum signáculum, et stabit sicut vestiméntum. Auferétur ab ímpiis lux sua, et bráchium excélsum confringétur. Numquid ingréssus es profúnda maris, et in novíssimis abyssi deambulásti? Numquid apértæ sunt tibi portæ mortis, et óstia tenebrósa vidísti? Numquid considerásti latitúdinem terræ? índica mihi si nosti ómnia, in qua via lux hábitet, et tenebrárum quis locus sit; ut ducas unumquódque ad términos suos, et intélligas sémitas domus ejus.
℟. Quare detraxístis. 153.

FERIA SEXTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 40.

RESpóndens autem Dóminus Job de túrbine, dixit: Accínge sicut vir lumbos tuos: interrogábo te, et índica mihi. Numquid írritum fácies judícium meum, et condemnábis me, ut tu justificéris? Et si habes brá-

chium sicut Deus, et si voce símili tonas? Circúmda tibi decórem, et in sublíme erígere, et esto gloriósus, et speciósis indúere véstibus.
℟. Indúta est caro. 153.

Lectio ii.

DIspérge supérbos in furóre tuo, et respíciens omnem arrogántem humília. Réspice cunctos supérbos, et confúnde eos, et cóntere ímpios in loco suo: Abscónde eos in púlvere simul, et fácies eórum demérge in fóveam: et ego confitébor, quod salváre te possit déxtera tua. Ecce Béhemoth, quem feci tecum, fœnum quasi bos cómedet. Fortitúdo ejus in lumbis ejus, et virtus illíus in umbilíco ventris ejus.
℟. Páucitas diérum. 154.

Lectio iii. Cap. 41.

REspóndens autem Job Dño, dixit: Scio quia ómnia potes, et nulla te latet cogitátio. Quis est iste, qui celat consílium absque sciéntia? ídeo insipiénter locútus sum, et quæ ultra modum excéderent sciéntiam meam. Audi, et ego loquar: interrogábo te, et respónde mihi. Audítu auris audívi te, nunc autem óculus meus videt te. Idcírco ipse me reprehéndo, et ago pœniténtiam in favílla et cínere.
℟. Non abscóndas. 154.

S A B B A T O.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 42.

POstquam autem locútus est Dóminus verba hæc ad Job, dixit ad Eliphaz Themaníten: Irátus est furor meus in te, et in duos amícos tuos, quóniam non estis locúti coram me rectum sicut servus meus Job. Súmite ergo vobis septem tauros et septem aríetes, et ite ad servum meum Job, et offérte holocáustum pro vobis: Job autem servus meus orábit pro vobis: fáciem ejus suscípiam, ut non vobis imputétur stultítia: neque enim locúti estis ad me recta, sicut servus meus Job.

Lectio ii.

ABiérunt ergo Eliphaz Themanítes, et Baldad Suhítes, et Sophar Naamathítes, et fecérunt sicut locútus fúerat Dóminus ad eos, et suscépit Dóminus fáciem Job. Dóminus quoque convérsus est ad pœniténtiam Job, cum oráret ille pro amícis suis. Et áddidit Dóminus ómnia quæcúmque fúerant Job, duplícia. Venérunt autem ad eum omnes fratres sui, et univérsæ soróres suæ, et cuncti qui nóverant eum prius, et comedérunt cum eo panem in domo ejus: et movérunt super eum caput, et consoláti sunt eum super omni malo, quod intúlerat Dóminus super eum: et dedérunt ei unusquísque ovem unam, et ináurem áuream unam.

Lectio iii.

DOminus autem benedíxit novíssimis Job magis quam princípio ejus. Et fa-

cta sunt ei quatuórdecim míllia óvium, et sex míllia camelórum, et mille juga boum, et mille ásinæ. Et fuérunt ei septem filii, et tres filiæ. Et vocávit nomen uníus Diem, et nomen secúndæ Cássiam, et nomen tértiæ Cornustíbii. Non sunt autem invéntæ mulíeres speciósæ sicut filiæ Job in univérsa terra: dedítque eis pater suus hæreditátem inter fratres eárum. Vixit autem Job post hæc centum quadragínta annis, et vidit filios suos, et filios filiórum suórum, usque ad quartam generatiónem: et mórtuus est senex, et plenus diérum.

S A B B A T O

ante Dominicam tertiam Septembris.

Ad Magnificat, Antiphona. Ne reminiscáris, Dómine, delícta mea, vel paréntum meórum: neque vindíctam sumas de peccátis meis.

D O M I N I C A III.

Septembris.

In primo Nocturno.

Incipit liber Tobíæ.

Lectio i. Cap. 1.

TObías ex tribu et civitáte Néphthali (quæ est in superióribus Galilææ supra Naásson, post viam, quæ ducit ad Occidéntem, in sinístro habens civitátem Sephet) cum captus esset in diébus Salmánasar regis Assyriórum, in captivitáte tamen pósitus, viam veritátis non deséruit: ita ut ómnia, quæ habére póterat, quotídie concaptívis frátribus, qui erant ex ejus génere, impertíret. Cumque esset júnior ómnibus in tribu Néphthali, nihil tamen pueríle gessit in ópere.

℟. Peto, Dñe, ut de vínculo impropérii hujus absólvas me, aut certe désuper terram erípias me: * Ne reminiscáris delícta mea, vel paréntum meórum, neque vindíctam sumas de peccátis meis: quia éruis sustinéntes te, Dñe.

℣. Omnia enim judícia tua justa sunt, et omnes viæ tuæ misericórdia et véritas: et nunc Dómine meménto mei. Ne reminiscáris.

Lectio ii.

DEnique cum irent omnes ad vítulos áureos, quos Jeróboam fécerat rex Israel, hic solus fugiébat consórtia ómnium: sed pergébat in Jerúsalem ad templum Dñi, et ibi adorábat Dóminum Deum Israel, ómnia primitíva sua, et décimas suas fidéliter ófferens, ita ut in tértio anno prosélytis, et ádvenis ministráret omnem decimatiónem. Hæc et his simília secúndum legem Dei puérulus observábat. Cum vero factus esset vir, accépit uxórem Annam de tribu sua, genuítque ex ea fílium, nomen suum impónens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, et abstinére ab omni peccáto.

℟. Omni témpore bénedic Deum, et pete ab eo, ut vias tuas dírigat: * Et in omni

témpore consília tua in ipso permáneant. ℣. Inquíre, ut fácias, quæ plácita sunt illi in veritáte, et in tota virtúte tua. Et.

Lectio iii.

Igitur cum per captivitátem devenísset cum uxóre sua, et fílio, in civitátem Níniven cum omni tribu sua (cum omnes éderent ex cibis Gentílium) iste custodívit ánimam suam, et numquam contaminátus est in escis eórum. Et quóniam memor fuit Dómini in toto corde suo, dedit illi Deus grátiam in conspéctu Salmánasar regis; et dedit illi potestátem, quocúmque vellet ire, habens libertátem quæcúmque fácere voluísset. Pergébat ergo ad omnes, qui erant in captivitáte, et mónita salútis dabat eis.

℟. Memor esto fili, quóniam páuperem vitam gérimus: * Habébis multa bona, si timúeris Deum. ℣. In mente habéto eum, et cave, nequándo prætermíttas præcépta ejus. Habébis. Glória Patri. Habébis.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Leónis Papæ.
Ser. 8. de jejunio vii. mensis.

Lectio iv.

Scio quidem, dilectíssimi, plúrimos vestrum ita in iis, quæ ad observántiam Christiánæ fidei pértinent, esse devótos, ut nostris cohortatiónibus non indígeant admonéri. Quid enim dudum et tradítio decrévit, et consuetúdo firmávit, nec erudítio ignórat, nec píetas prætermíttit. Sed quia sacerdotális officii est, erga omnes Ecclésiæ fílios curam habére commúnem, in id quod et rúdibus prosit, et doctis, quos simul dilígimus, páriter incitámus: ut jejúnium quod nobis séptimi mensis recúrsus indícit, fide álacri per castigatiónem ánimi et córporis celebrémus.

℟. Sufficiébat nobis paupértas nostra, ut divítiæ computaréntur: numquam fuísset pecúnia ipsa, pro qua misísti fílium nostrum, * Báculum senectútis nostræ. ℣. Heu me, fili mi, ut quid te mísimus peregrinári, lumen oculórum nostrórum? Báculum.

Lectio v.

Ideo enim ipsa continéntiæ observántia quátuor est assignáta tempóribus, ut in idípsum totíus anni redeúnte decúrsu, cognosceremus, nos indesinénter purificatiónibus indigére: sempérque esse niténdum, dum hujus vitæ varietáte jactámur, ut peccátum, quod fragilitáte carnis et cupiditátum pollutióne contráhitur, jejúniis atque eleemósynis deleátur. Esuriámus páululum, dilectíssimi, et aliquántulum, quod juvándis possit prodésse paupéribus, nostræ consuetúdini subtrahámus.

℟. Benedícite Deum cæli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei: * Quia fecit vobíscum misericórdiam su-

am. ℣. Ipsum benedícite, et cantáte illi : et enarráte ómnia mirabília ejus. Quia.

Lectio vi.

DElectétur consciéntia benignórum frúctibus largitátis, et gáudia tríbuens, quo es lætificándus, accípies. Diléctio próximi, diléctio Dei est, qui plenitúdinem legis et Prophetárum in hac géminæ charitátis unitáte constítuit : ut nemo ambígeret, Deo se offérre, quod hómini contulísset, dicénte Dño Salvatóre, cum de aléndis, juvandísque paupéribus loquerétur: Quod uni eórum fecístis, mihi fecístis. Quarta ígitur, et sexta Féria jejunémus : Sábbato vero apud beátum Petrum Apóstolum vigílias celebrémus: cujus nos méritis, et oratiónibus crédimus adjuvándos, ut misericórdi Deo jejúnio nostro, et devotióne placeámus.

℟. Tempus est, ut revértar ad eum, qui misit me: * Vos autem benedícite Deum, et enarráte ómnia mirabília ejus. ℣. Confitémini ei coram ómnibus vivéntibus, quia fecit vobíscum misericórdiam suam. Vos autem. Glória Patri. Vos autem.

℟. vii. Tribulatiónes civitátum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus : timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros : ipsi montes nolunt recípere fugam nostram : * Dómine miserére. ℣. Peccávimus cum pátribus nostris, injúste égimus, iniquitátem fécimus. Dómine.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum : * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth : * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 2.

POst hæc vero, cum esset dies festus Dómini, et factum esset prándium bonum in domo Tobíæ, dixit filio suo : Vade, et adduc áliquot de tribu nostra, timéntes Deum, ut epuléntur nobíscum. Cumque abiísset, revérsus nuntiávit ei, unum ex filiis Israel jugulátum jacére in platéa. Statímque exsíliens de accúbitu suo, relínquens prándium, jejúnus pervénit ad corpus : tollénsque illud portávit ad domum suam occúlte, ut dum sol occubuísset, caute sepelíret eum. ℟. Peto, Dómine. 159.

Lectio ii.

ARguébant autem eum omnes próximi ejus, dicéntes: Jam hujus rei causa intérfici jussus es, et vix effugísti mortis impérium, et íterum sépelis mórtuos? Sed Tobías plus timens Deum quam regem, rapiébat córpora occisórum, et occultábat in domo sua, et médiis

nóctibus sepeliébat ea. Contigit autem, ut quadam die fatigátus a sepultúra, véniens in domum suam, jactásset se juxta paríetem, et obdormísset, et ex nido hirúndinum dormiénti illi cálida stércora incíderent super óculos ejus, fierétque cæcus. Hanc autem tentatiónem ídeo permísit Dóminus evenire illi, ut pósteris darétur exémplum patiéntiæ ejus, sicut et sancti Job. ℟. Omni témpore. 159.

Lectio iii.

NAm cum ab infántia sua semper Deum timúerit, et mandáta ejus custodíerit, non est contristátus contra Deum, quod plaga cæcitátis evénerit ei, sed immóbilis in Dei timóre permánsit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ suæ. Nam sicut beáto Job insultábant reges, ita isti paréntes et cognáti ejus irridébant vitam ejus, dicéntes: Ubi est spes tua, pro qua eleemósynas, et sepultúras faciébas? Tobías vero increpábat eos, dicens: Nolíte ita loqui, quóniam filii sanctórum sumus, et vitam illam expectámus, quam Deus datúrus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo. ℟. Memor esto. 160.

FERIA TERTIA.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 2. et 3.

ANna vero uxor ejus ibat ad opus textrínum quotídie, et de labóre mánuum suárum victum, quem consequi póterat, deferébat. Unde factum est, ut hœdum caprárum accípiens detulísset domi. Cujus cum vocem baláutis vir ejus audísset, dixit: Vidéte, ne forte furtívus sit, réddite eum dóminis suis, quia non licet nobis aut édere ex furto áliquid, aut contíngere. ℟. Sufficiébat nobis. 160.

Lectio ii.

AD hæc uxor ejus iráta respóndit: Maniféste vana facta est spes tua, et eleemósynæ tuæ modo apparuérunt. Atque his et áliis hujuscémodi verbis exprobrábat ei. Tunc Tobías ingémuit, et cœpit oráre cum lácrymis, dicens: Justus es Dómine, et ómnia judícia tua justa sunt: et omnes viæ tuæ misericórdia, et véritas, et judícium. Et nunc Dómine memor esto mei, et ne vindíctam sumas de peccátis meis, neque reminiscáris delícta mea, vel paréntum meórum. ℟. Benedícite Deum. 160.

Lectio iii.

QUóniam non obedívimus præcéptis tuis, ídeo tráditi sumus in direptiónem et captivitátem, et mortem, et in fábulam, et in impropérium ómnibus natiónibus, in quibus dispersísti nos. Et nunc, Dñe, magna judícia tua, quia non égimus secúndum præcépta tua, et non ambulávimus sincéríter coram te. Et nunc Dñe secúndum voluntátem tuam fac mecum, et præcipe in pace récipi spí-

ritum meum: éxpedit enim mihi mori magis quam vívere.
℟. Tempus est. 161.

FERIA QUARTA
Quatuor Temporum Septembris.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio i. Cap. 9.

IN illo témpore: Respondens unus de turba, dixit ad Jesum: Magíster, áttuli filium meum ad te habéntem spíritum mutum. Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 3. c. 38. in Marc. 9.

DÆmoníacum hunc, quem descéndens de monte Dóminus sanávit, Marcus quidem surdum, mutúmque; Matthæus vero lunáticum fuísse commémorat. Signíficat autem eos, de quibus scriptum est: Stultus ut luna mutátur. Qui numquam in eódem statu permanéntes, nunc ad hæc, nunc ad illa vítia mutáti crescunt, atque decréscunt. Qui muti sunt, non confiténdo fidem: surdi, nec ipsum aliquátenus veritátis audiéndo sermónem. Spumant autem, cum stultítia tabéscunt. Stultórum namque, et languéntium, atque hébetum est, spumas salivárum ex ore dimíttere. Strident déntibus, cum iracúndiæ furóre flamméscunt: aréscunt, cum ótio torpénte languéscunt, et nulla virtútis indústria confortáti enérviter vivunt.

℟. Tribulatiónes civitátum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus: timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros: ipsi montes nolunt recípere fugam nostram: * Dómine miserére.
℣. Peccávimus cum pátribus nostris, injúste égimus, iniquitátem fécimus. Dómine.

Lectio ii.

QUod autem ait: Et dixi discípulis tuis, ut ejícerent illum, et non potuérunt: laténter Apóstolos accúsat, cum impossibílitas curándi intérdum non ad imbecillitátem curántium, sed ad eórum, qui curándi sunt, fidem referátur, dicénte Dño: Fiat tibi secúndum fidem tuam. Qui respóndens eis, dixit: O generátio incrédula, quámdiu apud vos ero? quámdiu vos pátiar? Non quod tædio superátus sit, mansuétus, ac mitis, qui non apéruit sicut agnus coram tondénte os suum, nec in verba furóris erúpit, sed quod in similitúdinem médici, si ægrótum vídeat contra sua præcépta se gérere, dicat: Usquequo accédam ad domum tuam? quoúsque artis meæ perdam indústriam, me áliud jubénte, et te áliud perpetránte?
℟. Omni témpore bénedic Deum, et pete ab eo, ut vias tuas dírigat: * Et in omni témpore consília tua in ipso permáneant.
℣. Inquíre, ut fácias, quæ plácita sunt illi in veritáte, et in tota virtúte tua. Et.

Lectio iii.

ET dixit illis: Hoc genus in nullo potest exíre, nisi in oratióne, et jejúnio. Dum docet Apóstolos, quómodo dæmon nequíssimus débeat expélli, omnes instítuit ad vitam: ut scílicet noverímus, gravíssima quæque vel immundórum spirituum, vel hóminum tentaménta, jejúniis et oratiónibus esse superánda: iram quoque Dñi, cum in ultiónem nostrórum scélerum fúerit accénsa, hoc remédio singulári posse placári. Jejúnium autem generále est, non solum ab escis, sed et a cunctis illécebris abstinére carnálibus, imo ab ómnibus vitiórum continére se passiónibus. Sic et orátio generális non in verbis solum est, quibus divínam cleméntiã invocámus, verum étiam in ómnibus, quæ in obséquium nostri conditóris fídei devotióne gérimus. ℟. Memor esto fili, quóniam páuperem vitam gérimus: * Habébis multa bona, si timúeris Deum. ℣. In mente habéto eum, et cave, nequándo prætermíttas præcépta ejus. Habébis. Glória Patri. Habébis.

Ad Benedictus, Antiphona. Hoc genus dæmoniórum in nullo potest exíre, nisi in oratióne, et jejúnio.

Deinde dicuntur Preces, ut in Psalter. 56. Oratio.

MIsericórdiæ tuæ remédiis, quæsumus Dómine, fragílitas nostra subsístat: ut quæ sua conditióne attéritur, tua cleméntia reparétur. Per Dóminum.

Et dicitur per Horas diei tantum.

Ad Vesperas, si fit de Feria, dicuntur Preces Feriales. 123. cum Oratione Dominicæ præcedéntis.

FERIA QUINTA.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 12.

VOcávit ad se Tobías fílium suum, dixítque ei: Quid póssumus dare viro isti sancto, qui venit tecum? Respóndens Tobías, dixit patri suo: Pater, quam mercédem dábimus ei? aut quid dignum póterit esse benefíciis ejus? Me duxit, et redúxit sanum, pecúniam a Gabélo ipse recépit, uxórem ipse me habére fecit, et dæmónium ab ea ipse compéscuit, gáudium paréntibus ejus fecit, me ipsum a devoratióne piscis erípuit, te quoque vidére fecit lumen cæli, et bonis ómnibus per eum repléti sumus. Quid illi ad hæc potérimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum, si forte dignábitur medietátem de ómnibus, quæ alláta sunt, sibi assúmere. ℟. Peto, Dómine. 159.

Lectio ii.

ET vocántes eum, pater scílicet et fílius, tulérunt eum in partem: et rogáre cœpérunt, ut dignarétur dimídiam partem ómnium, quæ attúlerant, accéptam habére. Tunc dixit eis occúlte: Be-

nedícite Deum cæli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobíscum misericórdiam suam. Etenim sacraméntum regis abscóndere bonum est: ópera autem Dei reveláre, et confitéri honoríficum est. Bona est orátio cum jejúnio, et eleemósyna magis, quam thesáuros auri recóndere: quóniam eleemósyna a morte líberat, et ipsa est, quæ purgat peccáta, et facit invenire misericórdiam, et vitam ætérnam. Qui autem fáciunt peccátum, et iniquitátem, hostes sunt ánimæ suæ. ℟. Omni témpore. 159.

Lectio iii.

MAnifésto ergo vobis veritátem, et non abscóndam a vobis occúltum sermónem. Quando orábas cum lácrymis, et sepeliébas mórtuos, et derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia accéptus eras Deo, necésse fuit, ut tentátio probáret te. Et nunc misit me Dóminus, ut curárem te, et Saram uxórem filii tui a dæmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus, unus ex septem, qui astámus ante Dóminum. Cumque hæc audíssent, turbáti sunt, et treméntes cecidérunt super terram in fáciem suam. Dixítque eis Angelus: Pax vobis, nolíte timére. ℟. Memor esto. 160.

FERIA SEXTA

Quatuor Temporum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio i. Cap. 7.

IN illo témpore: Rogábat Jesum quidam de Pharisæis, ut manducáret cum illo. Et ingréssus domum Pharisæi, discúbuit. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 33. in Evangel. circa medium.

QUem Pharisæus de falsa justítia præsúmens, nisi Judáicum pópulum, quem peccátrix múlier ad vestígia Dñi véniens, et plorans, nisi convérsam Gentilitátem desígnat? Quæ cum alabástro venit, unguéntum fudit, retro secus pedes Dñi stetit, lácrymis pedes rigávit, capíllis tersit, eosdémque, quos infundébat, et tergébat, pedes osculári non désiit. Nos ergo, nos illa múlier expréssit, si toto corde ad Dñm post peccáta redeámus, si ejus pœniténtiæ luctus imitémur. Quid namque unguénto, nisi bonæ odor opiniónis exprímitur? Unde et Paulus dicit: Christi bonus odor sumus Deo in omni loco. ℟. Sufficiébat nobis. 160.

Lectio ii.

SI ergo recta ópera ágimus, quibus opiniónis bonæ odóre Ecclésiam respergámus, quid in Dómini córpore, nisi unguéntum fúndimus? Sed secus pedes Jesu múlier stetit: contra pedes enim Dómini

stétimus, cum in peccátis pósiti ejus itinéribus retinebámur. Sed si ad veram pœniténtiam post peccáta convértimur, jam retrosecus pedes stamus: quia ejus vestígia séquimur, quem impugnabámus. Lácrymis múlier pedes ejus rigat: quod nos quoque veráciter ágimus, si quibúslibet últimis membris Dñi per compassiónis affectum inclinámur, si sanctis ejus in tribulatióne compátimur, si eórum tristítiam nostram putámus.

℟. Benedícite Deum. 160.

Lectio iii.

CApíllis ergo pedes Dómini térgimus, quando sanctis ejus, quibus ex charitáte compátimur, étiam ex his, quæ nobis supérfluunt, miserémur: quátenus sic mens per compassiónem dóleat, ut étiam larga manus affectum dolóris osténdat. Rigat namque lácrymis Redemptóris pedes, sed capíllis suis non tergit, qui utcúmque proximórum dolóri compátitur, sed tamen eis ex his, quæ sibi supérfluunt, non miserétur. Plorat, et non tergit, qui verba quidem dolóris tríbuit: sed non ministrándo quæ desunt, vim dolóris mínime abscíndit. Osculátur múlier pedes, quos tergit: quod nos quoque plene ágimus, si studióse dilígimus, quos ex largitáte continémus: ne gravis nobis sit necéssitas próximi, ne ipsa nobis ejus indigéntia, quæ sustentátur, fiat onerósa: et cum manus necessária tríbuit, ánimus a dilectióne torpéscat.

℟. Tempus est. 161.

Ad Bened. Aña. Múlier, quæ erat in civitáte peccátrix, stans retro secus pedes Dómini, lácrymis cœpit rigáre pedes ejus, et capíllis cápitis sui tergébat, et deosculabátur pedes ejus, et unguénto ungébat.

Deinde dicuntur Preces, ut in Psalter. 56. Oratio.

PRæsta quæsumus, omnípotens Deus: ut observatiónes sacras ánnua devotióne recoléntes, et córpore tibi placeámus, et mẽte. Per Dñm.

Et dicitur per Horas diei tantum.

In Vesperis, nisi fiat de Festo ix. Lection. dicuntur Preces Feriales. 123. et Oratio Dominicæ præcedentis.

SABBATO

Quatuor Temporum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio i. Cap. 13.

IN illo témpore: Dicébat Jesus turbis hanc similitúdinem: Arborem fici habébat quidam plantátam in vínea sua, et venit quærens fructum in illa, et non invénit. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 31. in Evangel.

DOminus, ac Redémptor noster per Evangélium suum aliquándo verbis, aliquándo rebus lóquitur: aliquándo áliud verbis, atque áliud rebus: aliquándo autem

hoc verbis, quod rebus. Duas étenim res ex Evangélio fratres audístis: ficúlneam infructuósam, et mulíerem curvam: et utríque rei est píetas impénsa, illud autem dixit per similitúdinem: istud egit per exhibitiónem. Sed hoc signíficat ficúlnea infructuósa, quod múlier inclináta: et hoc ficúlnea reserváta, quod múlier erécta.

℟. Tribulatiónes civitátum. 163.

Lectio ii.

Quid arbor fici, nisi humánam natúram desígnat? Quid múlier inclináta, nisi eándem natúram significándo denúnciat? Quæ et bene plantáta est sicut ficus, et bene creáta sicut múlier: sed in culpam própria sponte lapsa, neque fructum servat operatiónis, neque statum rectitúdinis. Ad peccátum quippe ex voluntáte córruens, quia fructum obediéntiæ ferre nóluit, statum rectitúdinis amísit. Quæ ad Dei similitúdinem cóndita, dum in sua dignitáte non pérstitit, quod plantáta, vel creáta fúerat, serváre contémpsit. Tértio dóminus víneæ ad ficúlneam venit; quia natúram géneris humáni ante legem, sub lege, sub grátia expectándo, admonéndo, visitándo requisívit.

℟. Omni témpore. 163.

Lectio iii.

Venit ante legem, quia per naturálem intelléctum quid unusquísque exémplo sui, quáliter erga próximum ágere debuísset, innótuit. Venit in lege, quia præcipiéndo dócuit. Venit post legem per grátiam, quia pietátis suæ præséntiam exhibéndo monstrávit. Sed tamen in tribus annis fructum se non invenísse conquéritur: quia quorúmdam pravórum mentes, nec inspiráta lex naturális córrigit, nec præcépta erúdiunt, nec incarnatiónis ejus mirácula convértunt. Quid vero per cultórem víneæ, nisi præpositórum ordo exprímitur? Qui dum præsunt Ecclésiæ, nimírum Domínicæ víneæ curam gerunt.

℟. Memor esto. 164.

Ad Bened. Aña. Illumináre Dñe iis, qui in ténebris sedent, et dírige pedes nostros in viam pacis, Deus Israel.

Deinde dicuntur Preces, ut in Psalter. 56. Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui per continéntiam salutárem corpóribus medéris et méntibus: majestátem tuam súpplices exorámus; ut pia jejunántium deprecatióne placátus, et præséntia nobis subsídia tríbuas, et futúra. Per Dóminum.

Et dicitur per Horas diei tantum.

SABBATO

ante Dominicam quartam Septembris.

Ad Magn. Antiph. Adónai, Dómine Deus magne, et mirábilis, qui dedísti salútem in manu féminæ, exáudi preces servórum tuórum.

DOMINICA IV. Septembris.

In primo Nocturno.

Incipit liber Judith.

Lectio i. Cap. 1. et 2.

ARpháxad ítaque rex Medórum subjugáverat multas Gentes império suo: et ipse ædificávit civitátem potentíssimam, quam appellávit Ecbátanis, ex lapídibus quadrátis et sectis: fecit muros ejus in altitúdinem cubitórum septuagínta, et in latitúdinem cubitórum trigínta, turres vero ejus pósuit in altitúdinem cubitórum centum. Per quadrum vero eárum latus utrúmque vicenórum pedum spátio tendebátur: posuítque portas ejus in altitúdinem túrrium: et gloriabátur quasi potens in poténtia exércitus sui, et in glória quadrigárum suárum. ℟. Adónai, Dñe Deus magne, et mirábilis, qui dedísti salútem in manu féminæ, * Exáudi preces servórum tuórum. ℣. Benedíctus es Dómine, qui non derelínquis præsuméntes de te, et de sua virtúte gloriántes humílias. Exáudi preces. Lectio ii.

ANno ígitur duodécimo regni sui, Nabuchodónosor rex Assyriórum, qui regnábat in Nínive civitáte magna, pugnávit contra Arpháxad, et obtínuit eum in campo magno, qui appellátur Rágau, circa Euphráten, et Tigrin, et Jádason in campo Erioch regis Elicórum. Tunc exaltátum est regnum Nabuchodónosor, et cor ejus elevátum est: et misit ad omnes, qui habitábant in Cilícia, et Damásco, et Líbano, et ad Gentes, quæ sunt in Carmélo, et Cedar, et inhabitántes Galilæam in campo magno Esdrelon, et ad omnes, qui erant in Samaría, et trans flumen Jordánem usque ad Jerúsalem, et omnem terram Jesse, quoúsque perveniátur ad términos Æthiópiæ. ℟. Tribulatiónes civitátum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus: timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros: ipsi montes nolunt recípere fugam nostram: * Dómine miserére. ℣. Peccávimus cum pátribus nostris, injúste égimus, iniquitátem fécimus. Dómine. Lectio iii.

AD hos omnes misit núntios Nabuchodónosor rex Assyriórum: qui omnes uno ánimo contradixérunt, et remisérunt eos vácuos, et sine honóre abjecérunt. Tunc indignátus Nabuchodónosor rex advérsus omnem terram illam, jurávit per thronum et regnum suum, quod defénderet se de ómnibus regiónibus his. Anno tertiodécimo Nabuchodónosor regis, vigésima et secúnda die mensis primi, factum est verbum in domo Nabuchodónosor regis Assyriórum, ut defénderet se. Vocavítque omnes majóres natu, omnésque duces, et bellatóres suos, et hábuit

cum eis mystérium consílii sui : dixítque cogitatiónem suam in eo esse, ut omnem terram suo subjugáret império.
℟. Benedícat te Dóminus in virtúte sua, qui per te ad níhilum redégit inimícos nostros : * Ut non defíciat laus tua de ore hóminum.
℣. Benedíctus Dóminus, qui creávit cælum et terram : quia hódie nomen tuum ita magnificávit. Ut non.
Glória Patri. Ut non.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Ambrósii Epíscopi, de Elía et jejúnio.

Lectio iv. Cap. 9.

POténtes vinum prohibéntur bíbere, ne cum bíberint, obliviscántur sapiéntiam. Dénique bibébant vinum in ebrietáte poténtes, qui Holoférni príncipi milítiæ regis Assyriórum se trádere gestiébant: sed non bibébat fémina Judith, jejúnans ómnibus diébus viduitátis suæ, præter festórum diérum solemnitátes. His armis muníta procéssit, et omnem Assyriórum circumvénit exércitum. Sóbrii vigóre consílii ábstulit Holoférnis caput, servávit pudicítiam, victóriam reportávit.
℟. Nos álium Deum nescímus, præter Dóminum, in quo sperámus: * Qui non déspicit nos, nec ámovet salútem suam a génere nostro.
℣. Indulgéntiam ipsíus fusis lácrymis postulémus, et humiliémus illi ánimas nostras. Qui non.

Lectio v.

HÆc enim succíncta jejúnio in castris prætendébat aliénis : ille vino sepúltus jacébat, ut ictum vúlneris sentíre non posset. Itaque uníus mulíeris jejúnium innúmeros stravit exércitus Assyriórum. Esther quoque púlchrior facta est jejúnio : Dóminus enim grátiam sóbriæ mentis augébat. Omne genus suum, idest, totum pópulum Judæórum, a persecutiónis acerbitáte liberávit, ita ut regem sibi fáceret esse subjéctum.
℟. Dominátor Dñe cælórum et terræ, creátor aquárum, Rex univérsæ creatúræ, * Exáudi oratiónem servórum tuórum. ℣. Tu Dñe, cui humílium semper, et mansuetórum plácuit deprecátio. Exáudi.

Lectio vi.

ITaque illa, quæ tríduo jejunávit contínuo, et corpus suum aqua lavit, plus plácuit, et vindíctam rétulit. Aman autem, dum se regáli jactat convívio, inter ipsa vina pœnam suæ ebrietátis exsólvit. Est ergo jejúnium reconciliatiónis sacrifícium, virtútis increméntum, quod fecit étiam féminas fortióres augménto grátiæ. Jejúnium nescit fœneratórem, non sortem fœnoris novit, non rédolet usúras mensa jejunántium : étiam ipsis jejúnium convíviis dat grátiam. Dulcióres post famem épulæ fiunt, quæ assiduitáte fastí-

dio sunt, et diutúrna continuatióne viléscunt. Condiméntum cibi jejúnium est. Quanto avídior appeténtia, tanto esca jucúndior.

℟. Dómine Deus, qui cónteris bella ab inítio, éleva bráchium tuum super Gentes, quæ cógitant servis tuis mala: * Et déxtera tua glorificétur in nobis.

℣. Allíde virtútem eórum in virtúte tua: cadat robur eórum in iracúndia tua. Et. Glória Patri. Et déxtera.

℟. vii. Confórta me Rex, sanctórum principátum tenens: * Et da sermónem rectum, et bene sonántem in os meum.

℣. Dómine Rex univérsæ potestátis, convérte consílium eórum super eos. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth: * Plena est ómnis terra glória ejus.

℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro Judith.

Lectio i. Cap. 4.

Filii Israel, qui habitábant in terra Juda, timuérunt valde a fácie Holoférnis. Tremor et horror invásit sensus eórum, ne hoc fáceret Jerúsalem, et templo Dómini, quod fécerat céteris civitátibus, et templis eárum. Et misérunt in omnem Samaríam per circúitum usque Jéricho: et præoccupavérunt omnes vértices móntium: et muris circumdedérunt vicos suos, et congregavérunt fruménta in præparatiónem pugnæ.

℟. Adónai Dómine. 168.

Lectio ii.

Sacérdos étiam Elíachim scripsit ad univérsos, qui erant contra Esdrelon, quæ est contra fáciem campi magni juxta Dóthain, et univérsos, per quos viæ tránsitus esse póterat, ut obtinérent ascénsus móntium, per quos via esse póterat ad Jerúsalem: et illic custodírent, ubi angústum iter esse póterat inter montes. Et fecérunt filii Israel secúndum quod constitúerat eis sacérdos Dómini Elíachim. Et clamávit omnis pópulus ad Dóminum instántia magna, et humiliavérunt ánimas suas in jejúniis, et oratiónibus, ipsi et mulíeres eórum.

℟. Tribulatiónes civitátum. 168.

Lectio iii.

Et induérunt se sacerdótes cilíciis, et infántes prostravérunt contra fáciem templi Dómini, et altáre Dómini operuérunt cilício: et clamavérunt ad Dóminum Deum Israel unanímiter, ne daréntur in prædam infántes eórum, et uxóres eórum in divisiónem, et civitátes eórum in extermínium, et sancta eórum in pollutiónem, et fierent oppróbrium Gén-

tibus. Tunc Elíachim, sacérdos Dñi magnus circuívit omnem Israel, allocutúsque est eos, dicens: Scitóte, quóniam exáudiet Dñs preces vestras, si manéntes permanséritis in jejúniis, et oratiónibus in conspéctu Dómini.
℟. Benedícat te Dñus. 169.

FERIA TERTIA.

De libro Judith.

Lectio i. Cap. 8.

ET factum est, cum audísset hæc verba Judith vídua, quæ erat fília Merári, fílii Idox, fílii Joseph, fílii Ozíæ, fílii Elái, fílii Jamnor, fílii Gédeon, fílii Ráphaim, fílii Achitob, fílii Melchíæ, fílii Enan, fílii Nathaníæ, fílii Saláthiel, fílii Símeon, fílii Ruben, et vir ejus fuit Manásses, qui mórtuus est in diébus messis hordeáceæ: instabat enim super alligántes manípulos in campo, et venit æstus super caput ejus, et mórtuus est in Bethúlia civitáte sua, et sepúltus est illic cum pátribus suis. Erat autem Judith relícta ejus vídua jam annis tribus, et ménsibus sex.
℟. Nos álium Deum nescímus. 169. Lectio ii.

ET in superióribus domus suæ fecit sibi secrétum cubículum, in quo cum puéllis suis clausa morabátur: et habens super lumbos suos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ suæ, præter sábbata, et neoménias, et festa domus Israel. Erat autem elegánti aspéctu nimis, cui vir suus relíquerat divítias multas, et famíliam copiósam, ac possessiónes arméntis boum, et grégibus óvium plenas. Et erat hæc in ómnibus famosíssima, quóniam timébat Dóminum valde, nec erat qui loquerétur de illa verbum malum.
℟. Dominátor Dómine. 169.

Lectio iii.

HÆc ítaque cum audísset, quóniam Ozías promisísset, quod transácto quinto die tráderet civitátem, misit ad presbyteros Chabri, et Charmi. Et venérunt ad illam; et dixit illis: Quod est hoc verbum, in quo consénsit Ozías, ut tradat civitátem Assyriis, si intra quinque dies non vénerit vobis adjutórium? Et qui estis vos, qui tentátis Dóminum?
℟. Dómine Deus. 170.

FERIA QUARTA.

De libro Judith.

Lectio i. Cap. 10.

FActum est autem, cum cessásset clamáre ad Dóminum, surréxit de loco, in quo jacúerat prostráta ad Dóminum. Vocavítque Abram suam, et descéndens in domum suam, ábstulit a se cilícium, et éxuit se vestiméntis viduitátis suæ, et lavit corpus suum, et unxit se myro óptimo, et discriminávit crinem cápitis sui, et impósuit mitram super caput suum, et índuit se vestiméntis jucunditátis suæ, induít-

que sandália pédibus suis, assumpsítque dextralíola, et lília, et ináures, et ánnulos, et ómnibus ornaméntis suis ornávit se. Cui étiam Dóminus cóntulit splendórem. ℟. Confórta me Rex, sanctórum principátum tenens; * Et da sermónem rectum, et bene sonántem in os meum. ℣. *Dómine Rex univérsæ potestátis, convérte consílium eórum super eos. Et.

Lectio ii.

FActum est autem, cum descénderet montem, circa ortum diéi, occurrérunt ei exploratóres Assyriórum, et tenuérunt eam, dicéntes: Unde venis? aut quo vadis? Quæ respóndit: Fília sum Hebræórum, ídeo ego fugi a fácie eórum, quóniam futúrum agnóvi, quod dentur vobis in deprædatiónem pro eo quod contemnéntes vos, noluérunt ultro trádere seípsos, ut invenírent misericórdiam in conspéctu vestro. ℟. Tribulatiónes civitátum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus: timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros: ipsi montes nolunt recípere fugam nostram: * Dñe miserére. ℣. Peccávimus cum pátribus nostris, injúste égimus, iniquitátem fécimus. Dómine.

Lectio iii.

DUxerúntque illam ad tabernáculum Holoférnis, annuntiántes eam. Cumque intrásset ante fáciem ejus, sta-

tim captus est in su
Holoférnes. Dixerú
eum satéllites ejus: Q
témnat pópulum
rum, qui tam decóra
res habent, ut non pr
rito pugnáre contra
beámus? Videns ita
dith Holoférnem sed
conopéo, quod erat e
ra, et auro, et smar
lapídibus pretiósis in
et cum in fáciem eju
dísset, adorávit eu
stérnens se super te
℟. Benedícat te Dñs
túte sua, qui per te
hilum redégit inimí
stros: * Ut non deficiat
de ore hóminum. ℣.
ctus Dñs, qui creávi
et terram: quia hódie
tuum ita magnificá
non. Glória Patri.

FERIA QUI

Si hæc fuerit ultima
Septembris, hac noct
tur liber Esther cum
storia, ut infra in Dom
hujus mensis. 175. et
de ea etiam duobus sc
bus diebus. Quod si
duo non occurrat Fe
qua possunt poni R
ria, eo anno omitta
Si vero non fuerit
Hebdomada, legunt
quentes Lectiones.

De libro Judith

Lectio i. C

ET factum est, in
die Holofernes fe
nam servis suis, et d
Vágao eunúchum suu

de, et suáde Hebræam illam, ut sponte conséntiat habitáre mecum. Fœdum est enim apud Assyrios, si fémina irrídeat virum, agéndo, ut immúnis ab eo tránseat. Tunc introívit Vágao ad Judith, et dixit? Non vereátur bona puélla introíre ad dóminum meum, ut honorificétur ante fáciem ejus, ut mandúcet cum eo, et bibat vinum in jucunditáte. Cui Judith respóndit: Quæ ego sum, ut contradícam dómino meo?

℟. Adónai Dómine. 168.

Lectio ii. Cap. 13.

UT autem sero factum est, festinavérunt servi illíus ad hospítia sua, et conclúsit Vágao óstia cubículi, et ábiit. Erant autem omnes fatigáti a vino: erátque Judith sola in cubículo. Porro Holoférnes jacébat in lecto, nímia ebrietáte sopítus. Dixítque Judith puéllæ suæ ut staret foris ante cubículum, et observáret. Stetítque Judith ante lectum, orans cum lácrymis, et labiórum motu in siléntio, dicens: Confírma me Dómine Deus Israel, et réspice in hac hora ad ópera mánuum meárum, ut sicut promisísti, Jerúsalem civitátem tuam érigas: et hoc, quod credens per te posse fieri cogitávi, perfíciam.

℟. Tribulatiónes civitátum. 168. Lectio iii.

ET cum hæc dixísset, accéssit ad colúmnam, quæ erat ad caput lécluli ejus, et pugiónem ejus, qui in ea ligátus pendébat, exsólvit. Cumque evaginásset illum apprehéndit comam cápitis ejus, et ait: Confírma me Dñe Deus in hac hora. Et percússit bis in cervícem ejus, et abscídit caput ejus: et ábstulit conopéum ejus a colúmnis, et evólvit corpus ejus truncum. Et post pusíllum exívit, et trádidit caput Holoférnis ancíllæ suæ, et jussit, ut mítteret illud in peram suam.

℟. Benedícat te Dñus. 169.

F E R I A S E X T A.

De libro Judith.

Lectio i. Cap. 15.

CUmque omnis exércitus decollátum Holoférnem audísset, fugit mens et consílium ab eis, et solo tremóre et metu agitáti, fugæ præsídium sumunt, ita ut nullus loquerétur cum próximo suo, sed inclináto cápite, relíctis ómnibus, evádere festinábant Hebræos, quos armátos super se veníre audiébant, fugiéntes per vias campórum, et sémitas cóllium. Vidéntes ítaque filii Israel fugiéntes, secúti sunt illos. Descenderúntque clangéntes tubis, et ululántes post ipsos.

℟. Nos álium Deum. 169.

Lectio ii.

MIsit ítaque Ozías núntios per omnes civitátes, et regiónes Israel. Omnis ítaque regio, omnísque urbs eléctam juventútem ar-

mátam misit post eos, et persecúti sunt eos in ore gládii, quoúsque pervenírent ad extremitátem fínium suórum. Réliqui autem, qui erant in Bethúlia, ingréssi sunt castra Assyriórum; et prædam, quam fugiéntes Assyrii relíquerant, abstulérunt, et onustáti sunt valde. ℟. Dominátor Dñe. 169.

Lectio iii.

JOachim autem summus Póntifex, de Jerúsalem venit in Bethúliam, cum univérsis presbyteris suis, ut vidéret Judith. Quæ cum exísset ad illum, benedixérunt eam omnes una voce, dicéntes: Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israel, tu honorificéntia pópuli nostri: quia fecísti viríliter, et confortátum est cor tuum: eo quod castitátem amáveris, et post virum tuum, álterum nescíeris: ídeo et manus Dómini confortávit te, et ídeo eris benedícta in ætérnum. Et dixit omnis pópulus: Fiat, fiat. ℟. Dómine Deus. 170.

S A B B A T O.

De libro Judith.

Lectio i. Cap. 16.

ET factum est post hæc, omnis pópulus post victóriam venit in Jerúsalem adoráre Dóminum: et mox ut purificáti sunt, obtulérunt omnes holocáusta, et vota, et repromissiónes suas. Porro Judith univérsa vasa béllica Holoférnis, quæ dedit illi pópulus, et conopéum, quod ipsa sustúlerat de cubíli ipsíus, óbtulit in anathéma oblivionis.

Lectio ii.

ERat autem pópulus jucúndus secúndum fáciem sanctórum, et per tres menses gáudium hujus victóriæ celebrátum est cum Judith. Post dies autem illos unusquísque rédiit in domum suam, et Judith magna facta est in Bethúlia, et præclárior erat univérsæ terræ Israel. Erat étiam virtúti cástitas adjúncta, ita ut non cognósceret virum ómnibus diébus vitæ suæ, ex quo defúnctus est Manásses vir ejus. Erat autem diébus festis procédens cum magna glória.

Lectio iii.

MAnsit autem in domo viri sui annos centum quinque, et dimísit Abram suam líberam, et defúncta est ac sepúlta cum viro suo in Bethúlia. Luxítque illam omnis pópulus diébus septem. In omni autem spátio vitæ ejus non fuit, qui perturbáret Israel, et post mortem ejus annis multis. Dies autem victóriæ hujus festivitátis, ab Hebræis in número sanctórum diérum accípitur, et cólitur a Judæis ex illo témpore usque in præséntem diem.

S A B B A T O

ante Domínicam quintam Septembris.

Ad Magníficat, Antiphona.

Dómine Rex omnípotens, in ditióne tua cuncta sunt pósita, et non est qui póssit tuæ resístere voluntáti.

DOMINICA V. Septembris.

In primo Nocturno.
Incipit liber Esther.

Lectio i. Cap. 1.

IN diébus Assuéri, qui regnávit ab India usque Æthiópiam super centum vigintiseptem províncias: quando sedit in sólio regni sui, Susan cívitas regni ejus exórdium fuit. Tértio ígitur anno impérii sui fecit grande convívium cunctis princípibus, et púeris suis, fortíssimis Persárum, et Medórum ínclytis, et Præféctis provinciárum coram se, ut osténderet divítias glóriæ regni sui, ac magnitúdinem, atque jactántiam poténtiæ suæ multo témpore, centum vidélicet et octogínta diébus.

℟. Dómine mi rex omnípotens, in ditióne tua cuncta sunt pósita, et non est, qui possit resístere voluntáti tuæ: * Líbera nos propter nomen tuum.

℣. Exáudi oratiónem nostram, et convérte luctum nostrum in gáudium. Líbera.

Lectio ii.

CUmque impleréntur dies convívii, invitávit omnem pópulum, qui invéntus est in Susan, a máximo usque ad mínimum: et jussit septem diébus convívium præparári in vestíbulo horti, et némoris, quod régio cultu, et manu cónsitum erat. Et pendébant ex omni parte tentória aérii colóris, et carbásini, ac hyacínthini, sustentáta fúnibus byssinis atque purpúreis, qui ebúrneis círculis insérti erant, et colúmnis marmóreis fulciebántur. Léctuli quoque áurei et argéntei, super paviméntum smarágdino, et pário stratum lápide, dispósiti erant: quod mira varietáte pictúra decorábat.

℟. Confórta me Rex, sanctórum principátum tenens: * Et da sermónem rectum, et bene sonántem in os meum.

℣. Dómine Rex univérsæ potestátis, convérte consílium eórum super eos. Et.

Lectio iii.

BIbébant autem, qui invitáti erant áureis póculis, et áliis, atque áliis vasis cibi inferebántur. Vinum quoque, ut magnificéntia régia dignum erat, abúndans, et præcípuum ponebátur. Nec erat, qui noléntes cógeret ad bibéndum, sed sicut rex statúerat, præpónens mensis síngulos de princípibus suis, ut súmeret unusquísque quod vellet. Vasthi quoque regína fecit convívium feminárum in palátio, ubi rex Assuérus manére consuéverat.

℟. Spem in álium numquam hábui, prætérquam in te, Deus Israel: * Qui irásceris, et propítius eris: et ómnia peccáta hóminum in tribulatióne dimíttis.

℣. Dómine Deus creátor cæli et terræ, réspice ad humilitátem nostram. Qui.

Glória Patri. Qui irásceris.

In secundo Nocturno.

Ex libro Officiórum sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 3. cap 15. Lectio iv.

QUid Esther regína? nonne, ut pópulum suum perículo erúeret (quod erat decórum atque honéstum) morti se óbtulit, nec immítis regis trepidávit furórem? ipse quoque rex Persárum ferox atque túmido corde, tamen decórum judicávit, índici insidiárum, quæ sibi parátæ forent, grátiam repræsentáre, populúmque líberum a servitúte erípere, erúere neci, nec párcere neci ejus, qui tam indecóra suasísset. Dénique quē secúndum a se ac præcípuum inter omnes amícos habéret, cruci trádidit, quod dehonestátum se ejus fraudoléntis consíliis animadvertísset.

℟. Meménto mei Dómine, Deus in bonum: * Et ne déleas miseratiónes meas, quas feci in domo Dei mei, et in cæremóniis ejus.

℣. Recordáre mei Dómine, Deus meus. Et ne.

Lectio v. Cap. 16.

EA enim amicítia probábilis, quæ honestátem tuétur, præferénda sane ópibus, honóribus, potestátibus: honestáti vero præférri non solet, sed honestátem sequi. Qualis fuit Jónathæ, qui pro pietáte nec offénsam patris, nec salútis perículum refugiébat. Qualis fuit Achímelech, qui pro hospitális grátiæ offíciis necem pótius sibi, quam proditiónem fugiéntis amíci, subeúndam arbitrabátur. Nihil ígitur præferéndum honestáti: quæ tamen ne amicítiæ stúdio prætereátur, étiam hoc Scriptúra ádmonet.

℟. Tribulatiónes civitátum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus: timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros: ipsi montes nolunt recípere fugam nostram: * Dómine miserére. ℣. Peccávimus cum pátribus nostris: injúste égimus, iniquitátem fécimus. Dómine.

Lectio vi.

SUnt enim pleræque philosophórum quæstiónes: Utrum amíci causa quisquam contra pátriam sentíre, nec ne, débeat, ut amíco obédiat: Utrum opórteat ut fidem déserat, dum indúlget atque inténdit amíci commoditátibus. Et Scriptúra quidem ait: Clava, et gládius, et sagítta ferráta: sic homo est testimónium dans falsum advérsus amícum suum. Sed consídera quid ádstruat. Non testimónium reprehéndit dictum in amícum, sed falsum testimónium. Quid enim si Dei causa, quid si pátriæ cogátur áliquis dícere testimónium? Numquid præponderáre debet amicítia religióni, præponderáre charitáti vítium?

℟. Benedícat te Dn̄s in virtúte sua, qui per te ad níhilum redégit inimícos nostros, * Ut non defíciat laus tua de ore

hóminum. ℟. Benedíctus Dóminus, qui creávit cælum et terram: quia hódie nomen tuum ita magnificávit. Ut non. Glória Patri. Ut non.

℟. vii. Nos álium Deum nescímus, præter Dñm, in quo sperámus: * Qui non déspicit nos, nec ámovet salútem suam a génere nostro. ℣. Indulgéntiam ipsíus fusis lácrymis postulémus, et humiliémus illi ánimas nostras. Qui non.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 2.

ERat vir Judæus in Susan civitáte, vocábulo Mardochæus, filius Jair, filii Sémei, filii Cis, de stirpe Jémini, qui translátus fúerat de Jerúsalem eo témpore, quo Jechoníam regem Juda Nabuchodónosor rex Babylónis transtúlerat, qui fuit nutrítius filiæ fratris sui Edíssæ, quæ áltero nómine vocabátur Esther, et utrúmque paréntem amíserat: pulchra nimis, et decóra fácie. Mortuísque patre ejus ac matre, Mardochæus sibi eam adoptávit in filiam.

℟. Dómine mi Rex. 175.

Lectio ii.

CUmque percrebuísset regis impérium, et juxta mandátum illíus multæ pulchræ vírgines adduceréntur Susan, et Egéo traderéntur eunúcho; Esther quoque inter céteras puéllas ei trádita est, ut servarétur in número feminárum. Quæ plácuit ei, et invénit grátiam in conspéctu illíus. Et præcépit eunúcho, ut acceleráret mundum muliebrem, et tráderet ei partes suas, et septem puéllas speciosíssimas de domo regis, et tam ipsam, quam pedísséquas ejus ornáret atque excóleret. Quæ nóluit indicáre ei pópulum, et pátriam suam. Mardochæus enim præcéperat ei, ut de hac re omníno reticéret: qui deambulábat quotídie ante vestíbulum domus, in qua eléctæ vírgines servabántur, curam agens salútis Esther.

℟. Confórta me Rex. 175.

Lectio iii.

EVolúto autem témpore per órdinem, instábat dies, quo Esther fília Abíhail fratris Mardochæi, quam sibi adoptáverat in filiam, debéret intráre ad regem. Quæ non quæsívit mulíebrem cultum, sed quæcúmque vóluit Egéus eunúchus custos vírginum, hæc ei ad ornátum dedit. Erat enim formósa valde, et incredíbili pulchritúdine, ómnium óculis gratiósa, et amábilis videbátur. Ducta est ítaque ad

cubículum regis Assuéri mense décimo, qui vocátur Tebeth, séptimo anno regni ejus. Et adamávit eam rex plus quam omnes mulíeres, habuítque grátiam et misericórdiam coram eo super omnes mulíeres, et pósuit diadéma regni in cápite ejus, fecítque eam regnáre in loco Vasthi.

℟. Spem in álium. 175.

F E R I A T E R T I A.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 3.

POst hæc rex Assuérus exaltávit Aman filium Amadáthi, qui erat de stirpe Agag: et pósuit sólium ejus super omnes príncipes, quos habébat. Cunctíque servi regis, qui in fóribus palátii versabántur, flectébant génua, et adorábant Aman: sic enim præcéperat eis Imperátor. Solus Mardochæus non flectébat genu, neque adorábat eum. Cui dixérunt púeri regis, qui ad fores palátii præsidébant: Cur præter céteros non obsérvas mandátum regis?

℟. Meménto mei Dómine, Deus. 176.

Lectio ii.

CUmque hoc crébrius dícerent, et ille nollet audíre, nuntiavérunt Aman, scire cupiéntes utrum perseveráret in senténtia: díxerat enim eis se esse Judæum. Quod cum audísset Aman, et experiménto probásset, quod Mardochæus non flécteret sibi genu, nec se adoráret, irátus est valde, et pro níhilo duxit in unum Mardochæum míttere manus suas.

℟. Tribulatiónes civitátum. 176.

Lectio iii.

AUdíerat enim quod esset Gentis Judææ: magísque vóluit omnem Judæórum, qui erant in regno Assuéri, pérdere natiónem. Mense primo (hujus vocábulum est Nisan) anno duodécimo regni Assuéri, missa est sors in urnam, quæ Hebráice dícitur Phur, coram Aman, quo die et quo mense Gens Judæórum debéret intérfici: et exívit mensis duodécimus, qui vocátur Adar.

℟. Benedícat te. 176.

F E R I A Q U A R T A.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 4.

QUæ cum audísset Mardochæus, scidit vestiménta sua, et indútus est sacco, spargens cínerem cápiti, et in plátea médiæ civitátis voce magna clamábat, osténdens amaritúdinem ánimi sui, et hoc ejulátu usque ad fores palátii grádiens. Non enim erat lícitum indútum sacco aulam regis intráre. In ómnibus quoque provínciis, óppidis, ac locis, ad quæ crudéle regis dogma pervénerat, planctus ingens erat apud Judæos, jejúnium, ululátus, et fletus, sacco et cínere multis pro strato uténtibus. Ingréssæ autem sunt puéllæ Esther et eunúchi, nuntiaverúntque ei. Quod áudiens consternáta est: et vestem misit, ut abláto

sacco, indúerent eum, quam accípere nóluit. Accitóque Athach eunúcho, quem rex minístrum ei déderat, præcépit ei, ut iret ad Mardochæum, et dísceret ab eo, cur hoc fáceret.

℟. Nos álium Deum nescímus, præter Dóminum, in quo sperámus: * Qui non déspicit nos, nec ámovet salútem suam a génere nostro.
℣. Indulgéntiam ipsíus fusis lácrymis postulémus, et humiliémus illi ánimas nostras. Qui non.

Lectio ii.

EGressúsque Athach, ivit ad Mardochæum stantem in platéa civitátis ante óstium palátii: qui indicávit ei ómnia quæ accíderant, quómodo Aman promisísset, ut in thesáuros regis pro Judæórum nece inférret argéntum. Exémplar quoque edícti, quod pendébat in Susan, dedit ei, ut regínæ osténderet, et monéret eam, ut intráret ad regem, et deprecarétur eum pro pópulo suo. Regréssus Athach, nuntiávit Esther ómnia, quæ Mardochæus díxerat. Quæ respóndit ei, et jussit ut díceret Mardochæo: Omnes servi regis, et cunctæ, quæ sub ditióne ejus sunt, norunt provínciæ, quod sive vir, sive múlier, non vocátus, intérius átrium regis intráverit, absque ulla cunctatióne statim interficiátur, nisi forte rex áuream virgam ad eum teténderit pro signo cleméntiæ; atque ita possit vívere. Ego ígitur quómodo ad regem intráre pótero, quæ trigínta jam diébus non sum vocáta ad eum?

℟. Confórta me Rex, sanctórum principátum tenens: * Et da sermónem rectum, et bene sonántem in os meum.
℣. Dómine Rex univérsæ potestátis, convérte consílium eórum super eos. Et da.

Lectio iii.

QUod cum audísset Mardochæus, rursum mandávit Esther, dicens: Ne putes, quod ánimam tuam tantum líberes, quia in domo regis es præ cunctis Judæis: si enim nunc silúeris, per áliam occasiónem liberabúntur Judæi; et tu, et domus patris tui períbitis. Et quis novit utrum idcírco ad regnum véneris, ut in tali témpore pararéris? Rursúmque Esther hæc Mardochæo verba mandávit: Vade, et cóngrega omnes Judæos, quos in Susan repéreris, et oráte pro me. Non comedátis, et non bibátis tribus diébus, et tribus nóctibus: et ego cum ancíllis meis simíliter jejunábo, et tunc ingrédiar ad regem contra legem fáciens, non vocáta, tradénsque me morti et perículo. Ivit ítaque Mardochæus, et fecit ómnia, quæ ei Esther præcéperat.

℟. Spem in álium numquam hábui, prætérquam in te, Deus Israel: * Qui irásceris, et propítius eris, et ómnia peccáta hóminum in tribulatióne dimíttis.

℟. Dómine Deus creátor cæli et terræ, réspice ad humilitátem nostram. Qui. Glória Patri. Qui.

FERIA QUINTA.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 5.

DIe autem tértio indúta est Esther regálibus vestiméntis, et stetit in átrio domus régiæ, quod erat intérius, contra basílicam regis: at ille sedébat super sólium suum in concistório palátii contra óstium domus. Cumque vidísset Esther regínam stantem, plácuit óculis ejus, et exténdit contra eam virgam áuream, quam tenébat manu. Quæ accédens, osculáta est summitátem virgæ ejus. Dixítque ad eam rex: Quid vis Esther regína? quæ est petítio tua: étiam si dimídiam partem regni petíeris, dábitur tibi. At illa respóndit: Si regi placet, óbsecro ut vénias ad me hódie, et Aman tecum, ad convívium quod parávi. Statímque rex: Vocáte, inquit, cito Aman, ut Esther obédiat voluntáti.

℟. Dómine mi Rex. 175.

Lectio ii.

EGréssus est ítaque illo die Aman lætus, et álacer. Cumque vidísset Mardochæum sedéntem ante fores palátii, et non solum non assurrexísse sibi, sed nec motum quidem de loco sessiónis suæ, indignátus est valde, et dissimuláta ira, revérsus in domum suam, convocávit ad se amícos suos, et Zares uxórem suam: et expósuit illis magnitúdinem divitiárum suárum, filiorúmque turbam, et quanta eum glória super omnes príncipes, et servos suos rex elevásset. Et post hæc ait: Regína quoque Esther nullum álium vocávit ad convívium cum rege, præter me, apud quam étiam cras cum rege pransúrus sum. Et cum hæc ómnia hábeam, nihil me habére puto, quámdiu vídero Mardochæum Judæum sedéntem ante fores régias.

℟. Confórta me Rex. 175.

Lectio iii.

REspondcrúntque ei Zares uxor ejus, et céteri amíci: Jube parári excélsam trabem, habéntem altitúdinis quinquagínta cúbitos, et dic mane regi, ut appendátur super eam Mardochæus: et sic ibis cum rege lætus ad convívium. Plácuit ei consílium, et jussit excélsam parári crucem.

℟. Spem in álium. 175.

FERIA SEXTA.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 6.

NOctem illam duxit rex insómnem, jussítque sibi afférri histórias, et annáles priórum témporum. Quæ cum illo præsénte legeréntur, ventum est ad illum locum, ubi scriptum erat, quómodo nuntiásset Mardochæus insídias Bágathan, et Thares eunuchórum, regem Assuérum juguláre cupiéntium:

Quod cum audísset rex, ait: Quid pro hac fide honóris ac præmii Mardochæus consecútus est? Dixérunt ei servi illíus ac minístri: Nihil omníno mercédis accépit. Statímque rex: Quis est, inquit, in átrio? Aman quippe intérius átrium domus régiæ intráverat, ut suggéreret regi, et jubéret Mardochæum affígi patíbulo, quod ei fúerat præparátum. Respondérunt púeri: Aman stat in átrio. Dixítque rex: Ingrediátur.

℟. Meménto mei Dómine, Deus. 176. Lectio ii.

CUmque esset ingréssus, ait illi: Quid debet fieri viro, quem rex honoráre desíderat? Cógitans autem in corde suo Aman, et réputans quod nullum álium rex, nisi se vellet honoráre, respóndit: Homo, quem rex honoráre cupit, debet índui véstibus régiis, et impóni super equum, qui de sella regis est, et accípere régium diadéma super caput suum, et primus de régiis princípibus ac tyránnis téneat equum ejus, et per platéam civitátis incédens clamet, et dicat: Sic honorábitur, quemcúmque volúerit rex honoráre.

℟. Tribulatiónes civitátum. 176. Lectio iii.

DIxítque ei rex: Festína, et sumpta stola et equo fac, ut locútus es, Mardochæo Judæo, qui sedet ante fores palátii. Cave, ne quidquam de his, quæ locútus es, prætermíttas. Tulit ítaque Aman stolam et equum, indutúmque Mardochæum in platéa civitátis, et impósitum equo præcedébat, atque clamábat: Hoc honóre condígnus est, quemcúmque rex volúerit honoráre. Reversúsque est Mardochæus ad jánuam palátii: et Aman festinávit ire in domum suam, lugens et opérto cápite: narravítque Zares uxóri suæ, et amícis ómnia, quæ evenissent sibi.

℟. Benedícat te. 176.

S A B B A T O.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 7.

INtrávit ítaque rex, et Aman, ut bíberent cum regína. Dixítque ei rex étiam secúnda die, postquam vino incalúerat: Quæ est petítio tua Esther ut detur tibi? et quid vis fieri? étiam si dimídiam partem regni mei petíeris, impetrábis. Ad quem illa respóndit: Si invéni grátiam in óculis tuis, o rex, et si tibi placet, dona mihi ánimam meam, pro qua rogo, et pópulum meum, pro quo óbsecro. Trádidi enim sumus ego, et pópulus meus, ut conterámur, jugulémur, et pereámus. Atque útinam in servos, et fámulas venderémur: esset tolerábile malum, et gemens tacérem: nunc autem hostis noster est, cujus crudélitas redúndat in regem.

Lectio ii.

REspondénsque rex Assuérus, ait: Quis est

iste, et cujus poténtiæ, ut hæc áudeat fácere? Dixítque Esther: Hostis et inimícus noster péssimus iste est Aman. Quod ille áudiens, íllico obstúpuit, vultum regis ac regínæ ferre non sústinens. Rex autem irátus surréxit, et de loco convívii intrávit in hortum arbóribus cónsitum. Aman quoque surréxit, ut rogáret Esther regínam pro ánima sua; intelléxit enim a rege sibi parátum malum. Lectio iii.

Qui cum revérsus esset de horto nemóribus cónsito, et intrásset convívii locum, réperit Aman super léctulum corruísse, in quo jacébat Esther, et ait: Etiam regínam vult opprímere, me præsénte, in domo mea? Necdum verbum de ore regis exíerat, et statim operuérunt fáciem ejus. Dixítque Harbóna, unus de eunúchis, qui stabant in ministério regis. En lignum, quod paráverat Mardochæo, qui locútus est pro rege, stat in domo Aman, habens altitúdinis quinquagínta cúbitos. Cui dixit rex: Appéndite eum in eo. Suspénsus est ítaque Aman in patíbulo, quod paráverat Mardochæo, et regis ira quiévit.

S A B B A T O

ante Dominicam primam Octobris.

Ad Magn. Aña. Adapériat Dñs cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis, et fáciat pacem Dñus Deus noster.

D O M I N I C A I.

Octobris.

In primo Nocturno.

Incipit liber primus Machabæórum.

Lectio i. Cap. 1.

Et factum est postquam percússit Alexánder Philíppi Mácedo, qui primus regnávit in Græcia, egréssus de terra Cethim, Daríum regem Persárum et Medórum: constítuit prælia multa, et obtínuit ómnium munitiónes, et interfécit reges terræ. Et pertránsiit usque ad fines terræ, et accépit spólia multitúdinis Géntium, et síluit terra in conspéctu ejus. Et congregávit virtútem, et exércitum fortem nimis, et exaltátum est, et elevátum cor ejus, et obtínuit regiónes Géntium, et tyránnos, et facti sunt illi in tribútum. Et post hæc décidit in lectum, et cognóvit quia morerétur. Et vocávit púeros suos nóbiles, qui secum erant nutríti a juventúte: et divísit illis regnum suum, cum adhuc víveret.

℟. Adapériat Dóminus cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis; et fáciat pacem in diébus vestris: * Concédat vobis salútem, et rédimat vos a malis. ℣. Exáudiat Dóminus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo. Concédat. Lectio ii.

Et regnávit Alexánder annis duódecim, et mór-

tuus est. Et obtinuérunt púeri ejus regnum, unusquísque in loco suo: et imposuérunt omnes sibi diadémata post mortem ejus, et filii eórum post eos annis multis, et multiplicáta sunt mala in terra. Et exiit ex eis radix peccátrix, Antíochus illústris, filius Antíochi regis, qui fúerat Romæ obses: et regnávit in anno centésimo trigésimo séptimo regni Græcórum.

℟. Exáudiat Dóminus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis; nec vos déserat in témpore malo: * Dóminus Deus noster. ℣. Det vobis cor ómnibus, ut colátis eum, et faciátis ejus voluntátem. Dóminus.

Lectio iii.

IN diébus illis exiérunt ex Israel filii iníqui, et suasérunt multis, dicéntes: Eámus, et disponámus testaméntum cum Géntibus, quæ circa nos sunt: quia ex quo recéssimus ab eis, invenérunt nos multa mala. Et bonus visus est sermo in óculis eórum. Et destinavérunt áliqui de pópulo, et abiérunt ad regem: et dedit illis potestátem, ut fácerent justítiam Géntium. Et ædificavérunt gymnásium in Jerosólymis secúndum leges Natiónum. Et fecérunt sibi præpútia, et recessérunt a testaménto sancto, et juncti sunt Natiónibus, et venúmdati sunt, ut fácerent malum.

℟. Congregáti sunt inimíci nostri, et gloriántur in virtúte sua: cóntere fortitúdinem illórum, Dómine, et dispérge illos: * Ut cognóscant, quia non est álius, qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster. ℣. Dispérge illos in virtúte tua, et déstrue eos protéctor noster Dómine. Ut. Glória Patri. Ut.

In secundo Nocturno.

Ex libro Officiórum sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 1. c. 40. Lectio iv.

FOrtásse áliquos béllica defixos glória tenet; ut putent, solam esse præliárem fortitúdinem: et ídeo me ad ista deflexísse, quia illa nostris déforet. Quam fortis Jesus Nave, ut uno prælio quinque reges captos stérneret cum pópulis suis? Deínde cum advérsum Gabaonítas urgéret prælium, et veterétur ne nox impedíret victóriam, magnitúdine mentis et fidei clamávit: Stet sol, et stetit, donec victória consummarétur. Gédeon in trecéntis viris de ingénti pópulo, et acérbo hoste revéxit triúmphum. Jónathas adoléscens virtútem magnam fecit in prælio.

℟. Impetum inimicórum ne timuéritis: mémores estóte, quómodo salvi facti sunt patres nostri: * Et nunc clamémus in cælum, et miserébitur nostri Deus noster. ℣. Mementóte mirabílium ejus, quæ fecit Pharaóni, et exercítui ejus in Mari rubro. Et nunc.

Lectio v.

QUid de Machabæis loquar? Sed prius de pó-

pulo dicam patrum: qui cum essent parátiad repugnándum pro templo Dei, et pro legítimis suis, dolo hóstium die lacessíti Sábbati, maluérunt vulnéribus offérre nuda córpora, quam repugnáre, ne violárent Sábbatum. Itaque omnes læti se obtulérunt morti. Sed Machabæi considerántes quod hoc exémplo gens omnis posset períre. Sábbato étiam, cum ipsi in bellum provocaréntur, ulti sunt innocéntium necem fratrum suórum. Unde póstea stimulátus rex Antíochus, cum bellum accénderet per duces suos Lysiam, Nicánorem, Górgiam, ita cum Orientálibus suis, et Assyriis attrítus est cópiis, ut quadragínta et octo míllia in médio campi a tribus míllibus prosterneréntur.

℟. Congregátæ sunt Gentes in multitúdine, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus: * Dómine Deus, ad te sunt óculi nostri: ne pereámus.

℣. Tu scis, quæ cógitant in nos: quómodo potérimus subsístere ante fáciem illórum, nisi tu ádjuves nos? Dñe Deus. Lectio vi.

Virtútem ducis Judæ Machabæi de uno ejus míllite considerate. Namque Eleázarus, cum supereminéntem céteris elephántem lorícа vestítum régia advérteret, arbitrátus quod in eo esset rex, cursu cóncito in médium

legiónis se prorúpi
jécto clypeo, utráq
interficiébat, donec
ret ad béstiam, atc
vit sub eam, et subj
dio interémit eam
cadens béstia oppré
zarum, atque ita
est. Quanta ígitur v
mi! Primo, ut mo
timéret: deínde ut
sus legiónibus inim
in confértos raper
stes, médium pene
men, et contémp
ferócior, abjécto cl
tráque manu vulne
lem béstiæ subíret
néret, post infra i
céderet, quo pleni
ictu: cujus ruína
magis quam oppré
est sepúltus triúmp
℟. Tua est potént
regnum, Dñe: tu
omnes Gentes: * I
Dómine in diébus
℣. Creátor ómniur
terríbilis et fortis,
miséricors. Da pa
Glória Patri. Da
℟. vii. Refúlsit sol
áureos, et resple
montes ab eis: * E
do Géntium dissip
℣. Erat enim exér
gnus valde, et forti
propiávit Judas,
tus ejus in prælio.
℟. viii. Duo Séra
mábant alter ad á
Sanctus, Sanctus,
Dñs Deus Sábaoth
est omnis terra gl

℟. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

Responsoria hujus Dñcæ dicunt. in sequent. Dñcis usque ad Dñcam primam Novemb.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Machabæórum.

Lectio i. Cap. 1.

ET parátum est regnum in conspéctu Antíochi, et cœpit regnáre in Terra Ægypti, ut regnáret super duo regna. Et intrávit in Ægyptum in multitúdine gravi, in cúrribus, et elephántis, et equítibus, et copiósa návium multitúdine: et constítuit bellum advérsus Ptolemæum regem Ægypti: et véritus est Ptolemæus a fácie ejus, et fugit, et cecidérunt vulneráti multi. Et comprehéndit civitátes munítas in Terra Ægypti, et accépit spólia Terræ Ægypti.

℟. Dixit Judas Simóni fratri suo: Elige tibi viros, et vade, líbera fratres tuos in Galilæam: ego autem, et Jónathas frater tuus, íbimus in Galaadítim: * Sicut fúerit volúntas in cælo, sic fiat. ℣. Accingímini filii poténtes, et estóte paráti: quóniam mélius est nobis mori in bello, quam vidére mala Gentis nostræ, et sanctórum. Sicut. Lectio ii.

ET convértit Antíochus, postquam percússit Ægyptum in centésimo et quadragésimo tértio anno, et ascéndit ad Israel, et ascéndit Jerosólymam in multitúdine gravi. Et intrávit in sanctificatiónem cum supérbia, et accépit altáre áureum, et candelábrum lúminis, et univérsa vasa ejus, et mensam propositiónis, et libatória, et phíalas, et mortaríola áurea, et velum, et corónas, et ornaméntum áureum, quod in fácie templi erat, et comminuit ómnia.

℟. Ornavérunt fáciem templi corónis áureis, et dedicavérunt altáre Dño: * Et facta est lætítia magna in pópulo. ℣. In hymnis, et confessiónibus benedicébant Dóminum. Et facta. Lectio iii.

ET accépit argéntum, et aurum, et vasa concupiscibília, et accépit thesáuros occúltos, quos invénit, et sublátis ómnibus ábiit in terram suam. Et fecit cædem hóminum, et locútus est in supérbia magna. Et factus est planctus magnus in Israel et in omni loco eórum: et ingemuérunt príncipes, et senióres, vírgines et júvenes infirmáti sunt, et speciósitas mulíerum immutáta est. Omnis marítus sumpsit laméntum, et quæ sedébant in thoro maritáli, lugébant. Et commóta est terra super habitántes in ea, et univérsa domus Jacob índuit confusiónem.

℟. In hymnis, et confessió-

nibus benedicébant Dóminum, * Qui magna fecit in Israel, et victóriam dedit illis Dóminus omnípotens.

℣. Ornavérunt fáciem templi corónis áureis, et dedicavérunt altáre Dómino. Qui. Glória Patri. Qui magna.

Responsoria hujus ii. Feriæ repetuntur in aliis secundis Feriis usque ad Dominicam primam Novembris.

FERIA TERTIA.

De libro primo Machabæórum.

Lectio i. Cap. 2.

IN diébus illis surréxit Mathathías filius Joánnis, filii Simeónis, sacérdos ex filiis Jóarib ab Jerúsalem, et consédit in monte Modin: et habébat filios quinque: Joánnem, qui cognominabátur Gaddis, et Simónem, qui cognominabátur Tharsi, et Judam, qui vocabátur Machabæus, et Eleázarum, qui cognominabátur Abaron, et Jónathan, qui cognominabátur Apphus. Hi vidérunt mala, quæ fiébant in pópulo Juda, et in Jerúsalem.

℟. Hic est fratrum amátor, et pópuli Israel: * Hic est, qui multum orat pro pópulo, et univérsa sancta civitáte Jerúsalem. ℣. Vir iste in pópulo suo mitíssimus appáruit. Hic.

Lectio ii.

ET dixit Mathathías: Væ mihi, ut quid natus sum vidére contritiónem pópuli mei, et contritiónem civitátis sanctæ, et sedére illic, cum datur in mánibu córum? sancta in m traneórum facta sunt plum ejus sicut hom bilis. Vasa glóriæ ejus abdúcta sunt: trucid senes ejus in platéis, nes ejus cecidérunt in inimicórum. Quæ Ge hæreditávit regnum non obtínuit spólia

℟. Tu Dñe universór nullam habes indigé voluísti templum tuu in nobis: * Consérva istam immaculátam i num Dómine. ℣. Tu Dñe domum istam a cándum nomen tuum ut esset domus oratió obsecratiónis pópulo tu sérva.

Lectio i

ET scidit vestimé Mathathías, et fil et operuérunt se cilíc planxérunt valde. E runt illuc, qui missi rege Antíocho, ut c eos, qui confúgerant vitátem Modin, imm et accéndere thura, ge Dei discédere. E de pópulo Israel cons tes accessérunt ad eo Mathathías, et fil constánter stetérunt.

℟. Aperi óculos tuos ne, et vide afflictióne stram: circumdedéru Gentes ad puniéndun * Sed tu Dómine exténd chium tuum, et líbe mas nostras. ℣. Afflí priméntes nos, et co

liam faciéntes in supérbiam: et custódi partem tuam. Sed. Glória Patri. Sed tu.

Responsoria hujus iii. Feriæ repetuntur in aliis tertiis Feriis usque ad Dominicam primam Novembris.

FERIA QUARTA.

De libro primo Machabæórum.

Lectio i. Cap. 2.

ET respóndit Mathathías, et dixit magna voce: Et si omnes Gentes regi Antíocho obédiunt, ut discédat unusquísque a servitúte legis patrum suórum, et consÉntiat mandátis ejus; ego, et fílii mei, et fratres mei obediémus legi patrum nostrórum. Propítius sit nobis Deus; non est nobis útile relínquere legem, et justítias Dei: non audiémus verba regis Antíochi, nec sacrificábimus transgrediéntes legis nostræ mandáta, ut eámus áltera via. ℟. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérunt montes ab eis: * Et fortitúdo Géntium dissipáta est. ℣. Erat enim exércitus magnus valde et fortis, et appropiávit Judas et exércitus ejus in prælio. Et fortitúdo. Lectio ii.

ET ut cessávit loqui verba hæc, accéssit quidam Judæus in ómnium óculis sacrificáre idólis super aram in civitáte Modin, secúndum jussum regis, et vidit Mathathías, et dóluit, et contremuérunt renes ejus, et accénsus est furor ejus secúndum judícium legis, et insíliens trucidávit eum super aram, sed et virum, quem rex Antíochus míserat, qui cogébat immoláre, occídit in ipso témpore, et aram destrúxit, et zelátus est legem sicut fecit Phínees Zamri fílio Salómi. ℟. Ornavérunt fáciem templi corónis áureis, et dedicavérunt altáre Dómino: * Et facta est lætítia magna in pópulo. ℣. In hymnis, et confessiónibus benedicébant Dóminum. Et. Lectio iii.

ET exclamávit Mathathías voce magna in civitáte, dicens: Omnis, qui zelum habet legis státuens testaméntũ, éxeat post me. Et fugit ipse, et fílii ejus in montes, et reliquérunt quæcúmque habébant in civitáte. Tunc descendérunt multi quæréntes judícium, et justítiam in desértum: et sedérunt ibi ipsi, et fílii eórum, et mulíeres eórum, et pécora eórum, quóniam inundavérunt super eos mala. ℟. In Hymnis, et confessiónibus benedicébant Dóminum: * Qui magna fecit in Israel, et victóriam dedit illis Dóminus omnípotens. ℣. Ornavérunt fáciem templi corónis áureis, et dedicavérunt altáre Dómino. Qui. Glória Patri. Qui magna.

FERIA QUINTA.

De libro primo Machabæórum.

Lectio i. Cap. 2.

ET appropinquavérunt dies Mathathíæ moriéndi,

et dixit filiis suis: Nunc confortáta est supérbia, et castigátio, et tempus eversiónis, et ira indignatiónis. Nunc ergo, o filii, æmulatóres estóte legis, et date ánimas vestras pro testaménto patrum vestrórum, et mementóte óperum patrum, quæ fecérunt in generatiónibus suis: et accipiétis glóriam magnam, et nomen ætérnum. Abraham nonne in tentatióne invéntus est fidélis, et reputátum est ei ad justítiam? Joseph in témpore angústiæ suæ custodívit mandátum, et factus est Dñs Ægypti. Phínees pater noster, zelándo zelum Dei, accépit testaméntum sacerdótii ætérni.

℟. Adapériat Dóminus. 182.

Lectio ii.

JEsus, dum implévit verbum, factus est dux in Israel. Caleb, dum testificátur in ecclésia, accépit hæreditátem. David in sua misericórdia consecútus est sedem regni in sæcula. Elías, dum zelat zelum legis, recéptus est in cælum. Ananías, et Azarías, et Mísael, credéntes, liberáti sunt de flamma. Dániel in sua simplicitáte liberátus est de ore leónum. Et ita cogitáte per generatiónem et generatiónem, quia omnes, qui sperant in eum, non infirmántur. Et a verbis viri peccatóris ne timuéritis: quia glória ejus stercus et vermis est: hódie extóllitur, et cras non inveniétur: quia convérsus est in terram suam, et cogitátio ejus périit.

℟. Exáudiat Dómin

Lectio iii.

VOs ergo filii
mini, et viríli
in lege, quia in ipsa
éritis. Et ecce Sim
vester, scio quod vi
est: Ipsum audíte se
ipse erit vobis pater
das Machabæus for
bus a juventúte sua
bis princeps milítiæ
aget bellum pópuli.
ducétis ad vos omn
res legis: et vindicát
ctam pópuli vestri. I
te retributiónem G
et inténdite in pr
legis. Et benedíxit
appósitus est ad pat
℟. Congregáti sunt.

F E R I A S E

De libro primo M
bæórum.

Lectio i. Ca

DEfúnctus est Ma
anno centésim
dragésimo sexto, et
est a filiis suis in se
patrum suórum in I
et planxérunt eum o
rael planctu magno.
réxit Judas, qui v
Machabæus, filius
eo: et adjuvábant eu
fratres ejus, et univé
se conjúnxerant pat
et præliabántur præ
rael cum lætítia. Et
vit glóriam pópulo
persecútus est iníqu
scrútans eos: et qui
bábant pópulum su
succéndit flammis: et

sunt inimíci ejus præ timóre ejus, et omnes operárii iniquitátis conturbáti sunt: et dirécta est salus in manu ejus. ℟. Impetum inimicórum. 183.

Lectio ii.

ET exacerbábat reges multos, et lætificábat Jacob in opéribus suis, et in sæculum memória ejus in benedictióne. Et perambulávit civitátes Juda, et pérdidit ímpios ex eis, et avértit iram ab Israel. Et nominátus est usque ad novíssimum terræ, et congregávit pereúntes. Et congregávit Apollónius Gentes, et a Samaría virtútem multam, et magnam, ad bellándum contra Israel. Et cognóvit Judas, et éxiit óbviam illi: et percússit, et occídit illum, et cecidérunt vulneráti multi, et réliqui fugérunt. Et accépit spólia eórum: et gládium Apollónii ábstulit Judas, et erat pugnans in eo ómnibus diébus. ℟. Congregátæ sunt Gentes. 184.

Lectio iii.

ET cécidit timor Judæ, ac fratrum ejus, et formído super omnes Gentes in circúitu eórum. Et pervénit ad regem nomen ejus, et de prælìis Judæ narrábant omnes Gentes. Ut audívit autem rex Antíochus sermónes istos, irátus est ánimo, et misit, et congregávit exércitum univérsi regni sui, castra fórtia valde: et apéruit ærárium suum, et dedit stipéndia exercítui in annum: et mandávit illis, ut essent paráti ad ómnia. ℟. Tua est poténtia. 184.

SABBATO.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. iii.

ET vidit Judas, et fratres ejus, quia multiplicáta sunt mala, et exércitus applicábant ad fines eórum, et cognovérunt verba regis, quæ mandávit pópulo fácere in intéritum et consummatiónem, et dixérunt unusquísque ad próximum suum: Erigámus dejectiónem pópuli nostri, et pugnémus pro pópulo nostro, et sanctis nostris. Et congregátus est convéntus, ut essent paráti in prælium, et ut orárent, et péterent misericórdiam, et miseratiónes. Et Jerúsalem non habitabátur, sed erat sicut desértum: non erat qui ingrederétur et egrederétur de natis ejus: et Sanctum conculcabátur: et filii alienigenárum erant in arce, ibi erat habitátio Géntium: et abláta est volúptas a Jacob, et defécit ibi tíbia et cíthara.

Lectio ii.

ET congregáti sunt, et venérunt in Maspha contra Jerúsalem: quia locus oratiónis erat in Maspha ante in Israel. Et jejunavérunt illa die, et induérunt se cilíciis et cínerem imposuérunt cápiti suo: et discidérunt vestiménta sua: et expandérunt libros legis, de quibus scrutabántur Gentes similitúdinem simulacrórum suórum: et attulérunt ornaménta sacerdotália, et pri-

mílias, et décimas: et suscitavérunt Nazaræos, qui impléverant dies, et clamavérunt voce magna in cælum, dicéntes: Quid faciémus istis, et quo eos ducémus? Et sancta tua conculcáta sunt, et contamináta sunt, et sacerdótes tui facti sunt in luctum, et in humilitátem. Et ecce natiónes convenérunt advérsum nos, ut nos dispérdant: tu scis quæ cógitant in nos. Quómodo potérimus subsístere ante fáciem eórum, nisi tu Deus ádjuves nos? Lectio iii.

ET tubis exclamavérunt voce magna. Et post hæc constítuit Judas duces pópuli, tribúnos, et centurióues, et pentacontárchos, et decurióues. Et dixit his, qui ædificábant domos, et sponsábant uxóres, et plantábant víneas, et formidolósis, ut redírent unusquísque in domum suam secúndum legem. Et movérunt castra, et collocavérunt ad Austrum Emmaum. Et ait Judas: Accíngímini, et estóte fílii poténtes, et estóte paráti in mane, ut pugnétis advérsus Natiónes has, quæ convenérunt advérsus nos dispérdere nos, et sancta nostra; quóniam mélius est nos mori in bello, quã vidére mala Gentis nostræ, et sanctórum. Sicut autem fúerit volúntas in cælo, sic fiat.

S A B B A T O
ante Dominicam secundam Octobris.

Ad Magn. Aña. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérunt montes ab eis: et fortitúdo Géntium dissipáta est.

D O M I N I C A II.
Octobris.

In primo Nocturno.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 4.

DIxit autem Judas, et fratres ejus: Ecce contríti sunt inimíci nostri: ascendámus nunc mundáre sancta, et renováre. Et congregátus est omnis exércitus, et ascendérunt in montem Sion. Et vidérunt sanctificatiónem desértam, et altáre profanátum, et portas exústas, et in átriis virgúlta nata sicut in saltu, vel in móntibus, et pastophória díruta. Et scidérunt vestiménta sua, et planxérunt planctu magno, et imposuérunt cínerem super caput suum. Et cecidérunt in fáciem super terram, et exclamavérunt tubis signórum, et clamavérunt in cælum.

℟. Adapériat Dóminus cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis; et fáciat pacem in diébus vestris: * Concédat vobis salútem, et rédimat vos a malis. ℣. Exáudiat Dñus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo. Concédat.

Lectio ii.

TUnc ordinávit Judas viros, ut pugnárent advérsus eos, qui erant in arce, donec emundárent sancta. Et elégit sacerdótes sine mácula, voluntátem habéntes in

lege Dei : et mundavérunt sancta , et tulérunt lápides contaminatiónis in locum immúndum. Et cogitávit de altári holocaustórum , quod profanátum erat , quid de eo fáceret. Et incidit illis consílium bonum,ut destrúerent illud : ne forte illis esset in oppróbrium , quia contaminavérunt illud Gentes , et demolíti sunt illud . Et reposuérunt lápides in monte domus in loco apto , quoadúsque veníret Prophéta , et respondéret de eis.

℟. Exáudiat Dóminus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis , nec vos déserat in témpore malo : * Dóminus Deus noster . ℣. Det vobis cor ómnibus , ut colátis eum , et faciátis ejus voluntátem . Dóminus.

Lectio iii.

ET accepérunt lápides íntegros secúndum legem, et ædificavéruntaltáre novum secúndum illud quod fuit prius: et ædificavérunt sancta, et quæ intra domum erant intrínsecus : et ædem , et átria sanctificavérunt. Et fecérunt vasa sancta nova, et intulérunt candelábrum , et altáre incensórum , et mensam in templum. Et incénsum posuérunt super altáre, et accendérunt lucérnas,quæ super candelábrum erant , et lucébant in templo. Et posuérunt super mensam panes , et appendérunt vela,et consummavérunt ómnia ópera , quæ fécerant

℟. Congregáti sunt inimíci nostri, et gloriántur in virtúte sua : cóntere fortitúdinem illórum , Dñe, et dispérge illos : * Ut cognóscant , quia non est álius , qui pugnet pro nobis , nisi tu Deus noster. ℣. Dispérge illos in virtúte tua , et déstrue eos protéctor noster Dómine. Ut. Glória Patri. Ut.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lib. 18. cap. 45. Lectio iv.

POstéaquam Gens Judæa cœpit non habére Prophétas, proculdúbio detérior facta est, eo scílicet témpore, quo se sperábat , instauráto templo , post captivitátem , quæ fuit in Babylónia, futúram esse melióren. Sic quippe intelligébat pópulus ille carnális, quod prænuntiátum est per Aggæum Prophétam, dicéntem : Magna erit glória domus istíus novíssimæ plus quam primæ. Quod de novo Testaménto dictum esse , paulo supérius demonstrávit , ubi ait apérte Christum promíttens: Et movébo omnes Gentes : et véniet desiderátus cunctis Géntibus.

℟. Impetum inimicórum ne timuéritis : mémores estóte , quómodo salvi facti sunt patres nostri : * Et nunc clamémus in cælum , et miserébitur nostri Deus noster. ℣. Mementóte mirabílium ejus , quæ fecit Pharaóni , et exercítui ejus in mari rubro: Et nunc.

Lectio v.

TAlibus enim eléctis Géntium, domus Dei ædificátur per Testaméntum novum lapídibus vivis, longe gloriósior, quam templum illud fuit, quod a rege Salomóne constrúctum est, et post captivitátem instaurátum. Propter hoc ergo nec Prophétas ex illo témpore hábuit illa Gens, sed multis cládibus afflícta est ab alienígenis régibus, ipsísque Románis, ne hanc Aggæi prophetíam in illa instauratióne templi opinarétur implétam. Non multo enim post, adveniénte Alexándro, subjugáta est: quando etsi nulla facta est vastátio, quóniam non sunt ausi ei resístere, et ídeo placátum facíllime súbditi recepérunt: non erat tamen glória tanta domus illíus, quanta fuit in suórũ regum líbera potestáte.

℟. Congregátæ sunt Gentes in multitúdine, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus: * Dómine Deus, ad te sunt óculi nostri, ne pereámus.

℣. Tu scis, quæ cógitant in nos: quómodo potérimus subsístere ante fáciem illórum, nisi tu ádjuves nos? Dómine Deus.

Lectio vi.

DEínde Ptolemæus Lagi filius, post Alexándri mortem captívos inde in Ægyptum tránstulit: quos ejus succéssor Ptolemæus Philadélphus benevolentíssime inde dimísit; per quem factum est, ut Septuagínta intérpretum Scriptúras haberémus. Deínde contríti sunt bellis, quæ in Machabæórum libris explicántur. Post hæc capti a rege Alexandríæ Ptolemæo, qui est appellátus Epíphanes, inde ab Antíocho rege Syriæ multis et gravíssimis malis ad idóla coléndа compúlsi; templúmque ipsum replétum sacrílegis superstitióuibus Géntium; quod tamen dux eórum strenuíssimus Judas, qui étiam Machabæus dictus est, Antíochi dúcibus pulsis, ab omni illa idololatríæ contaminatióne mundávit.

℟. Tua est poténtia, tuum regnum, Dómine: tu es super omnes Gentes: * Da pacem Dñe in diébus nostris.

℣. Creátor ómnium Deus, terríbilis et fortis, justus et miséricors. Da pacem. Glória Patri. Da pacem.

℟. vii. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérunt montes ab eis: * Et fortitúdo Géntium dissipáta est.

℣. Erat enim exércitus magnus valde, et fortis: et appropiávit Judas, et exércitus ejus in prælio. Et.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus.

℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus: Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 4.

ANte matutínum surrexérunt quinta et vigésima die mensis noni (hic est mensis Cásleu) centésimi quadragésimi octávi anni : et obtulérunt sacrifícium secúndum legem super altáre holocaustórum novum , quod fecérunt. Secúndum tempus et secúndum diem , in qua contaminavérunt illud Gentes , in ipsa renovátum est in cánticis et cítharis , et cínyris , et cymbalis . Et cécidit omnis pópulus in fáciem , et adoravérunt , et benedixérunt in cælum eum, qui prosperávit eis.

℟. Dixit Judas. 185.

Lectio ii.

ET fecérunt dedicatiónem altáris diébus octo , et obtulérunt holocáusta cum lætítia , et sacrifícium salutáris , et laudis . Et ornavérunt fáciem templi corónis áureis et scútulis : et dedicavérunt portas,et pastophória, et imposuérunt eis jánuas . Et facta est lætítia in pópulo magna valde , et avérsum est oppróbrium Géntium . Et státuit Judas , et fratres ejus , et univérsa Ecclésia Israel , ut agátur dies dedicatiónis altáris in tempóribus suis ab anno in annum per dies octo , a quinta et vigésima die mensis Cásleu , cum lætítia et gáudio.

℟. Ornavérunt fáciem. 185.

Lectio iii.

ET ædificavérunt in témpore illo montem Sion, et per circúitum muros altos et turres firmas , nequándo veníreut Gentes , et conculcárent eum sicut ántea fecérunt . Et collocávit illic exércitum, ut servárent eum, et munívit eum ad custodiéndam Bethsúram , ut habéret pópulus munitiónem contra fáciem Idumææ.

℟. In hymnis. 185.

FERIA TERTIA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 5.

ET factum est, ut audiérunt Gentes in circúitu , quia ædificátum est altáre , et sanctuárium sicut prius , irátæ sunt valde , et cogitábant tóllere genus Jacob, qui erant inter eos , et cœpérunt occídere de pópulo , et pérsequi. Et debellábat Judas fílios Esau in Idumæa, et eos , qui erant in Acrabatháne , quia circumsedébant Israélitas , et percússit eos plaga magna. Et recordátus est malítiam filiórum Bean , qui erant pópulo in láqueum, et in scándalum,insidiántes ei in via. Et conclúsi sunt ab eo in túrribus , et applícuit ad eos , et anathematizávit eos , et incéndit turres eórum igni cum ómnibus,qui in eis erant.

℟. Hic est fratrum. 186.

Lectio ii.

ET transívit ad fílios Ammon , et invénit manum fortem , et pópulum copió-

sum, et Timótheum ducem ipsórum, et commísit cum eis prælia multa, et contríti sunt in conspéctu eórum, et percússit eos: et cœpit Gazer civitátem, et filias ejus, et revérsus est in Judæam. Et congregátæ sunt Gentes, quæ sunt in Gálaad, advérsus Israelítas, qui erant in fínibus eórum, ut tóllerent eos, et fugérunt in Dáthemam munitiónem.

℣. Tu Dómine 186.

Lectio iii.

ET misérunt lítteras ad Judam, et fratres ejus, dicéntes: Congregátæ sunt advérsum nos Gentes per circúitum, ut nos áuferant: et parant veníre, et occupáre munitiónem, in quam confúgimus: et Timótheus est dux exércitus eórum. Nunc ergo veni, et éripe nos de mánibus eórum, quia cécidit multitúdo de nobis. Et omnes fratres nostri, qui erant in locis Tubin, interfécti sunt: et captívas duxérunt uxóres eórum, et natos, et spólia, et peremérunt illic fere mille viros.

℟. Aperi óculos tuos. 186.

FERIA QUARTA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 5.

IN diébus, quibus erat Judas, et Jónathas in terra Galaad, et Simon frater ejus in Galilæa contra fáciem Ptolemáidis, audívit Jósephus Zacharíæ filius, et Azarías princeps virtútis res bene gestas, et prælia, quæ facta sunt, et dixit: I
et ipsi nobis nomei
mus pugnáre advér
tes, quæ in circúit
sunt. Et præcépit
erant in exércitu
abiérunt Jámniam.

℣. Refúlsit sol. 18

Lectio ii.

ET exívit Górgi
vitáte, et viri
viam illis in pugnan
gáti sunt Jósephus et
usque in fines Judæ
cidérunt illo die de
Israel ad duo míllia
facta est fuga magna
lo: quia non audié
dam, et fratres eju
mántes fórtiter se f
Ipsi autem non erai
mine virórum illór
quos salus facta est i

℟. Ornavérunt fáci

Lectio iii.

ET viri Juda m
sunt valde in c
omnis Israel, et
ómnium, ubi audiel
men eórum. Et con
ad eos fausta acclam
exívit Judas, et frat
et expugnábant filio
terra, quæ ad Austı
et percússit Chebron
ejus, et muros ejus,
succéndit igni in cir
movit castra, ut ir
ram alienigenárum
rambulábat Samar
die illa cecidérunt s
in bello, dum volu
fácere, dum sine
éxeunt in prælium.

℟. In hymnis. 187.

FERIA QUINTA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 6.

ET rex Antíochus perambulábat superióres regiónes, et audívit esse civitátem Elymáidem in Pérside nobilíssimam, et copiósam in argénto et auro, templúmque in ea lócuples valde: et illic velámina áurea, et loricæ, et scuta, quæ relíquit Alexánder Philíppi rex Macedo, qui regnávit primus in Græcia. Et venit, et quærébat cápere civitátem, et deprædári eam: et non pótuit, quóniam innótuit sermo his, qui erant in civitáte: et insurrexérunt in prælium, et fugit inde, et ábiit cum tristítia magna, et revérsus est in Babylóniam. Et venit qui nuntiáret ei in Pérside, quia fugáta sunt castra, quæ erant in terra Juda: et quia ábiit Lysias cum virtúte forti in primis, et fugátus est a fácie Judæórum.

℟. Adapériat Dóminus. 182.

Lectio ii.

ET invaluérunt armis, et víribus, et spóliis multis, quæ cepérunt de castris, quæ excidérunt; et quia dirnérunt abominatiónem, quã ædificáverat super altáre, quod erat in Jerúsalem, et sanctificatiónem, sicut prius circumdedérunt muris excélsis, sed et Bethsúram civitátem suam. Et factum est ut audívit rex sermónes istos, expávit, et commótus est valde: et décidit in lectum, et íncidit in languórem præ tristítia, quia non factum est ei sicut cogitábat. Et erat illic per dies multos: quia renováta est in eo tristítia magna, et arbitrátus est se mori.

℟. Exáudiat Dóminus. 183.

Lectio iii.

ET vocávit omnes amícos suos, et dixit illis: Recéssit somnus ab óculis meis, et cóncidi, et córrui corde præ solicitúdine: et dixi in corde meo: In quantam tribulatiónem devéni, et in quos fluctus tristítiæ, in qua nunc sum: qui jucúndus eram et diléctus in potestáte mea! Nunc vero reminíscor malórum, quæ feci in Jerúsalem: unde et ábstuli ómnia spólia áurea, et argéntea, quæ erant in ea, et misi auférre habitántes Judæam sine causa. Cognóvi ergo, quia proptérea invenérunt me mala ista: et ecce péreo tristítia magna in terra aliéna.

℟. Congregáti sunt. 183.

FERIA SEXTA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 7.

ANno centésimo quinquagésimo primo éxiit Demétrius Seléuci fílius ab urbe Roma, et ascéndit cum paucis viris in civitátem marítimam: et regnávit illic. Et sedit Demétrius super sedem regni sui: et venérunt ad eum viri iníqui et ímpii ex Israel, et Alcímus dux eó-

rum, qui volébat fieri sacérdos. Et accusavérunt pópulum apud regem, dicéntes: Pérdidit Judas, et fratres ejus, omnes amícos tuos, et nos dispérsit de terra nostra. Nunc ergo mitte virum, cui credis, ut eat, et vídeat extermínium omne, quod fecit nobis, et regiónibus regis: et púniat omnes amícos ejus, et adjutóres eórum.

℟. Impetum inimicórum. 183.

Lectio ii.

ET elégit rex ex amícis suis Bácchidem, qui dominabátur trans flumen magnum in regno, et fidélem regi: et misit eum, ut vidéret extermínium, quod fecit Judas: sed et Alcímum ímpium constítuit in sacerdótium, et mandávit ei fácere ultiónem in filios Israel. Et surrexérunt, et venérunt cum exércitu magno in terram Juda, et misérunt núntios, et locúti sunt ad Judam, et ad fratres ejus verbis pacíficis in dolo. Et non intendérunt sermónibus eórum: vidérunt enim, quia venérunt cum exércitu magno.

℟. Congregátæ sunt. 184.

Lectio iii.

ET convenérunt ad Alcímum, et Bácchidem congregátio Scribárum requírere, quæ justa sunt: et primi Assidæi, qui erant in filiis Israel, et exquirébant ab eis pacem. Dixérunt enim: Homo sacérdos de sémine Aaron venit, non decípiet nos. Et locútus est cum eis verba pacífica: et jurávit illis, dicens: Non inferémus vobis malum, neque amícis vestris. Et credidérunt ei. Et comprehéndit ex eis sexagínta viros, et occídit eos in una die secúndum verbum, quod scriptum est: Carnes sanctórum tuórum, et sánguinem ipsórum effudérunt in circúitu Jerúsalem, et non erat qui sepelíret.

℟. Tua est poténtia. 184.

SABBATO.

De libro. i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 8.

ET audívit Judas nomen Romanórum, quia sunt poténtes víribus, et acquiéscunt ad ómnia, quæ postulántur ab eis, et quicúmque accessérunt ad eos, statuérunt cum eis amicítias, et quia sunt poténtes víribus. Et audiérunt prælia eórum, et virtútes bonas, quas fecérunt in Galátia, quia obtinuérunt eos, et duxérunt sub tribútum, et quanta fecérunt in regióne Hispániæ, et quod in potestátem redegérunt metálla argénti et auri, quæ illic sunt, et possedérunt omnem locum consílio suo, et patiéntia: lócaque, quæ longe erant valde ab eis, et reges, qui supervénerant eis ab extrémis terræ, contrivérunt, et percussérunt eos plaga magna: céteri autem dant eis tribútum ómnibus annis.

Lectio ii.

ET elégit Judas Eupólemum filium Joánnis, fi-

lii Jacob, et Jásonem filium Eleázari, et misit eos Romam constitúere cum illis amicítiam, et societátem, et ut auférrent ab eis jugum Græcórum, quia vidérunt quod in servitútem prémerent regnum Israel. Et abiérunt Romam viam multam valde, et introiérunt cúriam, et dixérunt: Judas Machabæus, et fratres ejus, et pópulus Judæórum misérunt nos ad vos statúere vobíscum societátem, et pacem, et conscríbere nos sócios, et amícos vestros. Et plácuit sermo in conspéctu eórum. Et hoc rescríptum est, quod rescripsérunt in tábulis æreis, et misérunt in Jerúsalem, ut esset apud eos ibi memoriále pacis, et societátis.

Lectio iii.

BEne sit Románis, et Genti Judæórum, in mari et in terra in ætérnum, gladiúsque, et hostis procul sit ab eis. Quod si iustíterit bellum Románis prius, áut ómnibus sóciis eórum in omni dominatióne eórum: auxílium feret Gens Judæórum, prout tempus dictáverit, corde pleno, et præliántibus non dabunt, neque subministrábunt tríticum, arma, pecúniam, naves, sicut plácuit Románis, et custódient mandáta eórum, nihil ab eis accipiéntes. Simíliter autem et si Genti Judæórum prius accíderit bellum, adjuvábunt Románi ex ánimo, prout eis tempus permíserit.

S A B B A T O
ante Dominicam tertiam
Octobris.

Ad Magnificat, Antiphona.
Lugébat autem Judam Israel planctu magno, et dicébat: Quómodo cecidísti potens in prælio, qui salvum faciébas pópulum Dómini?

D O M I N I C A III.
Octobris.

In primo Nocturno.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 9.

INterea ut audívit Demétrius, quia cécidit Nicánor, et exércitus ejus in prælio, oppósuit Bácchidem, et Alcímum rursum míttere in Judæam, et dextrum cornu cum illis. Et abiérunt viam, quæ ducit in Gálgala, et castra posuérunt in Másaloth, quæ est in Arbéllis: et occupavérunt eam, et peremérunt ánimas hóminum multas. In mense primo anni centésimi et quinquagésimi secúndi, applicuérunt exércitum ad Jerúsalem, et surrexérunt, et abiérunt in Béream vigínti míllia virórum, et duo míllia équitum. Et Judas posúerat castra in Láisa, et tria míllia viri elécti cum eo: et vidérunt multitúdinem exércitus, quia multi sunt, et timuérunt valde: et multi subtraxérunt se de castris, et non remansérunt ex eis nisi octingénti viri.

℣. Adapériat Dóminus cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis, et fáciat pacem

in diébus vestris: * Concédat vobis salútem, et rédimat vos a malis. ℣. Exáudiat Dñs oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo. Concédat.

Lectio ii.

ET vidit Judas, quod deflúxit exércitus suus, et bellum perurgébat eum: et confráctus est corde: quia non habébat tempus congregándi eos, et dissolútus est. Et dixit his, qui resídui erant: Surgámus, et eámus ad adversários nostros, si potérimus pugnáre advérsus eos. Et avertébant eum, dicéntes: Non potérimus: sed liberémus ánimas nostras modo, et revertámur ad fratres nostros, et tunc pugnábimus advérsus eos: nos autem pauci sumus. Et ait Judas: Absit istam rem fácere, ut fugiámus ab eis: et si appropiávit tempus nostrum, moriámur in virtúte propter fratres nostros, et non inferámus crimen glóriæ nostræ. Et movit exércitus de castris, et stetérunt illis óbviam: et divísi sunt équites in duas partes, et fundibulárii, et sagittárii præíbant exércitum, et primi certáminis omnes poténtes.

℟. Exáudiat Dñs oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo: * Dñs Deus noster. ℣. Det vobis cor ómnibus, ut colátis eum, et faciátis ejus voluntátem. Dóminus.

Lectio iii.

BAcchides autem dextro cornu, mávit légio ex duáb bus, et clamábant t clamavérunt autem qui erant ex parte étiam ipsi, et com terra a voce exercí commíssum est præli ne usque ad véspera dit Judas quod firmio exércitus Bácchidis i et convenérunt cum mnes constántes corc tríta est déxtera par et persecútus est eos montem Azóti. Et q nístro cornu erant, quod contrítum est cornu, et secúti sunt dam, et eos qui cur rant a tergo: et in est prælium: et c vulneráti multi ex h illis. Et Judas cécid teri fugérunt, et J et Simon tulérunt Ju trem suum, et se eum in sepúlchro pa rum in civitáte Mod vérunt eum omnis Israel planctu mag

℟. Congregáti sunt nostri, et gloriántur te sua: cóntere for illórum Dómine, et illos: * Ut cognósc non est álius, qui p nobis, nisi tu De ℣. Dispérge illos tua, et déstrue eos noster Dómine. U Glória Patri. Ut.

In secundo Nocturno.
Ex libro Officiórum sancti Ambrósii Episcópi.
Lib. 1. cap. 41. Lectio iv.

QUia fortitúdo non solum secúndis rebus, sed étiam advérsis probátur, spectémus Judæ Machabæi éxitum. Is enim post victum Nicánorem, regis Demétrii ducem, secúrior advérsus vigínti míllia exércitus regis cum octingéntis viris bellum adórsus, voléntibus his cédere, ne multitúdine opprimeréntur, gloriósam magis mortem, quam turpem fugam suásit: Ne crimen, inquit, nostræ relinquámus glóriæ. Ita commísso prælio, cum a primo ortu diéi in vésperam dimicarétur, dextrum cornu, in quo validíssimam manum advértit hóstium, aggréssus, fácile avértit. Sed dum fugiéntes séquitur, a tergo vúlneri locum præbuit: ítaque gloriosiórem triúmphis mortem invénit.

℟. Impetum inimicórum ne timuéritis, mémores estóte, quómodo salvi facti sunt patres nostri: * Et nunc clamémus in cælum, et miserébitur nostri Deus noster.
℣. Mementóte mirabílium ejus, quæ fecit Pharaóni, et exercítui ejus in mari rubro. Et nunc. Lectio v.

QUid Jónathan, fratrem ejus attéxam, qui cum parva manu advérsus exércitus régios pugnans, desértus a suis, et cum duóbus tantum relíctus, reparávit bellum, avértit hostem, fugiéntes suos ad societátem revocávit triúmphi? Habes fortitúdinem béllicam, in qua non medíocris honésti ac decóri forma est, quod mortem servitúti præferat, ac turpitúdini. Quid autem de Mártyrum dicam passiónibus? Et ne lóngius evagémur, non minórem de supérbo rege Antíocho Machabæi púeri revexérunt triúmphum, quam paréntes próprii: síquidem illi armáti, isti sine armis vicérūt.

℟. Congregátæ sunt Gentes in multitúdine, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus: * Dómine Deus, ad te sunt óculi nostri, ne pereámus.
℣. Tu scis, quæ cógitant in nos, quómodo potérimus subsístere ante fáciem illórum, nisi tu ádjuves nos? Dómine. Lectio vi.

STetit invícta septem puerórum cohors, régiis cincta legiónibus: defecérunt supplícia, cessérunt tortóres, non defecérunt mártyres. Alius córium cápitis exútus, spéciem mutáverat, virtútem áuxerat. Alius linguam jussus amputándam prómere, respóndit: Non solos Dn̄s audit loquéntes, qui audiébat Moysen tacéntem. Plus audit tácitas cogitatiónes suórum, quam voces ómnium. Linguæ flagéllum times, flagéllum sánguinis non times? Habet et sanguis vocem suam, qua clamat ad Deum, sicut clamávit in Abel.

℟. Tua est poténtia, tuum regnum, Dómine; tu es super omnes Gentes: * Da pacem Dómine in diébus nostris.
℣. Creátor ómnium Deus, terríbilis et fortis, justus et miséricors. Da pacem.
Glória Patri. Da pacem.
℟. vii. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérunt montes ab eis: * Et fortitúdo Géntium dissipáta est.
℣. Erat enim exércitus magnus valde et fortis: et appropiávit Judas, et exércitus ejus in prælio. Et fortitúdo.
℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth, * Plena est omnis terra glória ejus.
℣. Tres sunt qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus.
Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 9.

ET congregáti sunt omnes amíci Judæ, et dixérunt Jónathæ: Ex quo frater tuus Judas defúnctus est, vir símilis ei non est, qui éxeat contra inimícos nostros, Bácchidem, et eos, qui inimíci sunt gentis nostræ. Nunc ítaque te hódie elégimus esse pro eo nobis in príncipem et ducem ad bellándum bellum nostrum. Et suscépit Jónathas témpore illo principátum, et surréxit loco Judæ fratris sui. Et cognóvit Bácchides, et quærébat eum occídere.
℟. Dixit Judas Simóni fratri suo. 185.

Lectio ii.

ET cognóvit Jónathas, et Simon frater ejus, et omnes, qui cum eo erant, et fugérunt in desértum Thécuæ, et consedérunt ad aquam lacus Asphar. Et cognóvit Bácchides, et die sabbatórum venit ipse, et omnis exércitus ejus trans Jordánem. Et Jónathas misit fratrem suum ducem pópuli, et rogávit Nabuthæos amícos suos, ut commodárent illis apparátum suum, qui erat copiósus. Et exiérunt filii Jambri ex Mádaba, et comprehendérunt Joánnem, et ómnia, quæ habébat, et abiérunt habéntes ea.
℟. Ornavérunt fáciem. 185.

Lectio iii.

POst hæc verba, renuntiátum est Jónathæ, et Simóni fratri ejus, quia filii Jambri fáciunt núptias magnas, et ducunt sponsam ex Mádaba fíliam uníus de magnis princípibus Chánaan cum ambitióne magna. Et recordáti sunt sánguinis Joánnis fratris sui, et ascendérunt, et abscondérunt se sub teguménto montis. Et elevavérunt óculos suos: et vidérunt: et ecce tumúltus, et apparátus multus: et sponsus procéssit, et amíci ejus, et fratres ejus óbviam illis cum tympanis, et músicis, et armis multis. Et surrexérunt ad eos ex insídiis, et occidérunt eos, et cecidérunt vulneráti multi, et resídui fu-

gérunt in montes : et accepérunt ómnia spólia eórum.
℟. In hymnis. 185.

FERIA TERTIA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 12.

ET vidit Jónathas, quia tempus eum juvat, et elégit viros, et misit eos Romam statúere, et renováre cum eis amicítiam: et ad Spartiátas, et ad ália loca misit epístolas secúndum eándem formam. Et abiérunt Romam, et intravérunt cúriam, et dixérunt: Jónathas summus sacérdos, et Gens Judæórum misérunt nos, ut renovarémus amicítiam, et societátem secúndum prístinum. Et dedérunt illis epístolas ad ipsos per loca, ut dedúcerent eos in terram Juda cum pace.
℟. Hic est fratrum. 186.

Lectio ii.

ET hoc est exémplum epistolárum, quas scripsit Jónathas Spartiátis: Jónathas summus sacérdos, et senióres Gentis, et sacerdótes, et réliquus pópulus Judæórum, Spartiátis frátribus salútem. Jam pridem missæ erant epístolæ ad Oníam summum sacerdótem ab Arío, qui regnábat apud vos, quóniam estis fratres nostri, sicut rescriptum cóntinet, quod subjéctum est. Et suscépit Onías virum, qui missus fúerat cum honóre: et accépit epístolas, in quibus significabátur de societáte, et amicítia. ℟. Tu Dómine. 186.

Lectio iii.

NOs, cum nullo horum indigerémus, habéntes solátio sanctos libros, qui sunt in mánibus nostris, malúimus míttere ad vos renováre fraternitátem, et amicítiam, ne forte aliéni efficiámur a vobis: multa enim témpora transiérunt, ex quo misístis ad nos. Nos ergo in omni témpore sine intermissióne in diébus solémnibus, et céteris, quibus opórtet, mémores sumus vestri in sacrifíciis, quæ offérimus, et in observatiónibus, sicut fas est, et decet memiuísse frátrum.
℟. Aperi óculos. 186.

FERIA QUARTA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 12.

ET cum cogitásset Tryphon regnáre Asiæ, et assúmere diadéma, et exténdere manum iu Antióchum regem: timens ne forte non permítteret eum Jónathas, sed pugnáret advérsus eum, quærébat comprehéndere eum et occídere. Et exsúrgens ábiit in Bethsan. Et exívit Jónathas óbviam illi cum quadragínta míllibus virórum electórum in prælium, et venit Bethsan. Et vidit Tryphon, quia venit Jónathas cum exércitu multo, ut exténderet in eum manus, et tímuit. Et excépit eum cum honóre, et commendávit eum ómnibus amícis suis, et dedit ei múnera, et præcépit exercítibus suis, ut obedírent ei, sicut sibi. ℣. Refúlsit sol. 187.

Lectio ii.

ET dixit Jónathæ: Ut quid vexásti univérsum pópulum, cum bellum nobis non sit? Et nunc remítte eos in domos suas: élige autem tibi viros paucos, qui tecum sint, et veni mecum Ptolemáidam, et tradam eam tibi, et réliqua præsídia, et exércitum, et univérsos præpósitos negótii, et convérsus abibo: proptérea enim veni. Et crédidit ei, et fecit sicut dixit, et dimísit exércitum, et abiérunt in terram Juda. Retínuit autem secum tria míllia virórũ: ex quibus remísit in Galilæã duo míllia, mille autem venérunt cum eo. ℟. Ornavérunt fáciem. 187. Lectio iii.

UT autem intrávit Ptolemáidam Jónathas, clausérunt portas civitátis Ptolemènses: et comprehendérunt eum, et omnes, qui cum eo intráverant, gládio interfecérunt. Et misit Tryphon exércitum, et équites in Galilæam, et in campum magnum, ut pérderent omnes sócios Jónathæ. At illi cum cognovíssent, quia comprehénsus est Jónathas, et périit, et omnes, qui cum eo erant, hortáti sunt semetípsos, et exiérunt paráti in prælium. Et vidéntes hi, qui insecúti fúerant, quia pro ánima res est illis, revérsi sunt: illi autem venérunt omnes cum pace in terram Juda. Et planxérunt Jónathan, et eos, qui cum ipso fúerant, valde. ℟. In hymnis. 187.

FERIA QUINTA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 13.

ET audívit Simon, quod congregávit Tryphon exércitum copiósum, ut veníret in terram Juda, et attéreret eam. Videns, quia in tremóre pópulus est, et in timóre, ascéndit Jerúsalem, et congregávit pópulum: et adhórtans dixit: Vos scitis quanta ego, et fratres mei, et domus patris mei fécimus pro légibus, et pro sanctis prælia, et angústias quales vídimus: horum grátia periérunt fratres mei omnes propter Israel et relíctus sum ego solus. Et nunc non mihi contíngat párcere ánimæ meæ in omni témpore tribulatiónis: non enim mélior sum frátribus meis. Vindicábo ítaque gentem meam, et sancta, natos quoque nostros, et uxóres, quia congregátæ sunt univérsæ Gentes contérere nos inimicítiæ grátia. ℟. Adapériat Dñs. 197.

Lectio ii.

ET accénsus est spíritus pópuli simul ut audívit sermónes istos: et respondérunt voce magna dicéntes: Tu es dux noster loco Judæ, et Jónathæ fratris tui: pugna prælium nostrum, et ómnia, quæcúmque díxeris nobis, faciémus. Et cóngregans omnes viros bellatóres, accelerávit consummáre univérsos muros Jerúsalem, et munívit eam in gyro. Et misit Jónathan filium Absalómi, et cum

eo exércitum novum in Joppen: et ejéctis his, qui erant in ea, remánsit illic ipse. Et movit Tryphon a Ptolemáida cum exércitu multo, ut veníret in terram Juda, et Jónathas cum eo in custódia. Simon autem applícuit in Addus contra fáciem campi. ℟. Exáudiat Dóminus. 198.

Lectio iii.

ET ut cognóvit Tryphon, quia surréxit Simon loco fratris sui Jónathæ, et quia commissúrus esset cum eo prælium, misit ad eum legátos, dicens: Pro argénto, quod debébat frater tuus Jónathas in ratióne regis, propter negótia, quæ hábuit, detinúimus eum. Et nunc mitte argénti talénta centum, et duos filios ejus óbsides, ut non dimíssus fúgiat a nobis, et remittémus eum. Et cognóvit Simon, quia cum dolo loquerétur secum: jussit tamen dari argéntum, et púeros, ne inimicítiam magnam súmeret ad pópulum Israel, dicéntem: Quia non misit ei argéntum, et púeros, proptérea périit. Et misit púeros, et centum talénta, et mentítus est, et non dimísit Jónathan. ℟. Congregáti sunt. 198.

FERIA SEXTA.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 14.

ET audítum est Romæ, quia defúnctus esset Jonathas, et usque in Spartiátas: et contristáti sunt valde. Ut audiérunt autem quod Simon frater ejus factus esset summus Sacérdos loco ejus, et ipse obtinéret omnem regiónem, et civitátes in ea, scripsérunt ad eum in tábulis æreis, ut renovárent amicítias, et societátem, quam fécerant cum Juda, et cum Jónatha frátribus ejus. Et lectæ sunt in conspéctu Ecclésiæ in Jerúsalem. Et hoc exémplum epistolárum, quas Spartiátæ misérunt. ℟. Impetum inimicórum. 199.

Lectio ii.

SPartianórum príncipes, et civitátes, Simóni Sacerdóti magno, et senióribus, et sacerdótibus, et réliquo pópulo Judæórum, frátribus salútem. Legáti, qui missi sunt ad pópulum nostrum, nuntiavérunt nobis de vestra glória, et honóre, ac lætítia; et gavísi sumus in intróitu eórum. Et scrípsimus, quæ ab eis erant dicta in concíliis pópuli, sic: Numénius Antíochi, et Antípater Jásonis filius, legáti Judæórum, venérunt ad nos renovántes nobíscum amicítiam pristínam. Et plácuit pópulo excípere viros glorióse, et pónere exémplum sermónum eórum in segregátis pópuli libris, ut sit ad memóriam pópulo Spartiatárum. Exémplum autem horum scrípsimus Simóni magno Sacerdóti. ℟. Congregátæ sunt. 199.

Lectio iii.

POst hæc autem misit Simon Numénium Romam, habéntem clypeum áureum magnum, pondo mnarum

mille, ad statuéndam cum eis societátem. Cum autem audísset pópulus Románus sermónes istos, dixérunt: Quam gratiárum actiónem reddémus Simóni, et filiis ejus? Restítuit enim ipse fratres suos, et expugnávit inimícos Israel ab eis: et statuérunt ei libertátem, et descripsérunt in tábulis æreis, et posuérunt in títulis in monte Sion.

℣. Tua est poténtia. 200.

S A B B A T O.

De libro i. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 16.

SImon autem, perámbulans civitátes, quæ erant in regióne Judææ, et solicitúdinem gerens eárum, descéndit in Jéricho ipse, et Mathathías filius ejus, et Judas, anno centésimo septuagésimo séptimo, mense undécimo: hic est mensis Sabath. Et suscépit eos filius Abóbi in munitiúnculam, quæ vocátur Doch, cum dolo, quam ædificávit; et fecit eis convívium magnum, et abscóndit illic viros. Et cum inebriátus esset Simon, et filii ejus, surréxit Ptolemæus cum suis, et sumpsérunt arma sua, et intravérunt in convívium, et occidérunt eum, et duos filios ejus, et quosdam púeros ejus. Et fecit deceptiónem magnam in Israel, et réddidit mala pro bonis. Lectio ii.

ET scripsit hæc Ptolemæus, et misit regi, ut mítteret ei exércitum in auxílium, et tráderet ei regiónē, et civitátes eórum, ta. Et misit álios i ram tóllere Joánnem búnis misit epístolas nírent ad se, et dar géntum, et aurum, Et álios misit occupá salem, et montem te præcúrrens quidam, vit Joánni in Gáza périit pater ejus, ejus, et quia misit t intérfici. Lectio

UT audívit auter ménter expá comprehéndit viros nerant pérdere eum dit eos: cognóvit e quærébant eum pé cétera sermónum Jo bellórum ejus, et virtútum, quibus fór sit, et ædifícii murór exstrúxit, et rerum ejus: ecce hæc scrip libro diérum sacerd ex quo factus est pri cerdótum post patr

S A B B A

ante Dominicam i

Ad Magníficat, A.

Exáudiat Dóminus vestras, et reconcil bis: nec vos désera pore malo Dñs De

D O M I N I C

Octobris.

In primo Noct

Incipit liber ii. Mac

Lectio i.

FRátribus, qui Ægyptum, Ju tem dicunt frátres iu Jerosólymis, Ju

in regióne Judææ, et pacem bonam. Benefáciat vobis Deus, et memínerit testaménti sui, quod locútus est ad Abraham, et Isaac, et Jacob servórum suórum fidélium: et det vobis cor ómnibus, ut colátis eum, et faciátis ejus voluntátem corde magno, et ánimo voléntí. Adapériat cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis, et fáciat pacem. Exáudiat oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo. Et nunc hic sumus orántes pro vobis.

℟. Adapériat Dóminus cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis: et fáciat pacem in diébus vestris: * Concédat vobis salútem, et rédimat vos a malis. ℣. Exáudiat Dñs oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo. Concédat. Lectio ii.

FActúri ígitur quinta, et vigésima die mensis Cásleu purificatiónem templi, necessárium dúximus significáre vobis, ut et vos quoque agátis diem scenopégiæ, et diem ignis, qui datus est quando Nehemías ædificáto templo, et altári, óbtulit sacrificia. Nam cum in Pérsidem duceréntur patres nostri, sacerdótes, qui tunc cultóres Dei erant, accéptum ignem de altári occúlte abscondérunt in valle, ubi erat púteus altus et siccus, et in eo contutáti sunt eum, ita ut ómnibus ignótus esset locus.

℟. Exáudiat Dñus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo: * Dóminus Deus noster. ℣. Det vobis cor ómnibus, ut colátis eum, et faciátis ejus voluntátem. Dñs. Lectio iii.

CUm autem præteriíssent anni multi, et plácuit Deo ut mitterétur Nehemías a rege Pérsidis, nepótes sacerdótum illórum, qui abscónderant, misit ad requiréndum ignem: et sicut narravérunt nobis, non invenérunt ignem, sed aquam crassam. Et jussit eos hauríre, et afférre sibi: et sacrifícia, quæ impósita erant, jussit sacérdos Nehemías aspérgi ipsa aqua, et ligna, et quæ erant superpósita. Utque hoc factum est, et tempus áffuit, quo sol refúlsit, qui prius erat in núbilo, accénsus est ignis magnus, ita ut omnes miraréntur.

℟. Congregáti sunt inimíci nostri, et gloriántur in virtúte sua: cóntere fortitúdinem illórum, Dómine, et dispérge illos: * Ut cognóscant, quia non est álius, qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster. ℣. Dispérge illos in virtúte tua, et déstrue eos protéctor noster Dómine. Ut. Glória Patri. Ut.

In secundo Nocturno.

Ex Tractátu S. Joánnis Chrysóstomi super Psalmum quadragésimum tértium.

Lectio iv.

DEus, áuribus nostris audívimus, patres nostri

annuntiavérunt nobis opus, quod operátus es in diébus eórum. Hunc Psalmum dicit quidem Prophéta, dicit autem non ex persóna própria, sed ex persóna Machabæórum, narrans et prædícens, quæ futúra erant illo témpore. Tales enim sunt Prophétæ: ómnia témpora percúrrunt, præséntia, prætérita, futúra. Quinam sint autem hi Machabæi, quidque passi sint, et quid fécerint, necessárium est primum dícere, ut sint apertióra, quæ in arguménto dicúntur. Ii enim, cum invasísset Judæam Antíochus, qui dictus est Epíphanes, et ómnia devastásset, et multos, qui tunc erant, a pátriis institútis resilíre coegísset, permansérunt illæsi ab illis tentatiónibus.

℟. Impetum inimicórum ne timuéritis: mémores estóte, quómodo salvi facti sunt patres nostri: * Et nunc clamémus in cælum, et miserébitur nostri Deus noster.

℣. Mementóte mirabílium ejus, quæ fecit Pharaóni, et exercítui ejus in mari rubro. Et nunc.

Lectio v.

Et quando grave quidem bellum ingruébat, nec quidquam possent fácere quod prodésset, se abscondébant; nam hoc quoque fecérunt Apóstoli. Non enim semper apparéntes in média irruébant perícula, sed nonnúmquam et fugiéntes, et laténtes secedébant. Postquam autem parum respirárunt, tamquam generósi quidam cátuli ex antris exsiliéntes, et e látebris emergéntes, statuérunt non se ámplius solos serváre, sed étiam álios quoscúmque possent: et civitátem et omnem regiónem obeúntes collegérunt quotquot invenérunt adhuc sanos et íntegros, et multos étiam, qui laborábant et corrúpti erant, in statum prístinum redegérunt, eis persuadéntes redíre ad legem pátriam.

℟. Congregátæ sunt Gentes in multitúdine, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus: * Dñe Deus, ad te sunt óculi nostri, ne pereámus.

℣. Tu scis, quæ cógitant in nos: quómodo potérimus subsístere ante fáciem illórum, nisi tu ádjuves nos? Dómine Deus.

Lectio vi.

Deum enim dicébant esse benígnum et cleméntem, nec umquam adímere salútem, quæ profiscíscitur ex pœniténtia. Hæc autem dicéntes, habuérunt deléctum fortissimórum virórum. Non enim pro uxóribus, líberis, et ancíllis, patriǽque eversióne, et captivitáte, sed pro lege, et pátria república pugnábant. Eórum autem dux erat Deus. Cum ergo áciem dirígerent, et suas ánimas prodígerent, fundébant adversários, non armis fidéntes, sed loco omnis armatúræ, pugnæ causam sufficere ducéntes. Ad bellum autem eúntes non tragœdias excitá-

bant, non pæána canébant, sicut nonnúlli fáciunt: non adscivérunt tibícines, ut fit in áliis castris: sed Dei supérne auxílium invocábant, ut adésset, opem ferret, et manum præbéret, propter quem bellum gerébant, pro cujus glória decertábant.

℟. Tua est poténtia, tuum regnum Dómine: tu es super omnes Gentes: * Da pacem Dñe in diébus nostris. ℣. Creátor ómnium Deus, terríbilis et fortis, justus et misériccors. Da pacem. Glória Patri. Da pacem.

℟. vij. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérunt montes ab eis: * Et fortitúdo Géntium dissipáta est. ℣. Erat enim exércitus magnus valde et fortis: et appropiávit Judas, et exércitus ejus in prælio. Et.

℟. viij. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 2.

INvenítur autem in descriptiónibus Jeremíæ Prophétæ, quod jussit eos ignem accípere, qui transmigrábant, ut significátum est, et ut mandávit transmigrátis. Et dedit illis legem, ne oblivisceréntur præcépta Dñi, et ut non exerrárent méntibus vidéntes simulácra áurea et argéntea, et ornaménta eórum. Et ália hujúsmodi dicens, hortabátur ne legem amovérent a corde suo.

℟. Dixit Judas. 185. Lect. ii.

ERat autem in ipsa scriptúra, quómodo tabernáculum et arcam jussit Prophéta, divíno respónso ad se facto, comitári secum, úsquequo éxiit in montem, in quo Móyses ascéndit, et vidit Dei hæreditátem. Et véniens ibi Jeremías invénit locum spelúncæ, et tabernáculum, et arcam, et altáre incénsi íntulit illuc, et óstium obstrúxit. Et accessérunt quidam simul, qui sequebántur, ut notárent sibi locum, et non potuérunt inveníre.

℟. Ornavérunt fáciem. 185.

Lectio iii.

UT autem cognóvit Jeremías, culpans illos, dixit: Quod ignótus erit locus, donec cóngreget Deus congregatiónem pópuli, et propítius fiat: et tunc Dóminus osténdet hæc, et apparébit majéstas Dómini, et nubes erit, sicut et Móysi manifestabátur, et sicut cum Sálomon pétiit, ut locus sanctificarétur magno Deo, manifestábat hæc. Magnífice étenim sapiéntiam tractábat: et ut sapiéntiam habens, óbtulit sacrifícium dedicatiónis, et consummatiónis templi.

℟. In hymnis. 185.

FERIA TERTIA.
De libro. ii. Machabæórum.
Lectio i. Cap.3.

IGitur cum sancta cívitas habitarétur in omni pace, leges étiam adhuc óptime custodiréntur, propter Oníæ pontíficis pietátem, et ánimos ódio habéntes mala, fiébat ut et ipsi reges et príncipes locum summo honóre dignum dúcerent, et templum máximis munéribus illustrárent: ita ut Seléucus Asiæ rex de redítibus suis præstáret omnes sumptus ad ministérium sacrificiórum pertinéntes. Simon autem de tribu Bénjamin præpósitus templi constitútus, contendébat, obsisténte sibi príncipe sacerdótum, iníquum áliquid in civitáte molíri. ℟. Hic est fratrum. 186.

Lectio ii.

SEd cum víncere Oníam non posset, venit ad Apollónium Thárseæ fílium, qui eo témpore erat dux Cœlesyriæ et Phœnícis: et nuntiávit ei, pecúniis innumerabílibus plenum esse ærárium Jerosólymis, et communes cópias imménsas esse, quæ non pértinent ad ratiónem sacrificiórum: esse autem possíbile sub potestáte regis cádere univérsa. Cumque retulísset ad regem Apollónius de pecúniis, quæ delátæ erant, ille accítum Heliodórum, qui erat super negótia ejus, misit cum mandátis, ut prædíctam pecúniam transportáret. Statímque Heliodórus iter est aggréssus, spécie quidem quasi per Cœlesyriam, et Phœnícem civitátes esset peragratúrus, revéra autem regis propósitum perfectúrus. ℟. Tu Dñe. 186. Lectio iii.

SEd cum venísset Jerosólymam, et benígne a summo sacerdóte in civitáte esset excéptus, narrávit de dato indício pecuniárum: et cujus rei grátia adésset, apéruit: interrogábat autem, si vere hæc ita essent. Tunc summus sacérdos osténdit depósita esse hæc, et victuália viduárum et pupillórum: quædam vero esse Hircáni Tobíæ, viri valde eminéntis in his, quæ detúlerat ímpius Simon: univérsa autem argénti taléuta esse quadringénta, et auri ducénta. Décipi vere eos, qui credidíssent loco, et templo, quod per univérsum mundum honorátur, pro sui veneratióne, et sanctitáte omníno impossíbile esse. ℟. Aperi óculos. 186.

FERIA QUARTA.
De libro ii. Machabæórum.
Lectio i. Cap.3.

HEliodórus autem, quod decréverat, perficiébat eódem loco ipse cum satellítibus circa ærárium præsens. Sed spíritus omnipoténtis Dei magnam fecit suæ ostensiónis evidéntiam, ita ut omnes, qui ausi fúerant parére ei, ruéntes Dei virtúte, in dissolutiónem, et formídinem converteréntur. Appáruit enim illis quidam equus ter-

ríbilem habens sessórem, óptimis operiméntis adornátus: isque cum ímpetu Heliodóro prióres calces elísit. Qui autem ei sedébat, videbátur arma habére áurea.

℟. Refúlsit sol. 187. Lect. ii.

ALii étiam apparuérunt duo júvenes virtúte decóri, óptimi glória, speciosíque amíctu, qui circumstetérunt eum, et ex utráque parte flagellábant, sine intermissióne multis plagis verberántes. Súbito autem Heliodórus cóncidit in terram, eúmque multa calígine circumfúsum rapuérunt, atque in sella gestatória pósitum ejecérunt. Et is, qui cum multis cursóribus et satellítibus prædíctum ingréssus est ærárium, portabátur nullo sibi auxílium feréute, manifésta Dei cógnita virtúte. Et ille quidem per divínam virtútem jacébat mutus, atque omni spe et salúte privátus.

℟. Ornavérunt fáciem templi. 187. Lectio iii.

COnsíderans autem summus sacérdos, ne forte rex suspicarétur malítiam áliquam ex Judæis circa Heliodórum consummátam, óbtulit pro salúte viri hóstiam salutárem. Cumque summus sacérdos exoráret, iídem júvenes, eísdem véstibus amícti, astántes Heliodóro, dixérunt: Oníæ sacerdóti grátias age: nam propter eum Dóminus tibi vitam donávit. Tu autem a Deo flagellátus, núntia ómnibus magnália Dei, et potestátem. Et his dictis, non comparuérunt.

℟. In hymnis. 187.

FERIA QUINTA.

Si hæc Hebdomada fuerit ultima Octobris, in tribus sequentibus diebus leguntur Lect. Dñicæ v. et Fer. ii. et iii. ejusdem Hebdomadæ; qui si fuerint impediti, eo anno omittantur illæ Lect., quæ his diebus legi non possunt. Si vero in sequenti Hebdomada hæ Lectiones in suis Feriis legi non possint, ponantur in sequentibus Feriis ejusdem Hebdomadæ, juxta ordinem historiæ, et martyrii Machabæorū.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 4.

SImon autem prædíctus pecuniárum et pátriæ delátor, male loquebátur de Onía, tamquam ipse Heliodórum instigásset ad hæc, et ipse fuísset incéntor malórum, provisorémque civitátis, ac defensórem Gentis suæ, et æmulatórem legis Dei, audébat insidiatórem regni dícere. Sed cum inimicítiæ in tantum procéderent, ut étiam per quosdam Simónis necessários homicídia fíerent, consíderans Onías perículum contentiónis, et Apollónium insaníre, útpote ducem Cœlesyriæ et Phœnícis, ad augéndam malítiam Simónis, ad regem se cóntulit, non ut cívium accusátor, sed commúnem utilitátem apud semetípsum univérsæ multi-

túdinis considerans.

℟. Adapériat Dóminus. 205.

Lectio ii.

VIdébat enim sine regáli providéntia impossíbile esse pacem rebus dari, nec Simónem posse cessáre a stultítia sua. Sed post Seléuci vitæ excéssum, cum suscepísset regnum Antíochus, qui Nóbilis appellabátur, ambiébat Jason frater Oníæ summum sacerdótium: ádito rege promíttens ei argénti talénta trecénta sexagínta, et ex redditibus áliis talénta octogínta, super hæc promittébat et ália centum quinquagínta, si potestáti ejus concederétur gymnásium et ephébiam sibi constitúere, et eos, qui in Jerosólymis erant, Antiochénos scríbere.

℟. Exáudiat Dóminus. 205.

Lectio iii.

QUod cum rex annuísset, et obtinuísset principátum, statim ad Gentílem ritum contríbules suos transférre cœpit. Et amótis his, quæ humanitátis causa Judæis a régibus fúerant constitúta, per Joánnem patrem Eupólemi, qui apud Romános de amicítia, et societáte functus est legatióne legítima, cívium jura destítuens, prava institúta sanciébat.

℟. Congregáti sunt. 205.

FERIA SEXTA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 5.

EOdem témpore Antíochus secúndam profectiónem parávit in Ægypt[...] git autem per uni[...] rosolymórum civit[...] ri diébus quadragí[...] ra équites discurré[...] tas stolas habéntes quasi cohórtes, a[...] cursus equórum [...] digéstos, et congr[...] ri cóminus, et scu[...] tus, et galeatórum [...] nem gládiis distríc[...] rum jactus, et au[...] mórum splendóre[...] que géneris loricá[...] própter omnes ro[...] bonum monstra c[...]

℟. Impetum in [...] 206.

Lectio [...]

SEd cum falsus r[...] set, tamquam [...] sísset Antíochus, as[...] son non minus mil[...] pénte aggréssus est [...] et cívibus ad mur[...] lántibus, ad últim[...] hénsa civitáte, Men[...] in arcem. Jason ver[...] cébat in cæde cívib[...] cogitábat prosperi[...] vérsum cognátos n[...] máximum, árbitran[...] et non cívium se tr[...] ptórum. Et princip[...] dem non obtínuit, [...] ro insidiárum suár[...] siónem accépit, e[...] íterum ábiit in A[...]

℟. Congregátæ su[...]

Lectio iii

AD últimum i[...] sui conclúsus Arabum tyránno, civitáte in civitáte

bus odiósus, ut réfuga legum, et execrábilis, ut pátriæ, et cívium hostis, in Ægyptum extrúsus est: et qui multos de pátria sua expúlerat, péregre périit. Lacedæmonas profèctus, quasi pro cognatióne ibi refúgium habitúrus; et qui insepúltos multos abjécerat, ipse et illamentátus et insepúltus abjícitur, sepultúra neque peregrína usus, neque pátrio sepúlchro partícipans. ℟. Tua est poténtia. 207.

S A B B A T O.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 6.

SEd non post multum témporis misit rex Antíochus senem quemdam Antiochénum, qui compélleret Judæos, ut se transférrent a pátriis et Dei légibus: contamináre étiam quod in Jerosólymis erat templum, et cognomináre Jovis Olympii; et in Garízim, prout erant hi, qui locum inhabitábant, Jovis hospitális. Péssima autem et univérsis gravis erat malórum incúrsio; nam templum luxúria, et comessatiócibus Géntium erat plenum, et scortántium cum meretrícibus, sacratísque ædibus mulíeres se ultro ingerébant, intro feréntes ea, quæ non licébat.

Lectio ii.

ALtáre étiam plenum erat illícitis, quæ légibus prohibebántur. Neque autem sábbata custodiebántur, neque dies solémnes pátrii servabántur, nec simpliciter Judæum se esse quisquam confitebátur. Ducebántur autem cum amára necessitáte in die natális regis ad sacrifícia: et cum Líberi sacra celebraréntur, cogebántur hédera coronáti Líbero circuíre. Decrétum autem éxiit in próximas Géntium civitátes, suggeréntibus Ptolemæis, ut pari modo et ipsi advérsus Judæos ágerent, ut sacrificárent: eos autem, qui nollent transíre ad institúta Géntium, interfícerent: erat ergo vidére misériam.

Lectio iii.

DUæ enim mulíeres delátæ sunt natos suos circumcidísse: quas, infántibus ad úbera suspénsis, cum públice per civitátem circumduxíssent, per muros præcipitavérunt. Alii vero, ad próximas coeúntes spelúncas, et laténter sábbati diem celebrántes, cum indicáti essent Philíppo, flammis succénsi sunt, eo quod verebántur propter religiónem, et observántiam, manu sibímet auxílium ferre. Obsecro autem eos, qui hunc Librum lectúri sunt, ne abhorréscant propter advérsos casus, sed réputent ea, quæ accidérunt, non ad intéritum, sed ad correctiónem esse géneris nostri.

S A B B A T O

ante Dñcam quintam Octob. nisi sit dimittenda, quia hæc proxim. sit Kalen. Novemb. Ad Magnificat, Antiphona. Tua est poténtia, tuum re-

gnum Dómine, tu es super omnes Gentes: da pacem Dómine in diébus nostris.

DOMINICA V.

Octobris.

In primo Nocturno.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 6.

IGitur Eleázarus unus de primóribus Scribárum, vir ætáte provéctus, et vultu decórus, apérto ore hians compellebátur carnem porcínam manducáre. At ille gloriosíssimam mortem magis, quam odíbilem vitam compléctens, voluntárie præíbat ad supplícium. Intuens autem quemádmodum oportéret accédere, patiénter sústinens, destinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. Hi autem, qui astábant, iníqua miseratióne commóti, propter antíquam viri amicítiam, tolléntes eum secréto rogábant afférri carnes, quibus vesci ei licébat, ut simularétur manducásse, sicut rex imperáverat, de sacrifícii cárnibus, ut, hoc facto, a morte liberarétur: et propter véterem viri amicítiam, hanc in eo faciébant humanitátem.

℟. Adapériat Dóminus cor vestrum in lege sua, et in præcéptis suis, et fáciat pacem in diébus vestris: * Concédat vobis salútem, et rédimat vos a malis.

℣. Exáudiat Dóminus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo. Concédat.

Lectio ii.

AT ille cogitáre cœpit ætátis, ac senectútis suæ eminéntiam dignam, et ingénitæ nobilitátis canítiem, atque a púero óptimæ conversatiónis actus: et secúndum sanctæ et a Deo cónditæ legis constitúta, respóndit cito, dicens: præmítti se velle in inférnum. Non enim ætáti nostræ dignum est, inquit, fíngere; ut multi adolescéntium arbitrántes Eleázarum nonagínta annórum transísse ad vitam alienigenárum, et ipsi propter meam simulatiónem, et propter módicum corruptíbilis vitæ tempus decipiántur, et per hoc máculam atque execratiónem meam senectúti conquíram. Nam etsi in præsénti témpore suppliciis hóminum erípiar, sed manum Omnipoténtis nec vivus, nec defúnctus effúgiam. Quamóbrem fórtiter vita excedéndo, senectúte quidem dignus apparébo: adolescéntibus autem exémplum forte relínquam, si prompto ánimo ac fórtiter pro gravíssimis, ac sanctíssimis légibus honésta morte perfúngar. His dictis, conféstim ad supplícium trahebátur.

℟. Exáudiat Dóminus oratiónes vestras, et reconciliétur vobis, nec vos déserat in témpore malo: * Dóminus Deus noster.

℣. Det vobis cor ómnibus, ut colátis eum, et faciátis ejus voluntátem. Dóminus.

Lectio iii. Cap. 7.
Contigit autem, et septem fratres una cum matre sua apprehénsos, compélli a rege édere contra fas carnes porcínas, flagris et táureis cruciátos. Unus autem ex illis, qui erat primus, sic ait: Quid quæris, et quid vis díscere a nobis? paráti sumus mori magis, quam pátrias Dei leges prævaricári. Irátus ítaque rex jussit sartágines et ollas æneas succéndi: quibus statim succénsis, jussit ei, qui prior fúerat locútus, amputári linguam, et cute cápitis abstrácta, summas quoque manus et pedes ei præscíndi, céteris ejus frátribus, et matre inspiciéntibus. Et cum jam per ómnia inútilis factus esset, jussit ignem admovéri, et adhuc spirántem torréri in sartágine, in qua cum diu cruciarétur, céteri una cum matre ínvicem se hortabántur mori fórtiter.

℟. Congregáti sunt inimíci nostri, et gloriántur in virtúte sua: cóntere fortitúdinem illórum Dómine, et dispérge illos: * Ut cognóscant, quia non est álius, qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster. ℣. Dispérge illos in virtúte tua, et déstrue eos protéctor noster Dómine. Ut. Glória Patri. Ut.

In secundo Nocturno.
Serm. S. Gregórii Nazianzéni. Orat. 20. de Machab. Lect. iv.

Eleázarus primítiæ eórum, qui hic ante Christum sunt passi, quemádmodum post Christum Stéphanus. Is vir, et sacérdos, et senex, canus capíllis, canus et prudéntia, prius quidem pro pópulo sacrificábat, et orábat, nunc autem semetípsum hóstiam óbtulit Deo perfectíssimam ad totíus pópuli expiatiónem, faustum certáminis inítium, ad quod loquens páriter, ac tacens cohortabátur. Obtulit autem et filios septem, suæ fructus disciplínæ, hóstiam vivéntem, sanctam, beneplácitam Deo, omni legáli sacrifício splendidiórem et puriórem: quæ sunt enim filiórum, ad patrem reférri æquíssimum ac justíssimum est.

℟. Impetum inimicórum ne timuéritis; mémores estóte, quómodo salvi facti sunt patres nostri: * Et nunc clamémus in cælum, et miserébitur nostri Deus noster. ℣. Memментóte mirabílium ejus, quæ fecit Pharaóni, et exercítui ejus in mari rubro. Et nunc.

Lectio v.

Ibi tum generósi, et magnánimi púeri, generósæ matris nóbilis proles, gloriósi veritátis propugnatóres, Antíochi tempóribus excelsióres, veri Mosáicæ legis discípuli, paternórum rítuum observantíssimi, númerus apud Hebræos laudábilis, et propter septenáriæ quiétis mystérium venerábilis, unum spirántes, unum spectántes, unum illud ad vitam iter agnoscéntes, ut mortem Dei causa suscipe-

rent: non minus ánimis fratres, quam corpóribus inter se mútuæ mortis æmuli: o rem admirándam! torménta quasi thesáuros præripiéntes pro magístra lege perícula subeúntes, quæ non magis illáta formidábant, quam relícta requirébant, unum illud vériti, ne tyránnus a pœnis desísteret, ne quis ipsórum sine corónæ præmio discéderet, ne invíti fratres álii ab álio sejungeréntur, et ne in eo discrímine cruciátibus erépti, mala victória superárent.

℟. Congregátæ sunt Gentes in multitúdine, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus: * Dómine Deus, ad te sunt óculi nostri, ne pereámus.

℣. Tu scis, quæ cógitant in nos: quómodo potérimus subsístere ante fáciem illórum, nisi tu ádjuves nos? Dómine Deus. Lectio vi.

Erat ibi fortis et generósa mater, puerórum simul, ac Dei amans, cujus matérna viscéra supra natúræ consuetúdinem dilaniabántur. Non enim filiórum, qui in torméntis erant, miserebátur, sed timóre angebátur, ne non ea suscíperent; neque magis eos, qui e vita migráverant, desiderábat, quam precabátur, ut réliqui cum illis conjungeréntur: de quibus filiis magis, quam de mórtuis, erat solícita. Horum enim dúbium erat certámen, at illórum secúrus vitæ éxitus, atque illos quidem jam Deo adjúnxerat: de his vero, quómodo eos Deus suscíperet, laborábat. O virílem ánimum in córpore mulíebri! o admirábile magni ánimi increméntum!

℟. Tua est poténtia, tuum regnum, Dómine: tu es super omnes Gentes: * Da pacem Dómine in diébus nostris.

℣. Creátor ómnium Deus, terríbilis et fortis, justus et miséricors. Da pacem.

Glória Patri. Da pacem.

℟.vii. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérunt montes ab eis: * Et fortitúdo Géntium dissipáta est.

℣. Erat enim exércitus magnus valde, et fortis: et appropiávit Judas, et exércitus ejus in prælio. Et.

℟.viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus.

℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus.

Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 7.

Mortuo ítaque illo primo hoc modo, sequéntem deducébant ad illudéndum: et cute cápitis ejus cum capíllis abstrácta, interrogábant, si manducáret prius, quam toto córpore per membra síngula punirétur. At ille re-

spóndens pátria voce dixit: Non fáciam. Propter quod et iste, sequénti loco, primi torménta suscépit: et in último spíritu constitútus, sic ait: Tu quidem scelestíssime in præsénti vita nos perdis: sed Rex mundi defúnctos nos pro suis légibus in ætérnæ vitæ resurrectióne suscitábit. Post hunc tértius illúditur, et linguam postulátus cito prótulit, et manus constánter exténdit: et cum fidúcia ait: E cælo ista possídeo, sed propter Dei leges nunc hæc ipsa despício, quóniam ab ipso me ea receptúrum spero: ita ut rex, et qui cum ipso erant, miraréntur adolescéntis ánimum, quod tamquam níhilum dúceret cruciátus.

℟. Dixit Judas Simóni. 185.

Lectio ii.

ET hoc ita defúncto, quartum vexábant simíliter torquéntes. Et cum jam esset ad mortem, sic ait: Pótius est ab homínibus morti datos spem expectáre a Deo, íterum ab ipso resuscitándos: tibi enim resurréctio ad vitam non erit. Et cum admovíssent quintum, vexábant eum. At ille respíciens in eum, dixit: Potestátem inter hómines habens, cum sis corruptíbilis, facis quod vis: noli autem putáre genus nostrum a Deo esse derelíctum. Tu autem patiénter sústine, et vidébis magnam potestátem ipsíus, quáliter te, et semen tuum torquébit. Post hunc ducébant sextum, et is mori incípiens, sic ait: Noli frustra erráre: nos enim propter nosmetípsos hæc pátimur, peccántes in Deum nostrum, et digna admiratióne facta sunt in nobis: tu autem ne exístimes tibi impúne futúrum, quod contra Deum pugnáre tentáveris.

℟. Ornavérunt fáciem. 185.

Lectio iii.

SUpra modum autem mater mirábilis, et bonórum memória digna, quæ pereúntes septem filios sub uníus diéi témpore conspíciens, bono ánimo ferébat, propter spem, quam in Deum habébat: síngulos illórum hortabátur voce pátria fórtiter, repléta sapiéntia, et femíneæ cogitatióni masculínum ánimum ínserens, dixit ad eos: Néscio quáliter in útero meo apparuístis; neque enim ego spíritum, et ánimam donávi vobis, et vitam, et singulórum membra non ego ipsa compégi: sed enim mundi Creátor, qui formávit hóminis nativitátem, quique ómnium invénit oríginem, et spíritum vobis íterum cum misericórdia reddet, et vitam, sicut nunc vosmetípsos despícitis propter leges ejus.

℟. In hymnis. 185.

FERIA TERTIA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 7.

ANtíochus autem contémni se arbitrátus, si-

mul, et exprobrántis voce despécta, cum adhuc adolescéntior superésset, non solum verbis hortabátur, sed et cum juraménto affirmábat, se dívitem, et beátum factúrum, et translátum a pátriis légibus amícum habitúrum, et res necessárias ei præbitúrum. Sed ad hæc cum adoléscens nequáquam inclinarétur, vocávit rex matrem, et suadébat ei, ut adolescénti fieret in salútem. Cum autem multis eam verbis esset hortátus, promísit suasúram se fílio suo. Itaque inclináta ad illum, irrídens crudélem tyránnum, ait pátria voce: Fili mi, miserére mei, quæ te in útero novem ménsibus portávi, et lac triénnio dedi, et álui, et in ætátem istam perdúxi.
℟. Hic est fratrum. 186.

Lectio ij.

PEto, nate, ut aspícias ad cælum, et terram, et ad ómnia, quæ in eis sunt: et intélligas, quia ex níhilo fecit illa Deus, et hóminum genus: ita fiet, ut non tímeas carníficem istum: sed dignus frátribus tuis efféctus párticeps, súscipe mortem, ut in illa miseratióne cum frátribus tuis te recípiam. Cum hæc illa adhuc díceret, ait adoléscens: Quem sustinétis? non obédio præcépto regis, sed præcépto legis, quæ data est nobis per Móysen. Tu vero, qui invéntor omnis malítiæ factus es in Hebræos, non effúgies manum Dei. Nos enim pro peccátis nostris hæc pátimur. Et si nobis propter increpatiónem, et correptiónem Dóminus Deus noster módicum irátus est: sed íterum reconciliábitur servis suis.
℟. Tu Dñe universórum. 186.

Lectio iij.

TU autem o sceléste, et ómnium hóminum flagitiosíssime, noli frustra extólli vanis spebus in servos ejus inflammátus. Nondum enim omnipoténtis Dei, et ómnia inspiciéntis, judícium effugísti. Nam fratres mei, módico nunc dolóre sustentáto, sub testaménto ætérnæ vitæ effécti sunt: tu vero judício Dei justas supérbiæ tuæ pœnas exsólves. Ego autem, sicut et fratres mei, ánimam et corpus meum trado pro pátriis légibus: ínvocans Deum matúrius Genti nostræ propítium fíeri: teque cum torméntis, et verbéribus confitéri, quod ipse est Deus solus. In me vero et in frátribus meis désinet Omnipoténtis ira, quæ super omne genus nostrum juste superdúcta est. Tunc rex accénsus ira, in hunc super omnes crudélius desævíit, indígne ferens se derísum. Et hic ítaque mundus óbiit per ómnia in Dómino confídens. Novíssime autem post fílios et mater consúmpta est.
℟. Aperi óculos tuos, Dómine. 186.

FERIA QUARTA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 8.

Constítuit autem Nicánor, ut regi tribútum, quod Románis erat dandum, duo míllia talentórum, de captivitáte Judæórum suppléret: statímque ad marítimas civitátes misit, cónvocans ad coemptiónem Judaicórum mancipiórum, promíttens se nonagínta mancípia talénto distractúrum, non respíciens ad vindíctam, quæ eum ab Omnipoténte esset consecutúra. Judas autem ubi cómperit, indicávit his, qui secum erant, Judæis Nicánoris advéntum. Ex quibus quidam formidántes, et non credéntes Dei justítiæ, in fugam vertebántur: álii vero, si quid eis superérat, vendébant, simúlque Dóminum deprecabántur, ut eríperet eos ab ímpio Nicánore. ℟. Refúlsit sol. 187.

Lectio ii.

Convocátis autem Machabæus septem míllibus, qui cum ipso erant, rogábat, ne hóstibus reconciliaréntur, neque metúerent iníque vivéntium advérsum se hóstium multitúdinem, sed fórtiter conténderent, ante óculos habéntes contuméliam, quæ loco sancto ab his injúste esset illáta, itémque et ludíbrio hábitæ civitátis injúriam, adhuc étiam véterum institúta convúlsa. Nam illi quidem ármis confídunt, ait, simul et audácia: nos autem in omnipoténte Dómino, qui potest et veniéntes advérsum nos, et univérsum mundum uno nutu delére, confídimus. Admónuit autem eos, et de auxíliis Dei, quæ facta sunt erga paréntes: et quod sub Sennácherib centum octogínta quinque míllia periérunt. ℟. Ornavérunt fáciem. 187.

Lectio iii.

His verbis constántes effécti sunt, et pro légibus, et pátria mori paráti. Constítuit ítaque fratres suos duces utríque órdini, Simónem, et Joséphum, et Jónathan, subjéctis unicuíque millénis et quingenténis. Ad hoc étiam ab Esdra lecto illis sancto libro, et dato signo adjutórii Dei, in prima ácie ipse dux commísit cum Nicánore. Et facto sibi adjutóre Omnipoténte, interfecérunt super novem míllia hóminum: majórem autem partem exércitus Nicánoris vulnéribus débilem factam fúgere compulérunt. Pecúniis vero eórum, qui ad emptiónem ipsórum vénerant, sublátis, ipsos usquequáque persecúti sunt: sed revérsi sunt hora conclúsi: nam erat ante sábbatum: quam ob causam non perseveravérunt insequéntes. Arma autem ipsórum, et spólia congregántes sábbatum agébant: benedicéntes Dóminum, qui liberávit eos in isto die, misericórdiæ inítium stillans in eos. Post

sábbatum vero, debílibus, et órphanis, et víduis divisérunt spólia: et resídua ipsi cum suis habuére.

℟. In hymnis. 187.

FERIA QUINTA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 9.

EOdem témpore Antíochus inhonéste revertebátur de Pérside. Intravérat enim in eam, quæ dícitur Persépolis, et tentávit expoliáre templum, et civitátem opprímere: sed multitúdine ad arma concurrénte in fugam versi sunt, et ita cóntigit, ut Antíochus post fugam túrpiter redíret. Et cum venísset circa Ecbátanam, recognóvit, quæ erga Nicánorem, et Timótheum gesta sunt. Elátus autem in ira, arbitrabátur, se injúriam illórum, qui se fugáverant, posse in Judæos retorquére: ideóque jussit agitári currum suum, sine intermissióne agens iter, cæléstì eum judício perurgénte, eo quod ita supérbe locútus est, se ventúrum Jerosólymam, et congériem sepúlchri Judæórum eam factúrū.

℟. Adapériat Dóminus. 212.

Lectio ii.

SEd qui univérsa cónspicit Dñs Deus Israel, percússit eum insanábili, et invisíbili plaga. Ut enim finívit hunc ipsum sermónem, apprehéndit eum dolor dirus víscerum, et amára internórum torménta: et quidem satis juste, quippe qui multis et novis cruciátibus aliórum tórserat víscera, licet ille nullo modo a sua malítia cessáret. Super hoc autem supérbia replétus, ignem spirans ánimo in Judæos, et præcípiens acceleréri negótium, cóntigit illum ímpetu eúntem de curru cádere, et gravi córporis collisióne membra vexári.

℟. Exáudiat Dóminus. 212.

Lectio iii.

ISque, qui sibi videbátur étiam flúctibus maris imperáre, supra humánum modum supérbia replétus, et móntium altitúdines in statéra appóndere, nunc humiliátus ad terram in gestatório portabátur, maniféstam Dei virtútem in semetípso contéstans, itaut de córpore ímpii vermes scaturírent, ac vivéntis in dolóribus carnes ejus efflúerent, odóre étiam illíus, et fœtóre exércitus gravarétur. Et qui paulo ante sídera cæli contíngere se arbitrabátur, eum nemo póterat propter intolerántiam fœtóris portáre.

℟. Congregáti sunt. 213.

FERIA SEXTA.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 10.

MAchabæus autem, et qui cum eo erant, Dómino se protegénte, templum quidem et civitátem recépit: aras autem, quas alienígenæ per platéas exstrúxerant, itémque delúbra demolítus est. Et purgáto templo, áliud altáre fecérunt,

et de ignítis lapídibus igne concépto, sacrifícia obtulérunt post biénnium, et incénsum, et lucérnas, et panes propositiónis posuérunt. Quibus gestis, rogábant Dñm prostráti in terram, ne ámplius tálibus malis incíderent: sed et, si quando peccássent, ut ab ipso mítius corriperéntur, et non bárbaris, ac blasphémis homínibus traderéntur. Qua die autem templum ab alienígenis pollútum fúerat, cóntigit eádem die purificatiónem fieri, vigésima quinta mensis, qui fuit Cásleu.
℟. Impetum inimicórum. 213.

Lectio ii.

AT Timótheus, qui prius a Judǽis fúerat superátus, convocáto exércitu peregrínæ multitúdinis, et congregáto equitátu Asiáno, advénit quasi armis Judǽam captúrus. Machabǽus autem, et qui cum ipso erant, appropinquánte illo, deprecabántur Dñm, caput terra aspergéntes, lumbósque cilíciis præcíncti, ad altáris crepídinem provolúti, ut sibi propítius, inimícis autem eórum esset inimícus, et adversáriis adversarétur, sicut lex dicit. Et ita post oratiónem, sumptis armis, lóngius de civitáte procedéntes, et próximi hóstibus effécti, resedérunt.
℟. Congregátæ sunt. 214.

Lectio iii.

PRimo autem solis ortu utríque commisérunt: isti quidem victóriæ et prosperitátis sponsórem cum virtúte Dóminum habéntes: illi autem ducem belli ánimum habébant. Sed cum véhemens pugna esset, apparuérunt adversáriis de cælo viri quinque in equis, frænis áureis decóri, ducátum Judǽis præstántes: ex quibus duo Machabǽum médium habéntes, armis suis circumséptum incólumen conservábant: in adversários autem tela et fúlmina jaciébant; ex quo et cæcitáte confúsi, et repléti perturbatióne cadébant. Interfécti sunt autem vigínti míllia quingénti, et équites sexcénti. Timótheus vero confúgit in Gázaram præsídium munítum, cui præerat Chæréas.
℟. Tua est poténtia. 214.

S A B B A T O.

De libro ii. Machabæórum.

Lectio i. Cap. 15.

MAchabǽus autem semper confidébat cum omni spe auxílium sibi a Deo affutúrum. Et hortabátur suos, ne formidárent ad advéntum natiónum, sed in mente habérent adjutória sibi facta de cælo, et nunc sperárent ab Omnipoténte sibi affutúram victóriam. Et allocútus eos de Lege, et Prophétis, ádmonens étiam certámina, quæ fécerant prius, promptióres constítuit eos: et ita ánimis eórum eréctis, simul ostendébat Géntium falláciam, et juramentórum prævaricatiónem. Síngulos

autem illórum armávit, non clypei et hastæ munitióne, sed sermónibus óptimis et exhortatiónibus, expósito digno fide sómnio, per quod univérsos lætificávit. Lectio ii.

ERat autem hujuscémodi visus: Oníam, qui fúerat summus sacérdos, virum bonum et benígnum, verecúndum visu, modéstum móribus, et elóquio decórum, et qui a púero in virtútibus exercitátus sit, manus protendéntem oráre pro omni pópulo Judæórum. Post hoc apparuísse et álium virum, ætáte et glória mirábilem, et magni decóris habitúdine circa illum. Respondéntem vero Oníam dixísse: Hic est fratrum amátor, et pópuli Israel: hic est, qui multum orat pro pópulo, et univérsa sancta civitáte, Jeremías Prophéta Dei. Extendísse autem Jeremíam déxteram, et dedísse Judæ gládium áureum, dicéntem: Accipe sanctum gládium munus a Deo, in quo dejícies adversários pópuli mei Israel. Lect. iii.

EXhortáti ítaque Judæ sermónibus bonis valde, de quibus extólli posset ímpetus, et ánimi júvenum confortári, statuérunt dimicáre, et conflígere fórtiter: ut virtus de negótiis judicáret, eo quod cívitas sancta et templum periclitaréntur. Erat enim pro uxóribus et fíliis, itémque pro frátribus et cognátis minor solicitúdo: máximus vero, et primus pro sanctitáte timor erat templi. Sed et eos, qui in civitáte erant, non mínima solicitúdo habébat pro his, qui congressúri erant.

S A B B A T O

ante Dominicam primam Novembris.

Ad Magnificat, Aña. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et plena erat omnis terra majestáte ejus: et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum.

D O M I N I C A I.

Novembris.

In primo Nocturno.

Incipit liber Ezechiélis Prophétæ.

Lectio i. Cap. 1.

ET factum est in trigésimo anno, in quarto, in quinta mensis, cum essem in médio captivórum juxta flúvium Chobar, apérti sunt cæli, et vidi visiónes Dei. In quinta mensis, ipse est annus quintus transmigratiónis regis Jóachim, factum est verbum Dómini ad Ezechiélem filium Buzi sacerdótem in terra Chaldæórum, secus flumen Chobar, et facta est super eum ibi manus Dómini. Et vidi, et ecce ventus túrbinis veniébat ab Aquilóne, et nubes magna, et ignis invólvens, et splendor in circúitu ejus, et de médio ejus, quasi spécies eléctri, idest, de médio ignis.

℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum, et plena erat

omnis terra majestáte ejus : * Et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum.

℣. Séraphim stabant super illud : sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et. Lectio ii.

ET in médio ejus similitúdo quátuor animálium, et hic aspéctus eórum, similitúdo hóminis in eis. Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni. Pedes eórum pedes recti, et planta pedis eórum quasi planta pedis vítuli, et scintíllæ quasi aspéctus æris candéntis. Et manus hóminis sub pennis eórum in quátuor pártibus, et fácies et pennas per quátuor partes habébant. Junctæque erant pennæ eórum altérius ad álterum. Non revertebántur cum incéderent : sed unumquódque ante fáciem suam gradiebátur.

℟. Aspice Dómine de sede sancta tua, et cógita de nobis : inclína Deus meus aurem tuam, et audi : * Aperi óculos tuos, et vide tribulatiónem nostram.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph. Aperi. Lectio iii.

SImilitúdo autem vultus eórum: fácies hóminis, et fácies leónis a dextris ipsórum quátuor: fácies autem bovis a sinístris ipsórum quátuor, et fácies áquilæ désuper ipsórum quátuor. Fácies eórum, et pennæ eórum exténtæ désuper : duæ pennæ singulórum jungebántur, et duæ tegébant córpora eórum, et unumquódque eórum coram fácie sua ambulábat : ubi erat ímpetus spíritus, illuc gradiebántur, nec revertebántur cum ambulárent.

℟. Aspice Dómine, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis, sedet in tristítia dómina Géntium: * Non est, qui consolétur eam, nisi tu Deus noster. ℣. Plorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus. Non. Glória Patri. Non est.

In secundo Nocturno.

De Expositióne sancti Gregórii Papæ in Ezechiélem Prophétam.

Lib. 1. Homil. 2. Lectio iv.

USus prophéticæ locutiónis est, ut prius persónam, tempus, locúmque descríbat, et póstmodum dícere mystéria prophetíæ incípiat : quátenus ad veritátem solídius ostendéndam, ante históriæ radícem figat, et post, fructus spíritus per signa et allegórias próferat. Ezéchiel ítaque ætátis suæ tempus índicat, dicens : Et factum est in trigésimo anno, in quarto mense, in quinta mensis. Locum quoque denúntians, adjúngit : Cum essem in médio captivórum juxta flumen Chobar, apérti sunt cæli, et vidi visiónes Dei. Tempus étiam insínuat, subdens : In quinta mensis: ipse est annus quintus transmigratiónis regis Jóachim. Qui ut bene persónam índicet, étiam genus

narrat, cum súbditur: Et factum est verbum Dómini ad Ezechiélem, filium Buzi, sacerdótem.

℟. Super muros tuos Jerúsalem constítui custódes: * Tota die, et nocte non tacébunt laudáre nomen Dómini. ℣. Prædicábunt pópulis fortitúdinem meam, et annuntiábunt Géntibus glóriam meam. Tota. Lectio v.

Sed prima quæstio nobis óritur, cur is, qui nihil adhuc díxerat, ita exórsus est, dicens: Et factum est in trigésimo anno. Et, namque sermo conjunctiónis est, et scimus, quia non conjúngitur sermo súbsequens, nisi sermóni præcedénti. Qui ígitur nihil díxerat, cur dicit: Et factum est: cum non sit sermo, cui hoc, quod íncipit, subjúngat? Qua in re intuéndum est, quia sicut nos corporália, sic Prophétæ sensu spirituália aspíciunt: eísque et illa sunt præséntia, quæ nostræ ignorántiæ abséntia vidéntur. Unde fit, ut in mente Prophetárum ita conjúncta sint exterióribus interióra, quátenus simul útraque vídeant: simúlque in eis fiat, et intus verbum quod áudiunt, et foris quod dicunt.

℟. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos Dómine, et armis tuæ poténtiæ prótege nos semper: * Líbera Dómine Deus Israel clamántes ad te. ℣. Erue nos in mirabílibus tuis, et da glóriam nómini tuo. Líbera. Lectio vi.

Patet ígitur causa, cur qui nihil díxerat, inchoávit, dicens: Et factum est in trigésimo anno: quia hoc verbum, quod foris prótulit, illi verbo, quod intus audíerat, conjúnxit. Continuávit ergo verba, quæ prótulit, visióni íntimæ, et idcírco íncipit dicens: Et factum est. Subjúnxit enim hoc, quod extérius loqui íncipit: ac si et illud foris sit, quod intus vidit. Hoc autem quod dícitur, quia in trigésimo anno spíritum prophetíæ accéperit, índicat áliquid nobis considerándum: vidélicet quia juxta ratiónis usum, doctrínæ sermo non súppetit, nisi in ætáte perfécta. Unde et ipse Dñus anno duodécimo ætátis suæ, in médio doctórum in templo sedens, non docens, sed intérrogans vóluit inveníri.

℟. Sustinúimus pacem, et non venit: quæsívimus bona, et ecce turbátio: cognóvimus, Dómine, peccáta nostra: * Non in perpétuum obliviscáris nos. ℣. Peccávimus, ímpie gessimus, iniquitátem fécimus, Dñe, in omnem justítiam tuam. Non. Glória Patri. Non.

℟. vii. Laudábilis pópulus, * Quem Dóminus exercítuum benedíxit, dicens: Opus mánuum meárum tu es, hæréditas mea Israel. ℣. Beáta Gens, cujus est Dóminus Deus, pópulus eléctus in hæreditátem. Quem.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus.
℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

Infra Hebdom. Feria iv. dicuntur Respons. ibi assignata, in Sabbato autem dicitur i. ℟. Laudábilis. ii. et iii. Feriæ secundæ sequentis.

Responsoria hujus Dominicæ dicuntur in aliis Dominicis usque ad Adventum.

FERIA SECUNDA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 2.

ET audívi loquéntem ad me, et dicéntem: Fili hóminis, mitto ego te ad fílios Israel, ad Gentes apostatríces, quæ recessérunt a me: ipsi et patres eórum prævaricáti sunt pactum meum usque ad diem hanc. Et filii dura fácie, et indomábili corde sunt, ad quos ego mitto te, et dices ad eos: Hæc dicit Dóminus Deus: Si forte vel ipsi áudiant, et si forte quiéscant, quóniam domus exásperans est: et scient quia Prophéta fúerit in médio eórum.

℟. Redémit pópulum suum, et liberávit eum, et vénient, et exultábunt in monte Sion: et gaudébunt de bonis Dñi super fruménto, vino, et óleo: * Et ultra non esúrient.
℣. Erítque ánima eórum quasi hortus irríguus. Et.

Lectio ii.

TU ergo fili hóminis ne tímeas eos, neque sermónes eórum métuas: quóniam incréduli, et subversóres sunt tecum, et cum scorpióuibus hábitas. Verba eórum ne tímeas, et vultus eórum ne formídes, quia domus exásperans est. Loquéris ergo verba mea ad eos, si forte áudiant, et quiéscant: quóniam irritatóres sunt.

℟. Angústiæ mihi sunt úndique, et quid éligam ignóro: * Mélius est mihi incídere in manus hóminum, quam derelínquere legem Dei mei. ℣. Si enim hoc égero, mors mihi est: si autem non égero, non effúgiam manus vestras. Mélius.

Lectio iii.

TU autem fili hóminis audi quæcúmque loquor ad te, et noli esse exásperans, sicut domus exasperátrix est: áperi os tuum, et cómede quæcúmque ego do tibi. Et vidi, et ecce manus missa ad me, in qua erat involútus liber, et expándit illum coram me, qui erat scriptus intus et foris, et scriptæ erant in eo lamentatiónes, et carmen, et væ.

℟. Misit Dóminus Angelum suum, et conclúsit ora leónum: * Et non contaminavérunt: quia coram eo injustítia invénta non est in me.
℣. Misit Deus misericórdiam

suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Et. Glória Patri. Et non.

Responsoria hujus ii. Feriæ repetuntur in aliis secundis Feriis usque ad Adventum.

FERIA TERTIA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 3.

ET dixit ad me: Fili hóminis, quodcúmque invéneris, cómede: cómede volúmen istud, et vadens lóquere ad filios Israel. Et apérui os meum, et cibávit me volúmine illo, et dixit ad me: Fili hóminis, venter tuus cómedet, et víscera tua complebúntur volúmine isto, quod ego do tibi. Et comédi illud, et factum est in ore meo sicut mel dulce. Et dixit ad me: Fili hóminis, vade ad domum Israel, et loquéris verba mea ad eos.

℟. A fácie furóris tui Deus conturbáta est omnis terra: * Sed miserére Dómine, et ne fácias consummatiónem.

℣. Dñe Dñus noster, quam admirábile est nomen tuum! Sed miserére.

Lectio ii.

NOn enim ad pópulum profúndi sermónis, et ignótæ linguæ, tu mítteris ad domum Israel, neque ad pópulos multos profúndi sermónis, et ignótæ linguæ, quorum non possis audíre sermónes: et si ad illos mitteréris, ipsi audírent te. Domus autem Israel nolunt audíre te, quia nolunt audíre me. Omnis quippe domus Israel attríta fronte est, et duro corde. Ecce dedi fáciem tuam valentiórem faciébus eórum, et frontem tuam duriórem fróntibus eórum. Ut adamántem, et ut sílicem dedi fáciem tuam: ne tímeas eos, neque métuas a fácie eórum, quia domus exásperans est.

℟. Civitátem istam tu circúmda Dómine, et ángeli tui custódiant muros ejus: * Exáudi Dómine pópulum tuum cum misericórdia.

℣. Avertátur furor tuus, Dómine, a pópulo tuo, et a civitáte sancta tua. Exáudi.

Lectio iii.

ET dixit ad me: Fili hóminis, omnes sermónes meos, quos ego loquor ad te, assúme in corde tuo, et áuribus tuis audi: et vade, ingrédere ad transmigratiónem, ad filios pópuli tui, et loquéris ad eos, et dices eis: Hæc dicit Dóminus Deus: Si forte áudiant, et quiéscant. Et assúmpsit me spíritus, et audívi post me vocem commotiónis magnæ: Benedícta glória Dómini de loco suo, et vocem alárum animálium percutiéntium álteram ad álteram, et vocem rotárum sequéntium animália, et vocem commotiónis magnæ.

℟. Genti peccatríci, pópulo pleno peccáto miserére, * Dómine Deus.

℣. Esto placábilis super nequítiam pópuli tui. Dómine.

Glória Patri. Dómine.

Responsoria hujus iii. Feriæ repetuntur in aliis tertiis Feriis usque ad Adventum.

FERIA QUARTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 7.

ET factus est sermo Dñi ad me, dicens: Et tu fili hóminis, hæc dicit Dñs Deus terræ Israel. Finis venit, venit finis super quatuor plagas terræ. Nunc finis super te, et immíttam furórem meum in te, et judicábo te juxta vias tuas, et ponam contra te omnes abominatiónes tuas. Et non parcet óculus meus super te, et non miserébor: sed vias tuas ponam super te, et abominatiónes tuæ in médio tui erunt: et sciétis, quia ego Dóminus. ℟. Indicábo tibi, homo, quid sit bonum: aut quid Dóminus requírat a te: * Fácere judícium, et justítiam, et solícitum ambuláre cum Deo tuo. ℣. Spera in Dómino, et fac bonitátem, et inhábita terram. Fácere. Lectio ii.

HÆc dicit Dóminus Deus: Afflíctio una, afflíctio ecce venit. Finis venit, venit finis, evigilávit advérsum te: ecce venit. Venit contrítio super te, qui hábitas in terra: venit tempus, prope est dies occisiónis, et non glóriæ móntium. Nunc de propínquo effúndam iram meam super te, et complébo furórem meum in te, et judicábo te juxta vias tuas, et impónam tibi ómnia scélera tua. Et non parcet óculus meus, nec miserébor, sed vias tuas impónam tibi, et abominatiónes tuæ in médio tui erunt: et sciétis, quia ego sum Dñus percútiens. ℟. Angústiæ mihi sunt úndique, et quid éligam ignóro: * Mélius est mihi incídere in manus hóminum, quam derelínquere legem Dei mei. ℣. Si enim hoc égero, mors mihi est: si autem non égero, non effúgiam manus vestras. Mélius. Lectio iii.

ECce dies, ecce venit: egréssa est contrítio, flóruit virga, germinávit supérbia. Iníquitas surréxit in virga impietátis: non ex eis, et non ex pópulo, neque ex sónitu eórum, et non erit réquies in eis. Venit tempus, appropinquávit dies: qui emit non lætétur, et qui vendit non lúgeat, quia ira super omnem pópulum ejus. Quia qui vendit, ad id quod véndidit, non revertétur, et adhuc in vivéntibus vita eórum. ℟. Misit Dóminus Angelum suum, et conclúsit ora leónum: * Et non contaminavérunt: quia coram eo injustítia invénta non est in me. ℣. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam: ánimam meam erípuit de médio catulórum leónum. Et non.

Glória Patri. Et non.

Responsoria hujus iv. Feriæ repetuntur in aliis quartis

Feriis usque ad Adventum.

FERIA QUINTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 13.

ET factus est sermo Dñi ad me, dicens: Fili hóminis, vaticináre ad prophétas Israel, qui prophétant: et dices prophetántibus de corde suo: Audíte verbum Dómini. Hæc dicit Dñus Deus: Væ prophétis insipiéntibus, qui sequúntur spíritum suum, et nihil vident. Quasi vulpes in desértis, prophétæ tui, Israel, erant. Non ascendístis ex advérso, neque opposuístis murum pro domo Israel, ut starétis in prælio in die Dñi. Vident vana, et divínant mendácium, dicéntes: Ait Dñs: cum Dóminus non míserit eos, et perseveravérunt confirmáre sermónem.

℟. Vidi Dóminum. 220.

Lectio ii.

NUmquid non visiónem cassam vidístis, et divinatiónem mendácem locúti estis? Et dícitis: Ait Dóminus, cum ego non sim locútus. Proptérea hæc dicit Dóminus Deus: Quia locúti estis vana, et vidístis mendácium: ídeo ecce ego ad vos, dicit Dóminus Deus. Et erit manus mea super prophétas, qui vident vana, et divínant mendácium: in consílio pópuli mei non erunt, et in scriptúra domus Israel non scribéntur, nec in terram Israel ingrediéntur: et sciétis, quia ego Dóminus Deus. Eo quod decépeerint pópulum meum, dicéntes: Pax, et non est pax: et ipse ædificábat paríetem, illi autem liniébant eum luto absque páleis.

℟. Aspice Dómine de sede. 221.

Lectio iii.

DIc ad eos, qui líniunt, absque temperatúra, quod casúrus sit; erit enim imber inúndans, et dabo lápides prægrándes désuper irruéntes, et ventum procéllæ dissipántem. Síquidem ecce cécidit páries: numquid non dicétur vobis: Ubi est litúra, quam linístis? Proptérea hæc dicit Dóminus Deus: Et erúmpere fáciam spíritum tempestátum in indignatióne mea, et imber inúndans in furóre meo erit, et lápides grandes in ira in consumptiónem. Et déstruam paríetem, quem linístis absque temperaménto.

℟. Aspice Dómine. 221.

FERIA SEXTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 15.

ET factus est sermo Dómini ad me, dicens: Fili hóminis, quid fiet de ligno vitis ex ómnibus lignis némorum, quæ sunt inter ligna silvárum? Numquid tollétur de ea lignum, ut fiat opus, aut fabricábitur de ea paxíllus, ut dependeat in eo quodcúmque vas? Ecce igni datum est in escam: utrámque partem ejus consúmpsit ignis, et medíetas ejus re-

dácta est in favíllam: numquid útile erit ad opus? Etiam cum esset íntegrum, non erat aptum ad opus: quanto magis cum illud ignis devoráverit, et combússerit, nihil ex eo fiet óperis?

℟. Super muros tuos. 222.

Lectio ii.

PRoptérea hæc dicit Dóminus Deus: Quómodo lignum vitis inter ligna silvárum, quod dedi igni ad devorándum, sic tradam habitatóres Jerúsalem. Et ponam fáciem meam in eos: de igne egrediéntur, et ignis consúmet eos, et sciétis, quia ego Dóminus, cum posúero fáciem meam in eos, et dédero terram ínviam, et desolátam: eo quod prævaricatóres exstíterint, dicit Dóminus Deus.

℟. Muro tuo. 222.

Lectio iii. Cap. 16.

ET factus est sermo Dñi ad me, dicens: Fili hóminis, notas fac Jerúsalem abominatiónes suas, et dices: Hæc dicit Dñus Deus Jerúsalem: Radix tua, et generátio tua de terra Chánaan: pater tuus Amorrhæus, et mater tua Cethæa. Et quando nata es, in die ortus tui, non est præcísus umbilícus tuus, et aqua non es lota in salútem, nec sale salíta, nec involúta pannis. Non pepércit super te óculus, ut fáceret tibi unum de his, misértus tui: sed projécta es super fáciem terræ in abjectióne ánimæ tuæ, in die qua nata es.

℣. Sustinúimus pacem. 222.

SABBATO.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 19.

ET tu assúme planctum super príncipes Israel, et dices: Quare mater tua leæna inter leónes cubávit, in médio leunculórum enutrívit cátulos suos? Et edúxit unum de leúnculis suis, et leo factus est: et dídicit cápere prædam, hominémque comédere. Et audiérunt de eo Gentes, et non absque vulnéribus suis cepérunt eum, et adduxérunt eum in caténis in terra Ægypti. Quæ cum vidísset, quóniam infirmáta est, et périit expectátio ejus: tulit unum de leúnculis suis, leónem constítuit eum. Qui incedébat inter leónes, et factus est leo: et dídicit prædam cápere, et hómines devoráre: dídicit víduas fácere, et civitátes eórum in desértum addúcere: et desoláta est terra, et plenitúdo ejus a voce rugítus illíus.

Lectio ii.

ET convenérunt advérsus eum Gentes úndique de provínciis, et expandérunt super eum rete suum, in vulnéribus eárum captus est. Et misérunt eum in cáveam, in caténis adduxérunt eum ad regem Babylónis: miserúntque eum in cárcerem, ne audirétur vox ejus ultra super montes Israel. Mater tua quasi vínea in sánguine

tuo super aquam plantáta est, fructus ejus, et frondes ejus crevérunt ex aquis multis. Et factæ sunt ei virgæ sólidæ in sceptra dominántium, et exaltáta est statúra ejus inter frondes: et vidit altitúdinem suam in multitúdine pálmitum suórum.

Lectio iii.

ET evúlsa est in ira, in terrámque projécta, et ventus urens siccávit fructus ejus: marcuérunt, et arefáctæ sunt virgæ róboris ejus: ignis comédit eam. Et nunc transplantáta est in desértum, in terra ínvia, et sitiénti. Et egréssus est ignis de virga ramórum ejus, qui fructum ejus comédit: et non fuit in ea virga fortis, sceptrum dominántium. Planctus est, et erit in planctum.

S A B B A T O
ante Dominicam ii. Nov.

Ad Magn. Aña. Aspice Dómine, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis: sedet in tristítia dómina Géntium: non est qui consolétur eam, nisi tu Deus noster.

Si November habeat quinque Dominicas, tunc in ii. Dominica leguntur sequentes Lect. de Ezechiele: si vero habuerit tantum quatuor, Dominica ii. legetur liber Danielis positus in iii. Dominica, et Sabbato ad Magnificat dicetur Aña. Muro tuo. 235. et duabus sequent. Dominicis leguntur Prophetæ minores.

D O M I N I C A II.
Novembris.

In primo Nocturno.
De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 21.

ET factus est sermo Dñi ad me dicens: Fili hóminis pone fáciem tuam ad Jerúsalem, et stilla ad sanctuária, et prophéta contra humum Israel. Et dices terræ Israel: Hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ad te, et ejíciam gládium meum de vagína sua, et occídam in te justum et ímpium. Pro eo autem quod occídi in te justum et ímpium, idcírco egrediétur gládius meus de vagína sua ad omnem carnem ab Austro usque ad Aquilónem: ut sciat omnis caro, quia ego Dñs edúxi gládium meum de vagína sua irrevocábilem.

℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum, et plena erat omnis terra majestáte ejus: * Et ea quæ sub ipso erant, replébant templum.

℣. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et ea.

Lectio ii.

ET tu fili hóminis ingemísce in contritióne lumbórum, et in amaritudínibus ingemísce coram eis. Cumque díxerint ad te: Quare tu gemis? Dices: Pro audítu, quia venit, et tabéscet omne cor, et dissolvéntur univérsæ manus, et infirmábitur omnis spíritus, et

per cuncta génua fluent aquæ: ecce venit, et fiet, áit Dñus Deus. Et factus est sermo Dñi ad me, dicens: Fili hóminis prophéta, et dices: Hæc dicit Dñs Deus: Lóquere: Gládius, gládius exacútus est, et limátus. Ut cædat víctimas, exacútus est: ut spléndeat, limátus est: qui moves sceptrum filii mei, succidísti omne lignum. Et dedi eum ad levigándum, ut teneátur manu: iste exacútus est gládius, et iste limátus est, ut sit in manu interficiéntis.

℟. Aspice Dómine de sede sancta tua, et cógita de nobis, inclína Deus meus aurem tuam, et audi: * Aperi óculos tuos, et vide tribulatiónem nostram.

℣. Qui regis Israel, inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph. Aperi. Lectio iii.

Clama et úlula fili hóminis, quia hic factus est in pópulo meo, hic in cunctis dúcibus Israel, qui fúgerant. Gládio tráditi sunt cum pópulo meo, idcírco plaude super femur, quia probátus est, et hoc, cum sceptrum subvérterit, et non erit, dicit Dñs Deus. Tu ergo fili hóminis prophéta, et pércute manu ad manum, et duplicétur gládius: ac triplicétur gládius interfectórum: hic est gládius occisiónis magnæ, qui obstupéscere eos fácit, et corda tabéscere, et multíplicat ruínas.

℟. Aspice Dómine, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis, sedet in tristítia dómina Géntium: * Non est qui consolétur eam, nisi tu Deus noster.

℣. Plorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus. Non est.

Glória Patri. Non est.

In secundo Nocturno.

De Expositióne S. Hierónymi Presbyteri in Ezechiélem Prophétam.

Lib. 7. in Ezech. cap. 21.

Lectio iv.

Quia supra díxerat: Ipsi dicunt ad me: Numquid non per parábolas lóquitur iste? et apértam pópulus flagitábat senténtiam: idcírco id quod Dóminus per metáphoram, sive parábolam, et ut álii vertére, provérbium, est locútus, nunc maniféstius lóquitur: saltus Nageb, et Daron, et Theman esse Jerúsalem, et templum illíus, sancta sanctórum, et omnem terram Judææ; flammámque, quæ combustúra sit saltum, intélligi gládium devorántem, qui edúctus sit de vagína sua, ut interfíciat justum, et ímpium. Hoc est enim lignum víride, et lignum áridum. Unde et Dóminus: Si in ligno, ait, víridi tanta fáciunt, in sicco quid fácient?

℟. Super muros tuos Jerúsalem constítui custódes: * Tota die, et nocte non tacébunt laudáre nomen Dñi.

℣. Prædicábunt pópulis fortitúdinem meam, et annun-

tiábunt Géntibus glóriam meam. Tota die. Lectio v.

PRimum díxerat: Vaticináre, vel stilla ad Austrum, Africum, et Merídiem, et ad saltum Meridiánum. Quod quia videbátur obscúrum, et dicta Prophétæ pópulus nesciébat, secúndo pónitur maniféstius saltum Meridiánum esse Jerúsalem, et omnes infructuósas árbores, ad quarum radíces secúris pósita sit, intélligi habitatóres ejus, gladiúmque interpretári pro incéndio. Tértio jubétur Prophétæ, ut tacéntibus illis, nec interrogántibus cur ista vaticinátus sit, fáciat per quæ interrogétur, et respóndeat, quæ Dóminus locútus est.

℟. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos, Dómine, et armis tuæ poténtiæ prótege nos semper: * Líbera Dómine Deus Israel clamántes ad te. ℣. Erue nos in mirabílibus tuis, et da glóriam nómini tuo. Líbera Dómine. Lectio vi.

INgemísce, inquit, ejuláre non levi voce, nec dolóre moderáto, sed in contritióne lumbórum, ut gémitus tuus ex imis viscéribus, et amaritúdine ánimi proferátur. Et hoc fácies coram eis, ut cum te interrogáverint, cur tanto gémitu conteráris, et quid tibi mali accíderit, ut sic ingemíscas, ut eis meo sermóne respóndeas: Idcírco plango, et dolórem cordis mei dissimuláre non váleo, quia audítus, qui semper meis áuribus insonúerat, ópere complétur, et venit, ímminens vidélicet Babylónii furéntis exércitus: qui cum vénerit, et valláverit Jerúsalem, tunc tabéscet omne cor, et dissolvéntur univérsæ manus: ut occupánte pavóre mentes hóminum, nullus áudeat repugnáre.

℟. Sustinúimus pacem, et non venit, quæsívimus bona, et ecce turbátio, cognóvimus, Dñe, peccáta nostra: * Non in perpétuum obliviscáris nos. ℣. Peccávimus, ímpie géssimus, iniquitátem fécimus, Dñe, in omnem justítiam tuam. Non. Glória Patri. Non.

℟. vii. Laudábilis pópulus, * Quem Dóminus exercítuum benedíxit, dicens: Opus mánuum meárum tu es, hæréditas mea Israel. ℣. Beáta Gens, cujus est Dóminus Deus, pópulus eléctus in hæreditátem. Quem.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 33.

ET factum est verbum Dómini ad me, dicens: Fili hóminis lóquere ad filios

pópuli tui, et dices ad eos: Terra, cum indúxero super eam gládium, et túlerit pópulus terræ virum unum de novíssimis suis, et constitúerit eum super se speculatórem, et ille víderit gládium veniéntem super terram, et cecínerit búccina, et annuntiáverit pópulo: áudiens autem quisquis ille est sónitum búccinæ, et non se observáverit, venerítque gládius, et túlerit eum; sanguis ipsíus super caput ejus erit. Sonum búccinæ audívit, et non se observávit, sanguis ejus in ipso erit: si autem se custodíerit, ánimam suam salvábit. ℟. Redémit pópulum suum. 223. Lectio ii.

Quod si speculátor víderit gládium veniéntem, et non insonúerit búccina, et pópulus se non custodíerit, venerítque gládius, et túlerit de eis áuimam: ille quidem in iniquitáte sua captus est, sánguinem autem ejus de manu speculatóris requíram. Et tu fili hóminis, speculatórem dedi te dómui Israel: áudiens ergo ex ore meo sermónem, annuntiábis eis ex me. Si me dicénte ad ímpium: Impie, morte moriéris: non fúeris locútus, ut se custódiat ímpius a via sua: ipse ímpius in iniquitáte sua moriétur, sánguinem autem ejus de manu tua requíram. ℟. Angústiæ mihi sunt. 223. Lectio iii.

Si autem annuntiánte te ad ímpium, ut a viis suis convertátur, non fúerit convérsus a via sua, ipse in iniquitáte sua moriétur: porro tu ánimam tuam liberásti. Tu ergo fili hóminis dic ad domum Israel: Sic locúti estis, dicéntes: Iniquitátes nostræ et peccáta nostra super nos sunt, et in ipsis nos tabéscimus, quómodo ergo vívere potérimus? Dic ad eos: Vivo ego, dicit Dóminus Deus: nolo mortem ímpii, sed ut convertátur ímpius a via sua, et vivat. Convertímini, convertímini a viis vestris péssimis: et quare moriémini domus Israel? ℟. Misit Dóminus Angelum suum. 223.

FERIA TERTIA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 34.

Et factum est verbum Dómini ad me, dicens: Fili hóminis prophéta de pastóribus Israel, prophéta, et dices pastóribus: Hæc dicit Dñs Deus: Væ pastóribus Israel, qui pascébant semetípsos: nonne greges a pastóribus pascúntur? Lac comedebátis, et lanis operiebámini, et quod crassum erat, occidebátis: gregem autem meum non pascebátis. Quod infírmum fuit, non consolidástis, et quod ægrótum, non sanástis, quod confráctum est, non alligástis, et quod abjéctum est, non reduxístis, et quod períerat, non quæsístis: sed cum austeritáte imperabátis eis, et cum poténtia.

℟. A fácie furóris tui. 224.

Lectio ii.

ET dispérsæ sunt oves meæ, eo quod non esset pastor: et factæ sunt in devoratiónem ómnium bestiárum agri, et dispérsæ sunt. Erravérunt greges mei in cunctis móntibus, et in univérso colle excélso: et super omnem fáciem terræ dispérsi sunt greges mei, et non erat qui requíreret: non erat, inquam, qui requíreret. Proptérea pastóres audíte verbum Dñi: Vivo ego, dicit Dñs Deus, quia pro eo quod facti sunt greges mei in rapínam, et oves meæ in devoratiónem ómnium bestiárum agri, eo quod non esset pastor: neque enim quæsiérunt pastóres mei gregem meum, sed pascébant pastóres semetípsos, et greges meos non pascébant: proptérea pastóres audíte verbum Dómini.

℟. Civitátem istam. 224.

Lectio iii.

HÆc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ipse super pastóres requíram gregem meum de manu eórum, et cessáre fáciam eos, ut ultra non pascant gregem, nec pascant ámplius pastóres semetípsos: et liberábo gregem meum de ore eórum, et non erit ultra eis in escam. Quia hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ipse requíram oves meas, et visitábo eas. Sicut vísitat pastor gregem suum in die, quando fúerit in médio óvium suárum dissipatárum: sic visitábo oves meas, et liberábo eas de ómnibus locis, in quibus dispérsæ fúerant in die nubis, et calíginis.

℟. Genti peccatríci. 224.

FERIA QUARTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 40.

IN vigésimo quinto anno transmigratiónis nostræ; in exórdio anni, décima mensis, quartodécimo anno postquam percússa est cívitas: in ipsa hac die facta est super me manus Dómini, et addúxit me illuc. In visiónibus Dei addúxit me in terram Israel, et dimísit me super montem excélsum nimis: super quem erat quasi ædifícium civitátis vergéntis ad Austrum. Et introdúxit me illuc.

℟. Indicábo tibi homo. 225.

Lectio ii.

ET ecce vir, cujus erat spécies quasi spécies æris, et funículus líneus in manu ejus, et cálamus mensúræ in manu ejus: stabat autem in porta. Et locútus est ad me idem vir: Fili hóminis vide óculis tuis, et áuribus tuis audi, et pone cor tuum in ómnia, quæ ego osténdam tibi: quia ut ostendántur tibi, addúctus es huc: annúntia ómnia, quæ tu vides, dómui Israel.

℟. Angústiæ mihi sunt. 225.

Lectio iii.

ET ecce murus forínsecus in circúitu domus úndique, et in manu viri cálamus mensúræ sex cubitórum, et

palmo: et mensus est latitúdinem ædificii cálamo uno, altitúdinem quoque cálamo uno. Et venit ad portam, quæ respiciébat viam Orientálem, et ascéndit per gradus ejus, et mensus est limen portæ cálamo uno latitúdinem, idest, limen unum cálamo uno in latitúdine.

℟. Misit Dóminus. 225.

FERIA QUINTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 41.

ET introdúxit me in templum, et mensus est frontes, sex cúbitos latitúdinis hinc, et sex cúbitos latitúdinis inde, latitúdinem tabernáculi. Et latitúdo portæ decem cubitórum erat, et látera portæ quinque cúbitis hinc, et quinque cúbitis inde, et mensus est longitúdinem ejus quadragínta cubitórum, et latitúdinem vigínti cubitórum. Et ingréssus intrínsecus mensus est in fronte portæ duos cúbitos: et portam, sex cubitórum, et latitúdinem portæ, septem cubitórum. ℟. Vidi Dñum sedéntem. 228. Lectio ii.

ET mensus est longitúdinem ejus vigínti cubitórum, et latitúdinem ejus vigínti cubitórum, ante fáciem templi, et dixit ad me: Hoc est sanctum sanctórum. Et mensus est paríetem domus sex cubitórum, et latitúdinem láteris quátuor cubitórum úndique per circúitum domus. Látera autem, latus ad latus, bis trigínta tria: et erant eminéntia, quæ ingrederéntur per paríetem domus, in latéribus per circúitum, ut continérent, et non attíngerent paríetem templi.

℟. Aspice Dómine de sede. 229. Lectio iii.

ET platéa erat in rotúndum, ascéndens sursum per cóchleam, et in cœnáculum templi deferébat per gyrum: idcírco látius erat templum in superióribus: et sic de inferióribus ascendebátur ad superióra in médium. Et vidi in domo altitúdinem per circúitum, fundáta látera ad mensúram cálami sex cubitórum spátio: et latitúdinem per paríetem láteris forínsecus quinque cubitórum: et erat intérior domus in latéribus domus.

℟. Aspice Dómine, quia facta est. 229.

FERIA SEXTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 43.

ET duxit me ad portam, quæ respiciébat ad viam Orientálem. Et ecce glória Dei Israel ingrediebátur per viam Orientálem: et vox erat ei quasi vox aquárum multárum, et terra splendébat a majestáte ejus. Et vidi visiónem secúndum spéciem, quam víderam, quando venit, ut dispérderet civitátem: et spécies secúndum aspéctum, quem víderam juxta flúvium Chobar: et cécidi super fáciem meam. Et majéstas Dómini ingréssa est

templum per viam portæ, quæ respiciébat ad Oriéntem. Et elevávit me spíritus, et introdúxit me in átrium intérius: et ecce repléta erat glória Dómini domus.

℟. Super muros tuos. 229.

Lectio ii.

ET audívi loquéntem ad me de domo, et vir qui stabat juxta me, dixit ad me: Fili hóminis, locus sólii mei, et locus vestigiórum pedum meórum, ubi hábito in médio filiórum Israel in ætérnum: et non pólluent ultra domus Israel nomen sanctum meum, ipsi et reges eórum, in fornicatiónibus suis, et in ruínis regum suórum, et in excélsis. Qui fabricáti sunt limen suum, juxta limen meum, et postes suos juxta postes meos: et murus erat inter me et eos: et polluérunt nomen sanctum meum in abominatiónibus, quas fecérunt: propter quod consúmpsi eos in ira mea.

℟. Muro tuo inexpugnábili. 230.

Lectio iii.

NUnc ergo repéllant procul fornicatiónem suam, et ruínas regum suórum a me, et habitábo in médio eórum semper. Tu autem fili hóminis osténde dómui Israel templum, et confundántur ab iniquitátibus suis, et metiántur fábricam, et erubéscant ex ómnibus, quæ fecérunt. Figúram domus et fábricæ ejus, éxitus et intróitus, et omnem descriptiónem ejus, et univérsa præcépta ejus, cunctúmque órdinem ejus, et omnes leges ejus osténde eis, et scribes in óculis eórum: ut custódiant omnes descriptiónes ejus, et præcépta illíus, et fáciant ea.

℟. Sustinúimus pacem. 230.

SABBATO.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio i. Cap 47.

ET convértit me ad portam domus, et ecce aquæ egrediebántur subter limen domus ad Oriéntem: fácies enim domus respiciébat ad Oriéntem: aquæ autem descendébant in latus templi dextrum ad Merídiem altáris. Et edúxit me per viam portæ Aquilónis, et convértit me ad viam foras portam exteriórem, viam, quæ respiciébat ad Oriéntem: et ecce aquæ redundántes a látere dextro.

Lectio ii.

CUm egrederétur vir ad Oriéntem, qui habébat funículum in manu sua, et mensus est mille cúbitos, et tradúxit me per aquam, usque ad talos. Rursúmque mensus est mille, et tradúxit me per aquam usque ad génua: et mensus est mille, et tradúxit me per aquam, usque ad renes. Et mensus est mille, torréntem quem non pótui pertransíre: quóniam intumúerant aquæ profúndi torréntis, qui non potest transvadári.

Lectio iii.

ET dixit ad me: Certe vidísti fili hóminis. Et edúxit me, et convértit ad ripam torréntis. Cumque me convertíssem, ecce in ripa torréntis ligna multa nimis ex utráque parte. Et ait ad me: Aquæ istæ, quæ egrediúntur ad túmulos sábuli Orientális, et descéndunt ad plana desérti, intrábunt mare, et exíbunt, et sanabúntur aquæ. Et omnis ánima vivens, quæ serpit, quocúmque vénerit torrens, vivet: et erunt pisces multi satis, postquam vénerint illuc aquæ istæ, et sanabúntur, et vivent ómnia, ad quæ vénerit torrens.

S A B B A T O
ante Dominicam tertiam
Novembris.

Ad Magn. Aña. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos Dómine, et armis tuæ poténtiæ prótege nos semper.

D O M I N I C A III.
Novembris.

In primo Nocturno.

Incipit liber Daniélis Prophétæ.

Lectio i. Cap. 1.

ANno tértio regni Jóakim regis Juda, venit Nabuchodónosor rex Babylónis in Jerúsalem, et obsédit eam: et trádidit Dóminus in manu ejus Jóakim regem Juda, et partem vasórum domus Dei: et asportávit ea in terram Sénnaar in domum dei sui, et vasa íntulit in domum thesáuri dei sui. Et ait rex Asphenez præpósito eunuchórum, ut introdúceret de filiis Israel, et de sémine régio, et tyrannórum púeros, in quibus nulla esset mácula, decóros forma, et erudítos omni sapiéntia, cautos sciéntia, et doctos disciplína, et qui possent stare in palátio regis, ut docéret eos lítteras, et linguam Chaldæórum.
℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum: et plena erat omnis terra majestáte ejus: * Et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum.
℣. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et.

Lectio ii.

ET constítuit eis rex annónam per síngulos dies de cibis suis, et de vino unde bibébat ipse, ut enutríti tribus annis, póstea starent in conspéctu regis. Fuérunt ergo inter eos de filiis Juda, Dániel, Ananías, Mísael, et Azarías. Et impósuit eis præpósitus eunuchórum nómina: Daniéli, Baltássar: Ananíæ, Sidrach: Misaéli, Misach: et Azaríæ, Abdénago. Propósuit autem Dániel in corde suo, ne pollerétur de mensa regis, neque de vino potus ejus: et rogavit eunuchórum præpósitum ne contaminarétur. Dedit autem Deus Daniéli grátiam, et misericórdiam in conspéctu príncipis eunuchórum.
℟. Aspice Dómine de sede

sancta tua, et cógita de nobis: inclína Deus meus aurem tuam, et audi: * Aperi óculos tuos, et vide tribulatiónem nostram.

℣. Qui regis Israel, inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph. Aperi. Lectio iii.

Et ait princeps eunuchórum ad Daniélem: Tímeo ego dóminum meum regem, qui constítuit vobis cibum, et potum: qui si víderit vultus vestros macilentióres præ céteris adolescéntibus coævis vestris, condemnábitis caput meum regi. Et dixit Dániel ad Málasar, quem constitúerat princeps eunuchórum super Daniélem, Ananíam, Misaélem, et Azaríam: Tenta nos, óbsecro, servos tuos diébus decem, et dentur nobis legúmina ad vescéndum, et aqua ad bibéndum: et contempláre vultus nostros, et vultus puerórum, qui vescúntur cibo régio, et sicut víderis, fácies cum servis tuis. Qui, audíto sermóne hujuscémodi, tentávit eos diébus decem. Post dies autem decem apparuérunt vultus eórum melióres, et corpulentióres præ ómnibus púeris, qui vescebántur cibo régio.

℟. Aspice Dñe, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis, sedet in tristítia dómina Géntium: *Non est, qui consolétur eam, nisi tu Deus noster.

℣. Plorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus. Non est.

Glória Patri. Non est.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Athanásii Epíscopi ad Vírgines.

Lib. de Virginitate post initium. Lectio iv.

Si accédant áliqui, et dicant tibi: Ne frequénter jejúnes, ne imbecíllior fias; ne credas illis, neque auscúltes: per istos enim inimícus hæc súggerit. Reminíscere ejus quod scriptum est, quod cum tres púeri, et Dániel, et álii adolescénduli captívi ducti essent a Nabuchodónosor rege Babylónis, jussúmque esset, ut de mensa régia ipsíus coméderent, et de vino bíberent; Dániel, et tres púeri illi noluérunt póllui ex mensa regis, sed dixérunt eunúcho, qui eos curándos suscéperat: Da nobis de semínibus terræ, et vescémur. Quibus ait eunúchus: Tímeo ego regem, qui constítuit vobis cibum, et potum, ne forte fácies vestræ appáreant regi squalidióres præ céteris púeris, qui régia mensa alúntur, et púniat me.

℟. Super muros tuos Jerúsalem constítui custódes: * Tota die, et nocte non tacébunt laudáre nomen Dñi.

℣. Prædicábunt pópulis fortitúdinem meam, et annuntiábunt Géntibus glóriam meam. Tota. Lectio v.

Cui dixérunt illi: Tenta servos tuos dies decem, et da nobis de semínibus. Et dedit eis legúmina ad vescén-

dum, et aquam ad bibéndum: et introdúxit eos in conspéctu regis, et visæ sunt fácies ipsórum speciosióres præter céteros púeros, qui régiæ mensæ cibis nutriebántur. Vidésne quid fáciat jejúnium? Morbos sanat, distillatiónes córporis exsíccat, dæmones fugat, pravas cogitatiónes expéllit, mentem clarióren reddit, cor mundum éfficit, corpus sanctíficat, dénique ad thronum Dei hóminem sistit. Et ne putes hæc témere dici, habes hujus rei testimónium in Evangéliis a Salvatóre prolátum. Cum enim quæsivíssent discípuli, quonam modo immúndi spíritus ejiceréntur, respóndit Dóminus: Hoc genus non ejícitur, nisi in oratióne, et jejúnio.

℟. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos Dómine, et armis tuæ poténtiæ prótege nos semper: * Líbera Dómine Deus Israel clamántes ad te. ℣. Erue nos in mirabílibus tuis, et da glóriam nómini tuo. Líbera.

Lectio vi.

QUisquis ígitur ab immúndo spíritu vexátur, si hoc animadvértat, et hoc phármaco utátur, jejúnio inquam, statim spíritus malus oppréssus abscédet, vim jejúnii métuens. Valde enim dæmones oblectántur crápula et ebrietáte, et córporis cómmodis. Magna vis in jejúnio, et magna ac præclára fiunt per illud: alióquin unde hómines tam mirífica præstárent: et signa per eos fíerent, et sanitátem infírmis per ipsos largirétur Deus, nisi plane ob exercitatiónes spirituáles, et humilitátem ánimi, et conversatiónem bonam? Jejúnium enim Angelórum cibus est, et qui eo útitur, órdinis Angélici censéndus est.

℟. Sustinúimus pacem, et non venit: quæsívimus bona, et ecce turbátio: cognóvimus, Dómine, peccáta nostra: * Non in perpétuum obliviscáris nos. ℣. Peccávimus, ímpie géssimus, iniquitátem fécimus, Dómine, in omnem justítiam tuam. Non. Glória Patri. Non.

℟. vii. Laudábilis pópulus, * Quem Dóminus exercítuum benedíxit, dicens: Opus mánuum meárum tu es, hæréditas mea Israel. ℣. Beáta Gens, cujus est Dóminus Deus, pópulus eléctus in hæreditátem. Quem.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena.

FERIA SECUNDA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 2.

TU rex vidébas, et ecce quasi státua una gran-

dis : státua illa magna , et statúra sublímis stabat contra te , et intúitus ejus erat terribilis. Hujus státuæ caput ex auro óptimo erat, pectus autem et bráchia de argénto , porro venter, et fémora ex ære. Tibiæ autem férreæ , pedum quædam pars erat férrea, quædam autem fictilis. Vidébas ita , donec abscíssus est lapis de monte sine mánibus : et percússit státuam in pédibus ejus férreis , et fictílibus , et commínuit eos. Tunc contríta sunt páriter ferrum, testa, æs, argéntum , et aurum, et redácta quasi in favíllam æstívæ areæ , quæ rapta sunt vento , nullúsque locus iuvéntus est eis: lapis autem qui percússerat státuam , factus est mons magnus , et implévit univérsam terram. ℟. Redémit pópulum. 223.

Lectio ii.

HOc est sómnium : interpretatiónem quoque ejus dicémus coram te, rex. Tu rex regum es : et Deus cæli regnum , et fortitúdinem , et impérium , et glóriam dedit tibi , et ómnia , in quibus hábitant fi ii hóminum , et béstiæ agri : vólucres quoque cæli dedit in manu tua , et sub ditióne tua univérsa constítuit , tu es ergo caput áureum . Et post te consúrget regnum áliud minus te argénteum , et regnum tértium áliud æreum , quod imperábit univérsæ terræ . Et regnum quartum erit velut ferrum , Quómodo ferrum commínuit, et domat ómnia , sic comminuet et cónteret ómnia hæc. ℟. Angústiæ mihi. 223.

Lectio iii.

POrro quia vidísti pedum et digitórum partem testæ figuli, et partem férream: regnum divísum erit , quod tamen de plantário ferri oriétur, secúndum quod vidísti, ferrum mistum testæ ex luto . Et dígitos pedum ex parte férreos, et ex parte fictiles: ex parte regnum erit sólidum , et ex parte contritum . Quod autem vidísti ferrum mistum testæ ex luto, commiscebúntur quidem humáno sémine , sed non adhærébunt sibi , sicut ferrum miscéri non potest testæ. In diébus autem regnórum illórum suscitábit Deus cæli regnum, quod in ætérnum non dissipábitur , et regnum ejus álteri pópulo non tradétur: commínuet autem et consúmet univérsa regna hæc : et ipsum stabit in ætérnum. ℟. Misit Dóminus. 223.

FERIA TERTIA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 3.

PRonuntiánsque Nabuchodónosor rex , ait eis : Vere ne Sidrach, Misach, et Abdénago deos meos non cólitis , et státuam áuream , quam constítui , non adorátis ? Nunc ergo si estis paráti, quacúmque hora audiéritis sónitum tubæ, fístulæ, cítharæ , sambúcæ , et psal-

térii, et symphóniæ, omnísque géneris musicórum, prostérnite vos, et adoráte státuam, quam feci: quod si non adoravéritis, eádem hora mittémini in fornácem ignis ardéntis: et quis est Deus, qui erípiet vos de manu mea?
℟. A fácie furóris. 224.

Lectio ii.

REspondéntes Sidrach, Misach, et Abdénago, dixérunt regi Nabuchodónosor: Non opórtet nos de hac re respondére tibi. Ecce enim Deus noster, quem cólimus, potest erípere nos de camíno ignis ardéntis, et de mánibus tuis, o rex, liberáre. Quod si nolúerit, notum sit tibi, rex, quia deos tuos non cólimus, et státuam áuream, quam erexísti, non adorámus. Tunc Nabuchodónosor replétus est furóre, et aspéctus faciéi illíus immutátus est super Sidrach, Misach, et Abdénago, et præcépit ut succenderétur fornax séptulum quam succéndi consuéverat.
℟. Civitátem istam. 224.

Lectio iii.

ET conféstim viri illi vincti cum braccis suis, et tiáris, et calceaméntis, et véstibus missi sunt in médium fornácis ignis ardéntis; nam jússio regis urgébat; fornax autem succénsa erat nimis. Porro viros illos, qui míserant Sidrach, Misach, et Abdénago, interfécit flamma ignis. Viri autem hi tres, idest, Sidrach, Misach, et Abdénago, cecidérunt in médio camíno ignis ardéntis colligáti. Et ambulábant in médio flammæ laudántes Deum, et benedicéntes Dñm.
℟. Genti peccatríci. 224.

FERIA QUARTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 4.

REspóndit Baltássar, et dixit: Dómine mi, sómnium his, qui te odérunt, et interpretátio ejus hóstibus tuis sit. Arborem, quam vidísti sublímem, atque robústam, cujus altitúdo pertíngit ad cælum, et aspéctus illíus in omnem terram: et rami ejus pulchérrimi, et fructus ejus nímius, et esca ómnium in ea, subter eam habitántes béstiæ agri, et in ramis ejus commorántes aves cæli. Tu es rex, qui magnificátus es, et invaluísti: et magnitúdo tua crevit, et pervénit usque ad cælum, et potéstas tua in términos univérsæ terræ.
℟. Indicábo tibi. 225.

Lectio ii.

QUod autem vidit rex vígilem, et sanctum descéndere de cælo, et dícere: Succídite árborem, et dissipáte illam, áttamen germen radícum ejus in terra dimíttite, et vinciátur ferro, et ære in herbis foris, et rore cæli conspergátur, et cum feris sit pábulum ejus, donec septem témpora muténtur super eum: hæc est interpretátio senténtiæ Altíssimi, quæ pervénit super

dóminum meum regem. Ejícient te ab homínibus, et cum béstiis, ferísque erit habitátio tua, et fœnum ut bos cómedes, et rore cæli infundéris.

℟. Angústiæ mihi sunt. 225.

Lectio iii.

SEptem quoque témpora mutabúntur super te, donec scias, quod dominétur Excélsus super regnum hóminum, et cuicúmque volúerit, det illud. Quod autem præcépit, ut relinquerétur germen radícum ejus, id est, árboris: regnum tuum tibi manébit, postquam cognóveris potestátem esse cæléstem. Quam ob rem, rex, consílium meum pláceat tibi, et peccáta tua eleemósynis rédime, et iniquitátes tuas misericórdiis páuperum: fórsitan ignóscet delíctis tuis. Omnia hæc venérunt super Nabuchodónosor regem.

℟. Misit Dóminus. 225.

FERIA QUINTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 5.

BAltássar rex fecit grande convívium optimátibus suis mille: et unusquísque secúndum suam bibébat ætátem. Præcépit ergo jam temuléntus, ut afferréntur vasa áurea, et argéntea, quæ asportáverat Nabuchodónosor pater ejus de templo, quod fuit in Jerúsalem, ut bíberent in eis rex, et optimátes ejus, uxorésque ejus, et concubínæ. Tunc alláta sunt vasa áurea et argéntea, quæ asportáverat de templo, quod fúerat in Jerúsalem, et bibérunt in eis rex, et optimátes ejus, uxóres, et concubínæ illíus. Bibébant vinum, et laudábant deos suos áureos, et argénteos, æreos, férreos, ligneósque, et lapídeos. In eádem hora apparuérunt dígiti, quasi manus hóminis scribéntis contra candelábrum in superfície paríetis aulæ régiæ, et rex aspiciébat artículos manus scribéntis. Tunc fácies regis commutáta est, et cogitatiónes ejus conturbábant eum.

℟. Vidi Dóminum. 235.

Lectio ii.

IGitur introdúctus est Dániel coram rege. Ad quem præfátus rex ait: Tu es Dániel de fíliis captivitátis Judæ, quem addúxit pater meus rex de Judæa? Audívi de te, quóniam spíritum deórum hábeas: et sciéntia, intelligéntiaque, ac sapiéntia amplióres invéntæ sunt in te. Et nunc introgréssi sunt in conspéctu meo sapiéntes magi, ut scriptúram hanc légerent, et interpretatiónem ejus indicárent mihi: et nequivérunt sensum hujus sermónis edícere. Porro ego audívi de te, quod possis obscúra interpretári, et ligáta dissólvere: si ergo vales scriptúram légere, et interpretatiónem ejus indicáre mihi, púrpura vestiéris, et torquem áuream circa collum tuum habébis, et tértius in

regno meo princeps eris. Ad quæ respóndens Dániel, ait coram rege: Múnera tua sint tibi, et dona domus tuæ álteri da: scriptúram autem legam tibi, rex, et interpretatiónem ejus osténdam tibi. ℟. Aspice Dómine de sede sancta tua. 235. Lectio iii.

HÆc est autem scriptúra, quæ digésta est: Mane, Thecel, Phares. Et hæc est interpretátio sermónis. Mane: numerávit Deus regnum tuum, et complévit illud. Thecel: appénsus es in statéra, et invéntus es minus habens. Phares: divísum est regnum tuum, et datum est Medis et Persis. Tunc jubénte rege indútus est Dániel púrpura, et circúmdata est torques áurea collo ejus; et prædicátum est de eo, quod habéret potestátem tértius in regno suo. Eádem nocte interféctus est Baltássar rex Chaldæus. Et Daríus Medus succéssit in regnum, annos natus sexagínta duos. ℟. Aspice Dómine. 236.

FERIA SEXTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 6.

VIri ergo illi curiósius inquiréntes, invenérunt Daniélem orántem, et obsecrántem Deum suum. Et accedéntes locúti sunt regi super edícto: Rex, numquid non constituísti, ut omnis homo, qui rogáret quemquam de diis, et homínibus usque ad dies trigínta, nisi te, rex, mitterétur in locum leónum? Ad quos respóndens rex, ait: Verus est sermo juxta decrétum Medórum atque Persárum, quod prævaricári non licet. Tunc respondéntes dixérunt coram rege: Dániel de fíliis captivitátis Juda, non curávit de lege tua, et de edícto, quod constituísti: sed tribus tempóribus per diem orat obsecratióne sua. Quod verbum cum audísset rex, satis contristátus est, et pro Daniéle pósuit cor, ut liberáret eum, et usque ad occásum solis laborábat, ut erúeret illum. Viri autem illi intelligéntes regem, dixérunt ei: Scito rex, quia lex Medórum atque Persárum est, ut omne decrétum, quod constitúerit rex, non líceat immutári. ℟. Super muros tuos. 236.

Lectio ii.

TUnc rex præcépit, et adduxérunt Daniélem, et misérunt eum in lacum leónum. Dixítque rex Daniéli: Deus tuus, quem colis semper, ipse liberábit te. Allatúsque est lapis unus, et pósitus est super os laci: quem obsignávit rex ánnulo suo, et ánnulo optimátum suórum, ne quid fíeret contra Daniélem. Et ábiit rex in domum suam, et dormívit incœnátus, cibíque non sunt alláti coram eo, ínsuper et somnus recéssit ab eo. Tunc rex primo dilúculo consúrgens, festínus ad lacum leónum perréxit, appropin-

quánsque lácui, Daniélem voce lacrymábili inclamávit, et affátus est eum: Dániel serve Dei vivéntis, Deus tuus, cui tu servis semper, putas ne váluit te liberáre a leónibus?
℟. Muro tuo. 237. Lect. iii.

ET Dániel regi respóndens ait: Rex in ætérnum vive: Deus meus misit Angelum suum, et conclúsit ora leónum, et non nocuérunt mihi: quia coram eo justítia invénta est in me: sed et coram te, rex, delíctum non feci. Tunc veheménter rex gavísus est super eo, et Daniélem præcépit edúci de lacu: eductúsque est Dániel de lacu, et nulla læsio invénta est in eo, quia crédidit Deo suo. Jubénte autem rege, addúcti sunt viri illi, qui accusáverant Daniélem, et in lacum leónum missi sunt, ipsi, et filii, et uxóres eórum, et non pervenérunt usque ad paviméntum laci, donec arríperent eos leónes, et ómnia ossa eórum comminuérunt.
℟. Sustinúimus pacem. 237.

SABBATO.

De Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 9.

IN anno primo Darii filii Assuéri de sémine Medórum, qui imperávit super regnum Chaldæórum: anno uno regni ejus: ego Dániel intelléxi in libris númerum annórum, de quo factus est sermo Dómini ad Jeremíam Prophétam, ut compleréntur desolatiónis Jerúsalem septuagínta anni. Et pósui fáciem meam ad Dóminum Deum meum rogáre, et deprecári in jejúniis, sacco, et cínere, et orávi Dñm Deum meum, et confési sum, et dixi: Obsecro Dñe Deus magne et terríbilis, custódiens pactum, et misericórdiam diligéntibus te, et custodiéntibus mandáta tua. Peccávimus, iniquitátem fécimus, ímpie égimus, et recéssimus, et declinávimus a mandátis tuis, ac judíciis. Lectio ii.

ADhuc me loquénte in oratióne, ecce vir Gábriel, quem víderam in visióne a princípio, cito volans tétigit me in témpore sacrifícii vespertíni. Et dócuit me, et locútus est mihi, dixítque: Dániel, nunc egréssus sum, ut docérem te, et intellígeres. Ab exórdio precum tuárum egréssus est sermo: ego autem veni ut indicárem tibi, quia vir desideriórum es: tu ergo animadvérte sermónem, et intéllige visiónem. Septuagínta hebdómades abbreviátæ sunt super pópulum tuum, et super urbem sanctam tuam, ut consummétur prævaricátio, et finem accípiat peccátum, et deleátur iníquitas, et adducátur justítia sempitérna, et impleátur vísio, et Prophetía, et ungátur Sanctus sanctórum. Lectio iii.

SCito ergo, et animadvérte: Ab éxitu sermónis,

ut íterum ædificétur Jerúsalem, usque ad Christum ducem hebdómades septem, et hebdómades sexagínta duæ erunt: et rursum ædificábitur platéa, et muri in angústia témporum. Et post hebdómades sexagínta duas occidétur Christus, et non erit ejus pópulus, qui eum negatúrus est. Et civitátem, et sanctuárium dissipábit pópulus cum duce ventúro, et finis ejus vástitas, et post finem belli statúta desolátio. Confirmábit autem pactum multis hebdómada una, et in dimídio hebdómadis defíciet hóstia et sacrifícium, et erit in templo abominátio desolatiónis: et usque ad consummatiónem, et finem perseverábit desolátio.

S A B B A T O
ante Dominicam quartam
Novembris.

Ad Magn. Aña. Qui cælórum cóntines thronum, et abyssos intuéris, Dñe Rex regum, montes pónderas, terram palmo conclúdis: exándi nos Dñe in gemítibus nostris.

D O M I N I C A IV.
Novembris.

In primo Nocturno.

Incipit liber Osée Prophétæ.
Lectio i. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum est ad Osée fílium Béeri, in diébus Ozíæ, Jóathan, Achaz, Ezechíæ, regum Juda, et in diébus Jeróboam fílii Joas regis Israel. Princípium loquéndi Dómino in Osée, et dixit Dóminus ad Osée: Vade, sume tibi uxórem fornicatiónum, et fac tibi fílios fornicatiónum, quia fórnicans fornicábitur terra a Dómino. Et ábiit, et accépit Gomer fíliam Debélaim, et concépit, et péperit ei fílium.

℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum, et plena erat omnis terra majestáte ejus: * Et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum.

℣. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et.

Lectio ii.

ET dixit Dóminus ad eum: Voca nomen ejus Jézrahel, quóniam adhuc módicum: et visitábo sánguinem Jézrahel super domum Jehu, et quiéscere fáciam regnum domus Israel. Et in illa die cónteram arcum Israel in valle Jézrahel. Et concépit adhuc, et péperit fíliam. Et dixit ei: Voca nomen ejus, Absque misericórdia: quia non addam ultra miseréri dómui Israel, sed oblivióne oblivíscar eórum. Et dómui Juda miserébor, et salvábo eos in Dómino Deo suo: et non salvábo eos in arcu, et gládio, et in bello, et in equis, et in equítibus.

℟. Aspice Dómine de sede sancta tua, et cógita de nobis: inclína Deus meus aurem tuam, et audi: * Aperi óculos tuos, et vide tribulatiónem nostram.

℣. Qui regis Israel, intén-

de, qui dedúcis velut ovem Joseph. Aperi. Lectio iii.

ET ablactávit eam, quæ erat Absque misericórdia. Et concépit, et péperit filium. Et dixit: Voca nomen ejus: Non pópulus meus, quia vos non pópulus meus, et ego non ero vester. Et erit númerus filiórum Israel quasi aréna maris, quæ sine mensúra est, et non numerábitur. Et erit in loco, ubi dicétur eis: Non pópulus meus vos: dicétur eis: Fílii dei vivéntis. Et congregabúntur filii Juda, et filii Israel páriter, et pónent síbimet caput unum, et ascéndent de terra, quia magnus dies Jézrahel.

℟. Aspice Dñe, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis, sedet in tristítia dómina Géntium:* Non est qui consolétur eam, nisi tu Deus noster.

℣. Plorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus. Non est.

Glória Patri. Non est.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lib. 18. cap. 28. Lectio iv.

OSée Prophéta, quanto profúndius quidem lóquitur, tanto operósius penetrátur. Sed áliquid inde suméndum est, et hic ex nostra promissióne ponéndum. Et erit, inquit, in loco, quo dictum est eis, Non pópulus meus vos: vocabúntur et ipsi filii Dei vivi. Hoc testimónium prophéticum de vocatióne pópuli Géntium, qui prius non pertinébat ad Deum, étiam Apóstoli intellexérunt.

℟. Super muros tuos Jerúsalem constítui custódes: * Tota die, et nocte non tacébunt laudáre nomen Dómini.

℣. Prædicábunt pópulis fortitúdinem meam, et annuntiábunt Géntibus glóriam meam. Tota. Lectio v.

ET quia ipse quoque pópulus Géntium spiritáliter est in filiis Abrahæ, ac per hoc recte dícitur Israel, proptérea séquitur, et dicit: Et congregabúntur filii Juda, et filii Israel in idípsum: et ponent síbimet principátum unum, et ascéndent a terra. Hoc si adhuc velímus expónere, elóquii prophétici obtundétur sapor. Recolátur tamen lapis ille anguláris, et duo illi paríetes unus ex Judæis, alter ex Géntibus: ille nómine filiórum Juda, iste nómine filiórum Israel: eídem uni principátui suo in idípsum innitentes, et ascendéntes agnoscántur in terra.

℟. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos Dómine, et armis tuæ poténtiæ prótege nos semper: * Líbera Dómine Deus Israel clamántes ad te.

℣. Erue nos in mirabílibus tuis, et da glóriam nómini tuo. Líbera. Lectio vi.

ISTos autem carnáles Israelítas, qui nunc nolunt crédere in Christum, póstea creditúros, idest, filios eó-

rum (nam útique isti in suum locum moriéndo transíbunt) idem Prophéta testátur, dicens: Quóniam diébus multis sedébunt filii Israel sine rege, sine príncipe, sine sacrifício, sine altári, sine sacerdótio, sine manifestatiónibus. Quis non vídeat nunc sic esse Judæos? ℟. Sustinúimus pacem, et non venit, quæsívimus bona, et ecce turbátio, cognóvimus, Dñe, peccáta nostra, * Non in perpétuum obliviscáris nos. ℣. Peccávimus, ímpie géssimus, iniquitátem fécimus, Dómine, in omnem justítiam tuam. Non. Glória Patri. Non.

℟. vii. Laudábilis pópulus, * Quem Dóminus exercítuum benedíxit, dicens: Opus mánuum meárum tu es, hæréditas mea Israel. ℣. Beáta Gens, cujus est Dóminus Deus, pópulus eléctus in hæreditátem. Quem.

℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñus Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus. ℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De Osée Prophéta.

Lectio i. Cap. 4.

Audíte verbum Dómini filii Israel, quia judícium Dómino cum habitatóribus terræ: non est enim véritas, et non est misericórdia, et non est sciéntia Dei in terra. Maledíctum, et mendácium, et homicídium, et furtum, et adultérium inundavérunt, et sanguis sánguinem tétigit. Propter hoc lugébit terra, et infirmábitur omnis qui hábitat in ea, in béstia agri et in vólucre cæli: sed et pisces maris congregabúntur. ℟. Redémit pópulum. 223.

Lectio ii.

Verúmtamen unusquísque non júdicet, et non arguátur vir: pópulus enim tuus, sicut hi, qui contradícunt sacerdóti. Et córrues hódie, et córruet étiam prophéta tecum: nocte tacére feci matrem tuam. Contícuit pópulus meus, eo quod non habúerit sciéntiam: quia tu sciéntiam repulísti, repéllam te, ne sacerdótio fungáris mihi, et oblíta es legis Dei tui, oblivíscar filiórum tuórum et ego. ℟. Angústiæ mihi. 223.

Lectio iii.

Secúndum multitúdinem eórum sic peccavérunt mihi; glóriam eórum in ignomíniam commutábo. Peccáta pópuli mei cómedent, et ad iniquitátem eórum sublevábunt ánimas eórum. Et erit sicut pópulus, sic sacérdos: et visitábo super eum vias ejus, et cogitatiónes ejus reddam ei. Et cómedent, et non saturabúntur: fornicáti sunt, et non cessavérunt: quóniam Dóminum dereli-

quérunt in non custodiéndo.
℟. Misit Dóminus. 223.

FERIA TERTIA.

Incipit Joel Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum est ad Joel filium Phátuel. Audíte hoc senes, et áuribus percípite omnes habitatóres terræ: si factum est istud in diébus vestris, aut in diébus patrum vestrórum? Super hoc fíliis vestris narráte, et fílii vestri fíliis suis, et fílii eórum generatióni álteræ. Resíduum erúcæ comédit locústa, et resíduum locústæ comédit bruchus, et resíduum bruchi comédit rubígo.

℟. A fácie furóris. 224.

Lectio ii.

EXpergiscímini ébrii, et flete, et ululáte omnes, qui bíbitis vinum in dulcédine, quóniam périit ab ore vestro. Gens enim ascéndit super terram meam, fortis, et innumerábilis: dentes ejus ut dentes leónis, et moláres ejus ut cátuli leónis. Pósuit víneam meam in desértum, et ficum meam decorticávit; nudans spoliávit eam, et projécit: albi facti sunt rami ejus.

℟. Civitátem istam. 224.

Lectio iii.

PLange quasi virgo accíncta sacco super virum pubertátis suæ. Périit sacrifícium et libátio de domo Dómini: luxérunt sacerdótes minístri Dómini. Depopuláta est régio, luxit humus, quóniam devastátum est tríticum, confúsum est vinum*, elánguit óleum. Confúsi sunt agrícolæ, ululavérunt vinitóres super fruménto, et hórdeo, quia périit messis agri.

℟. Genti peccatríci. 224.

FERIA QUARTA.

De Joéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 3.

IN diébus illis, et in témpore illo, cum convértero captivitátem Juda, et Jerúsalem, congregábo omnes Gentes, et dedúcam eos in vallem Jósaphat, et disceptábo cum eis ibi super pópulo meo, et hæreditáte mea Israel, quos dispersérunt in natiónibus, et terram meam divisérunt. Et super pópulum meum misérunt sortem: et posuérunt púerum in prostíbulo, et puéllam vendidérunt pro vino, ut bíberent.

℟. Indicábo tibi homo. 225.

Lectio ii.

VErum quid mihi, et vobis Tyrus, et Sidon, et omnis términus Palæstinórum? numquid ultiónem vos reddétis mihi? et si ulciscímini vos contra me, cito velóciter reddam vicissitúdinem vobis super caput vestrum. Argéntum enim meum, et aurum tulístis: et desiderabília mea, et pulchérrima intulístis in delúbra vestra. Et fílios Juda, et fílios Jerúsalem vendidístis fíliis Græcórum, ut longe facerétis eos de fínibus

suis. Ecce ego suscitábo eos de loco, in quo vendidístis eos, et convértam retributiónem vestram in caput vestrum. ℟. Angústiæ mihi. 225.

Lectio iii.

ET vendam filios vestros, et filias vestras in mánibus filiórum Juda, et venúmdabunt eos Sabæis Genti longínquæ, quia Dóminus locútus est. Clamáte hoc in Géntibus, sanctificáte bellum, suscitáte robústos: accédant, ascéndant omnes viri bellatóres. Concídite arátra vestra in gládios, et ligónes vestros in lánceas. Infirmus dicat: Quia fortis ego sum. Erúmpite, et veníte omnes Gentes de circúitu, et congregámini: ibi occúmbere fáciet Dóminus robústos tuos. Consúrgant, et ascéndant Gentes in vallem Jósaphat, quia ibi sedébo, ut júdicem omnes Gentes in circúitu.

℟. Misit Dóminus. 225.

FERIA QUINTA.

Incipit Amos Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

VErba Amos, qui fuit in pastóribus da Thécue: quæ vidit super Israel in diébus Ozíæ regis Juda, et in diébus Jeróboam filii Joas regis Israel, ante duos annos terræmótus. Et dixit: Dóminus de Sion rúgiet, et de Jerúsalem dabit vocem suam; et luxérunt speciósa pastórum, et exsiccátus est vertex Carméli.

℟. Vidi Dñm sedéntem. 243.

Lectio ii.

HÆc dicit Dñs: Super tribus sceléribus Damásci, et super quátuor non convértam eum; eo quod trituráverint in pláustris férreis Gálaad. Et mittam ignem in domum Házael, et devorábit domos Bénadad. Et cónteram vectem Damásci, et dispérdam habitatórem de campo idóli, et tenéntem sceptrum de domo voluptátis: et transferétur pópulus Syriæ Cyrénen, dicit Dñs. ℟. Aspice Dñe de sede 243.

Lectio iii.

HÆc dicit Dóminus: Super tribus sceléribus Gazæ, et super quátuor non convértam eum: eo quod transtúlerint captivitátem perféctam, ut conclúderent eam in Idumæa. Et mittam ignem in murum Gazæ, et devorábit ædes ejus. Et dispérdam habitatórem de Azóto, et tenéntem sceptrum de Ascalóne: et convértam manum meam super Accaron, et períbunt réliqui Philisthinórum, dicit Dóminus Deus.

℟. Aspice Dómine. 244.

FERIA SEXTA.

Incipit Abdías Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

VIsio Abdíæ. Hæc dicit Dóminus Deus ad Edom: Audítum audívimus a Dómino, et legátum ad Gentes misit. Súrgite, et consurgámus advérsus eum in prælium. Ecce párvulum dedi te in Géntibus: contemptíbilis tu es valde. Su-

pérbia cordis tui éxtulit te, habitántem in scissúris petrárum, exaltántem sólium tuum, qui dicis in corde tuo: Quis détrahet me in terram? Si exaltátus fúeris ut áquila, et si inter sídera posúeris nidum tuum, inde détraham te, dicit Dóminus. ℟. Super muros. 244.

Lectio ii.

SI fures introíssent ad te, si latrónes per noctem, quómodo conticuísses? nonne furáti essent sufficiéntia sibi? si vindemiatóres introíssent ad te, numquid saltem racémum reliquíssent tibi? Quómodo scrutáti sunt Esau, investigavérunt abscóndita ejus? Usque ad términum emisérunt te: omnes viri fœderis tui illusérunt tibi, invaluérunt advérsum te viri pacis tuæ: qui cómedunt tecum, ponent insídias subter te: non est prudéntia in eo. ℟. Muro tuo. 244.

Lectio iii.

NUmquid non in die illa, dicit Dóminus, perdam sapiéntes de Idumæa, et prudéntiam de monte Esau? et timébunt fortes tui a Merídie, ut intéreat vir de monte Esau. Propter interfectiónem, et propter iniquitátem in fratrem tuum Jacob, opériet te confúsio, et períbis in ætérnum. In die cum stares advérsus eum, quando capiébant aliéni exércitum ejus, et extránei ingrediebántur portas ejus, et super Jerúsalem mittébant sortem: tu quoque eras, quasi unus ex eis.

℟. Sustinúimus pacem. 245.

S A B B A T O.

Incipit Jonas Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

ET factum est verbum Dómini ad Jonam fílium Amáthi, dicens: Surge, et vade in Níniven civitátem grandem, et prædica in ea, quia ascéndit malítia ejus coram me. Et surréxit Jonas, ut fúgeret in Tharsis a fácie Dómini, et descéndit in Joppen, et invénit navem eúntem in Tharsis: et dedit naulum ejus, et descéndit in eam, ut iret cum eis in Tharsis a fácie Dómini. Dóminus autem misit ventum magnum in mare, et facta est tempéstas magna in mari, et navis periclitabátur cónteri.

Lectio ii.

ET timuérunt nautæ, et clamavérunt viri ad deum suum, et misérunt vasa, quæ erant in navi, in mare, ut alleviarétur ab eis: et Jonas descéndit ad interióra navis, et dormiébat sopóre gravi. Et accéssit ad eum gubernátor, et dixit ei: Quid tu sopóre deprímeris? Surge, ínvoca Deum tuum, si forte recógitet Deus de nobis, et non pereámus. Et dixit vir ad collégam suum: Veníte, et mittámus sortes, et sciámus quare hoc malum sit nobis.

Et misérunt sortes, et cécidit sors super Jonam.

Lectio iii.

ET dixérunt ad eum: Indica nobis, cujus causa malum istud sit nobis? quod est opus tuum? quæ terra tua? et quo vadis? vel ex quo pópulo es tu? Et dixit ad eos: Hebræus ego sum, et Dóminum Deum cæli ego tímeo, qui fecit mare, et áridam. Et timuérunt viri timóre magno, et dixérunt ad eum: Quid hoc fecísti? (Cognovérunt enim viri, quod a fácie Dómini fúgeret, quia indicáverat eis). Et dixérunt ad eum: Quid faciémus tibi, et cessábit mare a nobis? quia mare ibat, et intumescébat. Et dixit ad eos: Tóllite me, et míttite in mare, et cessábit mare a vobis; scio enim ego quóniam propter me tempéstas hæc grandis venit super vos.

S A B B A T O

ante Dominicam quintam Novembris.

Ad Magnificat, Antiphona. Super muros tuos Jerúsalem constítui custódes: tota die, et nocte non tacébunt laudáre nomen Dómini.

D O M I N I C A V.

Novembris.

In primo Nocturno.

Incipit Michæas Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum est ad Michæam Morasthíten, in diébus Jóathan, Achaz, et Ezechíæ, regum Juda, quod vidit super Samaríam, et Jerúsalem. Audíte pópuli omnes, et atténdat terra, et plenitúdo ejus, et sit Dóminus Deus vobis in testem, Dóminus de templo sancto suo. Quia ecce Dóminus egrediétur de loco suo, et descéndet, et calcábit super excélsa terræ.

℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum: et plena erat omnis terra majestáte ejus: * Et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum.

℣. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et ea.

Lectio ii.

ET consuméntur montes subtus eum, et valles scindéntur sicut cera a fácie ignis, et sicut aquæ, quæ decúrrunt in præceps. In scélere Jacob omne istud, et in peccátis domus Israel. Quod scelus Jacob? nonne Samaría? et quæ excélsa Judæ? nonne Jerúsalem? et ponam Samaríam quasi acérvum lápidum in agro cum plantátur vínea: et détraham in vallem lápides ejus, et fundaménta ejus revelábo.

℟. Aspice Dómine de sede sancta tua, et cógita de nobis: inclína Deus meus aurem tuam, et audi: * Aperi óculos tuos, et vide tribulatiónem nostram.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph. Aperi.

Lectio iii.

ET ómnia sculptília ejus concidéntur, et omnes mercédes ejus comburéntur igne, et ómnia idóla ejus ponam in perditiónem: quia de mercédibus meretrícis congregáta sunt, et usque ad mercédem meretrícis reverténtur. Super hoc plangam, et ululábo: vadam spoliátus et nudus, fáciam planctum velut dracónum, et luctum quasi struthiónum: Quia desperáta est plaga ejus, quia venit usque ad Judam, tétigit portam pópuli mei usque ad Jerúsalem.

℟. Aspice Dómine, quia facta est desoláta cívitas plena divítiis, sedet in tristítia dómina Géntium: * Non est qui consolétur eam, nisi tu Deus noster.

℣. Plorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus. Non est.

Glória Patri. Non est.

In secundo Nocturno.

De Sermóne S. Basilíi Magni in Psalmum trigésimum tértium.

Lectio iv.

CUm te appetítus inváserit peccándi, velim cógites horríbile illud, et intolerábile Christi tribúnal, in quo præsidébit Judex in alto, et excélso throno: astábit autem omnis creatúra ad gloriósum illíus conspéctum contremíscens. Adducéndi étiam nos sumus sínguli, eórum, quæ in vita gessérimus, ratiónem redditúri. Mox illis, qui multa mala in vita perpetrárint, terríbiles quidem, et defórmes assístent ángeli, ígneos vultus præ se feréntes, atque ignem spirántes: ea re propósiti, et voluntátis acerbitátem ostendéntes, nocti vultu símiles, propter mœrórem, et ódium in humánum genus.

℟. Super muros tuos Jerúsalem constítui custódes: * Tota die, et nocte non tacébunt laudáre nomen Dómini.

℣. Prædicábunt pópulis fortitúdinem meam, et annuntiábunt Géntibus glóriam meam. Tota.

Lectio v.

AD hæc cógites profúndum báratlırum, inextricábiles ténebras, ignem caréntem splendóre, uréndi quidem vim habéntem, sed privátum lúmine: deinde vérmium genus venénum immittens, et carnem vorans, inexplebíliter edens, neque unquam saturitátem séntiens, intolerábiles dolóres corrosióne ipsa infigens. Postrémo, quod suppliciórum ómnium gravíssimum est, oppróbrium illud, et confusiónem sempitérnam. Hæc time, et hoc timóre corréptus, ánimam a peccatórum concupiscéntia, tamquam fræno quodam réprime.

℟. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos Dómine, et armis tuæ poténtiæ pro-

tege nos semper: * Líbera Dómine Deus Israel clamántes ad te.
℣. Erue nos in mirabílibus tuis, et da glóriam nómini tuo. Líbera. Lectio vi.
HUnc timórem Dómini se doctúrum Prophéta promísit: docére autem non simplíciter promísit, sed eos qui eum audíre volúerint: non eos qui lóngius prolápsi sunt, sed qui salútem appeténtes accúrrunt: non aliénos a promissiónibus, sed ex baptísmate filiórum adoptiónis, verbo ipsi conciliátos atque conjúnctos. Proptérea, Veníte, inquit, hoc est, per bona ópera accédite ad me filii: quippe qui per regeneratiónem filii lucis éffici digni facti estis: audíte qui aures cordis habétis apértas, timórem Dómini docébo vos, illum scílicet, quem paulo ante oratióne nostra descrípsimus.
℟. Sustinúimus pacem, et non venit, quæsívimus bona, et ecce turbátio, cognóvimus, Dómine, peccáta nostra: * Non in perpétuum obliviscáris nos.
℣. Peccávimus, ímpie géssimus, iniquitátem fécimus, Dómine, in omnem justítiam tuam. Non.
Glória Patri. Non.
℟. vii. Laudábilis pópulus, * Quem Dñs exercítuum benedíxit, dicens: Opus mánuum meárum tu es, hæréditas mea Israel. ℣. Beáta Gens, cujus est Dóminus Deus, pópulus eléctus in hæreditátem: Quem Dóminus.
℟. viii. Duo Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñs Deus Sábaoth: * Plena est omnis terra glória ejus.
℣. Tres sunt, qui testimónium dant in cælo, Pater, Verbum, et Spíritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

Incipit Nahum Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

ONus Nínive: Liber visiónis Nahum Elcesæi. Deus æmulátor, et ulcíscens Dóminus: ulcíscens Dóminus, et habens furórem: ulcíscens Dóminus in hostes suos, et iráscens ipse inimícis suis. Dóminus pátiens, et magnus fortitúdine, et mundans non fáciet innocéntem. Dóminus in tempestáte, et túrbine viæ ejus: et nébulæ pulvis pedum ejus. Increpans mare et exsíccans illud: et ómnia flúmina ad desértum dedúcens.
℟. Redémit pópulum. 223.

Lectio ii.

INfirmátus est Basan, et Carmélus: et flos Líbani elánguit. Montes commóti sunt ab eo, et colles desoláti sunt, et contrémuit terra a fácie ejus, et orbis, et omnes habitántes in eo. Ante fáciem indignatiónis ejus quis stabit? et quis resístet in ira furóris ejus? indigná-

tio ejus effúsa est ut ignis: et petræ dissolútæ sunt ab eo.
℞. Angústiæ mihi. 223.

Lectio iii.

BOnus Dóminus, et confórtans in die tribulatiónis, et sciens sperántes in se. Et in dilúvio prætereúnte consummatiónem fáciet loci ejus, et inimícos ejus persequéntur ténebræ. Quid cogitátis contra Dñm? consummatiónem ipse fáciet: non consúrget duplex tribulátio. Quia sicut spinæ se ínvicem complectúntur, sic convívium eórum páriter potántium: consuméntur quasi stípula ariditáte plena.
℞. Misit Dóminus. 223.

FERIA TERTIA.
Incipit Hábacuc Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

ONus quod vidit Hábacuc Prophéta. Usquequó Dñe clamábo, et non exáudies? vociferábor ad te vim pátiens, et non salvábis? Quare ostendísti mihi iniquitátem, et labórem, vidére prædam, et injustítiam contra me? et factum est judícium, et contradíctio poténtior. Propter hoc laceráta est lex, et non pervénit usque ad finem judícium: quia ímpius prævalet advérsus justum, proptérea egréditur judícium pervérsum.
℞. A fácie furóris. 224.

Lectio ii.

ASpícite in Géntibus, et vidéte, admirámini, et obstupéscite, quia opus factum est in diébus vestris, quod nemo credet cum narrábitur. Quia ecce ego suscitábo Chaldæos, Gentem amáram, et velócem, ambulántem super latitúdinem terræ, ut possídeat tabernácula non sua. Horríbilis, et terríbilis est: ex semetípsa judícium, et onus ejus egrediétur.
℞. Civitátem istam. 224.

Lectio iii.

LEvióres pardis equi ejus, et velocióres lupis vespertínis, et diffundéntur équites ejus: équites namque ejus de longe vénient: volábunt quasi áquila festínans ad comedéndum. Omnes ad prædam vénient, fácies eórum ventus urens, et congregábit, quasi arénam, captivitátem. Et ipse de régibus triumphábit, et tyránni ridículi ejus erunt: ipse super omnem munitiónem ridébit, et comportábit ággerem, et cápiet eam.
℞. Genti peccatríci. 224.

FERIA QUARTA.
Incipit Sophonías Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum est ad Sophoníam filium Chusi, filii Godolíæ, filii Amaríæ, filii Ezecíæ, in diébus Josíæ, filii Amon regis Judæ. Cóngregans congregábo ómnia a fácie terræ, dicit Dóminus: cóngregans hóminem, et pecus, cóngregans volatília cæli, et pisces maris,

et ruínæ impiórum erunt, et dispérdam hómines a fácie terræ, dicit Dóminus.

℟. Indicábo tibi homo. 225.

Lectio ii.

ET exténdam manum meam super Judam, et super omnes habitántes Jerúsalem: et dispérdam de loco hoc relíquias Baal, et nómina æedituórum cum sacerdótibus: et eos qui adórant super tecta milítiam cæli, et adórant, et jurant in Dño, et jurant in Melchom. Et qui avertúntur de post tergum Dñi, et qui non quæsiérunt Dóminum, nec investigavérunt eum.

℟. Angústiæ mihi. 225.

Lectio iii.

SIléte a fácie Dómini Dei: quia juxta est dies Dómini, quia præparávit Dóminus hóstiam; sanctificávit vocátos suos. Et erit: in die hóstiæ Dómini visitábo super príncipes, et super filios regis, et super omnes, qui indúti sunt veste peregrína: et visitábo super omnem, qui arrogánter ingréditur super limen in die illa: qui complent domum Dñi Dei sui iniquitáte, et dolo.

℟. Misit Dóminus. 225.

FERIA QUINTA.

Incipit Aggæus Prophéta.

Lectio i. Cap. 1

IN anno secúndo Darii regis, in mense sexto, in die una mensis, factum est verbum Dómini in manu Aggæi Prophétæ ad Zoróbabel filium Saláthiel, ducem Juda, et ad Jesum filium Jósedech, sacerdótem magnum, dicens: Hæc ait Dóminus exercítuum, dicens: Pópulus iste dicit: Nondum venit tempus domus Dómini ædificándæ.

℟. Vidi Dóminum. 249.

Lectio ii.

ET factum est verbum Dñi in manu Aggæi Prophétæ, dicens: Numquid tempus vobis est, ut habitétis in dómibus laqueátis, et domus ista desérta? Et nunc hæc dicit Dóminus exercítuum: Pónite corda vestra super vias vestras. Seminástis multum, et intulístis parum: comedístis, et non estis satiáti: bibístis, et non estis inebriáti, operuístis vos, et non estis calefácti: et qui mercédes congregávit, misit eas in sácculum pertúsum.

℟. Aspice Dómine de sede. 249.

Lectio iii.

HÆc dicit Dóminus exercítuum: Pónite corda vestra super vias vestras: ascéndite in montem, portáte ligna, et ædificáte domum et acceptábilis mihi erit, et glorificábor, dicit Dóminus. Respexístis ad ámplius, et ecce factum est minus, et intulístis in domum, et exsufflávi illud: quam ob causam, dicit Dóminus exercítuum? Quia domus mea desérta est, et vos festinátis unusquísque in domum suam. Propter hoc super vos prohíbiti sunt cæli, ne darent

rorem, et terra prohíbita est, ne daret germen suum.
℟. Aspice Dómine. 250.

FERIA SEXTA.
Incipit Zacharías Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

IN mense octávo, in anno secúndo Darii regis, factum est verbum Dñi ad Zacharíam, filium Barachíæ, filii Addo, Prophétam, dicens: Irátus est Dñs super patres vestros iracúndia. Et dices ad eos: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Convertímini ad me, ait Dñus exercítuum, et convértar ad vos, dicit Dñus exercítuum. ℟. Super muros. 250.

Lectio ii.

NE sitis sicut patres vestri, ad quos clamábant Prophétæ prióres, dicéntes: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Convertímini de viis vestris malis, et de cogitatiónibus vestris péssimis: et non audiérunt, neque attendérunt ad me, dicit Dóminus. Patres vestri ubi sunt? et Prophétæ numquid in sempitérnum vivent?
℟. Muro tuo. 250.

Lectio iii.

VErúmtamen verba mea, et legítima mea, quæ mandávi servis meis Prophétis, numquid non comprehendérunt patres vestros, et convérsi sunt, et dixérunt: Sicut cogitávit Dóminus exercítuum fácere nobis secúndum vias nostras, et secúndum adinventiónes nostras fecit nobis?

℟. Sustinúimus pacem. 251.

SABBATO.
Incipit Malachías Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

ONus verbi Dómini ad Israel in manu Malachíæ. Diléxi vos, dicit Dóminus, et dixístis: In quo dilexísti nos? Nonne frater erat Esau Jacob, dicit Dóminus, et diléxi Jacob, Esau autem ódio hábui? et pósui montes ejus in solitúdinem, et hæreditátem ejus in dracónes desérti. Quod si díxerit Idumæa: Destrúcti sumus, sed reverténtes ædificábimus, quæ destrúcta sunt: hæc dicit Dóminus exercítuum: Isti ædificábunt, et ego déstruam: et vocabúntur términi impietátis, et pópulus cui irátus est Dóminus usque in ætérnum.

Lectio ii.

ET óculi vestri vidébunt; et vos dicétis: Magnificétur Dóminus super términum Israel. Fílius honórat patrem, et servus dóminum suum; si ergo Pater ego sum, ubi est honor meus? et si Dóminus ego sum, ubi est timor meus, dicit Dóminus exercítuum? Ad vos, o sacerdótes, qui despícitis nomen meum, et dixístis: In quo despéximus nomen tuum? Offértis super altáre meum panem pollútum, et dícitis: In quo pollúimus te? In eo quod dícitis: Mensa Dómini despécta est.

Lectio iii.

Si offerátis cæcum ad immolándum, nonne malum est? et si offerátis claudum, et lánguidum, nonne malum est? Offer illud duci tuo, si placúerit ei, aut si suscéperit fáciem tuam, dicit Dóminus exercítuum. Et nunc deprecámini vultum Dei, ut misereátur vestri (de manu enim vestra factum est hoc) si quómodo suscípiat fácies vestras, dicit Dóminus exercítuum. Quis est in vobis, qui claudat óstia, et incéndat altáre meum gratúito? Non est mihi volúntas in vobis, dicit Dóminus exercítuum, et munus non suscípiam de manú vestra. Ab ortu enim solis, usque ad occásum magnum est nomen meum in Géntibus, et in omni loco sacrificátur, et offértur nómini meo oblátio munda; quia magnum est nomen meum in Géntibus, dicit Dóminus exercítuum.

Ad Vesperas, Antiphonæ cum Psalmis de Psalt. 134. Capit. Hymnus, ℣. Aña ad Magn. et Orat. ut in Sabbato ante Dominicam primam Adventus, in Parte Hiemali.

HOMILIÆ, ET ORATIONES IN DOMINICIS

PER ORDINEM DISPOSITÆ, AB UNDECIMA POST PENTECOSTEN USQUE AD ADVENTUM.

DOMINICA XI.

Post Pentecosten. Oratio.

OMnípotens sempitérne Deus, qui abundántia pietátis tuæ, et mérita súpplicum excédis et vota: effúnde super nos misericórdiam tuam; ut dimíttas, quæ consciéntia métuit, et adjícias quod orátio non præsúmit. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. Cap. 7.

IN illo témpore: Exiens Jesus de fínibus Tyri, venit per Sidónem ad mare Galilææ, inter médios fines Decapóleos. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 10. lib. 1. in Ezechielem, ante medium.

QUid est, quod creátor ómnium Deus, cum surdum, et mutum sanáre voluísset, in aures illíus suos dígitos misit, et éxpuens linguam ejus tétigit? Quid per dígitos Redemptóris, nisi dona Sancti Spíritus designántur? Unde cum in álio loco ejecísset dæmónium, dixit: Si in dígito Dei ejício dæmónia, profécto pervénit in vos regnum Dei. Qua de re per Evangelístam álium dixísse descríbitur: Si ego in Spíritu Dei ejício dæmónia, ígitur pervénit in vos regnum Dei. Ex quo utróque loco collígitur, quia dígitus Spíritus vocátur. Dígitos ergo in aurículas míttere, est per dona Spíritus Sancti mentem surdi ad obediéndum aperíre.

Lectio viii.

QUid est vero, quod éxpuens linguam ejus tétigit? Salíva nobis est ex ore Redemptóris, accépta sapiéntia in elóquio divíno. Salíva quippe ex cápite défluit in ore. Ea ergo sapiéntia, quæ ipse est, dum lingua nostra tángitur, mox ad prædicatiónis verba formátur. Qui suspíciens in cælum, ingémuit: non quod ipse necessárium gémitum habéret, qui dabat, quod postulábat: sed nos ad eum gémere, qui cælo præsidet, dócuit: ut et aures nostræ per donum Spíritus Sancti aperíri, et lingua per salívam oris, idest, per sciéntiam divínæ locutiónis, solvi débeat ad verba prædicatiónis.

Lectio ix.

CUi mox, éphpheta, id est, adaperíre, dícitur: et statim apértæ sunt aures ejus, et solútum est víncu-

lum linguæ ejus. Qua in re notándum est, quia propter clausas aures dictum est, adaperíre. Sed cui aures cordis ad obediéndum apértæ fúerint, ex subsequénti proculdúbio étiam linguæ ejus vínculum sólvitur, ut bona, quæ ipse fécerit, étiam faciénda áliis loquátur. Ubi bene ádditur: et loquebátur recte. Ille enim recte lóquitur, qui prius obediéndo fécerit, quæ loquéndo ádmonet esse faciénda.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Cum transísset Dóminus fines Tyri, surdos fecit audíre, et mutos loqui.

Ad Magnificat, Antiphona. Bene ómnia fecit, et surdos fecit audíre, et mutos loqui.

DOMINICA XII. post Pentecosten. Oratio.

Omnípotens, et miséricors Deus, de cujus múnere venit, ut tibi a fidélibus tuis digne, et laudabíliter serviátur: tríbue quæsumus nobis; ut ad promissiónes tuas sine offensióne currámus. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Beáti óculi qui vident, quæ vos vidétis. Dico enim vobis, quod multi Prophétæ, et Reges voluérunt vidére, quæ vos vidétis, et non vidérunt. Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 3. cap. 43. in Luc. 10.

Non óculi Scribárum, et Pharisæórum, qui corpus tantum Dómini vidére, sed illi beáti óculi, qui ejus possunt cognóscere sacraménta, de quibus dícitur: Et revelásti ea párvulis. Beáti óculi parvulórum, quibus, et se et Patrem Fílius reveláre dignátur. Abraham exultávit ut vidéret diem Christi, et vidit, et gavísus est. Isaías quoque, et Michæas, et multi álii Prophétæ vidérunt glóriam Dñi, qui et proptérea Vidéntes sunt appelláti: sed hi omnes a longe aspiciéntes, et salutántes, per spéculum, et in ænígmate vidérunt. Lectio viii.

Apóstoli autem in præsentiárum habéntes Dóminum, convescentésque ei, et quæcúmque voluíssent interrogándo discéntes, nequáquam per Angelos, aut várias visiónum spécies opus habébant docéri. Quos vero Lucas multos Prophétas, et Reges dicit, Matthæus apértius Prophétas, et justos appéllat. Ipsi sunt enim reges magni: quia tentatiónum suárum mótibus non consentiéndo succúmbere, sed regéndo præésse novérunt.

Lectio ix.

Et ecce quidam Legisperítus surréxit, tentans eum, et dicens: Magíster, quid faciéndo vitam ætérnam possidébo? Legisperítus,

qui de vita ætérna Dóminum tentans intérrogat, occasiónem, ut reor, tentándi de ipsis Dómini sermónibus sumpsit, ubi ait: Gaudéte autem, quod nómina vestra scripta sunt in cælis. Sed ipsa sua tentatióne declárat, quam vera sit illa Dómini conféssio, qua Patri lóquitur: Quod abscondísti hæc a sapiéntibus, et prudéntibus, et revelásti ea párvulis.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Bened. Aña. Magíster, quid faciéndo, vitam ætérnam possidébo? at ille dixit ad eum: In lege quid scriptum est? Quómodo legis? Díliges Dñm Deum tuum ex toto corde tuo, allelúja.

Ad Magn. Aña. Homo quidam descendébat ab Jerúsalem in Jéricho, et íncidit in latrónes, qui étiam despoliavérunt eum, et plagis impósitis abiérunt, semivívo relícto.

DOMINICA XIII.
post Pentecosten.

Oratio.

OMnípotens, sempitérne Deus, da nobis fídei, spei, et charitátis augméntum: et ut mereámur ássequi, quod promíttis; fac nos amáre quod præcipis. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 17.

IN illo témpore: Dum iret Jesus in Jerúsalem, transíbat per médiam Samaríam et Galilæam. Et cum ingrederétur quoddam castéllum, occurrérunt ei decem viri leprósi. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc.
Lib. 2. quæst. Evang. c. 40.

DE decem leprósis, quos Dóminus ita mundávit, cum ait: Ite, osténdite vos sacerdótibus, quæri potest, cur eos ad sacerdótes míserit, ut cum irent, mundaréntur. Nullum enim eórum, quibus hæc corporália benefícia præstitit, invenítur misísse ad sacerdótes, nisi leprósos. Nam et illum a lepra mundáverat, cui dixit: Vade, osténde te sacerdótibus, et offer pro te sacrifícium, quod præcépit Móyses, in testimónium illis. Quæréndum ígitur est, quid ipsa lepra signíficet: non enim sanáti, sed mundáti dicúntur, qui ea caruérunt. Colóris quippe vítium est, non valetúdinis, aut integritátis sénsuum, atque membrórum. Lectio viii.

LEprósi ergo non absúrde intélligi possunt, qui sciéntiam veræ fídei non habéntes, várias doctrínas profiténtur erróris. Non enim abscóndunt imperítiam suam, sed pro summa perítia próferunt in lucem, et jactántia sermónis osténtant. Nulla porro falsa doctrína est, quæ non áliqua vera intermísceat. Vera ergo falsis inordináte permísta, in una disputatióne vel narratióne hóminis, tamquam in uníus

córporis colóre apparéntia, signíficant lepram, tamquam veris falsísque colórum fucis humána córpora variántem, atque maculántem.

Lectio ix.

HI autem tam vitándi sunt Ecclésiæ, ut si fieri potest, lóngius remóti, magno clamóre Christum interpéllent: sicut isti decem stetérunt a longe, et levavérunt vocem, dicéntes: Jesu præcéptor, miserére nostri. Nam et quod præceptórem vocant, quo nómine néscio utrum quisquam Dóminum interpelláverit pro medicína corporáli: satis puto significáre lepram, falsam esse doctrínam, quam bonus præcéptor abstérgit.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Cum transíret Jesus quoddam castéllum, occurrérunt ei decem viri leprósi, qui stetérunt a longe, et levavérunt vocem, dicéntes: Jesu præcéptor, miserére nostri.

Ad Magnificat, Antiphona. Unus autem ex illis, ut vidit quod mundátus est, regréssus est cum magna voce magníficans Deum, allelúja.

DOMINICA XIV. post Pentecosten.

Oratio.

CUstódi, Dómine, quæsumus, Ecclésiam tuam propitiatióne perpétua: et quia sine te lábitur humána mortálitas, tuis semper auxíliis et abstrahátur a nóxiis, et ad salutária dirigátur. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 6.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nemo potest duóbus dóminis servíre. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Episc.

Lib. 2. de Serm. Domini in monte, cap. 14.

NEmo potest duóbus dóminis servíre. Ad hanc ipsam intentiónem referéndum est, quod consequénter expónit, dicens: Aut enim unum ódio habébit, et álterum díliget: aut álterum patiétur, et álterum contémnet. Quæ verba diligénter considerànda sunt: nam, qui sint duo dómini, deínceps osténdit, cum dicit: Non potéstis Deo servíre, et mammónæ. Mammóna apud Hebræos divítiæ appellári dicúntur. Cóngruit et Púnicum nomen: nam lucrum Púnice mammon dícitur.

Lectio viii.

SEd qui servit mammónæ, illi útique servit, qui rebus istis terrénis mérito suæ perversitátis præpósitus, magistrátus hujus sæculi a Dómino dicitur. Aut enim unum ódio habébit homo, et álterum díliget, idest Deum; aut álterum patiétur, et álterum contémnet. Patiétur enim durum et perniciósum dóminum quisquis servit mammónæ; sua enim cupiditáte implicátus, súbditur diábolo, et non eum díligit. Quis enim est, qui díligat

diábolum? Sed tamen pátitur. Lectio ix.

I Deo, inquit, dico vobis, non habére solicitúdinem ánimæ vestræ quid edátis, neque córpori vestro quid induátis: ne forte, quamvis jam supérflua non quærántur, propter ipsa necessária cor duplicétur, et ad ipsa conquiréndа, nostra detorqueátur inténtio, cum áliquid quasi misericórditer operámur: id est, ut cum consúlere alícui vidéri vólumus, nostrum emoluméntum ibi pótius, quam illíus utilitátem attendámus, et ídeo nobis non videámur peccáre, quia non supérflua, sed necessária sunt, quæ cónsequi vólumus. Te Deum laudámus. 15.

Ad Bened. Aña. Nolíte sollíciti esse, dicéntes: Quid manducábimus, aut quid bibémus? scit enim Pater vester, quid vobis necésse sit, allelúja.

Ad Magnificat, Antiphona. Quærite primum regnum Dei et justítiam ejus, et hæc ómnia adjiciéntur vobis, allel.

DOMINICA XV. post Pentecosten. Oratio.

Ecclésiam tuam, Dómine, miserátio continuáta mundet, et múniat: et quia sine te non potest salva consístere, tuo semper múnere gubernétur. Per Dñm.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap 7.

IN illo témpore: Ibat Jesus in civitátem, quæ vocátur Naim: et ibant cum eo discípuli ejus, et turba copiósa. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc. Serm. 44. de Verbis Domini, circa initium.

DE júvene illo resuscitáto gavísa est mater vídua: de homínibus in spíritu quotídie suscitátis gaudet mater Ecclésia. Ille quidem mórtuus erat córpore: illi autem mente. Illíus mors visíbilis, visibíliter plangebátur: illórum mors invisíbilis nec quærebátur, nec videbátur. Quæsívit ille, qui nóverat mórtuos. Ille solus nóverat mórtuos, qui póterat fácere vivos. Nisi enim ad mórtuos suscitándos venísset, Apóstolus non díceret: Surge, qui dormis, et exsúrge a mórtuis, et illuminábit te Christus.

Lectio viii.

TRes autem mórtuos invenímus a Dómino resuscitátos visibíliter, míllia invisibíliter. Quot autem mórtuos visibíliter suscitáverit, quis novit? Non enim ómnia, quæ fecit, scripta sunt. Joánnes hoc dixit: Multa ália fecit Jesus, quæ si scripta essent, árbitror totum mundum non posse libros cápere. Multi ergo sunt álii sine dúbio suscitáti, sed non tres frustra commemoráti. Dóminus enim noster Jesus Christus ea, quæ faciébat corporáliter, étiam spirituáliter volébat intélligi. Neque enim tantum

mirácula propter mirácula faciébat, sed ut illa, quæ faciébat, mira essent vidéntibus, vera essent intelligéntibus. Lectio ix.

QUemádmodum qui videt lítteras in códice óptime scripto, et non novit légere, laudat quidem antiquárii manum, admírans ápicum pulchritúdinem, sed quid sibi velint, quid índicent illi ápices, nescit, et est óculis laudátor, mente non cógnitor. Alius autem et laudat artificium, et capit intelléctum: ille útique, qui non solum vidére, quod commúne est ómnibus, potest, sed étiam légere: quod, qui non dídicit, non potest. Ita qui vidérunt Christi mirácula, et non intellexérunt quid sibi vellent, et quid intelligéntibus quodámmodo innúerent, miráti sunt tantum, quia facta sunt: álii vero et facta miráti, et intelléeta assecúti. Tales nos in schola Christi esse debémus.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Bened. Aña. Ibat Jesus in civitátem, quæ vocátur Naim: et ecce defúnctus efferebátur fílius únicus matris suæ.

Ad Magnificat, Antiphona Prophéta magnus surréxit in nobis, et quia Deus visitávit plebem suam.

DOMINICA XVI. post Pentecosten. Oratio.

TUa nos, quæsumus Dómine, grátia semper et prævéniat et sequátur: ac bonis opéribus júgiter præstet esse inténtos. Per Dñm.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 14.

IN illo témpore: Cum intráret Jesus in domum cujúsdam príncipis Pharisæórum sábbato manducáre panem, et ipsi observábant eum. Et ecce homo quidam hydrópicus erat ante illum. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 7. in Lucæ cap. 14.

CUrátur hydrópicus, in quo fluxus carnis exúberans áuimæ gravábat officia, spíritus exstinguébat ardórem. Deínde docétur humílitas, dum in illo convívio nuptiáli appeténtia loci superióris arcétur: cleménter tamen, ut persuásio humanitátis asperitátem coercitiónis exclúderet, rátio profíceret ad persuasiónis efféctum, et corréctio emendáret afféctum. Huic quasi próximo límine humánitas copulátur: quæ ita Domínicæ senténtiæ definitióne distínguitur, si in páuperes et débiles conferátur: nam hospitálem esse remuneratúris, afféctus avarítiæ est. Lectio viii.

POstrémo jam quasi emérítæ milítiæ viro contemnendárum stipéndium præscríbitur facultátum; quod neque ille, qui stúdiis inténtus inferióribus possessiónes sibi terrénas coémit, regnum

cœli possit adipísci, cum Dóminus dicat : Vende ómnia tua, et séquere me; nec ille, qui emit boves, cum Eliséus occíderit, et pópulo divíserit quos habébat : et ille, qui duxit uxórem, cógitet, quæ mundi sunt, non quæ Dei. Non quo conjúgium reprehendátur, sed quia ad majórem honórem vocétur intégritas: quóniam múlier innúpta, et vídua cógitat quæ sunt Dñi, ut sit sancta córpore et spíritu. Lectio ix.

Sed ut in grátiam, ut supra cum víduis, ita nunc étiam cum conjúgibus revertámur, non refúgimus opiniónem, quam sequúntur plerique, ut tria génera hóminum a consórtio maguæ illíus cœnæ æstimémus exclúdi, Gentílium, Judæórum, Hæreticórum. Et ídeo Apóstolus avarítiam dicit esse fugiéndam : ne impedíti more Gentíli, iuiquitáte, malítia, impudicítia, avarítia, ad regnum Christi perveníre nequeámus. Omnis enim immúndus, aut avárus, quod est idolórum sérvitus, non habet hæreditátem in regno Christi et Dei. Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Cum intráret Jesus in domum cujúsdam Príncipis Pharisæórum sábbato manducáre panem, ecce homo quidam hydrópicus erat ante illum, ipse vero apprehénsum sanávit eum, ac dimísit.

Ad Magn. Aña. Cum vocátus fúeris ad núptias, recúmbe in novíssimo loco, ut dicat tibi, qui te invitávit : Amíce, ascénde supérius; et erit tibi glória coram simul discumbéntibus, allelúja.

DOMINICA XVII. post Pentecosten.

Oratio.

DA, quæsumus, Dómine, pópulo tuo diabólica vitáre contágia, et te solum Deum pura mente sectári. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 22.

IN illo témpore : Accessérunt ad Jesum Pharisæi, et interrogávit eum unus ex eis Legis doctor tentans eum: Magíster, quod est mandátum magnum in Lege? Et réliqua.

Homilía S. Joánnis Chrysost. Homilia. 72. in Matthæum.

SAdducæis confúsis, Pharisæi rursus aggrediúntur : cumque quiéscere oportéret, decertáre voluérunt, et Legis perítiam profiténtem præmíttuut, non díscere, sed tentáre cupiéntes; ac ita intérrogant : Quodnam primum mandátum in Lege sit. Nam cum primum illud sit, Díliges Dóminum Deum tuum; putántes causas sibi allatúrum ad mandátum hoc corrigéndum, áliquid addéndo, quóniam Deum se faciébat; hoc modo intérrogant. Quid ígitur Christus? Ut osténdat idcírco ad hæc eos devenísse, quia nulla in

eis esset cháritas, sed invídiæ livóre tabéscerent: Díliges, inquit, Dóminum Deum tuum: hoc primum, et magnum mandátum est. Secúndum autem símile huic: Díliges próximum tuum sicut teípsum. Lectio viii.

QUamóbrem símile est huic? quóniam hoc illud indúcit, et ab illo rursus munítur. Quicúmque enim male agit, ódio habet lucem, et non venit ad lucem. Et rursus: Dixit insípiens in corde suo: Non est Deus. Deínde séquitur: Corrúpti sunt, et abomínábiles facti sunt in stúdiis suis. Et íterum: Radix ómnium malórum avarítia est: quam quidam appeténtes, erravérunt a fide. Et, Qui díligit me, mandáta mea servábit: quorum caput et radix est, Díliges Dnm Deum tuum, et próximum tuum sicut teípsum. Lectio ix.

SI ergo dilígere Deum, dilígere próximum est: (nam si díligis me, o Petre, inquit, pasce oves meas) si étiam diléctio próximi facit, ut mandáta custódias, mérito, ait, in his totam Legem et Prophétas pendére. Et quemádmodum in superióribus, cum de resurrectióne interrogarétur, plus dócuit, quam tentántes petébant: sic in hoc loco de primo interrogátus mandáto, secúndum étiam non valde quam primum inférius sponte áttulit, secúndum enim est primo símile. Ita occúlte insinuávit, ódio illos ad quæréndum incitári. Cháritas enim, inquit, non æmulátur.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Magíster, quod est mandátum magnum in Lege? Ait illi Jesus: Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, allelúja.

Ad Magnificat, Antiphona. Quid vobis vidétur de Christo? cujus fílius est? Dicunt ei omnes: David. Dicit eis Jesus: Quómodo David in spíritu vocat eum Dóminum, dicens: Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis?

DOMINICA XVIII. post Pentecosten.

Oratio.

DIrigat corda nostra, quæsumus Dómine, tuæ miseratiónis operátio: quia tibi sine te placére non póssumus. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 9.

IN illo témpore: Ascéndens Jesus in navículam, transfretávit, et venit in civitátem suam. Et réliqua.

Homilía S. Petri Chrysólogi. Sermone 50.

CHristum in humánis áctibus divína gessísse mystéria, et in rebus visibílibus invisibília exercuísse negótia, léctio hodiérna monstrávit. Ascéndit, inquit, in

navículam, et transfretávit, et venit in civitátem suam. Nonne ipse est, qui fugátis flúctibus, maris profúnda nudávit, ut Israelíticus pópulus inter stupéntes undas sicco vestígio velut móntium cóncava pertransíret? Nonne hic est, qui Petri pédibus marínos vórtices inclinávit, ut iter líquidum humánis gréssibus sólidum præbéret obséquium?

Lectio viii.

ET quid est, quod ipse sibi sic maris dénegat servitútem, ut brevíssimi lacus tránsitum sub mercéde náutica transfretáret? Ascéndit, inquit, in navículam, et transfretávit. Et quid mirum, fratres? Christus venit suscípere infirmitátes nostras, et suas nobis conférre virtútes: humána quærere, præstáre divína: accípere injúrias, réddere dignitátes: ferre tædia, reférre sanitátes; quia médicus, qui non fert infirmitátes, curáre nescit; et qui non fúerit cum infirmo infirmátus, infirmo non potest conférre sanitátem.

Lectio ix.

CHristus ergo, si in suis mansísset virtútibus, commúne cum homínibus nil habéret; et nisi implésset carnis órdinem, carnis in illo esset otiósa suscéptio. Ascéndit, inquit, in navículam, et transfretávit, et venit in civitátem suam. Creátor rerum, orbis Dóminus, pósteaquam se propter nos nostra angustávit in carne, cœpit habére humánam pátriam, cœpit civitátis Judáicæ esse civis, paréntes habére cœpit, paréntum ómnium ipse parens: ut invitáret amor, attráheret cháritas, vincíret afféctio, suadéret humánitas, quos fugárat dominátio, metus dispérserat, fécerat vis potestátis extórres.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Bened. Aña. Dixit Dñus paralytico: Confide fili, remittúntur tibi peccáta tua.

Ad Magnificat, Antiphona. Tulit ergo paralyticus lectum suum, in quo jacébat, magníficans Deum: et omnis plebs, ut vidit, dedit laudem Deo.

DOMINICA XIX.

post Pentecosten. Oratio.

OMnípotens, et miséricors Deus, univérsa nobis adversántia propitiátus exclúde: ut mente et córpore páriter expedíti, quæ tua sunt, líberis méntibus exsequámur. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 22.

IN illo témpore: Loquebátur Jesus princípibus sacerdótum, et Pharisæis in parábolis, dicens: Símile factum est regnum cælórum hómini regi, qui fecit núptias fílio suo. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.
Homilia 39. in Evangel.
post init.

SÆpe jam me dixísse mémini, quod plerúmque in sancto Evangélio regnum cælórum præsens Ecclésia nominátur: congregátio quippe justórum, regnum cælórum dícitur. Quia enim per Prophétam Dóminus dicit: Cælum mihi sedes est: et Sálomon ait: Anima justi sedes sapiéntiæ. Paulus étiam dicit Christum Dei virtútem, et Dei sapiéntiam; aliquándo collígere debémus, quia si Deus sapiéntia, ánima autem justi, sedes sapiéntiæ; dum cælum dícitur sedes Dei, cælum ergo est ánima justi. Hinc per Psalmístam de sanctis prædicatóribus dícitur: Cæli enárrant glóriam Dei.

Lectio viii.

REgnum ergo cælórum est Ecclésia justórum: quia dum eórum corda in terra nil ámbiunt, per hoc quod ad supérna suspírant, jam in eis Dóminus quasi in cæléstibus regnat. Dicátur ergo: Símile est regnum cælórum hómini regi, qui fecit núptias filio suo. Jam intélligit cháritas vestra, quis est iste rex regis filii pater; ille nimírum, cui Psalmísta ait: Deus judícium tuum Regi da, et justítiam tuam filio Regis. Qui fecit núptias filio suo. Tunc enim Deus Pater Deo Fílio suo núptias fecit, quando hunc in útero Vírginis humánæ natúræ conjúnxit, quando Deum ante sæcula fieri vóluit hóminem in fine sæculórum.

Lectio ix.

SEd quia ex duábus persónis fieri solet ista nuptiális conjúnctio, absit hoc ab intelléctibus nostris, ut persónam Dei, et hóminis Redemptóris nostri Jesu Christi, ex duábus persónis credámus unítam. Ex duábus quippe, atque in duábus hunc natúris exsístere dícimus; sed ex duábus persónis compósitum credi, ut nefas, vitámus. Apértius ergo, atque secúrius dici potest, quia in hoc Pater Regi Fílio núptias fecit, quo ei per incarnatiónis mystérium sanctam Ecclésiam sociávit. Uterus autem genitrícis Vírginis, hujus sponsi thálamus fuit. Unde et Psalmísta dicit: In sole pósuit tabernáculum suum, et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Dícite invitátis: Ecce prándium meum parávi, veníte ad núptias, allelúja.

Ad Magnificat, Antiphona. Intrávit autem Rex, ut vidéret discumbéntes, et vidit ibi hóminem non vestítum veste nuptiáli, et ait illi: Amíce, quómodo huc intrásti, non habens vestem nuptiálem?

DOMINICA XX. post Pentecosten. Oratio.

LArgíre, quæsumus Dómine, fidélibus tuis indulgéntiam placátus, et pacem; ut páriter ab ómnibus mundéntur offénsis, et secúra tibi mente desérviant. Per Dóminum nostrum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 4.

IN illo témpore: Erat quidam régulus, cujus fílius infirmabátur Capharnaum. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ. Homilia 28. in Evang.

LEctio sancti Evangélii, quam modo fratres, audístis, expositióne non índiget: sed ne hanc táciti præteriísse videámur, exhortándo pótius, quam exponéndo in ea áliquid loquámur. Hoc autem nobis solúmmodo de expositióne vídeo esse requiréndum, cur is, qui ad salútem filio peténdam vénerat, audívit: Nisi signa, et prodígia vidéritis, non créditis. Qui enim salútem filio quærébat, procul dúbio credébat; neque enim ab eo quæreret salútem, quem non créderet Salvatórem. Quare ergo dícitur: Nisi signa, et prodígia vidéritis, non créditis: qui ante crédidit, quam signa vidéret?

Lectio viii.

SEd mementóte, quid pétiit, et apérte cognoscétis, quia in fide dubitávit. Popóscit namque ut descénderet, et sanáret fílium ejus. Corporálem ergo præséntiam Dómini quærébat, qui per spíritum nusquam déerat. Minus ítaque in illum crédidit, quem non putávit posse salútem dare, nisi præsens esset et córpore. Si enim perfécte credidísset, proculdúbio sciret, quia non esset locus, ubi non esset Deus.

Lectio ix.

EX magna ergo parte diffísus est, qui virtútem non dedit majestáti, sed præséntiæ corporáli. Salútem ítaque filio pétiit, et tamen in fide dubitávit: quia eum, ad quem vénerat, et poténtem ad curándum crédidit, et tamen moriénti filio esse abséntem putávit. Sed Dóminus, qui rogátur, ut vadat, quia non desit, ubi invitátur, índicat: solo jussu salútem réddidit, qui voluntáte ómnia creávit.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Erat quidam régulus, cujus fílius infirmabátur Capharnaum, hic cum audísset, quod Jesus veníret in Galilæam, rogábat eum, ut sanáret filium ejus.

Ad Magnificat, Antiphona. Cognóvit autem pater, quia illa hora erat, in qua dixit Jesus: Fílius tuus vivit; et crédidit ipse, et domus ejus tota.

DOMINICA XXI.
post Pentecosten.
Oratio.

FAmíliam tuam, quæsumus, Dómine, contínua pietáte custódi: ut a cunctis adversitátibus te protegénte sit líbera, et in bonis áctibus tuo nómini sit devóta. Per Dóminum nostrum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 18.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Assimilátum est regnum cælórum hómini regi, qui vóluit ratiónem pónere cum servis suis. Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 3. Comment. in c. 18. Matthæi.

FAmiliáre est Syris, et máxime Palæstínis, ad omnem sermónem suum parábolas júngere: ut quod per simplex præcéptum tenéri ab auditóribus non potest, per similitúdinem exémplaque teneátur. Præcépit ítaque Dóminus Petro sub comparatióne regis, et dómini, et servi, qui débitor decem míllium talentórum a dómino rogans véniam impetráverat, ut ipse quoque dimíttat consérvis suis minóra peccántibus. Si enim ille rex, et Dóminus servo debitóri decem míllia talentórum tam fácile dimísit; quanto magis servi consérvis suis debent minóra dimíttere?

Lectio viii.

QUod ut maniféstius fiat, dicámus sub exémplo. Si quis nostrum commíserit adultérium, homicídium, sacrilégium: majóra crímina decem míllium talentórum rogántibus dimittúntur, si et ipsi dimíttant minóra peccántibus. Sin autem ob factam contuméliam simus implacábiles, et propter amárum verbum pérpetes habeámus discórdias; nonne nobis vidémur recte redigéndi in cárcerem, et sub exémplo óperis nostri hoc ágere, ut majórum nobis delictórum vénia non relaxétur?

Lectio ix.

SIc et Pater meus cæléstis fáciet vobis, si non remiséritis unusquísque fratri suo de córdibus vestris. Formidolósa senténtia, si juxta nostram mentem senténtia Dei fléctitur, atque mutátur: si parva frátribus non dimíttimus, magna nobis a Deo non dimitténtur. Et quia potest unusquísque dícere: Nihil hábeo contra eum, ipse novit, habet Deum júdicem: non mihi curæ est quid velit ágere, ego ignóvi ei, confírmat senténtiam suam, et omnem simulatiónem fictæ pacis evértit, dicens: Si non remiséritis unusquísque fratri suo de córdibus vestris.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Dixit autem dóminus servo: Redde quod debes. Prócí-

dens autem servus ille rogábat eum, dicens: Patiéntiam habe in me, et ómnia reddam tibi.

Ad Magníficat, Antiphona. Serve nequam, omne débitum dimísi tibi, quóniam rogásti me: nonne ergo opórtuit et te miseréri consérvi tui, sicut et ego tui misértus sum? allelúja.

DOMINICA XXII.

post Pentecosten. Oratio.

DEus, refúgium nostrum et virtus: adésto piis Ecclésiæ tuæ précibus, auctor ipse pietátis, et præsta; ut quod fidéliter pétimus, efficáciter consequámur. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 22.

IN illo témpore: Abeúntes Pharisæi, consílium iniérunt, ut cáperent Jesum in sermóne. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

In Comment. in Matth. Can. 23.

FRequénter Pharisæi commovéntur, et occasiónem insimulándi eum habére ex prætéritis non possunt. Cádere enim vítium in gesta ejus, et dicta non póterat: sed de malítiæ afféctu in omnem se inquisitiónem reperiúndæ accusatiónis exténdunt. Namque a sæculi vítiis, atque a superstitiónibus humanárum religiónum, univérsos ad spem regni cæléstis vocábat. Igitur an violáret sæculi potestátem, de propósitæ interrogatiónis conditióne pertéutant, an vidélicet reddi tribútum Cæsari oportéret.

Lectio viii.

QUi intérna cogitatiónum secréta cognóscens (Deus enim nihil eórum, quæ intra hóminem sunt abscónsa, non speculátur) afférri sibi denárium jussit, et quæsívit cujus et inscríptio esset, et forma. Pharisæi respondérunt: Cæsaris eam esse. Quibus ait: Cæsari redhibénda esse, quæ Cæsaris sunt: Deo autem reddénda esse, quæ Dei sunt. O plenam miráculi responsiónem, et perféctam dicti cæléstis absolutiónem! Ita ómnia inter contémptum sæculi, et contumélianı lædéndi Cæsaris temperávit, ut curis ómnibus, et offíciis humánis devótas Deo mentes absólveret, cum Cæsari, quæ ejus essent, reddénda decérnit.

Lectio ix.

SI enim nihil ejus penes nos resséderit, conditióne reddéndi ei, quæ sua sunt, non tenébimur. Porro autem si rebus illíus incubámus, si jure potestátis ejus útimur, et nos tamquam mercenários aliéni patrimónii procuratióni subjícimus; extra querélam injúriæ est, Cæsari redhibéri quod Cæsaris est; Deo autem, quæ ejus sunt própria, réddere non oportére, corpus, ánimam, voluntátem.

Ab eo enim hæc profécta, atque aucta retinémus: proínde condígnum est, ut ei se totum reddant, cui debére se récolunt et orígi-nem., et proféctum.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Magíster, scimus quia verax es, et viam Dei in veritáte doces, allelúja.

Ad Magnificat, Antiphona. Réddite ergo, quæ sunt Cæsaris, Cæsari: et quæ sunt Dei, Deo, allelúja.

Si sequens Dominica fuerit ultima post Pentec. ejus loco ponitur xxiv. ut infra. 274. et Officium hujus Dominicæ ponitur in Sabbato præcedenti non impedito Festo ix. Lect. alioquin Feria vi. vel alia similiter non impedita, prout dicitur in rubrica Dominicæ post Oct. Epiph.

DOMINICA XXIII. post Pentecosten. Oratio.

ABsólve, quæsumus Dómine, tuórum delícta populórum: ut a peccatórum néxibus, quæ pro nostra fragilitáte contráximus, tua benignitáte liberémur. Per Dóminum nostrum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 9.

IN illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, ecce princeps unus accéssit, et adorábat eum, dicens: Dómine, filia mea modo defúncta est. Et réliqua.

Homil. S. Hierónymi Presb. Lib. 1. Comment. in c. 9. Matthæi.

OCtávum signum est, in quo princeps suscitári póstulat filiam suam, nolens de mystério veræ circumcisiónis exclúdi: sed subíntrat múlier sánguine fluens, et octávo sanátur loco: ut príncipis filia de hoc exclúsa número, véniat ad nonum, juxta illud, quod in Psalmis dícitur: Æthiópia prævéniet manus ejus Deo: et, Cum intráverit plenitúdo Géntium, tunc omnis Israel salvus fiet.

Lectio viii.

ET ecce múlier, quæ sánguinis fluxum patiebátur duódecim annis, accéssit retro, et tétigit fimbriam vestiménti ejus. In Evangélio secúndum Lucam scríbitur, quod príncipis filia duódecim annos habéret ætátis. Nota ergo, quod eo témpore hæc múlier, idest, Géntium pópulus cœperit ægrotáre, quo genus Judæórum credíderat. Nisi enim ex comparatióne virtútum, vítium non osténditur.

Lectio ix.

HÆc autem múlier sánguine fluens, non in domo, non in urbe accédit ad Dñm, quia juxta legem úrbibus excludebátur; sed in itínere ambulánte Dño; ut dum pergit ad áliam, ália curarétur. Unde dicunt et Apóstoli: Vobis quidem oportébat prædicári verbum Dei: sed quóniam vos judicástis

indígnos salúte, transgrédimur ad Gentes.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Dicébat enim intra se: Si tetígero fimbriam vestiménti ejus tantum, salva ero.

Ad Magnificat, Antiphona. At Jesus convérsus, et videns eam, dixit: Confide filia, fides tua te salvam fecit, allelúja.

Dominicæ post Pentec. non possunt esse pauciores viginti tribus, neque plures viginti octo. Cum autem fuerint plures viginti quatuor, tunc post xxiii. Dominicam resumuntur quæ eo anno superfuerunt post Epiph. quoad Orationem, Homiliam, et Antiphonas ad Benedictus, et Magnificat hoc ordine.

Si Dominicæ post Pentecosten fuerint xxv., Dominica xxiv. post Pentecosten erit, quæ est vi. post Epiph.

Si fuerint xxvi, Dominica xxiv. erit quæ est v. post Epiph., et xxv. quæ est vi.

Si fuerint xxvii., Dominica xxiv. erit, quæ est iv. post Epiph., xxv. erit v., et xxvi. erit vi.

Si fuerint xxviii., Dominica xxiv. erit, quæ est iii. post Epiph., xxv. erit iv., et xxvi. erit v., et xxvii. erit vi. et ultimo loco semper ponitur, quæ seq. hic in ordine xxiv.

DOMINICA III. quæ superfuit post Epiphaniam.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, infirmitátem nostram propítius réspice; atque ad protegéndum nos déxteram tuæ majestátis exténde. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 8.

In illo témpore: Cum descendísset Jesus de monte, secútæ sunt eum turbæ multæ; et ecce leprósus véniens, adorábat eum. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 1. Comment. in c. 8. Matthæi.

De monte Dño descendénte, occúrrunt turbæ, quia ad altióra ascéndere non valuérunt. Et primus ei occúrrit leprósus: nondum enim póterat cum lepra tam multíplicem in monte Salvatóris audíre sermónem. Et notándum, quod hic primus speciáliter curátus sit: secúndo, puer centuriónis: tértio, socrus Petri fébriens in Caphárnaum: quarto loco, qui obláti sunt ei a dæmónio vexáti, quorum spíritus verbo ejiciébat, quando et omnes male habéntes curávit.

Lectio viii.

Et ecce leprósus véniens adorábat eum, dicens. Recte post prædicatiónem, atque doctrínam signi offértur occásio, ut per virtútem miráculi, prætéritus apud audiéntes sermo firmétur: Dómine, si vis, potes me mundáre. Qui voluntátem rogat, de virtúte non dú-

bitat. Et exténdens Jesus manum tétigit eum, dicens: Volo, mundáre. Extendénte manum Dómino, statim lepra fugit. Simúlque considera, quam húmilis, et sine jactántia respónsio. Ille díxerat: Si vis: Dóminus respóndit, Volo. Ille præmíserat: Potes me mundáre: Dóminus jungit, et dicit: Mundáre. Non ergo, ut pleríque Latinórum putant, jungéndum est, et legéndum, Volo mundáre: sed separátim, ut primum dicat, Volo; deínde ímperet: Mundáre.

Lectio ix.

ET ait illi Jesus: Vide, némini díxeris. Et revéra quid erat necésse, ut sermóne jactáret, quod córpore præferébat? Sed vade, osténde te sacerdóti. Várias ob causas mittit eum ad sacerdótem: primum propter humilitátem, ut sacerdótibus deférre honórem videátur. Erat enim lege præcéptum, ut qui mundáti fúerant a lepra, offérrent múnera sacerdótibus. Deínde ut mundátum vidéntes leprósum, aut créderent Salvatóri, aut non créderent: si créderent, salvaréntur: si non créderent, inexcusábiles forent. Et simul ne, quod in eo sæpíssime criminabántur, legē viderétur infríngere. Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Aña. Cum descendísset Jesus de monte, ecce leprósus véniens adorábat eum, dicens: Dómine si vis, potes me mundáre, et exténdens manum, tétigit eum, dicens: Volo, mundáre.

Ad Magnificat, Aña. Dómine, si vis, potes me mundáre: et ait Jesus: Volo, mundáre.

DOMINICA IV.

quæ superfuit post Epiphaniam. Oratio.

DEus, qui nos in tantis perículis constitútos, pro humána scis fragilitáte non posse subsístere: da nobis salútem mentis, et córporis; ut ea, quæ pro peccátis nostris pátimur, te adjuvánte vincámus. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 8.

IN illo témpore: Ascendénte Jesu in navículam, secúti sunt eum discípuli ejus; et ecce motus magnus factus est in mari, ita ut navícula operirétur flúctibus, ipse vero dormiébat. Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 1. Comm. in c. 8. Matth.

QUintum signum fecit, quando ascéndens navem de Caphárnaum, ventis imperávit, et mari. Sextum quando in regióne Gerasenórum dedit potestátem dæmónibus in porcos. Séptimum, quando ingrédiens civitátem suam, paralyticum secúndum curávit in léctulo. Primus enim paralyticus est puer Centuriónis.

Lectio viii.

IPse vero dormiébat, et accessérunt ad eum, et

suscitavérunt eum, dicéntes: Dómine, salva nos. Hujus signi typum in Jona légimus, quando céteris periclitántibus, ipse secúrus est, et dormit, et suscitátur: et império, ac sacraménto passiónis suæ líberat suscitántes. Tunc surgens imperávit ventis, et mari. Ex hoc loco intellígimus, quod omnes creatúræ séntiant Creatórem. Quas enim increpávit, et quibus imperávit, séntiunt imperántem; non erróre hæreticórum, qui ómnia putant animántia, sed majestáte conditóris, quæ apud nos insensibília, illi sensibília sunt. Lectio ix.

POrro hómines miráti sunt, dicéntes: Qualis est hic, quia venti, et mare obédiunt ei? Non discípuli, sed nautæ, et céteri, qui in navi erant, mirabántur. Sin autem quis contentióse volúerit, eos, qui mirabántur, fuísse discípulos: respondébimus; recte hómines appellátos, qui necdum nóverant poténtiam Salvatóris.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Ascendénte Jesu in navículam, ecce motus magnus factus est in mari, et suscitavérunt eum discípuli ejus, dicéntes: Dómine, salva nos, perímus.

Ad Magnificat, Antiphona. Dómine, salva nos, perímus: ímpera, et fac Deus tranquillitátem.

DOMINICA V.

quæ superfuit post Epiphaniam. Oratio.

FAmíliam tuam, quæsumus, Dómine, contínua pietáte custódi: ut quæ in sola spe grátiæ cæléstis innítitur, tua semper protectióne muniátur. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 13.

IN illo témpore: Dixit Jesus turbis parábolam hanc: Símile factum est regnum cælórum hómini, qui seminávit bonum semen in agro suo. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc. Lib. Quæst. Evang. in Matth. cap. 11. tom. 4.

CUm negligéntius ágerent præpósiti Ecclésiæ, aut cum dormitiónem mortis accíperent Apóstoli, venit diábolus, et superseminávit eos, quos malos fílios Dóminus interpretátur. Sed quæritur, utrum hærétici sint, an male vivéntes cathólici? Possunt enim dici fílii mali étiam hærétici, quia ex eódem Evangélii sémine, et Christi nómine procreáti, pravis opiniónibus ad falsa dógmata convertúntur.

Lectio viii.

SEd quod dicit eos in médio trítici seminátos, quasi videntur illi significári, qui uníus communiónis sunt. Verúmtamen quóniam Dóminus agrum ipsum, non Ecclésiam, sed hunc mun-

dum interpretátus est, bene intelligúntur hærétici, quia non societáte uníus Ecclésiæ, vel uníus fidei, sed societáte solíus nóminis Christiáni in hoc mundo permiscéntur bonis. At illi, qui in eádem fide mali sunt, pálea pótius, quam zizánia reputántur, quia pálea étiam fundaméntum ipsum habet cum fruménto, radicémque commúnem. Lectio ix.

IN illa plane sagéna, qua concludúntur et mali, et boni pisces, non absúrde mali cathólici intelligúntur. Aliud est enim mare, quod magis mundum istum signíficat; áliud sagéna, quæ uníus fidei, vel uníus Ecclésiæ communiónem vidétur osténdere. Inter hæréticos, et malos cathólicos hoc ínterest, quod hærétici falsa credunt: illi autem vera credéntes, non vivunt ita ut credunt.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Dómine, nonne bonum semen semináisti in agro tuo? Unde ergo habet zizánia? et ait illis: Hoc fecit inimícus homo.

Ad Magnificat, Antiphona. Collígite primum zizánia, et alligáte ea in fascículos ad comburéndum: tríticum autem congregáte in hórreum meum, dicit Dóminus.

DOMINICA VI.
quæ superfuit post Epiphaniam.

Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus, ut semper rationabília meditántes, quæ tibi sunt plácita, et dictis exsequámur, et factis. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 13.

IN illo témpore: Dixit Jesus turbis parábolam hanc: Símile est regnum cælórum grano sinápis, quod accípiens homo seminávit in agro suo. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 2. Comment. in c. 13. Matthæi.

REgnum cælórum, prædicátio Evangélii est, et notítia Scripturárum, quæ ducit ad vitam, et de qua dícitur ad Judæos: Auferétur a vobis regnum Dei et dábitur Genti faciénti fructus ejus. Símile est ergo hujuscémodi regnum grano sinápis, quod accípiens homo seminávit in agro suo. Homo, qui séminat in agro suo, a plerísque Salvátor intellígitur, quod in ánimis credéntium séminet: ab áliis ipse homo séminans in agro suo, hoc est in semetípso, et in corde suo.

Lectio viii.

QUis est iste, qui séminat, nisi sensus noster et ánimus, qui suscípiens granum prædicatiónis, et fovens seméntem, humóre fidei facit in agro sui péctoris

pullulare? Prædicátio Evangélii mínima est ómnibus disciplínis. Ad primam quippe doctrínam, fidem non habet veritátis, hóminem Deum, Christum mórtuum, et scándalum crucis prædicans. Confer hujuscémodi doctrínam dogmátibus Philosophórum, et libris eórum, et splendóri eloquéntiæ, et compositióni sermónum; et vidébis, quanto minor sit céteris semínibus seméntis Evangélii.

Lectio ix.

SEd illa cum créverint, nihil mordax, nihil vívidum, nihil vitále demónstrant; sed totum fláccidum marcidúmque, et mollítum ebúllit in ólera et in herbas, quæ cito aréscunt, et córruunt. Hæc autem prædicátio, quæ parva videbátur in princípio, cum vel in ánima credéntis, vel in toto mundo sata fúerit, non exsúrgit in ólera, sed crescit in árborem: ita ut vólucres cæli (quas vel ánimas credéntium, vel fortitúdines Dei servítio mancipátas, sentíre debémus) véniant, et hábitent in ramis ejus. Ramos puto Evangélicæ árboris, quæ de grano sinápis créverit, dógmatum esse diversitátes, in quibus supradictárum vólucrum unaquæque requiéscit.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Símile est regnum cælórum grano sinápis, quod mínimum est ómnibus semínibus: cum autem créverit, majus est ómnibus oléribus.

Ad Magnificat, Antiphona. Símile est regnum cælórum ferménto, quod accéptum múlier abscóndit in farínæ satis tribus, donec fermentátum est totum.

DOMINICA XXIV.
ultima post Pentecosten.

Oratio.

EXcita, quæsumus Dómine, tuórum fidélium voluntátes: ut divíni óperis fructum propénsius exsequéntes, pietátis tuæ remédia majóra percípiant. Per Dóminum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 24.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum vidéritis abominatiónem desolatiónis, quæ dicta est a Daniéle Prophéta, stantem in loco sancto: qui legit, intélligat. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 4. Comment. in c. 24. Matthæi.

QUando ad intelligéntiam provocámur, mysticum monstrátur esse, quod dictum est. Légimus autem in Daniéle hoc modo: Et in dimídio hebdómadis auferétur sacrificium, et libámina: et in templo abominátio desolatiónum erit usque ad consummatiónem témporis, et consummátio dábitur super solitúdinem.

De hoc et Apóstolus lóquitur, quod homo iniquitátis, et adversárius elevándus sit contra omne, quod dícitur Deus, et cólitur; ita ut áudeat stare in templo Dei, et osténdere quod ipse sit Deus: cujus advéntus secúndum operatiónem sátanæ déstruat eos, et ad Dei solitúdinem rédigat, qui se suscéperint.

Lectio viii.

POtest autem simplíciter aut de Antichrísto áccipi, aut de imágine Cæsaris, quam Pilátus pósuit in templo, aut de Adriáni equéstri státua, quæ in ipso sancto Sanctórum loco, usque in præséntem diem stetit. Abominátio quoque secúndum véterem scriptúram idólum nuncupátur, et idcírco ádditur, desolatiónis, quod in desoláto templo, atque destrúcto idólum pósitum sit.

Lectio ix.

ABominátio desolatiónis intélligi potest et omne dogma pervérsum: quod cum vidérimus stare in loco sancto, hoc est in Ecclésia, et se osténdere Deum, debémus fúgere de Judæa ad montes, hoc est, dimíssa occidénte líttera, et Judáica pravitáte, appropinquáre móntibus ætérnis, de quibus illúminat mirabíliter Deus, et esse in tecto et in dómate, quo non possint igníta diáboli jácula pervenire: nec descéndere, et tóllere áliquid de domo conversatiónis prístinæ, nec quærere, quæ retrórsum sunt: sed magis sérere in agro spirituálium scripturárum, ut fructus capiámus ex eo: nec tóllere álteram túnicam, quam Apóstoli habére prohibéntur.

℟ Deum laudámus. 15.

Ad Benedictus, Antiphona. Cum vidéritis abominatiónem desolatiónis, quæ dicta est a Daniéle Prophéta, stantem in loco sancto: qui legit, intélligat.

Ad Magnificat, Antiphona. Amen dico vobis, quia non præteríbit generátio hæc, donec ómnia fiant: cælum, et terra transíbunt, verba autem mea non transíbunt, dicit Dóminus.

PROPRIUM
SANCTORUM.

DIE XXIX. AUGUSTI.
In Decollatione S. Joannis Baptistæ. Duplex.
Ad primas Vesp. Aña. Heródes enim. cum reliq. de Laudib. ut infr. 280. Psalm. Dixit Dñus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ult. Psalm. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.
Capitulum. Jac. 1.
Beátus vir, qui suffert tentatiónem; quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.
Hymnus.
Deus tuórum mílitum
Sors, et coróna, præmiũ,
Laudes canéntes Mártyris
Absólve nexu críminis.
Hic nempe mundi gáudia,
Et blanda fráudum pábula
Imbúta felle députans,
Pervénit ad cæléstia.
Pœnas cucúrrit fórtiter,
Et sústulit viríliter,
Fundénsque pro te sánguinẽ,
Ætérna dona póssidet.
Ob hoc precátu súpplici
Te póscimus piíssime:
In hoc triúmpho Mártyris
Dimítte noxam sérvulis.
Laus, et perénnis glória
Patri sit, atque Fílio,
Sancto simul Paráclito
In sempitérna sæcula. Amen.
℣. Glória, et honóre coronásti eum Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Ad Magnificat, Antiphona. Misso Heródes spiculatóre, præcépit amputári caput Joánnis in cárcere: quo audíto, discípuli ejus venérunt, et tulérunt corpus ejus, et posuérunt illud in monuménto. Oratio.
Sancti Joánnis Baptístæ, præcursóris, et mártyris tui, quæsumus, Dómine, veneránda festívitas, salutáris auxílii nobis præstet efféctum. Qui vivis, et regnas, etc.
Deinde fit commem. S. Augustini, Antiphona. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Augustíne, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.
℟. Et osténdit illi regnum Dei. Oratio.
Adésto supplicatiónibus nostris, omnípotens Deus: et quibus fidúciam sperándæ pietátis indúlges, intercedénte beáto Augustíno Confessóre tuo, atque Pontífice, consuétæ misericórdiæ tríbue benígnus efféctum.
Postea S. Sabinæ martyr. Aña. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri

quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.
℟. Inténde, próspere procéde, et regna. Oratio.
DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula, étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ Sabínæ mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dñum.
Ad Matutinum, Invitator. Hymnus, Añæ, Psal. et ℣. Nocturn. dicuntur de Commuuī unius Martyris. xxi.
In primo Nocturno.
Incipit Jeremías Prophéta.
Lectio i. Cap. 1.
VErba Jeremíæ filii Helcíæ, de sacerdótibus, qui fuérunt in Anathoth, in terra Bénjamin. Quod factum est verbum Dómini ad eum in diébus Josíæ filii Amon regis Juda, in tertiodécimo anno regni ejus. Et factum est in diébus Jóakim filii Josíæ regis Juda, usque ad consummatiónem undécimi anni Sedecíæ filii Josíæ regis Juda, usque ad transmigratiónem Jerúsalem, in mense quinto. Et factum est verbum Dómini ad me, dicens: Priúsquam te formárem in útero, novi te, et ántequam exíres de vulva, sanctificávi te, et Prophétam in Géntibus dedi te.
℟. Misit Heródes rex manus, ac ténuit Joánnem, et vinxit eum in cárcere, quia metuébat eum, propter Herodíadem; * Quam túlerat fratri suo Philíppo uxórem.
℣. Arguébat Heródem Joánnes propter Herodíadem. Quam túlerat. Lectio ii.
ET dixi, A, a, a, Dómine Deus: ecce néscio loqui, quia puer ego sum. Et dixit Dóminus ad me: Noli dícere: Puer sum: quóniam ad ómnia quæ mittam te, ibis; et univérsa quæcúmque mandávero tibi, loquéris. Ne tímeas a fácie eórum, quia tecum ego sum, ut éruam te, dicit Dóminus. Et misit Dóminus manum suam, et tétigit os meum; et dixit Dóminus ad me: Ecce dedi verba mea in ore tuo: ecce constítui te hódie super Gentes, et super regna, ut evéllas, et déstruas, et dispérdas, et díssipes, et ædífices, et plantes.
℟. Joánnes Baptísta arguébat Heródem, * Propter Herodiádem, quam túlerat fratri suo vivénti uxórem.
℣. Misso Heródes spiculatóre, præcépit amputári caput Joánnis in cárcere. Propter.
Lectio iii.
TU ergo accínge lumbos tuos, et surge, et lóquere ad eos ómnia, quæ ego præcípio tibi. Ne formídes a fácie eórum: nec enim timére te fáciam vultum eórum. Ego quippe dedi te hódie in civitátem munítam,

et in colúmnam férream, et in murum æreum, super omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, et sacerdótibus, et pópulo terræ. Et bellábunt advérsum te, et non prævalébunt, quia ego tecum sum, ait Dóminus, ut líberem te.

℟. Puéllæ saltánti imperávit mater: * Nihil áliud petas, nisi caput Joánnis. * Et contristátus est rex propter jusjurándum, et propter simul discumbéntes.

℣. Ait puélla matri suæ: Quid petam? at illa ait. Nihil. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Ambrósii Epísc. de Virgínibus.

Lib. 3. post init. Lectio iv.

QUóniam beáti Joánnis Baptístæ non strictim prætereúnda est recordátio, ínterest, ut quis, et a quibus, et quam ob causam, quo modo, et quo témpore sit occísus, advértere debeámus. Ab adúlteris justus occíditur, et a reis in júdicem capitális scéleris pœna convértitur. Deínde præmium saltatrícis, mors est Prophétæ. Postrémo (quod étiam omnes bárbari horrére consuevérunt) inter épulas, atque convívia consummándæ crudelitátis proféctur edíctum: et a convívio ad cárcerem, de cárcere ad convívium ferális flagítii circumfértur obséquium. Quanta in uno facínore sunt crímina!

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et.

Lectio v.

QUis non, cum e convívio ad cárcerem cursári vidéret, putáret Prophétam jussum esse dimítti? Quis, inquam, cum audísset natálem esse Heródis, solémne convívium, puéllæ optiónem eligéndi quod vellet datam, missum ad Joánnem ob solutiónem non arbitrarétur? Quid crudelitáti cum delíciis? Quid cum funéribus voluptáti? Rápitur ad pœnam Prophéta conviváli témpore, conviváli præcépto, quo non cúperet vel absólvi: perímitur gládio, caput ejus affértur in disco. Hoc crudelitáti férculum debebátur, quo insatiáta épulis féritas vescerétur.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ab cæléstia regna. Et invéntus.

Lectio vi.

INtuére, rex acerbíssime, tuo spectácula digna convívio. Pórrige déxteram, ne quid sævítiæ tuæ desit, ut inter dígitos tuos rivi défluant sacri cruóris. Et

quóniam non exsaturári épulis fames, non restíngui póculis póuit inauditæ sævítiæ sitis, bibe sánguinem scaturiéntibus adhuc venis exsécti cápitis profluéntem. Cerne óculos in ipsa morte scéleris tui testes, aversántes conspéctum deliciárum. Claudúntur lúmina non tam mortis necessitáte, quam horróre luxúriæ. Os áureum illud exsángue, cujus senténtiam ferre non póteras, conticéscit, et adhuc timétur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Descendítque cum illo in fóveam: et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Glória Patri. Et dedit.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. Cap. 6.

IN illo témpore: Misit Heródes, ac ténuit Joánnem, et vinxit eum in cárcere propter Herodíadem uxórem Philíppi fratris sui, quia dúxerat eam. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Sermone 10. in novis Sermonibus.

CUm sanctum Evangélium legerétur, crudéle spectáculum ante óculos nostros constitútum est: caput sancti Joánnis in disco, ferális missus crudelitátis propter ódium veritátis. Puélla saltat, et sævit mater: et inter lascívias, et delícias conviväntium témere jurátur, et ímpie quod jurátur, implétur. Factum est Joánni, quod ipse prædíxerat. De Dño enim Jesu Christo díxerat: illum opórtet créscere, me autem mínui. Iste minútus est in cápite, ille crevit in cruce. Odium pépérit véritas. Non pótuit æquo ánimo tolerári, quod homo Dei sanctus monébat: qui útique salútem eórum quærébat, quos sic monébat. Respondérunt illi mala pro bonis.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine: * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et.

Lectio viii.

QUid enim ille díceret, nisi quo plenus erat? Et quid illi respondérent, nisi quo pleni erant? Ille tríticum seminávit, sed spinas invénit. Dicébat regi: Non licet tibi habére uxórem fratris tui. Vincébat enim regem libído: tenébat apud se prohíbitam uxórem fratris sui. Sed eum tamen sic libébat, ut non sævíret. Honorábat eum, a quo verum audiébat: sed múlier detestábilis ódium concipiébat, quod aliquándo dato témpore páreret. Quando

autem parturiébat, péperit filiam, filiam saltántem.

℣. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et. Glória Patri. Et corónam.

Pro S. Sabina mart. Lectio ix.

SAbína múlier Románа, Valentíni viri claríssimi uxor, a Seráphia vírgine Christiánæ fidei præcéptis institúta, post sanctæ vírginis martyrium colléctas ejus relíquias piis exséquiis sepelívit. Quæ propter eam causam paulo post Adriáno Imperatóre comprehénsa Elpídio júdici sístitur. Cui is: Tu ne illa Sabína et génere, et matrimónio nobilíssima? At illa, Sum, inquit: sed Dño meo Jesu Christo grátias ago, qui me intercessióne Seráphiæ fámulæ suæ, e dæmonum potestáte liberávit. Quam várie tentátam, ut propósitum mutáret, cum a fidei constántia movére non posset, Præféctus, pronuntiáta senténtia quod deos contémneret, cápitis damnávit. Ejus corpus a Christiánis in eódem sepúlchro cónditum est, in quo ipsa magístram fidei suæ Seráphiam posúerat.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES, et per Horas, Aña.

HEródes enim ténuit, et ligávit Joánnem, et pósuit in cárcerem propter Herodiádem.

Psalm. Dóminus regnávit. cum reliquis. 16.

Antiphona. Dómine mi rex, da mihi in disco caput Joánnis Baptístæ.

Aña. Puéllæ saltánti imperávit mater: Nihil áliud petas, nisi caput Joánnis.

Antiphona. Arguébat Heródem Joánnes propter Herodíadem, quam túlerat fratri suo Philíppo uxórem.

Antiphona. Da mihi in disco caput Joánnis Baptístæ: et contristátus est rex propter jusjurándum.

Capitulum. Jac. 1.

BEátus vir, qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

INvícte Martyr, únicum
Patris secútus Fílium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cæléstibus.

Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílue,
Arcens mali contágium,
Vitæ repéllens tædium.

Solúta sunt jam víncula
Tui sacráti córporis:
Nos solve vinclis sæculi
Dono supérni Núminis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Bened. Aña. Misso Heródes spiculatóre, præcépit amputári caput Joánnis in cárcere : quo audíto, discípuli ejus venérunt, et tulérunt corpus ejus, et posuérunt illud in monuménto. Oratio.

SAncti Joánnis Baptístæ præcursóris, et mártyris tui, quæsumus Dómine, veneránda festívitas, salutáris auxílii nobis præstet efféctum. Qui vivis, et regnas, etc.

Pro comm. S. Sabinæ, Aña. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio. Deus, qui inter cétera. ut supra. 277.

Ad Tertiam, Antiphona. Dómine mi rex.

Capitulum. Beátus vir. 280.

℟. breve. Glória et honóre, * Coronásti eum Dómine. Glória et honóre. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum Coronásti. Glória Patri. Glória et honóre. ℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Antiphona. Puéllæ saltánti.

Capitulum. Eccli. 15.

CIbávit illum pane vitæ, et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum Dóminus Deus noster.

℟. breve. Posuísti Dómine, * Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo.

℟. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonam, Antiphona. Da mihi in disco.

Capitulum. Eccli. 39.

JUstus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟. breve. Magna est glória ejus * In salutári tuo. Magna est. ℣. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum. In salutári. Glória Patri. Magna.

℣. Justus ut palma florébit.

℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Vesperas, Antiphona. Heródes enim. cum reliq. de Laudibus. 280. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ultimi Psalm Crédidi, propter. 121.

Cap. et Hymn. ut supra in i. Vesp. 276.

℣. Justus ut palma florébit.

℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Aña ad Magnificat. Misit Rex incrédulus minístros detestábiles, et amputári jussit caput Joánnis Baptístæ.

Oratio, ut supra.

DIE XXX. AUGUSTI.

In festo S. Rosæ a S. Maria Virgin. Limanæ, Duplex. Omn. de Comm. Virg. præter ea quæ sequuntur.

Oratio.

Bonórum ómnium largítor omnípotens Deus, qui beátam Rosam cæléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis, ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur. Qui tecum vivit, et regnat in unitáte.

Postea fit commemor. Sanctorum Martyr. Felicis, et Adaucti, Aña. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi.

℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Majestátem tuam, Dómine, súpplices exorámus: ut sicut nos júgiter Sanctórum tuórum commemoratióne lætíficas, ita semper supplicatióne deféndas. Per Dóminum nostrum.

Lect. i. Noct. de Script. occur.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Primus Américæ Meridionális flos sanctitátis virgo Rosa, Christiánis paréntibus Limæ progénita, mox ab incunábulis cláruit futúræ sanctimóniæ indíciis: nam vultus infántis mirabíliter in rosæ effígiem transfigurátus, huic nómini occasiónem dedit: cui póstea Virgo Deípara cognómen adjécit, jubens vocári deínceps Rosam a sancta María. Quinquénnis votum perpétuæ virginitátis emísit. Adúltior, ne a paréntibus ad núptias cogerétur, clam síbimet venustíssimam cápitis cæsáriem præscídit. Jejúniis supra humánum modum addícta, íntegras Quadragésimas transégit pane ábstinens, ac diétim solis quinque gránulis mali cítrini víctitans.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Habitu tértii Ordinis sancti Domínici assúmpto, prístinas vitæ austeritátes duplicávit: oblóngo asperrimóque cilício sparsim minúsculas acus innéxuit: sub velo corónam densis acúleis intrórsus obarmátam intérdiu noctúque gestávit. Sanctæ Catharínæ Senénsis árdua premens vestígia, caténa férrea, tríplici nexu circumdúcta, lumbos cinxit. Léctulum sibi e truncis nodósis compósuit, horúmque vácuas commissúras fragmínibus testárum implévit. Céllulam sibi angustíssimam struxit in extrémo horti ángulo, ubi cæléstium contemplatióni dédita, crebris disciplínis, inédia, vigíliis corpúsculum exténuans, at spíritu vegetáta, larvas dæmonum, frequénti certá-

mine victrix, impávide protrívit ac superávit.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ.

℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lectio vi.

Ægritúdinum torméntis, domesticórum insúltibus, linguárum mórsibus dire agitáta, nondum satis pro mérito se afflígi querebátur. Per quíndecim annos ad plúsculas horas desolatióne spíritus et ariditáte misérrime contabéscens, forti ánimo tulit agónes omni morte amarióres. Exínde cœpit supérnis abundáre delíciis, illustrári visiónibus, colliquéscere Seráphicis ardóribus. Angelo tutelári, sanctæ Catharínæ Senénsi, Vírgini Deíparæ inter assíduas apparitiónes mire familiáris, a Christo has voces audíre méruit: Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto. Dénique Sponsi hujus Paradíso felíciter invéctam, plurimísque ante et post óbitum miráculis corúscam, Clemens décimus Póntifex Máximus sanctárum Vírginum catálogo ritu solémni adscrípsit.

℟. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur.

Glória Patri. Afferéntur.

In iii. Noct. Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Símile erit regnum cælórum. de Communi Virginum. xci.

Pro Ss. Felice et Adaucto Martyribus. Lectio ix.

Felix, Diocletiáno, et Maximiáno Imperatóribus propter suscéptam Christi religiónem comprehénsus, in Serápidis templum addúctus est. Cui sacrificáre cum juberétur, os simulácri cónspuit. Quo facto statim ærea státua córruit. Quod cum íterum ac tértio in æde Mercúrii, Dianæque factum esset, impietátis et mágicæ artis accusátus, equúleo torquétur. Mox ad secúndum ab Urbe lápidem via Ostiénsi dúcitur, ut secúri feriétur. Cui inter viam oblátus quidam Christiánus, cum Felícem agnóscens ad martyrium duci vidéret: Ego quoque, clara voce, inquit, eádem, qua iste, lege vivo; ego eúndem Jesum Christum colo. Itaque Felícem osculátus, cum eo secúri percútitur tértio Kaléndas Septémbris: cujus nomen cum ignótum esset Christiánis, is Adáucti nómine nobilitátus est, quod sancto mártyri Felíci adáuctus sit ad corónam.

Te Deum laudámus. 15.

In Laud. fit commem. de Ss. Felice et Adaucto mart. Aña. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.
Oratio. Majestátem tuam. ut supra. 282.
In ii. Vesperis fit a Cap. de S. Raymundo Nonnato cum commemoratione S. Rosæ.

DIE XXXI. AUGUSTI.

In festo S. Raymundi Nonnati Confess. Duplex.
Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter sequentia.
In Hymno. Iste Conféssor. mutatur tertius versus. Orat.

DEus, qui in liberándis fidélibus tuis ab impiórum captivitáte, beátum Raymúndum Confessórem tuum mirábilem effecísti: ejus nobis intercessióne concéde, ut a peccatórum vínculis absolúti, quæ tibi sunt plácita, líberis méntibus exsequámur. Per Dóminum.

Pro commem. S. Rosæ Limanæ virginis, Aña. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Oratio. Bonórum ómnium. ut supra. 282.
In primo Nocturno, Lect. Beátus vir, qui invéntus est. ut in Communi Confess. non Pontificis. lxxv.
In ii. Nocturno. Lectio iv.

RAymúndus, Nonnátus cognoménto dictus, quia præter commúnem natúræ legem e mórtuæ matris dissécto látere in lucem edúctus fuit, Portélli in Catalónia piis et nobílibus paréntibus ortus, ab ipsa infántia futúræ sanctitátis indícia dedit. Nam puerília oblectaménta, mundíque illécebras réspuens, ita pietáti óperam dabat, ut omnes in púero adúltam virtútem admiraréntur. Crescénte vero ætáte, litterárum stúdiis incúbuit: sed mox jubénte patre vitam ruri agens, sacéllum sancti Nicolái in Portélli fínibus situm crebro adíbat, ut sacram Deíparæ imáginem, quæ in eo summa fidélium veneratióne étiam nunc cólitur, visitáret. Ibi effúsus in preces, ipsam Dei paréntem, ut se in fílium adoptáre, viámque salútis, ac sciéntiam Sanctórum edocére dignarétur, eníxe deprecabátur.
℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

NEc défuit votis ejus benigníssima Virgo: ab ipsa enim intelléxit gratíssimum sibi fore, si Religiónem sub título de Mercéde seu de Misericórdia Redemptiónis Captivórum (ea suggerénte) nuper fundátam, ingrederétur. Qua monitióne percépta, Barcinónam statim proféctus, illud tam præcellén-

tis erga próximum charitátis institútum ampléxus est. Regulári ígitur milítiæ adscríptus, virginitátem, quam pridem beátæ Vírgini consecráverat, perpétuo cóluit, ceterísque virtútibus enítuit, charitáte præsértim erga Christiános, qui sub potestáte Paganórum míseram in captivitáte vitam degébant. Hos ut redímeret, in Africam missus, cum jam multos a servitúte liberásset, ne consúmpta pecúnia, áliis item in próximo abnegándæ fidei discrímine constitútis deésset, se ipsum pígnori dedit: sed cum ardentíssimo salútis animárum desidério succénsus, plures Mahometános suis conciónibus ad Christum convérteret, in arctam custódiam a bárbaris conjéctus, varísque supplíciis cruciátus, mox lábiis perforátis, et sera férrea cláusis, crudéle martyrium diu sustínuit.
℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

OB hæc et ália fórtiter gesta, sanctitátis ejus fama longe latéque diffúsa est: qua permótus Gregórius nonus, in amplíssimum sanctæ Románæ Ecclésiæ Cardinálium collégium Raymúndum adscrípsit: sed vir Dei in ea dignitáte ab omni pompa abhórrens, religiósæ humilitátis tenacíssimus semper fuit. Romam vero pergens, statim ac Cardónam pervénit, extrémo morbo conféctus, Ecclesiásticis Sacraméntis muníri summis précibus postulávit. Cumque morbus ingravésceret, et sacérdos diútius tardáret, Angelórum ministério, sub spécie Religiosórum sui Ordinis apparéntium salutári viático reféctus fuit. Quo sumpto, et grátiis Deo peráctis, migrávit ad Dñm Dñica última Augústi anno millésimo ducentésimo quadragésimo. Mórtui corpus, cum circa locum sepultúræ conténtio orta esset, arcæ inclúsum, et mulæ cæcæ impósitum, ad sacéllum sancti Nicolái Dei nutu delátum fuit, ut ibi tumularétur, ubi prima jécerat sanctióris vitæ fundaménta. Illic constrúcto sui Ordinis cœnóbio, a confluéntibus voti causa ex univérsa Catalónia fidélibus pópulis honorátur, váriis miráculis, et signis gloriósus.
℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.
℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.
Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Hom. S. Gregorii Papæ in Evang. Sint lumbi vestri præcíncti. ut in Commumi Conf. non Pontif. lxxii.

In ii. Vesperis fit commemor. S. Ægidii, et Ss. duodecim Fratrum martyrum.

FESTA SEPTEMBRIS.

Prima die non impedita dicitur Officium defunctorum.

DIE I. SEPTEMBRIS.

S. Ægidii Abbatis.

Aña. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

℣. Amávit eum Dñs, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Intercéssio nos, quæsumus Dómine, beáti Ægídii Abbátis comméndet: ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit commemoratio Ss. duodecim Fratrum martyrum, Antiph. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

Fratérna nos, Dómine, Mártyrum tuórum coróna lætíficet: quæ et fidei nostræ præbeat increménta virtútum, et multíplici nos suffrágio consolétur. Per Dñm.

Lectio iii.

Ægídius Atheniénsis, régiæ stirpis, a prima ætáte divínis lítteris, et charitátis officiis ita déditus fuit, ut nihil prætérea curáre viderétur. Itaque paréntibus mórtuis, totum patrimónium in páuperes erogávit: quin étiam túnicam éxuit, ut ægrótum egéntem tégeret, qua ille indútus statim conváluit. Sed multis deínceps clárior miráculis timens sui nóminis celebritátem, Arelátem ad beátum Cæsárium conténdit: a quo post biénnium discédens, secéssit in erémum: ubi diútius herbárum radícibus, et cervæ lacte, quæ statis ad eum horis veniébat, admirábili sanctitáte vixit. Quæ cerva, insequéntibus quodam die cánibus régiis, cum in antrum Ægídii refugísset, Gálliæ regem impúlit, ut ab eo summis précibus péteret, ut in loco spelúncæ monastérium éxstrui pateréstur. Cujus administratiónem, flagitánte rege, invítus suscépit; eóque múnere áliquot annis prudénter piéque gesto, migrávit in cælum.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudib. pro comm. Ss. duodecim Fratrum martyr. Antiph. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére; multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Orat. Fratérna nos. ut sup.

DIE II. SEPTEMBRIS.

In festo S. Stephani Hungariæ Regis Confess. Semid.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis, præter

ea, quæ hic ponuntur.

In Hymno Vesperarum et Matutini dicatur: Hac die lætus méruit suprémos Laudis honóres.

Oratio.

Concéde, quæsumus, Ecclésiæ tuæ omnípotens Deus: ut beátum Stéphanum Confessórem túum, quem regnántem in terris propagatórem hábuit, propugnatórem habére mereátur gloriósum in cælis. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scr.occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Stéphanus in Hungáriam Christi fidem, et régium nomen invéxit, régia coróna a Románo Pontífice impetráta, ejúsque jussu in regem inúnctus, regnum Sedi Apostólicæ óbtulit; vária pietátis domicília Romæ, Jerosólymis, Constantinópoli, in Hungária Archiepiscopátum Strigoniénsem, Episcopátus decem, admirábili religióne et munificéntia fundávit. Par in páuperes amor, et liberálitas, quos véluti Christum ipsum compléctens, néminem a se mœréntem ac vácuum umquam dimísit; quin ad eórum inópiam sublevándam amplíssimis facultátibus erogátis, domésticam quoque supelléctilem exímia benignitáte frequénter distríbuit: suis ínsuper mánibus laváre páuperum pedes, noctu solus et ignótus nosocomía frequentáre, decumbéntibus inservíre, ac cétera charitátis offícia exhibére consuévit: quarum virtútum mérito illíus déxtera, resolúto cétero córpore, incorrúpta permánsit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Orándi stúdio noctes pene totas ducébat insómnes, atque in cæléstium rerum contemplatióne defíxus, intérdum extra sensus raptus sublímis in áëra ferri visus fuit. Perduéllium conspiratiónes, ac validórum hóstium ímpetus, miro prorsus modo, non semel oratiónis præsídio evitávit. Suscéptum ex Ghiséllа Bavárica sancti Henríci Imperatóris soróre, quam sibi matrimónio júnxerat, Emerícum fílium, tanta morum disciplína, talíque pietáte enutrívit, quantum ejus póstea sánctitas declarávit. Regni vero negótia ita dispósuit, ut accítis úndique prudentíssimis ac sanctíssimis viris, nihil umquam sine illórum consílio molirétur. Humíllimis ínterim précibus in cínere et cilício Deum déprecans, ut univérsum Hungáriæ regnum, ántequam e vita migráret, Cathólicum vidére mererétur. Vere propter ingens dilatándæ fídei stúdium, illíus Gentis Apóstolus nuncupátus, facta a Románo Pontífice ipsi posterísque régibus

præferéndæ Crucis potestáte. ℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

DEi Genitrícem, quam ardentíssime venerabátur, amplíssimo in ejus honórem constrúcto templo, Hungáriæ Patrónam instítuit, ab eádem vicíssim Vírgine recéptus in cælum ipso suæ Assumptiónis die, quem Húngari e sancti Regis institúto magnæ Dñæ diem appéllant. Sacrum ejus corpus suavíssimo fragrans odóre, liquóre cælésti scatens, inter multa et vária mirácula, Románi Pontíficis jussu, nobiliórem in locum translátum est, atque honorificéntius cónditum. Ejus autem festum Innocéntius undécimus Póntifex Máximus quarto nonas Septémbris, ob insígnem victóriam ab exércitu Leopóldi primi Romanórum elécti Imperatóris, et Hungáriæ Regis eádem die in Budæ expugnatióne, ope divína, e Turcis reportátam, celebrándum instítuit. ℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ lócutus est ei Deus, et dixit ad eum: ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longínquam accípere sibi regnum, et revérti. Et réliqua.

Homilía S. Ambrósii Epísc.

Lib. 8. in Luc. 19.

BOnus ordo, ut vocatúrus Gentes, et Judæos jussúrus intérfici, qui noluérunt regnáre super se Christum, hanc præmítteret comparatiónem, ne dicerétur: Nihil déderat pópulo Judæórum, unde póterat mélior fieri? ut quid ab eo, qui nihil recépit, exígitur? Non médiocris ista est mna: quam supra múlier Evangélica, quia non invéuit, lucérnam accéndit, lúmine quærit admóto, gratulátur invéntam. ℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse. Lectio viii.

DEnique ex una decem mnas álius fecit, álius quinque. Fortásse iste morália habet, quia quinque sunt córporis sensus: ille duplícia, idest, mystica legis et morália probitátis. Unde et Matthæus quinque

talénta, et duo talénta pósuit; in quinque taléntis, ut sint morália; in duóbus utrúmque, mysticum atque morále. Ita quod número inférius, re ubérius.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

ET hic póssumus decem mnas, decem verba intellígere, idest, Legis doctrínam: quinque autem mnas, magistéria disciplínæ. Sed legisperítum in ómnibus volo esse perféctum. Non enim in sermóne, sed in virtúte est regnum Dei. Bene autem quia de Judæis dicit, duo soli multiplicátam pecúniam déferunt; non útique æris, sed dispensatiónis usúris. Alia est enim pecúniæ fœnebris, ália doctrínæ cæléstis usúra. Te Deum laudámus. 15.

DIE V. SEPTEMBRIS.

In festo S. Laurentii Justiniani Epis. et Conf. Semidupl.

Omnia de Communi Conf. Pontificis, præter sequentia.

In Hymno. Iste Confessor. mutatur iii. versus, et dicatur, Hac die lætus méruit suprémos Laudis honóres. Oratio.

DA, quæsumus, omnípotens Deus, ut beáti Lauréntii Confessóris tui atque Pontíficis veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat, et salútem. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

LAuréntius ex illústri Justinianórum família Venétiis natus, exímiam vel puer morum gravitátem præsétulit. Exácta inter pietátis officia adolescéntia, ad castum Verbi et ánimæ connúbium a divína Sapiéntia invitátus, de religiósæ vitæ institúto capesséndo deliberáre cœpit. Novæ ítaque milítiæ clam prolúdens, præter álias córporis afflictatiónes super nudos cubábat ásseres, sedénsque velut árbiter hinc inter sæculi blandiménta, paratásque a matre núptias, illinc claustráles inter austeritátes, óculis in Christi patiéntis crucem convérsis: Tu (inquit) es Dñe spes mea, ibi posuísti certíssimum refúgium tuum, ad Canonicórum sancti Geórgii in Alga Congregatiónem convolávit, ubi novis excogitátis cruciátibus ácrius in se ipsum, véluti in hostem infensíssimum, instáurans bellum, nullam ádeo sibi oblectatiónem indulgébat, ut ne in doméstícum umquam hortum, nec in patérnam quidem domum (nisi cum moriénti matri extréma pietátis officia siccis óculis persólvit), exínde intráverit. Par erat obediéntiæ, mansuetúdinis, ac præcípue humilitátis stúdium, cum abjectíssi-

ma quæque cœnóbii múnia sibi ultro desúmeret, celebérrima per urbis loca, non tam victum, quam ludíbria emendicáret, illatásque contumélias, ac calúmnias immótus ac silens perférret; assíduæ præsértim oratiónis subsídio, qua sæpe per mentis excéssum rapiebátur in Deum, tantóque cor ejus æstuábat ardóre, ut nutántes étiam sodáles ad perseverántiam, ac Jesu Christi amórem inflammáret.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus. Lectio v.

AB Eugénio quarto pátriæ Epíscopus designátus, quem magna contentióne honórem detrectáverat, majóri gessit cum laude: nam consuéta vivéndi ratióne nihil ádmodum immutáta, paupertátem, quam semper colúerat, in mensa, supelléctili, ac lecto perpétuo retínuit: módicam domi alébat famíliam, quod grandem álteram sibi esse díceret, páuperes Christi signíficans. Quacúmque adirétur hora, præsto ómnibus erat, patérna omnes charitáte allevábat, non rénuens vel ære se aliéno graváre, dum illórum ne inópiæ deésset; rogátus, qua spe id fáceret? Dómini mei, qui pro me dissólvere fácile póterit, respondébat. Spem autem non confúndere divína Providéntia subníssis inopináto subsídiis júgiter declarábat. Plura Vírginum monastéria constrúxit, quas étiam ad perfectióris vitæ rationem sua vigilántia compósuit. Matrónis a sæculi pompis, et ornátus vanitáte revocándis, Ecclesiásticæ disciplínæ, ac móribus reformándis maximópere stúduit; dignus sane, qui ab eódem Eugénio glória et decus Præsulum coram Cardinálibus vocarétur, et qui a Nicoláo quinto ejus successóre, translato e Gradénsi civitáte título, Primus Venetiárum Patriárcha renuntiarétur.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

LAcrymárum dono insignítus, Omnipoténti Deo placatiónis hóstiam quotídie offerébat: quod cum aliquándo nocte Domínicæ Nativitátis perágeret, Christum Jesum sub pulchérrimi infántis spécie vidére proméruit: tantúmque in eo erat commíssi gregis præsídium, ut cælitus aliquándo accéptum fúerit, Pontíficis sui intercessióne, ac méritis stetísse Rempúblicam. Prophetíæ spíritu afflátus, plura humánæ cognitióni prorsus impérvia prædíxit: morbos ac dæmones suis pré-

cibus sæpe fugávit: libros étiam cæléstem doctrínam ac pietátem spirántes, grammáticæ pene rudis, conscrípsit. Dénique cum lethálem incidísset in morbum, et commodiórem doméstici lectum seni, atque ægro parárent, aversátus ejúsmodi delícias, tamquam a duríssima moriéntis Dñi sui cruce plus nímio abhorréntes, consuéto in strámine se jussit depóni, et finem vitæ suæ adventáre prænóscens, sublátis in cælum óculis: Vénio (inquit) ad te, o bone Jesu; ac die octáva Januárii obdormívit in Dómino. Pretiósam ejus mortem testáti sunt Angélici concéntus, a Carthusiánis quibúsdam mónachis audíti; et sacrum cadáver per duos ultra menses inhumátum, suávi fragrans odóre, et rubescénte fácie, íntegrum atque incorrúptum; ac nova post mortem patráta mirácula: quibus permótus Alexánder octávus Póntifex Máximus, eum Sanctórum número adscrípsit; Innocéntius vero duodécimus quintam Septémbris diem, qua vir sanctus ad Pontifíciam primo Cáthedrā fúerat evéctus, celebrándo illíus festo assignávit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evangel. Homo péregre. ut in eodem Communi. Iv.

DIE VIII. SEPTEMBRIS.

In Nativitate B. M. Virginis.

Duplex secundæ Classis.

Ad Vesperas, Antiphona. Natívitas gloriósæ vírginis. cum reliq. de Laudibus. 295.

Psalm. consueti de S. Maria, ut in ejus Off. parvo. cxxxvii.

Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus. Ave maris stella.

℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis.

℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Ad Magn. Antiph. Gloriósæ vírginis Maríæ ortum dignissimum recolámus, quæ et genitrícis dignitátem obtínuit, et virginálem pudicítiam non amísit. Oratio.

FAmulis tuis, quæsumus Dómine, cæléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, Nativitátis ejus votíva solémnitas, pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum.

Ad Complet. et Horas diei, ac etiam per totam Oct. in fine Hymnor. dicitur: Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine. præterquam in Hymno. Ave maris stella.

Ad Matutinum, Invitator. Nativitátem vírginis Maríæ celebrémus: * Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.
Psal. Veníte, exultémus. 2.
Hymnus. Quem terra.
Aña, et Psalmi Nocturnor. ut in ejus Officio parvo. cxli.

In primo Nocturno.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.
Pater noster.
Absolutio. Exáudi Dómine.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Benedictióne perpétua.

Incípiunt Cántica Canticórum.

Lectio i. Cap. 1.

Osculétur me ósculo oris sui: quia melióra sunt úbera tua vino, fragrántia unguéntis óptimis. Oleum effúsum nomen tuum: ídeo adolescéntulæ dilexérunt te. Trahe me: post te currémus in odórem unguentórum tuórum. Introdúxit me rex in cellária sua: exultábimus et lætábimur in te, mémores úberum tuórum super vinum; recti díligunt te. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerúsalem, sicut tabernácula Cedar, sicut pelles Salomónis.
℟. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David: * Per quam salus mundi credéntibus appáruit, cujus vita gloriósa lucem dedit sæculo.
℣. Nativitátem beátæ Maríæ vírginis cum gáudio celebrémus. Per quam.
Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

Nolíte me consideráre, quod fusca sim, quia decolorávit me sol: filii matris meæ pugnavérunt contra me, posuérunt me custódem in víneis: víneam meam non custodívi. Indica mihi, quem díligit ánima mea, ubi pascas, ubi cúbes in merídie, ne vagári incípiam post greges sodálium tuórum. Si ignóras te, o pulchérrima inter mulíeres, egrédere et abi post vestígia gregum, et pasce hœdos tuos juxta tabernácula pastórum. Equitátui meo in cúrribus Pharaónis assimilávi te, amíca mea. Pulchræ sunt genæ tuæ sicut túrturis, collum tuum sicut monília.
℟. Beatíssimæ vírginis Maríæ Nativitátem devotíssime celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.
℣. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ vírginis devotíssime celebrémus. Ut.
Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

Murénulas áureas faciémus tibi vermiculátas argénto. Dum esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suum. Fascículus myrrhæ diléctus meus mihi, inter úbera mea commorábitur. Botrus Cypri diléctus meus mihi in víneis Engáddi. Ecce tu pulchra es, amíca mea: ecce tu pulchra es; óculi tui columbárum. Ecce tu pulcher es,

diľécte mi, et decórus. Léctulus noster flóridus: tigna domórum nostrárum cédrina, laqueária nostra cypréssina.
℟. Gloriósæ vírginis Mariæ ortum digníssimum recolámus: * Cujus Dóminus humilitátem respéxit, quæ Angelo nuntiánte concépit Salvatórem mundi.
℣. Beatíssimæ vírginis Maríæ Nativitátem devotíssime celebrémus. Cujus.
Glória Patri. Cujus.

In secundo Nocturno.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.
Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.
Serm. 18. de Sanctis, qui est 2. de Annunciatione Dominica.

Lectio iv.

ADest nobis, dilectíssimi, optátus dies beátæ ac venerábilis semper vírginis Maríæ; ídeo cum summa exultatióne gáudeat terra nostra, tantæ Vírginis illustráta natáli. Hæc est enim flos campi, de qua ortum est pretiósum lílium convállium, per cujus partum mutátur natúra protoplastórum, delétur et culpa. Præcísum est in ea illud Hevæ infelicitátis elógium, quo dícitur: In dolóre páries filios tuos: quia ista in lætítia Dóminum péperit.
℟. Natívitas gloriósæ vírginis Maríæ ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David, * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. ℣. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David. Cujus.
Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

HEva enim luxit, ista exultávit: Heva lácrymas, María gáudium in ventre portávit: quia illa peccatórem, ista édidit innocéntem. Mater géneris nostri pœnam íntulit mundo, Génitrix Dñi nostri salútem íntulit mundo. Auctrix peccáti Heva, auctrix mériti María. Heva occidéndo óbfuit, María vivificándo prófuit. Illa percússit, ista sanávit. Pro inobediéntia enim obediéntia commutátur, fides pro perfídia compensátur.
℟. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.
℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa.
Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

PLaudat nunc órganis María, et inter velóces artículos tympana puérperæ concrepent. Concinant lætántes chori, et alternántibus módulis dulcísona cármina misceántur. Audíte ígitur quemádmodum tympanístria nostra cantáverit. Ait enim: Magníficat ánima mea

Dóminum: et exultávit spíritus meus in Deo salutári meo. Quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Quia fecit mihi magna qui potens est. Causam ígitur invalescéntis erráti miráculum novi partus evícit, et Hevæ planctum Maríæ cantus exclúsit.

℟. Natívitas tua, Dei génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem, et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te. Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Pater noster.

Absol. A vínculis peccatórum. ℣. Jube domne benedícere. Bñ. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

Liber generatiónis Jesu Christi filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 1. Comment. in Matth. in initio.

In Isaía légimus: Generatiónem ejus quis enarrábit? Non ergo putémus Evangelístam Prophétæ esse contrárium, ut quod ille impossíbile dixit effátu, hic narráre incípiat; quia ibi de generatióne divinitátis, hic de incarnatióne est dictum. A carnálibus autem cœpit, ut per hóminem, Deum díscere incipiámus. Fílii David, filii Abraham. Ordo præpósterus, sed necessário commutátus. Si enim primum posuísset Abraham, et póstea David, rursus ei repeténdus fúerat Abraham, ut generatiónis séries texerétur.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit. Benedictio. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum.

Lectio viii.

Ideo autem céteris prætermíssis, horum filium nuncupávit, quia ad hos tantum est facta de Christo repromíssio. Ad Abraham: In sémine, inquit, tuo benedicéntur omnes Gentes, quod est Christus. Ad David: De fructu ventris tui ponam super sedem tuam. Judas autem génuit Phares et Zaram de Thamar. ¶ Notándum, in genealogía Salvatóris nullam sanctárum assúmi muliérum, sed eas, quas Scriptúra reprehéndit: ut qui propter peccatóres vénerat, de peccatóribus nascens, ómnium peccáta deléret. Unde et in

consequéntibus Ruth Moabítis pónitur, et Bethsabée uxor Uríæ.
℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.
℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. Quia. Glória Patri. Christus.
Benedictio. Ad societátem.
Pro S. Adriano mart. Lect. ix.

ADriánus jussu Maximiáni Imperatóris apud Nicomedíam pérsequens Christiános, cum sæpius eórum in fidei confessióne, et tormentórum perpessióne constántiam demirátus esset, vehementer ea re commótus, ad Christum sese convértit. Quamóbrem cum áliis vigínti tribus Christiánis conjéctus est in cárcerem, ubi eum vísitans Natalía uxor, quæ et ipsa ántea in Christum credíderat, ad martyrium incéndit. Itaque e custódia edúctus, támdiu flagéllis cæsus est, donec intestína difflúerent. Postrémo fractis crúribus, mánibus, pedibúsque præcísis, una cum multis áliis martyrii certámen felíciter absólvit.
Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,
et per Horas, Aña.

NAtívitas gloriósæ vírginis Maríæ, ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David.
Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.
Aña. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis, cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. Aña. Regáli ex progénie María exórta refúlget: cujus précibus nos adjuvári mente, et spíritu devotíssime póscimus.
Antiphona. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ.
Antiphona. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ celebrémus, ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.
Capitulum, Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.
Hymn. O gloriósa Vírginum.
℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis.
℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.
Ad Benedictus, Antiphona.
Nativitátem hodiérnam perpétuæ vírginis genitrícis Dei Maríæ solémniter celebrémus, qua celsitúdo throni procéssit, allelúja. Oratio.

FAmulis tuis, quæsumus, Dómine, cæléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, Nativitátis ejus votíva solémnitas,

pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit comm. S. Adriani mart. hoc loco tantum, Antiph. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti Adriáni mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum.

Ad Primam, in ℟. brev. dicitur ℣. Qui natus es de María vírgine. Et sic dicitur per totam Octav. etiam in Festis Sanctorum infra eam occ.

Ad Tertiam, Antipona. Natívitas est hódie.

Capit. Ab inítio. 295.

℟. breve. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie.
℣. Inténde, próspere procéde et regna. Et pulchritúdine. Glória Patri. Spécie tua.
℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam, Antiphona. Regáli ex progénie.

Capitulum. Eccli. 24.

ET sic in Sion firmáta sū, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. breve. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit.
℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit eam.
℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Antiphona. Cum jucunditáte.

Capitulum. Eccli. 24.

IN platéis sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. breve. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.
℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit eam.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Propterea benedíxit te Deus in ætérnum.

In secundis Vesperis omnia ut in primis. 291.

℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis.
℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Ad Magn. Antiph. Natívitas tua, Dei Génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem; et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.

Orátio. Fámulis tuis, quæsumus, ut supra. 295.

Et fit commemor. S. Gorgonii martyris, Antiphona. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem,

et a verbis impiórum non tímuit : fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dñe. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

SAnctus tuus, Dómine, Gorgónius sua nos intercessióne lætíficet, et pia fáciat solemnitáte gaudére. Per Dóminum nostrum.

D O M I N I C A

infra Octavam Nativitàtis beatæ Mariæ Virginis.

Officium de Sanctissimo Nomine ejusdem B. Mariæ V.

Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphona. Dum esset Rex. cum reliq. Antiphonis, et Psalmis ut in Off. parvo B. Mariæ. cxxxvii.

Capitulum. Ab inítio.

Hymnus. Ave maris stella.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnificat, Antiphona. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu : séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tui sancti Nóminis commemoratiónem. Oratio.

COncéde, quæsumus, omnípotens Deus, ut fidéles tui, qui sub sanctíssimæ vírginis Mariæ Nómine, et protectióne lætántur: ejus pia intercessióne, a cunctis malis liberéntur in terris, et ad gáudia ætérna perveníre mereántur in cælis. Per Dñum nostrum.

Deinde fit commemoratio Domínicæ occurrentis.

Ad Matutinum, Invitator. Sancta María Dei Génitrix virgo, * Intercéde pro nobis.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymn. Quem terra, pontus.

Antiphonæ, Psalmi et ℣. Nocturnorum, ut in Officio parvo B. Mariæ. cxli.

In primo Nocturno.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. Cap. 8. et 9.

EGo sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intérsum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum : arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilíngue detéstor. Meum est consílium et æquitas, mea est fortitúdo. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decérnunt. Per me príncipes ímperant, et poténtes decérnunt justítiam. Ego diligéntes me díligo, et qui mane vígilant ad me, invénient me.

℟. Sancta, et immaculáta virgínitas! quibus te láudibus éfferam, néscio: * Quia quem cæli cápere non póterant, tuo grémio contulísti.

℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia. Lectio ii.

MEcum sunt divítiæ, et glória, opes supérbæ

et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum répleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis, ántequam terra fíeret. Nondum erant abyssi, et ego jam concépta eram: necdum fontes aquárum erúperant: necdum montes gravi mole constíterant: ante colles ego parturiébar.
℟. Congratulámini mihi omnes, qui dilígitis Dñm, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum, et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus. Et.

Lectio iii.

Beátus homo, qui audit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino: qui autem in me peccáverit, lædet ánimam suam. Omnes, qui me odérunt, díligunt mortem. Sapiéntia ædificávit sibi domum, excídit colúmnas septem. Immolávit víctimas suas, míscuit vinum, et propósuit mensam suam. Misit ancíllas suas, ut vocárent ad arcem, et ad mœnia civitátis: si quis est párvulus, véniat ad me. Et insipiéntibus locúta est: Veníte, comédite panem meum, et bíbite vinum, quod míscui vobis.
℟. Beáta es, virgo María, quæ Dóminum portásti Creatórem mundi: * Genuísti, qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Genuísti.
Glória Patri. Genuísti.

In secundo Nocturno.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Ex Homil. 2. super Missus est circa finem. Lectio iv.

Et nomen, inquit, Vírginis María. Loquámur pauca et super hoc Nómine, quod interpretátum Maris Stella dícitur, et Matri vírgini valde convenienter aptátur. Ipsa namque aptíssime síderi comparátur. Quia sicut sine sui corruptióne sidus suum emíttit rádium, sic absque sui læsióne Virgo parturívit fílium. Nec síderi rádius suam mínuit claritátem, nec Vírgini fílius suam integritátem. Ipsa est ígitur nóbilis illa Stella ex Jacob orta, cujus rádius univérsum orbem illúminat; cujus splendor et præfúlget in supérnis, et ínferos pénetrat, terras étiam perlústrans, et calefáciens magis mentes, quam córpora, fovet virtútes, éxcoquit vítia. Ipsa, inquam, est præclára, et exímia Stel-

la super hoc mare magnum, et spatiósum necessário subleváta, micans méritis, illústrans exémplis.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans. Dedi.

Lectio v.

O Quisquis te intélligis in hujus sæculi proflúvio magis inter procéllas, et tempestátes fluctuáre, quam per terram ambuláre: ne avértas óculos a fulgóre hujus síderis, si non vis óbrui procéllis. Si insúrgant venti tentatiónum, si incúrras scópulos tribulatiónum, réspice Stellam, voca Maríam. Si jactáris supérbiæ undis, si ambitiónis, si detractiónis, si æmulatiónis, réspice Stellam, voca Maríam. Si iracúndia, aut avarítia, aut carnis illécebra navículam concússerit mentis, réspice ad Maríam. Si críminum immanitáte turbátus, consciéntiæ fœditáte confúsus, judícii horróre pertérritus, bárathro incípias absorbéri tristítiæ, desperatiónis abysso, cógita Maríam.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt eam.

Lectio vi.

IN perículis, in angústiis, in rebus dúbiis Maríam cógita, Maríam ínvoca. Non recédat ab ore, non recédat a corde: et ut ímpetres ejus oratiónis suffrágium, non déseras conversatiónis exémplum. Ipsam sequens non dévias; ipsam rogans non despéras; ipsam cógitans non erras: ipsa tenénte non córruis; ipsa protegénte non métuis; ipsa duce non fatigáris; ipsa propítia pérvenis; et sic in temetípso experíris, quam mérito dictum sit: Et nomen Vírginis María. Quod quidem venerábile Nomen, jamprídem in quibúsdam Christiáni Orbis pártibus speciáli ritu cultum, Innocéntius undécimus Románus Póntifex, ob insígnem victóriam sub ejúsdem vírginis Maríæ præsídio de immaníssimo Turcárum tyránno cervícibus pópuli Christiáni insultánte Viénnæ in Austria partam, et in perénne tanti benefícii monuméntum, in Ecclésia universáli síngulis annis Domínica infra Octávam Nativitátis beátæ vírginis Maríæ celebrári præcépit.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et. Glória Patri. Unguéntum.

In tertio Nocturno.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

IN illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen vírginis María. Et réliqua.

Homilía S. Petri Chrysólogi.

Serm. 142. de Annuntiat.

AUdístis hódie, fratres charíssimi, Angelum cum mulíere de hóminis reparatióne tractántem. Audístis agi, ut homo cúrsibus eísdem, quibus dilápsus fúerat ad mortem, redíret ad vitam. Agit, agit cum María Angelus de salúte, quia cum Heva ángelus égerat de ruína. Audístis Angelū de carnis nostræ limo templum divínæ majestátis arte ineffábili construéntem. Audístis in terris Deum, in cælis hóminem Sacraménto incomprehensíbili collocári. Audístis inaudíta ratióne in uno córpore Deum hominémque miscéri. Audístis frágilem nostræ carnis natúram ad portándam totam Deitátis glóriam, Angélica exhortatióne roborári.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Commemoratiónem. Quia.

Bñ. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum.

Lectio viii.

DEnique ne tanto pónderi cæléstis fábricæ in María subtílis nostri córporis aréna succúmberet, et in Vírgine totíus géneris humáni portatúra fructum virga ténuis frangerétur, fugatúra metum vox Angeli mox præcéssit, dicens: Ne tímeas, María. Ante causam dígnitas Vírginis annuntiátur ex Nómine. Nam María Hebræo sermóne, Latíne Dómina nuncupátur. Vocat ergo Angelus Dóminam, ut Dominatóris Genitrícem trepidátio déserat servitútis, quam nasci, et vocári Dóminam ipsa sui gérminis fecit, et impetrávit auctóritas. Ne tímeas, María, invenísti enim grátiam. Verum est, quia qui ínvenit grátiam, nescit timére: invenísti grátiam.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit. Glória Patri. Quia fecit.

Lectio ix. de Homilia Dominicæ occurrentis.

Si autem idem Officium juxta Rubricas Breviarii Rom.

transferendum sit, ix. Lectio sumatur eo anno ex Officio B. Mariæ in Sabbato Mensis Septembris. cxxxv.

Ad Laudes, et per Horas, Antiphona. **Dum esset Rex.** cum reliq. ut in Offic. S. Mariæ in Sabbato. cxxxiv.

Capitulum. **Ab inítio.**

Hymnus. **O gloriósa.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.** ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Antiphona. **Beáta es María, quæ credidísti: perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dño, allel.**

Oratio. **Concéde, quæsumus.** ut supra. 297.

Deinde fit commemoratio Dominicæ occurrentis.

Ad Horas, Antiphonæ, Capitula, et ℟℟. brevia, ut in Officio B. Mariæ in Sabbato.

In secundis Vesperis, omnia ut in primis. 297.

Ad Magnificat, Antiphona. **Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus.**

Oratio. **Concéde quæsumus.** ut supra. 297.

Et fit commemoratio Dominicæ occurrentis.

DIE IX. SEPTEMBRIS.

Secunda die infra Octavam Nativit. B. Mariæ V.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Serm. S. Augustíni Epísc.

Ex Sermone 18. de Sanctis, in medio. Lectio iv.

EXúltat María, et matrem se læta mirátur, et de Spíritu Sancto se peperísse gaudet: nec quia péperit innúpta, terrétur: sed quia genúerit, cum exultatióne mirátur. O fémina super féminas benedícta, quæ virum omníno non novit, et virum suo útero circúmdedit! Circúmdat virū María, Angelo fidem dando, quia Heva pérdidit virum, serpénti consentiéndo. O felix obediéntia! o insígnis grátia! quæ dum fidem humíliter dedit, cæli in se opíficem corporávit. Hinc proméruit glóriā, quam ipsa póstmodum auxit. Ecce, ait, ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

℟. Natívitas gloriósæ vírginis Maríæ ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda; clara ex stirpe David: * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. ℣. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David. Cujus. Lectio v.

O. Beáta María! quis tibi digne váleat jura gratiárum, ac laudum præcónia rependere, quæ singulári tuo assénsu mundo succurrísti pérdito? Quas tibi laudes fragílitas humáni géneris persólvat, quæ solo tuo commércio recuperándi áditum invénit? Accipe ítaque quascúmque exsíles, quascúmque méritis tuis ímpares gratiárū actiónes: et cum suscéperis vota, culpas nostras orándo excúsa. Admítte nostras preces intra sacrárium exauditiónis, et repórta nobis antídotum reconciliatiónis.

℟. Cum jucunditáte Nativi-

tátem beátæ Maríæ celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa. Lectio vi.

Sit per te excusábile, quod per te ingérimus: fiat impetrábile, quod fida mente póscimus. Accipe quod offérimus, redóna quod rogámus, excúsa quod timémus; quia tu es spes única peccatórum. Per te sperámus véniam delictórum, et in te, Beatíssima, nostrórum est expectátio præmiórum. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. ℟. Natívitas tua, Dei génitrix virgo, gáudium annuntiávit uuivérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te. Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

Liber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

De Homil. S. Hierón. Presb. Lib. 1. Comment. in Matth.

Jacob autem génuit Joseph. Hunc locum objécit nobis Juliánus Augústus de dissonántia Evangelistárum, cur Evangelísta Matthæus Joseph díxerit filium Jacob, et Lucas eum filium appellárit Heli: non intélligens consuetúdinem Scripturárum, quod alter secúndum natúram, alter secúndum legem ei pater sit. Scimus enim hoc per Móysen, Deo jubénte, præcéptum, ut si frater, aut propínquus absque líberis mórtuus fúerit, álius accípiat uxórem ad suscitándum semen fratris, vel propínqui sui. Joseph virum Maríæ. Cum virum audíeris, suspício tibi non súbeat nuptiárum: sed recordáre consuetúdinis Scripturárum, quod sponsi viri, et sponsæ vocéntur uxóres. ℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dñs magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Lectio viii.

Et a transmigratióne Babylónis usque ad Christum generatiónes quatuórdecim. Númera a Jechonía usque ad Joseph, et invénies generatiónes trédecim. Quartadécima ergo generátio in ipsum Christum reputábitur.

Christi autem generátio sic erat. Quærat díligens lector, et dicat: Cum Joseph non sit pater Dómini Salvatóris, quid pértinet ad Dóminum generatiónis ordo dedúctus usque ad Joseph? Cui respondébimus primum, non esse consuetúdinis Scripturárum, ut mulíerum in generatiónibus ordo texátur. Deínde, ex una tribu fuísse Joseph, et Maríam; unde ex lege eam accípere cogebátur, ut propínquam: et quod simul censéntur in Béthlehem, ut de una vidélicet stirpe generáti.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. Quia ex te. Glória Patri. Christus.

Pro S. Gorgonio mart. Lect. ix.

GOrgónius, Nicomedíæ natus, Diocletiáni Imperatóris cubiculárius, Doródtheo colléga suo adjutóre, réliquos omnes cubículi minístros ad Christi fidem perdúxit. Utérque autem cum vidísset quodam die mártyrem coram Diocletiáno acerbíssime cruciári, ejus exémplo martyrii amóre incénsus est. Itaque ambórum hæc vox erúpit: Quid est, Imperátor, quod hujus condemnáta senténtia, quæ nobis cum eo commúnis est, unum illum punis? Istíus nostra étiam est fides, idem propósitum. Eos ígitur vinctos Imperátor flagéllis concídi jubet, ita ut toto córpore cutis dirumperétur, et in plagas acétum infúndi sale permístum: mox revínctis in cratícula súbjici ímperat vim candéntium carbónum. Dénique várie torti, suspéndio necáti sunt. Ac sancti Gorgónii corpus aliquándo Romam portátum, inter duas lauros via Latína sepúltum, póstea a Gregório quarto summo Pontífice in Basílicam Príncipis Apostolórum translátum est.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. S. Gorgonii mart. Antiphona. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. Sanctus tuus. 297.

Vesperæ de S. Nicolao, cum comm. Oct. Nativit. B. M. V.

DIE X. SEPTEMBRIS.

In festo S. Nicolai de Tolentino Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pontif. præter sequent. Orat.

ADésto, Dómine, supplicatiónibus nostris, quas in beáti Nicolái Conféssóris tui solemnitáte deférimus: ut qui nostræ justítiæ fidúciam non habémus, ejus, qui tibi plácuit, précibus adjuvémur. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit commem. Octav. Nativitatis B. Mariæ, Aña. Natívitas tua, Dei Genitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster; qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis. ℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. Oratio.

FAmulis tuis, quæsumus, Dómine, cæléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, Nativitátis ejus votíva solémnitas pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

NIcoláus, Tolentínas a diutúrno illíus civitátis domicílio appellátus, in óppido sancti Angeli in Picéno est natus piis paréntibus; qui liberórum desidério Bárium voti causa profécti, ibíque a sancto Nicoláo de futúra prole confirmáti, quem suscepérunt fílium de illíus nómine appellárunt. Is ab infántia multárum virtútum, sed abstinéntiæ in primis spécimen dedit. Nam anno vix séptimo, beátum ipsum Nicoláum imitátus, complúres hebdómadæ dies jejunáre cœpit, eámque póstea consuetúdinem retínuit, solo pane, et aqua conténtus.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

ADúlta ætáte jam clericáli milítiæ adscríptus, et Canónicus factus; cum quodam die concionatórem Ordinis Eremitárum sancti Augustíni, de mundi contémptu dicéntem audísset, eo sermóne inflammátus, statim eúmdem Ordinem est ingréssus: in quo tam exáctam religiósæ vitæ rationem cóluit, ut áspero vestítu, verbéribus, et férrea caténa corpus domans, atque a carne, et omni fere obsónio ábstinens, charitáte, humilitáte, patiéntia, ceterísque virtútibus, áliis prælucéret. ℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

ORándi assíduum stúdium, quamvis sátanæ insídiis várie vexátus, et flagéllis intérdum cæsus, non intermittébat. Demum sex ante óbitum ménsibus, síngulis nóctibus Angélicum concéntum audívit: cujus suavitáte, cum jam

paradísi gáudia prægustáret, crebro illud Apóstoli repetébat: Cúpio dissólvi, et esse cum Christo. Dénique óbitus sui diem frátribus prædíxit, qui fuit quarto Idus Septémbris. Miráculis multis étiam post mortem cláruit, quibus rite, et órdine cógnitis, ab Eugénio Papa quarto in Sanctórum númerum est relátus.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Homilia venerab. Bedæ in Evang. Nolíte timére. de Communi Conf. non Pontif. lxxx.

In Laud. fit commem. Oct. Nativitatis B. Mariæ, Aña. Nativitátem hodiérnam perpétuæ vírginis genitrícis Dei Maríæ solémniter celebrémus, qua celsitúdo throni procéssit, allelúja. ℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis. ℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Oratio. Fámulis tuis. 304.

In ii. Vesperis fit commem. Oct. Nativitatis B. Mariæ, Antiphona. Natívitas tua. ℣. Natívitas est hódie. Oratio. Fámulis tuis. 304.

Et Ss. Proti, et Hyacinthi mart. Aña. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dño, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

Beatórum mártyrum tuórum Proti, et Hyacínthi nos, Dómine, fóveat pretiósa conféssio, et pia júgiter intercéssio tueátur. Per Dóminum.

DIE XI. SEPTEMBRIS.

Quarta die infra Octavam Nativit. B. Mariæ V.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Sermone in cap. 12. Apoc. ante med. Lectio iv.

Novum fecit Dóminus super terram, ut múlier circúmdaret virum, nec álium quam Christum, de quo dícitur: Ecce vir, Oriens nomen ejus. Novum quoque fecit in cælo, ut múlier sole apparéret amícta. Dénique et coronávit eum, et vicíssim ab eo méruit coronári. Egredímini, filiæ Sion, et vidéte regem Salomónem in diadémate, quo coronávit eum mater sua. Verum hoc álias. Interim sane ingredímini magis, et vidéte Regínam in diadémate, quo coronávit eam Fílius suus: In cápite, inquit, ejus coróna stellárum duódecim.

℟. Natívitas gloriósæ vírginis Maríæ ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David: * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Eccle-

sias. ℣. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David. Cujus. Lectio v.

DIgnum plane stellis coronári caput, quod et ipsis longe clárius micans ornet eas pótius, quam ornétur ab eis. Quidni corónent sídera, quam sol vestit? Sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Nimírum læva sponsi sub cápite ejus, et jam déxtera illíus amplexátur eam. Quis illas æstimet gemmas? quis stellas nóminet, quibus Maríæ régiũ diadéma compáctum est?

℟. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ celebrémus: Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Corde, et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa. Lectio vi.

QUid ergo sídereum micat in generatióne Maríæ? Plane quod ex régibus orta, quod ex sémine Abrahæ, quod generósa ex stirpe David. Si id parum vidétur, adde quod generatióni illi ob singuláre privilégium sanctitátis divínitus nóscitur esse concéssa, quod longe ante eísdem pátribus cælitus repromíssa, quod mysticis præfiguráta miráculis, quod oráculis prænuntiáta prophéticis. Hanc enim sacerdotális virga, dum sine radíce flóruit; hanc Gedeónis vellus, dũ in médio siccæ áreæ máduit; hanc in Ezechiélis visióne Orientális porta, quæ nulli umquam pátuit, præsignábat.

℟. Natívitas tua, Dei génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te. Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

LIber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matth. can. 1.

GRessus, quem Matthæus in órdine régiæ successiónis edíderat, et quem Lucas per sacerdotálem órdinem dinúmerat, utérque agnatiónem in Dño utriúsque tribus signíficat, et rectæ generatiónis gradum ponit: quia sacerdotális, et régiæ tribus socíetas, per David ex conjúgio ínita, jam a Saláthiel in Zoróbabel confirmátur ex génere. Atque ita, dum Matthæus patérnam oríginem, quæ ex Juda proficiscebátur, recénset; Lucas vero accéptum per Nathan ex tribu Levi genus édocet; suis utérque pártibus Dño nostro

Jesu Christo, qui est ætérnus et Rex, et Sacérdos, étiam in carnáli ortu utriúsque géneris glóriam probavérunt.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctū nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eū. Quia fecit. Lect. viii.

QUod vero Joseph pótius, quam Maríæ natívitas recensétur, nihil refert: eádem enim est totíus tribus atque una cognátio. Exémplum autem étiam Matthæus et Lucas dedérunt, patres ínvicem appellántes, non tam génere, quam gente: quia ab una tribu cœpta, sub uníus successiónis, et oríginis família continétur. Cum enim filius David, atque Abrahæ sit ostendéndus, ita Matthæus cœpit: Liber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. Quia. Glória Patri. Christus.

Pro Ss. Mart. Proto, et Hyacintho. Lectio ix.

PRotus, et Hyacínthus fratres, beátæ Eugéniæ vírginis eunúchi, una cum illa ab Héleno Epíscopo baptizáti, ac stúdiis déditi divinárum litterárum, aliquámdiu in Ægypto in monastério mira humilitáte, et vitæ sanctitáte vixérunt. Sed póstea sanctam vírginem Eugéniam Romam prosecúti, Galliéno Imperatóre in Urbe propter Christiánæ fidei professiónem comprehénsi sunt. A quibus cum nullo modo impetrári posset, ut Christiánam religiónem deseréntes, deos cólerent, acérbis verbéribus cæsi, secúri feriúntur tértio Idus Septémbris.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. Ss. Proti, et Hyacinthi, Aña. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Beatórum mártyrum tuórum. 305.

DIE XII. SEPTEMBRIS.

Quinta die infra Octavam Nativit. B. Mariæ V.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Joánnis Chrysóst. Apud Metaphrast. Lect. iv.

DEi Fílius non dívitem, aut locuplétem áliquam féminam sibi matrem elégit, sed beátam Vírginem illam, cujus ánima virtútibus ornáta erat. Cum enim beáta María supra omnem humánam natúram castitátem serváret, proptérea Christum Dñum in

ventre concépit. Ad hanc ígitur sanctíssimam Vírginem, et Dei matrem accurréntes, ejus patrocínii utilitátem assequámur. Itaque quæcúmque estis vírgines, ad matrem Dñi confúgite. Illa enim pulchérrimam, pretiosíssimam, et incorruptíbilem possessióně patrocínio suo vobis conservábit.

℟. Natívitas gloriósæ vírginis Maríæ ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David: * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. ℣. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David. Cujus. Lectio v.

MAgnum revéra miráculum, fratres dilectíssimi, fuit beáta semper virgo María. Quid namque illa majus, aut illústrius ullo umquam témpore invéntum est, seu aliquándo inveníri póterit? Hæc sola cælum, ac terram amplitúdine superávit. Quidnam illa sánctius? Non Prophétæ, non Apóstoli, non Mártyres, non Patriárchæ, non Angeli, non Throni, non Dominatiónes, non Séraphim, non Chérubim, non dénique áliud quídpiam inter creátas res visíbiles, aut invisíbiles, majus, aut excelléntius inveníri potest. Eadem ancílla Dei est, et mater: eadē virgo, et génitrix.

℟. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa. Lectio vi.

HÆc ejus mater est, qui a Patre ante omne princípium génitus fuit, quem Angeli, et hómines agnóscunt Dñm rerum ómnium. Visne cognóscere, quanto Virgo hæc præstántior sit cæléstibus poténtiis? illæ cum timóre, et tremóre assístunt, fáciem velántes suam: hæc humánum genus illi offert, quem génuit. Per hanc et peccatórum véniam conséquimur. Ave ígitur mater, cælum, puélla, virgo, thronus, Ecclésiæ nostræ decus, glória et firmaméntum, assídue pro nobis precáre Jesum Fílium tuum, et Dóminum nostrum: ut per te misericórdiam inveníre in die judícii, et quæ repósita sunt iis, qui díligunt Deum, bona cónsequi possímus, grátia et benignitáte Dómini nostri Jesu Christi: cum quo Patri simul et Sancto Spirítui glória, et honor, et impérium, nunc et semper in sæcula sæculórum. Amen.

℟. Natívitas tua, Dei génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Benedícta tu in mulíeribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te.

Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

LIber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matth. can. 1.

NOn refert quis in oríginis número, atque órdine collocétur, dúmmodo universórum família cœpta esse intelligátur ab uno. Itaque cum ejúsdē tribus sint Joseph et María, dum proféctus esse ex Abrahæ génere Joseph osténditur, profécta quoque docétur et María. Hæc enim in lege rátio serváta est, ut si mórtuus sine fíliis famíliæ princeps esset, defúncti uxórem postérior frater ejúsdem cognatiónis accíperet, susceptósque fílios in famíliam ejus, qui mórtuus esset, reférret: manerétque ita in primogénitis successiónis ordo, cum patres eórum, qui post se nati essent, aut nómine haberéntur, aut género.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes:* Quia fecit mihi Dñs magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia.

Lectio viii.

SEquens illud est, ut quia díximus secúndum rerum fidem generatiónis istíus órdinem nec número sibi, nec successióne constáre, hujus quoque rei rátio afferátur. Non enim levis causa est, ut áliud in narratióne sit, áliud fúerit in gestis; et áliud referátur in summa, áliud vero teneátur in número. Namque ab Abraham usque ad David quatuórdecim generatiónes numerátæ sunt, et a David usque ad transmigratiónem Babylónis in quibúsdam libris decem et septem deprehendúntur. Sed in hoc non mendácii, aut negligéntiæ vítium est. Tres enim ratióne præteritæ sunt. Nam Joras génuit Ochozíam, Ochozías vero génuit Joam, Joas deínde Amasíam, Amasías autem Ozíam: et in Matthæo Joras Ozíam genuísse scribitur, cum quartus ab eo sit. Hoc ita, quia ex gentíli fémina Joras Ochozíam génuit, ex Achab scílicet, qui Jézabel hábuit uxórem.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima:* Quia ex te ortus est sol justítiæ,* Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. Quia. Glória Patri. Christus Deus.

Lectio ix.

DEnique per Prophétam non nisi quarta generatióne in throno régio Israélis quemquam de domo Achab

esse sessúrum dícitur. Purgáta ígitur labe famíliæ gentílis tribus, quæ prætéritis jam régulis in quarto generatiónum consequéntium órdine numerátur, et usque ad Maríam generatiónes quatuórdecim esse scribúntur, cum in número decem et septem reperiántur, nullus error esse póterit sciéntibus non eam solum esse Dómino nostro Jesu Christo oríginem, quæ cœpit ex María: sed in procreatióne corpórea, nativitátis ætérnæ significántiam comprehéndi.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XIII. SEPTEMBRIS.

Sexta die infra Octavam Nativit. B. Mariæ V.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Epiphánii Epísc. advérsus hæreses.

Lib. 3. hæresi 78. post med.

Lectio iv.

Beáta mater Dei María per Hevam significátur, quæ per ænígma accépit, ut mater vivéntium vocétur. Illa étenim mater vivéntium vocáta est, étiam postquam audívit: Terra es, et in terram revertéris, post transgressiónem. Et mirum est, quod post transgressiónem hoc magnum cognómen hábuit. Et quod quidem pértinet ad rem sensíbilem, ab illa Heva omnis hóminum generátio dedúcta est in terra: hic autem vere a María hæc vita mundo génita est, ut vivéntem gígneret, et fieret María mater vivéntium. Per ænígma ígitur María mater vivéntium appelláta est.

℟. Natívitas gloriósæ vírginis Maríæ, ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David: * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. ℣. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David. Cujus. Lectio v.

Hevæ datum est operíre corpus sensíbile propter nuditátem sensíbilem: Maríæ vero datum est a Deo, ut páreret nobis Agnum et ovem, et ex glória ipsíus Agni, et ovis, fieret nobis velut a véllere in sapiéntia per virtútem ipsíus induméntum incorruptibilitátis. Heva étiam mortis causa facta est homínibus: per ipsam enim mors ingréssa est in mundum. María vero causa vitæ, per quam génita est nobis vita, et per hanc Fílius Dei advénit in mundum; et ubi abundávit peccátum, ibi superabundávit et grátia, et unde illáta est mors, illinc procéssit et vita, ut vita pro morte fieret; et qui per mulíerem nobis vita factus est, mortem ex mulíere indúctam exclúderet. Et quóniam illic Heva cum adhuc esset virgo, per inobediéntiam transgréssa est: e contrário per Vírginem obediéntia grátiæ facta est, annuntiáto advéntu in carne de cælo, et vita ætérna.

℟. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ celebrémus: * Ut ipsa pro nobis

intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa. Lectio vi.

DE María accípitur (líceat mihi hoc dícere) quod scriptum est de Ecclésia: Relínquet homo patrem suum, et matrem suam, et adhærébit uxóri suæ: et erunt duo in carne una. Sanctus autem Apóstolus dicit: Mystérium hoc magnum est, ego autem dico in Christo et Ecclésia. Et vide Scripturárum accurátam dicéndi proprietátem, quod de Adam quidem dixit, Formávit: de Heva vero non formátam esse, sed ædificátam. Accépit enim, inquit, unam de costis ejus, et ædificávit ipsi in uxórem. Quo osténdat, Dñm quidem de María effermásse sibi ipsi corpus: ab ipsa vero costa ædificátam esse Ecclésiam, in eo quod pùnctum et apértum est ipsíus latus, et mystéria sánguinis et aquæ, prétia redemptiónis facta sunt.

℟. Natívitas tua, Dei génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te. Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

LIber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc. Lib. 2. de Cons. Evang. c. 1.

MAtthæus Evangelista sic orsus est: Liber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Quo exórdio suo satis osténdit, generatiónem Christi secúndum carnem se suscepísse narrándam. Secúndum hanc enim Christus filius hóminis est: quod étiam se ipse sæpíssime appéllat, comméndans nobis quid misericórditer dignátus sit esse pro nobis. Nam illa supérna et ætérna generátio, secúndum quam Fílius Dei unigénitus est ante omnem creatúram, quia ómnia per ipsum facta sunt, ita ineffábilis est, ut de illa dictum a Prophéta intelligátur: Generatiónem ejus quis enarrábit?

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dñs magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Lectio viii.

EXséquitur ergo humánam generatiónem Christi Matthæus, ab Abraham generatóres comménorans, quos perdúcit ad Joseph virum Ma-

riæ, de qua natus est Jesus. Neque enim fas erat, ut ob hoc eum a conjúgio Mariæ separándum putáret, quod non ex ejus concúbitu, sed virgo péperit Christum. Hoc enim exémplo magnífice insinuátur fidélibus conjugátis, étiam serváta pari consénsu continéntia, posse permanére vocaríque conjúgium, non permísto córporis sexu, sed custodíto mentis afféctu: præsértim quia nasci eis étiam fílius pótuit sine ullo compléxu carnáli, qui propter solos gignéndos filios adhibéndus est. ℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. Quia ex te. Glória Patri. Christus.

Lectio ix. Cap. 2.

CUm autem evidénter dicat Apóstolus Paulus, ex sémine David secúndum carnem Christum, ipsam quoque Maríam de stirpe David áliquam consanguinitátem duxísse, dubitáre útique non debémus. Cujus féminæ quóniam nec sacerdotále genus tacétur, insinuánte Luca quod cognáta ejus esset Elísabeth, quam dicit de filiábus Aaron: firmíssime tenéndum est, carnem Christi ex utróque génere propagátam, et regum scílicet et sacerdótum: in quibus persónis apud illum pópulum Hebræórum étiam mystica únctio figurabátur, idest, chrisma: unde Christi nomen elúcet, tanto ante étiam ista evidentíssima significatióne prænuntiátum. Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de sequenti cum commemoratione Octavæ.

DIE XIV. SEPTEMBRIS.

In festo Exaltationis sanctæ Crucis. Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphona.

O magnum pietátis opus! cum reliq. de Laudib. 320. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dñica. 118. et loco ult., Psal. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Philip. 2.

FRatres: Hoc enim sentíte in vobis, quod et in Christo Jesu: qui cum in forma Dei esset, non rapínam arbitrátus est esse se æquálem Deo; sed semetípsum exinanívit, formam servi accípiens in similitúdinem hóminum factus, et hábitu invéntus ut homo. Hymnus.

VExílla Regis pródeunt,
Fulget Crucis mystériũ:
Qua vita mortem pértulit,
Et morte vitam prótulit.
Quæ vulneráta lánceæ
Mucróne diro, críminum
Ut nos laváret sórdibus,
Manávit unda et sánguine.
Impléta sunt quæ cóncinit
David fidéli cármine,
Dicéndo natiónibus:
Regnávit a ligno Deus.

Arbor decóra et fúlgida,
Ornáta Regis púrpura,
Elécta digno stípite
Tam sancta membra tángere.
Beáta, cujus bráchiis,
Prétium pepéndit sæculi,
Statéra facta córporis,
Tulítque prædam tártari.
O Crux, ave spes única,
In hac triúmphi glória
Piis adáuge grátiam,
Reísque dele crímina.
Te, fons salútis Trínitas,
Colláudet omnis Spíritus:
Quibus Crucis victóriam
Largíris adde præmiũ. Amen.
℣. Hoc signum Crucis erit in cælo. ℟. Cum Dóminus ad judicándum vénerit.
Ad Magn. Aña. O Crux splendídior cunctis astris, mundo célebris, homínibus multum amábilis, sánctior univérsis, quæ sola fuísti digna portáre taléntum mundi! dulce lignũ, dulces clavos, dúlcia ferens póndera: salva præséntem catérvam in tuis hódie láudibus congregátam. Oratio.

Deus, qui nos hodiérna die Exaltatiónis sanctæ Crucis ánnua solemnitáte lætíficas: præsta quæsumus, ut cujus mystérium in terra cognóvimus, ejus redemptiónis præmia in cælo mereámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit commem. de Octava Nativitatis B. Mariæ V. Aña. Natívitas tua, Dei Génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo, ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem, et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.
℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis.
℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias. Oratio.

Famulis tuis, quæsumus, Dómine, cæléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, Nativitátis ejus votíva solémnitas, pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

Ad Matut. Invit. Christum regem pro nobis in Cruce exaltátum, * Veníte adorémus.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Pange lingua gloriósi
Láuream certáminis,
Et super Crucis trophæo
Dic triúmphum nóbilem:
Quáliter Redémptor orbis
Immolátus vícerit.
De paréntis protoplásti
Fraude Factor cóndolens,
Quando pomi noxiális
In necem morsu ruit:
Ipse lignum tunc notávit,
Damna ligni ut sólveret.
Hoc opus nostræ salútis
Ordo depopóscerat,
Multifórmis proditóris
Ars ut artem sálleret,
Et medélam ferret inde,
Hostis unde læserat.
Quando venit ergo sacri
Plenitúdo témporis
Missus est ab arce Patris
Natus orbis Cónditor:
Atque ventre virgináli

Carne amíctus pródiit.
Vagit infans inter arcta
Cónditus præsépia :
Membra pannis involúta
Virgo Mater álligat :
Et Dei manus pedésque
Stricta cingit fáscia.
Sempitérna sit beátæ
Trinitáti glória ,
Æqua Patri , Filióque , —
Par decus Paráclito :
Unius Triníque nomen
Laudet univérsitas. Amen.

In primo Nocturno, Aña. Nóbile lignum exáltatur : Christi fides rútilat, dum Crux ab ómnibus venerátur. Psalmus. Beátus vir. 3.

Antiphona. Sancta Crux extóllitur a cunctis régibus : virga régia erígitur, in qua Salvátor triumphávit.

Psal. Quare fremuérunt. 3. Aña. O Crux venerábilis ! quæ salútem attulísti míseris : quibus te ésferam præcóniis, quóniam vitam nobis cæliteni præparásti ? Ps. Dñe,quid multiplicáti.4.

℣. Hoc signum Crucis erit in cælo. ℟. Cum Dóminus ad judicándum vénerit.

De libro Númeri.

Lectio i. Cap. 21.

CUm audísset Chananæus rex Arad, qui habitábat ad Merídiem , veníssc scílicet Israel per exploratórum viam, pugnávit contra illum, et victor exsístens, duxit ex eo prædam. At Israel voto se Dómino óbligans, ait : Si tradíderis pópulum istum in manu mea, delébo urbes ejus. Exaudivítque Dóminus preces Israel, et trádidit Chananæum , quem ille interfécit, subvérsis úrbibus ejus, et vocávit nomen loci illíus Horma , idest , anáthema.

℟. Gloriósum diem sacra venerátur Ecclésia , dum triumphále exaltátur lignum : * In quo Redémptor noster mortis víncula rumpens, cállidum áspidem superávit.

℣. In ligno pendens nostræ salútis sémitam Verbum Patris invénit. In quo.

Lectio ii.

PRoficti sunt autem et de monte Hor, per viam quæ ducit ad mare rubrum, ut circumírent terram Edom. Et tædére cœpit pópulum itíneris ac labóris: locutúsque contra Deum et Móysen, ait : Cur eduxísti nos de Ægypto, ut morerémur in solitúdine ? Deest panis , non sunt aquæ: ánima nostra jam náuseat super cibo isto levíssimo. Quamóbrem misit Dóminus in pópulum ignítos serpéntes.

℟. Crux fidélis, inter omnes arbor una nóbilis! nulla silva talem profert , fronde , flore, gérmine: * Dulce lignum , dulces clavos, dulce pondus sustínuit.

℣. Super ómnia ligna cedrórum tu sola excélsior. Dulce.

Lectio iii.

AD quorum plagas , et mortem plurimórum, venérunt ad Móysen , atque dixérunt : Peccávimus, quia locúti sumus contra Dómi-

num, et te: ora, ut tollat a nobis serpéntes. Oravítque Móyses pro pópulo, et loqútus est Dóminus ad eum: Fac serpéntem æneum, et pone eum pro signo: qui percússus aspéxerit eum, vivet. Fecit ergo Móyses serpéntem æneum, et pósuit eum pro signo: quem cum percússi aspícerent, sanabántur.
℟. Hæc est arbor digníssima in paradísi médio situáta: * In qua salútis Auctor própria morte mortem ómnium superávit.
℣. Crux præcellénti decóre fúlgida, quam Heráclius Imperátor concupiscénti ánimo recuperávit. In qua.
Glória Patri. In qua.
In ii. Noct. Aña. O Crucis victória, et admirábile signum! in cæléşti cúria fac nos captáre triúmphum. Psal. 4.

CUm invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.
Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.
Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?
Et scitóte, quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.
Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.
Sacrificáte sacrificium justítiæ, et speráte in Dño. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?
Signátum est super nos lumen vultus tui, Dñe: * dedísti lætítiam in corde meo.
A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.
In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam:
Quóniam tu, Dñe, singuláriter in spe * constituísti me.
Aña. O Crucis victória, et admirábile signum! in cæléşti cúria fac nos captáre triúmphum. Antiph. Funéstæ mortis damnátur supplícium, dum Christus in Cruce nostra destrúxit víncula críminum. Psalmus 10.

IN Dómino confído: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?
Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.
Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?
Dñus in templo sancto suo, * Dñus in cælo sedes ejus.
Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.
Dóminus intérrogat justum, et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.
Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars

cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Aña. Funéstæ mortis damnátur supplícium, dum Christus in Cruce nostra destrúxit víncula críminum. Aña. Rex exaltátur in æthera, cum nóbile trophæum Crucis ab univérsis Christícolis adorátur per sæcula. Psalmus 20.

Dómine, in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus, et psallémus virtútes tuas.

Aña. Rex exaltátur in æthera, cum nóbile trophæum Crucis ab univérsis Christícolis adorátur per sæcula.

℣. Adorámus te, Christe, et benedícimus tibi. ℟. Quia per Crucem tuam redemísti mundum.

Lectio iv.

Chósroas Persárum rex, extrémis Phocæ impérii tempóribus Ægypto et Africa occupáta, ac Jerosólyma capta, multísque ibi cæsis Christianórum míllibus, Christi Dómini Crucem, quam Hélena in monte Calváriæ collocárat, in Pérsidem ábstulit. Itaque Heraclíus, qui Phocæ succésserat, multis belli incómmodis et calamitátibus afféctus, pacem petébat, quam a Chósroa victóriis insolénte, ne iníquis quidem conditiónibus impetráre póterat. Quare in summo discrímine se assíduis jejúniis, et oratiónibus exércens, opem a Deo veheménter implorábat, cujus mónitu exércitu comparáto, signa cum hóste contulit, ac tres duces Chósroæ cum

tribus exercítibus superávit. ℟. Nos autem gloriári opórtet in Cruce Dñi nostri Jesu Christi, in quo est salus, vita, et resurréctio nostra : * Per quem salváti, et liberáti sumus. ℣. Tuam Crucem adorámus, Dómine, et recólimus tuam gloriósam passiónem. Per quem.

Lectio v.

Quibus cládibus fractus Chósroas, in fuga, qua trajícere Tigrim parábat, Medársem filium sócium regni desígnat. Sed eam contuméliam cum Síroes Chósroæ major natu filius ferret atrócitcr, patri simul et fratri necem machinátur, quam paulo post utríque ex fuga retrácto áttulit, regnúmque ab Heraclío impetrávit, quibúsdam accéptis conditiónibus, quarum ea prima fuit, ut Crucem Christi Dómini restitúeret. Ergo Crux, quatuórdecim annis, postquam vénerat in potestátem Persárum, recépta est: quam rédiens Jerosólymam Heraclíus solémni celebritáte suis húmeris rétulit in eum montem, quo eam Salvátor túlerat. ℟. Dum sacrum pignus cælitus exaltátur, Christi fides roborátur: * Adsunt prodígia divína in virga Móysi prímitus figuráta. ℣. Ad Crucis contáctum resúrgunt mórtui, et Dei magnália reserántur. Adsunt.

Lectio vi.

Quod factum illústri miráculo commendátum est. Nam Heraclíus ut erat auro et gemmis ornátus, insístere coáctus est in porta, quæ ad Calváriæ montem ducébat. Quo enim magis prógredi conabátur, eo magis retinéri videbátur. Cumque ea re et ipse Heraclíus, et réliqui omnes obstupéscerent: Zacharías Jerosolymórum Antístes, Vide, inquit, Imperátor, ne isto triumph// ornátu in Cruce ferénda parum Jesu Christi paupertátem et humilitátem imitére. Tum Heraclíus, abjécto amplíssimo vestítu, detractísque cálceis, ac plebéjo amíctu indútus, réliquum viæ fácile confécit, et in eódem Calváriæ loco Crucem státuit, unde fúerat a Persis asportáta. Itaque Exaltatiónis sanctæ Crucis solémnitas, quæ hac die quotánnis celebrabátur, illústrior habéri cœpit ob ejus rei memóriam, quod ibídem fúerit repósita ab Heraclío, ubi Salvatóri primum fúerat constitúta. ℟. Hoc signum Crucis erit in cælo, cum Dñs ad judicándum vénerit: * Tunc manifésta erunt abscóndita cordis nostri. ℣. Cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, et cœperit judicáre sæculum per ignem. Tunc. Glória Patri. Tunc.

In tertio Nocturno.

Antiphona. Adorámus, te Christe, et benedícimus tibi, quia per Crucem tuam redemísti mundum.

Psalmus 95.

CAntáte Dómino cánticum novum : * cantáte Dómino omnis terra.
Cantáte Dño, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.
Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.
Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.
Quóniam omnes dii Géntium dæmónia : * Dóminus autem cælos fecit.
Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus : * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.
Afférte Dómino pátriæ Géntium, afférte Dómino glóriam et honórem : * afférte Dño glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus univérsa terra:*dícite in Géntibus, quia Dñus regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus : * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit : * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Antiphona. Adorámus te, Christe, et benedícimus tibi, quia per Crucem tuam redemísti mundum.

Aña. Per lignum servi facti sumus, et per santam Crucem liberáti sumus : fructus árboris sedúxit nos, Fílius Dei redémit nos, allelúja.

Psalmus 96.

DOminus regnávit, exúltet terra : * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ : * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini : * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus : * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum omnes Angeli ejus : * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ,* propter judícia tua, Dómine.
Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram : * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dñm, odíte malum : * custódit Dñs ánimas sanctórum suórum, de manu

peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo : * et rectis corde lætítia.
Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Aña. Per lignum servi facti sumus, et per sanctam Crucem liberáti sumus : fructus árboris sedúxit nos, Fílius Dei redémit nos, allelúja.
Antiphona. Salvátor mundi salva nos, qui per Crucem, et sánguinem tuum redemísti nos : auxiliáre nobis, te depracámur, Deus noster.

Psalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum : * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus : * et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dóminus salutáre suum:*in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ : * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte,et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara, et voce psalmi : * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus : orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, et pópulos in æquitáte.
Antiphona. Salvátor mundi salva nos, qui per Crucem, et sánguinem tuum redemísti nos : auxiliáre nobis, te deprecámur, Deus noster.
℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi.
℟. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.
Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12.

IN illo témpore : Dixit Jesus turbis Judæórum: Nunc judícium est mundi : nunc princeps hujus mundi ejiciétur foras. Et réliqua.

Homilía S. Leónis Papæ.

Serm. 8. de Passione Domini, post medium.

EXaltáto, dilectíssimi, per Crucem Christo, non illa tantum spécies aspéctui mentis occúrrat, quæ fuit in óculis impiórum, quibus per Móysen dictum est : Et erit pendens vita tua ante óculos tuos, et timébis die ac nocte, et non credes vitæ tuæ. Isti enim nihil in crucifixo Dño præter fácinus suum cogitáre potuérunt, habéntes timórem, non quo fides vera justificátur,sed quo consciéntia iníqua torquétur. Noster vero intelléctus, quem spíritus veritátis illúminat, glóriam Crucis cælo terráque radiántem,puro ac líbero corde suscípiat, et interióre ácie vídeat, quale sit quod Dó-

minus, cum de passiónis suæ loquerétur instántia, dixit: Nunc judícium mundi est, nunc princeps hujus mundi ejiciétur foras. Et ego si exaltátus fúero a terra, ómnia traham ad meípsum.

℟. Dulce lignum, dulces clavos, dulce pondus sustínuit: * Quæ sola digna fuit portáre prétium hujus sæculi.
℣. Hoc signum Crucis erit in cælo, cum Dóminus ad judicándum vénerit. Quæ.

Bñō. Divínum auxílium.

Lectio viii.

O Admirábilis poténtia Crucis! o ineffábilis glória passiónis, in qua et tribúnal Dñi, et judícium mundi, et potéstas est Crucifixi! Traxísti enim, Dñe, ómnia ad te, et cum expandísses tota die manus tuas ad pópulum non credéntem et contradicéntem tibi, confiténdæ majestátis tuæ sensum totus mundus accépit. Traxísti, Dñe, ómnia ad te, cum in execratióne Judáici scéleris, unam protulérunt ómnia eleménta senténtiam, cum obscurátis lumináribus cæli, et convérso in noctem die, terra quoque mótibus quaterétur insólitis, univérsaque creatúra impiórum úsui se negáret. Traxísti Dómine, ómnia ad te, quóniam scisso templi velo, sancta sanctórum ab indígnis pontifícibus recessérunt, ut figúra in veritátem, prophetía in manifestatiónem, et Lex in Evangélium verterétur.

℟. Sicut Móyses exaltávit serpéntem in desérto, ita exaltári opórtet Fílium hóminis: * Ut omnis, qui credit in ipsum, non péreat, sed hábeat vitam ætérnam.
℣. Non misit Deus Fílium suum in mundum, ut júdicet mundum, sed ut salvétur mundus per ipsum. Ut. Glória Patri. Ut omnis.

Lectio ix.

TRaxísti, Dómine, ómnia ad te, ut quod in uno Judææ templo obumbrátis significatiónibus tegebátur, pleno apertóque sacraménto universárum ubíque natiónum devótio celebráret. Nunc étenim et ordo clárior Levitárum, et dígnitas ámplior seniórum, et sacrátior est únctio Sacerdótum: quia Crux tua ómnium fons benedictiónum, ómnium est causa gratiárum: per quam credéntibus datur virtus de infirmitáte, glória de oppróbrio, vita de morte. Nunc étiam carnálium sacrificiórum varietáte cessánte, omnes differéntias hostiárum una córporis et sánguinis tui implet oblátio: quóniam tu es verus Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, et ita in te univérsa pérficis mystéria: ut sicut unum est pro omni víctima sacrifícium, ita unum de omni gente sit regnum. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES, et per Horas, Aña.

O Magnum pietátis opus! mors mórtua tunc est in

ligno quando mórtua vita fuit.
Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica, 16.
Antiphona. Salva nos, Christe Salvátor, per virtútem Crucis: qui salvásti Petrum in mari, miserére nobis.
Antiphona. Ecce Crucem Dómini, fúgite partes advérsæ: vicit leo de tribu Juda, radix David, allelúja.
Antiphona. Nos autem gloriári opórtet in Cruce Dómini nostri Jesu Christi.
Antiphona. Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos, Deus noster.

Capitulum. Philip. 2.
FRatres: Hoc enim séntite in vobis, quod et in Christo Jesu: qui cum in forma Dei esset, non rapínam arbitrátus est esse se æquálem Deo: sed semetípsum exinanívit, formam servi accípiens, in similitúdinem hóminum factus, et hábitu inventus ut homo. Hymnus.
LUstra sex qui jam perégit,
Tempus implens córporis,
Sponte líbera Redémptor
Passióni déditus,
Agnus in Crucis levátur
Immolándus stípite.
Felle potus ecce languet:
Spina, clavi, láncea
Mite corpus perforárunt,
Unda manat et cruor:
Terra, pontus, astra, mundus,
Quo lavántur flúmine!
Crux fidélis, inter omnes
Arbor una nóbilis;
Silva talem nulla profert,
Fronde, flore, gérmine:
Dulce ferrum, dulce lignum,
Dulce pondus sústinent.
Flecte ramos arbor alta,
Tensa laxa víscera,
Et rigor lentéscat ille,
Quem dedit natívitas:
Et supérni membra Regis
Tende miti stípite.
Sola digna tu fuísti
Ferre mundi Víctimam:
Atque portum præparáre
Arca mundo náufrago,
Quam sacer cruor perúnxit
Fusus Agni córpore.
Sempitérna sit beátæ
Trinitáti glória,
Æqua Patri, Filióque,
Par decus Paráclito:
Uníus Triníque nomen
Laudet univérsitas. Amen.
℣. Adorámus te, Christe, et benedícimus tibi.
℟. Quia per Crucem tuam redemísti mundum.
Ad Bened. Aña. Super ómnia ligna cedrórum tu sola excélsior, in qua vita mundi pepéndit, in qua Christus triumphávit, et mors mortem superávit in ætérnum. Oratio.
DEus, qui nos hodiérna die Exaltatiónis sanctæ Crucis ánnua solemnitáte lætíficas: præsta, quæsumus, ut cujus mystérium in terra cognóvimus, ejus redemptiónis præmia in cælo mereámur. Per eúmdem Dñm.
Postea fit comm. de Octav. Nativitatis B. Mariæ, Aña. Nativitátem hodiérnam perpétuæ vírginis genitrícis Dei Maríæ solémniter celebré-

mus, qua celsitúdo throni procéssit, allelúja.

℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis.

℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Oratio.

FAmulis tuis, quæsumus, Dómine, cæléstis grátiæ munus impertíre: ut quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, Nativitátis ejus votíva solémnitas, pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

Ad Tert. Aña. Salva nos. Capitulum. Fratres: Hoc enim sentíte. 321.

℟. brev. Hoc signum Crucis * Erit in cælo. Hoc.

℣. Cum Dóminus ad judicándum vénerit. Erit.

Glória Patri. Hoc signum.

℣. Adorámus te, Christe, et benedícimus tibi.

℟. Quia per Crucem tuam redemísti mundum.

Ad Sextam, Antiphona. Ecce Crucem Dómini.

Capitulum. Galat. 6.

MIhi autem absit gloriári, nisi in Cruce Dómini nostri Jesu Christi: per quem mihi mundus crucifíxus est, et ego mundo.

℟. brev. Adorámus te, Christe, * Et benedícimus tibi. Adorámus te.

℣. Quia per Crucem tuam redemísti mundum. Et.

Glória Patri. Adorámus.

℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.

Ad Nonam, Antiphona. Per signum Crucis.

Capitulum. Philip. 2.

HUmiliávit semetípsum factus obédiens usque ad mortem, mortem autem Crucis. Propter quod et Deus exaltávit illum, et donávit illi nomen, quod est super omne nomen.

℟. breve. Omnis terra adóret te, * Et psallat tibi. Omnis.

℣. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine. Et psallat.

Glória Patri. Omnis terra.

℣. Hoc signum Crucis erit in cælo. ℟. Cum Dóminus ad judicándum vénerit.

In ii. Vesp. omnia dicuntur ut supra in i. Vesp. 312.

Ad Magnificat, Antiphona. O Crux benedícta! quæ sola fuísti digna portáre Regem cælórum et Dóminum, allel.

Oratio. Deus, qui nos hodiérna. ut supra. 321.

Deinde fit commemor. diei Octavæ Nativitatis B. Mariæ virginis, ut in primis Vesperis Festi, Antiphona. Gloriósæ vírginis Maríæ ortum dignníssimum recolámus, quæ et genitrícis dignitátem obtínuit, et virginálem pudicítiam non amísit.

℣. Natívitas est hódie sanctæ Maríæ vírginis.

℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Oratio. Fámulis tuis, quæsumus. ut supra.

Postea S. Nicomedis mart. Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mor-

tem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.
℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dñe. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

Adésto, Dómine, pópulo tuo: ut beáti Nicomédis mártyris tui mérita præclára suscípiens, ad impetrándam misericórdiam tuam semper ejus patrocíniis adjuvétur. Per Dóminum.

DIE XV. SEPTEMBRIS.

In Octava Nativitatis beatæ Mariæ Virginis. Duplex.

In primo Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 8.

QUæ est ista, quæ ascéndit de desérto, delíciis áffluens, inníxa super diléctum suum? Sub árbore malo suscitávi te: ibi corrúpta est mater tua, ibi violáta est génitrix tua. Pone me ut signáculum super cor tuum, ut signáculum super bráchium tuum: quia fortis est ut mors diléctio: dura sicut inférnus æmulátio: lámpades ejus, lámpades ignis, atque flammárum.
℟. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David: * Per quam salus mundi credéntibus appáruit, cujus vita gloriósa lucem dedit sæculo.
℣. Nativitátem beátæ Maríæ vírginis cum gáudio celebrémus. Per quam. Lectio ii.

AQuæ multæ non potuérunt exstínguere charitátem, nec flúmina óbruent illam: si déderit homo omnem substántiam domus suæ pro dilectióne, quasi nihil despíciet eam. Soror nostra parva, et úbera non habet: quid faciémus soróri nostræ in die, quando alloquénda est? Si murus est, ædificémus super eum propugnácula argéntea: si óstium est, compingámus illud tábulis cédrinis.
℟. Beatíssimæ vírginis Maríæ Nativitátem devotíssime celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.
℣. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ vírginis devotíssime celebrémus. Ut.

Lectio iii.

EGo murus, et úbera mea sicut turris, ex quo facta sum coram eo quasi pacem repériens. Vínea fuit pacífico in ea, quæ habet pópulos: trádidit eam custódibus: vir affert pro fructu ejus mille argénteos. Vínea mea coram me est. Mille tui pacífici, et ducénti his, qui custódiunt fructus ejus. Quæ hábitas in hortis, amíci auscúltant: fac me audíre vocem tuam. Fuge, dilécte mi, et assimiláre cápreæ hinnulóque cervórum, super montes arómatum.
℟. Gloriósæ vírginis Maríæ ortum digníssimum recolámus, * Cujus Dóminus humilitátem respéxit: quæ Angelo nuntiánte concépit Salvatórem mundi.
℣. Beatíssimæ vírginis Maríæ Nativitátem devotíssime

celebrémus. Cujus Dóminus. Glória Patri. Cujus.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Cyrílli Epíscopi Alexandríni.

Homilia contra Nestorium.

Lectio iv.

HIlarem vídeo cœtum Sanctórum ómnium, qui convenérunt promptis ánimis, a sancta et Dei matre María semper Vírgine convocáti. Laus et glória sit tibi, sancta Trínitas, quæ omnes nos ad hanc celebritátem convocásti. Sit étiam tibi, sancta Dei Mater, laus. Tu enim es pretiósa margaríta orbis terrárum: tu lampas inexstinguíbilis, coróna Virginitátis, sceptrum orthodóxæ fidei, templum indissolúbile, cóntinens eum, qui nusquam continéri potest; mater et virgo, per quam benedíctus, qui venit in nómine Dómini, in sanctis Evangéliis nominátur.

℟. Natívitas gloriósæ vírginis Maríæ ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David, * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

℣. Hódie nata est beáta virgo María ex progénie David. Cujus.

Lectio v.

PEr te Trínitas sanctificátur, per te Crux pretiósa celebrátur, et adorátur in toto orbe terrárum. Per te exsúltat cælum, lætántur Angeli et Archángeli, fugántur dæmones, et homo ipse ad cælum revocátur. Per te omnis creatúra idolórum erróre detenta, convérsa est ad agnitiónem veritátis, et fidéles hómines ad sanctum Baptísma pervenérunt, atque in toto orbe terrárum constrúctæ sunt Ecclésiæ.

℟. Cum jucunditáte Nativitátem beátæ Maríæ celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa.

Lectio vi.

TE adjutríce gentes véniunt ad pœniténtiam. Quid plura? Per te unigénitus Dei Fílius, vera illa lux effúlsit sedéntibus in ténebris, et umbra mortis. Per te Prophétæ prænuntiárunt, per te Apóstoli salútem Géntibus prædicárunt. Quisnam póterit tuárum laudum præcónia explicáre, María, Mater, et Virgo? Hanc, fratres dilectíssimi, celebrémus, ejus Fílium Ecclésiæ Sponsum immaculátum adorántes, cui honor, et glória in sæcula sæculórum. Amen.

℟. Natívitas tua, Dei génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.

℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te.

Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.
Lectio vii. Cap. 1.

LIber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía S. Joánnis Chrysóst.
Homil. 2. in Matth. post init.

AUdítu quidem mirábile est, quod ineffábilis Deus, et qui nec sermónibus explicári potest, nec cogitatiónibus comprehéndi, Patríque per ómnia coæquális, per Vírginis ad nos venit úterum, et fieri ex mulíere dignátus est, et habére progenitóres David et Abraham: et quid dico, David et Abraham? étiam illas, quod magis stupéndum est, féminas, quas paulo ante memorávi. Hæc ígitur áudiens mente consúrge, nihílque húmile suspicéris, sed pótius propter hoc ipsum máxime miráre, quia cum verus et diléctus Fílius sit sempitérni Dei, étiam Fílius David esse dignátus est, modo ut te filium fáceret Dei; servum patrem habére dignátus est, ut tibi servo Patrem fáceret ipsum Deum.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dñs magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia.

Lectio viii.

VIdes ab ipso statim princípio, quam læta sint hæc núntia. Quod si ámbigis de his, quæ ad tuum spectant honórem, ab iis, quæ illíus sunt, étiam tua disce crédere. Quantum enim cónsequi potest humána rátio, multo est difficílius Deum hóminem fieri, quam hóminem Dei Fílium consecrári. Cum ergo audíeris, quia Fílius Dei filius sit et David, et Abrahæ; dubitáre jam désine, quod et tu, qui filius es Adæ, futúrus sis filius Dei. Non enim semetípsum ita humiliásset, nisi nos esset exaltatúrus. Natus est enim secúndum carnem, ut tu nascerére spíritu: natus est ex mulíere, ut tu desíneres filius esse mulíeris.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérvení pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu, séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Nativitátem. Quia. Glória Patri. Christus.

Pro S. Nicomede m. Lect. ix.

NIcomédes présbyter, persequénte Christiános Domitiáno Imperatóre, quod corpus Felículæ vírginis propter confessiónem Christiánæ Fídei a Flacco Cómite interféctæ sepelísset, comprehéndi jussus est: ductúsque

ad státuas deórum, cum eis sacrificáre velle (quod fácere jubebátur) constánter negavísset, proptérea quod sacrificium uni Deo vero, qui regnat in cælis, deberétur, plumbátis cæsus, in eo martyrio ánimam Deo réddidit. Cujus corpus, cum idem Comes in profluéntem Tíberim prójici imperásset, Justus Nicomédis cléricus diligénter conquisítum, ad muros Urbis via Nomentána honorífice in sepúlchro cóndidit. Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. S. Nicomedis mart. Antiph. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. A désto, Dómine, ut supra. 323.

In ii. Vesperis fit commemoratio de Ss. Cornelio et Cypriano, et aliis.

DIE XVI. SEPTEMBRIS.

In festo Ss. mart. Cornelii et Cypriani. Semiduplex. Añā. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenéruntad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

B Eatórum mártyrum paritérque Pontíficum, Cornélii et Cypriáni nos, quæsumus Dómine, festa tueántur, et eórum comméndet orátio veneránda. Per Dñm.

Et fit commemoratio Ss. Euphemiæ, Luciæ, et Geminiani martyrum.

In Vesperis, Antiphona. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

In Laudibus vero, Añā. Istórum est. ℣. Lætámini. ut supra. Oratio.

P Ræsta, Dómine, précibus nostris cum exultatióne provéntum, ut sanctórum mártyrum Euphémiæ, Lúciæ, et Geminiáni, quorum diem passiónis ánnua devotióne recólimus, étiam fidei constántiam subsequámur. Per Dóminum nostrum.

Si festum Ss. Cornelii, et Cypriani venerit in Dñica, transfertur in proximam diem Fest. ix. Lectionum non impeditam. Commem. autem Ss. Euphemiæ, Luciæ, et Geminiani fit in i. Vesp. et Laudib. Dñicæ, cum ix. Lect. ipsor. et Añæ, et ℣. non variant.

In primo Nocturno, Lectiones de Scriptura occ.

Si autem venerit in Quatuor Temporibus, leguntur Lectiones de Epistola ad Romanos. F ratres: debitóres. de Communi plurimo.

rum Martyrum. xxxvi. et ix. Lectio de Homilia Feriæ occurrentis cum ejus commem. ad Laudes tantum.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Cornélius Románus, Gallo et Volusiáno Imperatóribus Pontificátum gerens, cum Lucína fémina sanctíssima córpora Apostolórum Petri, et Pauli e catacúmbis in opportuniórem locum tránstulit: ac Pauli corpus Lucína in suo prædio via Ostiénsi, prope eum locum, ubi fúerat gládio percússus, collocávit. Cornélius Príncipis Apostolórum corpus non longe inde, ubi crucifixus fúerat, repósuit. Quod cum ad Imperatóres delátum esset, et Pontífice auctóre multos fieri Christiános, míttitur is in exsílium ad Centum Cellas, ubi eum sanctus Cypriánus Epíscopus Carthaginiénsis per lítteras est consolátus.

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in mari rubro via sine impediménto.

℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra.

Lectio v.

Hoc autem Christiánæ charitátis officium cum frequens alter álteri persólveret, deteriórem in partem id accipiéntes Imperatóres, accersítum Romam Cornélium, tamquam de majestáte reum plumbátis cædi, raptúmque ad Martis simulácrum ei sacrificáre jubent. Quam impietátem cum ille detestarétur, ei caput abscíssum est décimo octávo Kaléndas Octóbris: cujus corpus beáta Lucína, cléricis adjutóribus, humávit in arenária prædii sui prope cœmetérium Callísti. Vixit in Pontificátu annos círciter duos.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt Sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes.

Ex libro S. Hierónymi Presbyteri de Scriptóribus Ecclesiásticis. Lectio vi.

Cypriánus Afer, primum glorióse rhetóricam dócuit: exínde suadénte presbytero Cæcílio, a quo et cognoméntum sortítus est, Christiánus factus, omnem substántiam suam paupéribus erogávit. Ac post non multum témporis eléctus in presbyterum, étiam Epíscopus Carthaginiénsis constitútus est. Hujus ingénii supérfluum est índicem téxere, cum sole clarióra sint ejus ópera. Passus est sub Valeriáno et Galliéno Princípibus, persecutióne octáva, eódem die, quo Romæ Cornélius, sed non eódem anno.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hó-

stiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei.

℣. Qui confidunt in illum, intélligent veritátem, et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam.

Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno, Homilia in Evangel. Cum audiéritis prælia. de Communi plurimor. Mart. xlii.

Pro Ss.mart. Euphemia, Lucia, et Geminiano. Lect.ix.

EUphémia, Lúcia, et Geminiánus, in persecutióne Diocletiáni, non eódem loco, sed eódem die, martyrio coronáti sunt. Euphémia virgo apud Chalcédonem, Prisco Procónsule, vária tormentórum génera, virgárum, equúlei, rotárum, ignis constánter passa; demum béstiis objécta, una ex iis morsum sancto córpori infigénte, céteris pedes ejus lambéntibus, immaculátum spíritum Deo réddidit. Lúcia, vídua Romána, a fílio Eutrópio, quod Christum multos annos coluísset, accusáta, in ollam pice ac plumbo fervéntem immíttitur; unde incólumis evádens, cum ferro plumbóque oneráta per Urbem ducerétur, Geminiánum, nóbilem virum, constántia fidei, et martyrii ad Christum convértit, quem étiam, cum multis áliis ad fidem perdúctis, várie tortum, gloriósi martyrii abscísso cápite sócium hábuit. Quorum córpora Máxima múlier Christiána honorífice sepelívit.

Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de sequenti cum commemor. Ss. Cornelii et Cypriani martyrum.

DIE XVII. SEPTEMB.

In festo Impressionis Sacrorum Stigmatum in corpore S. Francisci. Duplex.

Omnia dic. de Comm. Confess. non Pontificis, exceptis iis, quæ hic propria ponuntur.

Capitulum. Eccli. 21.

BEatus vir, qui invéntus est sine mácula, et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia, et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua.

Hymnus.

ISte Conféssor Dómini, coléntes
Quem pie laudant pópuli per orbem,
Hac die lætus méruit beáta
Vúlnera Christi.

Qui pius, prudens, húmilis, pudícus,
Sóbriam duxit sine labe vitam,
Donec humános animávit auræ
Spíritus artus.

Cujus ob præstans méritum frequénter
Ægra, quæ passim jacuére, membra,
Víribus morbi dómitis, salúti
Restituúntur.

Noster hinc illi Chorus obsequéntem
Cóncinit laudem, celebrésque palmas;

Ut piis ejus précibus juvémur.

Omne per ævum.

Sit salus illi, decus, atque virtus,

Qui super cæli sólio corúscans,

Tótius mundi sériem gubérnat

Trinus, et unus. Amen.

In utrisque Vesp. ℣. Signásti, Dómine, servum tuum Franciscum.

℟. Signis redemptiónis nostræ.

Oratio.

DOmine Jesu Christe, qui, frigescénte mundo, ad inflammándum corda nostra tui amóris igne, in carne beatíssimi Francísci Passiónis tuæ sacra Stígmata renovásti: concéde propítius, ut ejus méritis, et précibus crucem júgiter ferámus, et dignos fructus pœniténtiæ faciámus. Qui vivis, et regnas, etc.

Deinde fit comm. Ss. Cornelii et Cypriani martyrum. Antiphona. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine. ℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio. Beatórum mártyrum. 326.

In primo Nocturno.
De Epístola beáti Pauli
Apóstoli ad Gálatas.

Lectio i. Cap. 5. et 6.

SI spíritu vívimus, spíritu et ambulémus. Non efficiámur inánis glóriæ cúpidi, ínvicem provocántes, ínvicem invidéntes. Fratres, et si præoccupátus fúerit homo in áliquo delícto, vos qui spirituáles estis, hujúsmodi instrúite in spíritu lenitátis, consíderans teípsum, ne et tu tentéris. Alter altérius ónera portáte, et sic adimplébitis legem Christi. Nam si quis exístimat se áliquid esse, cum nihil sit, ipse se sedúcit. Opus autem suum probet unusquísque, et sic in semetípso tantum glóriam habébit, et non in áltero. Unusquísque enim onus suum portábit. Commúnicet autem is, qui catechizátur verbo, ei qui se catechízat, in ómnibus bonis.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis: supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi; ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra.

Lectio ii.

NOlíte erráre: Deus non irridétur. Quæ enim semináverit homo, hæc et metet. Quóniam qui séminat in carne sua, de carne et metet corruptiónem: qui autem séminat in spíritu, de spíritu metet vitam ætérnam. Bonum autem faciéntes, non deficiámus: témpore enim suo metémus, non deficiéntes. Ergo dum tempus habémus, operémur bonum ad omnes, máxime autem ad domésticos fidei. Vidéte quálibus lítteris scripsi vobis mea manu. Quicúmque enim volunt placére in carne,

hi cogunt vos circumcídi, tantum ut crucis Christi persecutiónem non patiántur. Neque enim qui circumcidúntur, legem custódiunt: sed volunt vos circumcídi, ut in carne vestra gloriéntur.

℣. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et. Lectio iii.

MIhi autem absit gloriári, nisi in Cruce Dómini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifíxus est, et ego mundo. In Christo enim Jesu neque circumcísio áliquid valet, neque præpútium, sed nova creatúra. Et quicúmque hanc régulam secúti fúerint, pax super illos, et misericórdia, et super Israel Dei. De cétero nemo mihi moléstus sit; ego enim stígmata Dñi Jesu in córpore meo porto. Grátia Dómini nostri Jesu Christi cum spíritu vestro, fratres. Amen.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Et invéntus. Glória Patri. Et invéntus.

In secundo Nocturno.

D. Bonaventuræ in Legenda S. Francisci cap. 13.

Lectio iv.

FIdélis revéra fámulus et miníster Christi Franciscus, biénnio ántequam spíritum rédderet cælo, cum in loco excélso seórsum, qui mons Alvérnæ dícitur, quadragenárium ad honórem Archángeli Michaélis jejúnium inchoásset: supérnæ contemplatiónis dulcédine abundántius sólito superfúsus, ac cæléstium desideriórum ardentióri flamma succénsus, supernárum cœpit immissiónum cumulátius dona sentíre. Dum ígitur Seráphicis desideriórum ardóribus sursum agerétur in Deum, et afféctus compassíva teneritúdine in eum transformarétur, cui ex charitáte nímia crucifígi complácuit: quodam mane circa festum Exaltatiónis sanctæ Crucis, in látere montis orans, vidit quasi spéciem uníus Séraphim, sex alas tam fúlgidas quam ignítas habéntem, de cælórum sublimitáte descéndere: qui volátu celérrimo ad áeris locum viro Dei propínquum pervéniens non solum alátus, sed et crucifíxus appáruit: manus quidem et pedes habens exténsos, et cruci affíxos; alas vero sic miro modo hinc inde dispósitas, ut duas supra caput erígeret, duas ad volándum exténderet, duábus vero réliquis totum corpus circumplecténdo veláret. Hoc videns veheménter obstúpuit, mistúmque dolóri gáudium mens ejus incúrrit, dum et in gratióso ejus aspéctu sibi tam mirabíliter, quam familiáriter apparéntis excessívam

quamdam concipiébat lætítiam, et dira conspécta crucis affixio ipsíus ánimam compassívi dolóris gládio pertransívit. ℣. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

INtelléxit quidem illo docénte intérius, qui et apparébat extérius, quod licet passiónis infírmitas cum immortalitáte spíritus Seráphici nullátenus convenîret, ideo tamen hujúsmodi vísio suis fúerat præsentáta conspéctibus, ut amícus ipse Christi prænósceret, se non per martyrium carnis, sed per incéndium mentis totum in Christi Jesu Crucifixi expréssam similitúdinem transformándum. Dispárens ítaque vísio, post arcánum ac familiáre collóquium, mentem ipsíus Seráphico intérius inflammávit ardóre: carnem vero Crucifixo confórmi extérius insignívit effigie, tamquam si ad ignis liquefactívam virtútem præámbulam sigillatíva quædam esset impréssio subsecúta. Statim namque in mánibus et pédibus ejus apparére cœpérunt signa clavórum, ipsórum capítibus in inferióri parte mánuum, et superióri pedum apparéntibus, et eórum acumínibus exsisténtibus ex advérso. Dextrum quoque latus, quasi láncea transfixum, rubra cicatríce obdúctum erat: quod sæpe sánguinem sacrum effúndens, túnicam, et femorália respergébat.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

POstquam ígitur novus homo Franciscus novo et stupéndo miráculo cláruit, cum singulári privilégio retroáctis sæculis non concésso insignítus appáruit, sacris vidélicet Stigmátibus decorátus; descéndit de monte secum ferens Crucifixi effigiem, non in tábulis lapídeis vel lígneis manu figurátam artíficis, sed in cárneis membris descríptam dígito Dei vivi. Quóniam sacraméntum Regis Seráphicus vir abscóndere bonum esse óptime norat, secréti regális cónscius, signácula illa sacra pro víribus occultábat. Verum quia Dei est ad glóriam suam magna reveláre, quæ facit Dóminus ipse, qui signácula illa secréte impresserat, mirácula quædam apérte per ipsa monstrávit, ut illórum occúlta et mira vis Stígmatum, manifésta patéret claritáte signórum. Porro rem admirábilem, ac tantópere testátam, atque in Pontifíciis diplomátibus præcípuis láudibus et favóribus exaltátam, Benedíctus Papa

undécimus anniversária solemnitáte celebrári vóluit: quam póstea Paulus quintus Póntifex Máximus,ut corda fidélium in Christi crucifixi accenderéntur amórem, ad univérsam Ecclésiã propagávit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Si quis vult post me veníre, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 32. in Evangel.

QUia Dñs ac Redémptor noster novus homo venit in mundum, nova præcépta dedit mundo. Vitæ étenim nostræ véteri in vítiis enutrítæ contrarietátem oppósuit novitátis suæ. Quid enim vetus, quid carnális homo nóverat, nisi sua retinére,aliéna rápere, si posset, concupíscere, si non posset? Sed cæléstis médicus síngulis quibúsque vítiis obviántia ádhibet medicaménta. Nam sicut arte medicínæ cálida frígidis,frígida cálidis curántur: ita Dóminus noster contrária oppósuit medicaménta peccátis, ut lúbricis continéntiam, tenácibus largitátem, iracúndis mansuetúdinem,elátis præcíperet humilitátem.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dñm: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine querela, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii.

CErte cum se sequéntibus nova mandáta proponeret, dixit: Nisi quis renuntiáverit ómnibus, quæ póssidet, non potest meus esse discípulus. Ac si apérte dicat: Qui per vitam véterem aliéna concupíscitis, per novæ conversatiónis stúdium et vestra largímini. Quid vero in hac lectióne dicat, audiámus: Qui vult post me veníre, ábneget semetípsum. Ibi dícitur,ut abnegémus nostra: hic dícitur, ut abnegémus nos. Et fortásse laboriósum non est hómini relínquere sua: sed valde laboriósum est relínquere semetípsum. Minus quippe est,abnegáre quod habet: valde autem multum est, abnegáre quod est.

℟. Mihi absit gloriári, nisi in Cruce Dómini nostri Jesu Christi: * Per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo. ℣. Ego enim Stígmata Dñi Jesu in cór-

pore meo porto. Per quem. Glória Patri. Per quem.

Si hoc festum venerit in Quat. Tempóribus ix. Lectio erit de Homil. Fer. occ. cum ejus commem. in Laudibus tantum. Lectio ix.

AD se autem nobis veniéntibus Dñs præcépit, ut renuntiémus nostris : quia quicúmque ad fidei agónem venímus, luctámen contra malígnos spíritus súmimus. Nihil autem malígni spíritus in hoc mundo próprium póssident : nudi ergo cum nudis luctári debémus. Nam si vestítus quisque cum nudo luctátur, cítius ad terram dejícitur; quia habet, unde teneátur. Quid enim sunt terréna ómnia, nisi quædam córporis induménta? Qui ergo contra diábolum ad certámen próperat, vestiménta abjíciat, ne succúmbat.

Te Deum laudámus. 15.

Hymnus ad Laudes.

Jesu coróna célsior,
Et véritas sublímior,
Qui confiténti sérvulo
Reddis perénne præmium.
Da supplicánti cœtui,
Hujus rogátu, nóxii
Remissiónem críminis,
Rumpéndo nexum vínculi.
Anni revérso témpore,
Dies refúlsit lúmine,
Quo sanctus hic de córpore
Christi recépit Stígmata.
Hic vana terræ gáudia,
Et luculénta prædia
Pollúta sorde députans,
Ovans tenet cæléstia.
Te, Christe Rex piíssime,
Hic confiténdo júgiter,
Calcávit artes dæmonum,
Sævúmque Avérni príncipē.
Virtúte clarus et fide,
Confessióne sédulus,
Jejúua membra déferens
Dapes supérnas óbtinet.
Proínde te, piíssime,
Precámur omnes súpplices:
Nobis ut hujus grátia
Pœnas remíttas débitas.
Patri perénnis glória,
Natóque Patris único,
Sanctóque sit Paráclito,
Per omne semper sæculum.
Amen.

In ii. Vesp. a Cap. fit de seq. cum commem. præced.

DIE XVIII. SEPTEMBR.

In festo S. Josephi a Cupertino Confessoris. Duplex.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis, præter ea, quæ sequuntur.

Vesp. a Capit. Beátus vir, qui invéntus est.

In Hymn. Iste Conféssor mutatur tertius versus.

℣. Amávit eum. lxv.

Ad Magnificat, Antiphona.

Mórtuus sum, et vita mea est abscóndita cum Christo in Deo. Oratio.

DEus, qui ad Unigénitum Fílium tuum exaltátum a terra ómnia tráhere disposuísti: pérfice propítius, ut méritis, et exémplo Seráphici Confessóris tui Jóséphi supra terrénas omnes cupiditátes eleváti ad eum perveníre mereámur. Qui tecum vivit, et regnat.

Deinde fit comm. Ss. Stigmatum, Antiphona. Hic vir despíciens mundum et terréna, triúmphans, divítias cælo cóndidit ore, manu.

℣. Signásti, Dómine, servum tuum Franciscum. ℟. Signis redemptiónis nostræ.

Oratio. Dómine Jesu. ut supra. 329.

In primo Nocturno.

De Epístola secúnda B. Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Lectio i. Cap. 4.

DEus, qui dixit de ténebris lucem splendéscere, ipse illúxit in córdibus nostris ad illuminatiónem sciéntiæ claritátis Dei, in fácie Christi Jesu. Habémus autem thesáurum istum in vasis fictílibus: ut sublímitas sit virtútis Dei, et non ex nobis. In ómnibus tribulatiónem pátimur, sed non angustiámur: aporiámur, sed non destitúimur: persecutiónem pátimur, sed non derelínquimur: dejícimur, sed non perímus: semper mortificatiónem Jesu in córpore nostro circumferéntes, ut et vita Jesu manifestétur in corpóribus nostris. Semper enim nos, qui vívimus, in mortem trádimur propter Jesum: ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli.

℟. Euge serve bone. lxvii.

Lectio ii. Cap. 5.

SCimus enim, quóniam si terréstris domus nostra hujus habitatiónis dissolvátur, quod ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufáctam, ætérnam in cælis. Nam et in hoc ingemíscimus, habitatiónem nostram, quæ de cælo est, superíudui cupiéntes: si tamen vestíti, non nudi inveniámur. Nam, et qui sumus in hoc tabernáculo, ingemíscimus graváti: eo quod nólumus expoliári, sed supervestíri; ut absorbeátur, quod mortále est, a vita. Qui autem éfficit nos in hoc ipsum, Deus, qui dedit nobis pignus spíritus. Audéntes ígitur semper, sciéntes, quóniam dum sumus in córpore, peregrinámur a Dómino: (per fidem enim ambulámus, et non per spéciem). Audémus autem, et bonam voluntátem habémus magis peregrinári a córpore, et præséntes esse ad Dóminum.

℟. Justus germinábit. lxvii.

Lectio iii. Cap. 12.

SI gloriári opórtet (non éxpedit quidem) véniam autem ad visiónes, et revelatiónes Dñi. Scio hóminem in Christo ante annos quatuórdecim (sive in córpore, sive extra corpus, néscio, Deus scit) raptum hujúsmodi usque ad tértium cælum. Et scio hujúsmodi hóminem (sive in córpore, sive extra corpus, néscio, Deus scit) quóniam raptus est in Paradísum; et audívit arcána verba, quæ non licet hómini loqui. Pro hujúsmodi gloriábor? pro me autem nihil gloriábor, nisi in infirmitátibus meis. Nam, et si volúero gloriári,

non ero insípiens : veritátem autem dicam : parco autem, ne quis me exístimet supra id, quod videt in me, aut áliquid audit ex me. Et ne magnitúdo revelatiónum extóllat me, datus est mihi stímulus carnis meæ ángelus Sátanæ, qui me colaphízet. Propter quod ter Dóminum rogávi, ut discéderet a me: et dixit mihi: súfficit tibi grátia mea; nam virtus in infirmitáte perfícitur. Libénter ígitur gloriábor in infirmitátibus meis, ut inhábitet in me virtus Christi.

℟. Iste cognóvit. lxviii.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

JOséphus a Cupertíno, Oppido in Salentínis Diœcésis Neritonénsis, anno reparátæ salútis millésimo sexcentésimo tértio, piis ibídem paréntibus ortus, Deíque amóre prævéntus puerítiam atque adolescéntiam summa cum simplicitáte, morúmque innocéntia transégit. A diutúrno, molestóque morbo patientíssime toleráto Deíparæ Vírginis ope liberátus se totum pietátis opéribus, ac excoléndis virtútibus dedit: utque Deo ad majóra vocánti se intímius conjúngeret, Ordini Seráphico nomen dare constítuit. Post vários evéntus voti tandem compos factus, apud Minóres Conventuáles in Cœnóbio Cryptulæ, inter Láicos primum ob litterárum imperítiam, deínde inter Cléricos Divína dispositióne connumerátus est. Sacerdótio post solémnia vota initiátus, perféctius sibi vitæ institútum propósuit. Quamóbrem mundánis quibuscúmque afféctibus, terrenísque rebus pene ad vitam necessáriis íllico a se abdicátis, cilíciis, flagéllis, caténis, omni demum asperitátum, ac pœnárum génere corpus afflíxit, spíritum vero sanctæ oratiónis, altissimæque contemplatiónis assiduitáte dúlciter enutrívit. Hinc factum est, ut cháritas Dei, quæ jam erat in ejus corde a prima ætáte diffúsa, miro, planéque singulári modo in dies coruscáverit.

℟. Honéstum fecit. lxx.

Lectio v.

ELúxit præcípue ardentíssima ejus cháritas in ecstásibus ad Deum suavíssimis, stupendísque ráptibus, quibus frequénter afficiebátur. Mirum autem, quod alienáto a sénsibus ánimo statim ab éctasi eum revocábat sola obediéntia. Hanc quippe virtútem exímio stúdio prosequebátur, dícere sólitus, se ab ea véluti cœcum circumdúci, et mori pótius velle, quam non obedíre. Paupertátem vero Seráphici Patriárchæ ita æmulátus est, ut morti próximus Prælátó suo assérere vere potúerit, se nihil habére, quod more Religiosórum re-

signáret. Itaque Mundo, síbique mórtuus vitam Jesu manifestábat in carne sua, quæ dum in alíquibus ex turpitúdine obscœnum flagítium sentiébat, prodigiósum de se efflábat odórem, indícium nitidíssimæ illíus puritátis, quam, immúndo spíritu vehementíssimis tentatiónibus frustra obnubiláre diu conánte, servávit illæsam, tum arcta sénsuum custódia, tum jugi córporis maceratióne, tum dénique speciáli protectióne puríssimæ Vírginis Maríæ, quam Matrem suam appelláre consuévit, ac véluti Matrem dulcíssimam íntimo cordis affectu venerabátur, eámque ab áliis venerári exoptábat: ut cum ejúsdem patrocínio, sicut ipse ajébat, ómnia bona consequeréntur.

℟. Amávit eum. lxx.

Lectio vi.

HÆc Beáti Joséphi sollicitúdo a sua erga próximos charitáte prodíbat; tanto enim animárum zelo exardébat, ut ómnium salútem modis ómnibus instantíssime procuráret. Exténdens páriter charitátem suam in próximum sive páuperem, sive infírmum, sive quacúmque alia tribulatióne vexátum, quantum in ipso erat, illum recreábat. Nec alióni erant ab ejus charitáte, qui objurgatiónibus, probris, omnísque géneris injúriis ipsum appéterent; nam eádem patiéntia, mansuetúdine, vultúsque hilaritáte tália excipiébat, qua tot inter, ac tantas vicissitúdines resplénduit, dum vel Moderatórum Ordinis, vel Sacræ Inquisitiónis jussu hac illac erráre, versaríque coáctus est. Quamquam vero pópuli non solum, sed Viri Príncipes exímiam ejus sanctitátem, et supérna charísmata admiraréntur: ea nihilóminus erat humilitáte, ut magnum se peccatórem réputans Deum eníxe deprecarétur, ut sua ab eo illústria dona removéret, hómines vero exoráret, ut in eum locum mórtuum ejus corpus injícerent, ubi memória sui esset prorsus obliteráta. At Deus, qui ponit húmiles in sublíme, quique Servum suum, dum víveret, cœlésti sapiéntia, prophetía, córdium perscrutatióne, curatiónum grátia, cæterísque donis cumulatíssime exornáverat, ejus quoque mortem iis, quibus ipse ántea prædíxerat, loco, ac témpore, anno ætátis suæ sexagésimo primo, Auxími in Picéno pretiósam réddidit, sepulcrúmque gloriósum. Illum dénique étiam post óbitum miráculis coruscántem Benedíctus quartus décimus Beatórum, et Clemens tértius décimus Sanctórum fastis adscrípsit; ejus autem Officium, et Missam Clemens quartus décimus ejúsdem Ordinis ad Univérsam Ecclésiam exténdit.

℟. Iste homo pérfecit. lxxi.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.
Lectio vii. Cap. 22.
IN illo témpore: loquebátur Jesus Princípibus Sacerdótum, et Pharisæis in parábolis dicens: Símile factum est regnum cælórum hómini Regi, qui fecit núptias filio suo. Et réliqua.
Homilía S. Gregórii Papæ.
Ex Homilia 38. Lib. 2. circa med.
QUia jam largiénte Dño, nuptiárum domum, id est Sanctam Ecclésiam, intrástis, solérter, fratres, aspícite, ne áliquid de mentis vestræ hábitu Rex ingrédiens reprehéndat. Cum magno enim cordis timóre pensándum est, quod prótinus súbditur: Intrávit autem Rex, ut vidéret discumbéntes, et vidit ibi hóminem non vestítum veste nuptiáli. Quid, fratres charíssimi, éxprimi per nuptiálem vestem putámus? Si enim vestem nuptiálem baptísma, vel fidem dícimus, quis sine baptísmate, et fide has núptias intrávit? Eo enim ipso foris est, qui necdum crédidit. Quid ergo debémus intellígere nuptiálem vestem, nisi charitátem? Intrat enim ad núptias, sed cum nuptiáli veste non intrat, qui in Sancta Ecclésia assístens fidem habet, sed charitátem non habet. Recte enim cháritas nuptiális vestis vocátur, quia hanc in se Cónditor noster hábuit, dum ad sociándæ sibi Ecclésiæ núptias venit.
℟. Iste est, qui ante. lxxiii.
Lectio viii.
SOla quippe dilectióne Dei actum est, ut ejus Unigénitus mentes sibi electórum hóminum uníret. Unde et Joánnes dicit: *Sic enim diléxit Deus Mundum, ut Fílium suum Unigénitum daret pro nobis.* Qui ergo per charitátem venit ad hómines, eámdem charitátem innótuit vestem essè nuptiálem. Omnis ergo vestrum, qui in Ecclésia pósitus Deo crédidit, jam ad núptias intrávit: sed cum nuptiáli veste non venit, si charitátis grátiam non custódit. Et certe, fratres, si quis ad carnáles núptias esset invitátus, vestem mutáret, congaudére se Sponso, et Sponsæ ex ipso sui hábitus decóre osténderet, inter gaudéntes, et festa celebrántes despéctis véstibus apparére erubésceret. Nos ad Dei núptias venímus, et cordis vestem mutáre dissimulámus. Congáudent Angeli, dum ad cælum assumúntur elécti. Qua ergo mente hæc spirituália festa conspícimus, qui nuptiálem vestem, id est charitátem, quæ sola nos speciósos éxhibet, non habémus?
℟. Sint lumbi vestri. lxxiii.
Lectio ix.
SCiéndum vero est, quia sicut in duóbus lignis, superióre vidélicet, et inferióre vestis téxitur: ita in

duóbus præcéptis cháritas habétur, in dilectióne scílicet Dei, et próximi. Scriptum quippe est: Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota ánima tua, et ex tota virtúte tua, et próximum tuum sicut te ipsum. Qua in re notándum est, quia in dilectióne próximi mensúra amóris pónitur, cum dícitur: Díliges próximum tuum sicut te ipsum. Dei autem diléctio nulla mensúra constríngitur, cum dícitur: Díliges Dñum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota ánima tua, ex tota virtúte tua. Non enim jubétur quisque quantum díligat, sed ex quanto, cum dícitur, Ex toto; quia ille veráciter Deum díligit, qui sibi de se nihil relínquit. Duo ergo necésse est ut charitátis præcépta custódiat, quisquis habére in núptiis vestem nuptiálem curat.

Ad Benedictus, Antiphona. Osténdit mihi Dñs flúvium aquæ vivæ, spléndidum tamquam crystállum, procedéntem de sede Dei, et Agni.

Vesp. a Capit. de Ss. Mart. Januario, et sociis cum commemoratione S. Josephi.

DIE XIX. SEPTEMBRIS.

In festo Ss. mart. Januarii Episc. et sociorum. Duplex. Omnia de Comm. plur. Mart. præter sequentia. Oratio.

Deus, qui nos ánnua sanctórum mártyrum tuórum Januárii, et sociórum ejus, solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit comm. S. Joseph. Antiph. Exístimo ómnia detriméntum esse propter eminéntem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei.

℣. Justum. ℟. Et osténdit. Oratio ut supra. 333.

In i. Nocturno Lectiones de Script. occurr.

Si hoc Festum venerit in Quatuor Tempor. in primo Noct. leguntur Lect. de Epistola ad Romanos. Fratres: debitóres sumus. ut in Communi plurim. Mart. xxxvi. et ix. Lect. de Homilia Fer. occurrentis cum ejus comm. ad Laudes.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Januárius, Benevénti Epíscopus Diocletiáno et Maximiáno in Christiános sæviéntibus, ad Timótheum Campániæ præsidem ob Christiánæ fidei professiónem Nolam perdúcitur. Ibi ejus constántia várie tentáta, in ardéntem fornácem conjéctus, ita illæsus evásit, ut ne vestiméntum, aut capíllum quidem flamma violáverit. Hinc Præses accénsus iracúndia, Mártyris corpus ímperat usque eo dístrahi, quoad nervórum compáges artuúmque solvántur. Festus intérea ejus Diáconus, et Desidérius Lector comprehénsi, vinctíque una cum Epíscopo ante rhe-

dam Præsidis Putéolos pertrahúntur, et in eúmdem cárcerem, in quo Sósius Misénas, et Próculus Puteolánus Diáconus, Eútyches, et Acútius láici ad béstias damnáti detinebántur, simul conjiciúntur.

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra.

Lectio v.

Póstero die omnes in amphitheátro feris objécti sunt, quæ naturális oblítæ feritátis, ad Januárii pedes se prostravére. Id Timótheus mágicis cantiónibus tríbuens, cum senténtiam cápitis in Christi mártyres pronuntiásset, óculis repénte captus, oránte mox beáto Januário, lumen recépit: quo miráculo, hóminum míllia fere quinque Christi fidem suscepérunt. Verum ingrátus judex níhilo placátior factus benefício, sed conversióne tantæ multitúdinis actus in rábiem; véritus máxime príncipum decréta, sanctum Epíscopum cum sóciis gládio pércuti jussit.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes.

Lectio vi.

Horum córpora finítimæ urbes pro suo quæque stúdio certum sibi patrónum ex iis apud Deum adoptándi, sepeliénda curárunt. Januárii corpus Neapolitáni divíno admónitu extulére: quod primo Beneventum, inde ad monastérium Montis vírginis, postrémo Neápolim translátum, et in majóri Ecclésia cónditum, multis miráculis claruit. Sed illud in primis memorándum, quod erumpéntes olim e monte Vesúvio flammárum globos, nec vicínis modo, sed longínquis étiam regiónibus vastitátis metum afferéntes, exstínxit. Præclárum illud quoque, quod ejus sanguis, qui in ampúlla vítrea concrétus asservátur, cum in conspéctu cápitis ejúsdem Mártyris pónitur, admirándum in modum colliquefíeri, et ebullíre, perínde atque recens effúsus, ad hæc usque témpora cérnitur.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem, et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam donum. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 24.

IN illo témpore: Sedénte Jesu super montem Olivéti, accessérunt ad eum discípuli secréto, dicéntes: Dic nobis, quando hæc erunt? Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Episc. Comment. in Matth. can. 25.

DIscípuli Dñm intérrogant, quando hæc fíerent, quodve signum et advéntus sui, et consummatiónis sæculi nóscerent. Et quia tria hæc in unum quæsíta sunt, distínctis et témporis, et intelligéntiæ significatiónibus separántur. Respondétur ígitur primum de civitátis occásu, et confirmántur veritáte doctrínæ, ne quis fallax ignorántibus posset obrépere. Ventúri enim erant étiam eórum témpore, qui se Christum essent nuncupatúri. Ut ígitur fides pestífero mendácio détrahi non posset, admonítio præcéssit.
℟. Propter testaméntum Dñi, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides.
℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia unus.

Lectio viii.

COnfirmat ígitur eos ad tolerántiam passiónum, fugæ, verberatiónis, intéritus, et públici in eos ódii propter nomen ejus. Atque his quidem vexatiónibus multi turbabúntur, et tantis insurgéntibus malis scandalizabúntur, et usque in mútuum ódium excitabúntur. Et falsi prophétæ erunt (ut Nicoláus unus ex septem Diacónibus fuit) multósque ementíta veritáte pervértent: et abundánte nequítia, cháritas refrigéscet.
℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

Lectio ix.

SEd usque in finem perseverántibus salus reserváta est: ac tum per omnes orbis partes viris Apostólicis dispérsis, Evangélii véritas prædicábitur. Et cum univérsis fúerit cognítio sacraménti cæléstis invécta, tum Jerúsalem occásus, et finis incúmbet: ut prædicatiónis fidem et infidélium pœna, et metus civitátis érutæ consequátur. Hæc ígitur in eam, ut fúerant prædícta, perfécta sunt: et lapidátis, fugátis, perémptis Apóstolis, fame, bello, captivitáte consúmpta est. Ac tum fuit digna non esse, cum ejéctis prædicatóribus Christi, indignam Dei prædicatióne se præbuit.

Te Deum laudámus. 15.

Vesp. a Capit. de Ss. Eustachio, et sociis, cum commem. Ss. Januarii, et sociorum.

DIE XX. SEPTEMBRIS.

In festo Ss. Eustachii, et socior. mart. Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Marty. præter seq. Oratio.

DEus, qui nos concédis Sanctórum mártyrum tuórum, Eustáchii, et sociórum ejus natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum.

Pro commem. Ss. Januarii, et socior. mart. Antiphona. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti: et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine. ℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Deus, qui nos ánnua. ut supra. 338.

Si hoc festum venerit in Quat. Tempor. Lect. i. Noct. Fratres: debitóres. de Communi plurim. Mart. xxxvi. Lect. ix. legitur de Homilia Feriæ occurr. cum ejus commem. in Laud. et de Vigil. nihil fit, nisi in Missa.

Si non venerit in Quatuor Temp. Lect. i. Noct. de Script. occ. ix. Lect. erit de Vigilia, ut infra, et commem. in Laudib.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

EUstáchius, qui et Plácidus, génere, ópibus, et militári glória inter Romános insígnis, sub Trajáno Imperatóre magístri mílitum títulum méruit: cum vero sese aliquándo in venatióne exercéret, ac fugiéntem miræ magnitúdinis cervum insequerétur, vidit répénte inter consisténtis feræ córnua excélsam, atque fulgéntem Christi Dómini e cruce peudéntis imáginem: cujus voce ad immortális vitæ prædam invitátus, una cum uxóre Theopísta, ac duóbus párvulis fíliis Agapíto, et Theopísto, Christiánæ milítiæ nomen dedit.

℟. Sancti tui, Dñe, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra appáruit. Lectio v.

MOx ad visiónis prístinæ locum, sicut ei Dóminus præcéperat, regréssus, illum prænuntiántem audívit, quanta sibi deínceps pro ejus glória perferénda essent. Quocírca incredíbiles calamitátes mira patiéntia perpéssus, brevi in summam egestátem redáctus est. Cumque clam se subdúcere cogerétur, in itínere cónjugem primum, deínde étiam líberos sibi miserabíliter eréptos ingémuit. Tantis obvolútus ærúmnis, in regióne longínqua víllicum agens, longo témpore delítuit, donec cælésti voce recreátus, ac nova occasióne a Trajáno conquisítus, íterum bello præficitur.

℟. Vérbera carnífícum non timuérunt Sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dñi.

℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes.

Lectio vi.

ILla in expeditióne, líberis simul cum uxóre insperáto recéptis, victor Urbem ingénti ómnium gratulatióne ingréditur. Sed paulo post inánibus diis pro parta victória sacrificáre jussus, constantíssime rénuit. Cumque váriis ártibus ad Christi fidem ejurándam frustra tentarétur, una cum uxóre, et líberis leónibus objícitur: horum mansuetúdine concitátus Imperátor, æneum in taurum subjéctis flammis candéntem eos immítti jubet, ubi divínis in láudibus consummáto martyrio, duodécimo Kaléndas Octóbris ad sempitérnam felicitátem convolárunt, quorum illæsa córpora religióse a fidélibus sepúlta, póstmodum ad Ecclésiam eórum nómine eréctam, honorífice transláta sunt.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei.

℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam donum. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Noct. Homilía in Evang. Descéndens Jesus. de Commu. plur. Mart. xlvi.

Pro Vigilia S. Matthæi.

Bño. Per Evangélica dicta. Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio ix. Cap. 5.

IN illo témpore: Vidit Jesus publicánum nómine Levi, sedéntem ad telónium, et ait illi: Séquere me. Et réliqua.

Homilía S. Ambrósii Episc. Lib. 5. Comment. in Lucæ cap. 5. post initium.

MYstica est hæc vocátio publicáni, quem sequi jubet non córporis gressu, sed mentis afféctu. Itaque ille prius avára de mercédibus, dura de labóribus periculísque nautárum emoluménta convértens, verbo vocátus própria derelínquit, qui rapiébat aliéna: ac vile illud sedíle destítuens, toto post Dñm vestígio mentis incédit; convívii quoque magni éxhibet apparátum. Qui enim domicílio Christum récipit intérno, máximis delectatiónibus exuberántium páscitur voluptátum. Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus pro commem. Vigil. Antiph. et ℣. de Fer. occurrente.

Oratio.

DA, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti Matthæi Apóstoli tui, et Evangelístæ, quam prævenímus, veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat, et salútem. Per Dóminum.

Vesp. de S. Matthæo Apostolo cum commem. Præced.

DIE XXI. SEPTEMBRIS.

In festo S. Matthæi Apostoli, et Evangelistæ.

Duplex secundæ Classis.
Omnia de Comm. Apostol.
præter Oration. et Lect. Orat.

BEáti Apóstoli, et Evangelístæ Matthæi, Dómine, précibus adjuvémur: ut quod possibílitas nostra non óbtinet, ejus nobis intercessióne donétur. Per Dñm.

Deinde fit commem. Ss. Eustachii, et socior. mart. Aña. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Deus, qui nos. 341.

In primo Nocturno leguntur Lect. de Ezechiele Propheta, positæ in Communi Evangelistarum. xvi.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

MAtthæus, qui et Leví, Apóstolus, et Evangelísta, Caphárnai cum ad telónium sedéret, a Christo vocátus, statim secútus est ipsum: quem étiam cum réliquis discípulis convívio excépit. Post Christi resurrectiónem, ántequam in provínciam proficiscerétur, quæ ei ad prædicándum obtígerat, primus in Judæa, propter eos, qui ex circumcisióne credíderant, Evangélium Jesu Christi hebráice scripsit: mox in Æthiópiam profectus, Evangélium prædicávit, ac prædicatiónem multis miráculis confirmávit.

℟. Vidi conjúnctos. xviii.

Lectio v.

ILlo ígitur in primis miráculo, quo regis filiam a mórtuis excitávit, regem patrem, et uxórem ejus, cum univérsa província ad Christi fidem convértit. Rege mórtuo, Hírtacus ejus succéssor, cum Iphigéniam, régiam filiam, vellet sibi dari in matrimónium, Matthæum, cujus ópera illa virginitátem Deo vóverat, et in sancto propósito perseverábat, ad altáre mystérium celebrántem jussit occídi. Qui undécimo Kaléndas Octóbris munus Apostólicum martyrii glória cumulávit. Cujus corpus Salérnum translátum, ac póstmodum in Ecclésia ejus nómine dedicáta, Gregório séptimo summo Pontífice cónditum, ibídem magno hóminum concúrsu, ac pietáte cólitur.

℟. Beáti estis. xviii.

De expositióne S. Gregórii Papæ super Ezechiélem Prophétam.

Homilia 3. Lib. 1. Lectio vi.

SAncta quátuor animália, quæ prophetíæ spíritu futúra prævidéntur, subtíli narratióne describúntur, cum dícitur: Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni. Quid per fáciem, nisi notítia, et quid per pennas, nisi volátus exprímitur? Per fáciem quippe unusquísque cognóscitur: per pennas vero in altum ávium córpora sublevántur. Fácies ítaque ad fidem pértinet, pen-

na ad contemplatiónem. Per fidem namque ab omnipoténti Deo cognóscimur, sicut ipse de suis óvibus dicit: Ego sum pastor bonus, et cognósco oves meas, et cognóscunt me meæ. Qui rursus ait: Ego scio, quos elégerim. Per contemplatiónem vero, qua super nosmetípsos tóllimur, quasi in áera levámur.

℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci. xix.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 9.

IN illo témpore: Vidit Jesus hóminem sedéntem in telónio, Matthæum nómine. Et ait illi: Séquere me. Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 1. Comment. in Matth. cap. 9.

CEteri Evangelístæ, propter verecúndiam, et honórem Matthæi, noluérunt eum nómine appelláre vulgáto; sed dixérunt, Levi: dúplici quippe vocábulo fuit. Ipse autem Matthæus (secúndum illud, quod dícitur a Salomóne: Justus accusátor est sui in princípio sermónis; et in álio loco: Dic tu peccáta tua, ut justificéris) Matthæum, se, et publicánum nóminat, ut osténdat legéntibus, nullum debére salútem desperáre, si ad melióra convérsus sit, cum ipse de publicáno in Apóstolum sit repénte mutátus.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne. xix.

Lectio viii.

ARguit in hoc loco Porphyrius, et Juliánus Augústus, vel imperítiam históriei mentiéntis, vel stultítiam eórum, qui statim secúti sunt Salvatórem: quasi irrationabíliter quémlibet vocántem hóminem sint secúti: cum tantæ virtútes, tántaque signa præcésserint, quæ Apóstolos, ántequam créderent, vidísse non dúbium est. Certe fulgor ipse, et majéstas Divinitátis occúltæ, quæ étiam in humána fácie relucébat, ex primo ad se vidéntes tráhere póterat aspéctu. Si enim in magnéte lápide, et súccinis hæc esse vis dícitur, ut ánnulos, et stípulam, et festúcas sibi cópulent; quanto magis Dóminus ómnium creaturárum ad se tráhere póterat, quos vocábat?

℟. Isti sunt viri sancti. xix.

Lectio ix.

ET factum est, discumbénte eo in domo, ecce multi publicáni, et peccatóres veniéntes discumbébant cum Jesu. Vidébant publicánum a peccátis ad melióra convérsum, locum invenísse pœniténtiæ, et ob id étiam ipsi non despérant salútem. Neque vero in prístinis vítiis permanéntes véniunt ad Jesum, ut Pharisæi, et Scribæ múrmurant: sed pœniténtiam agéntes, ut sequens Dómini sermo signíficat, dicens: Misericórdiam volo, et non sacrifícium: non enim veni vocáre justos, sed peccató-

res. Ibat autem Dóminus ad convívia peccatórum, ut occasiónem habéret docéndi, et spirituáles invitatóribus suis præbéret cibos.

Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesp. fit com. seq. et Ss. Mauritii, et soc. mart. ut infra.

DIE XXII. SEPTEMBR.

In festo S. Thomæ a Villa-nova Episc. et Conf. Dupl.

Omnia de Comm. Conf. Pontif. præter sequ.

In utrisq. Vesp. ad Magnif. Antiphona. Dispérsit, dedit paupéribus: Justítia ejus manet in sæculum sæculi.

℣. Amávit eum Dñs, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

DEus, qui beátum Thomam Pontíficem insígnis in páuperes misericórdiæ virtúte decorásti: quæsumus, ut ejus intercessióne in omnes, qui te deprecántur, divítias misericórdiæ tuæ benígnus effúndas. Per Dñm.

Et fit commemoratio Ss. Mauritii, et soc. Mm.

Antiph. Istórum est enim.

℣. Lætámini in Dño. xxxiv.

Oratio.

ANnue, quæsumus, omnípotens Deus, ut sanctórum mártyrum tuórum, Mauritii, et sociórum ejus, nos lætíficet festíva solémnitas: ut quorum suffrágiis nítimur, eórum natalítiis gloriémur. Per Dñm nostrum.

Ad Matut. in hymn. Iste Conféss. mutat. tert. versus.

In i. Noct. lect. de scr. occur.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

THomas in óppido Fontispláni Toletánæ diœcésis in Hispánia natus anno Dómini millésimo quadringentésimo octogésimo octávo, ab óptimis paréntibus ineúnte vita pietátem et singulárem in páuperes misericórdiam accépit, cujus adhuc puer complúra dedit exémpla: sed illud in primis nóbile, quod ut nudos operíret, própriis véstibus non semel se ipsum éxuit. Exácta puerítia, Complúto, quo missus fúerat, ut alúmnus in Collégio majóri sancti Ildefónsi lítteris óperam daret, patris óbitu revocátus, univérsam hæreditátem egénis virgínibus aléndis dicávit: eodémque statim revérsus est, et sacræ Theologíæ cursu conf́écto, ádeo doctrína excélluit, ut in eádem Universitáte Cáthedram ascéndere jussus, Philosóphicas, Theologicásque quæstiónes mirabíliter explanáverit: ínterim assíduis précibus sciéntiam Sanctórum, et rectam vitæ morúmque normam a Dño vehementíssime póstulans. Quare divíno instínctu Eremitárum sancti Augustíni ampléxus est Institútum.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Religiónem proféssus, ómnibus religiósi hóminis virtútibus et ornaméntis excélluit; humilitáte, patiéntia, continéntia, sed ardentíssima charitáte summe conspícuus: inter vários et assíduos labóres oratióni, rerúmque divinárum meditatióni invícto spíritu semper inténtus. Prædicándi onus, útpote sanctimónia et doctrína præstans, subíre jussus, cælésti aspiránte grátia, innumerábiles e vitiórum cœno in viam salútis edúxit. Regéndis deínde frátribus admótus, prudéntiam, æquitátem, et mansuetúdinem pari sedulitáte ac severitáte conjúnxit: ádeo ut priscam sui Ordinis disciplínam multis in locis vel firmáverit, vel restitúerit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Granaténsis Archiepíscopus designátus, mira humilitáte et constántia insígne munus rejécit. Verum non multo post Valentínam Ecclésiam, Superiórum auctoritáte coáctus, gubernándam suscépit, quam annis ferme úndecim ita rexit, ut sanctíssimi et vigilantíssimi Pastóris partes expléverit. Cétерum consuéta vivéndi ratióne nihil ádmodum immutáta, inexplébili charitáti multo magis indúlsit, cum amplos Ecclésiæ rédditus in egénos dispérsit, ne léctulo quidem sibi relícto; nam eum, in quo decumbébat, cum in cælum evocarétur, ab eódem commodátum hábuit, cui paulo ante eleemósynæ loco donáverat. Obdormívit in Dómino sexto Idus Septémbris, annos natus octo et sexagínta. Servi sui sanctitátem adhuc vivéntis, et exínde post mortem, miráculis Deus testátam vóluit; præsértim, cum hórreum, fruménto paupéribus distribúto, pénitus vácuum, repénte plenum invéntum est: et cum ad ejus sepúlchrum puer mórtuus revíxit. Quibus, aliísque non paucis fulgéntem signis, Alexánder séptimus Póntifex Máximus Sanctórum número adscrípsit, atque ejus memóriam quartodécimo Kaléndas Octóbris celebrári mandávit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In iii. Nocturno, Homilia in Evang. Homo péregre. de Comm. Conf. Pont. Iv.

Pro Ss. Mauritio et soc. mart.

Lectio ix.

Cum Maximiánus Imperátor, ducto in Gálliam exércitu, in finibus Sedunórum sacrificii causa constitísset, Thebæórum légio, ne se impiórum sacrórum societáte contamináret, a réliquis cópiis discéssit. Quare Imperátor misit ad eos mílites, qui suo nómine nuntiárent, ut si salvi esse vellent, in castra ad sacrifícia redírent. Qui se Christiána religióne impedíri respondérunt. Quorum respónsum ille indigníssime ferens, majóri iracúndia, quam ántea, exársit. Itaque immíssa parte exércitus in Thebæos, décimum quemque eórum primum occídi jussit: quod martyrium sua sponte, maximéque hortatóre Maurítio, ferre maluérunt, quam imperáta fácere nefárii Imperatóris: ac deínde réliquos omnes constantíssime Christum prædicántes, décimo Kaléndas Octóbris ab univérso exércitu trucidári ímperat.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus, ad Benedíctus, Antiph. Eleemósynas illíus enarrábit omnis Ecclésia sanctórum.

Et fit com. Ss. Mauritii, et soc. Aña. Vestri capílli. ℣. Exultábunt. xliii.

Oratio. Annue, quæsumus. ut supra. 345.

In ii. Vesp. fit com. sequ. ac S. Theclæ.

DIE XXIII. SEPTEMBR.

In festo S. Lini Papæ, et mart. Semiduplex.

Omnia de Communi unius Martyris, præter ea, quæ sequuntur. Oratio.

Deus, qui nos beáti Lini mártyris tui, atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

Et fit com. S. Theclæ virg. et mart. Aña. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dñus præparávit in ætérnum. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.

℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beátæ Theclæ vírginis, et mártyris tuæ natalítia cólimus, et ánnua solemnitáte lætémur, et tantæ fidei proficiámus exémplo. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

Si hoc festum venerit in Quat. Temp. Lect. i. Noct. erunt de Actibus Apostolor. A Miléto Paulus. de Communi unius Mart. xxii.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Linus Póntifex, Volatérris in Etrúria natus, primus post Petrum gubernávit Ecclésiam. Cujus tanta fides et sánctitas fuit, ut non solum dæmones ejíceret,

sed étiam mórtuos revocáret ad vitam. Scripsit res gestas beáti Petri, et ea máxime, quæ ab illo acta sunt contra Simónem magum. Sancívit, ne qua múlier, nisi veláto cápite, in Ecclésiam introíret. Huic Pontífici caput amputátum est ob constántiam Christiánæ fidei, jussu Saturníni ímpii et ingratíssimi Consuláris, cujus fíliam a dæmonum vexatióne liberáverat. Sepúltus est in Vaticáno prope sepúlchrum Príncipis Apostolórum, nono Kaléndas Octóbris. Sedit annos úndecim, menses duos, dies vigínti tres, creátis bis mense Decémbri Epíscopis quíndecim, Presbyteris decem et octo.

℟. Honéstum fecit. xxv.

De expositióne S. Ambrósii Episc. in Psalmum centésimum décimum octávum. Sermone 21. Lectio v.

PRíncipes persecúti sunt me gratis, et a verbis tuis trepidávit cor meum. Bene hoc martyr dicit, quod injúste persecutiónum torménta sustíneat: qui nihil rapúerit, nullum violéntus opprésserit, nullíus sánguinem fúderit, nullíus torum putáverit esse violándum: qui nihil légibus débeat, et gravióra latrónum sustinére cogátur supplícia; qui loquátur juste, et non audiátur; qui loquátur plena salútis, et impugnétur, ut possit dícere: Cum loquébar illis, impugnábant me gratis. Gratis ígitur persecutiónem pátitur, qui impugnátur sine crímine: impugnátur ut nóxius, cum sit in tali confessióne laudábilis: impugnátur quasi venéficus, qui in nómine Dómini gloriátur, cum píetas virtútum ómnium fundaméntum sit.

℟. Desidérium ánimæ. xxvi.

Lectio vi.

VEre frustra impugnátur, qui apud ímpios et infidos impietátis arcéssitur, cum fidei sit magíster. Verum, qui gratis impugnátur, fortis debet esse, et constans. Quómodo ergo subtéxuit: Et a verbis tuis trepidávit cor meum? Trepidáre infirmitátis est, timóris, atque formídinis. Sed est étiam infírmitas ad salútem, est étiam timor sanctórum. Timéte Dóminum omnes sancti ejus. Et: Beátus vir, qui timet Dóminum. Qua ratióne beátus? Quia in mandátis ejus cupit nimis.

℟. Stola jucunditátis. xxvi.

In tertio Nocturno, Homilia in Evangel. Si quis venit ad me. de Communi unius Martyris. xxvii.

Pro sancta Thecla vírgine et Martyre. Lectio ix.

THecla virgo, ex illústribus paréntibus Icónii nata, a Paulo Apóstolo fidei præcéptis institúta, miris sanctórum Patrum láudibus celebrátur. Quæ décimum octávum annum agens, Thamí-

ride sponso relícto, cum eam paréntes, quod Christiána esset, accusássent, in ardéntem rogum, qui, nisi Christo renuntiáret, ei parátus erat, prius signo crucis armáta seípsam injécit. Sed igne plúvia, quæ repénte exórta est, exstíncto, Antiochíam venit: ubi feris objécta, et tauris in divérsa incitátis alligáta, mox conjécta in fossam plenam serpéntibus, ex ómnibus Jesu Christi grátia liberátur. Cujus ardóre fidei et vitæ sanctitáte multi ad Christum convérsi sunt. Iterum in pátriam rédiens, in montem sola secéssit: deínde multis virtútibus et miráculis insígnis, nonagenária migrávit ad Dóminum, ac Seleucíæ sepúlta est. Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commemoratio S. Theclæ, Antiphona. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio. Da, quæsumus. 347.

Vesperæ de sequenti cum commemoratione præced.

DIE XXIV. SEPTEMBR.

In festo beatissimæ Virg. Mariæ de Mercede. Duplex maj.

Ad Vesperas, Antiphona. Dum esset Rex cum reliq. Antiphonis, et Psalmis, ut in Officio parvo ejusd. B. Mariæ Virg. ut infra. cxxxvii.

Capitulum. Eccli. 24.

Ab início, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hym. Ave maris. cxxxii.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magn. Añа. Sancta María succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Festivitátem.

Oratio.

Deus, qui per gloriosíssimam Fílii tui Matrem ad liberándos Christi fidéles a potestáte Paganórum nova Ecclésiam tuam prole amplificáre dignátus es: præsta quæsumus, ut quam pie venerámur tanti óperis Institutrícem, ejus páriter méritis et intercessióne a peccátis ómnibus, et captivitáte dæmonis liberémur. Per eúmdem Dñm.

Deinde fit commem. S. Lini Papæ, Añа. Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. Deus, qui nos. 347.

Ad Complet. et per Horas diei, in fine Hymnor. dicitur, Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum, Invitator. Sancta María Dei Génitrix virgo, * Intercéde pro nobis. Psal. Venite, exultémus. 2. Hymnus. Quem terra. cxli. Añæ, et Psalmi Noct. ut in Officio parvo B.M.V. cxli.

In primo Nocturno.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. Cap.8.et 9.

EGo sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intérsum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum; arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilíngue detéstor. Meum est consílium et æquitas, mea est prudéntia, mea est fortitúdo. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decérnunt. Per me príncipes ímperant, et poténtes decérnunt justítiam. Ego diligéntes me dílige, et qui mane vígilant ad me, invénient me. ℟. Sancta, et immaculáta virgínitas, quibus te láudibus éfferam, néscio: * Quia quem cæli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia. Lectio ii.

MEcum sunt divítiæ, et glória, opes supérbæ, et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum répleam. Dñs possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis ántequam terra fíeret. Nondum erant abyssi, et ego jam concépta eram: necdum fontes aquárum erúperant: necdum montes gravi mole constíterant: ante colles ego parturiébar. ℟. Congratulámini mihi omnes, qui dilígitis Dñm, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum, et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus. Et. Lectio iii.

BEátus homo, qui audit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dño: qui autem in me peccáverit, lædet ánimam suam. Omnes, qui me odérunt, díligunt mortem. Sapiéntia ædificávit sibi domum, excídit colúmnas septem. Immolávit víctimas suas, míscuit vinum, et propósuit mensam suam. Misit ancíllas suas ut vocárent ad arcem, et ad mœnia civitátis: Si quis est párvulus, véniat ad me. Et insipiéntibus locúta est: Vénite, comédite panem meum, et bíbite vinum, quod míscui vobis. ℟. Beáta es, virgo María, quæ

Dóminum portásti Creatórem mundi: *Genuísti, qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena : Dñs tecum. Genuísti. Glória Patri. Genuísti.

In secundo Nocturno.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Lectio iv.

QUo témpore major, feliciórque Hispaniárum pars diro Saracenórum opprimebátur jugo, innumeríque fidéles sub immáni servitúte, máximo cum perículo Christiánæ fidei abjurándæ, amittendæque salútis ætérnæ infelíciter detinebántur, beatíssima cælórum Regína tot tantísque benígniter occúrrens malis, níniam charitátem suam in iis rediméndis osténdit. Nam sancto Petro Nolásco pietáte et ópibus floréuti, qui sanctis vacans meditatiónibus júgiter ánimo recogitábat, qua ratióne tot Christianórum ærúmnis sub Maurórum captivitáte degéntium succúrri posset, ípsamet beatíssima Virgo seréna fronte se conspiciéndam dedit, et acceptíssimum sibi ac unigénito suo Fílio fore dixit, si suum in honórem instituerétur Ordo Religiosórum, quibus cura incúmberet captívos e Turcárum tyránnide liberándi. Qua cælésti visióne vir Dei recreátus, mirum est, quo charitátis ardóre flagráre cœperit, hoc unum servans in corde suo, ut ipse ac instituénda ab eo Relígio máximam illam charitátem sédulo exercérent, ut quisque ánimam suam póneret pro amícis et próximis suis. ℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion, quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris. ℣. Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans. Dedi.

Lectio v.

EA ipsa nocte éadem virgo sanctíssima beáto Raymúndo de Pénnafort, et Jacóbo Aragóniæ regi appáruit, idípsum de Religiósis instituéndis ádmonens, suadénsque, ut opem pro constructióne tanti óperis ferrent. Petrus autem statim ad Raymúndi pedes, qui ipsi erat a sacris Confessiónibus, ádvolans ei rem omnem apéruit, quem étiam cælitus instrúctum réperit, ejúsque directióni se humíllime subjécit. At supervéniens Jacóbus Rex, quam et ipse accéperat a beatíssima Vírgine revelatiónem, éxsequi státuit. Unde collátis inter se consíliis, et consentiéntibus ánimis in honórem ejúsdem Vírginis Matris Ordinem institúere aggréssi sunt, sub invocatióne sanctæ Maríæ de Mercéde Redemptiónis captivórum.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam.

℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt.

Lectio vi.

Die ígitur décima Angústi anno Dñi millésimo ducentésimo décimo octávo, rex idem Jacóbus eam institutiónem jam pridem ab iísdem sanctis viris concéptam éxsequi státuit, sodálibus quarto voto adstríctis, manéndi in pignus sub Paganórum potestáte, si pro Christianórum liberatióne opus fúerit. Quibus Rex ipse arma sua régia in péctore deférre concéssit, et a Gregório nono illud tam præcelléntis erga próximum charitátis institútum, et Religiónem confirmári curávit. Sed et ipse Deus per Vírginem Matrem increméntum dedit, ut talis institútio celérius ac felícius totum per orbem divulgarétur, sanctísque viris floréret charitáte ac pietáte insígnibus, qui eleemósynas a Christi fidélibus colléctas in prétium redemptiónis suórum proximórum expénderent, seque ipsos intérdum darent in redemptiónem multórum. Ut autem tanti beneficii, et institutiónis débitæ Deo, et Vírgini Matri referántur grátiæ, Sedes Apostólica hanc peculiárem festivitátem celebrári, et offícium recitári indúlsit, cum ália fere innúmera eídem Ordini privilégia páriter contulísset.

℟. Ornátam monílibus filiam Jerúsalem Dñs concupívit; * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum.

℣. Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et vidéntes. Glória Patri. Unguéntum.

In tertio Nocturno.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, extóllens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter, qui te portávit! Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 4. cap. 49. in Luc. 11.

Magnæ devotiónis et fidei hæc múlier osténditur, quæ Scribis et Pharisæis Dñm tentántibus, simul et blasphemántibus, tanta ejus incarnatiónem præ ómnibus sinceritáte cognóscit, tanta fidúcia confitétur, ut et præséntium prócerum calúmniam, et futurórum confúudat hæreticórum perfídiam. Nam sicut tunc Judæi, Sancti Spíritus ópera blasphemándo, verum consubstantialémque Patri Dei Fílium negábant: sic hærétici póstea negándo Maríam semper Vírginem, Sancti Spíritus operánte virtúte, nascitúro cum humánis membris Unigénito Dei carnis suæ ma-

tériam ministrásse, verum consubstantialémque matri filium hóminis fatéri non debére dixérunt.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Festivitátem. Quia ex te.

Bñ. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum. Lect. viii.

SEd si caro Verbi Dei secúndum carnem nascéntis a carne Vírginis matris pronuntiátur extránea, sine causa venter, qui eam portásset, úbera quæ lactássent, beatificántur. Dicit autem Apóstolus: Quia misit Deus Fílium suum factum ex mulíere, factum sub lege. Neque audiéndi sunt, qui legéndum putant, natum ex mulíere, factum sub lege: sed, factum ex mulíere, quia concéptus ex útero virgináli, carnem non de níhilo, non aliúnde, sed matérna traxit ex carne: alióquin nec vere Fílius hóminis dicerétur, qui oríginem non habéret ex hómine. Et nos ígitur his contra Eútychen dictis, extollámus vocem cum Ecclésia Cathólica, cujus hæc múlier typum gessit, extollámus et mentem de médio turbárum, dicamúsque Salvatóri: Beátus venter, qui te portávit! et úbera quæ suxísti! Vere enim beáta parens, quæ sicut quidam ait: Eníxa est puérpera Regem, qui cælum terrámque tenet per sæcula.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dñs magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit. Glória Patri. Quia fecit.

Lectio ix.

QUinímo beáti, qui áudiúnt verbum Dei, et custódiunt. Pulchre Salvátor attestatióni mulíeris ánnuit, non eam tantúmmodo, quæ Verbum Dei corporáliter generáre merúerat, sed et omnes qui idem Verbum spirituáliter audítu fídei concípere, et boni óperis custódia, vel in suo vel in proximórum corde párere, et quasi álere studúerint, assevérans esse beátos: quia et éadem Dei Génitrix, et inde quidem beáta, quia Verbi incarnándi minístra facta est temporális: sed inde multo beátior, quia ejúsdem semper amándi custos manébat ætérna.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Aña.

DUm esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.

Psal. Dñs regnávit. cum reliq. de Dñica, ut in Psalt. 16.

Antiphona. Læva ejus sub

cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.
Aña. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.
Aña. Jam hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit: surge amíca mea, et veni.
Antiphona. Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei génitrix.

Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula créata sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus. O gloriósa Vírginum. ut infra. cxxxiv.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Antiphona. Beáta es, María, quæ credidísti: perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dómino, allelúja.

Oratio.

DEus, qui per gloriosíssimam Fílii tui Matrem ad liberándos Christi fidéles a potestáte Paganórum nova Ecclésiam tuam prole amplificáre dignátus es: præsta, quæsumus, ut quam pie venerámur tanti óperis Institutrícem, ejus páriter méritis, et intercessióne a peccátis ómnibus, et captivitáte dæmonis liberémur. Per eúmdem Dñm.

Ad Primam, Antiphona. Dum esset Rex.
Capit. Regi sæculórum. 25.
In ℟. brevi dicitur ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Ad Absolutionem Capitul. In platéis.

Ad Tert. Aña. Læva ejus.
Capitul. Ab inítio.
℟. breve. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie.
℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et pulchritúdine.
Glória Patri. Spécie tua.
℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sext. Aña. Nigra sum.

Capitulum. Eccli. 24.

ET sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. breve. Adjuvábit eam, * Deus vultu suo. Adjuvábit.
℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus.
Glória Patri. Adjuvábit.
℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Aña. Speciósa.

Capitulum. Eccli. 24.

IN platéis sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. brev. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.
℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit.
Glória Patri. Elégit.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis

tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In secundis Vesper. omnia ut in primis. 349.

Ad Magnificat, Antiphona. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus.

Oratio. Deus, qui per gloriosíssimam. ut supra. 354.

DIE XXVI. SEPTEMBR.

Ss. Cypriani et Justinæ mart. Aña. Istórum. ℣. Lætámini. xxxiv. Oratio.

BEatórum mártyrum Cypriáni et Justínæ nos, Dñe, fóveant continuáta præsídia: quia non désinis propítius intuéri, quos tálibus auxíliis concésseris adjuvári. Per Dóminum. Lectio ii.

CYpriánus primum magus, póstea martyr, cum Justínam Christiánam vírginem, quam júvenis quidem ardénter amábat, cantiónibus ac venefíciis ad ejus libídinis asséusum allícere conarétur, dæmonem consúluit, quanam id re cónsequi posset. Cui dæmon respóndit, nullam illi artem processúram advérsus eos, qui vere Christum cólerent. Quo respónso commótus Cypriánus veheménter dolére cœpit vitæ superióris institútum. Itaque relíctis mágicis ártibus, se totum ad Christi Dñi fidem convértit. Lectio iii.

QUam ob causam una cum vírgine Justína comprehénsus est, et ambo cólaphis flagellísque cæsi sunt: mox in cárcerem conjécti, si forte senténtiam commutárent. Verum inde póstea emíssi, cum in Christiána religióne constantíssimi reperiréntur, in sartáginem plenam fervéntis picis, ádipis, et ceræ, injécti sunt. Demum Nicomedíæ secúri feriúntur. Quorum projécta córpora, cum sex dies inhumáta jacuíssent, noctu quidam nautæ clam ea in navem impósita Romam portavérunt: ac primum in prædio Rufínæ nóbilis féminæ sepúlta sunt: póstea transláta in Urbem, in Basílica Constantiniána cóndita sunt prope Baptistérium.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XXVII. SEPTEMB.

In festo Ss. mart. Cosmæ et Damiani. Semidupl.

Omnia de Communi plurimorum Martyrum, præter sequentia. Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui sanctórum mártyrum tuórum Cosmæ et Damiáni natalítia cólimus, a cunctis malis imminéntibus eórum intercessióuibus liberémur. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lect. iv.

COsmas et Damiánus fratres Arabes, in Ægéa urbe nati, nóbiles médici, Imperatóribus Diocletiáno et Maximiáno, non magis medicínæ sciéntia, quam Christi virtúte, morbis étiam insanabílibus medebántur. Quorum religiónem cum Lysias Præféctus

cognovísset, addúci eos ad se jubet, ac de vivéndi institúto, et de fidei professióne interrogátos, cum se et Christiános esse, et Christiánam fidem esse ad salútem necessáriam, líbere prædicárent, deos venerári ímperat: et, si id recúsent, minátur cruciátus, et necem acerbíssimam.

℟. Sancti tui, Dñe, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra.

Lectio v.

VErum ut se frustra hæc illis propónere intélligit: Colligáte, inquit, manus et pedes istórum, eósque exquisítis torquéte supplíciis. Quibus jussa exsequéntibus, nihilóminus Cosmas et Damiánus in senténtia persistébant. Quare ut erant vincti, in profúndum mare jaciúntur: unde cum salvi ac solúti essent egréssi, mágicis ártibus Præféctus factum assígnans, in cárcerem tradit, ac postrídie edúctos, in ardéntem rogum ínjici jubet: ubi cum ab ipsis flamma refúgeret, várie et crudéliter tortos secúri pércuti vóluit. Itaque in Jesu Christi confessióne martyrii palmam accepérunt.

℟. Vérbera carnífícum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dñi. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes.

Sermo S. Augustíni Epísc. Serm. 47. de Sanctis. Lect. vi.

QUotiescúmque, fratres charíssimi, sanctórum Mártyrum solémnia celebrámus, ita, ipsis intercedéntibus, expectémus a Dño cónsequi temporália benefícia, ut ipsos Mártyres imitándo, accípere mereámur ætérna. Ab ipsis enim sanctórum Mártyrum in veritáte festivitátum gáudia celebrántur, qui ipsórum Mártyrum exémpla sequúntur. Solemnitátes enim Mártyrum exhortatiónes sunt martyriórum; ut imitári non pígeat, quod celebráre deléctat.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dñs: et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno, Homília S. Ambrosii in Evang. Descéndens Jesus de monte. de Commu. plur. Mart. xlvi. ℟. viii. Hæc est vera. xlvi.

In ii. Vesp. a Capit. fit de S. Wenceslao, cum commem. Ss. Cosmæ et Damiani mart.

DIE XXVIII. SEPTEMB.

In festo S. Wenceslai Ducis et mart. Semidupl.

Omnia de Commu. unius Martyr. præter ea, quæ hic habentur propria. Oratio.

DEus, qui beátum Wenceslâum per martyrii palmam a terréno principátu ad cæléstem glóriam transtulísti: ejus précibus nos ab omni adversitáte custódi, et ejúsdem tríbue gaudére consórtio. Per Dóminum.

Deinde fit com. Ss. Cosmæ et Damiani, Aña. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Præsta, quæsumus. ut supra. 355.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

WEnceslâus Bohémiæ Dux, Wratisláo patre Christiáno, Drahomíra matre gentíli natus, ab ávia Ludmílla fémina sanctíssima pie educátus, omni virtútum génere insígnis, summo stúdio virginitátem per omnem vitam servávit illibátam. Mater per nefáriam Ludmíllæ necem regni administratiónem assecúta, ímpie cum junióre fílio Bolesláo vivens, concitávit in se prócerum indignatiónem: quare tyránnici et ímpii regíminis pertæsi, utriúsque excússo jugo, Wenceslâum in urbe Pragénsi regem salutárunt.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum; * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit. Lectio v.

ILle regnum pietáte magis, quam império regens, órphanis, víduis, egénis tanta charitáte subvénit, ut própriis húmeris aliquándo ligna indigéntibus noctu comportárit, paupéribus humándis frequénter adfúerit, captívos liberárit, carcéribus deténtos nocte intempésta visitárit, pecúniis et consílio sæpíssime consolátus. Miti ánimo Princeps veheménter dolébat, quémpiam, etsi reum, morti adjudicári. Summa religióne Sacerdótes venerátus, suis mánibus tríticum serébat, et vinum exprimébat, quibus in Missæ sacrifício uteréntur: nocte nudis pédibus super nivem, et glaciem circuíbat Ecclésias, sanguínea, et terram calefaciéntia post se relínquens vestígia.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dñe: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte. Lectio vi.

ANgelos hábuit sui córporis custódes: cum enim ad singuláre certámen advérsum Radisláum, Ducem Curiménsem, eo fine accéderet,

ut suórum salúti prospíceret, visi sunt Angeli arma ministrásse, et dixísse adversário : Ne férias. Pertérritus hostis, venerabúndus prócidens véniam exorávit. Cum in Germániam proféctus esset, Imperátor, conspéctis duóbus Angelis áurea Cruce ad se accedéntem ornántibus, e sólio prosíliens bráchiis excépit, regiis insígnibus decorávit, eíque sancti Viti bráchium donávit. Nihilóminus ímpius frater, matre hortánte, convívio excéptum, et póstea in Ecclésia oráutem, parátæ sibi mortis præscium, adhíbitis scéleris comítibus, interfécit. Sanguis per pariétes adspérsus adhuc conspícitur : et, Deo víndice, matrem inhumánam terra absórbuit : interfectóres váriis modis mísere periérunt. ℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus : * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et. Glória Patri. Et corónam. In iii. Noct. Homil. S. Gregorii Papæ in Evang. Si quis vult post me veníre. ut in Commu. unius Mart. xxxii. Vesp. de S. Michaele Archangelo, sine com. S. Wenceslai.

DIE XXIX. SEPTEMBR.

In Dedic. S. Mich. Archang. Duplex secundæ Classis.

Ad Vesperas, Antiphona. Stetit Angelus. cum reliquis. de Laudibus, ut infra. 368. Psalm. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ult. Psal. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Apoc. 6.

Significávit Deus, quæ opórtet fieri cito, loquens per Angelum suum servo suo Joánni: qui testimónium perhíbuit verbo Dei, et testimónium Jesu Christi, quæcúmque vidit. Hymnus.

Te, splendor, et virtus Patris,
Te vita, Jesu, córdium,
Ab ore qui pendent tuo,
Laudámus inter Angelos.
Tibi mille densa míllium
Ducum coróna mílitat :
Sed éxplicat victor Crucem
Míchael salútis sígnifer.
Dracónis hic dirum caput
In ima pellit tártara,
Ducémque cum rebéllibus
Cælésti ab arce fúlminat.
Contra ducem supérbiæ
Sequámur hunc nos Príncipē,
Ut detur ex Agni throno
Nobis coróna glóriæ.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua. Ad Magn. Aña. Dum sacrum mystérium cérneret Joánnes, Archángelus Míchael tuba cécinit: Ignósce, Dñe Deus noster, qui áperis librum, et solvis signácula ejus, allelúja.

Oratio.

DEus, qui miro órdine Angelórum ministéria hominúmque dispénsas: concéde propítius; ut a quibus tibi ministrántibus in cælo semper assístitur, ab his in terra vita nostra muniátur. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Archangelórum Dóminum, * Veníte adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymnus. Te splendor. 358.

In primo Nocturno, Aña. Concússum est mare, et contrémuit terra, ubi Archángelus Míchael descendébat de cælo. Psalmus 8.

DOmine, Dñs noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi:

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Antiphona. Concússum est mare, et contrémuit terra, ubi Archángelus Míchael descendébat de cælo.

Antiph. Laudémus Dóminum, quem laudant Angeli, quem Chérubim et Séraphim, Sanctus, Sanctus, Sanctus, proclámant. Psalmus 10.

IN Dómino confído: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo, * Dñs in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant filios hóminum.

Dóminus intérrogat justum, et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Antiphona. Laudémus Dóminum, quem laudant Ange-

li, quem Chérubim, et Séraphim, Sanctus, Sanctus, Sanctus, proclámant.

Aña. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dñi de manu Angeli. Psalmus 14.

Domine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dñm gloríficat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Antiphona. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini de manu Angeli.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.

Ex Daniéle Prophéta.

Lectio i. Cap. 7.

Aspiciébam, donec throni pósiti sunt, et antíquus diérum sedit: vestiméntum ejus cándidum quasi nix, et capílli cápitis ejus quasi lana munda: thronus ejus flammæ ignis, rotæ ejus ignis accénsus. Flúvius ígneus, rapidúsque egrediebátur a fácie ejus. Míllia míllium ministrábant ei, et décies míllies centéna míllia assistébant ei: judícium sedit, et libri apérti sunt. Aspiciébam propter vocem sermónum grándium, quos cornu illud loquebátur: et vidi, quóniam interfécta esset béstia, et periísset corpus ejus, et tráditum esset ad comburéndum igni.

℟. Factum est siléntium in cælo, dum committéret bellum draco cum Michaéle Archángelo: * Audíta est vox míllia míllium, dicéntium: Salus, honor, et virtus omnipoténti Deo. ℣. Míllia míllium ministrábant ei, et décies centéna míllia assistébant ei. Audíta est.

Lectio ii. Cap. 10.

Die autem vigésima, et quarta mensis primi, eram juxta flúvium magnum, qui est Tigris. Et levávi óculos meos, et vidi: et ecce vir unus vestítus líneis, et renes ejus accíncti auro obrízo: et corpus ejus quasi chrysólitus, et fácies ejus velut spécies fúlguris, et óculi ejus ut lampas ardens, et bráchia ejus, et quæ deórsum sunt usque ad pedes, quasi spécies æris candéntis, et vox sermónum ejus ut vox multitúdinis. Vidi autem ego Dániel solus visiónem: porro viri, qui erant mecum, non vidérunt: sed terror nímius írruit super eos, et fugérunt in abscónditum. Ego autem relíctus solus vidi visiónem grandem hanc; et non re-

mánsit in me fortitúdo, sed et spécies mea immutáta est in me, et emárcui, nec hábui quidquam vírium.
℟. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua: et data sunt ei incénsa multa. * Et ascéndit fumus aromátū de manu Angeli in conspéctu Dñi.
℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi: adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo, Dñe. Et ascéndit. Lectio iii.

ET audívi vocem sermónum ejus, et áudiens jacébam consternátus super fáciem meam, et vultus meus hærébat terræ. Et ecce manus tétigit me, et eréxit me super génua mea, et super artículos mánuum meárum. Et dixit ad me: Dániel vir desideriórum, intéllige verba, quæ ego loquor ad te, et sta in gradu tuo: nunc enim sum missus ad te. Cumque dixísset mihi sermónem istum, steti tremens. Et ait ad me: Noli metúere, Dániel: quia ex die primo, quo posuísti cor tuum ad intelligéndum, ut te afflígeres in conspéctu Dei tui, exaudíta sunt verba tua: et ego veni propter sermónes tuos. Princeps autem regni Persárum réstitit mihi vigínti, et uno diébus: et ecce Míchael, unus de princípibus primis, venit in adjutórium meum, et ego remánsi ibi juxta regem Persárum. Veni autem, ut docérem te, quæ ventúra sunt pópulo tuo in novíssimis diébus, quóniam adhuc vísio in dies.
℟. In conspéctu Angelórum psallam tibi, et adorábo ad templum sanctum tuum, * Et confitébor nómini tuo, Dñe.
℣. Super misericórdia tua, et veritáte tua: quóniam magnificásti super nos nomen sanctum tuum. Et.
Glória Patri. Et.
In ii. Noct. Añа. Míchael Archángele, veni in adjutórium pópulo Dei. Psalm. 18.

CÆli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.
Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.
Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.
In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.
In sole pósuit tabernáculum suū: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:
Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cælo egréssio ejus:
Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est, qui se abscóndat a calóre ejus.
Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.
Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.
Timor Dómini sanctus, per-

manens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.
Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.
Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.
Antiph. Míchael Archángele, veni in adjutórium pópulo Dei.
Aña. Míchael præpósitus paradísi, quem honoríficant Angelórum cives. Psal. 23.
Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ?* Dñs virtútum ipse est Rex glóriæ.
Antiph. Míchael præpósitus paradísi, quem honoríficant Angelórum cives.
Aña. Gloriósus apparuísti in conspéctu Dñi: proptérea decórem índuit te Dñs. Psal. 33.
Benedícam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.
In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.
Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.
Exquisívi Dñm, et exaudívit me:* et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.
Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.
Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: *

et erípiet eos.
Gustáte, et vidéte, quóniam suávis est Dñs: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt, et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo, qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe linguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dñi super justos: * et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde: * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.
Rédimet Dñs ánimas servórũ suórum: * et non delínquent omnes, qui sperant in eo.
Aña. Gloriósus apparuísti in conspéctu Dómini: proptérea decórem índuit te Dñs.
℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini.
℟. De manu Angeli.

Sermo S. Gregórii Papæ.

Ex Homil. 34. in Evangelia ante medium. Lectio iv.

Novem Angelórum órdines dícimus, quia vidélicet esse, testánte sacro elóquio, scimus, Angelos, Archángelos, Virtútes, Potestátes, Principátus, Dominatiónes, Thronos, Chérubim, atque Séraphim. Esse namque Angelos, et Archángelos, pene omnes sacri elóquii páginæ testántur. Chérubim vero, atque Séraphim sæpe, ut notum est, libri Prophetárum loquúntur. Quátuor quoque órdinum nómina Paulus Apóstolus ad Ephésios enúmerat, dicens: Supra omnem Principátum, et Potestátem, et Virtútem, et Dominatiónem. Qui rursus ad Colossénses scribens, ait: Sive Throni, sive Potestátes, sive Principátus, sive Dominatiónes. Dum ergo illis quátuor, quæ ad Ephésios dixit, conjungúntur Throni, quinque sunt órdines: quibus dum Angeli, et Archángeli, Chérubim, atque Séraphim adjúncti sunt, proculdúbio novem esse Angelórum órdines inveniúntur.
℟. Hic est Míchael Archángelus, Princeps milítiæ Ange-

lórum: * Cujus honor præstat beneficia populórum, et orátio perdúcit ad regna cælórum. ℣. Archángelus Míchael præpósitus paradísi, quem honoríficant Angelórum cives. Cujus. Lectio v.

Sciéndum vero, quod Angelórum vocábulum nomen est officii, non natúræ. Nam sancti illi cæléstis pátriæ Spíritus, semper quidem sunt spíritus; sed semper vocári Angeli nequáquam possunt: quia tunc solum sunt Angeli, cum per eos áliqua nuntiántur. Unde et per Psalmístam dícitur: Qui facit Angelos suos Spíritus. Ac si paténter dicat: Qui eos, quos semper habet Spíritus, étiam cum volúerit, Angelos facit. Hi autem, qui mínima núntiant, Angeli; qui vero summa annúntiant, Archángeli vocántur. Hinc est enim quod ad Maríam vírginem non quílibet Angelus, sed Gábriel Archángelus míttitur. Ad hoc quippe ministérium, summum Angelum veníre dignum fúerat, qui summum ómnium nuntiábat. Qui idcírco étiam privátis nomínibus censéntur, ut signétur per vocábula étiam in operatióne quid váleant. Míchael namque, Quis ut Deus? Gábriel autem, Fortitúdo Dei: Ráphael vero dícitur Medicína Dei. ℟. Venit Míchael Archángelus cum multitúdine Angelórum, cui trádidit Deus ánimas sanctórum, * Ut perdúcat eas in paradísum exultatiónis. ℣. Emítte, Dñe, Spíritum Sanctum tuum de cælis, Spíritum sapiéntiæ, et intelléctus. Ut. Lectio vi.

Et quóties miræ virtútis áliquid ágitur, Míchael mitti perhibétur: ut ex ipso actu, et nómine detur intélligi, quia nullus potest fácere, quod fácere prævalet Deus. Unde et ille antíquus hostis, qui Deo esse per supérbiam símilis concupívit, dicens: In cælum conscéndam, super astra cæli exaltábo sólium meum, símilis ero Altíssimo: dum in fine mundi in sua virtúte relinquétur extrémo supplício periméndus, cum Michaéle Archángelo præliatúrus esse perhibétur, sicut per Joánnem dícitur: Factum est prælium cum Michaéle Archángelo. Ad Maríam quoque Gábriel míttitur, qui Dei fortitúdo nominátur. Illum quippe nuntiáre veniébat, qui ad debellándas áereas potestátes húmilis apparére dignátus est. Ráphael quoque interpretátur, ut díximus, medicína Dei: quia vidélicet dum Tobíæ óculos quasi per offícium curatiónis tétigit, cæcitátis ejus ténebras tersit. ℟. In témpore illo consúrget Míchael, qui stat pro fíliis vestris: * Et véniet tempus, quale non fuit, ex quo Gentes esse cœpérunt usque ad illud. ℣. In témpore illo salvábitur pópulus tuus omnis, qui invéntus fúerit scriptus in li-

bro vitæ. Et véniet.
Glória Patri. Et véniet.
In tertio Nocturno, Aña.
Angelus Archángelus Míchael, Dei núntius pro animábus justis, allelúja, allel.

Psalmus 95.

Cantáte Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.
Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.
Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabílja ejus.
Quóniam magnus Dñs, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.
Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.
Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.
Afférte Dño pátriæ Géntium, afférte Dño glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dñi, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.
Aña. Angelus Archángelus Míchael, Dei núntius pro animábus justis, allel. allel.
Aña. Data sunt ei incénsa multa, ut adoléret ea ante altáre áureum, quod est ante óculos Dñi. Psalm. 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dñe:
Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem ter-

ram: * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.
Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Antiph. Data sunt ei incénsa multa, ut adoléret ea ante altáre áureum, quod est ante óculos Dómini.
Antiph. Multa magnália de Michaéle Archángelo, qui fortis in prælio fecit victóriam. Psalmus. 102.
Benedic ánima mea Dño:* et ómnia, quæ intra me sunt, nómini sancto ejus.
Benedic ánima mea Dómino: * et noli oblivísci omnes retributiónes ejus.
Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis: * qui sanat omnes infirmitátes tuas.
Qui rédimit de intéritu vitam tuam: * qui corónat te in misericórdia, et miseratiónibus.
Qui replet in bonis desidérium tuum: * renovábitur, ut áquilæ, juvéntus tua.
Fáciens misericórdias Dóminus, * et judícium ómnibus injúriam patiéntibus.
Notas fecit vias suas Móysi, * fíliis Israel voluntátes suas.
Miserátor, et miséricors Dóminus: * longánimis, et multum miséricors.
Non in perpétuum irascétur: * neque in ætérnum comminábitur.
Non secúndum peccáta nostra fecit nobis: * neque secúndum iniquitátes nostras retríbuit nobis.
Quóniam secúndum altitúdinem cæli a terra, * corroborávit misericórdiam suam super timéntes se.
Quantum distat ortus ab occidénte: * longe fecit a nobis iniquitátes nostras.
Quómodo miserétur pater filiórum, misértus est Dóminus timéntibus se: * quóniam ipse cognóvit figméntum nostrum.
Recordátus est, quóniam pulvis sumus: * homo, sicut fœnum dies ejus, tamquam flos agri sic efflorébit.
Quóniam spíritus pertransíbit in illo, et non subsístet: * et non cognóscet ámplius locum suum.
Misericórdia autem Dómini ab ætérno, * et usque in ætérnum super timéntes eum.
Et justítia illíus in filios filiórum, * his, qui servant testaméntum ejus:
Et mémores sunt mandatórum ipsíus,*ad faciéndum ea.
Dóminus in cælo parávit sedem suam: * et regnum ipsíus ómnibus dominábitur.
Benedícite Dómino omnes Angeli ejus: * poténtes virtúte, faciéntes verbum illíus, ad audiéndam vocem sermónum ejus.
Benedícite Dómino omnes

virtútes ejus: * minístri ejus, qui fácitis voluntátem ejus. Benedícite Dómino ómnia ópera ejus: * in omni loco dominatiónis ejus, bénedic ánima mea Dómino.

Aña. Multa magnália de Michaéle Archángelo, qui fortis in prælio fecit victóriam.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 18.

IN illo témpore: Accessérunt discípuli ad Jesum, dicéntes: Quis putas, major est in regno cælórum? Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 3. Comm. in c. 18. Matth.

POst invéntum statérem, post tribúta réddita, quid sibi vult Apostolórum repentína interrogátio, Quis putas major est in regno cælórum? Quia víderant pro Petro et Dómino idem tribútum rédditum, ex æqualitáte prétii arbitráti sunt Petrum ómnibus Apóstolis esse prælátum, qui in redditióne tribúti Dómino fúerat comparátus, ídeo intérrogant, quis major sit in regno cælórum. Vidénsque Jesus cogitatiónes eórum, et causas erróris intélligens, vult desidérium glóriæ humilitátis contentióne sanáre.

℟. In conspéctu Géntium nolíte timére: vos enim in córdibus vestris adoráte, et timéte Dóminum: * Angelus enim ejus vobíscum est. ℣. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua. Angelus.

Benedictio. Quorum festum cólimus. Lectio viii.

SI autem manus tua, vel pes tuus scandalízat te, abscínde eum, et prójice abs te. Necésse est quidem veníre scándala, væ tamen ei est hómini, qui, quod necésse est ut fiat in mundo, vítio suo facit, ut per se fiat. Igitur omnis truncátur afféctus, et univérsa propínquitas amputátur, ne per occasiónem pietátis unusquísque credéntium scándalis páteat. Si, inquit, ita est quis tibi conjúnctus, ut manus, pes, óculus, et est útilis atque solícitus, et acútus ad perspiciéndum, scándalum autem tibi facit, et propter dissonántiam morum te pértrahit in gehénnam, mélius est ut propinquitáte ejus, et emoluméntis carnálibus cáreas; ne dum vis lucrifácere cognátos et necessários, causam hábeas ruinárum.

℟. Míchael Archángelus venit in adjutórium pópulo Dei: * Stetit in auxílium pro animábus justis. ℣. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua. Stetit. Glória Patri. Stetit. Lectio ix.

DIco vobis, quia Angeli eórum in cælis semper

vident fáciem Patris mei. Supra díxerat, per manum, et pedem, et óculum omnes propinquitátes, et necessitúdines, quæ scándalum fácere póterant, amputándas: austeritátem ítaque senténtiæ subjécto præcépto témperat, dicens: Vidéte, ne contemnátis unum ex pusíllis istis. Sic, inquit, præcípio severitátem, ut commiscéri cleméntiam dóceam: quia Angeli eórum in cælis vident semper fáciem Patris. Magna dígnitas animárum, ut unaquæque hábeat ab ortu nativitátis in custódiam sui Angelum delegátum! Unde légimus in Apocalypsi Joánnis: Angelo Ephesi, et reliquárum Ecclesiárum scribe hæc. Apóstolus quoque præcipit velári cápita in Ecclésiis feminárum propter Angelos.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES,

et per Horas, Aña.

Stetit Angelus juxta aram templi, habens thúribulum áureum in manu sua.

Psalm. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.

Aña. Dum præliarétur Míchael Archángelus cum dracóne, audíta est vox dicéntium: Salus Deo nostro, allelúja.

Aña. Archángele Míchael, constítui te príncipem super omnes ánimas suscipiéndas.

Aña. Angeli Dómini Dóminum benedícite in ætérnum.

Aña. Angeli, Archángeli, Throni, et Dóminatiónes, Principátus, et Potestátes, Virtútes cælórum laudáte Dóminum de cælis, allelúja.

Capitulum. Apoc. 1.

Significávit Deus, quæ opórtet fieri cito, loquens per Angelum suum servo suo Joánni: qui testimónium perhíbuit verbo Dei, et testimónium Jesu Christi, quæcúmque vidit.

Hymnus.

Christe sanctórum decus
Angelórum,
Gentis humánæ Sator, et
Redémptor,
Cælitum nobis tríbuas beátas
Scándere sedes.

Angelus pacis Míchael in
ædes
Cælitus nostras véniat, serénæ
Auctor ut pacis lacrymósa
in orcum
Bella reléget.

Angelus fortis Gábriel, ut
hostes
Pellat antíquos, et amíca
cælo,
Quæ triumphátor státuit per
orbem,
Templa revísat.

Angelus nostræ médicus salútis
Adsit e cælo Ráphael, ut
omnes
Sanet ægrótos, dubiósque vitæ
Dírigat actus.

Virgo Dux pacis, Genitríxque lucis,
Et sacer nobis Chorus Angelórum,

Semper assístat, simul et micántis
Régia cæli.
Præstet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque Sancti
Spíritus, cujus résonat per omnem
Glória mundum. Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.

Ad Bened. Aña. Factum est siléntium in cælo, dum draco commítteret bellum: et Míchael pugnávit cum eo, et fecit victóriam, all. Oratio.

Deus, qui miro órdine Angelórum ministéria, hominúmque dispénsas: concéde propítius; ut a quibus tibi ministrántibus in cælo semper assístitur, ab his in terra vita nostra muniátur. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Antiphona. Dum præliarétur.

Capitul. Significávit. 368.

℟. brev. Stetit Angelus * Juxta aram templi. Stetit.
℣. Habens thuríbulum áureum in manu sua. Juxta.
Glória Patri. Stetit.
℣. Ascéndit fumus arómatum, in conspéctu Dómini.
℟. De manu Angeli.

Ad Sextam, Antiphona. Archángele Míchael.

Capitulum. Apoc. 5.

Audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, et animálium, et seniórum: et erat númerus eórum míllia míllium, voce magna dicéntium: Salus Deo nostro.

℟. brev. Ascéndit fumus arómatum, * In conspéctu Dómini. Ascéndit. ℣. De manu Angeli. In conspéctu.
Glória Patri. Ascéndit.
℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.
℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Ad Nonam, Antiphona. Angeli, Archángeli.

Capitulum. Apoc. 12.

Factum est prælium magnum in cælo: Míchael et Angeli ejus præliabántur cum dracóne, et draco pugnábat, et ángeli ejus: et non prævaluérunt, neque locus invéntus est eórum ámplius in cælo.

℟. brev. In conspéctu Angelórum, * Psallam tibi, Deus meus. In conspéctu.
℣. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo. Psallam.
Glória Patri. In conspéctu.
℣. Adoráte Deum.
℟. Omnes Angeli ejus.

In ii. Vesperis, Aña. Stetit Angelus. cum rel. de Laudib. Psalm. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica. 118. et loco ult. Psal. Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo: * quóniam audísti. 131.

Capitul. Significávit Deus. ut supra. 368.

Hymnus. Te splendor. ut supra in primis. Vesp. 358.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi. Deus meus.

℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.
Ad Magn. Aña. Princeps gloriosíssime, Míchael Archángele, esto memor nostri: hic, et ubíque semper precáre pro nobis Fílium Dei, all. all.
Oratio. Deus, qui miro órdine. ut supra. 369.
Deinde fit commemoratio S. Hieronymi, ut infra.

DIE XXX. SEPTEMBRIS.

In festo S. Hieronymi Presb. Confessoris, et Ecclesiæ Doctoris. Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pontif., præter seq.
Ad Magnificat in utrisque Vesperis, Antiph. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Hierónyme, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.
℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.
Deus, qui Ecclésiæ tuæ in exponéndis sacris Scriptúris beátum Hierónymum Confessórem tuum, Doctórem máximum providére dignátus es: præsta, quæsumus; ut ejus suffragántibus méritis, quod ore simul, et ópere dócuit, te adjuvánte exercére valeámus. Per Dñm.
In primo Nocturno, Lect. de libro Eccles. Sapiéntiam ómnium antiquórum. ut in Communi Doctorum. lxi.
In ii. Nocturno. Lectio iv.
Hierónymus, Eusébii filius, Stridóne in Dalmátia Constántio Imperatóre natus, Romæ adoléscens est baptizátus, et in liberálibus disciplínis a Donáto, et áliis viris doctíssimis erudítus. Tum discéndi stúdio Gálliam peragrávit, ubi pios áliquot, et in divínis lítteris erudítos viros cóluit, multósque sacros libros sua manu descrípsit. Mox se in Græciam cónferens, philosophía et eloquéntia instrúctus, summórum Theologórum consuetúdine flóruit: in primis vero Gregório Nazianzéno Constantinópoli óperam dedit: quo doctóre se sacras lítteras didicísse profitétur. Tum religiónis causa visit Christi Dómini incunábula, totámque lustrávit Palæstínam: quam peregrinatiónem, adhíbitis Hebræórum eruditíssimis, ad sacræ Scriptúræ intelligéntiam sibi multum profuísse testátur.
℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Lectio v.
Deínde secéssit in vastam Syriæ solitúdinem: ubi quadriénnium in lectióne divinórum librórum, cæléstísque beatitúdinis contemplatióne consúmpsit, assídua se abstinéntia, vi lacrymárum, et córporis afflictatióne discrúcians. Presbyter a Paulíno Epíscopo Antiochíæ fa-

ctus, Romam de controvérsiis quorúndam Episcopórum cum Paulíno et Epipháuio ad Dámasum Pontíficem proféctus, ejus Ecclesiásticis epístolis scribéndis adjútor fuit. Verum cum prístinæ solitúdinis desidério tenerétur, in Palæstínam revérsus, Béthlehem ad Christi Dómini præsépe, in monastério, quod a Paula Romána exstrúctum erat, cæléstem quamdam vitæ ratiónem instítuit: et quamquam várie morbis dolorібúsque tentarétur, tamen córporis incómmoda piis labóribus, et perpétua lectióne ac scriptióne superábat.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, stolam glóriæ índuit eum: * et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio IV.

TAmquam ad oráculum ex ómnibus orbis terræ pártibus ad ipsum divínæ Scriptúræ quæstiónes explicándæ referebántur. Illum Dámasus Póntifex, illum sanctus Augustínus de locis Scriptúræ difficíllimis sæpe consúluit, propter ejus singulárem doctrínam, et linguæ non solum Latínæ et Græcæ, sed Hebráicæ étiam et Chaldáicæ intelligéntiam: et quod omnes pene scriptóres, ejúsdem Augustíni testimónio, légerat. Hæréticos acérrimis scriptis exagitávit, piórum, et catholicórum patrocínium semper suscépit. Vetus Testaméntum ex Hebræo convértit: Novum jussu Dámasi Græcæ fidei réddidit, magna étiam ex parte explicávit. Multa prætérea Latíne réddidit scripta doctórum virórum, et ipse áliis próprii ingénii monuméntis Christiánam disciplínam illustrávit. Qui ad summam senectútem pervéniens, sanctitáte, et doctrína illústris, Honório Imperatóre migrávit in cælum. Cujus corpus ad Béthlehem sepúltum, póstea Romam in Basílicam Sanctæ Maríæ ad Præsépe translátum est.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 5.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 1. Comment. in cap. 5. Matthæi.

SAl appellántur Apóstoli et doctóres: quia per illos univérsum hóminum condítur genus. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Si doctor erráverit, a quo álio

doctóre emendábitur? Ad nihilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Exémplum de agricultúra sumptum est. Sal étenim sicut in cibórum condiméntum, et ad siccándas carnes necessárium est, ita álium usum non habet. Certe légimus in scriptúris, urbes quasdam ira victórum sale seminátas, ut nullum in ipsis germen orirétur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dñm: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectió viii.

Caveant ergo doctóres et Epíscopi, et vídeant poténtes poténter torménta sustinére, nihílque esse remédii, sed majórem ruínam ad tártarum dúcere. Vos estis lux mundi. Non potest cívitas abscóndi supra montem pósita: neque accéndunt lucérnam, et ponunt eam sub módio, sed super candelábrum, ut lúceat ómnibus, qui in domo sunt. Docet fidúciam prædicándi, ne Apóstoli abscondántur ob metum, et sint símiles lucérnæ sub módio, sed tota libertáte se prodant: ut quod audiérunt in cubículis, prædicent in tectis.

℟. In médio Ecclésiæ apéruit os ejus, * Et implévit eum Dóminus spíritu sapiéntiæ, et intelléctus. ℣. Jucunditátem, et exultatiónem thesaurizávit super eum. Et. Glória Patri. Et. Lectio ix.

Nolíte putáre, quóniam veni sólvere legem, aut Prophétas: non veni sólvere, sed adimplére. Sive quod de se per álios prophetáta compléverit, sive quod ea, quæ ante propter infirmitátem audiéntium rúdia, et imperfécta fúerant, sua prædicatióne compléverit, iram tollens, et vicem taliónis exclúdens, et occúltam in mente concupiscéntiam damnans. Donec tránseat cælum et terra. Promittúntur nobis cæli novi, et terra nova, quæ factúrus est Dóminus Deus. Si ergo nova creánda sunt, consequénter vétera transitúra.

Te Deum laudámus. 15.

In ii. Vesperis fit commemoratio S. Remigii.

FESTA OCTOBRIS.

Prima die non impedita dicitur Officium Defunctorum.

DOMINICA PRIMA Octobris.

In Solemnitate Sanctissimi Rosarii B. Mariæ Virginis. Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphona. Dum esset Rex. cum reliq. Añis, et Psalmis ut in Officio parvo B. M. Virg. cxxxvii. Capitul. Ab initio. cxxxviii. Hymnus. Ave maris stella. ℣. Dignáre me laudáre te,

Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.
Ad Magn. Aña. Sancta María succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Solemnitátem.

Oratio.

Deus, cujus Unigénitus per Vitam, Mortem, et Resurrectiónem suam, nobis salútis ætérnæ præmia comparávit: concéde, quæsumus, ut hæc mystéria Sanctíssimo beátæ Maríæ vírginis Rosário recoléntes, et imitémur, quod cóntinent, et quod promíttunt, assequámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit com. Dñicæ occurrent.
Ad Complet. et per Horas diei, in fine Hymnor. dicitur:
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum, Invitator. Sancta María Dei Génitrix virgo, * Intercéde pro nobis. Psal. Venite, exultémus 2.
Hymnus. Quem terra. cxli.
Antiphonæ, et Psalmi Nocturnorum, ut in Officio parvo B. Mariæ. cxli.

In primo Nocturno.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.
Lectiones de Parabolis Salomonis. Ego sapiéntia hábito. ut in festo S. Mariæ de Mercede, die xxiv. Septembris cum Responsoriis ibidem positis. 349.

In secundo Nocturno.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Lectio iv.

Cum Albigénsium hæresis per Tolosátium regiónem ímpie grassarétur, atque áltius in dies radíces ágeret, Sanctus Domínicus, qui nuper Prædicatórum Ordinis fundaménta jécerat, ad eam convelléndam totus incúbuit. Id ut præstáret valídius, auxílium beátæ Vírginis, cujus dígnitas illis erróribus impudentíssime petebátur, cuíque datum est cunctas hæreses interímere in univérso Mundo, eníxis précibus implorávit, a qua (ut memóriæ próditum est) cum mónitus esset, ut Rosárium pópulis prædicáret, velut singuláre advérsus hæreses, ac vítia præsídium; mirum est, quanto mentis fervóre, et quam felíci succéssu injúnctum sibi munus sit exsecútus. Est autem Rosárium certa precándi fórmula, qua quíndecim Angelicárum Salutatiónum décades, oratióne Domínica interjécta, distínguimus, et ad eárum síngulas tótidem nostræ reparatiónis mystéria pia meditatióne recólimus. Ex eo ergo témpore pius hic orándi modus mirabíliter per sanctum Domínicum promulgári, augeríque cœpit; quem ejúsdem institutórem auctorémque fuísse summi Pontí-

fices, Apostólicis lítteris, passim affirmárunt.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cyprés-sus in monte Sion, quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris.

℣. Et sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans. Dedi suavitátem.

Lectio v.

INnumerábiles porro fructus ex hac tam salutári institutióne in Christiánam Rempúblicam dimanárunt: inter quos victória illa mérito numerátur quam sanctíssimus Póntifex Pius quintus, et ab eo inflammáti Christiáni Príncipes apud Echínadas Insulas de Turcárum Tyránno potentíssimo reportárunt. Nam, cum illa ipsa die ea victória relata sit, qua die Sanctíssimi Rosárii Sodalitátes per univérsum Orbem consuétas supplicatiónes perágerent, statutásque preces de more fúnderent, iis précibus haud immérito refértur accépta. Quod quidem, cum étiam Gregórius tértius décimus testátus esset, ut pro tam singulári benefício beátæ Vírginis sub appellatióne Rosárii perénnes grátiæ ubíque Terrárum haberéntur; in Ecclésiis ómnibus, in quibus Altáre Rosárii foret, prima quaque Octóbris Domínica Offícium ritu dúplici majóri perpétuo celebrándum indíxit: aliíque Pontífices Rosárium recitántibus, ejusdémque Rosárii Sodalitátibus Indulgéntias pene innúmeras concessére.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam.

℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt eam.

Lectio vi.

NUper vero Clemens undécimus ánimo réputans insígnem páriter victóriam anno millésimo septingentésimo décimo sexto in Hungáriæ regno a Cárolo sexto in Imperatórem Romanórum elécto, de innúmeris Turcárum cópiis relátam, eo die contigísse, quo Festum Dedicatiónis sanctæ Maríæ ad Nives celebrarétur, atque eódem ferme témpore, quo Sanctíssimi Rosárii Confrátres públicam, solemnémque supplicatiónem in alma Urbe ingénti pópuli concúrsu, magnáque religióne peragéntes, férvidas ad Deum preces pro Turcárum depressióne fúnderent, ac poténtem opem Deíparæ Vírginis in auxílium Christianórum humíliter implorárent: eam ob rem victóriam illam, nec non liberátam paulo post eorúmdem Turcárum obsidióne Corcyrénsem Insulam, ejúsdem beátæ Vírginis patrocínio pie cénsuit adscribéndam. Quamóbrem, ut hujus quoque tam insígnis benefícii perénnis semper et memória exstáret et grátia, Sanctíssimi

Rosárii Festum eádem die, eodémque ritu celebrándum ad Ecclésiam Univérsam exténdit. Hæc autem ómnia Benedíctus décimus tértius in Breviário Románo novíssime appóni jussit. Sanctíssimam ergo Dei Genitrícem cultu hoc eídem gratíssimo júgiter venerémur, ut quæ tóties Christi fidélibus, Rosárii précibus exoráta, terrénos hostes profligáre dedit ac pérdere, inférnos páriter superáre concédat.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum. ℣. Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et. Glória Patri. Unguéntum.

In tertio Nocturno.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam.

℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

IN illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas: extóllens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter, qui te portávit! Et réliqua.

Homil. veneráb. Bedæ Presb. Lib. 4. cap. 19. in Luc. 11.

MAgnæ devotiónis et fidei hæc múlier osténditur, quæ Scribis et Pharisæis Dóminum tentántibus, simul et blasphemántibus, tanta ejus incarnatiónem præ ómnibus sinceritáte cognóscit, tanta fidúcia confitétur, ut et præséntium prócerum calúmniam, et futurórum confúndat hæreticórum perfídiam. Nam sicut tunc Judæi, Sancti Spíritus ópera blasphemándo, verum consubstantialémque Patri Dei Fílium negábant: sic hærétici póstea negándo, Maríam semper Vírginem Sancti Spíritus operánte virtúte, nascitúro cum humánis membris Unigénito Dei, carnis suæ matériam ministrásse, verum consubstantialémque matri fílium hóminis fatéri non debére dixérunt.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Solemnitátem. Quia. Benedictio. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum.

Lectio viii.

SEd si caro Verbi Dei secúndum carnem nascéutis a carne Vírginis matris pronuntiátur extránea, sine causa venter, qui eam portásset, úbera, quæ lactássent, beatificántur. Dicit autem Apóstolus: Quia misit Deus Fílium suum factum ex muliere, factum sub lege. Ne-

que audiéndi sunt, qui legéndum putant, natum ex mulíere, factum sub lege: sed factum ex mulíere, quia concéptus ex útero virginá-li, carnem non de níhilo, non aliúnde, sed matérna traxit ex carne: alióquin nec vere Fílius hóminis dicerétur, qui oríginem non habéret ex hómine. Et nos ígitur his contra Eutychen dictis, extollámus vocem cum Ecclésia Cathólica, cujus hæc múlier typum gessit, extollámus et mentem de médio turbárum, dicamúsque Salvatóri: Beátus venter, qui te portávit, et úbera quæ suxísti! Vere enim beáta parens, quæ sicut quidam ait: Eníxa est puérpera Regem, qui cælum terrámque tenet per sæcula.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia.

Nona Lectio de Homil. Dominicæ occurrentis, cum ejus commem. in Laudibus.

Ad Laudes, et per Horas, omnia ut supra in Officio S. Mariæ de Mercede. 353.

Ad Benedictus, Antiphona. Beata es María, quæ credidísti: perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dño, allelúja. Oratio. Deus, cujus Unigénitus. ut supra. 373.

In ii. Vesp. omnia ut in i. Ad Magnificat, Antiphona. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus.

Et fit comm. Dñicæ occur.

DIE I. OCTOBRIS.

In festo S. Remigii Episc. et Conf. Semid. ad libitum; vel Simplex de præcepto.

Si occurrat in Dominica, vel in die infra Oct. pro ix. Lectione dicatur, Remígius. ut infra, et in fine. Te Deum. cum comm. ejusdem in Laud. Aña. Sacérdos et Póntifex, et virtútum ópifex, pastor bone in pópulo, ora pro nobis Dóminum.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti Remígii Confessóris tui atque Pontíficis veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dñm.

In Hymno ad Matutin. dicatur. Hac die lætus méruit suprémos Laudis honóres.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In Secundo Nocturno.

Lectio iv.

Remígius, Epíscopus Rheménsis, flóruit Clodovéo rege Francórum, quem étiam baptizávit, et primus ómnium doctrína, et miráculis Francos ad Christi Dómini fidem perdúxit. Ejus oratióne mórtua puélla revíxit. Multos interpretátus est divínæ Scriptúræ libros. Am-

plius septuagínta annos summa cum laude Rheménsem Ecclésiam administrávit. Cujus vitæ et mortis sanctitátem multa, quæ secúta sunt, mirácula comprobárunt.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Nihil proficiet inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus enim.

Sermo S. Máximi Epíscopi. Homil. 59. quæ est 2. de S. Eusebio Vercellensi. Lectio v.

AD sancti ac Beatíssimi Patris nostri Remígii, cujus hódie festa celebrámus, laudes addidísse áliquid, decerpsísse est: síquidem virtútum ejus grátia non sermónibus exponénda est, sed opéribus comprobánda. Cum enim dicat Scriptúra: Glória patris est filius sápiens; quantæ hujus sunt glóriæ, qui tantórum filiórum sapiéntia et devotióne lætátur? In Christo enim Jesu per Evangélium ipse nos génuit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

QUidquid ígitur in hac sancta plebe potest esse virtútis et grátiæ, de hoc quasi quodam fonte lucidíssimo ómnium rivulórum púritas emanávit. Etenim quia castitátis pollébat vigóre, quia abstinéntiæ gloriabátur angústiis, quia blandiméntis erat præditus lenitátis, ómnium cívium in Deum provocávit afféctum: quia Pontíficis administratióne fulgébat, plures e discípulis relíquit sui sacerdótii successóres.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Noct. Homilia S. Gregorii Papæ in Evangel. Homo péregere. ut in Communi Confess. Pontif. Iv.

Vesperæ de seq. Festo, cum commem. S. Remigii Episc. si fiat de eo semidupl.

DIE II. OCTOBRIS.

In festo Ss. Angelorum Custodum. Duplex.

Ad Vesperas, Antiphona. Angelis suis. cum reliq. de Laudib. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ult. Psal. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Exodi 23.

ECce ego mittam Angelum meum, qui præcédat te, et custódiat in via, et introdúcat in locum, quem parávi. Obsérva eum, et audi vocem ejus. Hymnus.

CUstódes hóminum psállimus Angelos,

Natúræ frágili quos Pater áddidit
Cæléstis cómites, insidiántibus
Ne succúmberet hóstibus.
Nam quod corrúerit próditor ángelus,
Concéssis mérito pulsus honóribus,
Ardens invídia, péllere nítitur
Quos cælo Deus ádvocat.
Huc Custos ígitur pérvigil ádvola,
Avértens pátria de tibi crédita
Tam morbos ánimi, quam requiéscere
Quidquid non sinit íncolas.
Sanctæ sit Tríadi laus pia júgiter,
Cujus perpétuo númine máchina
Triplex hæc régitur, cujus in ómnia
Regnat glória sæcula.
Amen.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.
℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Ad Magnificat, Antiphona. Omnes sunt administratórii Spíritus, in ministérium missi propter eos, qui hæreditátem cápiunt salútis. Oratio.

Deus, qui ineffábili providéntia sanctos Angelos tuos ad nostram custódiam míttere dignáris: largíre supplícibus tuis, et eórum semper protectióne deféndi, et ætérna societáte gaudére. Per Dóminum.

Deinde fit comm. S. Remígii, si fiat de eo semid. Aña. Amávit eum. ℣. Justum dedúxit. Oratio. Da, quæsumus, ut supra. 376.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Angelórum Dóminum, * Veníte adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymn. Custódes hóminum, ut supra in Vesperis.

In primo Nocturno, Aña. Dóminus Deus cæli et terræ ipse mittet Angelum suum coram te. Psalmus. Dómine Dóminus noster. cum reliquis per ordinem Nocturnorum positis in Festo Dedicationis S. Michaelis, ut supra. 359.

Aña. Deus meus misit Angelum suum, et conclúsit ora leónum, et non nocuérunt mihi. Psal. In Dño confido. 359.

Aña. Bene ambulétis, et Dñs sit in itínere vestro; et Angelus ejus comitétur vobíscum. Ps. Dñe, quis habitábit. 360.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.

Lectiones i. Noct. quæ sequ. omittuntur eo anno, quo in præced. diebus non potest legi initium Libri Esther, quod ideo legi debet in hoc Festo.

De libro Exodi.

Lectio i. Cap. 23.

Ecce ego mittam Angelum meum, qui præcédat te, et custódiat in via, et introdúcat in locum, quem parávi. Obsérva eum, et audi vocem ejus, nec contemnén-

dum putes; quia non dimíttet cum peccáveris, et est nomen meum in illo. Quod si audíeris vocem ejus, et féceris ómnia quæ loquor, inimícus ero inimícis tuis, et afflígam affligéntes te. Præcedétque te Angelus meus. ℟. Angelis suis Deus mandávit de te, ut custódiant te in ómnibus viis tuis: * In mánibus portábunt te, ne unquam offéndas ad lápidem pedem tuum. ℣. Míllia míllium ministrábant ei, et décies centéna míllia assistébant ei. In mánibus.

Ex Zacharía Prophéta.

Lectio ii. Cap. 1.

Factum est verbum Dñi ad Zacharíam, filium Barachíæ, filii Addo, Prophétam, dicens: Vidi per noctem, et ecce vir ascéndens super equum rufum, et ipse stabat inter myrtéta, quæ erant in profúndo: et post eum equi rufi, várii, et albi. Et dixi: Quid sunt isti, Dñe mi? et dixit ad me Angelus, qui loquebátur in me: Ego osténdam tibi, quid sint hæc. Et respóndit vir, qui stabat inter myrtéta, et dixit: Isti sunt, quos misit Dñs, ut perámbulent terram. Et respondérunt Angelo Dñi, qui stabant inter myrtéta, et dixérunt: Perambulávimus terram, et ecce omnis terra habitátur, et quiéscit.

℟. Respóndit Angelus Dómini, et dixit: Dómine exercítuum, * Usquequo tu non miseréberis Jerúsalem, et úrbium Juda, quibus irátus es? ℣. Iste enim septuagésimus annus est. Usquequo.

Lectio iii. Cap. 2.

Et levávi óculos meos, et vidi, et ecce vir, et in manu ejus funículus mensórum. Et dixi: Quo tu vadis? Et dixit ad me: Ut métiar Jerúsalem, et vídeam quanta sit latitúdo ejus, et quanta longitúdo ejus. Et ecce Angelus, qui loquebátur in me egrediebátur, et Angelus álius egrediebátur in occúrsum ejus. Et dixit ad eum: Curre, lóquere ad púerum istum, dicens: Absque muro habitábitur Jerúsalem præ multitúdine hóminum, et jumentórum in médio ejus. Et ego ero ei, ait Dóminus, murus ignis in circúitu, et in glória ero in médio ejus. ℟. In conspéctu Géntium nolíte timére: vos enim in córdibus vestris adoráte, et timéte Dóminum: * Angelus enim ejus vobíscum est. ℣. Stetit Angelus juxta aram templi, habens thuríbulum áureum in manu sua. Angelus. Glória Patri. Angelus.

In secundo Nocturno, Aña.

Cum essem vobíscum, per voluntátem Dei eram: ipsum benedícite, et cantáte ei. Psalm. Cæli enárrant. 361. Antiph. Tollens se Angelus Dómini, qui præcedébat castra Israel, ábiit post eos. Psal. Dómini est terra. 362. Antiph. Immíttet Angelus Dómini in circúitu timén-

tium eum, et erípiet eos. Psalmus. Benedícam Dóminum in omni témpore. 362.

℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini.

℟. De manu Angeli.

Sermo S. Bernárdi Abbátis. In Psalmum Qui habitat.

Lectio iv.

Angelis suis mandávit de te. Mira dignátio, et vere magna diléctio charitátis! Quis enim? quibus? de quo? quid mandávit? studióse considerémus, fratres, diligénter commendémus memóriæ hoc tam grande mandátum. Quis enim mandávit? cujus sunt Angeli? cujus mandátis obtémperant? cujus obédiunt voluntáti? Nempe Angelis suis mandávit de te, ut custódiant te in ómnibus viis tuis. Nec cunctántur, quin étiam in mánibus tollant te. Summa ergo majéstas mandávit Angelis, et Angelis suis mandávit. Illis útique sublímibus, tam beátis, quam próximis sibi cohæréntibus, et vere doméstícis mandávit de te. Tu quis es? Quid est homo, quod memor es ejus, aut filius hóminis, quóniam réputas eum? Quasi vero non sit homo putrédo, et filius hóminis vermis. Sed quid putas mandávit de te? ut custódiant te.

℟. Vivit ipse Dñs, * Quóniam custodívit me Angelus ejus, et hinc eúntem, et ibi commorántem, et inde huc reverténtem. ℣. Et non permísit me Dñs ancíllam suam coinquinári. Quóniam. Lectio v.

Quantam tibi debet hoc verbum inférre reveréntiam, afférre devotiónem, conférre fidúciam! reveréntiam pro præséntia, devotiónem pro benevoléntia, fidúciam pro custódia. Caute ámbula, ut vidélicet cui adsunt Angeli, sicut eis mandátum est, in ómnibus viis tuis. In quovis diversório, in quovis ángulo Angelo tuo reveréntiam habe. Tu ne áudeas, illo præsénte, quod vidénte me non audéres. An præséntem esse dúbitas, quem non vides? Quid si audíres? Quid si tángeres? quid si olfáceres? Vide, quia non solo visu rerum præséntia comprobétur.

℟. Angelus Dñi descéndit cum Azaría, et sóciis ejus in fornácem, et excússit flammam ignis de fornáce: * Et non tétigit eos omníno ignis, neque contristávit. ℣. Benedíctus Deus eórum, qui misit Angelum suum, et éruit servos suos, qui credidérunt in eum. Et.

Lectio vi.

In ipso ítaque, fratres, affectuóse diligámus Angelos ejus, tamquam futúros aliquándo cohærédes nostros, ínterim vero actóres, et tutóres a Patre pósitos, et præpósitos nobis. Quid sub tantis custódibus timeámus? Nec superári, nec sedúci, minus autem sedúcere possunt, qui custódiunt nos in ómnibus viis nostris. Fidéles sunt,

prudéntes sunt, poténtes sunt, quid trepidámus? Tantum sequámur eos, adhæreámus eis, et in protectióne Dei cæli commorémur. Quóties ergo gravíssima cérnitur urgére tentátio, et tribulátio véhemens imminére, ínvoca Custódem tuum, ductórem tuum, adjutórem tuum in opportunitátibus, in tribulatióne: incláma eum, et dic: Dñe salva nos, perímus.

℟. In omni tribulatióne eórum non est tribulátus: * Et Angelus faciéi ejus salvávit eos.

℣. In dilectióne sua, et indulgéntia sua ipse redémit eos, et portávit eos, et elevávit eos cunctis diébus sæculi. Et Angelus

Glória Patri. Et Angelus.

In iii. Noct. Aña. Misit Dñs Angelum suum, qui percússit omnem virum robústum, et bellatórem, et príncipem exércitus regis Assyriórum.

Psal. Cantáte Dño cánticum novum: * cantáte Dño. 365.

Antiph. Adoráte Dóminum omnes Angeli ejus: audívit, et lætáta est Sion.

Psalmus. Dóminus regnávit, exúltet. 365.

Antiph. Benedícite Dómino omnes Angeli ejus, poténtes virtúte, faciéntes verbum illíus, ad audiéndam vocem sermónum ejus.

Psalmus. Bénedic ánima mea Dómino. 366.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 18.

IN illo témpore: Accessérunt, discípuli ad Jesum, dicéntes: Quis, putas, major est in regno cælórum? Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epísc. Comment. in Matth. can. 18. post initium.

NOn nisi revérsos in natúram puerórum introíre regnum cælórum Dñs docet: idest, per simplicitátem puerílem vítia córporum nostrórum, animæque revocánda. Púeros autem, credéntes omnes per audiéntiæ fidem nuncupávit. Hi enim patrem sequúntur, matrem amant, próximo velle malum nésciunt, curam opum négligunt: non insoléscunt, non odérunt, non mentiúntur, dictis credunt, et quod áudiunt, verum habent. Reverténdum ígitur est ad simplicitátem infántium: quia in ea collocáti, spéciem humilitátis Domínicæ circumferémus.

℟. Machabæus, et qui cum eo erant, cognovérunt expugnári præsídia: * Cum fletu, et lácrymis rogábant Dóminum, et omnis turba simul, ut bonum Angelum mítteret ad salútem Israel.

℣. Cum páriter prompto ánimo procéderent Jerosólymis, appáruit præcédens eos eques

in veste cándida. Cum fletu. ℟. Quorum festum cólimus. Lectio viii.

VÆ huic mundo ab scándalis. Humílitas passiónis scándalum mundo est. In hoc enim máxime ignorántia detinétur humána, quod sub deformitáte crucis, ætérnæ glóriæ Dñm nóluit accípere. Et quid mundo tam periculósum, quam non recepísse Christum? Ideo vero necésse esse ait veníre scándala; quia ad sacraméntum reddéndæ nobis æternitátis, omnis in eo passiónis humílitas esset expléuda. ℟. Tu, Dñe, qui misísti Angelum tuum sub Ezechía rege Juda, et interfecísti de castris Sennácherib centum octogínta quinque míllia: * Et nunc Dominátor cælórum mitte Angelum tuum bonum ante nos, in timóre, et tremóre magnitúdinis bráchii tui. ℣. Ut métuant, qui cum blasphémia véniunt advérsus sanctum pópulum tuum. Et. Glória Patri. Et. Lect. ix.

VIdéte, ne contemnátis unum de pusíllis istis, qui credunt in me. Aptíssimum vínculum mútui amóris impósuit, ad eos præcípue, qui vere in Dño credidíssent. Pusillórum enim Angeli quotídie Deum vident: quia Fílius hóminis venit salváre, quæ pérdita sunt: ergo et Fílius hóminis salvat, et Deum Angeli vident, et Angeli pusillórum præsunt fidélium oratiónibus. Præésse Angelos absolúta auctóritas est. Salvatórum ígitur per Christum oratiónes Angeli quotídie Deo ófferunt. Ergo periculóse ille contémnitur, cujus desidéria ac postulatiónes ad ætérnum et invisíbilem Deum, ambitióso Angelórum famulátu ac ministério pervehúntur.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES, et per Horas, Aña.

ANgelis suis Deus mandávit de te, ut custódiant te in ómnibus viis tuis. Psalm. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16. Antiph. Laudémus Dóminum, quem laudant Angeli, quem Chérubim, et Séraphim, Sanctus, Sanctus, Sanctus proclámant. Aña. Angeli eórum semper vident fáciem Patris mei, qui est in cælis. Aña. Benedíctus Deus, qui misit Angelum suum, et éruit servos suos, qui credidérunt in eum. Aña. Laudáte Deum omnes Angeli ejus, laudáte eum omnes virtútes ejus.

Capitulum. Exod. 23.

ECce ego mittam Angelum meum, qui præcédat te, et custódiat in via, et intródúcat in locum, quem parávi. Obsérva eum, et audi vocem ejus. Hymnus.

ÆTérne Rector síderum,
Qui, quidquid est, poténtia
Magna creásti, nec regis
Minóre providéntia.

A désto supplicántium
Tibi reórum cœtui ;
Lucísque sub crepúsculum
Lucem novam da méntibus.
Tuúsque nobis Angelus
Eléctus ad custódiam
Hic adsit, a contágio
Ut críminum nos prótegat.
Nobis dracónis æmuli
Versútias extérminet :
Ne rete frauduléntiæ
Incáuta nectat péctora.
Metum repéllat hóstium
Nostris procul de finibus :
Pacem procúret cívium ,
Fugétque pestiléntiam.
Deo Patri sit glória ,
Qui, quos redémit Fílius ,
Et sanctus unxit Spíritus ,
Per Angelos custódiat. Amen.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi , Deus meus.
℟. Adorábo ad templum sanctum tuum , et confitébor nómini tuo.

Ad Benedictus , Antiphona. Revérsus est Angelus, qui loquebátur in me, et suscitávit me, quasi virum, qui suscitátur a somno suo. Oratio.

DEus , qui ineffábili providéntia sanctos Angelos tuos ad nostram custódiam míttere dignáris : largíre supplícibus tuis , et eórum semper protectióne deféndi , et ætérna societáte gaudére. Per Dóminum.

Ad Tertiam , Antiphona. Laudémus Dóminum.
Capitul. Ecce ego mittam : ut supra. 382.
℟. breve. Stetit Angelus , * Juxta aram templi. Stetit.
℣. Habens thuríbulum áureum in manu sua. Juxta. Glória Patri. Stetit.
℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini.
℟. De manu Angeli.

Ad Sextam , Antiphona. Angeli eórum.
Capitulum. Exod. 23.

NEc contemnéndum putes : quia non dimíttet cum peccáveris , et est nomen meum in illo.

℟. brev. Ascéndit fumus arómatum , * In conspéctu Dómini. Ascéndit. ℣. De manu Angeli. In conspéctu. Glória Patri. Ascéndit.
℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi , Deus meus.
℟. Adorábo ad templum sanctum tuum , et confitébor nómini tuo.

Ad Nonam , Antiphona. Laudáte Deum.
Capitulum. Exod. 23.

QUod si audíeris vocem ejus, et féceris ómnia, quæ loquor, inimícus ero inimícis tuis, et affligam affligéntes te. Præcedétque te Angelus meus.

℟. brev. In conspéctu Angelórum * Psallam tibi , Deus meus. In conspéctu.
℣. Adorábo ad templum sanctum tuum , et confitébor nómini tuo. Psallam. Glória Patri. In conspéctu.
℣. Adoráte Deum.
℟. Omnes Angeli ejus.

In secundis Vesperis , Ant. Angelis suis. cum reliquis de Laudibus. 382. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Do-

minica. 118. et loco ultim. Psal. Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo. 131. Capitulum, Hymnus, et ℣. ut supra in i. Vesp. 377. Ad Magn. Aña. Sancti Angeli. Custódes nostri, defféndite nos in prælio, ut non pereámus in treméndo judício. Oratio. Deus, qui. 378.

DIE IV. OCTOBRIS.

In festo S. Francisci Confessoris. Duplex.

Omnia. de Comm. Conf. non Pont. præt. ea, quæ sequ. Orat.

DEus, qui Ecclésiam tuam beáti Francísci méritis, fœtu novæ prolis amplíficas; tríbue nobis ex ejus imitatióne terréna despícere, et cæléstium donórum semper participatióne gaudére. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de libro Sapientiæ. Justus, si morte præoccupátus, ut in Commun. Conf. non Pontif. lxvii.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

FRancíscus, Assísii in Umbria natus, patris exémplum secútus, a prima ætáte mercatúram fecit. Qui quodam die páuperem, pro Christi amóre flagitántem pecúniam, cum præter consuetúdinem repulísset, repénte eo facto commótus, large ei misericórdiam impertívit: et ex eo die Deo promísit se némini umquam poscénti eleemósynam negatúrum. Cum vero post in gravem morbum incidísset, ex eo aliquándo confirmátus, cœpit ardéntius cólere officia charitátis. Qua in exercitatióne tantum profécit, ut Evangélicæ perfectiónis cúpidus, quidquid habéret, paupéribus largirétur. Quod ferens iníquius pater, eum ad Assisinátem Epíscopum duxit, ut coram illo bonis céderet patérnis: qui rejéctis étiam véstibus, patri concéssit ómnia, illud subjúngens, sibi in pósterum majórem facultátem fore dicéndi: Pater noster, qui es in cælis. ℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

CUm autem illud ex Evangélio audísset: Nolíte possidére aurum, neque argéntum, neque pecúniam in zonis vestris, non peram in via, neque duas túnicas, neque calceaménta: sibi eam régulam servándam propósuit. Itaque detráctis cálceis, et una conténtus túnica, cum duódecim sócios adhibuísset, Ordinem Minórum instítuit. Quare Romam venit anno salútis millésimo ducentésimo nono, ut sui Ordinis régula ab Apostólica Sede confirmarétur. Quem cum accedéntem ad se summus Póntifex Innocéntius tértius rejecísset: quod in somnis póstea sibi ille, quem repúlerat, collabéntem Late-

ranénsem Basílicam suis húmeris sustinére visus esset, conquisítum accersíri jussit, benignéque accípiens, omnem ejus institutórum ratiónem confirmávit. Franciscus ígitur, dimíssis in omnes orbis terræ partes Frátribus ad prædicándum Christi Evangélium, ipse cúpiens sibi áliquam dari martyrii occasiónem, navigávit in Syriam, ubi a rege Soldáno liberalíssime tractátus, cum nihil proficeret, rédiit in Itáliam.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum,* Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

Multis ígitur exstrúctis suæ famíliæ domicíliis se in solitúdinem montis Alvérni cóntulit: ubi quadragínta diérum propter honórem sancti Michaélis Archángeli jejúnio inchoáto, festo die Exaltatiónis sanctæ Crucis ei Séraphim Crucifixi effigiem inter alas cóntinens appáruit, qui ejus, et mánibus, et pédibus, et láteri vestígia clavórum impréssit: quæ sanctus Bonaventúra, cum Alexándri quarti summi Pontíficis prædicatióni interésset, narrásse Pontíficem a se visa esse, lítteris commendávit. His insígnibus summi in eum Christi amóris, máximam habébat ómnium admiratiónem. Ac biénnio post gráviter ægrótans, deférri vóluit in Ecclésiam sanctæ Maríæ Angelórum: ut ubi grátiæ spíritum a Deo accéperat, ibi spíritum vitæ rédderet. Eo in loco Fratres ad paupertátem, ac patiéntiam, et sanctæ Románæ Ecclésiæ fidem servándam cohortátus, Psalmum illum pronúntians: Voce mea ad Dóminum clamávi; in eo versículo: Me expéctant justi, donec retríbuas mihi, efflávit ánimam, quarto nonas Octóbris. Quem miráculis clarum Gregórius nonus Póntifex máximus in Sanctórum númerum scripsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:* Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Respóndens Jesus dixit: Confíteor tibi Pater, Dómine cæli et terræ, quia abscondísti hæc a sapiéntibus et prudéntibus, et revelásti ea párvulis. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epis. Serm. 10. de Verbis Domini.

Veníte ad me omnes, qui laborátis. Quare enim omnes laborámus, nisi quia sumus hómines mortáles, frá-

giles, infirmi, lútea vasa portántes, quæ fáciunt ínvicem angústias? Sed si angustiántur vasa carnis, dilaténtur spátia charitátis. Quid ergo dicit, Veníte ad me omnes, qui laborátis, nisi ut non laborétis? Dénique promíssio ejus in promptu est, quóniam laborántes vocávit. Quærent forte, qua mercéde vocáti sunt: Et ego vos, inquit, refíciam. Tóllite jugum meum super vos, et díscite a me, non mundum fabricáre, non cuncta visibília et invisibília creáre, non in ipso mundo mirabília fácere, et mórtuos suscitáre: sed, Quóniam mitis sum, et húmilis corde.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dñm: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse intercédat.

Lectio viii.

MAgnus esse vis? a mínimo íncipe. Cógitas magnam fábricam constrúere celsitúdinis? de fundaménto prius cógita humilitátis. Et quantam quisque vult, et dispónit superimpónere molem ædifícii, quanto erit majus ædifícium, tanto áltius fodit fundaméntum. Et fábrica quidem cum constrúitur, in supérna consúrgit: qui autem fodit fundaméntum, ad ima déprimitur. Ergo et fábrica ante celsitúdinem humiliátur, et fastígium post humiliatiónem erígitur.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus exspectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

QUod est fastígium construéndæ fábricæ, quam molímur? quo perventúrum est cacúmen ædifícii? Cito dico, usque ad conspéctum Dei. Vidétis quam excélsum est, quanta res est conspícere Deum. Qui desíderat, et quod dico, et quod audit, intélligit. Promíttitur nobis conspéctus Dei, veri Dei, summi Dei. Hoc enim bonum est, vidéntem vidére. Nam qui colunt falsos deos fácile illos vident; sed eos vident, qui óculos habent, et non vident: nobis autem promíttitur vísio Dei vivéntis, et vidéntis.

Te Deum laudámus. 45.

In secundis Vesperis fit commemoratio Ss. Placidi, et sociorum martyrum.

DIE V. OCTOBRIS.

Sanctorum Placidi, et sociorum martyrum.

Antiph. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia re-

gni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℣. Lætámini in Dño, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

DEus, qui nos concédis sanctórum mártyrum tuórum Plácidi et sociórum ejus natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dñm. Lectio iii.

PLácidus Romæ, Tertúllo patre in primis nóbili natus, puer Deo oblátus, et sancto Benedícto tráditus, tantum ejus disciplína et monásticæ vitæ institútis profécit, ut inter præcípuos illíus discípulos numerétur. Ab eo in Sicíliam missus, monastérium et Ecclésiam in honórem sancti Joánnis Baptístæ prope Messánæ portum constrúxit, ubi cum mónachis admirábili sanctitáte vixit. Ejus viséndi causa cum eo venissent Eutychius et Victorínus illíus fratres, et Flávia virgo soror, eódem témpore illuc áppulit immánis quidam piráta, Manúcha nómine, qui capto monastério, cum Plácidum et céteros nullo modo addúcere potuísset, ut Christum negárent, ipsum fratrésque illíus, ac sorórem crudéliter necári jussit. Cum quibus étiam Donátus, Firmátus Diáconus, Fáustus, aliíque trigínta mónachi, martyrii agónem felíciter consummárunt, tértio nonas Octóbris, anno salútis quingentésimo trigésimo nono. Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de S. Brunone.

DIE VI. OCTOBRIS.

In festo S. Brunonis Confessoris Duplex.

Omnia de Communi Confess. non Pontif. præter ea, quæ sequuntur. Oratio.

SAncti Brunónis Confessóris tui, quæsumus, Dómine, intercessiónibus adjuvémur: ut qui majestátem tuam gráviter delinquéndo offéndimus, ejus méritis et précibus nostrórum delictórum véniam consequámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio. iv.

BRuno Carthusiánæ Religiónis institútor, Colóniæ Agrippínæ natus est. Ab ipsis incunábulis spécimen futúræ sanctitátis præferens, morum gravitáte puerília illíus ætátis, divína favénte grátia, declínans, ádeo excélluit, ut jam inde monachórum pater, vitæque anachoréticæ futúrus instaurátor agnoscerétur. A paréntibus génere ac virtúte claris Lutétiam Parisiórum missus, tantum ibi in Philosophíæ ac Theologíæ stúdiis profécit, ut Doctóris ac Magístri munus in utráque facultáte sit adéptus: nec multo post, ob egrégias ipsíus virtútes, Ecclésiæ Rheménsis Canonicátu potítus.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custódivit eum ab

inimícis, et a seductóribus tutávit illum:* Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Lectio v.

Elápsis áliquot annis, cum sex áliis familiáribus mundo renúntians, sanctum Hugónem Epíscopum Gratianopolitánum ádiit. Qui causa eórum advéntus cógnita, eosdémque intélligens esse, quos eádem nocte, véluti septem stellas ad suos pedes corruéntes in somnis víderat, montes suæ Diœcésis aspérrimos, quos Carthusiános appéllant, illis concéssit. Illuc Bruno cum sóciis, ipso Hugóne comitánte, secédens, cum per áliquot annos eremíticam vitam egísset, ab Urbáno secúndo, qui ejúsdem Brunónis discípulus fúerat, Romam accérsitur. Ejus consíliis ac doctrína Póntifex, in tot illis Ecclésiæ calamitátibus, per áliquot annos usus est; donec Bruno, recusáto Rhegiénsi Archiepiscopátu, discedéndi facultátem obtínuit.

℟. Amávit eum Dñs, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, *Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dñs lorícam fidei, et ornávit eum. Et. Lectio vi.

Igitur solitúdinis amóre erémum quamdam apud Squillácum in Calábriæ fínibus pétiit. Quo in loco cum ipsum orántem Rogérius Comes Calábriæ inter venándum, latrántibus ad illíus spelúncam cánibus, reperísset, sanctitáte viri permótus, illum ac sócios fovére et cólere impénse cœpit. Nec liberálitas sine præmio fuit. Cum enim idem Rogérius Cápuam obsidéret, eúmque Sérgius quidam excubiárum magíster pródere statuísset, Bruno adhuc in dicta erémo vivens, in somnis illi ómnia apériens, ab imminénti perículo Cómitem liberávit. Tandem virtútibus ac méritis plenus, nec sanctitáte minus quam doctrínæ fama clarus, obdormívit in Dómino, sepultúsque est in monastério sancti Stéphani ab ipso Rogério constrúcto, ubi háctenus honorífice cólitur.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Sint lumbi vestri præcincti, de Communi Confess. non Pontif. lxxii.

In secundis Vesper. fit commemoratio de sequenti.

DIE VII. OCTOBRIS.

Sancti Marci Papæ et Confessoris.

Antiph. Sacérdos et Póntifex, et virtútum ópifex, pa-

stor bone in pópulo, ora pro nobis Dóminum.

℣. Amávit eum Dñs, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

EXáudi, Dómine, preces nostras, et interveniénte beáto Marco Confessóre tuo atque Pontífice, indulgéntiam nobis tríbue placátus, et pacem. Per Dóminum.

Pro commemorat. Ss. martyr. Sergii, Bacchi, Marcelli, et Apuleji, Antiph. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

SAnctórum mártyrum tuórum nos, Dómine, Sérgii, Bacchi, Marcélli, et Apuléji, beáta mérita prosequáutur: et tuo semper fáciant amóre fervéntes. Per Dóminum. Lectio iii.

MArcus Románus, Constantíno Magno Imperatóre Póntifex, instítuit, ut Episcópus Ostiénsis, a quo Románus Póntifex consecrátur, pállio uterétur. Duas Romæ Basílicas ædificávit, álteram in Urbe, álteram via Ardeatína, quas Constantínus auctas magnis munéribus exornávit. Vixit in Pontificátu menses octo, sepultúsque est in cœmetério Balbínæ. Te Deum laudámus 15.

In Laudib. fit commemor. Ss. Sergii, etc. mart. Aña. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres èstis vos.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio. Sanctórum mártyrum tuórum. ut supra.

Vesperæ de sequenti Festo.

DIE VIII. OCTOBRIS.

In festo S. Birgittæ viduæ. Duplex.

Omnia de Communi Sanctarum nec Virginum nec Martyrum, præter ea, quæ hic habentur. Oratio.

DOmine Deus noster, qui beátæ Birgíttæ per Fílium tuum unigénitum secréta cæléstia revelásti: ipsíus pia intercessióne da nobis fámulis tuis, in revelatióne sempitérnæ glóriæ tuæ gaudére lætántes. Per eúmdem Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

BIrgítta in Svécia illústribus, et piis paréntibus orta, sanctíssime vixit. Cum adhuc in útero gestarétur, a naufrágio propter eam mater erépta est. Decénnis post audítum de passióne Dómini sermónem, sequénti nocte Jesum in cruce recénti sánguine perfúsum vidit, et de eádem passióne secum loquéntem: quo ex témpore in ejúsdem meditatióne ita afficiebátur, ut de ea sine lácrymis cogitáre deínceps numquam posset.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet. Lectio v.

Ulfóni Nercíæ príncipi in matrimónium trádita, virum ipsum ad pietátis officia, tum óptimis exémplis, tum efficácibus verbis adhortáta est. In filiórum educatióne piíssima. Paupéribus, et máxime infirmis domo ad id múneris dicáta, inserviébat quam diligentíssime, illórum pedes sólita laváre et osculári. Cum autem una cum viro suo redíret Compostélla, ubi sancti Jacóbi Apóstoli sepúlchrum visitáverant, et Atrebáti Ulfo gráviter ægrotáret, sanctus Dionysius Birgíttæ noctu appáruit, et de maríti salúte, aliísque de rebus, quæ futúræ erant, præmónuit.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lectio vi.

Viro Cisterciénsi mónacho facto, et paulo post defúncto, Birgítta, audíta Christi voce in somnis, arctiórem vitæ formam est aggréssa. Cui deínde arcána multa fuérunt divínitus reveláta. Monastérium Vastanénse sub régula sancti Salvatóris, ab ipso Dómino accépta, instítuit. Romam Dei jussu venit, ubi plúrimos ad amórem divínum vehementer accéndit. Inde Jerosólymam pétiit, et íterum Romam: qua ex peregrinatióne cum in febrim incidísset, grávibus per annum íntegrum afflictáta morbis, cumuláta méritis, prænuntiáto mortis die, migrávit in cælum. Corpus ejus ad Vastanénse monastérium translátum est: et miráculis illústrem Bonifácius nonus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur. ℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In tertio Noct. Homilia in Evangel. Símile est regnum cælórum thesáuro. de Communi Sanctarum nec Virginum nec martyrum. cii.

In ii. Vesp. ad Magnificat. Aña. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio. Dómine Deus noster. ut supra. 389.

Postea fit commemor. seq.

DIE IX. OCTOBRIS.

In festo Ss. mart. Dionysii, Rustici, et Eleutherii. Semid. Antiph. Istórum est enim

regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dño, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

DEus, qui hodiérna die beátum Dionysium mártyrem tuum, atque Pontíficem virtúte constántiæ in passióne roborásti: quique illi ad prædicándum Géntibus glóriam tuam, Rústicum, et Eleuthérium sociáre dignátus es: tríbue nobis, quæsumus, eórum imitatióne, pro amóre tuo próspera mundi despícere, et nulla ejus advérsa formidáre. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ. In ii. Nocturno. Lectio iv.

DIonysius Atheniénsis, unus ex Areopagítis júdicibus, vir fuit omni doctrínæ génere instrúctus. Qui cum adhuc in Gentilitátis erróre versarétur, eo die, quo Christus Dñs cruci affixus est, solem præter natúram defecísse animadvértens, exclamásse tráditur: Aut Deus natúræ pátitur, aut mundi máchina dissólvitur. Sed cum Paulus Apóstolus véniens Athénas, et in Areopágum ductus, ratiónem reddidísset ejus doctrínæ, quam prædicábat, affirmans Christum Dñm resurrexísse, et mórtuos omnes in vitam reditúros esse: cum álii multi, tum ipse Dionysius in Christum crédidit.

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra appáruit. Lectio v.

ITaque et baptizátus est ab Apóstolo, et Atheniénsium Ecclésiæ præféctus. Qui cum póstea Romam venísset, a Cleménte Pontífice missus est in Gálliam prædicándi Evangélii causa. Quem Lutétiam usque Parisiórum Rústicus Présbyter, et Eleuthérius Diáconus prosecúti sunt: ubi a Fescénnio Præfécto, quod multos ad Christiánam religiónem convertísset, ipse cum sóciis virgis cæsus est: cumque in prædicatióne Christiánæ fidei constantíssime perseveráret, in craticulam subjécto igne injícitur, multísque prætérea supplíciis una cum sóciis cruciátur.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes. Lectio vi.

SEd ea tormentórum génera ómnibus forti ac libénti ánimo perferéntibus,

Dionysius annum agens supra centésimum, cum réliquis secúri percútitur, séptimo Idus Octóbris. De quo illud memóriæ próditum est, abscíssum suum caput sustulísse, et progréssum ad duo míllia pássuum in mánibus gestásse. Libros scripsit admirábiles, ac plane cæléstes, de divínis nomínibus, de cælésti, et Ecclesiástica hierarchía, de mystica Theología, et álios quosdam.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus: et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confidunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Atténdite a ferménto Pharisæórum, quod est hypócrisis. Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 4. in Lucam, cap. 52.

DE hoc ferménto Apóstolus præcipit: Itaque epulémur, non in ferménto véteri, neque in ferménto malítiæ et nequítiæ, sed in ázymis sinceritátis et veritátis. Nam sicut módicum ferméntum totam farínæ, cui injícitur, massam corrúmpit, universámque mox conspersiónem suo sapóre commáculat; sic nimírum simulátio, cujus semel ánimum imbúerit, tota virtútum sinceritáte, et veritáte fraudábit. Est ergo sensus: Atténdite ne æmulémini simulatóres, quia véniet profécto tempus, in quo et vestra virtus ómnibus, et eórum revelétur hypócrisis.

℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Quia unus.

Lectio viii.

VErum quod séquitur: Quóniam quæ in ténebris dixístis, in lúmine dicéntur: non solum in futúro, quando cuncta córdium abscóndita proferéntur ad lucem, sed et in præsénti témpore potest congruénter áccipi: quóniam quæ inter ténebras quondam pressurárum carcerúmque umbras, vel locúti, vel passi sunt Apóstoli, nunc clarificáta per orbem Ecclésia, lectis eórum áctibus públice prædicántur. Ne terreámini ab his, qui occídunt corpus. Si persecutóres Sanctórum, occísis corpóribus, non habent ámplius quid contra illos agant; ergo supervácua furunt insánia, qui mórtua Mártyrum

membra feris, avibúsque discerpénda projíciunt, cum nequáquam omnipoténtiæ Dei, quin ea resuscitándo vivíficet, obsístere possint.
℣. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem.
Glória Patri. Mercédem.

Lectio ix.

Duo autem sunt génera persecutórum: unum palam sæviéntium, álterum ficte fraudulentérque blandiéntium. Contra utrúmque nos muníre atque instituére volens Salvátor, et supra ab hypócrisi Pharisæórum atténdere, et hic a carníficum cæde præcipit non timére: quia vidélicet post mortem nec horum crudélitas, nec illórum váleat simulátio duráre. Nonne quinque pásseres véneunt dipóndio? Si minutíssima, inquit, animália, et quæ quólibet per áera ferúutur volatília, Deus oblivísci non potest: vos, qui ad imáginem facti estis Creatóris, non debétis terréri ab iis, qui occídunt corpus, quia qui irrationabília animália gubérnat, rationabília curáre non désinit. Te Deum laudámus. 15.
Vesp. de sequ. comm. præced.

DIE X. OCTOBRIS.

In festo S. Francisci Borgiæ Confess. Duplex.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis, præter ea, quæ sequuntur.
In Hymno. Iste Confessor. mutatur tertius versus, et dicitur: Hac die lætus méruit suprémos Laudis honóres.

Oratio.

Domine Jesu Christe, veræ humilitátis et exémplar, et præmium: quæsumus, ut sicut beátum Franciscum in terréni honóris contémptu imitatórem tui gloriósum effecísti; ita nos ejúsdem imitatiónis, et glóriæ tríbuas esse consórtes. Qui vivis, et regnas cum Deo Patre.
Pro commem. Ss. martyr. Dionysii et soc. Aña. Gaudent in cælis. ℣. Exultábunt sancti. Oratio Deus, qui hodiérna. ut supra, 391.
In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Franciscus Gándiæ Dux quartus, Joánne Bórgia et Joánna Aragónia Ferdinándi Cathólici nepte génitus, post puerílem ætátem inter doméslicos mira innocéntia, et pietáte transáctam, in aula primum Cároli quinti Cæsaris, mox in Cataláuniæ administratióne admirabílior fuit Christiánæ virtútis, et vitæ austerióris exémplis. Ad Granaténse sepúlchrum Isabéllam Imperatrícem cum detulísset, in ejus vultu fœde commutáto, mortálium ómnium caducitátem rélegens, voto se adstrínxit, rebus ómnibus, cum primum licéret, abjéctis, regum Regi únice inserviéndi. Inde tantum virtútis incre-

méntum fecit, ut inter negotiórum turbas religiósæ perfectiónis simíllimam imáginem réferens, Miráculum Príncipum appellarétur.

℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum:* Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Mortua Eleonóra de Castro cónjuge, ingréssus est Societátem Jesu, ut in ea latéret secúrius, et præclúderet dignitátibus áditum, interpósita voti religióne: dignus, quem et viri Príncipes complúres in amplecténdo severióri institúto fúerint secúti: et Cárolus quintus ipse in abdicándo Império hortatórem sibi, aut ducem exstitísse non diffiterétur. In eo arctióris vitæ stúdio Franciscus jejúniis, caténis férreis, aspérrimo cilício, cruéntis, longísque verberatiónibus, somno brevíssimo, corpus ad extrémam usque máciem redégit: nullis prætérea parcens labóribus ad sui victóriam, et ad salútem animárum. Tot ítaque instrúctus virtútibus, a sancto Ignátio primum Generális Commissárius in Hispániis, nec multo post Præpósitus Generális tértius a societáte uuivérsa, licet invítus, elígitur. Quo in múnere Princípibus, ac summis Pontifícibus prudéntia, ac morum sanctitáte appríme charus, præter complúra, vel cóndita, vel aucta ubíque domicília, sócios in regnum Polóniæ, in ínsulas Océani, in Mexicánam, et Peruánam províncias invéxit: missis quoque in álias regiónes Apostólicis viris, qui prædicatióne, sudóribus, sánguine, fidem Cathólicam Románam propagárunt.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

De se ita demísse sentiébat, ut peccatóris nomen sibi próprium fáceret. Románam púrpuram a summis Pontifícibus sæpius oblátam, invícta humilitátis constántia recusávit. Vérrere sordes, emendicáre victum ostiátim, ægris ministráre in nosocomíis, mundi ac sui contémptor, in delíciis hábuit. Síngulis diébus multas continénter horas, frequénter octo, quandóque decem dabat cæléstium contemplatióni. Cénties quotídie de genu Deum adorábat. Numquam a sacrificándo abstínuit: prodebát que sese divínus, quo æstuábat, ardor: ejus vultu sacram Hóstiam offeréntis, aut concionántis intérdum radiánte. Sanctíssimum Christi corpus in Eucharístia latens, ubi asservarétur, instínctu cælésti

sentiébat. Cardináli Alexandríno ad conjungéndos contra Turcam Christiános Príncipes Legáto comes ádditus a sancto Pio quinto, árduum iter, fractis jam pene víribus, suscépit ex obediéntia, in qua et vitæ cursum Romæ, ut optárat, felíciter consummávit, anno ætátis suæ sexagésimo secúndo, salútis vero millésimo quingentésimo septuagésimo secúndo. A sancta Terésia, quæ ejus utebátur consíliis, vir Sanctus, a Gregório décimo tértio fidélis adminíster appellátus. Demum a Cleménte décimo, plúribus magnísque clarus miráculis, in Sanctórum númerum adscríptus.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In tertio Noct. Homil. in Evangel. Ecce nos relíquimus ómnia. ut in Communi Abbatum. lxxix.

DIE XIII. OCTOBRIS.

In festo S. Eduardi Confess. Semiduplex.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter sequentia. In Hymno. Iste Conféssor. mutatur tertius versus. Orat.

Deus, qui beátum regem Eduárdum Confessórem tuum ætérnitátis glóriæ coronásti: fac nos, quæsumus, ita eum venerári in terris, ut cum eo regnáre possímus in cælis. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Eduárdus, cognoménto Conféssor, nepos sancti Eduárdi regis, et mártyris, Anglo-Sáxonum regum últimus (quem futúrum regem Brithuáldo viro sanctíssimo in mentis excéssu Dñs demonstrávit) decénnis a Danis Angliam vastántibus quæsítus ad necem, exsuláre cógitur apud avúnculum Normánniæ ducem: ubi in médiis vitiórum illécebris talem se exhíbuit integritáte vitæ, morúmque innocéntia, ut ómnibus admiratióni esset. Elúxit in eo vel tum mira píetas in Deum, ac res divínas, fuítque ingénio mitíssimo, atque ab omni dominándi cupiditáte alièno, cujus ea vox fertur: Malle se regno carére, quod sine cæde et sánguine obtinéri non possit.

℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Lectio v.

Exstínctis mox tyránnis, qui frátribus suis vitam, et regnum eripúerant, revocátur in pátriam, ubi summis ómnium votis, et gratulatió-

ne regno potitus, ad hostílium irárum deléndа vestígia totum se convértit, a sacris exórsus, ac Divórum templis, quorum ália a fundaméntis eréxit, ália refécit, auxítque reddítibus, ac privilégiis, in eam curam potíssimum inténtus, ut refloresceret collápsa relígio. Ab aulæ procéribus compúlsum ad núptias, constans est assértio Scriptórum, cum vírgine sponsa virginitátem in matrimónio servásse. Tantus in eo fuit in Christum amor et fides, ut illum aliquándo inter Missárum solémnia vidére merúerit blando vultu, et divína luce fulgéntem. Ob profúsam charitátem, orphanórum, et egenórum pater passim dicebátur, numquam lætior, quam cum régios thesáuros exhausísset in páuperes.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

Prophetíæ dono illústris, de Angliæ futúro statu multa cælitus prævídit: et illud in primis memorábile, quod Swéyni Danórum regis in mare demérsi mortem, dum Angliam invadéndi ánimo classem conscénderet, eódem, quo áccidit, moménto, divínitus intelléxit. Joánnem Evangelístam mirífice cóluit, nihil cuíquam, quod ejus nómine peterétur, negáre sólitus. Cui olim sub lácera veste suo nómine stipem rogánti, cum nummi deéssent, detráctum ex dígito ánnulum porréxit, quem Divus non ita multo post Eduárdo remísit, una cum núntio secutúræ mortis. Quare rex, indíctis pro se précibus, ipso ab Evangelísta prædícto die, piíssime óbiit, nonis vidélicet Januárii, anno salútis millésimo sexagésimo sexto: quem sequénti sæculo Alexánder Papa tértius miráculis clarum, Sanctórum fastis adscrípsit. At ejus memóriam Innocéntius undécimus officio público per univérsam Ecclésiam eo die celebrári præcépit, quo annis ab óbitu sex et trigínta translátum ejus corpus incorrúptum, et suávem spirans odórem repértum est.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Homil. in Evang. Sint lumbi, ut in Commu. Confess. non Pontif. lxxii.

In secundis Vesp. a Capit. fit de S. Callisto Papa et mart. cum commem. S. Eduardi.

DIE XIV. OCTOBRIS.

In festo S. Callisti Papæ et mart. Duplex.

Omnia de Communi unius Martyris, præter sequentia.

Oratio.

DEus, qui nos cónspicis ex nostra infirmitáte deficere: ad amórem tuum nos misericórditer per Sanctórum tuórum exémpla restáura. Per Dóminum.

Deinde fit comm. S. Eduardi, Aña. Hic vir despíciens. ℣. Justum dedúxit. lxxv. Oratio. Deus, qui beátum regem. ut supra. 395.

In primo Nocturno.

Lectiones de script. occurr.

In ii. Nocturno.

Lectio iv.

CAllístus Románus præfuit Ecclésiæ, Antoníno Eliogábalo Imperatóre. Constítuit Quátuor anni Témpora, quibus jejúnium ex Apostólica traditióne accéptum ab ómnibus servarétur. Ædificávit Basílicam S. Maríæ Transtyberim, et in Via Appia vetus Cœmetérium, in quo multi Sancti Sacerdótes, et Mártyres sepúlti sunt, ampliávit; unde ab eo Callísti Cœmetérium appellátur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio. v.

EJúsdem pietátis fuit, quod B. Calepódii Presbyteri, et Mártyris corpus, jactátum in Tyberim, conquíri diligénter curávit, et invéntum honorífice sepelívit. Palmárium Consulári, Simplícium Senatória dignitáte illústres, Felícem, et Blandam, qui deínde omnes martyrium subiére, cum baptísmo lustrásset, missus est in cárcerem, ubi privátum mílitem ulcéribus plenum, admirabíliter sanitáti restitútum, Christo adjúnxit; pro quo idem, recens adhuc a fide suscépta, plumbátis usque ad mortem cæsus, occúbuit.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dómine: * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte.

Lectio vi.

SEdit Callístus annos quinque, mensem unum, dies duódecim. Ordinatiónibus quinque mense Decémbri, creávit Presbyteros sexdecim, Diáconos quátuor, Epíscopos octo. Post longam famem crebrásque verberatiónes, præceps actus in púteum, atque ita martyrio coronátus sub Alexándro Imperatóre, illátus est in Cœmetérium Calepódii, Via Aurélia tértio ab Urbe lápide, prídie Idus Octóbris. Ejus póstmodum corpus in Basílicam S. Maríæ Trans-

tyberim, ab ipso ædificátam, delátum, sub Ara majóri, máxima veneratióne cólitur.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus.

℣. Cibávit illum Dñs pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam.

Glória Patri. Et corónam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nihil est opértum, quod non revelábitur; et occúltum, quod non sciétur. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epísc.

Comment. in Matth. can. 10. post medium.

DOminus diem judícii osténdit, quæ abstrúsam voluntátis nostræ consciéntiam prodet: et ea, quæ nunc occúlta existimántur, luce cognitiónis públicæ déteget. Igitur non minas, non consília, non potestátes insectántium monet esse metuéndas: quia dies judícii nulla hæc fuísse, atque inánia revelábit. Et quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. Non légimus Dóminum sólitum fuísse nóctibus sermocinári, et doctrínam in ténebris tradidísse: sed quia omnis sermo ejus carnálibus ténebræ sunt, et verbum ejus infidélibus nox est.

℟. Coróna áurea super caput ejus; * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis.

℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis; posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.

Lectio viii.

ITaque id, quod a se dictum est, cum libertáte fidei, et conféssiónis vult esse loquéndum. Idcírco quæ in ténebris dicta sunt, prædicári jussit in lúmine: ut quæ secréto áurium commíssa sunt, super tecta, id est, excélso loquéntium præcónio audiántur. Constánter enim Dei ingerénda cognítio est, et profúndum doctrínæ Evangélicæ secrétum in lúmine prædicatiónis Apostólicæ revelándum: non timéntes eos, quibus cum sit licéntia in córpora, tamen in ánimam jus nullum est: sed timéntes pótius Deum, cui perdéndæ in gehénna et ánimæ, et córporis sit potéstas.

℟. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit; sed ad cæléstia regna pervénit.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui minas.

Glória Patri. Qui minas.

Lectio ix.

Nolíte timére eos, qui occídunt corpus. Nullus ígitur córporum nostrórum casus est pertimescéndus, neque ullus interiméndæ carnis admitténdus est dolor: quando pro natúræ suæ atque oríginis conditióne resolúta, in substántiam spiritális ánimæ refundátur. Et quia doctrínis tálibus confirmátos, opórtet líberam confiténdi Dei habére constántiam, étiam conditiónem, qua tenerémur, adjécit: negatúrum se eum Patri in cælis, qui se homínibus in terra negásset: eum porro qui conféssus coram homínibus se fuísset, a se in cælis confiténdum; qualésque nos nóminis sui testes homínibus fuissémus, tali nos apud Deum Patrem testimónio ejus usúros.

Te Deum laudámus. 15. Vesp. de S. Teresia, cum commem. S. Callisti Pp. et mart.

DIE XV. OCTOBRIS.

In festo S. Teresiæ virginis.

Duplex.

Omnia dicuntur de Commuui Virginum, exceptis iis, quæ hic propria ponuntur.

Ad Vesperas, Capitulum.

2. Cor. 10.

Fratres: Qui gloriátur, in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est; sed quem Deus comméndat.

In utrisque Vesperis, et Laudibus. Hymnus.

Regis supérni núntia
Domum patérnam déseris,
Terris Terésa bárbaris
Christum datúra, aut sánguinem.

Sed te manet suávior
Mors, pœna poscit dúlcior:
Divíni amóris cúspide
In vulnus icta cóncides.

O Charitátis víctima!
Tu corda nostra cóncrema;
Tibíque gentes créditas
Avérni ab igne líbera.

Sit laus Patri cum Fílio,
Et Spíritu Paráclito,
Tibíque sancta Trínitas,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.

℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magnificat, Antiphona. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

Oratio.

Exáudi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ Terésiæ vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita cæléstis ejus doctrínæ pábulo nutriámur, et piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Pro commem. S. Callisti Papæ et mart. Aña. Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me.

℣. Justus ut palma florébit.

℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.
Oratio. Deus, qui nos cónspicis. ut supra. 397.
Ad Matutinum, Invitator. Regem Vírginum Dóminum, * Veníte adorémus.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

HÆc est dies, qua cándidæ
Instar colúmbæ, cælitum
Ad sacra templa spíritus
Se tránstulit Terésiæ.
Sponsíque voces áudiit:
Veni soror de vértice
Carméli ad Agni núptias:
Veni ad corónam glóriæ.
Te, sponse Jesu Vírginum,
Beáti adórent órdines,
Et nuptiáli cántico
Laudent per omne sæculum.
Amen.

Si hoc Festum transferatur in Hymn. dicat. Felix dies, qua cándidæ.
Antiphonæ, Psalmi, ℣℣. et ℟℟. Nocturnorum de Communi Vírginum.
In i. Noct. Lect. de Epistola i. ad Corinth. De Virgínibus. ut in eodem comm. lxxxv.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

TErésia virgo nata est Abulæ in Hispánia paréntibus tum génere, tum pietáte præcláris. Ab iis divíni timóris lacte educáta, admirándum futúræ sanctitátis in tenérrima adhuc ætáte spécimen dedit. Nam cum sanctórum Mártyrum acta perlégeret, ádeo in ejus meditatióne Sancti Spíritus ignis exársit, ut domo aufúgiens, in Africam trajíceret, ubi vitam pro glória Jesu Christi, et animárum salúte profúnderet. A pátruo revocáta, ardens martyrii desidérium eleemósynis, aliísque piis opéribus compensávit, júgiter lácrymis deplórans óptimam sibi sortem fuísse præréptam. Mórtua matre, cum a beatíssima Vírgine péteret, ut se matrem esse monstráret, pii voti compos efféta est: semper perínde ac filia patrocínio Deíparæ pérfruens. Vigésimum ætátis annum agens, ad Moniáles sanctæ Maríæ de Monte Carmélo se cóntulit: ibi per duodevigínti annos gravíssimis morbis, et váriis tentatiónibus vexáta, constantíssime méruit in castris Christiánæ pœniténtiæ, nullo refécta pábulo cæléstium eárum consolatiónum, quibus solet étiam in terris sánctitas abundáre.
℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet.

Lectio v.

ANgélicis ditáta virtútibus, non modo própriam, sed públicam étiam salútem solícita charitáte curávit. Quare severiórem véterum Carmelitárum régulam, Deo afflánte, et Pio quarto approbánte, primum

muliéribus, deínde viris observándam propósuit. Efflóruit in eo consílio omnípoteus miseréntis Dómini benedíctio: nam duo supra trigínta Monastéria inops Virgo pótuit ædificáre, ómnibus humánis destitúta auxíliis, quinímo adversántibus plerúmque sæculi princípibus. Infidélium et hæreticórum ténebras perpétuis deflébat lácrymis, atque ad placándam divínæ ultiónis iram voluntários própria córporis cruciátus Deo pro eórum salúte dicábat. Tanto autem divíni amóris incéndio cor ejus conflagrávit, ut mérito víderit Angelum igníto jáculo sibi præcórdia transverberántem, et audíerit Christum data déxtera dicéntem sibi: Deínceps ut vera Sponsa meum zelábis honórem. Eo consiliánte, máxime árduum votum emísit, efficiéndi semper quidquid perféctius esse intellígeret. Multa cæléstis sapiéntiæ documénta conscrípsit, quibus fidélium mentes ad supérnæ pátriæ desidérium máxime excitántur.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ.

℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lectio vi.

Cum autem assídua éderet exémpla virtútum, tam ánxio castigándi córporis desidério æstuábat, ut quamvis secus suadérent morbi, quibus afflictabátur, corpus cilíciis, caténis, urticárum manípulis, alíísque aspérrimis flagéllis sæpe cruciáret, et aliquándo inter spinas volutáret, sic Deum álloqui sólita: Dómine, aut pati, aut mori: se semper misérrima morte pereúntem exístimans, quámdiu a cælésti ætérnæ vitæ fonte abésset. Prophetíæ dono excélluit; eámque divínis charismátibus tam liberáliter locupletábat Dóminus, ut sæpius exclámans péteret, benefíciis in se divínis modum impóni, nec tam céleri oblivióne culpárum suárum memóriam aboléri. Intolerábili ígitur divíni amóris incéndio pótius, quam vi morbi, Albæ cum decúmberet, prænuntiáto suæ mortis die, Ecclesiásticis Sacraméntis muníta, alúmnos ad pacem, charitátem, et regulárem observántiam adhortáta, sub colúmbæ spécie puríssimam ánimam Deo réddidit, annos nata sexagínta septem, anno millésimo quingentésimo octogésimo secúndo, Idibus Octóbris, juxta Kalendárii Románi emendatiónem. Ei moriénti adésse visus est inter Angelórum ágmina Christus Jesus: et arbor árida cellæ próxima statim efflóruit. Ejus corpus usque ad hanc diem incorrúptum, odoráto liquóre circumfúsum,

pia veneratióne cólitur. Miráculis cláruit ante et post óbitum, eámque Gregórius décimus quintus in Sanctárum númerum rétulit.

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam: próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, prospére procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In tertio Noct. Homil. in Evang. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus. ut in Communi Virg. xci.

Ad Laudes, omnia de Communi Virg., etc. xcii. Hymnus vero ut in i. Vesp. 399

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Antiphona. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

Orátio. Exáudi nos Deus. ut supra. 399.

In secundis Vesperis omnia ut in primis. 399.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

DIE XVII. OCTOBRIS.

In festo S. Hedwigis viduæ, Reginæ Poloniæ. Semidupl. Omnia de Communi non Virginum, præter ea, quæ sequuntur. Oratio.

Deus, qui beátam Hedwígem a sæculi pompa ad húmilem tuæ Crucis sequélam toto corde transíre docuísti: concéde, ut ejus méritis et exémplo discámus peritúras mundi calcáre delícias, et in ampléxu tuæ Crucis ómnia nobis adversántia superáre. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

In i. Noct. Lect. de Scr. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Hedwígis régiis clara natálibus, innocéntia tamen vitæ longe clárior, sanctæ Elisabéthæ filiæ regis Hungáriæ matértera, Berthóldi, et Agnétis Morávjæ Marchiónum filia, ánimi ab ineúnte ætáte moderatiónem prótulit: adhuc enim puéllula puerílibus abstínuit; et duodénnis Henríco Polóniæ duci a paréntibus núptui trádita, thálami fide sancte serváta, prolem inde suscéptam in Dei timóre erudívit. Ut autem commódius Deo vacáret, ex pari voto, et consénsu unánimi ad separatiónem tori virum indúxit: quo defúncto, ipsa in monastério Trebnicénsi, Deo, quem assíduis précibus exoráverat, inspiránte, Cisterciénsem devóta sumpsit hábitum: in eóque contemplatióni inténta, divínis Offíciis, et Missárum solémniis a solis ortu ad merídiem usque assídua assístens, antíquum humáni géneris hostem fortis contémpsit.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam,

* Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et. Lectio v.

SÆculi autem commércia, nisi divína, vel animárum salútem attíngerent, audíre, vel loqui non sustínuit: prudéntia in agéndis sic emícuit, ut neque excéssus esset in modo, nec error in órdine, comis alióqui, et mansuéta in próximum. Grandem autem de se triúmphum jejúniis, et vigíliis, vestiúmque asperitáte austéra carnem mácerans, reportávit: hinc sublimióribus florens virtútibus Christiánis, consiliórum gravitáte, animíque candóre, et quiéte in exímium religiósæ pietátis evásit exémplar: ómnibus se ultro subjícere atque vilióra præ céteris moniálibus alácriter múnia subíre; paupéribus étiam flexo genu ministráre, leprosórum pedes ablúere, et osculári ipsi familiáre erat, neque illórum úlcera sánie manántia sui victrix abhórruit. ℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

MIra fuit ejus patiéntia, animíque constántia, præcípue vero in morte Henríci Ducis Silésiæ, sui, quem matérne diligébat, Fílii in bello a Tártaris cæsi, enítuit; pótius enim grátias Deo, quam fílio lácrymas réddidit. Miraculórum dénique glória percrébuit: púerum enim demérsum, et molendíui rotis allísum, et prorsus attrítum, invocáta, vitæ restítuit; áliaque præstitit, ut rite iis Clemens quartus probátis, Sanctórum número eam adscrípserit, ejúsque festum in Polónia, ubi præcípua veneratióne uti Patróna cólitur, die décima quinta Octóbris celebrári concésserit: quod deínde, ut décima séptima in tota Ecclésia fieret, Innocéntius undécimus ampliávit. ℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur. ℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In iii. Noct. Homil. S. Gregorii Papæ in Evang. Símile est regnum cælórum thesáuro abscóndito. ut in Comm. nec Vírginis nec Martyr. cii.

Vesp. de S. Lucæ Evangelistæ sine commem. S. Hedwigis.

DIE XVIII. OCTOBRIS.

In festo S. Lucæ Evangelistæ. Duplex secundæ classis.

Omnia de Communi Apostolorum. ii. præter ea quæ sequuntur. Oratio.

INtervéniat pro nobis, quæsumus, Dómine, sanctus tuus Lucas Evangelísta: qui Crucis mortificatió-

nem júgiter in suo córpore, pro tui nóminis honóre portávit. Per Dóminum.

In primo Nocturno leguntur Lectiones Ezechielis Prophetæ positæ in Communi Evangelistarum. xvi.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Hierónymi presbyteri de Scriptóribus Ecclesiásticis.

Lectio iv.

Lucas Médicus Antiochénsis, ut ejus scripta índicant, Græci sermónis non ignárus, fuit sectátor Apóstoli Pauli, et omnis peregrinatiónis ejus comes. Scripsit Evangélium, de quo idem Paulus: Mísimus, inquit, cum illo fratrem, cujus laus est in Evangélio per omnes Ecclésias. Et ad Colossénses: Salútat vos Lucas médicus charíssimus. Et ad Timótheum: Lucas est mecum solus. Aliud quoque édidit volúmen egrégium, quod título, Acta Apostolórum, prænotátur: cujus história usque ad biénnium Romæ commorántis Pauli pérvenit, idest, usque ad quartum Nerónis annum. Ex quo intellígimus, in eádem urbe librum esse compósitum.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti.

Lectio v.

Igitur períodos Pauli, et Theclæ, et totam baptizáti Leónis fábulam, inter apócryphas scriptúras computámus. Quale enim est, ut individuus comes Apóstoli, inter céteras ejus res, hoc solum ignoráverit? Sed et Tertulliánus, vicínus eórum témporum refert, Presbyterum quemdam in Asia amatórem Apóstoli Pauli, convíctum a Joánne, quod auctor esset libri, et confessum se hoc Pauli amóre fecísse, et ob id loco excidísse. Quidam suspicántur, quotiescúmque in Epístolis suis Paulus dicit, Juxta Evangélium meum, de Lucæ significáre volúmine.

℟. Beáti estis, cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes, propter me: * Gaudéte, et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte.

Lectio vi.

Lucam autem non solum ab Apóstolo Paulo didicísse Evangélium, qui cum Dño in carne non fúerat, sed a céteris Apóstolis: quod ipse quoque in princípio sui volúminis declárat,

dicens: Sicut tradidérunt nobis, qui a princípio ipsi vidérunt, et minístri fuérunt sermónis. Igitur Evangélium, sicut audíerat, scripsit: Acta vero Apostolórum, sicut víderat, ipse compósuit. Vixit octogínta et quátuor annos, uxórem non habens: sepúltus est Constantinópoli, ad quam urbem vigésimo Constantíni anno ossa ejus cum relíquiis Andréæ Apóstoli transláta sunt de Achája.

℟ Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

In tertio Noct. Homilia S. Gregorii Papæ in Evangel. Designávit Dñs. de Commu. Evangelist. xix.

In secundis Vesp. fit commemoratio sancti Petri.

DIE XIX. OCTOBRIS.

In festo S. Petri de Alcantara Confessoris. Duplex.

Antiphona. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. ℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum. Oratio.

Deus, qui beátum Petrum Confessórem tuum admirábilis pœniténtiæ, et altíssimæ contemplatiónis múnere illustráre dignátus es: da nobis, quæsumus, ut ejus suffragántibus méritis, carne mortificáti, facílius cæléstia capiámus. Per Dóminum nostrum.

In Hymn. ad Matutinum dicatur: Hac die lætus méruit suprémos Laudis honóres.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Petrus Alcántaræ in Hispánia nobílibus paréntibus natus, a téneris annis futúræ sanctitátis indícia præbuit. Décimo sexto ætátis anno Ordinem Minórum ingréssus, se ómnium virtútum exémplar exhíbuit. Tum munus concionatóris ex obediéntia exércens, innúmeros a vítiis ad veram pœniténtiam tradúxit. Primævum sancti Francísci institútum exactíssime reparáre cúpiens, ope divína fretus, et Apostólica munítus auctoritáte, angustíssimum et paupérrimum cœnóbium juxta Pedrósum fundávit: quod vitæ genus aspérrimum ibi felíciter cœptum, per divérsas Hispániæ províncias, usque ad Indías mirífice propagátum fuit. Sanctæ Terésiæ, cujus probáverat spíritum, in promovénda Carmelitárum reformatióne adjútor fuit. Ipsa autem a Deo edócta, quod Petri nómine nihil quisquam péteret, quin prótinus exaudirétur, ejus précibus se commendáre, et ipsum adhuc vivéntem Sanctum appelláre consuévit.

℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum:* Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

PRíncipum obséquia, qui ipsum velut oráculum consulébant, summa humilitáte declínans, Cárolo quinto Imperatóri a confessiónibus esse recusávit. Paupertátis rigidíssimus custos, una túnica, qua nulla detérior esset, conténtus erat. Puritátem ita cóluit, ut a fratre in extrémo morbo sibi inserviénte nec léviter quidem tangi passus sit. Corpus suum perpétuis vigíliis, jejúniis, flagéllis, frígore, nuditáte, atque omni génere asperitátum in servitútem redégit; cum quo pactum iníerat, ne ullam in hoc sæculo ei réquiem præbéret. Cháritas Dei, et próximi in ejus corde diffúsa tantum quandóque excitábat incéndium, ut e cellæ angústiis in apértum campum prosilíre, aerísque refrigério concéptum ardórem temperáre cogerétur.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fídei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

GRátia contemplatiónis admirábilis in eo fuit, qua cum assídue spíritus reficerétur, intérdum áccidit, ut ab omni cibo, et potu plúribus diébus abstinúerit. In áera frequénter sublátus miro fulgóre coruscáre visus est. Rápidos flúvios sicco pede trajécit. Fratres in extréma penúria, cælitus deláta alimónia cibávit. Báculus ab ipso terræ defixus, mox in víridem ficúlneam excrévit. Cum noctu iter ágeret densa nive cadénte, dírutam domum sine tecto ingréssus est, eíque nix in áere péndula pro tecto fuit, ne illíus cópia suffocarétur. Dono prophetíæ, ac discretiónis spirítuum imbútum fuísse sancta Terésia testátur. Déinque annum agens sexagésimum tértium, hora, qua prædíxerat, migrávit ad Dũm, mirábili visióne, Sanctorúmque præséntia confortátus. Quem eódem moménto in cælum ferri beáta Terésia procul distans vidit; cui póstea appárens dixit: O felix pœniténtia! quæ tantam mihi promérnit glóriam. Post mortem vero plúrimis miráculis cláruit, et a Cleménte nono Sanctórum número adscríptus est.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In iii. Nocturno, Homil. venerabilis Bedæ presbyteri in Evangel. Nolíte timére pusíllus grex. ut in Communi Confess. non Pontif. lxxviii.

In ii. Vesp. fit a Cap. de seq. commemoratio præc.

DIE XX. OCTOBRIS.

In festo S. Joannis Cantii Confess. duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter sequentia.

Ad Vesp. Hymnus.

GEntis Polónæ glória,
Clerique splēdor nóbilis,
Decus Lycæi, et Pátriæ
Pater, Joánnes íncl̨yte.
Legem supérni Núminis
Doces Magíster, et facis.
Nil scire prodest: sédulo
Legem nitámur éxsequi.
Apostolórum límina
Pedes viátor vísitas;
Ad Pátriam, quam téndimus,
Gressus, viámque dírige.
Urbem petis Jerúsalem,
Signáta sacro sánguine;
Christi colis vestígia,
Rigásque fusis flétibus.
Acérba Christi vúlnera
Hærénte nostris córdibus,
Ut cogitémus cónsequi
Redemptiónis prétium.
Te prona mundi máchina
Clemens adóret Trínitas,
Et nos novi per grátiam
Novum canámus cánticum.
Amen.

Si hoc Festum non habebit primas Vesp. tunc prædictus et sequens Hymnus conjungantur ad Matut. dempto versu. Te prona mundi máchina.

Oratio.

DA, quæsumus, omnípotens Deus, ut sancti Joánnis Confessóris exémplo in sciéntia Sanctórum proficiéntes, atque áliis misericórdiam exhibéntes, ejus méritis indulgéntiam apud te consequámur. Per Dñm.

Et fit com. S. Petri. Antiph. Hic vir. ℣. Justum. Oratio. Deus, qui beátum. 405.

Ad Matutinum. Hymnus.

COrpus domas jejúniis,
Cædis cruénto vérbere,
Ut castra pœniténtium
Miles sequáris ínnocens.
Sequámur et nos sédulo
Gressus Paréntis óptimi;
Sequámur, ut licéntiam
Carnis refrænet spíritus.
Rigénte bruma próvidum
Præbes amíctum páuperi,
Sitim, famémque egéntium
Esca, potúque súblevas.
O qui negásti némini
Opem rogánti, pátrium
Regnum tuére, póstulant
Cives Polóni, et éxteri.
Sit laus Patri, sit Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus:
Preces Joánnis ímpetrent
Beáta nobis gáudia. Amen.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

JOánnes in Oppido Kenty Cracoviénsis Diœcésis, a quo Cántii cognómen duxit, Stanisláo et Anna piis et honéstis paréntibus natus, morum suavitáte, innocéntia, gravitáte ab ipsa infántia spem fecit máximæ virtútis. In Universitáte Cracoviénsi

Philosophíæ, ac Theologíæ primum audítor, tum per omnes Academíæ gradus ascendéndo Proféssor ac Doctor, sacra, quam annis multis trádidit, doctrína mentes audiéntium non illustrábat modo, sed et ad omnem pietátem inflammábat, simul docens scílicet, et fáciens. Sacérdos factus nihil de literárum stúdio remíttens, stúdium auxit Christiánæ perfectiónis. Utque passim offéndi Deum máxime dolébat, sic eum sibi et pópulo placáre, obláto quotídie non sine multis lácrymis incruénto sacrificio, satagébat. Ilkusiénsem Parœciam annis áliquot egrégie administrávit, sed animárum perículo commótus póstea dimísit, ac postulánte Academía ad pristínum docéndi officium rédiit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.
Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Quidquid témporis ab stúdio supérerat, partim salúti proximórum sacris præsértim conciónibus curándæ, partim oratióni dabat, in qua cæléstibus quandóque visiónibus, et collóquiis dignátus fertur. Christi vero passióne sic afficiebátur, ut in ea contemplánda totas intérdum noctes dúceret insómnes, ejúsque causa mélius recoléndæ Hierosólymam peregrinátus sit: ubi et Martyrii desidério flagrans, Turcis ipsis Christum Crucifixum prædicáre non dubitávit. Quater étiam ad Apostolórum límina pedes, atque viária onústus sárcina Romam venit; tum ut Sedem Apostólicam, cui máxime addíctus fuit, honoráret; tum ut sui (sic enim ajébat) purgatórii pœnas expósita illic quotídie peccatórum vénia redímeret. Quo in itínere a latrónibus olim spoliátus, et num quid habéret prætérea interrogátus, quum negásset, áureos deínde áliquot suo insútos pállio recordátus, fugiéntibus hos étiam clamans óbtulit latrónibus, qui Viri sancti candórem simul, et largitátem admiráti, étiam ablátos ultro reddidére. Aliénæ famæ ne quis detráheret, descríptis Beáti Augustíni exémplo in pariéte versículis, se, atque álios perpétuo vóluit admónitos, Famélicos de suo étiam obsónio satiábat. Nudos autem non emptis modo, sed detráctis quoque sibi véstibus, et cálceis operiébat, demísso ipse ínterim usque ad terram pállio, ne dómum núdipes redíre viderétur.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad por-

tas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Bñ. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Brevis illi somnus, atque humi; vestis, quæ nuditátem; cibus, qui mortem dumtáxat arcéret; virginálem pudicítiam, velut lílium inter spinas, áspero cilício, flagéllis, atque jejúniis custodívit. Quin et per annos ante óbitum trigínta círciter et quinque ab esu cárnium perpétuo abstínuit. Tandem diérum juxta ac meritórum plenus, quum vicínæ, quam præsénsit, morti se diu, diligentérque præparásset, ne qua re ámplius teneretur, si quid domi supérerat, id ómnino paupéribus distríbuit. Tum Ecclésiæ sacraméntis rite munítus, dissólvi jam cúpiens, et esse cum Christo, prídie Nativitátis ejus in cælum evolávit mirá culis ante, et post mortem clarus. Mórtuus ad próximam Académiæ Ecclésiam S. Annæ delátus est, ibíque honorífice sepúltus. Auctáque in dies pópuli veneratióne ac frequéntia inter primários Polóniæ, ac Lythuániæ Patrónos religiosíssime cólitur. Novísque coruscans miráculis a Cleménte tértio décimo Pontífice Máximo, décimo séptimo Kaléndas Augústi, anno millésimo septingentésimo sexagésimo séptimo, solémni ritu Sanctórum Fastis adscríptus est.

℟. Iste homo perfécit ómnia quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In iii. Noct. Lect. de Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Sint lumbi. ut in Communi Confess. non Pontif. lxxii.

Ad Laudes Hymnus, ut in i. Vesperis.

Si vero hoc Festum non habet integras ii. Vesp., seq. Hymnus dicitur in Laud.

Ad ii. Vesperas. Hymnus.

Te deprecánte córporum
Lues recédit, ímprobi
Morbi fugántur, prístina
Rédeunt salútis múnera.

Phthísi, febríque, et úlcere
Diram redáctos ad necem,
Sacrátas morti víctimas
Ejus rapis e fáucibus.

Te deprecánte, túmido
Merces abáctæ flúmine,
Tractæ Dei poténtia
Sursum fluunt retrógradæ.

Quum tanta possis, sédibus
Cæli locátus, póscimus,
Respónde votis súpplicum,
Et invocátus súbveni.

O una semper Trínitas!
O Trina semper Unitas!
Da, supplicánte Cántio,
Ætérna nobis præmia. Amen.

Deinde fit comm. S. Hilarionis, et Ss. Ursulæ et Sociarum.

DIE XXI. OCTOBRIS.

S. Hilarionis Abbatis.

Antiphona. **Similábo eum.** ℣. Amávit eum. lxv. Orat.

INtercéssio nos, quæsumus Dómine, beáti Hilariónis Abbátis comméndet: ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Commemoratio Ss. Ursulæ et sociarum in Vesperis et Laudibus, Aña. **Prudéntes Vírgines, aptáte vestras lámpades: ecce Sponsus venit, exíte óbviam ei.**

℣. Adducéntur Regi vírgines post eam. ℟. Próximæ ejus afferéntur tibi. Oratio.

DA nobis, quæsumus, Dómine Deus noster, sanctárum vírginum, et mártyrum tuárum, Ursulæ et sociárum ejus palmas incessábili devotióne venerári: ut quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum. Lectio ii.

HIlárion ortus Tabáthæ in Palæstína ex paréntibus infidélibus, Alexandríam missus studiórum causa, ibi morum, et ingénii laude flóruit, ac Jesu Christi suscépta religióne, in fide, et charitáte mirabíliter profécit. Frequens enim erat in Ecclésia, assíduus in jejúnio, et oratióne: omnes voluptátum illécebras, et terrenárum rerum cupiditátes contemnébat. Cum autem Antónii nomen in Ægypto celebérrimum esset, ejus vidéndi stúdio in solitúdinem conténdit: apud quem duóbus ménsibus omnem ejus vitæ ratiónem dídicit. Domum revérsus, mórtuis paréntibus, facultátes suas paupéribus dilargítus est: necdum quintum décimum annum egréssus, rédiit in solitúdinem: ubi exstrúcta exígua casa, quæ vix ipsum cáperet, humi cubábat. Nec vero saccum, quo semel amíctus est, umquam aut lavit aut mutávit, cum supervacáneum esse díceret, mundítias in cilício quærere. Lectio iii.

IN sanctárum litterárum lectióne, et meditatióne multus erat. Paucas ficus, et succum herbárum ad victum adhibébat: nec illis ante solis occásum vescebátur. Continéntia, et humilitáte fuit incredíbili. Quibus alíisque virtútibus várias horribilésque tentatiónes diáboli superávit, et innumerábiles dæmones in multis orbis terræ pártibus ex hóminum corpóribus ejécit. Qui octogésimum annum agens, multis ædificátis monastériis, et clarus miráculis, in morbum íncidit: cujus vi cum extrémo pene spíritu conflictarétur, dicébat: Egrédere, quid times? egrédere, ánima mea, quid dúbitas? septuagínta prope annis servísti Christo, et mortem times? Quibus in verbis spíritum exhalávit.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XXV. OCTOBRIS.
Ss.mart.Chrysanthi,et Dariæ. Aña. Istórum. ℣. Lætámini. xxxiv. Oratio.

BEatórum mártyrum tuórum, Dñe, Chrysánthi et Daríæ, quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium. Per Dñm. Lectio ii.

CHrysánthus, et Daría cónjuges, nóbili génere nati, fide étiam clarióres, quam Daría, maríti ópera, cum baptísmo suscéperat; Romæ innumerábilem hóminum multitúdinem, hæc mulíerum, ille virórum, ad Christum convertérunt. Quare Celerínus Præféctus comprehénsos trádidit Cláudio Tribúno, qui jussit a milítibus Chrysánthum vinctum cruciátibus torquéri; sed víncula ómnia resolúta sunt: mox cómpedes, in quas conjéctus fúerat, confráctæ. Lectio iii.

DEínde bovis cório inclúsum in ardentíssimo sole constítuunt: tum pédibus ac mánibus caténa constríctis, in obscúrum cárcerem detrúdunt: ubi solútis caténis, claríssima lux locum illustrávit. Daría vero in lupánar compúlsa, leónis tutéla, dum in oratióne defixa est, a contumélia divínitus deténsa est. Dénique in arenáriam, quæ est via Salária, utérque ductus, effóssa terra, lapídibus óbruti, parem martyrii corónam adépti sunt.
Te Deum laudámus. 15.

DIE XXVI. OCTOBRIS.
S. Evarísti Papæ, et mart. Aña. Iste sanctus. ℣. Glória et honóre. xx. Oratio.

INfirmitátem nostram réspice, omnípotens Deus: et quia pondus próprìæ actiónis gravat, beáti Evarísti mártyris tui atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dñm. Lectio iii.

EVarístus Græcus ex Judæo patre, Trajáno Imperatóre Pontificátum gessit. Qui Ecclesiárum títulos urbis Romæ Presbyteris divísit: et ordinávit, ut septem Diáconi Epíscopum custodírent, dum Evangélicæ prædicatiónis officio fungerétur. Idem constítuit ex traditióne Apostólica, ut matrimónium públice celebrétur, et Sacerdótis benedíctio adhibeátur. Præfuit Ecclésiæ annos novem, menses tres: Presbyteris decem et septem, Diáconis duóbus, Epíscopis quíndecim quater mense Decémbri ordinátis. Martyrio coronátus, prope sepúlchrum Príncipis Apostolórum in Vaticáno sepúltus est séptimo Kaléndas Novémbris.
Te Deum laudámus. 15.

DIE XXVII. OCTOBRIS.
In Vigilia Ss. Apostolorum Simonis, et Judæ.
Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.
Lectio i. Cap. 15.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Ego

sum vitis vera, et Pater meus agrícola est. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc.

Tract. 80. in Joannem.

ISte locus Evangélicus, fratres, ubi se dicit Dñs vitem, et discípulos suos pálmites, secúndum hoc dicit, quod est caput Ecclésiæ, nosque membra ejus, mediátor Dei, et hóminum homo Christus Jesus. Unius quippe natúræ sunt vitis, et pálmites. Propter quod cum esset Deus, cujus natúræ non sumus, factus est homo, ut in illo esset vitis humána natúra, cujus et nos hómines pálmites esse possémus.

Responsoria, ut in Feria occurrente. Lectio ii.

QUid ergo est: Ego sum vitis vera? Numquid ut ádderet, vera, hoc ad eam vitem rétulit, unde ista similitúdo transláta est? Sic enim dícitur vitis per similitúdinem, non per proprietátem: quemádmodum dícitur ovis, agnus, leo, petra, lapis anguláris, et cétera hujúsmodi, quæ magis ipsa sunt vera, ex quibus ducúntur istæ similitúdines, non proprietátes. Sed cum dicit, Ego sum vitis vera: ab illa se útique discérnit, cui dícitur: Quómodo convérsa es in amaritúdinem vitis aliéna? Nam quo pacto est vitis vera, quæ expectáta est ut fáceret uvam, fecit autem spinas? Lectio iii.

EGo sum, inquit, vitis vera, et Pater meus agrícola est. Numquid unum sunt agrícola, et vitis? Secúndum hoc ergo vitis Christus, secúndum quod ait: Pater major me est. Secúndum autem id quod ait: Ego et Pater unum sumus, et ipse agrícola est, nec talis, quales sunt qui extrínsecus operándo exhibent ministérium; sed talis, ut det étiam intrínsecus increméntum. Nam neque qui plantat, est áliquid, neque qui rigat, sed qui increméntum dat, Deus. Sed útique Deus est Christus, quia Deus erat Verbum, unde ipse et Pater unum sunt: et si Verbum caro factum est, quod non erat, manet quod erat.

In Laudibus dicuntur Preces feriales flexis genibus, ut supra in Psalterio. 56.

Oratio.

COncéde, quæsumus, omnípotens Deus: ut sicut Apostolórum tuórum Simónis, et Judæ gloriósa natalítia prævenímus; sic ad tua benefícia promerénda majestátem tuam pro nobis ipsi prævéniant. Per Dóminum.

Vesper. de sequenti Festo.

DIE XXVIII. OCTOBR.

In festo Ss. Apostolorum Simonis, et Judæ.

Duplex secundæ Classis.

Omnia de Communi Apostolorum. ii. præter Orationem, et Lectiones. Oratio.

DEus, qui nos per beátos Apóstolos tuos Simónem, et Judam ad agnitiónem tui nóminis veníre tribuísti: da nobis eórum gló-

riam sempitérnam, et proficiéndo celebráre, et celebrándo proficere. Per Dóminum nostrum.

In primo Nocturno.

Incipit Epístola Cathólica beáti Judæ Apóstoli.

Lectio i.

Judas Jesu Christi servus, frater autem Jacóbi, his qui sunt in Deo Patre diléctis, et Christo Jesu conservátis, et vocátis. Misericórdia vobis, et pax, et cháritas adimpleátur. Charíssimi, omnem solicitúdinem fáciens scribéndi vobis de commúni vestra salúte, necésse hábui scríbere vobis: déprecans supercertári semel tráditæ Sanctis fidei. Subintroiérunt enim quidam hómines (qui olim præscrípti sunt in hoc judícium) ímpii, Dei nostri grátiam transferéntes in luxúriam, et solum Dominatórem, et Dóminum nostrum Jesum Christum negántes.

℟. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum, dicit Dñs: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ. ℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem, ut filii lucis sitis. Estóte.

Lectio ii.

Commonére autem vos volo, sciéntes semel ómnia, quóniam Jesus pópulum de terra Ægypti salvans, secúndo eos, qui non credidérunt, pérdidit: ángelos vero, qui non servavérunt suum principátum, sed dereliquérunt suum domicílium, in judícium magni diéi, vínculis ætérnis sub calígine reservávit. Sicut Sódoma, et Gomórrha, et finítimæ civitátes símili modo exfornicátæ, et abeúntes post carnem álteram, factæ sunt exémplum, ignis ætérni pœnam sustinéntes. Simíliter et hi carnem quidem máculant, dominatiónem autem spernunt, majestátem autem blasphémant.

℟. Tóllite jugum meum super vos, dicit Dñs, et díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde: *Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve. ℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum.

Lectio iii.

Cum Míchael Archángelus cum diábolo dísputans altercarétur de Móysi córpore, non est ausus judícium inférre blasphémiæ, sed dixit: Imperet tibi Dóminus. Hi autem, quæcúmque quidem ignórant, blasphémant: quæcúmque autem naturáliter, tamquam muta animália norunt, in his corrumpúntur. Væ illis, quia in via Cain abiérunt, et erróre Bálaam mercéde effúsi sunt, et in contradictióne Core periérunt. Hi sunt in épulis suis máculæ, convivántes sine timóre, semetípsos pascéntes, nubes sine aqua, quæ a ventis circumferúntur, árbores autumná-

les, infructuósæ, bis mortuæ, eradicátæ, fluctus feri maris, despumántes suas confusiónes, sídera errántia, quibus procélla tenebrárum servata est in ætérnum.

℟. Dum stetéritis ante reges, et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini: * Dábitur enim vobis in illa hora, quid loquámini.
℣. Non enim vos estis, qui loquímini: sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur.
Glória Patri. Dábitur.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

SImon Chananæus, qui et Zelótes: et Thaddæus, qui et Judas Jacóbi appellátur in Evangélio, unius ex cathólicis Epístolis scriptor, hic Mesopotámiam, ille Ægyptum Evangélica prædicatióne peragrávit. Póstea in Pérsidem conveniéntes, cum innumerábiles filios Jesu Christo peperíssent, fidémque in vastíssimis illis regiónibus, et afferátis Géntibus disseminássent; doctrína et miráculis, ac dénique glorióso martyrio, simul sanctíssimum Jesu Christi nomen illustrárunt.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei.
℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti sunt.

Sermo S. Gregórii Papæ.
Homilia 30. in Evangel. post medium. Lectio v.

SCriptum est: Spíritus Dómini ornávit cælos. Ornaménta enim cælórum sunt virtútes prædicántium. Quæ vidélicet ornaménta Paulus enúmerat, dicens: Alii datur per Spíritum sermo sapiéntiæ, álii sermo sciéntiæ secúndum eúndem Spíritum, álteri fides in eódem Spíritu, álii grátia sanitátum in uno Spíritu, álii operátio virtútum, álii prophetía, álii discrétio spirítuum, álii génera linguárum, álii interpretátio sermónum. Hæc autem ómnia operátur unus, atque idem Spíritus, dívidens síngulis prout vult.

℟. Beáti estis, cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes propter me: * Gaudéte, et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis.
℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum, tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte. Lectio vi.

QUot ergo sunt bona prædicántium, tot sunt ornaménta cælórum. Hinc rursus scriptum est: Verbo Dómini cæli firmáti sunt. Verbum enim Dómini Fílius est Patris. Sed eósdem cælos, vidélicet sanctos Apóstolos,

ut tota simul sancta Trínitas ostendátur operáta, repénte de Sancti Spíritus divinitáte adjúngitur: Et Spíritu oris ejus omnis virtus eórum. Cælórum ergo virtus de Spíritu sumpta est: quia mundi hujus potestátibus contraíre non præsúmerent, nisi eos Sancti Spíritus fortitúdo solidásset. Quales namque doctóres sanctæ Ecclésiæ ante advéntum hujus Spíritus fúerint, scimus, et post advéntum illíus, cujus fortitúdinis facti sint, conspícimus.

℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam.

℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo.

Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 15.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Hæc mando vobis, ut diligátis ínvicem. Si mundus vos odit, scitóte, quia me priórem vobis ódio hábuit. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc.

Tract. 57. in Joannem.

IN lectióne Evangélica, quæ hanc antecédit, díxerat Dóminus: Non vos me elegístis, sed ego elégi vos, et pósui vos, ut eátis, et fructum afferátis, et fructus vester máneat; ut quodcúmque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis. Hic autem dicit: Hæc mando vobis, ut diligátis ínvicem. Ac per hoc intellígere debémus hunc esse fructum nostrum, de quo ait: Ego vos elégi, ut eátis, et fructum afferátis, et fructus vester máneat: et quod adjúnxit, ut quodcúmque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis. Tunc útique dabit nobis, si diligámus ínvicem, cum et hoc ipsum ipse déderit nobis, qui nos elégit non habéntes fructum, quia non eum nos elegerámus: et pósuit nos, ut fructum afferámus, hoc est, ínvicem diligámus.

℟. Isti sunt, qui civéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Bño. Quorum festum cólimus. Lectio viii.

CHáritas ergo est fructus noster, quam definit Apóstolus, de corde puro, et consciéntia bona, et fide non ficta. Hac dilígimus ínvicem, hac dilígimus Deum: neque enim vera dilectióne diligerémus ínvicem, nisi diligéntes Deum. Díli-

git enim unusquísque próximum suum tamquam seípsum, si díligit Deum: nam si non díligit Deum, non díligit seípsum. In his enim duóbus præcéptis charitátis tota Lex pendet, et Prophétæ. Hic est fructus noster. De fructu ítaque nobis mandans, Hæc mando, inquit, vobis, ut diligátis ínvicem. Unde et Apóstolus Paulus, cum contra ópera carnis commendáre fructum spíritus vellet, a cápite hoc pósuit: Fructus, inquit, spíritus, cháritas est: ac deínde cétera, tamquam ex isto cápite exórta, et religáta contéxuit, quæ sunt, gáudium, pax, longanímitas, benígnitas, bónitas, fides, mansuetúdo, continéntia, cástitas.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna.

℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum.

Glória Patri. Quorum.

Lectio ix.

QUis autem bene gaudet, qui bonum non díligit, unde gaudet? Quis pacem veram, nisi cum illo potest habére, quem veráciter díligit? Quis est longánimis in bono ópere perseveránter manéndo, nisi férveat diligéndo? Quis est benígnus, nisi díligat, cui opitulátur? Quis bonus, nisi diligéndo efficiátur? Quis salúbriter fidélis, nisi ea fide, quæ per dilectiónem operátur? Quis utíliter mansuétus, cui non diléctio moderétur? Quis ab eo cóntinet, unde turpátur, nisi díligat unde honestátur? Mérito ítaque magíster bonus dilectiónem sic sæpe comméndat, tamquam sola præcipiénda sit, sine qua non possunt prodésse cétera bona, et quæ non potest habéri sine céteris bonis, quibus homo effícitur bonus.

Te Deum laudámus. 16.

DIE XXXI. OCTOBRIS.

In Vigilia Omnium Sanctorum.

Tres lectiones leguntur de Homilia S. Ambrosii in Evangel. Descéndens Jesus de monte, de Communi plurimorum Martyrum. xlvi. Responsoria de Feria occurr.

In Laudibus dicuntur Preces feriales flexis genibus, ut supra in Psalterio. 56.

Oratio.

DOmine Deus noster, multíplica super nos grátiam tuam: et quorum prævenímus gloriósa solémnia, tríbue súbsequi in sancta professióne lætítiam. Per Dóminum.

FESTA NOVEMBRIS.

Prima die non impedita dicitur Officium Defunctorum.

DIE I. NOVEMBRIS.

IN FESTO
OMNIUM SANCTORUM.

DUPLEX PRIMÆ CLASSIS.

AD VESPERAS

Antiphona.

Vidi turbam magnam. cum reliq. de Laud. 426. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dñica. 118. et loco ultimi. Psalmus. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Apoc. 7.

Ecce ego Joánnes vidi álterum Angelum ascendéntem ab ortu solis, habéntem signum Dei vivi, et clamávit voce magna quátuor Angelis, quibus datum est nocére terræ, et mari, dicens: Nolíte nocére terræ, et mari, neque arbóribus, quoadúsque signémus servos Dei nostri in fróntibus eórum.

Hymnus.

Placáre, Christe, sérvulis,
Quibus Patris cleméntiam,
Tuæ ad tribúnal grátiæ
Patróna Virgo póstulat.
Et vos beáta per novem
Distíncta gyros ágmina,
Antíqua cum præséntibus,
Futúra damna péllite.
Apóstoli cum Vátibus,
Apud sevérum Júdicem,
Veris reórum flétibus
Expóscite indulgéntiam.
Vos purpuráti Mártyres,
Vos candidáti præmio
Confessiónis, éxsules
Vocáte nos in pátriam.
Choréa casta Vírginum,
Et quos erémus íncolas
Transmísit astris, cælitum
Locáte nos in sédibus.
Auférte Gentem pérfidam
Credéntium de fínibus:
Ut unus omnes únicum
Ovíle nos Pastor regat.
Deo Patri sit glória,
Natóque Patris único,
Sancto simul Paráclito
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Lætámini in Dómino et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Ad Magnificat, Antiphona.

Angeli, Archángeli, Throni, et Dominatiónes, Principátus, et Potestátes, Virtútes cælórum, Chérubim atque Séraphim, Patriárchæ et Prophétæ, sancti Legis Doctóres, Apóstoli, omnes Christi Mártyres, sancti Confessóres, Vírgines Dómini, Anachorítæ, Sanctíque omnes intercédite pro nobis.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui nos ómnium Sanctórum tuórum mérita sub una tribuísti celebritáte venerári: quæsumus, ut desiderátam nobis tuæ propi-

tiatiónis abundántiam, multiplicátis intercessóribus largiáris. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Regem regum Dñm, veníte adorémus: * Quia ipse est coróna Sanctórum ómnium. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymn. Placáre, Christe, sérvulis. ut supra. 417.

In i. Noct. Aña. Novit Dóminus viam justórum, qui in lege ejus meditántur die ac nocte. Psalmus 1.

Beátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dñs viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Aña. Novit Dóminus viam justórum, qui in lege ejus meditántur die ac nocte.

Aña. Mirificávit Dñs sanctos suos, et exaudívit eos clamántes ad se. Psalmus 4.

Cum invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte, quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dñs exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui, Dñe: * dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam.

Quóniam tu, Dñe, singuláriter in spe * constituísti me.

Antiph. Mirificávit Dóminus sanctos suos, et exaudívit eos clamántes ad se.

Antiph. Admirábile est nomen tuum, Dómine, quia glória, et honóre coronásti Sanctos tuos, et constituísti eos super ópera mánuum tuárum. Psalmus 8.

Dómine Dñus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magni-

ficéntia tua * super cælos.
Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.
Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;
Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Aña. Admirábile est nomen tuum, Dñe, quia glória, et honóre coronásti Sanctos tuos, et constituísti eos super ópera mánuum tuárum.
℣. Lætámini in Dño, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.
Pater noster.
Absolutio. Exáudi, Dómine.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Benedictióne perpétua.
Ex libro Apocalypsis beáti Joánnis Apóstoli.
Lectio i. Cap. 4.
Et ecce sedes pósita erat in cælo, et supra sedem sedens. Et qui sedébat, símilis erat aspéctui lápidis jáspidis, et sárdinis, et iris erat in circúitu sedis, símilis visióni smarágdinæ. Et in circúitu sedis sedília vigínti quátuor, et super thronos vigínti quátuor senióres sedéntes circumamícti vestiméntis albis, et in capítibus eórum corónæ áureæ. Et de throno procedébant fúlgura, et voces, et tonítrua, et septem lámpades ardéntes ante thronum, qui sunt septem spíritus Dei. Et in conspéctu sedis tamquam mare vítreum símile crystállo: et in médio sedis, et in circúitu sedis, quátuor animália plena óculis ante, et retro. Et ánimal primum símile leóni, et secúndum ánimal símile vítulo, et tértium ánimal habens fáciem quasi hóminis, et quartum ánimal símile áquilæ volánti. Et quátuor animália, síngula eórum habébant alas senas, et in circúitu, et intus plena sunt óculis, et réquiem non habébant die ac nocte, dicéntia: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dñus Deus omnípotens, qui erat, et qui est, et qui ventúrus est.
℟. Vidi Dóminum sedéntem super sólium excélsum, et elevátum, et plena erat omnis terra majestáte ejus: * Et ea, quæ sub ipso erant, replébant templum.
℣. Séraphim stabant super illud, sex alæ uni, et sex alæ álteri. Et ea.
Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii. Cap. 5.

ET vidi in déxtera sedéntis supra thronum librum scriptum intus, et foris, signátum sigíllis septem. Et vidi Angelum fortem, prædicántem voce magna: Quis est dignus aperíre librum, et sólvere signácula ejus? Et nemo póterat neque in cælo, neque in terra, neque subtus terram aperíre librum, neque prospícere illum. Et ego flebam multum, quóniam nemo dignus invéntus est aperíre librum, nec vidére eum. Et unus de senióribus dixit mihi: Ne fléveris: ecce vicit leo de tribu Juda, radix David, aperíre librum, et sólvere septem signácula ejus. Et vidi, et ecce in médio throni, et quátuor animálium, et in médio seniórum Agnum stantem tamquam occísum, habéntem córnua septem et óculos septem, qui sunt septem spíritus Dei, missi in omnem terram. Et venit, et accépit de déxtera sedéntis in throno librum. Et cum aperuísset librum, quátuor animália, et vigínti quátuor senióres cecidérunt coram Agno, habéntes sínguli cítharas, et phíalas áureas plenas odoramentórum, quæ sunt oratiónes Sanctórum.

℟. Beáta es virgo María, Dei génitrix, quæ credidísti Dómino: perfécta sunt in te quæ dicta sunt tibi: ecce exaltáta es super choros Angelórum: * Intercéde pro nobis ad Dñm Deum nostrum. ℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Intercéde pro nobis.

Bñe. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

ET cantábant cánticum novum dicéntes: Dignus es, Dñe, accípere librum, et aperíre signácula ejus: quóniam occísus es, et redemísti nos Deo in sánguine tuo ex omni tribu, et lingua, et pópulo, et natióne, et fecísti nos Deo nostro regnum, et sacerdótes, et regnábimus super terram. Et vidi, et audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, et animálium, et seniórum, et erat númerus eórum míllia míllium dicéntium voce magna: Dignus est Agnus, qui occísus est, accípere virtútem, et divinitátem, et sapiéntiam, et fortitúdinem, et honórem, et glóriam, et benedictiónem. Et omnem creatúram, quæ in cælo est, et super terram, et sub terra, et quæ sunt in mari, et quæ in eo, omnes audívi dicéntes: Sedénti in throno, et Agno, benedíctio, et honor, et glória, et potéstas in sæcula sæculórum. Et quátuor animália dicébant: Amen. Et vigínti quátuor senióres cecidérunt in fácies suas, et adoravérunt vivéntem in sæcula sæculórum.

℟. In conspéctu Angelórum psallam tibi: * Et adorábo ad templum sanctum tuum,

et confitébor nómini tuo, Dñe.
℣. Super misericórdia tua, et veritáte tua, quóniam magnificásti super nos nomen sanctum tuum. Et.
Glória Patri. Et.
In ii. Noct. Aña. Dómine, qui operáti sunt justítiam, habitábunt in tabernáculo tuo, et requiéscent in monte sancto tuo. Psalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?
Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:
Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:
Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.
Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dñm gloríficat.
Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.
Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.
Aña. Dómine, qui operáti sunt justítiam, habitábunt in tabernáculo tuo, et requiéscent in monte sancto tuo. Aña. Hæc est generátio quæréntium Dóminum, quæréntium fáciem Dei Jacob. Psalmus 23.

DOmini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ,
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Antiph. Hæc est generátio quæréntium Dóminum, quæréntium fáciem Dei Jacob.
Aña. Lætámini in Dómino, et exultáte justi, et gloriámini omnes recti corde.
Psalmus 31.

BEáti, quorum remíssæ sunt iniquitátes: * et quorum tecta sunt peccáta.
Beátus vir, cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec est in spíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt ossa mea, * dum clamárem tota die.
Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua: * convérsus sum in ærúmna mea, dum configitur spina.
Delíctum meum cógnitum tibi feci: * et injustítiam meam non abscóndi.
Dixi: Confitébor advérsum me injustítiam meam Dómino: * et tu remisísti impietátem peccáti mei.
Pro hac orábit ad te omnis sanctus, * in témpore opportúno.
Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.
Tu es refúgium meum a tribulatióne, quæ circúmdedit me: * exultátio mea érue me a circumdántibus me.
Intelléctum tibi dabo, et ínstruam te in via hac, qua gradiéris: * firmábo super te óculos meos.
Nolíte fieri sicut equus, et mulus: * quibus non est intelléctus.
In camo, et fræno maxíllas eórum constrínge, * qui non appróximant ad te.
Multa flagélla peccatóris, * sperántem autem in Dómino misericórdia circúmdabit.
Lætámini in Dómino, et exultáte justi, * et gloriámini omnes recti corde.
Aña. Lætámini in Dómino, et exultáte justi: et gloriámini omnes recti corde.
℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia. Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo venerábilis Bedæ Presbyteri.

Sermo 18. de Sanctis. Lect. iv.

Hodie, dilectíssimi, ómnium Sanctórum sub una solemnitátis lætítia celebrámus festivitátem: quorum societáte cælum exúltat, quorum patrocíniis terra lætátur, triúmphis Ecclésia sancta coronátur: quorum conféssio quanto in passióne fórtior, tanto est clárior in honóre: quia dum crevit pugna, crevit et pugnántium glória, et martyrii triúmphus multíplici passiónum génere adornátur: perque gravióra torménta, gravióra fuére et præmia: dum Cathólica mater Ecclésia, quæ per totum orbem longe latéque diffúsa est in ipso cápite suo Christo Jesu edócta est, contumélias, cruces, et mortem non timére; magis magísque roboráta, non resisténdo, sed perferéndo, univérsis, quos ágmine ínclyto carcer pœnális inclúsit, pari et símili calóre virtútis ad geréndum certámen glóriam triumphálem inspirávit.
℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta.
℣. Hic est Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

O Vere beáta mater Ecclésia, quam sic honor divínæ dignatiónis illúminat, quam vincéntium gloriósus Mártyrum sanguis exórnat, quam inviolátæ conſessiónis cándida índuit virgínitas! Flóribus ejus nec rosæ, nec lília desunt. Certent nunc, charíssimi, sínguli, ut ad utrósque honóres amplíssimam accípiant dignitátem, corónas vel de virginitáte cándidas, vel de passióne purpúreas. In cæléstibus castris pax, et ácies habent flores suos, quibus mílites Christi coronántur.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

DEi enim ineffábilis, et imménsa bónitas étiam hoc provídit, ut labórum quidem tempus, et agónis non exténderet, nec longum fáceret aut ætérnum, sed breve, et ut ita dicam, momentáneum: ut in hac brevi, et exígua vita, agónes essent et labóres: in illa vero, quæ ætérna est, corónæ, et præmia meritórum: ut labóres quidem cito finiréntur; meritórum vero præmia sine fine durárent: ut post hujus mundi ténebras visúri essent candidíssimam lucem, et acceptúri majórem passiónum cunctárum acerbitátibus beatitúdinem, testánte hoc idem Apóstolo, ubi ait: Non sunt condígnæ passiónes hujus témporis ad superventúram glóriam, quæ revelábitur in nobis.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem

Glória Patri. Mercédem.

In iii. Noct. Aña. Timéte Dñm, omnes Sancti ejus, quóniam nihil deest timéntibus eum: ecce óculi Dómini super justos, et aures ejus ad preces eórum. Psalm. 33.

BEnedícam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.

Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.

Exquisívi Dñm, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, et illumináminì: * et fácies vestræ non confundéntur.

Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.

Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.

Gustáte, et vidéte, quóniam suávis est Dóminus : * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus : * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt, et esuriérunt : * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo, qui vult vitam : * díligit dies vidére bonos ?
Próhibe linguam tuam a malo : * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum : * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dómini super justos:* et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala : * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos : * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde : * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum : * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum : * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes, qui sperant in eo.
Aña. Timéte Dóminum, omnes Sancti ejus, quóniam nihil deest timéntibus eum : ecce óculi Dñi super justos,et aures ejus ad preces eórum.
Antiph. Dómine, spes Sanctórum, et turris fortitúdinis eórum, dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum, et habitábunt in tabernáculo tuo in sæcula. Psalmus 60.
EXáudi, Deus, deprecatiónem meam : * inténde oratióni meæ.
A fínibus terræ ad te clamávi: * dum anxiarétur cor meum, in petra exaltásti me.
Deduxísti me, quia factus es spes mea : * turris fortitúdinis a fácie inimíci.
Inhabitábo in tabernáculo tuo in sæcula: * prótegar in velaménto alárum tuárum.
Quóniam tu, Deus meus, exaudísti oratiónem meam : * dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum.
Dies super dies regis adjícies : * annos ejus usque in diem generatiónis, et generatiónis.
Pérmanet in ætérnum in conspéctu Dei : * misericórdiam, et veritátem ejus quis requíret ?
Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi : * ut reddam vota mea de die in diem.
Antiph. Dómine, spes Sanctórum, et turris fortitúdinis eórum, dedísti hæreditá-

tem timéntibus nomen tuum, et habitábunt in tabernáculo tuo in sæcula.

Aña. Qui dilígitis Dñm, lætámini in Dño, et confitémini memóriæ sanctitátis ejus.

Psalmus 96.

DOminus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.

Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exultavérunt fíliæ Judæ,* propter judícia tua, Dómine:

Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.

Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Antiph. Qui dilígitis Dóminum, lætámini in Dómino, et confitémini memóriæ sanctitátis ejus.

℣. Justi autem in perpétuum vivent.

℟. Et apud Dñm est merces eórum. Pater noster.

Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Episc.

Lib. 1. de Sermone Domini in monte, sub initium.

SI quæritur quid signíficet mons, bene intellígitur significáre majóra præcépta justítiæ, quia minóra erant, quæ Judæis data sunt. Unus tamen Deus per sanctos Prophétas, et fámulos suos, secúndum ordinatíssimam distributiónem témporum, dedit minóra præcépta pópulo, quem adhuc timóre alligári oportébat, et per Fílium suum majóra pópulo, quem charitáte jam liberári convénerat. Cum autem minóra minóribus, majóra majóribus dantur, ab eo dantur, qui solus novit congruéntem suis tempóribus

géneri humáno exhibére medicínam.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Benedictio. Quorum festum cólimus.

Lectio viii.

NEc mirum est, quod dantur præcépta majóra propter regnum cælórum, et minóra data sunt propter regnum terrénum, ab eódem uno Deo, qui fecit cælum, et terram. De hac ergo justítia, quæ major est, per Prophétam dícitur: Justítia tua sicut montes Dei. Et hoc bene signíficat, quod ab uno magístro, solo docéndis tantis rebus idóneo, docétur in monte. Sedens autem docet, quod pértinet ad dignitátem magistérii. Et accédunt ad eum discípuli ejus, ut audiéndis illíus verbis hi essent étiam córpore viciniores, qui præcéptis adimpléndis étiam ánimo propinquábant. Et apériens os suum docébat eos, dicens: Ista circumlocútio, qua scríbitur: Et apériens os suum, fortássis ipsa mora comméndat aliquánto longiórem futúrum esse sermónem. Nisi forte non vacet, quod nunc eum dictum est aperuísse os suum, quod ipse in lege véteri aperíre soléret ora Prophetárum.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Benedictio. Ad societátem.

Lectio ix.

QUid ergo dicit? Beáti páuperes spíritu, quóniam ipsórum est regnum cælórum. Légimus scriptum de appetitióne rerum temporálium: Omnia vánitas, et præsúmptio spíritus. Præsúmptio autem spíritus, audáciam et supérbiam signíficat. Vulgo étiam magnos spíritus supérbi habére dicúntur: et recte, quandóquidem spíritus étiam ventus vocátur. Unde scriptum est: Ignis, grando nix, glácies, spíritus procellárum. Quis vero nésciat, supérbos inflátos dici, tamquam vento disténtos? Unde est étiam illud Apóstoli: Sciéntia inflat, cháritas vero ædíficat. Quaprópter recte hic intelligúntur páuperes spíritu, húmiles et timéntes Deum, idest, non habéntes inflántem spíritum.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES, et per Horas, Aña.

VIdi turbam magnam, quam dinumeráre nemo póterat, ex ómnibus Géntibus, stantes ante thronum. Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16. Antiphona. Et omnes Angeli stabant in circúitu thro-

ni, et cecidérunt in conspéctu throni in fácies suas, et adoravérunt Deum.

Aña. Redemísti nos, Dómine Deus, in sánguine tuo ex omni tribu, et lingua, et pópulo, et natióne, et fecísti nos Deo nostro regnum.

Aña. Benedícite Dñm omnes elécti ejus, ágite dies lætítiæ, et confitémini illi.

Aña. Hymnus ómnibus Sanctis ejus, filiis Israel pópulo appropinquánti sibi: glória hæc est ómnibus Sanctis ejus.

Capitulum. Apoc. 7.

Ecce ego Joánnes vidi álterum Angelum ascendéntem ab ortu solis, habéntem signum Dei vivi, et clamávit voce magna quátuor Angelis, quibus datum est nocére terræ, et mari, dicens: Nolíte nocére terræ, et mari, neque arbóribus, quoadúsque signémus servos Dei nostri in fróntibus eórum.

Hymnus.

Salútis ætérnæ Dator,
Jesu redémptis súbveni:
Virgo parens cleméntiæ
Dona salútem sérvulis.
Vos Angelórum míllia,
Patrúmque cœtus, ágmina
Canóra Vatum, vos reis
Precámini indulgéntiam.
Baptísta Christi prævius,
Summíque cæli Cláviger,
Cum céteris Apóstolis
Nexus resólvant críminum.
Cohors triúmphans Mártyrum,
Almus Sacerdótum Chorus,
Et Virginális cástitas
Nostros reátus ábluant.
Quicúmque in alta síderum
Regnátis aula Príncipes,
Favéte votis súpplicum,
Qui dona cæli flágitant.
Virtus, honor, laus, glória
Deo Patri cum Fílio:
Sancto simul Paráclito,
In sæculórum sæcula. Amen.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Benedictus, Antiphona.

Te gloriósus Apostolórum chorus, te Prophetárum laudábilis númerus, te Mártyrum candidátus laudat exércitus, te omnes Sancti, et elécti, voce confiténtur unánimes, beáta Trínitas, unus Deus.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui nos ómnium Sanctórum tuórum mérita sub una tribuísti celebritáte venerári: quæsumus, ut desiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam, multiplicátis intercessóribus largiáris. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Antiphona.

Et omnes Angeli.

Capitulum. Ecce ego Joánnes. ut supra.

℟. brev. Lætámini in Dómino,* Et exultáte justi. Lætámini. ℣. Et gloriámini omnes recti corde. Et exultáte. Glória Patri. Lætámini.

℣. Exúltent justi in conspéctu Dei.

℟. Et delectúntur in lætítia.

Ad Sextam, Antiphona.

Redemísti nos.

Capitulum. Apoc. 7.

POst hæc vidi turbam magnam, quam dinumeráre nemo póterat ex ómnibus Géntibus, et Tríbubus, et pópulis, et linguis, stantes ante thronum Dei, in conspéctu Agni, amícti stolis albis, et palmæ in mánibus eórum.

℟. brev. Exúltent justi * In conspéctu Dei. Exúltent.

℣. Et delecténtur in lætítia. In conspéctu.

Glória Patri. Exúltent.

℣. Justi autem in perpétuum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum.

Ad Nonam, Aña. Hymnus ómnibus Sanctis ejus.

Capitulum. Apoc. 7.

BEnedíctio, et cláritas, et sapiéntia, et gratiárum áctio, honor, virtus, et fortitúdo Deo nostro, in sæcula sæculórum. Amen.

℟. breve. Justi autem * In perpétuum vivent. Justi.

℣. Et apud Dóminum est merces eórum. In perpétuum.

Glória Patri. Justi.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

In ii. Vesperis, Antiphona. Vidi turbam magnam. cum reliq. de Laudib. 426. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ult. Psal. Crédidi. 121.

Capit. Ecce ego Joánnes.

Hymn. Placáre, Christe. 417.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Magnificat, Antiphona. O quam gloriósum est regnum, in quo cum Christo gaudent omnes Sancti! amícti stolis albis sequúntur Agnum, quocúmque íerit.

Oratio. Omnípotens sempitérne Deus. ut supra. 427.

Dicto. Benedicámus Dño. dicuntur Vesperæ Defunctorum, incipiendo ab Antiph. Placébo Dómino. quæ integra dicitur ante et post Psalmum, similiter et aliæ Antiphonæ, ad modum Duplicis. Psalm. Diléxi. et reliqua omnia, ut in Vesperis Defunctorum, excepto Psal. Lauda ánima mea Dóminum. qui post Pater noster. non dicitur, sed dicitur tantum Oratio. Fidélium Deus ómnium, cum suis Versiculis, ut ibidem notatur.

Si prima dies post festum omnium Sanct. fuerit Dñica, fit Offic. de ea, ut in Rubricis generalibus, et Offic. Defunct. transfertur in sequent. feriam secundam, itaut post Vesperas Dñicæ dicantur Vesperæ Defunctor. Matutinum vero post Laudes Feriæ ii. quæ erit tertia dies infra Octav.

DIE II. NOVEMBRIS.

Secunda die infra Octavam Omnium Sanctorum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Sermóne venerábilis Bedæ Presbyteri.

Serm. 18. de Sanctis. Lect. iv.

QUam laxo sinu de prælio reverténtes cívitas

cæléstis éxcipit, de hoste prostráto trophæa feréntibus occúrrit! Cum triumpháutibus viris et féminæ véniunt, quæ cum sæculo sexum quoque vicérunt, et gemináta glória milítiæ, vírgines cum púeris téneros annos virtútibus transeúntes: sed et cétera fidélium turba aulæ perpétuæ régiam intrábit, qui sinceritátem fidei inconcússis præceptórum cæléstium disciplínis uníta pace observavérunt.

℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta.

℣. Hic est Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major.

Lectio v.

Ergo ágite nunc, fratres, aggrediámur iter vitæ, revertámur ad civitátem cæléstem, in qua scripti sumus, et cives decréti. Non sumus hóspites, sed cives sanctórum, et doméstici Dei, étiam illíus hærédes, cohærédes autem Christi. Hujus nobis urbis jánuas apériet fortitúdo, et fidúcia latum præbébit ingréssum. Considerémus ergo ínclytam urbis illíus felicitátem, in quantum considerâre possíbile est; ut enim vere est, comprehéndere nullus sermo sufficiet.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio vi.

Dicitur de ea in quodam loco sic: Quod aufúgiet ibi dolor, et tristítia, et gémitus. Quid hac vita beátius, ubi non est paupertátis metus, non ægritúdinis imbecíllitas? Nemo lædétur, irascétur nemo, nemo ínvidet: cupíditas nulla exardéscit: nullum ibi desidérium honóris pulsat, aut potestátis ambítio. Nullus ibi diáboli metus, insídiæ dæmonum nullæ, terror gehénnæ procul: mors neque córporis, neque ánimæ erit, sed immortalitátis múnere vita jucúnda.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis.

℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem.

Glória Patri. Mercédem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

De homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Ex lib. 1. de Serm. Domini in monte. cap. 1. et 2.

Nec aliúnde omníno incípere opórtuit beatitú-

dinem, quam a paupertáte spíritus, síquidem perventúra est ad summam sapiéntiam. Inítium autem sapiéntiæ timor Dñi; quóniam et e contrário, inítium omnis peccáti supérbia scríbitur. Supérbi autem áppetunt, et díligunt regna terrárum. Beáti mites: quóniam ipsi hæreditáte possidébunt terram. Illam credo terram, de qua in Psalmo dícitur: Spes mea es tu, pórtio mea in terra vivéntium. Signíficat enim quamdam soliditátem, et stabilitátem hæreditátis perpétuæ, ubi ánima per bonum affectum, tamquam loco suo requiéscit; sicut corpus in terra: et inde cibo suo álitur, sicut corpus ex terra: ipsa est réquies, et vita sanctórum. Mites autem sunt, qui cedunt improbitátibus, et non résistunt malo, sed vincunt in bono malum.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus Dóminum suum, quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.

Lectio viii.

Beáti lugéntes: quóniam ipsi consolabúntur. Luctus est trístitia de amissióne charórum: convérsi autem ad Deum, ea, quæ in hoc mundo chara amplectebántur, amíttunt. Non enim gaudent his rebus, quibus ante gaudébant: et donec fiat in illis amor æternórum, nonnúlla mœstítia sauciántur. Consolabúntur ergo Spíritu Sancto, qui máxime proptérea Paráclitus nominátur, id est, Consolátor, ut temporália amitténtes, ætérna lætítia perfruántur.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes Vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Lectio ix.

Beáti, qui esúriunt, et sítiunt justítiam: quóniam ipsi saturabúntur. Jam istos amatóres dicit veri, et inconcússi boni. Illo ergo cibo saturabúntur, de quo ipse Dóminus dicit: Meus cibus est, ut fáciam voluntátem Patris mei, quod est justítia: et illa aqua, de qua quisquis bíberit, ut idem dicit, fiet in eo fons aquæ saliéntis in vitam ætérnam. Beáti misericórdes, quóniam ipsórum miserébitur Deus. Beátos esse dicit, qui subvéniunt míseris: quod eis ita repénditur, ut de miséria liberéntur.

Te Deum laudámus. 15.

Post Laudes diei, dicto Benedicámus Dómino. absolute incipit Matutinum Defunctorum ab Invitatorio, cum Psalmo. Veníte, exultémus. et tribus Nocturnis, in quibus duplicantur Añæ.

Dicitur ix. ℟. Líbera me, Dómine, de morte ætérna,

Ad Laudes similiter duplicantur Antiphonæ, et in fine Laud. non dicitur Psalm. De profúndis. sed dicto Pater noster. dicuntur Preces, et Oratio. Fidélium. tantum, ut supra in Vesperis.

DIE III. NOVEMBRIS.

Tertia die infra Octavam Omnium Sanctorum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Sermóne venerábilis Bedæ Presbyteri.

Ex Sermone 18. de Sanctis.

Lectio iv.

NUlla erit tunc usquam discórdia, sed cuncta cónsona, cuncta conveniéntia: quia ómnium erit Sanctórum una concórdia, pax cuncta, et lætítia cóntinet. Tranquílla sunt ómnia, et quiéta, jugis splendor, non iste qui nunc est, sed tanto clárior, quanto felícior: quia cívitas, ut légitur, illa non egébit lúmine solis, sed Dóminus omnípotens illuminábit eam, et lucérna ejus est Agnus. Ibi sancti fulgébunt ut stellæ in perpétuas æternitátes; et sicut splendor firmaménti, qui erúdiunt multos.

℟. Præcúrsor Dñi venit, de quo ipse testátur: *Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta. ℣. Hic est Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major.

Lectio v.

QUaprópter nox ibi nulla, nullæ ténebræ, concúrsus núbium nullus, nec frígoris, aut ardóris aspéritas ulla, sed talis quædam erit rerum tempéries, qualem nec óculus vidit, nec auris audívit, nec in cor hóminis ascéndit, nisi illórum, qui ea pérfrui digni inveniúntur, quorum nómina scripta sunt in libro vitæ, qui et lavérunt stolas suas in sánguine Agni, et sunt ante sedem Dei, serviúntque ei die ac nocte. Non est senéctus ibi, nec senectútis miséria, dum omnes occúrrunt in virum perféctum, in mensúram ætátis plenitúdinis Christi.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio vi.

VErum super hæc ómnia est, consociári Angelórum, et Archangelórum cœtibus, Thronis étiam et Dominatiónibus, Principátibus et Potestátibus, omniúmque cæléstium supernárum virtútum contubérniis pérfrui, et intuéri ágmina Sanctórum splendídius sidéribus micántia, Patriarchárum fide fulgéntia, Prophetárum spe lætántia, Apostolórum in duódecim tríbubus Israel orbem judicántia, Mártyrum purpúreis victóriæ corónis lucéntia, Vírginum quoque choros candéntia serta gestántes inspícere.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem.
Glória Patri. Mercédem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Lib. 1. de Sermóne Domini in monte, cap. 2. et 3.

BEáti mundo corde, quóniam ipsi Deum vidébunt. Quam ergo stulti sunt, qui Deum istis exterióribus óculis quærunt, cum corde videátur, sicut álibi scriptum est: Et in simplicitáte cordis quǽrite illum. Hoc est enim mundum cor, quod est simplex cor. Et quemádmodum lumen hoc vidéri non potest, nisi óculis mundis, ita nec Deus vidétur, nisi mundum sit illud, quo vidéri potest. Beáti pacífici, quóniam ipsi filii Dei vocabúntur. In pace perféctio est, ubi nihil repúgnat: et ídeo filii Dei pacífici, quóniam nihil in his resístit Deo; et útique filii similitúdinem patris habére debent.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.

Lectio viii.

PAcífici autem in semetípsis sunt, qui omnes ánimi sui motus componéntes, et subjiciéntes ratióni, idest, menti, et spirítui, carnalésque concupiscéntias habéntes edómitas, fiunt regnum Dei. In quo ita sunt ordináta ómnia, ut id quod est in hómine præcípuum, et excéllens, hoc ímperet céteris non reluctántibus, quæ sunt nobis bestiísque commúnia: atque idípsum quod excéllit in hómine, idest, mens, et rátio, subjiciátur potióri, quod est ipsa véritas, unigénitus Fílius Dei. Neque enim imperáre inferióribus potest, nisi superióri se ipse subjíciat. Et hæc est pax, quæ datur in terra homínibus bonæ voluntátis: hæc vita consummáti perfectíque sapiéntis.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. ℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Lectio ix.

DE hujúsmodi regno pacatíssimo, et ordinatíssimo, missus est foras princeps hujus sæculi, qui pervérsis inordinatísque dominátur,

Hac pace intrínsecus constitúta, atque firmáta, quascúmque persecutiónes ille, qui foras missus est, forínsecus concitáverit, auget glóriam, quæ secúndum Deum est: non áliquid in illo ædificio labefáctans, sed deficiéntibus máchinis suis innotéscere fáciens, quanta firmitas intus exstrúcta sit. Ideo séquitur: Beáti, qui persecutiónem patiúntur propter justítiam: quóniam ipsórum est regnum cælórum.

Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de S. Carolo, cum commemoratione Octavæ, et Ss. Vitalis et Agricolæ martyrum.

DIE IV. NOVEMBRIS.

In festo S. Caroli Episcopi et Confessoris. Duplex.

Omnia de Communi Confessoris Pontificis, præter sequentia. Oratio.

Ecclésiam tuam, Dómine, sancti Cároli Confessóris tui, atque Pontíficis contínua protectióne custódi: ut sicut illum Pastorális solicitúdo gloriósum réddidit; ita nos ejus intercéssio in tuo semper fáciat amóre fervéntes. Per Dóminum.

Deinde fit commem. Oct. Aña. O quam gloriósum est regnum, in quo cum Christo gaudent omnes Sancti! amícti stolis albis sequúntur Agnum, quocúmque íerit.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui nos ómnium Sanctórum tuórum mérita sub una tribuísti celebritáte venerári: quæsumus, ut desiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam, multiplicátis intercessóribus largiáris.

Postea fit comm. Ss. mart. Vitalis et Agricolæ, Aña. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia. Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui sanctórum mártyrum tuórum Vitális, et Agrícolæ solémnia cólimus, eórum apud te intercessiónibus adjuvémur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Carolus, Medioláni nóbili Borromæórum família natus, quanta futúrus esset sanctitáte conspícuus, divína lux super paréntis matris cubículum noctu corúscans præsignávit. A puerítia clericáli milítiæ adscríptus, Abbatía póstmodum insignítus, patrem admónuit, ne rédditus in rem familiárem converteréntur: quorum ipse nactus administratiónem, quidquid superérat, expendébat in páuperes. Adoléscens liberálibus disci-

plinis Papiæ óperam dedit. Castitátem ádeo cóluit, ut impudícas étiam mulíeres ad labefactándam ejus pudicítiam plúries immíssas, invícta constántia fugáverit. Vigésimum tértium ætátis annum agens, a Pio quarto ejus avúnculo in sacrum Cardinálium Collégium cooptátus, insígni pietátis ac virtútum ómnium splendóre præ-lúxit. Mox ab eódem Mediolanénsis Archiepíscopus creátus, in eo plúrimam óperam adhíbuit, ut juxta sacrosánctum Tridentínum Concílium, quod ejus potíssimum solicitúdine jam tum fíerat absolútum, Ecclésiam sibi commíssam compóneret; atque, ut depravátos plebis suæ mores reformáret, præter iterátam sæpius Synodórum celebratiónem, seípsum exímiæ sanctitátis præbuit exémplar. In profligándis hæréticis e pártibus Rhætórum, et Helvetiórum, quorum plúrimos ad Christiánam fidem convértit, máxime laborávit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.
℣. Nihil proficiet inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Hujus viri cháritas præcípue enítuit, cum Uritáno Principátu véndito, prétium univérsum ad quadragínta aureórum míllia una die in páuperes erogávit. Nec minóre pietáte, vigínti míllia, quæ sibi fúerant legáta, distríbuit. Ecclesiásticos provéntus, quibus ab avúnculo copióse fúerat cumulátus, dimísit, nonnúllis reténtis, quibus ad próprios usus, et egenórum necessitátes utebátur. Quo témpore pestis Mediolàni grassabátur, domésticam supelléctilem, ne relícto sibi léctulo, in eósdem aléndos cóntulit, super nuda in pósterum tábula decúmbens; eóque morbo laborántes sédulo invísens, patérno reficiébat afféctu: et Ecclésiæ Sacraménta própriis ipse mánibus adminístrans, mirum in modum solabátur: humíllimis ínterim précibus reconciliátor accédens, pública supplicatióne indícta, fune sibi ad collum alligáto, nudis pédibus étiam offendículo cruentátis, crucem bájulans, semetípsum pro peccátis pópuli hóstiam ófferens, divínam indignatiónem avértere satagébat. Ecclesiásticæ libertátis fuit acérrimus propugnátor. Disciplínæ vero restituéndæ solícitus, a seditiósis, dum oratióni insísteret, torménti béllici laxáta rota, ígneo glóbulo percússus, divína virtúte servátur illæsus.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.
℣. Invéni David servum me-

um, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

ABstinéntia fuit admirábili: jejunábat sæpíssime pane tantum, et aqua, consolis quandóque lupínis conténtus. Noctúrnis vigíliis, aspérrimo cilício, assíduis flagéllis corpus domábat. Humilitátis ac mansuetúdinis studiosíssimus fuit. Oratiónem ac verbi Dei prædicatiónem, gravíssimis licet curis occupátus, numquam intermísit. Multas Ecclésias, Monastéria, Collégia ædificávit. Plura scripsit, ad Episcopórum præsértim instructiónem utilíssima: cujus étiam ópera, Parochórum Catechísmus pródiit. Demum in solitúdinem Varálli montis, ubi sculptis imagínibus Domínicæ passiónis mystéria ad vivum repræsentántur, secéssit; ibíque diébus áliquot voluntária castigatióne ásperam, sed Christi dolórum meditatiónibus suávem vitam ducens, in febrim íncidit. Mediolánum revérsus, ingravescénte morbo, cínere ac cilício coopértus, et óculis in Crucifixi imáginem defixis, migrávit in cælum, ætátis anno quadragésimo séptimo, Dómini vero millésimo quingentésimo octogésimo quarto, tértio nonas Novémbris. Quem miráculis clarum Paulus quintus Póntifex Máximus in Sanctórum númerum rétulit. ℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno, Homilia in Evangel. Homo péregre proficíscens. ut in Communi Confess. Pontif. Iv.

Pro Ss. martyribus Vitale et Agricola. Lectio ix.

VItális, et Agrícola ejus dóminus, in persecutióne Diocletiáni, et Maximiáni Bonóniæ ob Jesu Christi prædicatiónem comprehénsi sunt; cumque Vitális, quo magis précibus, et minis tentarétur ut senténtiam mutáret, eo magis se Christi cultórem ac servum profiterétur, vário tormentórum génere cruciátus, constánter ómnia pérferens, in oratióne spíritum Deo réddidit. Agrícola vero, cum ejus supplícium dilátum esset, si forte torméntis servi permótus, Christo vellet renuntiáre, ejus exémplo mágis confirmátus est. Itaque cruci affixus, Vitáli servo consors, et sócius fuit nóbilis martyrii. Eórum córpora ad Judæórum sepúlchra cum essent humáta, a sancto Ambrósio invénta, in sacrum celebrémque locum translata sunt. Te Deum laudámus. 15.

In Laudib. fit commemor. Octav. Antiphona. Te glo-

riósus Apostolórum chorus, te Prophetárum laudábilis númerus, te Mártyrum candidátus laudat exércitus, te omnes Sancti, et elécti, voce confiténtur unánimes: beáta Trínitas, unus Deus.
℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio.

OMnípotens sempitérne Deus, qui nos ómnium Sanctórum tuórum mérita sub una tribuísti celebritáte venerári: quæsumus, ut desiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam, multiplicátis intercessóribus largiáris.

Postea fit comm. Ss. Vitalis et Agricolæ mart. Aña. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.
℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.
Oratio. Præsta, quæsumus, omnípotens Deus. 433.
In ii. Vesp. fit comm. Oct. Antiph. O quam gloriósum, ut supra. 433.

DIE V. NOVEMBRIS.

Quinta die infra Octavam Omnium Sanctorum.
In i. Noct. Lect. de Script. occ.
In secundo Nocturno.

De Sermóne venerábilis Bedæ Presbyteri.
Ex sermone 18. de Sanctis.
Lectio iv.

AD hanc ígitur óperum salutárium deléctet nos perveníre palmam. Libénter ac prompte certémus omnes in agóne justítiæ, Deo, et Christo spectánte currámus: et qui sæculo, et mundo majóres esse jam cœpimus, cursum nostrum nulla sæculi cupiditáte tardémus. Si expedítos, si céleres in óperis agóne curréntes dies nos últimus invénerit, nusquam Dóminus méritis nostris déerit remunerátor.
℟. Præcúrsor Dñi venit, de quo ipse testátur: *Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta. ℣. Hic est Prophéta et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major. Lectio v.

QUi corónam in persecutióne purpúream pro passióne donávit, ipse in pace vincéntibus pro justítiæ méritis dabit et cándidam. Nam nec Abraham, nec Isaac, nec Jacob occísi sunt; et tamen fidei, et justítiæ méritis honoráti inter Patriárchas primi esse meruérunt: ad quorum congregátur convívium quisquis fidélis, et justus, et laudábilis invenítur. Mémores esse debémus, voluntátem non nostram, sed Dei fácere debére: quia qui fécerit ejus voluntátem, manet in ætérnum, quómodo et ille manet in ætérnum.
℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem. Lectio vi.

Quaprópter, charíssimi, mente íntegra, fide firma, virtúte robústa, charitáte perfécta, paráti ad omnem voluntátem Dei simus; conservántes fórtiter Domínica mandáta, in simplicitáte innocéntiam, in charitáte concórdiam, modéstiam in humilitáte, diligéntiam in administratióne, vigilántiam in adjuvándis laborántibus, misericórdiam in fovéndis paupéribus, in defendénda veritáte constántiam, in disciplínæ severitáte censúram, ne áliquid ad exémplum bonórum factórum desit in nobis. Hæc sunt enim vestígia, quæ nobis Sancti quique reverténtes in pátriam reliquérunt, ut illórum sémitis inhæréntes sequerémur et gáudia.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Lib. 1. de Sermone Domini in monte, cap. 3. et 4.

Itaque in hoc tértio gradu, in quo sciéntia est, lugétur amíssio summi boni, quia inhærétur extrémis. In quarto autem gradu labor est, ubi veheménter incúmbitur, ut sese ánimus avéllat ab eis, quibus pestífera dulcédine innéxus est. Hic ergo esurítur, et sitítur justítia. Et multum necessária est fortitúdo: quia non relínquitur sine dolóre, quod cum delectatióne retinétur. Quinto autem gradu perseverántibus in labóre datur evadéndi consílium: quia nisi quisque adjuvétur a superióre, nullo modo sibi est idóneus, ut sese tantis misLeriárum implicaméntis expédiat. Est autem justum consílium, ut qui se a potentióri adjuvári vult, ádjuvet et infirmiórem, in quo est ipse poténtior. Itaque beáti misericórdes: quia ipsórum miserébitur Deus.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.

Lectio viii.

Sexto gradu est cordis munditia de bona consciéu-

tia bonórum óperum, valens ad contemplándum summum illud bonum, quod solo, puro, et seréno intelléctu cerni potest. Postrémo est séptima ipsa sapiéntia, idest, contemplátio veritátis, pacíficans totum hóminem, et suscípiens similitúdinem Dei: quæ ita conclúditur: Beáti pacífici, quóniam ipsi filii Dei vocabúntur. Octáva tamquam ad caput redit, quia consummátum perfectúmque osténdit et probat. Itaque in prima et in octáva nominátum est regnum cælórum: Beáti páuperes spíritu, quóniam ipsórum est regnum cælórum: et Beáti, qui persecutiónem patiúntur propter justítiam, quóniam ipsórum est regnum cælórum.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.
℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce.
Glória Patri. Ecce.

Lectio ix.

Cum jam dícitur: Quis nos separábit a charitáte Christi? Tribulátio, an angústia, an persecútio, an fames, an núditas, an perículum, an gládius? Septem sunt ergo, quæ perfíciunt: nam octáva clarífìcat, et quod perféctum est, demónstrat, ut per hos gradus perficiántur et céteri, tamquam a cápite rursum exórdiens. Vidétur ergo mihi étiam septifórmis operátio Spíritus Sancti, de qua Isaías lóquitur, his grádibus senteníisque congrúere. Sed ínterest órdinis: nam ibi enumerátio ab excellentióribus cœpit, hic vero ab inferióribus. Ibi namque íncipit a sapiéntia Dei, et désinit ad timórem Dei: sed inítium sapiéntiæ timor Dómini est.

Te Deum laudámus. 15.

DIE VI. NOVEMBRIS.

Sexta die infra Octavam Omnium Sanctorum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.
Sermo. 2. de Festo Omnium Sanctorum. Lectio iv.

Quia Sanctórum ómnium festívam hódie, dilectíssimi, omníque digníssimam devotióne memóriam celebrámus, óperæ prétium puto, de commúni eórum felicitáte, in qua beáta jam réquie perfruúntur, et futúra, quam præstolántur, consummatióne, adjuvánte Spíritu Sancto sermónem fácere charitáti vestræ. Fidélis quippe sermo, et omni acceptióne dignus; ut quos solémni veneratióne proséquimur, étiam símili conversatióne sequámur: quos beatíssimos prædicámus, ad eórum beatitúdinem tota aviditáte currámus: quorum delectámur præcóniis, sublevémur eórum patrocíniis.

℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta.

℣. Hic est Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major.

Serm. 5. de eodem Festo, circa medium. Lectio v.

AD quid ergo Sanctis laus nostra? ad quid glorificátio nostra? ad quid nostra hæc ipsa solémnitas? Quo eis terrénos honóres, quos juxta verácem Fílii promissiónem honoríficat Pater cæléstis? Quo eis præcónia nostra? Pleni sunt. Prorsus ita est, dilectíssimi: bonórum nostrórum Sancti non egent, nec quidquam eis nostra devotióne præstátur. Plane quod eórum memóriam venerámur, nostra ínterest, non ipsórum. Vultis scire, quantum interest nostra? Ego in me (fáteor) ex hac recordatióne séntio desidérium veheméns inflammári, et desidérium triplex.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem. Lectio vi.

VUlgo dícitur: Quod non videt óculus, cor non dolet. Oculus meus, memória mea: et cogitáre de Sanctis, quodámmodo eos vidére est. Sic nempe pórtio nostra in terra vivéntium, nec módica sane pórtio, si tamen, ut decet, memóriam afféctio comitétur: sic, inquam, conversátio nostra in cælis est. Verúmtamen non sic nostra, sicut illórum. Ipsórum enim substántia ibi est, nostra autem desidéria: ipsi per præséntiam, nos per memóriam ibi sumus.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

De Homilía sancti Augustíni Episcopi.

Lib. 1. de Serm. Domini in monte, cap. 3. et 4.

QUaprópter si gradátim tamquam ascendéntes numerémus, primus ibi est timor Dei, secúnda píetas, tértia sciéntia, quarta fortitúdo, quintum consílium, sextus intelléctus, séptima sapiéntia. Timor Dei cóngruit humílibus, de quibus hic dícitur: Beáti páuperes spíritu, quóniam ipsórum est regnum cælórum, idest, non infláti, non supérbi, de quibus Apóstolus dicit: Noli altum sápere, sed time, idest, noli extólli. Píetas cóngruit mítibus. Qui enim pie quærit,

honórat sanctam Scriptúram, et non reprehéndit, quod nondum intélligit, et proptérea non resístit: quod est mitem esse. Unde hic dícitur: Beáti mites, quóniam ipsi hæreditáte possidébunt terram.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus Dóminum suum, quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.

Lectio viii.

SCiéntia cóngruit lugéntibus, qui jam cognovérunt in Scriptúris, quibus malis vincti teneántur, quæ tamquam bona, et utília ignoránter appetiérunt; de quibus hic dícitur: Beáti qui lugent nunc. Fortitúdo cóngruit esuriéntibus, et sitiéntibus. Labórant enim desiderántes gáudium de veris bonis, et amórem à terrénis et corporálibus avértere cupiéntes; de quibus hic dícitur: Beáti qui esúriunt, et sítiunt justítiam. Consílium cóngruit misericórdibus: hoc enim unum remédium est de tantis malis evadéndi; ut dimittámus, sicut nobis dimítti vólumus: et adjuvémus, in quo póssumus, álios, sicut et nos, in quo non póssumus, cúpimus adjuvári: de quibus hic dícitur: Beáti misericórdes, quóniam ipsórum miserébitur Deus.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Lectio ix.

INtelléctus cóngruit mundis corde, tamquam purgáto óculo, quo cerni possit, quod corpóreus óculus non vidit, nec auris audívit, nec in cor hóminis ascéndit, de quibus hic dícitur: Beáti mundo corde, quóniam ipsi Deum vidébunt. Sapiéntia cóngruit pacíficis, in quibus jam ordináta sunt ómnia, nullúsque motus advérsus ratiónem rebéllis est, sed cuncta obtémperant spirítui hóminis, cum et ipse obtémperet Deo: de quibus hic dícitur: Beáti pacífici. Unum autem præmium, quod est regnum cælórum, pro his grádibus várie nominátum est. Te Deum laudámus. 15.

DIE VII. NOVEMBRIS.

Septima die infra Octavam Omnium Sanctorum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

Serm. S. Joánnis Chrysóst.

Serm. de Martyribus, quod aut imitandi sunt, aut non laudandi, tom. 3. Lectio iv.

QUi Sanctórum mérita religiósa charitáte mirátur, quique justórum glórias frequénti laude collóquitur, eórum mores sanctos, atque justítiam imitétur, quóniam quem deléctat Sancti alicújus méritum, delectáre debet par

circa cultum Dei obséquium. Quare aut imitári debet, si laudat: aut laudáre non debet, si imitári detréctat: ut qui álium laudat, laudábilem se reddat: et qui Sanctórum mérita admirátur, mirábilis ipse vitæ sanctitáte reddátur. Nam si proptérea justos fidelésque dilígimus, quod in ipsis justítiam fidémque suspícimus: póssumus nos quoque esse, quod sunt, si faciámus ipsi quod fáciunt.

℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta. ℣. Hic est Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major.

Lectio v.

NEque enim difficile nobis est, quod ab ipsis géritur, imitári, cum sine præcedénti exémplo ab antíquis tália gesta conspícimus: ut non ipsi aliórum æmuli redderéntur, sed æmulándæ virtútis seípsos nobis præbérent exémplum: ut dum nos ex ipsis, et ex nobis álii profíciunt, sic Christus in suis semper servis in Ecclésia sancta laudétur. Unde ab orígine mundi, innocens Abel occíditur, Henoch Deo placens transfértur, justus Noe invenítur, Abraham fidélis probátur, Móyses mansuétus dignóscitur, Jesus castus, David lenis, Elías accéptus, Dániel sanctus, tres púeri victóres reddúutur.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio vi.

APóstoli discípuli Christi credéntium magístri habéntur, e quibus erudíti Confessóres fortíssimi pugnant, Mártyres perfécti triúmphant, et Christiáni semper exércitus diábolum Deo armáti debéllant. In istis semper pares virtútes, dissímiles pugnæ, gloriósæ victóriæ. Unde tu, Christiáne, delicátus es miles, si putas te posse sine pugna víncere, sine certámine triumpháre. Exere vires, fórtiter dímica, atróciter in prælio isto concérta. Considera pactum, conditiónem atténde, milítiam nosce: pactum, quod spopondísti, conditiónem, qua accessísti, milítiam, cui nomen dedísti.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in

montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

De Homilía S. August. Episc. Lib. 1. de Sermone Domini in monte, cap. 3. et 4.

IN primo gradu, sicut oportébat, pósitum est regnum cælórum, quod est perféctæ summæque sapiéntiæ ánimæ rationális. Sic ítaque dictum est: Beáti páuperes spíritu, quóniam ipsórum est regnum cælórum: tamquam si dicerétur: Inítium sapiéntiæ timor Dómini. Mítibus hæréditas data est, tamquam testaméntum patris cum pietáte quæréntibus. Beáti mites, quóniam ipsi hæreditáte possidébunt terram. Lugéntibus consolátio, tamquam sciéntibus quid amíserint, et quibus mersi sunt. Beáti, qui lugent nunc, quóniam ipsi consolabúntur. Esuriéntibus et sitiéntibus satúritas, tamquam reféctio laborántibus, fortitérque certántibus ad salútem. Beáti, qui esúriunt et sítiunt justítiam, quóniam ipsi saturabúntur.

℟. Siut lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur à núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et.

Lectio viii.

MIsericórdibus misericórdia, tamquam vero et óptimo consílio uténtibus, ut hoc eis exhibeátur a potentióre, quod invalidióribus ipsi éxhibent. Beáti misericórdes, quóniam ipsórum miserébitur Deus. Mundis corde facúltas est vidéndi Deum, tamquam purum óculum ad intelligénda ætérna geréntibus. Beáti mundo corde, quóniam ipsi Deum vidébunt. Pacíficis Dei similitúdo est, tamquam perfécte sapiéntibus, formatísque ad imáginem Dei per generatiónem renováti hóminis. Beáti pacífici, quóniam ipsi filii Dei vocabúntur. Et ista quidem in hac vita possunt compléri, sicut compléta esse in Apóstolis crédimus. Nam illa omnímoda, et in Angélicam formam mutátio, quæ post hanc vitam promíttitur, nullis verbis expóni potest.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Lectio ix.

BEáti ergo, qui persecutiónem patiúntur propter justítiam, quóniam ipsórum est regnum cælórum. Hæc octáva senténtia, quæ ad caput redit, perfectúmque hóminem declárat, significátur fortásse et circumcisióne octáva die in véteri Testaménto, et Dómini resurrectióne post sábbatum, qui est útique octávus, idém-

que primus dies, et celebratióne octavárum feriárum, quas in regeneratióne novi hóminis celebrámus, et número ipso Pentecóstes: nam septenário número sépties multiplicáto, quo fiunt quadragínta novem, quasi octávus ádditur, ut quinquagínta compleántur. Et tamquam redeátur ad caput, quo die missus est Spíritus Sanctus, eo in regnum cælórum dúcimur, et hæreditátem accípimus, et consolámur, et páscimur, et misericórdiam consequimur, et mundámur, et pacificámur. Atque ita perfécti, omnes extrínsecus illátas moléstias pro veritáte et justítia sustinémus.

Te Deum laudámus. 15.

Ad Vesp. Duplex, et omnia dicuntur sicut in primis Vesp. Festi. 417. cum commemoratióne Ss. mart. Quatuor Coronatorum, Antiphona: Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni: et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Exultábunt Sancti in glória.

℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus, ut qui gloriósos Mártyres fortes in sua confessióne cognóvimus, pios apud te in nostra intercessióne sentiámus. Per Dóminum nostrum.

DIE VIII. NOVEMBRIS.

In Oct. Omn. Sanctor. Dupl.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Cypriáni Epíscopi, et mártyris, de Mortalitáte.

In fine. Lectio iv.

Considerándum est, fratres dilectíssimi, et idéntidem cogitándum, renuntiásse nos mundo, et tamquam hóspites, et peregrínos hic ínterim dégere. Amplectámur diem, qui assígnat síngulos domicílio suo, qui nos isthinc erépto, et láqueis sæculáribus exsolútos, paradíso restítuit et regno cælésti. Quis non péregre constitútus properáret in pátriam régredi? Quis non ad suos navigáre festínans, ventum prósperum cupídius optáret, ut velóciter charos licéret amplécti?

℟. Præcúrsor Dómini venit, de quo ipse testátur: * Nullus major inter natos mulíerum Joánne Baptísta.

℣. Hic est Prophéta, et plus quam Prophéta, de quo Salvátor ait. Nullus major.

Lectio v.

Pátriam nostram paradísum computámus, paréntes Patriárchas habére jam cœpimus: quid non properámus et cúrrimus, ut pátriam nostram vidére, ut paréntes salutáre possímus? Magnus illic nos charórum númerus expéctat, paréntum, fratrum, filiórum fre-

quens nos et copiósa turba desíderat, jam de sua immortalitáte secúra, et adhuc de nostra salúte solícita. Ad hórum conspéctum, et compléxum veníre quanta et illis et nobis in commúne lætítia est! Qualis illic cæléstium regnórum volúptas sine timóre moriéndi, et cum æternitáte vivéndi! Quam summa, et perpétua felícitas! ℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dñi bibérunt, et amíci Dei facti sunt. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem. Lectio vi.

Illic Apostolórum gloriósus chorus, illic Prophetárum exultántium númerus, illic Mártyrum innumerábilis pópulus, ob certáminis, et passiónis victóriam coronátus. Triumphántes illic Vírgines, quæ concupiscéntiam carnis et córporis, continéntiæ róbore subegérunt. Remuneráti misericórdes, qui aliméntis, et largitiónibus páuperum, justítiæ ópera fecérunt, qui Domínica præcépta serváutes, ad cæléstes thesáuros terréna patrimónia transtulérunt. Ad hos, fratres dilectíssimi, ávida cupiditáte properémus, et cum his cito esse, ut cito ad Christum veníre contíngat, optémus.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem; et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

De Homil. S. Augustíni Ep. Lib. 1. de Serm. Domini in monte, cap. 5.

BEáti éritis, inquit, cum vobis maledícent, et persequéntur vos, et dicent omne malum advérsum vos, mentiéntes propter me: gaudéte, et exultáte, quóniam merces vestra multa est in cælis. Animadvértat quisquis delícias hujus sæculi et facultátes rerum temporálium quærit in nómine Christiáno, intrínsecus esse beatitúdinem nostram, sicut de ánima ecclesiástica ore Prophético dícitur: Omnis glória ejus filiæ Regis ab intus. Nam extrínsecus maledícta, et persecutiónes, et detractiónes promittúntur: de quibus tamen magna merces est in cælis, quæ sentítur in corde patiéntium, eórum, qui jam possunt dícere: Gloriámur in tribulatiónibus, sciéntes, quod tribulátio patiéntiam operátur, patiéntia autem probatiónem, probátio vero spem, spes autem non con-

fúndit: quia cháritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per Spíritum Sanctum, qui datus est nobis.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.

Lectio viii.

NOn enim ista pérpeti fructuósum est; sed ista pro Christi nómine non solum æquo ánimo, sed étiam cum exultatióne toleráre. Nam multi hærétici nómine Christiáno ánimas decipiéntes, multa tália patiúntur: sed ídeo excludúntur ab ista mercéde, quia non dictum est tantum: Beáti qui persecutiónem patiúntur, sed ádditum est, Propter justítiam. Ubi autem sana fides non est, non potest esse justítia: quia justus ex fide vivit. Neque schismátici áliquid sibi ex ista mercéde promíttant; quia simíliter, ubi cháritas non est, non potest esse justítia. Diléctio enim próximi malum non operátur: quam si habérent, non dilaniárent corpus Christi, quod est Ecclésia.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Pro Ss. martyribus Quatuor Coronatis. Lectio ix.

SEvérus, Severiánus, Carpóphorus, et Victorínus, fratres, in persecutióne Diocletiáni deórum cultum líbere detestántes, plumbátis cæsi, in verbéribus vitam pro Christi nómine profudérunt. Quorum córpora cánibus objécta, cum ab illis intácta diu fuíssent, subláta a Christiánis, via Lavicána tértio ab Urbe lápide, in arenária sepeliúntur prope sepúlchrum sanctórum mártyrum Cláudii, Nicóstrati, Symphoriáni, Castórii, et Simplícii, qui eódem Imperatóre passi erant: quod cum essent summi sculptóres, nullo modo addúci potuérunt, ut idolórum státuas fácerent: et ad Solis simulácrum ducti, ut illud veneraréntur, numquam commissúros se dixérunt, ut adorárent ópera mánuum hóminum. Quamóbrem in cárcerem conjécti, cum ibi multos dies in eódem propósito perstitíssent, primum scorpiónibus cæsi, deínde vivi plúmbeis lóculis inclúsi, in flumen dejiciúntur. Exstat in Urbe Ecclésia sub nómine sanctórum Quátuor Coronatórum, quorum diu ignóta nómina, divínitus póstea patefácta sunt: ubi non solum illórum quátuor, sed étiam horum quinque Mártyrum córpora honorífice sepúlta sunt, et eórum festívitas sexto Idus Novémbris celebrátur.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. sanctorum martyr. Quatuor Coronatorum, Antiphona. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.
℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.
Oratio. Præsta, quæsumus. ut supra. 443.
Vesp. de seq. (ex novis decr. 27. Mart. et 18. Dec. 1779. et 10. Mart. 1787.) comm. præced. ac S. Theodori mart.

DIE IX. NOVEMBRIS.

Dedicatio Basilicæ Salvatoris. Duplex.

Omnia ut in Communi Dedicationis Ecclesiæ. cvi. præter ea, quæ sequuntur.
Et fit commem. Omnium Sanctor. Aña. O quam gloriósum est regnum, in quo cum Christo gaudent omnes Sancti lamícti stolis albis sequúntur Agnum quocúmque íerit.
℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis. Oratio.
Omnípotens, sempitérne Deus, qui nos ómnium Sanctórum tuórum mérita sub una tribuísti celebritáte venerári: quæsumus, ut desiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam, multiplicátis intercessóribus largiáris.
Deinde S. Theodori mart. Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.
℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

Deus, qui nos beáti Theodóri mártyris tui confessióne gloriósa circúmdas, et prótegis: præsta nobis, ex ejus imitatióne profícere, et oratióne fulcíri. Per Dóminum nostrum.
Ad Matut. omnia de Communi Dedicationis Ecclesiæ. cvi. exceptis Lectionibus, quæ leguntur, ut infra.

In primo Nocturno.

De libro Apocalypsis beáti Joánnis Apóstoli.

Lectio i. Cap. 21.

Et venit unus de septem Angelis habéntibus phíalas plenas septem plagis novíssimis, et locútus est mecum, dicens: Veni, et osténdam tibi sponsam uxórem Agni. Et sústulit me in spíritu in montem magnum, et altum, et osténdit mihi civitátem sanctam Jerúsalem, descendéntem de cælo a Deo, habéntem claritátem Dei, et lumen ejus símile lápidi pretióso, tamquam lápidi jáspidis, sicut crystállum.
℟. In Dedicatióne templi decantábat pópulus laudem: * Et in ore eórum dulcis resonábat sonus.
℣. Fundáta est domus Dñi supra vérticem móntium, et vénient ad eam omnes Gentes. Et in ore.

Lectio ii.

ET habébat murum magnum, et altum, habéntem portas duódecim, et in portis Angelos duódecim, et nómina inscrípta, quæ sunt nómina duódecim tríbuum filiórum Israel. Ab Oriénte portæ tres, et ab Aquilóne portæ tres, et ab Austro portæ tres, et ab Occásu portæ tres. Et murus civitátis habens fundaménta duódecim, et in ipsis duódecim nómina duódecim Apostolórum Agni. Et qui loquebátur mecum, habébat mensúram arundíneam áuream, ut metirétur civitátem, et portas ejus, et murum.

℟. Fundáta est domus Dómini supra vérticem móntium, et exaltáta est super omnes colles: * Et vénient ad eam omnes Gentes, et dicent: Glória tibi, Dómine. ℣. Veniéntes autem vénient cum exultatióne, portántes manípulos suos. Et vénient.

Lectio iii.

ET cívitas in quadro pósita est, et longitúdo ejus tanta est, quanta et latitúdo, et mensus est civitátem de arúndine áurea per stádia duódecim míllia, et longitúdo, et altitúdo, et latitúdo ejus æquália sunt. Et mensus est murum ejus centum quadragínta quátuor cubitórum, mensúra hóminis, quæ est Angeli. Et erat structúra muri ejus ex lápide jáspide: ipsa vero cívitas aurum mundum símile vitro mundo.

℟. Bénedic, Dómine, domum istam, quam ædificávi nómini tuo, veniéntium in loco isto: * Exáudi preces in excélso sólio glóriæ tuæ. ℣. Dómine, si convérsus fúerit pópulus tuus, et oráverit ad sanctuárium tuum. Exáudi preces. Glória Patri. Exáudi preces.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

RItus, quos in consecrándis Ecclésiis, et altáribus Romána servat Ecclésia, beátus Silvéster Papa primus instítuit. Nam etsi jam ab Apostolórum témpore loca fuérunt Deo dicáta, quæ a quibúsdam Oratória, ab áliis Ecclésiæ dicebántur, ubi colléctæ fiébant per unam sábbati, et Christiánus pópulus oráre, Dei verbum audíre, et Eucharístiam súmere sólitus erat: non tamen illa ádeo solémni ritu consecrabántur, nec in eis adhuc in títulum eréctum erat altáre, quod chrísmate delibútum, Dómini nostri Jesu Christi, qui altáre, hóstia, et sacérdos noster est, figúram exprímeret.

℟. Orántibus in loco isto, * Dimítte peccáta pópuli tui, Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto. ℣. Qui regis Israel inténde: qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Lectio v.

SEd ubi Constantínus Imperátor per Baptísmi sa-

craméntum sanitátem, salutémque consecútus est, tum primum lege ab eo lata concéssum est toto orbe terrárum, Christiáni ut Ecclésias ædificárent: quos ille non solum edícto, sed étiam exémplo ad sacram ædificatiónem est cohortátus. Nam et in suo Lateranénsi palátio Ecclésiam Salvatóri dedicávit, et ei contiuéntem Basílicam nómine sancti Joánnis Baptístæ cóndidit, eo loco, quo ipse baptizátus a sancto Silvéstro, a lepra mundátus est: quam idem Póntifex consecrávit quinto Idus Novémbris: cujus consecratiónis memória celebrátur hodiérno die, quo primum Romæ públice Ecclésia consecráta est, et imágo Salvatóris in paríete depícta pópulo Románo appáruit.
℟. O quam metuéndus est locus iste! *Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli. ℣. Hæc est domus Dñi fírmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere. Lectio vi.

QUod si beátus Silvéster póstea in consecratióne altáris Príncipis Apostolórum decrévit, ut deínceps nisi ex lápide altária non ædificaréntur; tamen Basílicæ Lateranénsis altáre fuit e ligno eréctum; quod mirum non est. Nam cum a sancto Petro usque ad Silvéstrum, propter persecutiónes Pontífices certo loco consístere non possent: quocúmque eos necéssitas compulísset, sive in cryptas, sive in cœmetéria, sive in ædes piórum, super illo altári lígneo ad arcæ similitúdinem cóncavo sacra faciébant. Quo altári sanctus Silvéster, réddita Ecclésiæ pace honóris causa Príncipis Apostolórum, qui in illo sacrificásse dícitur, et reliquórum Pontíficum, qui usque ad id tempus ad mystéria conficiénda eo usi fúerant, in Lateranénsi prima Ecclésia collocáto, sancívit, ne quisquam in eo, præter Románum Pontíficem, Missam deínceps celebráret. Eámdem Ecclésiam incéndiis, vastatiónibus, terræ ínsuper mótibus disjéctam, eversámque, ac sédula Summórum Pontíficum cura reparátam, nova póstmodum molitióne restitútam, Benedíctus décimus tértius Pontífex Máximus Ordinis Prædicatórum, die vigésima octáva Aprílis anni millésimi septingentésimi vigésimi sexti ritu solémni consecrávit, ejúsque celebritátis memóriam hac die recoléndam státuit.
℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, vovit Dómino: *Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.
℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.
Glória Patri. Vere.

In iii. Nocturno Homilia Sancti Ambrosii in Evangel. Ingréssus Jesus. de Commu-

ni Dedicat. Ecclesiæ. cxiv.
Pro S. Theodoro martyre.
Lectio ix.

THeodórus, miles Christiánus, Maximiáno Imperatóre, quod idolórum fanum incendísset, comprehénsus, cum a Præfécto legiónis pœna ei remitterétur, si pœnitens facti Christiánam fidem execrarétur, constánter in fidei confessióne persevérans, missus est in cárcerem: ubi úngulis excarnificátus, dum costæ nudaréntur, lætus canébat: Benedícam Dóminum in omni témpore. Quare in ardéntem rogum injéctus, in oratióne, et divínis láudibus ánimam Christo réddidit quinto Idus Novémbris, cujus corpus Eusébia matróna, síndone involútum, sepelívit in suo prædio.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. S. Theodori martyr. Aña. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. Oratio. Deus, qui nos. 446.

In ii. Vesp. fit comm. seq. et Ss. mart. Tryphonis, etc.

DIE X. NOVEMBRIS.

In festo S. Andreæ Avellini Confessoris. Semiduplex.

In Italia, et Insul. adjacentib. Duplex.

Antiphona. Similábo eum. ℣. Amávit. lxv. Oratio.

DEus, qui in corde beáti Andréæ Confessóris tui per árduum quotídie in virtútibus proficiéndi votum admirábiles ad te ascensiónes disposuísti: concéde nobis ipsíus méritis, et intercessióne, ita ejúsdem grátiæ partícipes fieri, ut perfectióra semper exsequéntes, ad glóriæ tuæ fastígium felíciter perducámur. Per Dóminum.

Pro commemor. Ss. mart. Tryphonis, Respicii, et Nymphæ virginis, Aña. Istórum. ℣. Lætámini. xxxiv. Oratio.

FAc nos, quæsumus, Dómine, sanctórum mártyrum tuórum Tryphónis, Respícii, et Nymphæ semper festa sectári: quorum suffrágiis, protectiónis tuæ dona sentiámus. Per Dóminum.

Lect. i. Noct. de Script. occur.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

ANdréas Avellínus, dictus ántea Lancellóttus, apud Castrum novum Lucániæ pagum natus, inter ipsa infántiæ primórdia futúræ sanctitátis non obscúra præbuit indícia. Adoléscens ad lítteras addiscéndas patérna e domo egréssus, lúbricam illíus ætátis sémitam inter bonárum ártium stúdia ita perégit, ut sapiéntiæ inítium, quod est timor Dómini, ob óculos potíssimum habére numquam prætermíserit. Cum egrégia proínde forma exímium castitátis stúdium conjúnxit, quo impudícas sæpe mulíerum insídias elúsit, intérdum étiam apértam vim propulsávit. Clericáli milítiæ

jamprídem adscríptus Neápolim se cóntulit, ut legálibus disciplínis vacáret: ibíque Jurisprudéntiæ láuream adéptus, atque intérea ad sacerdotálem dignitátem evéctus, causárum patrocínia in foro dumtáxat Ecclesiástico, proque privátis quibúsdam persónis juxta Sacrórum Canónum sanctiónes ágere cœpit. Verum cum aliquándo inter causam agéndam leve ei mendácium excidísset, mox vero fortúita sacrárum Scripturárum lectióne in illa verba incidísset: Os quod mentítur, occídit ánimam: tanto ejus culpæ dolóre ac pœniténtia corréptus est, ut statim ab ejúsmodi vitæ institúto sibi recedéndum esse dúxerit. Itaque abdicátis forénsibus curis se totum divíno cúltui, sacrísque ministériis mancipávit: cumque Ecclesiásticæ virtútis exémplis eminéret, Sanctimoniálium regímini a tunc exsisténte Archiepíscopo Neapolitáno præféctus fuit. Quo in múnere cum pravórum hóminum ódia subiísset, primo quidem intentátæ sibi necis perículum declinávit, mox vero per sicárium tribus in fácie accéptis vulnéribus, injúriæ atrocitátem æquo ánimo pértulit. Tunc perfectióris vitæ desidério flagrans, ut inter Cléricos Reguláres adscriberétur, supplíciter postulávit; votíque compos factus, ob ingéntem, quo æstuábat, Crucis amórem, ut sibi Andréæ nomen imponerétur, précibus impetrávit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

ARctióris ítaque vitæ currículum álacri stúdio ingréssus, in eas máxime virtútis exercitatiónes incúbuit, ad quas sese árduis étiam emíssis votis obstrínxit, áltero scílicet suæ ipsíus voluntáti júgiter obsisténdi, áltero vero in via Christiánæ perfectiónis semper ultérius progrediéndi. Reguláris disciplínæ cultor assíduus, et in ea promovénda, cum áliis præésset, studiosíssimus fuit: Quidquid ab Institúti sui Offícii, et Régulæ præscrípto supérerat témporis, oratióni, et animárum salúti tribuébat. In confessiónibus excipiéndis mira ejus píetas, et prudéntia enítuit; vicos, et óppida Neápoli finítima Evangélicis ministériis magno cum animárum lucro frequens lustrábat. Quam ardéntem erga próximos sancti viri charitátem signis étiam Dîis illustrávit. Cum enim intempésta nocte ab audíta ægri confessióne domum redíret, ac plúviæ, ventorúmque vis prælucéntem fácem exstinxísset, non solum ipse cum sóciis inter effusíssi-

mos imbres nihil madefáctus est, verum étiam inusitáto splendóre e suo córpore mirabíliter emicánte, sóciis inter densíssimas ténebras iter monstrávit. Abstinéntia, et patiéntia, nec non abjectióne, atque ódio sui summópere præstitit. Necem fratris filio illátam imperturbáto ánimo tulit, ac suos ab omni ulciscéndi cupiditáte compéscuit, imo étiam pro interfectóribus opem, et misericórdiam Júdicum implorávit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

Plúribus in locis Clericórum Regulárium Ordinem propagávit, eorúmque domicília Medioláni, et Placéntiæ instítuit. Illíus óperam sanctus Cárolus Borromæus, et Paulus de Arétio Cléricus Reguláris Cardináles, quibus erat acceptíssimus, in Pastorális múneris curis adhibuérunt. Deíparam Vírginem singulári amóre, et cultu prosequebátur. Angelórum collóquio pérfrui méruit, quos, cum divínas laudes persólveret, e regióne concinéntes se audísse testátus est. Dénique post heróica virtútum exémpla, prophetíæ quoque dono illústris, quo et secréta córdium, et abséntia, et futúra prospéxit, annis gravis, et labóribus fractus, ad Aram celebratúrus in verbis illis tértio repetítis, Introíbo ad Altáre Dei, repentíno Apopléxiæ morbo corréptus est: mox Sacraméntis rite munítus, placidíssime inter suos ánimam efflávit. Ejus corpus Neápoli in Ecclésia sancti Pauli ad hæc usque témpora eo frequentíssimo pópuli concúrsu cólitur, quo fuit elátum. Illum dénique insígnibus in vita, et post mortem miráculis clarum Clemens undécimus Póntifex Máximus solémni ritu Sanctórum Catálogo adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. * Quia te. Glória Patri. Quia te.

In tertio Nocturno dicitur Homilia S. Gregorii Papæ in Evangelium. Sint lumbi vestri præcíncti. de Com. Conf. non Pontificis. lxxii.

Pro Ss. martyribus Tryphone, Respicio, et Nympha.

Lectio ix.

Tryphon, Décio Imperatóre, cum Jesu Christi fidem prædicans, omnes ad ejus cultum perdúcere conarétur, a Décii satellítibus comprehénsus, primum æquúleo torquétur, et úngulis férreis excarnificátur: deinde

sublímibus pédibus candéntibus clavis confixus, fústibus cæditur, et admótis fácibus ardéntibus adúritur. Quæ cum ómnia fórtiter feréntem vidísset Respícius tribúnus, ad Christi Dñi fidem convérsus, statim se Christiánum esse, palam proféssus est. Qui várie cruciátus, una cum Tryphóne rápitur ad Jovis simulácrum: quæ státua, Tryphóne oránte, cóncidit. Quare plumbátis crudelíssime contúsi, nobilíssimum martyrium consecúti sunt, quarto Idus Novémbris. Eódem die virgo quædam, cui nomen Nympha, cum Jesum Christum verum esse Deum clara voce testarétur, martyrii palmam ad virginitátis corónam adjúnxit.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudibus fit commem. Ss. martyr. Tryphonis etc. Antiphona. Vestri capílli. ℣. Exultábunt Sancti. xliii. Oratio ut supra. 449.

Vesperæ de seq. commemorat. S. Andreæ, et S. Mennæ.

DIE XI. NOVEMBRIS.

In festo S. Martini Episcopi et Confessoris. Duplex.

Ad Vesperas, Antiphona. Dixérunt discípuli. cum reliquis de Laudibus. 461.

Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dñica. 118. et loco ult. Psal. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Eccli. 44.

Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus: et in témpore iracúndiæ factus est reconciliátio.

Hymnus.

Iste Conféssor Dómini, coléntes
Quem pie laudant pópuli per orbem,
Hac die lætus méruit beátas
Scándere sedes.
Qui pius, prudens, húmilis, pudícus,
Sóbriã duxit sine labe vitam:
Donec humános animávit auræ
Spíritus artus.
Cujus ob præstans méritum, frequénter
Ægra quæ passim jacuére membra,
Víribus morbi dómitis, salúti
Restituúntur.
Noster hinc illi Chorus obsequéntem
Cóncinit laudem, celebrésque palmas,
Ut piis ejus précibus juvémur
Omne per ævum.
Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super cæli sólio corúscans
Tótius mundi sériem gubérnat
Trinus, et unus. Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnificat, Aña. O beátum virum, cujus ánima paradísum póssidet! unde exúltant Angeli, lætántur Archángeli, chorus Sanctórum proclámat, turba Vírginum

invítat : Mane nobíscum in ætérnum. Oratio.

DEus, qui cónspicis, quia ex nulla nostra virtúte subsístimus: concéde propítius; ut intercessióne beáti Martíni Confessóris tui, atque Pontíficis contra ómnia advérsa muniámur. Per Dñm.

Pro S. Andrea Avellino, Antiphona. Hic vir despíciens mundum et terréna, triúmphans, divítias cælo cóndidit ore, manu.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.

℟. Et osténdit illi regnum Dei. Oratio.

DEus, qui in corde beáti Andréæ Confessóris tui per árduum quotídie in virtútibus proficiéndi votum admirábiles ad te ascensiónes disposuísti: concéde nobis ipsíus méritis, et intercessióne, ita ejúsdem grátiæ partícipes fieri, ut perfectióra semper exsequéntes, ad glóriæ tuæ fastígium felíciter perducámur. Per Dóminum.

Commemoratio S. Mennæ mart. Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.

℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti Mennæ mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum; Invitator. Laudémus Deum nostrum, * In conféssióne beáti Martíni. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymnus. Iste Conféssor. ut supra. 452.

In primo Nocturno. Antiphona. Martínus adhuc catechúmenus hac me veste contéxit.

Psalmus 1.

BEátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia, quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Antiphona. Martínus adhuc catechúmenus hac me veste contéxit.

Aña. Sanctæ Trinitátis fi-

dem Martínus conféssus est, et baptísmi grátiam percépit.

Psalmus 2.

Quare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cælis irridébis eos: * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi Gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.

Et nunc reges intellígite: * erudímini, qui judicátis terram.

Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.

Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dñs, * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus: * beáti omnes, qui confídunt in eo.

Antiphona. Sanctæ Trinitátis fidem Martínus conféssus est, et baptísmi grátiam percépit.

Antiph. Ego signo Crucis, non clypeo protéctus, aut gálea, hóstium cúneos penetrábo secúrus.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dñe, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum: * et exsurréxi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exsúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Antiphona. Ego signo Crucis, non clypeo protéctus, aut gálea, hóstium cúneos penetrábo secúrus.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.

℟. Stolam glóriæ índuit eum.

De Epístola prima B. Pauli Apóstoli ad Timótheum.

Lectio i. Cap. 3.

FIdélis sermo: Si quis Episcopátum desíderat, bonum opus desíderat. Opórtet ergo Epíscopum irrepreliensíbilem esse, uníus uxóris virum, sóbrium, prudéntem, ornátum, pudícum, hospitálem, doctórem, non vinoléntum, non percussórem, sed modéstum, non litigiósum, non cúpidum, sed suæ dómui bene præpósitum, filios habéntem súbditos cum omni castitáte. Si quis autem dómui suæ præésse nescit, quómodo Ecclésiæ Dei diligéntiam habébit? Non neóphytum, ne in supérbiam elátus, in judícium íncidat diáboli. Opórtet autem illum et testimónium habére bonum ab iis, qui foris sunt, ut non in oppróbrium íncidat, et in láqueum diáboli.

℟. Hic est Martínus eléctus Dei Póntifex, cui Dñs post Apóstolos tantam grátiam conférre dignátus est; * Ut in virtúte Trinitátis Deíficæ, mererétur fieri trium mortuórum suscitátor magníficus.

℣. Sanctæ Trinitátis fidem Martínus conféssus est. Ut.

De Epístola ad Titum.

Lectio ii. Cap. 1.

OPórtet enim Epíscopum sine crímine esse, sicut Dei dispensatórem: non supérbum, non iracúndum, non vinoléntum, non percussórem, non turpis lucri cúpidum: sed hospitálem, benígnum, sóbrium, justum, sanctum, continéntem, amplecténtem eum, qui secúndum doctrínam est, fidélem sermónem: ut potens sit exhortári in doctrína sana, et eos qui contradícunt, argúere. Sunt enim multi étiam inobediéntes, vaníloqui, et seductóres, máxime qui de circumcisióne sunt, quos opórtet redárgui: qui univérsas domos subvértunt, docéntes, quæ non opórtet, turpis lucri grátia.

℟. Dñe, si adhuc pópulo tuo sum necessárius, non recúso subíre propter eos labórem: * Fiat volúntas tua.

℣. Oculis ac mánibus in cælum semper inténtus, invíctum ab oratióne spíritum non relaxábat. Fiat.

Lectio iii. Cap. 2.

TU autem lóquere, quæ decent sanam doctrínam: Senes ut sóbrii sint, pudíci, prudéntes, sani in fide, in dilectióne, in patiéntia: Anus simíliter in hábitu sancto, non criminatríces, non multo vino serviéntes, bene docéntes, ut prudéntiam dóceant adolescéntulas, ut viros suos ament, filios suos díligant: prudéntes, castas, sóbrias, domus curam habéntes, benígnas, súbditas viris suis, ut non blasphemétur verbum Dei. Júvenes simíliter hortáre ut sóbrii sint. In ómnibus teípsum præbe exémplum bonórum óperum,

in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum sanum, irreprehensíbile; ut is, qui ex advérso est, vereátur, nihil habens malum dícere de nobis.

℟. O beátum virum Martínum Antístitem! * Qui nec mori tímuit, nec vívere recusávit.

℣. Dómine, si adhuc pópulo tuo sum necessárius, non recúso labórem: fiat volúntas tua. Qui.

Glória Patri. Qui.

In secundo Nocturno. Aña. Confido in Dómino, quod filia mea précibus tuis reddénda sit sanitáti.

Psalmus 4.

Cum invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum úsquequò gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte, quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dñs exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dño. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui, Dñe: * dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam.

Quóniam tu, Dómine, singuláriter in spe * constituísti me.

Aña. Confido in Dómino, quod filia mea précibus tuis reddénda sit sanitáti.

Antiphona. Tetrádius, cógnita Dei virtúte, ad baptísmi grátiam pervénit.

Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe, Dómine: * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ: * Rex meus, et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi, et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum, et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.
Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos, Deus.
Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te, Dómine.
Et læténtur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exultábunt, et habitábis in eis.
Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum: * quóniam tu benedíces justo.
Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.
Antiphona. Tetrádius cógnita Dei virtúte, ad baptísmi grátiam pervénit.
Antiphona. O ineffábilem virum, per quem nobis tanta mirácula coruscant!

Psalmus 8.

Dómine, Dóminus noster: * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.
Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.
Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;
Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Antiphona. O ineffábilem virum, per quem nobis tanta mirácula coruscant!
℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.
℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Lectio iv.

Martínus, Sabáriæ in Pannónia natus, cum décimum attigísset annum, invítis paréntibus ad Ecclésiam confúgiens, in catechumenórum númerum adscríbi vóluit. Quíndecim annos natus in milítiam proféctus, primum in Constántii, deínde Juliáni exércitu militávit. Qui cum nihil habéret præter arma, et vestiméntum, quo tegebátur, Ambiáni, páuperi ac nudo ab eo peténti, ut Christi nómine sibi eleemósynam tribúeret, partem chlámydis dedit. Cui sequéuti nocte Christus dimi-

diáta illa veste indútus appáruit, hanc mittens vocem: Martínus catechúmenus hac me veste contéxit.

℟. Oculis ac mánibus in cælum semper inténtus, * Invíctum ab oratióne spíritum non relaxábat. ℣. Dum Sacraménta offérret beátus Martínus, globus ígneus appáruit super caput ejus. Invíctum.

Lectio v.

Decem et octo annos cum habéret, baptizátus est. Quare relícta militári vita, ad Hilárium Pictaviénsem Epíscopum se contulit, a quo in Acolythórum númerum redáctus est. Post factus Epíscopus Turonénsis, monastérum ædificávit, ubi cum octogínta mónachis sanctíssime aliquámdiu vixit. Qui cum póstea ad Candacénsem vicum suæ Diœcésis in gravem febrim incidísset, assídua Deum oratióne precabátur, ut se ex illo mortáli cárcere liberáret. Quem audiéntes discípuli, sic rogábant: Cur nos, Pater déseris? cui nos míseros derelínquis? Quorum voce commótus Martínus, ita Deum orábat: Dómine, si adhuc pópulo tuo sum necessárius, non recúso labórem.

℟. Beátus Martínus óbitum suum longe ante præscívit, dixítque frátribus: * Dissolutiónem sui córporis imminére, quia judicábat se jam resólvi. ℣. Víribus córporis cœpit repénte destítui, convocatísque discípulis dixit. Dissolutiónem.

Lectio vi.

Sed cum eum in illa veheménti febre supínum orántem vidérent discípuli, supplíciter ab eo petiérunt, ut convérso córpore, tantísper, dum remítteret morbi vis, pronus conquiésceret. Quibus Martínus: Sínite me, inquit, cælum pótius, quam terram aspícere, ut suo jam itínere itúrus ad Dóminum spíritus dirigátur. Instánte jam morte, viso humáni géneris hoste: Quid, inquit, adstas cruénta béstia? nihil in me, funéste, repéries. Ea in voce, unum et octogínta annos natus, ánimam Deo réddidit: quam Angelórum chorus excépit, eósque divínas canéntes laudes multi, in primísque sanctus Severínus Coloniénsis Epíscopus, audiérunt.

℟. Dixérunt discípuli ad beátum Martínum: Cur nos, pater, déseris? aut cui nos desolátos relínquis? * Invádent enim gregem tuum lupi rapáces.

℣. Scimus quidem desideráre te Christum, sed salva sunt tibi tua præmia, nostri pótius miserére, quos déseris. Invádent.

Glória Patri. Invádent.

In tertio Nocturno, Aña. Dóminus Jesus Christus non purpurátum, aut diadémate reniténtem se ventúrum esse prædíxit.

Psalmus 10.

IN Dómino confido : quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer ?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt : * justus autem quid fecit ?

Dñs in templo sancto suo, * Dóminus in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat justum, et ímpium : * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit : * æquitátem vidit vultus ejus.

Antiphona. Dóminus Jesus Christus non purpurátum, aut diadémate reniténtem se ventúrum esse prædíxit.

Aña. Sacérdos Dei Martíne, apérti sunt tibi cæli, et regnum Patris mei.

Psalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo ?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam : Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua :

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus : * timéntes autem Dóminum gloríficat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Antiph. Sacérdos Dei Martíne, apérti sunt tibi cæli, et regnum Patris mei.

Aña. Sacérdos Dei Martíne, pastor egrégie, ora pro nobis Deum.

Psalmus 20.

DOmine, in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus coróuam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo : * glóriam et maguum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi : * lætificábis eum in

gáudio cum vultu tuo.
Quóniam rex sperat in Dómino:* et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.
Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.
Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vulus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.
Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.
Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.
Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.
Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus, et psallémus virtútes tuas.
Aña. Sacérdos Dei Martíne, pastor egrégie, ora pro nobis Deum. ℣. Tu es sacérdos in ætérnum. ℟. Secúndum órdinem Melchísedech.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nemo lucérnam accéndit, et in abscóndito ponit, neque sub módio; sed supra candelábrum, ut qui ingrediúntur, lumen vídeant. Et réliqua.

Homilía S. Ambrósii Epísc.
Lib. 7. Comment. in Lucæ cap. 11. post initium.

QUia in superióribus Ecclésiam synagógæ prætulit, hortátur nos, ut fidem pótius nostram ad Ecclésiam transferámus. Lucérna enim fides est, juxta quod scriptum est: Lucérna pédibus meis verbum tuum, Dómine. Verbum enim Dei fides nostra est: Verbum Dei lux est. Lucérna est fides. Erat lux vera, quæ illúminat omnem hóminem veniéntem in hunc mundum. Lucérna autem lucére non potest, nisi aliúnde lumen accéperit.
℟. O beátum virum! in cujus tránsitu Sanctórum canit númerus, Angelórum exúltat chorus: * Omniúmque cæléstium virtútum occúrrit psalléntium exércitus.
℣. Ecclésia virtúte roborátur, sacerdótes Dei revelatióne glorificántur, quem Míchael assúmpsit cum Angelis. Omniúmque.

Lectio viii.

HÆc est lucérna, quæ accénditur, virtus scílicet nostræ mentis, et sensus, ut drachma illa possit, quæ períerat, reperíri. Nemo ergo fidem sub lege constítuat. Lex enim intra mensúram est, ultra mensúram grátia: lex obúmbrat, grátia clarífícat. Et ídeo nemo fidem suam intra mensúram legis inclúdat, sed ad Ecclésiam cónferat, in qua septifórmis Spíritus relúcet grátia, quam princeps ille sacerdótum fulgóre supérnæ divinitátis illúminat, ne eam legis umbra restínguat. ¶ Dénique lucérna illa, quam matutínis vesperti-

nísque tempóribus, ritu véteri, Judæórum princeps sacerdótum solébat accéndere, velut sub módio sita legis evánuit; et cívitas illa Jerúsalem, quæ in terris est, quæ occídit Prophétas, quasi in conválle fletus pósita, delitéscit; illa autem Jerúsalem, quæ in cælo est, in qua mílitat fides nostra, in illo altíssimo ómnium locáta monte, hoc est Christo, non potest ténebris, et ruínis hujus mundi abscóndi; sed fulgens candóre solis ætérni, luce nos grátiæ spirituális illúminat.

℟. Martínus Abráhæ sinu lætus excípitur: Martínus hic pauper, et módicus: * Cælum dives ingréditur, hymnis cæléstibus honorátur.

℣. Martínus Epíscopus migrávit a sæculo: vivit in Christo gemma sacerdótum. Cælum. Glória Patri. Cælum.

Pro S. Menna mart. Lect. ix.

MEnnas Ægyptius, Christiánus miles, in persecutióne Diocletiáni, et Maximiáni Imperatórum, cum pœniténtiæ causa in solitúdinem secessísset, natáli die Imperatórum, quo pópulus célebri spectáculo tenebátur, in theátrum prosíliens, líbera voce Gentílium superstitiónem insectabátur. Quamóbrem comprehénsus, et Pyrrho Præside, in metrópoli Cottiénsium Phrygiæ vinctus loris crudéliter cæditur: deínde equúleo tortus, lampádibus ardéntibus ad corpus admótis, plagísque cilício confricátis, tum per tríbulos, et virgas férreas, mánibus ac pédibus colligátis, tractus, plumbátis étiam contúsus, demum gládio interfícitur, in ignémque conjícitur. Corpus inde a Christiánis eréptum, sepúltum est, ac póstea Constantinópolim translátum.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

DIxérunt discípuli ad beátum Martínum: Cur nos, pater, déseris? aut cui nos desolátos relínquis? invádent enim gregem tuum lupi rapáces.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.

Aña. Dómine, si adhuc pópulo tuo sum necessárius, non recúso labórem, fiat volúntas tua.

Aña. O virum ineffábilem, nec labóre victum, nec morte vincéndum! qui nec mori tímuit, nec vívere recusávit.

Aña. Oculis ac mánibus in cælum semper inténtus, invíctum ab oratióne spíritum non relaxábat, allelúja.

Aña. Martínus Abrahæ sinu lætus excípitur, Martínus hic pauper, et módicus, cælum dives ingréditur, hymnis cæléstibus honorátur.

Capitulum. Eccli. 44.

ECce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus: et in témpore iracúndiæ factus est reconciliátio.

Hymnus.

JEsu Redémptor ómnium,
Perpes coróna Præsulum,
In hac die cleméntius
Indúlgeas precántibus.
Tui sacri qua nóminis
Conféssor almus cláruit:
Hujus celébrat ánnua
Devóta plebs solémnia:
Qui rite mundi gáudia
Hujus cadúca réspuens,
Æternitátis præmio
Potítur inter Angelos.
Hujus benígnus ánnue
Nobis sequi vestígia:
Hujus precátu sérvulis
Dimítte noxam críminis.
Sit Christe, rex piíssime,
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.
℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Bened. Aña. O beátum virum, cujus ánima paradísum póssidet! unde exúltant Angeli, lætántur Archángeli, chorus Sanctórum proclámat, turba Vírginum invítat: Mane nobíscum in ætérnum.

Orátio.

DEus, qui cónspicis, quia ex nulla nostra virtúte subsístimus, concéde propítius, ut intercessióne beáti Martíni Confessóris tui, atque Pontíficis, contra ómnia advérsa muniámur. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. S. Mennæ mart. Aña. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.
℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. Præsta, quæsumus. ut supra. 453.

Ad Tertiam, Antiphona. Dómine, si adhuc.

Capitulum. Ecce sacérdos.

℟. breve. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et ornávit. Glória Patri. Amávit.
℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.
℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Ad Sextam, Antiphona. O virum ineffábilem.

Capitulum. Eccli. 44.

NOn est invéntus símilis illi, qui conserváret legem Excélsi: ídeo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam.

℟. br. Elégit eum Dóminus, * Sacerdótem sibi. Elégit. ℣. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis. Sacerdótem. Glória Patri. Elégit.
℣. Tu es Sacérdos in ætérnum.
℟. Secúndum órdinem Melchísedech.

Ad Nonam, Antiphona. Martínus Abrahæ sinu.

Capitulum. Eccli. 45.

FUngi sacerdótio, et habére laudem in nómine ipsíus, et offérre illi incénsum dignum in odórem suavitátis.

℟. breve. Tu es sacérdos * In ætérnum. Tu es.

℣. Secúndum órdinem Melchísedech. In ætérnum. Glória Patri. Tu es.
℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Vesperas, Antiphona. Dixérunt discípuli. cum reliq. de Laudib. 461. Psalm. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ultimi. Psalmus. Meménto, Dómine. 128.

Capitul. Ecce sacérdos. 452.
Hymn. Iste Conféssor. 452.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.
℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Magnificat, Antiphona. O beátum Pontíficem, qui totis viscéribus diligébat Christum Regem, et non formidábat impérii principátum! o sanctíssima ánima, quam etsi gládius persecutóris non ábstulit, palmam tamen martyrii non amísit!

Oratio. Deus, qui cónspicis. ut supra. 462.

Deinde fit commem. seq.

DIE XII. NOVEMBRIS.

In festo S. Martini Papæ, et mart. Semiduplex.

Antiphona. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.
℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

DEus, qui nos beáti Martíni mártyris tui, atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

MArtínus, Tudérti in Umbria natus, inítio Pontificátus et lítteris, et legatiónibus missis óperam dedit, ut Paulum Constantinopolitánum Patriárcham a nefária hæresi ad Cathólicæ fídei veritátem revocáret. Qui Constánte Imperatóre hærético fretus, eo améntiæ progréssus fúerat, ut Sedis Apostólicæ Legátos várie in ínsulas relegárit. Quo ejus scélere commótus Póntifex, coácto Romæ Concílio centum quinque Episcopórum, eum condemnávit.

℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum:* Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio v.

QUæ causa fuit Constánti mitténdi in Itáliam Olympium Exárchum, ut Martínum Pontíficem interficiéndum, aut ad se perducéndum curáret. Igitur Olympius Romam véniens lictóri mandat, ut Pontíficem, dum in Basílica sanctæ Ma-

ríæ ad Præsépe Missárum solémnia celebráret, occíderet. Quod ubi lictor aggréditur, cæcus repénte factus est.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dñe: * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte. Lectio vi.

Constánti autem Imperatóri ex eo témpore multæ calamitátes incidérunt: quibus níhilo mélior factus, Theodórum Callíopam ad Urbem mittens ímperat, ut Pontífici manus injíciat. A quo per fraudem captus Martínus, et Constantinópolim perdúctus, deínde in Chersonésum relegátus, ibi ob Cathólicam fidem ærúmnis conféctus, prídie Idus Novémbris cessit e vita clarus miráculis: cujus corpus Romam póstea translátum, in Ecclésia cónditum est, quæ sanctórum Silvéstri, et Martíni nómine dedicáta erat. Præfuit Ecclésiæ annos sex, mensem unum, dies vigínti sex. Hábuit Ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit Presbyteros úndecim, Diáconos quinque, Epíscopos per divérsa loca trigínta tres.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus.

℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam. Glória Patri. Et corónam.

In tertio Nocturno, Homilia in Evang. Si quis venit ad me. ut in Communi unius Martyr. xxvii.

℟. viii. Dómine, prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * Posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. ℣. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum sæculi. Posuísti.

Glória Patri. Posuísti.

In ii. Vesp. a Capit. fit de S. Didaco Confessore, cum commem. S. Martini.

DIE XIII. NOVEMBRIS.

In festo S. Didaci Confessoris. Semiduplex.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis, præter sequentia. Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui dispositióne mirábili infírma mundi éligis, ut fórtia quæque confúndas: concéde propítius humilitáti nostræ, ut piis beáti Dídaci Confessóris tui précibus, ad perénnem in cælis glóriam sublimári mereámur. Per Dóminum.

Pro commem. S. Martini Papæ et mart. Aña. Qui vult veníre. ℣. Justus ut palma. xxx. Oratio. Deus, qui nos beáti Martíni. 463.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Didacus Hispánus ex óppido sancti Nicolái de

Portu Diœcésis Hispalénsis, ab ineúnte ætáte, pii sub sacerdótis disciplína, sanctióris vitæ solitária in Ecclésia tyrocínium exércuit. Deínde ut firmius Deo se conjúngeret, in Convéntu de Arrizáfa Fratrum Minórum (quos Observántes vocant) sancti Francísci Régulam in statu laicáli proféssus est. Magna ibi alacritáte, húmilis obediéntiæ, et reguláris observántiæ jugum súbiens, contemplatióni in primis déditus, mira Dei luce perfundebátur, ádeo ut de rebus cæléstibus litterárum expers, mirándum in modum, et plane divínitus loquerétur.

℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Canáriis in Insulis, ubi Frátribus sui Ordinis præfuit, multa perpéssus, martyrii æstuans desidério, plures infidéles verbo, et exémplo ad Christi fidem convértit. Romam véniens anno Jubilæi Nicoláo quinto Pontífice, ægrotórum curæ in Convéntu Aræ cæli destinátus, eo charitátis afféctu munus hoc exércuit, ut Urbe annónæ inópia laboránte, ægrótis tamen, quorum aliquándo úlcera étiam lambéndo abstergébat, nihil pénitus necessárii defécerit. Exímia quoque fides, et grátia curatiónum in eo elúxit, cum lámpadis, quæ collucébat ante imáginem beatíssimæ Dei Genitrícis, quam summa devotióne colébat, óleo ægros inúngens, signo Crucis imprésso, multórum morbos mirabíliter sanáverit.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas. Lectio vi.

Demum Compluti finem sibi vitæ adésse intélligens, lácera et obsoléta indútus túnica, conjéctis in Crucem óculis, singulári devotióne illis verbis ex sacro hymno pronuntiátis: Dulce lignum, dulces clavos, dúlcia ferens póndera, quæ fuísti digna portáre Regem cælórum, et Dñm, ánimam Deo réddidit, prídie Idus Novémbris, anno Dñi supra millésimum quadringentésimo sexagésimo tértio. Ejus corpus cum menses non paucos (ut pio confluéntium desidério fieret satis) insepúltum mansísset, quasi jam incorruptiónem indúerit, odórem suavíssimum efflávit. Illum multis et illústribus miráculis clarum, Sixtus quintus Póntifex Máximus Sanctórum número adscrípsit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et

dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno, Homilia venerab. Bedæ Presbyt. in Evang. Nolíte timére pusíllus. ut in Communi Confess. non Pontificis. lxxviii.

DIE XV. NOVEMBRIS.

In festo S. Gertrudis virginis et Abbatissæ Ordinis S. Benedicti, Duplex.

Omnia de Comm. Virginum, præter Orationem, et Lectiones secundi Noct. Oratio.

DEus, qui in corde beátæ Gertrúdis vírginis jucúndam tibi mansiónem præparásti: ipsíus méritis, et intercessióne cordis nostri máculas cleménter abstérge, et ejúsdem tríbue gaudére consórtio. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ. In ii. Nocturno. Lectio iv.

GErtrúdis Islébii in Saxónia nóbili génere nata, quinquénnis in Monastério Rodardénsi, Ordinis sancti Benedícti, virginitátem suam, ac seípsam Jesu Christo óbtulit. Quo ex témpore a mundánis rebus prorsus aliéna, virtutíque sédulo inténta, cæléstis vitæ genus instítuit. Ad humaniórum litterárum notítiam, rerum divinárum cognitiónem adjúnxit. Quarum meditatióne veheméntius ad virtútem incénsa, brevi Christiánam perfectiónem adépta est. De Christo, ejúsque vitæ mystériis sæpenúmero pio cum ánimi sensu loquebátur: unámque Dei glóriam cógitans, ad illam vota sua ómnia, et actiónes referébat. Quamvis autem multis exímiis natúræ, et grátiæ donis a Deo aucta esset, ita tamen sibi ipsa vilescébat, ut inter præcípua divínæ bonitátis mirácula hoc item memoráret, quod se indigníssimam misericórditer sustinéret.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et. Lectio v.

TRigésimum ætátis annum agens, primum Rodardénsis Monastérii, ubi religiósam vitam est profésa, deínde Elpediáni Præses elécta, quadragínta annórum spátio, ea charitáte, prudéntia, et reguláris disciplínæ stúdio munus obívit, ut Cœnóbium religiósæ perfectiónis domicílium viderétur. Utrobíque vero, licet esset ómnium Mater et Magístra, ómnium tamen mínima habéri volébat, ac demissióne pari minístram se exhibébat. Quo libérius Deo vacáret, vigíliis, abstinéntia, alíisque cruciátibus corpus afflíxit; sempérque sui símilis, mo-

rum innocéntiam, mansuetúdinem, ac patiéntiam prætulit singulárem. Proximórum salúti omni ope stúduit, piæque curæ copiósum fructum rétulit. Divíni amóris vi frequéntes patiebátur écstases, altissimæque contemplatiónis, et divínæ uniónis donum obtínuit.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ.

℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lectio vi.

Ut méritum acceptíssimæ sibi Sponsæ Christus osténderet, in corde Gertrúdis jucúndam sibi esse mansiónem testátus est. Deíparam Vírginem véluti Matrem, et Curatrícem a Jesu accéptam pietáte præcípua prosequebátur; ab eáque multa accépit beneficia. Erga diviníssimum Eucharístiæ Sacraméntum, et passiónem Dómini tanto amóre cum grati ánimi sensu afficiebátur, ut intérdum ubéribus lácrymis perfunderétur. Justórum ánimas piaculáribus flammis addíctas quotidiánis subsídiis, et précibus juvábat. Multa ad confovéndam pietátem scripsit. Divinárum étiam revelatiónum, et prophetíæ dono cláruit. Dénique flagrantíssimo Dei amóre pótius, quam morbo languéscens, anno Dómini millésimo ducentésimo nonagésimo secúndo vita decéssit. Miráculis vivens, et post mortem a Deo illustráta est.

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In iii. Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus. ut in Communi Vírginum. xci.

DIE XVII. NOVEMBRIS.

In festo S. Gregorii Thaumaturgi Epíscopi, et Confessor. Semid.

Omnia de Communi Conf. Pont. præter ea quæ hic habentur propria. Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti Gregórii Confessóris tui, atque Pontíficis veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat, et salútem. Per Dóminum.

In i. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurr.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Gregórius, Neocæsaréæ Ponti Epíscopus, sanctitáte, doctrináque illústris, signis vero ac miráculis multo illústrior, quorum multitúdine, atque præstántia Thaumatúrgus appellátus est, et sancti Basílii testimónio cum Móyse, Prophétis, et Apóstolis comparátus, mon-

tem, qui Ecclésiæ ædificatiónem impediébat, oratióne álio tránstulit. Item palúdem, inter fratres causam discordiárum, exsiccávit. Lycum flúvium pernicióse agros inundántem, defixo ad ripam, quo sustentabátur, báculo, qui statim viréntem crevit in árborem, coércuit, ut póstea ultra eum términum non efflúxerit.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus enim.

Lectio v.

SÆpíssime dæmones ex idolórum simulácris, atque ex hóminum corpóribus ejécit: múltaque ália mirabíliter effécit: quibus innumerábiles hómines traxit ad Jesu Christi fidem, cum étiam prophético spíritu futúra prædíceret. Qui migratúrus e vita, cum quæsísset, quot in civitáte Neocæsariénsi réliqui essent infidéles, responsúmque esset, tantum esse septémdecim, Deo grátias agens: Tótidem, inquit, erant fidéles cum cepi Episcopátum. Plura scripsit, quibus étiam, non solum miráculis, Dei Ecclésiam illustrávit.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Sermo S. Máximi Epíscopi.
Ex Homil. 59. quæ est 2. de S. Eusebio. Lectio vi.

BEáti Patris Gregórii mérita jam in tuto pósita secúri magnificémus: qui gubernáculum fidei viríliter ténens, áncoram spei tranquílla jam in statióne compósuit, et plenam cæléstibus divítiis, et ætérnis mércibus navem optáto in líttore collocávit: qui contra omnes adversários scutum timóris Dei támdiu infatigabíliter ténuit, donec ad victóriam perveníret. Quid enim fuit totus vitæ illíus cursus, nisi uníus cum vígili hoste conflíctus?

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. Cap. 11.

IN illo témpore: Respóndens Jesus discípulis suis, ait illis: Habéte fidem Dei. Amen dico vobis, quia quicúmque díxerit huic monti: Tóllere, et míttere in mare, et non hæsitáverit in corde suo, sed credíderit, quia quodcúmque díxerit, fiat, fiet ei. Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 3. Comm. in Marc. c. 11.

SOlent Gentíles, qui contra Ecclésiam maledícta scripsére, improperáre nostris, quod non habúerint plenam fidem Dei, quia numquam montes transférre potúerint. Quibus respondéndum est, non ómnia scripta esse, quæ in Ecclésia sunt gesta, sicut étiam de factis ipsíus Christi, et Dñi nostri Scriptúra testátur. Unde et hoc quoque fieri potuísset, ut mons ablátus de terra mitterétur in mare, si necéssitas id fieri poposcísset. Quómodo légimus factum précibus beáti Patris Gregórii Neocæsaréæ Ponti Antístitis, viri méritis, et virtútibus exímii, ut mons in terra tantum loco céderet, quantum íncolæ civitátis opus habébant.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dñs lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio viii.

CUm enim volens ædificáre Ecclésiam in loco apto, vidéret eum angustiórem esse, quam res exigébat, eo quod ex una parte rupe maris, ex ália monte próximo coarctarétur; venit nocte ad locum, et génibus flexis admónuit Dóminum promissiónis suæ, ut montem lóngius juxta fidem poscéntis ágeret. Et mane facto revérsus invénit montem tantum spátii reliquísse structóribus Ecclésiæ, quantum opus habúerant. Póterat ergo hic, póterat álius quis ejúsdem mériti vir, si opportúnitas exegísset, impetráre a Dómino mérito fidei, ut étiam mons tollerétur, et mitterétur in mare.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris; * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

VErum quia montis nómine nonnúmquam diábolus significátur, vidélicet propter supérbiam, qua se contra Deum érigit, et esse vult símilis Altíssimo, mons ad præcéptum eórum, qui fortes fide sunt, tóllitur de terra, et in mare projícitur, cum prædicántibus verbum doctóribus sanctis, immúndus spíritus ab eórum corde repéllitur, qui ad vitam sunt prærordináti, et in turbuléntis amarísque infidélium méntibus vesániam suæ tyránnidis exercére permíttitur.

Te Deum laudámus. 15.

Vesperæ de sequenti Festo Dedicationis, cum comme-

mor. S. Gregorii, Antiph. Amávit eum Dóminus. lvii.
℣. Justum dedúxit. lvii.
Oratio. Da, quæsumus, omnípotens Deus. 467.

DIE XVIII. NOVEMBR.

In Dedicatione Basilicarum Ss. Apostolorum Petri et Pauli. Duplex.

Omnia de Comm. Dedicationis Ecclesiæ, præter Lect.

In primo Nocturno.

De libro Apocalypsis beáti Joánnis Apóstoli.

Lectio i. Cap. 21.

ET erat structúra muri ejus ex lápide jáspide: ipsa vero cívitas aurum mundum, símile vitro mundo. Et fundaménta muri civitátis omni lápide pretióso ornáta. Fundaméntum primum, jaspis: secúndum, sapphírus: tértium, chalcedónius: quartum, smarágdus: quintum, sárdonyx: sextum, sárdius: séptimum, chrysólithus: octávum, berýllus: nonum, topázius: décimum, chrysóprasus: undécimum, hyacínthus: duodécimum, améthystus.

℟. In dedicatióne templi decantábat pópulus laudem: * Et in ore eórum dulcis resonábat sonus.
℣. Fundáta est domus Dómini supra vérticem móntium, et vénient ad eam omnes Gentes. Et in ore.

Lectio ii.

ET duódecim portæ, duódecim margarítæ sunt per síngulas, et síngulæ portæ erant ex síngulis margarítis: et platéa civitátis aurum mundum, tamquam vitrum perlúcidum. Et templum non vidi in ea. Dóminus enim Deus omnípotens templum illíus est, et Agnus. Et cívitas non eget sole, neque luna, ut lúceant in ea. Nam cláritas Dei illuminávit eam, et lucérna ejus est Agnus.

℟. Fundáta est domus Dómini super vérticem móntium, et exaltáta est super omnes colles: * Et vénient ad eam omnes Gentes, et dicent: Glória tibi, Dñe.
℣. Veniéntes autem vénient cum exultatióne, portántes manípulos suos. Et vénient.

Lectio iii.

ET ambulábunt Gentes in lúmine ejus, et reges terræ ásserent glóriam suam et honórem in illam. Et portæ ejus non claudéntur per diem: nox enim non erit illic. Et ásserent glóriam et honórem Géntium in illam. Non intrábit in eam áliquod coinquinátum, aut abominatiónem fáciens, et mendácium, nisi qui scripti sunt in libro vitæ Agni.

℟. Bénedic, Dñe, domum istam, quam ædificávi nómini tuo, veniéntium in loco isto: * Exáudi preces in excélso sólio glóriæ tuæ.
℣. Dómine, si convérsus fúerit pópulus tuus, et oráverit ad sanctuárium tuum. Exáudi.

Glória Patri. Exáudi.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

EX locis sacris, quæ olim apud Christiános veneratiónem habuérunt, illa celebérrima, et frequentíssima fuérunt, in quibus cóndita Sanctórum córpora, vel áliquod Mártyrum vestígium aut monuméntum esset. In quorum número sanctórum locórum, in primis semper fuit insígnis ea Vaticáni pars, quam sancti Petri Conféssiónem appellábant. Nam eo Christiáni ex ómnibus orbis terræ pártibus tamquam ad fídei petram, et Ecclésiæ fundaméntum conveniéntes, locum Príncipis Apostolórum sepúlchro consecrátum, summa religióne ac pietáte venerabántur.

℟. Orántibus in loco isto, * Dimítte peccáta pópuli tui, Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent: et da glóriam in loco isto. ℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte. Lectio v.

ILluc Constantínus Magnus Imperátor octávo die post suscéptum baptísmum venit, depositóque diadémate, et humi jacens, vim lacrymárum profúdit: mox sumpto ligóne, ac bidénte terram éruit: índeque duódecim terræ cóphinis, honóris causa duódecim Apostolórum, ablátis, ac loco Basílicæ Príncipis Apostolórum designáto, Ecclésiam ædificávit. Quam sanctus Silvéster Papa décimo quarto Kaléndas Decémbris, eo modo, quo Lateranénsem Ecclésiam quinto Idus Novémbris consecráverat, dedicávit: et in ea altáre lapídeum chrísmate delibútum eréxit: atque ex eo témpore sancívit, ne deínceps altária nisi ex lápide fierent. Eámdem Basílicam vetustáte jamprídem collabéntem, ac proptérea multórum Pontíficum pietáte látius, ac magnificéntius a fundaméntis eréctam, Urbánus octávus eádem die recurrénte anni millésimi sexcentésimi vigésimi sexti solémni ritu consecrávit.

℟. O quam metuéndus est locus iste! Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli. ℣. Hæc est domus Dñi firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere. Lectio vi.

IDem beátus Silvéster Basílicam sancti Pauli Apóstoli via Ostiénsi, ab eódem Constantíno Imperatóre magnificentíssime ædificátam dedicávit. Quas Basílicas Imperátor multis prædiis attribútis locupletávit, ac munéribus amplíssimis exornávit. Cujus Imperatóris tantus fuit ardor religiónis, ut delétis idolórum templis, multas ubíque terrárum exstrúxit Ecclésias, et præcípue Romæ: in quibus fuérunt Basílica sanctæ Crucis ad Jerúsalem in agro

Sessoriáno, sancti Lauréntii extra muros in Agro Veráno, sanctórum Petri, et Marcellini via Lavicána, aliæque permúltæ.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.

Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno, Homilia sancti Gregorii Papæ in Evangel. Ingréssus Jesus. quæ habetur quarta die infra Octavam Dedicationis Ecclesiæ. cxxii.

In ii. Vesp. fit comm. sanctæ Elisabeth, et S. Pontiani Papæ, et martyris.

DIE XIX. NOVEMBRIS.

In festo sanctæ Elisabeth viduæ. Duplex.

Omnia de Comm. Sanctarum nec Virginum nec Mart. præter sequentia. Oratio.

TUórum corda fidélium Deus miserátor illústra: et beátæ Elísabeth précibus gloriósis fac nos próspera mundi despícere, et cælésti semper consolatióne gaudére. Per Dóminum nostrum.

Postea fit com. S. Pontiani Papæ et mart. Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit; fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.

℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

INfirmitátem nostram réspice, omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Pontiáni mártyris tui atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

In primo Nocturno, Lectiones da Scriptura occurr.

In ii Nocturno. Lectio iv.

ELísabeth Andréæ regis Hungáriæ fília, ab infántia Deum tímere cœpit, et crescens ætáte, crevit étiam pietáte. Ludovíco Lantgrávio Hássiæ et Thuríngiæ in cónjugem copuláta, non minóri cura quæ Dei, quam quæ viri sui erant, exsequebátur. Surgens enim noctúrno témpore, oratióni diu incumbébat, ac váriis misericórdiæ offíciis dédita, víduis, pupíllis, ægrótis, egéntibus sédulo inserviébat: gravíque fame urgénte, domus suæ fruménta liberáliter erogábat. Leprósos hospítio suscípiens, manus eórum, et pedes osculabátur. Curándis autem, et aléndis paupéribus insígne xenodochíum constrúxit.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet.

Lectio v.

Defúncto cónjuge, ut Deo libérius servíret, depósitis ómnibus sæculáris glóriæ induméntis, vili túnica indúta est, atque Ordinem Pœniténtium sancti Francísci ingréssa, patiéntiæ, et humilitátis virtúte máxime enítuit. Nam bonis ómnibus exúta, a própriis ædibus ejécta, ab ómnibus derelícta, contumélias, irrisiónes, obtrectatiónes invícto ánimo tolerávit, ádeo ut summópere gaudéret, se tália pro Deo pati. Ad ínfima quæque ministéria erga páuperes et ægrótos se abjíciens, eis necessária procurábat, solis oléribus, et legumínibus pro suo victu conténta.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ.

℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

Cum vero in his alíisque plúrimis sanctis opéribus vitam religiosíssime transegísset, finis tandem suæ peregrinatiónis advénit, quem doméstícis suis ante prædíxit. Cumque defixis in cælum óculis divínæ contemplatióni vacáret, a Deo mirabíliter recreáta, et Sacraméntis refécta, obdormívit in Dómino. Statímque plúrima ad ejus túmulum mirácula patráta sunt. Quibus audítis, et rite probátis, Gregórius nonus Sanctórum número eam adscrípsit.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.

℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

In iii. Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Símile est regnum cælórum thesáuro. ut in Communi non Virginum. cii.

Pro S. Pontiano. Lectio ix.

Pontiánus Románus præfuit Ecclésiæ Alexándro Imperatóre: qui sanctum Pontíficem propter Christiánæ fidei confessiónem, in Sardíniam ínsulam cum Hippólyto Presbytero relegávit. Ubi is pro Christi fide multis calamitátibus afflíctus, décimo tértio Kaléndas Decémbris e vita migrávit. Ejus corpus, Fabiáno Pontífice, cum clero Romam delátum, in cœmetério Callísti via Appia sepelítur. Sedit annos quátuor, menses quátuor, dies vigínti quinque. Fecit Ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit Presbyteros sex, Diáconos quinque, Epíscopos per divérsa loca sex.

Te Deum laudámus. 15.

In Laud. fit comm. S. Pontiani Papæ et mart. Antiph. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit.

℟. Sicut cedrus Líbani mul-

tiplicábitur.

Oratio. Infirmitátem. 472.

In secundis Vesp. a Capit. de seq. commem. præced.

DIE XX. NOVEMBRIS.

In festo S. Felicis de Valois Confess. Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter sequent. In Hymno. Iste Conféssor. mutatur tertius versus.

Oratio.

DEus, qui beátum Felícem Confessórem tuum ex erémo ad munus rediméndi captívos cælitus vocáre dignátus es: præsta, quæsumus, ut per grátiam tuam ex peccatórum nostrórum captivitáte, ejus intercessióne liberáti, ad cæléstem pátriam perducámur. Per Dñm.

Pro commem. S. Elisabeth, Aña. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio.

TUórum corda fidélium Deus miserátor illústra: et beátæ Elísabeth précibus gloriósis fac nos próspera mundi despícere, et cælésti semper consolatióne gaudére. Per Dñm nostrum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

FElix, Hugo ántea dictus, ex regáli Valesiórum família ortus in Gállia, ab ineúnte ætáte non lévia dedit futúræ sanctitátis indícia, præsértim misericórdiæ erga páuperes: nam adhuc infántulus manu própria, ac si grándior esset, et judícii maturitáte pólleret, nummos egénis distríbuit. Jam grandiúsculus, solébat ex appósitis in mensa dápibus ad ipsos míttere, et ferme eo, quod sapídius erat, obsónio paupérculos púeros recreábat. Adoléscens non semel véstibus se spoliávit, ut ínopes cooperíret. Ab avúnculo Theobáldo, Xamphániæ et Blésii Cómite, vitam reo mortis impetrávit, prædícens, hunc infámem háctenus sicárium, mox sanctíssimis præditum móribus evasúrum: verídicum testimónium monstrávit evéntus.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

POst exáctam laudabíliter adolescéntiam, cœpit ex cæléstis contemplatiónis stúdio solitúdinem cogitáre, prius tamen vóluit sacris initiári, ut omnem regni, a cujus successióne, jure Legis Sálicæ, non longe distábat, spem sibi præcíderet. Sacérdos factus, et prima Missa devotíssime celebráta, non

multo post in erémum secéssit, ubi summa abstinéntia víctitans, cæléstium charísmatum abundántia pascebátur. Ibi cum sancto Joánne de Matha Parisiénsi Dóctóre, a quo ex divína inspiratióne quæsítus, et invéntus, per áliquot annos sanctíssime vixit; donec ambo per Angelum a Deo admóniti Romam petiérunt, speciálem a summo Pontífice vivéndi régulam impetratúri. Facta ígitur Innocéntio Papæ tértio inter Missárum solémnia revelatióne Religiónis, et institúti de rediméndis captívis, ab ipso Pontífice, simul cum Sócio, cándidis véstibus bicolóri Cruce signátis indúitur, ad eam formam, qua Angelus indútus appáruit; et ínsuper vóluit Póntifex, ut nova Relígio juxta tríplicem colórem, quo hábitus constat, Sanctíssimæ Trinitátis título decorarétur.

℟. Amávit eum Dñs, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dñs lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Regula própria ex Summi Pontíficis Innocéntii confirmatióne accépta, in Diœcési Meldénsi apud locum, qui Cervus Frígidus dícitur, primum Ordinis paulo ante a se, et sócio exstrúctum cœnóbium ampliávit, ubi religiósam observántiam, et redemptiónis institútum mirífice cóluit, ac inde per alúmnos in álias Províncias diligentíssime propagávit. Illústrem hic a beáta Vírgine matre favórem accépit; dormiéntibus síquidem cunctis frátribus, et ad Matutínas preces in pervígilio Nativitátis Deíparæ média nocte recitándas, Deo sic disponénte, non surgéntibus, Felix de more vígilans, et horas prævéniens, chorum ingréssus, réperit beátam Vírginem in médio chori hábitu Cruce Ordinis insigníto indútam, ac Cælítibus simíliter indútis sociátam. Quibus permístus Felix, præcinénte Deípara, laudes divínas concínuit, ritéque persólvit. Et quasi jam a terréstri ad cæléstem chorum evocarétur, instántis mortis ab Angelo cértior factus, fílios ad charitátem erga páuperes, et captívos adhórtans, ánimam Deo réddidit, ætáte ac méritis consummátus, anno post Christum natum ducentésimo duodécimo supra millésimum, sub eódem Pontífice Innocéntio tértio.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno, Lectiones de Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri. N olíte timére. ut in Communi Confess. non Pontif. lxxviii.

Vesperæ de Præsentatione B. Mariæ virginis, cum commemor. S. Felicis.

DIE XXI. NOVEMBRIS.

In festo Præsentationis B. Mariæ virginis. Dupl.

Ad Vesperas, Antiphona. **Dum esset Rex.** cum reliq. Añis, et Psalmis, ut in Officio parvo B. Mariæ. **cxxxvii.**

Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymn. **A ve maris. cxxxix.**

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta.

℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magn. Añt. **Beáta Dei génitrix María, virgo perpétua, templum Dñi, sacrárium Spíritus Sancti, sola sine exémplo placuísti Dño nostro Jesu Christo, allelúja.**

Oratio.

DEus, qui beátam Maríam semper vírginem Spíritus Sancti habitáculum, hodiérna die in templo præsentári voluísti: præsta, quæsumus, ut ejus intercessióne, in templo glóriæ tuæ præsentári mereámur. Per Dóminum. in unitáte ejúsdem.

Pro commemor. S. Felicis. Aña. **Hic vir.** ℣. **Justum.** Oratio. **D eus, qui beátum.** ut supra. 474.

Ad Complet. et Horas diei in fine Hymnorum dicitur. **J esu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine, etc.**

Ad Matutinum, Invitator. **Sancta María Dei Génitrix virgo, * Intercéde pro nobis.** Psal. **V eníte, exultémus. 2.** Hymn. **Q uem terra. cxli.** Aña, et Psalmi Nocturnorum, ut in Officio parvo ejusdem B. Mariæ. **cxli.**

In primo Nocturno.

℣. **Spécie tua, et pulchritúdine tua.** ℟. **Inténde, próspere procéde, et regna.**

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. Cap. 8. et 9.

EGo sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intérsum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum: arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilíngue detéstor. Meum est consílium et æquitas, mea est prudéntia, mea est fortitúdo. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decérnunt. Per me príncipes imperant, et poténtes decérnunt justítiam. Ego diligéntes me díligo, et qui mane vígilant ad me, invénient me.

℟. Sancta, et immaculáta virgínitas, quibus te láudibus ésseram, néscio: * Quia quem cæli cápere non póterant, tuo grémio contulísti.

℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.

Lectio ii.

MEcum sunt divítiæ, et glória, opes supérbæ, et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum rémpleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis ántequam terra fieret. Nondum erant abyssi, et ego jam concépta eram: necdum fontes aquárum erúperant: necdum montes gravi mole constíterant: ante colles ego parturiébar.

℟. Congratulámini mihi omnes, qui dilígitis Dóminum, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum, et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus. Et.

Lectio iii.

BEátus homo, qui audit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino: qui autem in me peccáverit, lædet ánimam suam. Omnes, qui me odérunt, díligunt mortem. Sapiéntia ædificávit sibi domum, excídit colúmnas septem. Immolávit víctimas suas, míscuit vinum, et propósuit mensam suam. Misit ancíllas suas ut vocárent ad arcem, et ad mœnia civitátis. Si quis est párvulus, véniat ad me. Et insipiéntibus locúta est: Veníte, comédite panem meum, et bíbite vinum, quod míscui vobis.

℟. Beáta es, virgo María, quæ Dñm portásti Creatórem mundi: * Genuísti, qui te fecit, et in ætérnum pérmanes virgo. ℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Genuísti. Glória Patri. Genuísti.

In secundo Nocturno.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.
℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ex libro S. Joánnis Damascéni de Fide orthodóxa.

Lib. 4. cap. 15. Lectio iv.

JOachim lectíssimam illam, ac summis láudibus dignam mulíerem Annam matrimónio sibi copulávit. Verum, quemádmodum prisca illa Anna, cum sterilitátis morbo laboráret, per oratiónem ac promissiónem Samuélem procreávit, eódem modo hæc étiam per obsecratiónem, et promissiónem Dei genitrícem a Deo accépit: ut ne hic quoque cuiquam ex illústribus matrónis céderet. Itaque grátia (nam hoc sonat Annæ vocábulum) Dóminam parit, (id enim Maríæ nómine significátur): vere étenim rerum ómnium conditárum Dómina facta est,

cum Creatóris mater éxstitit. In lucem autem éditur in domo probáticæ Jóachim, atque ad templum addúcitur: ac deinde in domo Dei plantáta, atque per Spíritum saginata, instar olívæ frugíferæ virtútum ómnium domicílium efficitur: ut quæ vidélicet ab omni hujúsce vitæ, et carnis concupiscéntia mentem abstraxísset, atque ita vírginem una cum córpore ánimam conservásset, ut eam decébat, quæ Deum sinu suo exceptúra erat.

℟. Sicut cedrus exaltáta sum in Líbano, et sicut cypréssus in monte Sion: quasi myrrha elécta, * Dedi suavitátem odóris.

℣. Et sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans. Dedi suavitátem.

Ex libro S. Ambrósii Epíscopi de Virgínibus.

Lib. 2. post init. Lectio v.

Talis fuit María, ut ejus uníus vita ómnium sit disciplína. Si ígitur auctor non displicet, opus probémus: ut quæcúmque sibi ejus exóptat præmium, imitétur exémplum. Quantæ in una vírgine spécies virtútum émicant! Secrétum verecúndiæ, vexíllum fidei, devotiónis obséquium; virgo intra domum, comes ad ministérium, mater ad templum. O quantis illa virgínibus occúrret! quantas compléxa ad Dóminum trahet, dicens: Hæc thorum Fílii mei, hæc thálamos nuptiáles immaculáto servávit pudóre.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam.

℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt eam.

Lectio vi.

Quid ergo éxsequar cibórum parsimóniam, officiórum redundántiam, álterum ultra natúram superfuísse, álterum pene ipsi natúræ defuísse? Illic nulla intermíssa témpora, hic congeminátos jejúnio dies. Et si quando reficiéndi successísset volúntas, cibus plerúmque óbvius, qui mortem arcéret, non delícias ministráret. Dormíre non prius cupíditas, quam necéssitas fuit: et tamen cum quiésceret corpus, vigiláret ánimus, qui frequénter in somnis aut lecta répetit, aut somno interrúpta contínuat, aut dispósita gerit, aut gerénda praenúntiat.

℟. Ornátam monílibus fíliam Jerúsalem Dóminus concupívit: * Et vidéntes eam fíliæ Sion, beatíssimam prædicavérunt, dicéntes: * Unguéntum effúsum nomen tuum.

℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte. Et vidéntes.

Glória Patri. Unguéntum.

In tertio Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.
Lectio vii. Cap. 11.

IN illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, extóllens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter, qui te portávit! Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.
Lib. 4. cap. 49. in Luc. 11.

MAgnæ devotiónis, et fidei hæc múlier osténditur, quæ Scribis et Pharisæis Dñm tentántibus, simul et blasphemántibus, tanta ejus incarnatiónem præ ómnibus sinceritáte cognóscit, tanta fidúcia confitétur, ut et præséntium prócerum calúmniam, et futurórum confúndat hæreticórum perfídiam. Nam sicut tunc Judæi, Sancti Spíritus ópera blasphemándo verum consubstantialémque Patri Dei Fílium negábant: sic hærétici póstea negándo, Maríam semper vírginem, Sancti Spíritus operánte virtúte, nascitúro cum humánis membris Unigénito Dei carnis suæ matériam ministrásse, verum consubstantialémque matri filium hóminis fatéri non debére dixérunt.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Præsentatiónem. Quia. Bño. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo Vírginum.

Lectio viii.

SEd si caro Verbi Dei secúndum carnem nascéntis a carne Vírginis matris pronuntiátur extránea, sine causa venter, qui eam portásset, úbera quæ lactássent, beatificántur. Dicit autem Apóstolus: Quia misit Deus Fílium suum factum ex mulíere, factum sub lege. Neque audiéndi sunt, qui legéndum putant: Natum ex mulíere, factum sub lege, sed, Factum ex mulíere: quia concéptus ex útero virgináli, carnem non de níhilo, non aliúnde, sed matérna traxit ex carne: alióquin nec vere Fílius hóminis dicerétur, qui oríginem non habéret ex hómine. Et nos ígitur his contra Eútychen dictis extollámus vocem cum Ecclésia Cathólica, cujus hæc múlier typum gessit, extollámus et mentem de médio turbárum, dicamúsque Salvatóri: Beátus venter, qui te portávit, et úbera, quæ suxísti! Vere enim beáta parens, quæ, sicut quidam ait, Eníxa est puérpera Regem, Qui cælum terrámque tenet per sæcula.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dñs magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a

progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit.
Glória Patri. Quia. Lect. ix.

QUiníno beáti qui áudiunt verbum Dei, et custódiunt. Pulchre Salvátor attestatióni mulíeris ánnuit, non eam tantúmmodo, quæ Verbum Dei corporáliter generáre merúerat, sed et omnes, qui idem Verbum spiritáliter audítu fidei concípere, et boni óperis custódia vel in suo, vel in proximórum corde párere, et quasi álere studúerint, assevérans esse beátos; quia et eádem Dei Génitrix, et inde quidem beáta, quia Verbi incarnándi minístra facta est temporális, sed inde multo beátior, quia ejúsdem semper amándi custos manébat ætérna.
Te Deum laudámus. 15.
Ad Laudes, et per Horas, Aña. Dum esset Rex. cum reliquis, ut infra in Officio S. Mariæ in Sabbato. cxxxiii.
Capitulum. Ab inítio.
Hymn. O gloriósa Vírginum.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Ad Benedictus, Antíphona. Beáta es María, quæ credidísti: perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dómino, allelúja. Oratio.

DEus, qui beátam Maríam semper vírginem Spíritus Sancti habitáculum, hodiérna die in templo præsentári voluísti: præsta, quæsumus, ut ejus intercessióne, in templo glóriæ tuæ præsentári mereámur. Per Dóminum nostrum. in unitáte ejúsdem Spíritus Sancti Deus.
Ad Horas, Aña, Capitula, et ℟. brevia, ut in Officio S. Mariæ in Sabbato. cxxxiv.
In ii. Vesp. omnia ut in i. et fit commem. Festi sequentis.

DIE XXII. NOVEMBR.

In festo S. Cæciliæ virginis et Martyris. Duplex.

¶ Si contigerit ob aliquam causam dici primas Vesperas hujus Festi integras, tunc dicitur Aña. Cantántibus órganis, cum reliq. de Laudib. ut infra. 484.
Psalmi, Capitulum, Hymnus, et ℣. de Communi Vírginum. lxxx.
Antiphona ad Magnificat, et Oratio ut sequuntur.
Antiphona. Est secrétum, Valeriáne, quod tibi volo dícere: Angelum Dei hábeo amatórem, qui nímio zelo custódit corpus meum.
℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Oratio.

DEus, qui nos ánnua beátæ Cæcíliæ vírginis et mártyris tuæ solemnitáte lætíficas: da, ut quam venerámur officio, étiam piæ conversatiónis sequámur exémplo. Per Dóminum.
Ad Matutinum, Invitator. Regem Vírginum Dóminum, * Veníte adorémus.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Vírginis Proles. ut in Commu. Virg. lxxxii.

In primo Nocturno, Aña. Cæcília virgo Almáchium superábat, Tibúrtium et Valeriánum ad corónas vocábat.

Psalmus. Dómine Dóminus noster. lxxxiii.

Antiphona. Expánsis mánibus orábat ad Dóminum, ut eam eríperet de inimícis.

Psal. Cæli enárrant. lxxxiv.

Antiphona. Cilício Cæcília membra domábat, Deum gemítibus exorábat.

Psalmus. Dómini est terra. lxxxiv.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.

℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Pater noster.

Lect. i. Noct. de Epist. i. ad Corinthios. De virgínibus. ut in Commu. Virg. lxxxv.

℟. i. Cantántibus órganis Cæcília virgo in corde suo soli Dño decantábat, dicens: * Fiat, Dñe, cor meum, et corpus meum immaculátum, ut non confúndar.

℣. Biduánis et triduánis jejúniis orans, commendábat Dómino quod timébat. Fiat, Dómine.

℟. ii. O beáta Cæcília, quæ duos fratres convertísti! Almáchium júdicem superásti, * Urbánum Epíscopum in vultu Angélico demonstrásti.

℣. Quasi apis argumentósa Dño deservísti. Urbánum.

℟ iii. Virgo gloriósa semper Evangélium Christi gerébat in péctore: et non diébus, neque nóctibus vacábat * A collóquiis divínis, et oratióne.

℣. Expánsis mánibus orábat ad Dóminum, et cor ejus igne cælésti ardébat. A collóquiis.

Glória Patri. A collóquiis.

In secundo Nocturno, Aña. Dómine Jesu Christe, seminátor casti consílii, súscipe séminum fructus, quos in Cæcília seminásti.

Psalm. Eructávit. lxxxvi.

Antiph. Beáta Cæcília dixit ad Tibúrtium: Hódie te fáteor meum cognátum, quia amor Dei te fecit esse contemptórem idolórum.

Psalmus. Deus noster refúgium. lxxxvii.

Aña. Fiat, Dñe, cor meum, et corpus meum immaculátum, ut non confúndar.

Psalm. Magnus Dñs. lxxxvii.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.

℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Pater noster.

Lectio iv.

CÆcília, virgo Romána, nóbili génere nata, a prima ætáte Christiánæ fidei præcéptis institúta, virginitátem suam Deo vovit. Sed cum póstea contra suam voluntátem data esset in matrimónium Valeriáno, prima nuptiárum nocte hunc cum eo sermónem hábuit: Ego, Valeriáne, in Angeli tutéla sum, qui virginitátem meam

custódit: quare ne quid in me commíttas, quo ira Dei in te concitétur. Quibus verbis commótus Valeriánus, illam attíngere non est ausus, quin étiam áddidit, se in Christum creditúrum, si eum Angelum vidéret. Cui Cæcília cum sine Baptísmo negáret id fieri posse: incénsus cupiditáte vidéndi Angelum, se baptizári velle respóndit. Quare hortátu vírginis ad Urbánum Papam, qui propter persecutiónem in Mártyrum sepúlchris via Appia latébat, véniens, ab eo baptizátur.

℟. Cilício Cæcília membra domábat, Deum gemítibus exorábat: * Tibúrtium et Valeriánum ad corónas vocábat. ℣. Hæc est virgo sápiens, et una de número prudéntum. Tibúrtium.

Lectio v.

INde ad Cæcíliam revérsus, orántem, et cum ea Angelum divíno splendóre fulgéntem invénit. Quo aspéctu obstupefáctus, ut primum ex timóre confirmátus est, Tibúrtium fratrem suum accérsit, qui a Cæcília Christi fidem imbútus, et ab eódem Urbáno baptizátus, ipse étiam ejúsdem Angeli, quem frater ejus víderat, aspéctu dignátus est. Utérque autem paulo post Almáchio Præfécto constánter martyrium súbiit. Qui mox Cæcíliam comprehéndi ímperat, ab eáque primum, ubi Tibúrtii et Valeriáni facultátes sint, exquírit.

℟. Cæcíliam intra cubículum orántem invénit, et juxta eam stantem Angelum Dómini; * Quem videns Valeriánus, nímio terróre correptus est. ℣. Angelus Dómini descéndit de cælo, et lumen refúlsit in habitáculo. Quem.

Lectio vi.

CUi cum Virgo ómnia illórum paupéribus distribúta esse respondísset, eo furóre concitátus est, ut eam in ipsíus ædes dedúctam, in bálneo combúri jússerit. Quo in loco cum diem noctémque ita fuísset, ut ne flamma quidem illam attíngeret, eo immíssus est cárnifex, qui ter secúri ictam, cum caput abscíndere non potuísset, semivívam relíquit. Illa tríduo post, décimo Kaléndas Decémbris, Alexándro Imperatóre, dúplici virginitátis et martyrii palma decoráta evolávit in cælum: cujus corpus ab ipso Urbáno Papa in Callísti cœmetério sepúltum est, in ejus ædibus Ecclésia ipsíus Cæcíliæ nómine consecráta. Ejus, et Urbáni ac Lúcii Pontíficum, Tibúrtii, Valeriáni, et Máximi córpora a Pascháli primo Pontífice inde transláta in Urbem, in eádem sanctæ Cæcíliæ Ecclésia cóndita sunt.

℟. Dómine Jesu Christe, pastor bone, seminátor casti consílii, súscipe séminum

fructus, quos in Cæcília seminásti: * Cæcília fámula tua quasi apis tibi argumentósa desérvit.
℣. Nam sponsum, quem quasi leónem ferócem accépit, ad te quasi agnum mansuetíssimum destinávit. Cæcília.
Glória Patri. Cæcília.

In tertio Nocturno, Aña. Crédimus Christum Fílium Dei verum Deum esse, qui sibi talem elégit fámulam.
Psal. Cantáte Dño cánticum novum: * cantáte. lxxxix.
Antiph. Nos sciéntes sanctum nomen ejus, omníno negáre non póssumus.
Psalmus. Dóminus regnávit, exúltet. lxxxix.
Aña. Tunc Valeriánus perréxit, et signo quod accéperat, invénit sanctum Urbánum.
Psal. Cantáte Dño cánticum novum: * quia mirabília. xc.
℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.
Pater noster.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cælórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía S. Joánnis Chrysóst.

Homil. 79. in Matth. post initium.

QUam ob causam in persóna vírginum hanc parábolam profert, nec quamcúmque persónam sine discrímine súbjicit? Magna quædam de virginitáte disserúerat, dicens: Sunt eunúchi, qui seípsos castravérunt propter regnum cælórum: et, Qui potest cápere, cápiat. Nec ignorábat, de virginitáte magnam esse vulgo existimatiónem, quippe cum sit ea res natúra sublímis: quod inde patet, quia neque in véteri Testaménto a priscis illis sanctísque viris culta fuit, et in novo nulla legis necessitáte jubétur: non enim id imperávit, sed fidélium voluntáti permísit. Unde et Paulus ait: De virgínibus autem præcéptum Dómini non hábeo: et laudo quidem eum, qui hoc sectátur institútum, noléntem autem non cogo, neque eam rem præcéptum fácio.
℟. Beáta Cæcília dixit Tibúrtio: Hódie te fáteor meum esse cognátum, quia amor Dei te fecit esse * Contemptórem idolórum. ℣. Sicut enim amor Dei mihi tuum fratrem cónjugem fecit, ita te mihi cognátum fecit esse. Contemptórem.

Lectio viii.

QUóniam ígitur et magna res erat, ac de ea apud multos magna erat existimátio, ne quis ea perfécta, se totum perfecísse putáret, ac cétera neglígeret, hanc parábolam pósuit, ut osténderet virginitátem, quamvis cétera hábeat, si misericór-

diæ bonis carúerit, cum fornicatóribus éjici. Ac mérito quidem inhumánum ac misericórdia caréntem cum illis cóllocat. Fornicátor enim córporum, istæ vero pecuniárum cupiditáte viucúntur. Non est autem córporum et pecúniæ par cupíditas: sed ácrior multo atque veheméntior illa córporum est. Quanto ígitur cum imbecillióre luctántur, tanto minus vénia dignæ sunt, si vincántur. Idcírco étiam fátuas appellávit, quóniam majóri certámine superáto, in facilióre totum perdidérunt.

℣. Cæcília me misit ad vos, ut ostendátis mihi sanctum Antístitem: * Quia ad ipsum hábeo secréta, quæ pérferam.

℣. Tunc Valeriánus perréxit, et signo quod accéperat, invénit sanctum Urbánum. Quia ad ipsum. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Lampades autem hoc loco illud ipsum virginitátis donum appéllat, et sanctimóniæ puritátem; óleum vero benignitátem, eleemósynam, impénsum indigéntibus auxílium. Tardánte autem sponso, dormitavérunt omnes, et dormiérunt. Non parvum témporis rursus spátium interjéctum osténdit, ut discípulos regnum ipsíus mox futúrum expectántes, ab ea opinióne dedúceret; id enim illi sperábant: quaprópter crebro ab hujúsmodi eos spe révocat. Ad hoc illud quoque índicat, somnum quamdam esse mortem. Dormiérunt, inquit; média autem nocte clamor factus est: velut in eádem parábola persístat: vel rursus osténdit in nocte futúram esse resurrectiónem. Clamórem étiam Paulus commémorat, dicens: In jussu, in voce Archángeli, in novíssima tuba descéndet de cælo.

Te Deum laudámus. 15.

A D L A U D E S

et per Horas, Aña.

Cantántibus órganis Cæcília Dómino decantábat, dicens: Fiat cor meum immaculátum, ut non confúndar.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.

Antiph. Valeriánus in cubículo Cæcíliam cum Angelo orántem invénit.

Antiph. Cæcília fámula tua, Dómine, quasi apis tibi argumentósa desérvit.

Antiphona. Benedíco te, Pater Dómini mei Jesu Christi, quia per Fílium tuum ignis exstínctus est a látere meo.

Aña. Triduánas a Dño popósci indúcias, ut domum meam Ecclésiam consecrárem.

Capitulum. 2. Cor. 10.

Fratres: Qui gloriátur, in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est, sed quem Deus comméndat.

Hymnus. Jesu, coróna Vírginum. xcii.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Ad Benedictus, Antiphona, Dum auróra finem daret, Cæcília exclamávit, dicens: Eja mílites Christi, abjícite ópera tenebrárum, et induímini arma lucis.

Oratio.

Deus, qui nos ánnua beátæ Cæcíliæ vírginis et mártyris tuæ solemnitáte lætíficas: da, ut quam venerámur officio, étiam piæ conversatiónis sequámur exémplo. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Antiphona, Valeriánus.
Capitul. Fratres: Qui gloriátur. 484.
℟. breve. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie.
℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et.
Glória Patri. Spécie.
℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.
℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.
Ad Sextam, Antiphona. Cæcília fámula tua.

Capitulum. 2. Cor. 11.

Æmulor enim vos Dei æmulatióne. Despóndi enim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo.
℟. br. Adjuvábit eam, * Deus vultu suo. Adjuvábit.
℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus.
Glória Patri. Adjuvábit.
℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam.
℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.
Ad Nonam, Antiphona. Triduánas.

Capitulum. Eccli. 51.

Domine Deus meus, exaltásti super terram habitatiónem meam, et pro morte defluénte deprecáta sum. Invocávi Dóminum Patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ, et in témpore superbórum sine adjutório.
℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.
℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit.
Glória Patri. Elégit.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
In secundis Vesperis, Aña. Cantántibus órganis. cum reliquis de Laudibus. 484. Psalmi vero de Virginibus.
Cap. Fratres: Qui gloriátur. ut supra. 484.
Hymnus. Jesu, coróna virginum. lxxxii.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Ad Magnificat, Antiphona. Virgo gloriósa semper Evangélium Christi gerébat in péctore suo, et non diébus, neque nóctibus a collóquiis divínis, et oratióne cessábat.

Oratio. Deus, qui nos. ut supra. 485.

Et fit commemor. sequentis.

DIE XXIII. NOVEMBR.

In festo S. Clementis Papæ et martyr. Semiduplex.

¶ Si ob aliquam causam contigerit primas Vesperas hujus Festi integras dici, tunc dicitur Antiph. **Oráute sancto Cleménte.** cum reliq. de Laudib. ut infra. 488. Psal. **Dixit Dóminus.** cum reliq. de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalm. **Laudáte Dóminum omnes Gentes.** 122.

Capit. Hymn. et ℣. de Communi unius Martyris. xx.

Antiphona ad Magnificat, et Oratio ut sequitur.

Antiph. **Orémus omnes ad Dóminum Jesum Christum, ut Confessóribus suis fontis venam apériat.**

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.

℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

DEus, qui nos ánnua beáti Cleméntis mártyris tui atque Pontíficis solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, virtútem quoque passiónis imitémur. Per Dñm.

Postea fit commemoratio sanctæ Felicitatis martyris, Antiph. Símile est regnum. ℣. Spécie tua. xcvii.

Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut beátæ Felicitátis mártyris tuæ solémnia recenséntes, méritis ipsíus protegámur et précibus. Per Dóminum.

Ad Matutinum, omnia usque ad Lectiones de Communi unius Martyris.

In primo Nocturno, Lectiones de Actibus Apostolorum. **A Miléto.** de eodem Communi. xxii.

℟. i. Oráute sancto Cleménte, appáruit ei Agnus Dei: * De sub cujus pede fons vivus emánat, flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei. ℣. Vidi supra montem Agnum stantem. De sub cujus.

℟. ii. Omnes una voce dixérunt: Ora pro nobis, sancte Clemens: * Ut digni efficiámur promissiónibus Christi. ℣. Non meis méritis ad vos me misit Dóminus, vestris corónis partícipem fieri. Ut digni.

℟. iii. Dedísti, Dómine, habitáculum mártyri tuo Cleménti in mari, in modum templi marmórei, Angélicis mánibus præparátum, * Iter præbens pópulo terræ, ut enárrent mirabília tua. ℣. Dedísti, Dómine, sanctis tuis viam in mari, et in flumínibus sémitam. Iter. Glória Patri. Iter.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

CLemens Románus, Faustíni filius, de regióne Cælii montis, discípulus beáti Petri, cujus méminit Paulus scribens ad Philippénses: Etiam rogo et te germáne compar, ádjuva illas, quæ

mecum laboravérunt in Evangélio cum Cleménte, et céteris adjutóribus meis, quorum nómina sunt in libro vitæ. Hic septem Urbis regiónes divísit septem Notáriis, síngulas síngulis attríbuens, qui passiónes Mártyrum, et res ab eis gestas diligentíssime conquisítas lítteris mandárent. Multa scripsit et ipse accuráte et salutárïter, quibus Christiánam religiónem illustrávit.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio v.

Cum autem doctrína ac vitæ sanctitáte multos ad Christi fidem convérteret, a Trajáno Imperatóre relegátus est trans mare Ponticum in solitúdine urbis Chersónæ, in qua duo míllia Christianórum réperit, qui ab eódem Trajáno condemnáti fúerant. Qui cum in eruéndis et secándis marmóribus aquæ penúria laborárent, Clemens facta oratióne, in vicínum collem ascéndit: in cujus jugo vidit Agnum dextro pede fontem aquæ dulcis, qui inde scatébat, attingéntem; ubi omnes sitim explevérunt: eóque miráculo multi infidéles ad Christi fidem convérsi, Cleméntis étiam sanctitátem venerári cœpérunt.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dómine: * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et voluntáte.

Lectio vi.

Quibus concitátus Trajánus, misit illuc, qui Cleméntem, alligáta ad ejus collum ánchora, in profúndum dejícerent. Quod cum factum esset, Christiánis ad litus orántibus, mare ad tria milliária recéssit: eóque illi accedéntes, ædículam marmóream in templi formam, et intus arcam lapídeam, ubi Mártyris corpus cónditum erat, et juxta illud ánchoram, qua mersus fúerat, invenérunt. Quo miráculo íncolæ permóti, Christi fidem suscepérunt. Ejus corpus póstea Romam, Nicoláo primo Pontífice, translátum, in Ecclésia ipsíus sancti Cleméntis cónditum est. Ecclésia étiam in eo ínsulæ loco, unde divínitus fons manárat, ejúsdem nómine dedicáta est. Vixit in Pontificátu annos novem, menses sex, dies sex. Fecit Ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit Presbyteros decem, Diáconos duos, Epíscopos per divérsa loca quíndecim.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et coró-

nam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam.
Glória Patri. Et corónam.
In iii. Nocturno, Homilia S. Hilarii Episc. in Evangel. Vigiláte. de Communi Confessoris Pontificis. lix.
℟. vii. Coróna áurea super caput ejus: * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis.
℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.
℟. viii. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sanguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cæléstia regna pervénit.
℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui minas.
Glória Patri. Qui minas.

Pro S. Felicitate martyre.
Sermo S. Gregórii Papæ.
Ex Homilia 3. in Evang.
Lectio ix.

Beáta Felícitas, cujus hódie natalítia celebrámus, septem filios sic post se tímuit vivos in carne relínquere, sicut carnáles paréntes solent metúere, ne mórtuos præmíttant. In persecutiónis enim labóre deprehénsa, filiórum corda in amóre supérnæ Pátriæ prædicándo roborávit, et parturívit spíritu, quos carne pepérerat, ut prædicatióne páreret Deo, quos carne pepérerat mundo. Numquid ergo hanc féminam mártyrem díxerim? Sed plus quam mártyrem, quæ septem pignóribus ad regnum præmíssis, tot ante se mórtuos transmísit. Ad pœnam prima venit, sed pervénit octáva.
Te Deum laudámus. 15.
Sed si hoc Festum transferatur, nona Lectio sumitur ex Communi Confess. Pontificis. Quod si cóstuens. lx.

A D L A U D E S
et per Horas, Aña.

ORánte sancto Cleménte, appáruit ei Agnus Dei.
Psal. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.
Antiphona. Non meis méritis ad vos me misit Dóminus vestris corónis partícipem fieri.
Aña. Vidi supra montem Agnum stantem, de sub cujus pede fons vivus emánat.
Aña. De sub cujus pede fons vivus emánat; flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei.
Antiph. Omnes Gentes per gyrum credidérunt Christo Dómino.

Capitulum. Jacobi 1.

BEátur vir, qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

INvícte Martyr, únicum
Patris secútus Fílium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cæléstibus.
Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílue,
Arcens mali contágium,
Vitæ rapéllens tædium.
Solúta sunt jam víncula
Tui sacráti córporis:
Nos solve vinclis sæculi
Dono supérni Núminis.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Benedictus, Antiphona.

Cum iter ad mare cœpísset, pópulus voce magna clamábat: Dñe Jesu Christe, salva illum; et Clemens cum lácrymis dicébat: Súscipe, Pater, spíritum meum.

Oratio.

DEus, qui nos ánnua beáti Cleméntis mártyris tui, atque Pontíficis solemnitáte lætíficas: concéde propítius, ut cujus natalítia cólimus, virtútem quoque passiónis imitémur. Per Dóminum.

Pro S. Felicitate, Antiph.

Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio. Præsta, quæsumus, ut supra. 486.

Ad tertiam, Antiphona.

Non meis méritis.

Capitulum. Beátus vir. 488.

℟. breve. Glória, et honóre * Coronásti eum, Dómiue. Glória, et honóre.

℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti.

Glória Patri. Glória, et honóre.

℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus.

℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Antiphona.

Vidi supra montem.

Capitulum. Eccli. 15.

CIbávit illum pane vitæ et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum Dñs Deus noster.

℟. breve. Posuísti, Dñe, * Super caput ejus. Posuísti.

℣. Corónam de lápide pretióso. Super.

Glória Patri. Posuísti.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo.

℟. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonam, Antiphona.

Omnes Gentes.

Capitulum. Eccli. 39.

JUstus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟. br. Magna est glória ejus, * In salutári tuo. Magna.

℣. Glóriam, et magnum de-

córem impónes super eum. In salutári.
Glória Patri. Magna.
℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.
Vesp. de sequenti Festo cum commem. præcedentis, ac S. Chrysogoni ut infra.

DIE XXIV. NOVEMBR.

In festo S. Joannis a Cruce Confess. Duplex.
Omnia de Communi Conf. non Pontificis, præter ea, quæ hic assignantur propria.
In Hymn. Iste Confessor. mutatur tert. Versus. Oratio.

DEus, qui sanctum Joánnem Confessórem tuum perféctæ sui abnegatiónis, et Crucis amatórem exímium effecísti: concéde, ut ejus imitatióni júgiter inhæréntes, glóriam assequámur ætérnam. Per Dóminum.

Deinde fit commem. S. Clementis Papæ et mart. Aña. Dedísti, Dómine, habitáculum mártyri tuo Cleménti in mari, in modum templi marmórei, Angélicis mánibus præparátum, iter præbens pópulo terræ, ut enárrent mirabília tua.
℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.
Oratio. Deus qui nos. 489.
Pro commem. sancti Chrysogoni martyr. Antiphona. Iste sanctus. ℣. Glória et honóre. xx. Oratio.

ADésto, Dñe, supplicatiónibus nostris, ut, qui ex iniquitáte nostra reos nos esse cognóscimus, beáti Chrysógoni mártyris tui intercessióne liberémur. Per Dñm nostrum.
In i. Noct. Lect. de Script. occ.
In ii. Nocturno. Lectio iv.

JOánnes a Cruce Fontibéri in Hispánia piis paréntibus natus, a primis annis certo innótuit, quam Deíparæ Vírgini futúrus esset accéptus: nam quinquénnis in púteum lapsus, ejúsdem Deíparæ manu sublátus, incólumis evásit: tanto autem patiéndi desidério flagrávit, ut novénnis, spreto mollióri lecto, super sarméntis cubáre consuéverit. Adoléscens hospítio páuperum ægrotántium Metínæ Campi fámulum sese addíxit, quibus magno charitátis ardóre, vilíssima quæque compléctens officia, præsto áderat, cujus exémplo excitáti céteri éadem charitátis múnera ardéntius obíbant. Verum ad altióra vocátus, Beátæ Maríæ Vírginis de Monte Carmélo Institútum ampléxus est, ubi Sacérdos ex obediéntia factus, severióris disciplínæ et arctióris vitæ cupidíssimus, primitívam Ordinis Régulam ex superióris licéntia ita proféssus est, ut ob jugem Domínicæ Passiónis memóriam, bello in se, tamquam in infensíssimum hostem indícto, vigíliis, jejúniis, férreis flagéllis, omníque pœnárum génere, brevi carnem cum vítiis et

concupiscéntiis suis crucifíxerit: dignus plane, qui a sancta Terésia inter purióres, sanctiorésque ánimas Ecclésiam Dei id témporis illustrántes recenserétur.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Singulári vitæ austeritáte, et ómnium virtútum præsídio munítus, præ assídua rerum divinárum contemplatióne diutúrnas et mirábiles écstases frequénter patiebátur: tantóque in Deum æstuábat amóre, ut cum divínus ignis sese intus diútius continére non posset, foras erúmpere, ejúsque vultum irradiáre visus sit. Proximórum salúti summópere inténtus, tum in verbi Dei prædicatióne, tum in Sacramentórum administratióne fuit assíduus. Hinc tot méritis auctus, strictiorísque disciplínæ promovéndæ ardóre veheménter accénsus, sanctæ Terésiæ comes divínitus datus est; ut quam ipsa inter Soróres primævam Carméli Ordinis observántiam instauráverat, eámdem et inter Fratres, Joánne adjutóre, restitúeret. Innúmeros ítaque una cum Dei fámula in divíno ópere promovéndo perpéssus labóres, Cœnóbia, quæ ejúsdem Sanctæ Vírginis cura per totam Hispániam erécta fúerant, nullis vitæ incómmodis, et perículis térritus, síngula perlustrávit, in quibus, alíísque quamplúrimis ejus operá eréctis, restaurátam observántiam propagándo, verbo et exémplo firmávit: ut mérito primus post Sanctam Terésiam Carmelitárum Excalceatórum Ordinis Proféssor, et Parens habeátur.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus loricam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Virginitátem perpétuo cóluit, impudentésque mulíeres ejus pudicítiæ insidiári conántes, non modo répulit, sed étiam Christo lucrifécit. In divínis explicándis arcánis æque ac Sancta Terésia, Apostólicæ Sedis judício, divínitus instrúctus, libros de mystica Theología cæléşti sapiéntia refértos conscrípsit. Semel interrogátus a Christo, quid præmii pro tot labóribus pósceret, respóndit: Dómine, pati et contémni pro te. Império in dæmones, quos e corpóribus sæpe fugábat, discretióne spirítuum, prophetíæ dono, miraculórum glória celebratíssimus; ea semper fuit humilitáte, ut sæpius a Dómino flagitáverit eo loco mori,

ubi ómnibus esset ignótus. Voti compos factus, Ubédæ diro morbo, et in crure quinque plagis sánie manántibus ad impléndum patiéndi desidérium, constantíssime tolerátis, Ecclésiæ Sacraméntis pie sanctéque suscéptis, in Christi Crucifixi ampléxu, quem semper in corde atque ore habúerat, post illa verba: In manus tuas comméndo spíritum meum, obdormívit in Dómino, die et hora a se prædíctis, anno salútis millésimo quingentésimo nonagésimo primo, ætátis quadragésimo nono. Migrántem ejus ánimam splendidíssimus ignis globus excépit; corpus vero suavíssimum odórem spirávit, quod etiámnum incorrúptum Segóbiæ honorífice cólitur. Eum plúrimis ante et post óbitum fulgéntem signis, Benedíctus décimus tértius Póntifex Máximus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evangel. Sint lumbi. de Communi Confess. non Pontificis. lxxii.

Pro S. Chrysogono mart.

Lectio ix.

Chrysógonus, Diocletiáno Imperatóre Romæ inclúsus in cárcere, ibi biénnium sanctæ Anastásiæ facultátibus vixit: quam étiam afflíctam propter Christum a viro suo Públio, proptereáque a suis oratiónibus per lítteras auxílium postulántem, mútuis epístolis est consolátus. Sed cum Imperátor Romam scripsísset, ut réliquis Christiánis, qui in vínculis essent, interféctis, Chrysógonus Aquiléjam ad se mitterétur, eo perdúctus est. Cui Imperátor: Accersívi, inquit, te, Chrysógone, ut honóribus áugeam, si modo indúxeris ánimum deos cólere. At ille: Ego eum, qui vere est Deus, mente et oratióne véneror: deos autem, qui nihil sunt nisi dæmonum simulácra, odi et éxecror. Quo respónso excandéscens Imperátor, ad aquas Gradátas eum secúri pércuti jubet, octávo Kaléndas Decémbris: cujus corpus projéctum in mare, paulo post in lítore invéntum, Zóilus présbyter in suis ædibus sepelívit.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudib. fit commem. S. Chrysogoni martyr. Aña. Qui odit ánimam.

℣. Justus ut palma. xxix.

Oratio. Adésto Dómine 490.

Vesperæ a Capitulo de sequenti cum commem. præcedentis.

DIE XXV. NOVEMBRIS.

In festo sanctæ Catharinæ virg. et mart. Dupl.

Omnia de Comm. Virg. et Mart. præter sequ. Oratio.

DEus, qui dedísti legem Móysi in summitáte montis Sínai, et in eódem loco per sanctos Angelos tuos corpus beátæ Catharínæ vírginis et mártyris tuæ mirabíliter collocásti; præsta, quǽsumus, ut ejus méritis, et intercessióne, ad montem, qui Christus est, perveníre valeámus. Qui tecum vivit.

Deinde fit commem. S. Joannis a Cruce, Antiphona. Hic vir despíciens mundum. ℣. Justum dedúxit. lxxv. Oratio. Deus, qui sanctum Joánnem. ut supra. 490.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

CAtharína, nóbilis virgo Alexandrína, a prima ætáte stúdio liberálium ártium cum fidei ardóre conjúngens, brevi ad eam sanctitátis et doctrínæ perfectiónem pervénit, ut decem et octo annos nata eruditíssimum quemque superáret. Quæ cum Maximíni jussu multos propter Christiánæ religiónis professiónem váriis torméntis cruciátos, ad supplícium rapi vidéret, non dubitánter ipsum ádiit Maximínum, eíque nefáriam immanitátem objíciens, sapientíssimis ratiónibus Christi fidem ad salútem necessáriam esse affirmávit.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam, * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet. Lectio v.

CUjus prudéntiam Maximínus admirátus, retinéri eam jubet, accersítis úndique doctíssimis homínibus, magnísque propósitis prǽmiis, qui convíctam Catharínam a Christi fide ad idolórum cultum perduxíssent. Quod contra áccidit. Nam plures Philósophi, qui ad eam coarguéndam convénerant, vi ac subtilitáte ejus disputatiónis tanto Jesu Christi amóre sunt incénsi, ut pro illo mori non dubitáverint. Quamóbrem Maximínus blandítiis, ac promíssis Catharínam de senténtia dedúcere aggréditur: verum id frustra fieri intélligens, verbéribus afféctam, plumbatísque contúsam, dies úndecim sine cibo ac potu inclúsam tenet in cárcere.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ.

℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lectio vi.

QUo témpore Maximíni uxor, et Porphyrius belli dux, viséndæ vírginis causa cárcerem ingréssi, et ejúsdem prædicatióne in Jesum Christum credéntes, póst-

ea martyrio coronáti sunt. Interim Catharína edúcitur e custódia, et rota expedítur crebris, et acútis præfixa gládiis, ut vírginis corpus crudelíssime dilacerarétur. Quæ máchina brevi Catharínæ oratióne confrácta est: eóque miráculo multi Christi fidem suscepérunt. Ipse Maximínus in impietáte, et crudelitáte obstinátior, Catharínam secúri pérouti ímperat. Quæ fórtiter dato cápite, ad duplicátum virginitátis et martyrii præmium evolávit, séptimo Kaléndas Decémbris: cujus corpus ab Angelis in Sina Arábiæ monte mirabíliter collocátum est.

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia, et exultatióne.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In iii. Nocturno Homilia in Evangel. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus. de Communi Vírginum. xci.

In ii. Vesp. fit commem. S. Petri Episc. et martyr.

DIE XXVI. NOVEMBR.

S. Petri Episcopi et martyris.

Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit; fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.

℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Oratio.

Infirmitátem nostram réspice, omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Petri mártyris tui atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum nostrum.

Lectio iii.

Petrus Epíscopus Alexandríæ, post Theónam virum sanctíssimum, sanctitátis et doctrínæ splendóre non solum illustrávit Ægyptum, sed toti luxit Ecclésiæ Dei. Qui in persecutióne Maximiáni Galérii illam témporum acerbitátem ita pértulit, ut multi admirábilem ejus patiéntiam intuéntes, plúrimum in Christiána virtúte proficerent. Is primus Aríum Diáconum Alexandrínum, propter schisma Meletiánum, cui favébat, a fidélium communióne sejúnxit. Ad eum cápitis ab eódem Maximiáno damnátum in cárcere, cum Achíllas, et Alexánder presbyteri deprecatóres Arii venissent, respóndit: Noctu apparuísse sibi Jesum veste discíssa, causámque rei sciscitánti dixísse: Aríus vestem meam, quæ est Ecclésia, dilacerávit. Quibus étiam prædícens fore, ut sibi in Episcopátu succéderent, præcépit ne umquam Aríum in communiónem recíperent, quem Deo mórtuum esse scirent. Et

hanc divínam prænotiónem verain fuísse, non diu post rei probávit evéntus. Dénique die décimo sui Episcopátus anno, sexto Kaléndas Decémbris, abscísso cápite, ad martyrii corónam evolávit.
Te Deum laudámus. 15.

DIE XXIX. NOVEMBR.

Sancti Saturnini martyris Commemoratio.

Ad Vesperas, Antiphona. Iste sanctus. ℣. Glória, et honóre. xx. Oratio.

Deus, qui nos beáti Saturníni mártyris tui concédis natalítio pérfrui; ejus nos tríbue méritis adjuvári. Per Dóminum.

IN VIGILIA

S. Andreæ Apostoli.

Officium fit de Feria, ut dictum est in Rubricis generalibus, cum Homilia et Oratione de Vigilia, ut infra. Si festum S. Andreæ venerit Feria secunda, de Vigilia fit Officium in Sabbato præcedenti, et commem. sancti Saturnini in Dñca.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio i. Cap. 1.

In illo témpore: Stabat Joánnes, et ex discípulis ejus duo. Et respíciens Jesum ambulántem, dicit: Ecce Agnus Dei. Et réliqua

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 7. in Joannem post initium.

Quia talis erat Joánnes amícus sponsi, non quærébat glóriam suam, sed testimónium perhibébat veritáti: numquid vóluit apud se remanére discípulos suos, ut non sequeréntur Dóminum? Magis ipse osténdit discípulis suis quem sequeréntur: habébant enim illum tamquam agnum. Et ille: quid me atténditis? Ego non sum agnus: Ecce Agnus Dei. De quo et supérius díxerat: Ecce Agnus Dei. Et quid nobis prodest Agnus Dei? Ecce, ait, qui tollit peccátum mundi. Secúti sunt illum, hoc audíto, duo, qui erant cum Joánne.

Responsoria de Feria occurrenti. Lectio ii.

Videámus sequéntia. Ecce Agnus Dei: Hoc Joánnes. Et audiérunt eum duo discípuli loquéntem, et secúti sunt Jesum. Non sic illum sequebántur, quasi jam ut inhærérent illi: nam maniféstum est, quando illi inhæsérunt, quia de navi eos vocávit. In his enim duóbus erat Andréas, sicut modo audístis. Andréas autem frater Petri erat. Et nóvimus in Evangélio, quod Petrum et Andréam Dóminus de navi vocávit, dicens: Veníte post me; et fáciam vos piscatóres hóminum. Et ex illo jam inhæsérunt illi, ut non recéderent.

Lectio iii.

Modo ergo quod illum sequúntur isti duo, non quasi non recessúri se-

quúntur, sed vidére voluérunt ubi habitáret, et fácere quod scriptum est: Limen ostiórum ejus éxterat pes tuus: surge ad illum veníre assídue, et erudíre præcéptis ejus. Osténdit eis ille ubi manéret: venérunt, et fuérunt cum illo. Quam beátum diem duxérunt! quam beátam noctem! Quis est, qui nobis dicat, quæ audiérint illi a Dño? Ædificémus et nosmetípsi in corde nostro: et faciámus domum, quo véniat ille, et dóceat nos, et colloquátur nobis.

Ad Laudes ut in Psalt. Et dicuntur Preces feriales flexis genibus. 56. Oratio.

Quæsumus, omnípotens Deus, ut beátus Andréas Apóstolus, cujus prævenímus festivitátem, tuum pro nobis implóret auxílium: ut a nostris reátibus absolúti, a cunctis étiam perículis eruámur. Per Dóminum.

Deinde pro commemorat. S. Saturnini, Antiphona. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Oratio. Deus, qui nos. 495.

Extra Adventum fit commem. de Cruce, cum reliquis, ut in Psalterio. 137.

Vesperæ de S. Andrea.

DIE XXX. NOVEMBRIS.

In festo S. Andreæ Apostoli.

Duplex ii. Classis.

Ad Vesperas, Antiphona. Salve crux pretiósa. cum reliq. de Laudib. 501. Psalm. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dominica. 118. et loco ult. Psalm. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Rom. 10.

Fratres: Corde enim créditur ad justítiam, ore autem conféssio fit ad salútem. Dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur.

Hymnus.

Exúltet orbis gáudiis,
Cælum resúltet láudibus:
Apostolórum glóriam
Tellus et astra cóncinunt.
Vos sæculórum Júdices,
Et vera mundi lúmina,
Votis precámur córdium,
Audíte voces súpplicum.
Qui templa cæli cláuditis,
Serásque verbo sólvitis,
Nos a reátu nóxios
Solvi jubéte, quæsumus.
Præcépta quorum prótinus
Languor salúsque séntiunt,
Sanáte mentes lánguidas,
Augéte nos virtútibus.
Ut, cum redíbit Arbiter
In fine Christus sæculi,
Nos sempitérni gáudii
Concédat esse cómpotes.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magníficat, Antiphona.

Unus ex duóbus, qui secúti sunt Dóminum, erat Andréas frater Simónis Petri, allelúja. Oratio.

MAjestátem tuam, Dómine, supplíciter exorámus: ut sicut Ecclésiæ tuæ beátus Andréas Apóstolus éxstitit prædicátor et rector; ita apud te sit pro nobis perpétuus intercéssor. Per Dóminum.

. Ad Matutinum, Invitator. Regem Apostolórum Dóminum, * Veníte adorémus.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Ætérna Christi múnera. ut infra in Communi Apostolorum. ii.

In primo Nocturno, Aña. Vidit Dóminus Petrum et Andréam, et vocávit eos.

Psalm. Cæli enárrant. ut in Communi Apostolorum. iii.

Antiph. Veníte post me, dicit Dóminus, fáciam vos fieri piscatóres hóminum.

Psalmus. Benedícam. iii.

Antiph. Relíctis rétibus suis, secúti sunt Dóminum Redemptórem.

Psalmus. Eructávit. iv.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum.

℟. Et in fines orbis terræ verba eórum. Pater noster.

Absolutio. Exáudi, Dómine.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Benedictióne perpétua.

De Epístola B. Pauli Apóstoli ad Romános.

Lectio i. Cap. 10.

FInis legis, Christus, ad justítiam omni credénti. Móyses enim scripsit, quóniam justítiam, quæ ex lege est, qui fécerit homo, vivet in ea. Quæ autem ex fide est justítia, sic dicit: Ne díxeris in corde tuo: Quis ascéndet in cælum? id est, Christum dedúcere: Aut quis descéndet in abyssum? hoc est, Christum a mórtuis revocáre. Sed quid dicit Scriptúra? Prope est verbum in ore tuo, et in corde tuo, hoc est verbum fidei quod prædicámus. Quia si confiteáris in ore tuo Dóminum Jesum, et in corde tuo credíderis, quod Deus illum suscitávit a mórtuis, salvus eris.

℟. Cum perambuláret Dóminus juxta mare Galilææ, vidit Petrum et Andréam rétia mitténtes in mare, et vocávit eos, dicens: * Veníte post me, fáciam vos fieri piscatóres hóminum.

℣. Erant enim piscatóres, et ait illis. Veníte.

Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

COrde enim créditur ad justítiam, ore autem conféssio fit ad salútem. Dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. Non enim est distínctio Judæi et Græci, nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes, qui ínvocant illum. Omnis enim quicúmque invocáverit nomen Dómini salvus erit. Quómodo ergo invocábunt, in quem non credidérunt? Aut quó-

modo credent ei, quem non audiérunt? Quómodo autem áudient sine prædicánte? quómodo vero prædicábunt, nisi mittántur? sicut scriptum est: Quam speciósi pedes evangelizántium pacem, evangelizántium bona?

℟. Mox ut vocem Dómini prædicántis audívit beátus Andréas, relíctis rétibus, quorum usu actúque vivébat, * Ætérnæ vitæ secútus est præmia largiéntem.

℣. Hic est, qui pro amóre Christi pepéndit in cruce, et pro lege ejus sustínuit passiónem. Ætérnæ.

Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

SEd non omnes obédiunt Evangélio. Isaías enim dicit: Dómine, quis crédidit audítui nostro? Ergo fides ex audítu, audítus autem per verbum Christi. Sed dico: Numquid non audiérunt? Et quidem in omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Sed dico: Numquid Israel non cognóvit? Primus Móyses dicit: Ego ad æmulatiónem vos addúcam in non gentem: in Gentem insipiéntem, in iram vos mittam. Isaías autem audet, et dicit: Invéntus sum a non quæréntibus me: palam appárui iis, qui me non interrogábant. Ad Israel autem dicit: Tota die expándi manus meas ad pópulum non credéntem, et contradicéntem.

℟. Doctor bonus, et amícus Dei Andréas dúcitur ad crucem; quam a longe aspíciens dixit: Salve crux, * Súscipe discípulum ejus, qui pepéndit in te magíster meus Christus.

℣. Salve crux, quæ in córpore Christi dedicáta es, et ex membris ejus tamquam margarítis ornáta. Súscipe. Glória Patri. Súscipe.

In secundo Nocturno, Aña. Dignum sibi Dóminus computávit mártyrem, quem vocávit Apóstolum, dum esset in mari, allelúja.

Psalm. Omnes Gentes. vi.

Aña. Diléxit Andréam Dóminus in odórem suavitátis.

Psal. Exáudi, Deus deprecatiónem meam:* inténde. vii.

Antiph. Bíduo vivens pendébat in Cruce beátus Andréas pro Christi nómine, et docébat pópulum.

Ps. Exáudi, Deus, oratiónem meam, cum déprecor. vii.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram.

℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Pater noster.

Absolutio. Ipsíus píetas.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Deus Pater omnípotens.

Lectio iv.

ANdréas Apóstolus, Bethsáidæ natus, qui est Galilææ vicus, frater Petri, discípulus Joánnis Baptístæ, cum eum de Christo dicéntem audísset: Ecce Agnus Dei, secútus Jesum, fratrem quoque suum ad eúmdem

perdúxit : cum póstea una cum fratre piscarétur in mari Galilææ, ambo a prætereúnte Christo Dómino ante álios Apóstolos vocáti illis verbis : Veníte post me, fáciam vos fieri piscatóres hóminum : nullam interponéntes moram, et relíctis rétibus secúti sunt eum. Post cujus passiónem, et resurrectiónem, Andréas, cum in Scytiam Európæ, quæ ei província ad Christi fidem disseminándam obtígerat, venísset, deínde Epírum ac Thráciam peragrásset, doctrína, et miráculis innumerábiles hómines ad Christum convértit. Post Patras Achájæ proféctus, et in ea urbe plúrimis ad veritátem Evangélicam perdúctis, Ægéam Procónsulem, prædicatióni Evangélicæ resisténtem, libérrime increpávit, quod qui judex hóminum habéri vellet, Christum Deum ómnium júdicem a dæmónibus elúsus non agnósceret.

℟. Homo Dei ducebátur, ut crucifigerent eum : pópulus autem clamábat voce magna, dicens : * Innocens ejus sanguis sine causa damnátur.
℣. Cumque dúcerent eum ut crucifigerétur, factus est concúrsus populórum clamántium, et dicéntium. Innocens.
Bñō. Christus perpétuæ.

Lectio v.

TUm Ægéas irátus : désine, inquit, Christum jactáre, cui simília verba nihil profuérunt, quo minus a Judæis crucifigerétur. Andréam vero de Christo nihilóminus líbere prædicántem, quod pro salúte humáni géneris se crucifigéndum obtulísset, ímpia oratióne interpéllat, ac demum hortátur, ut sibi cónsulens, diis velit immoláre. Cui Andréas : Ego omnipoténti Deo, qui unus et verus est, ímmolo quotídie, non taurórum carnes, nec hircórum sánguinem, sed immaculátum Agnum in altári : cujus carnem postéaquam omnis pópulus credéntium manducáverit, Agnus, qui sacrificátus est, ínteger persevérat, et vivus. Quamóbrem ira accénsus Ægéas, jubet eum in cárcerem detrúdi ; unde pópulus Andréam fácile liberásset, nisi ipse sedásset multitúdinem, veheméntius rogans, ne se ad optatíssimam martyrii corónam properántem impedírent.

℟. O bona crux, quæ decórem, et pulchritúdinem de membris Dómini suscepísti! áccipe me ab homínibus, et redde me magístro meo : * Ut per te me recípiat, qui per te me redémit.
℣. Beátus Andréas expánsis mánibus ad cælum orábat, dicens : Salva me bona crux. Ut per te.
Bñō. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

IGitur paulo post in tribúnal prodúctum, cum

Ægéas crucis extolléntem mystéria, sibíque suam impietátem exprobrántem, diútius ferre non posset, in crucem tolli, et Christi mortem imitári jussit. Addúctus Andréas ad locum martyrii, cum crucem vidísset a longe, exclamáre cœpit: O bona crux, quæ decórem ex membris Dómini suscepísti, diu desideráta, solícite amáta, sine intermissióne quæsíta, et aliquándo cupiénti ánimo præparáta, áccipe me ab homínibus, et redde me magístro meo, ut per te me recípiat, qui per te me redémit. Itaque cruci affixus est, in qua bíduum vivus pendens, et Christi fidem prædicáre numquam intermíttens, ad eum migrávit, cujus mortis similitúdinem concupíerat. Quæ ómnia Presbyteri, et Diáconi Achájæ, qui ejus passiónem scripsérunt, se ita, ut commemoráta sunt, audísse et vidísse testántur. Ejus ossa primum Constantíno Imperatóre Constantinópolim, deínde Amálphim transláta sunt. Caput, Pio secúndo Pontífice, Romam allátum, in Basílica sancti Petri collocátum est.
℟. Expándi manus meas tota die in cruce ad pópulum non credéntem, sed contradicéntem mihi: * Qui ámbulant vias non bonas, sed post peccáta sua.
℣. Deus ultiónum Dñs, Deus ultiónum líbere egit: exaltáre qui júdicas terram, redde retributiónem supérbis. Qui. Glória Patri. Qui.

In tertio Nocturno, Aña. Non me permíttas, Dómine, fámulum tuum a te separári: tempus est, ut commendétur terræ corpus meum, et me ad te veníre júbeas.
Psalmus. Confitébimur. ix.
Antiph. Andréas vero rogábat pópulum, ut non impedíret passiónem ipsíus.
Psalm. Dóminus regnávit, exúltet terra. ix.
Antiphona. Accipe me ab homínibus, et redde me magístro meo, ut per te me recípiat, qui per te me redémit, allelúja.
Psalm. Dóminus regnávit, irascántur pópuli. x.
℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum. Pater noster.
Absolutio. A vínculis.
℣. Jube domne benedícere.
Bñº. Evangélica léctio.
Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 4.

IN illo témpore: Ambulans Jesus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simónem, qui vocátur Petrus, et Andréam fratrem ejus, mitténtes rete in mare. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.
Homilia 5. in Evangel.

AUdístis, fratres charíssimi, quia ad uníus jussiónis vocem Petrus, et Andréas relíctis rétibus secú-

ti sunt Redemptórem. Nulla vero hunc fácere adhuc mirácula víderant, nihil ab eo de præmio ætérnæ retributiónis audíerant, et tamen ad unum Dñi præcéptum, hoc quod possidére videbántur, oblíti sunt. Quanta nos ejus mirácula vidémus, quot flagéllis afflígimur, quantis minárum asperitátibus deterrémur, et tamen vocántem sequi contémnimus?

℟. Orávit sanctus Andréas, dum respíceret in cælum, et voce magna clamávit, et dixit: Tu es Deus meus, quem vidi, ne me patiáris ab ímpio júdice depóni: * Quia virtútem sanctæ crucis agnóvi.
℣. Tu es magíster meus Christus, quem diléxi, quem cognóvi, quem conféssus sum: tantúmmodo in ista voce exáudi me. Quia.

Bño. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

IN cælo jam sedet, qui de conversióne nos ádmonet: jam jugo fidei colla Géntium súbdidit, jam mundi glóriam stravit, jam ruínis ejus crebrescéntibus, distrícti sui judícii diem propinquántem denúntiat, et tamen supérba mens nostra adhuc non vult hoc sponte desérere, quod quotídie perdit invíta. Quid ergo, fratres charíssimi, quid in ejus judício dictúri sumus, qui ab amóre præséntis sæculi nec præcéptis fléctimur, nec verbéribus emendámur?

℟. Videns crucem Andréas exclamávit, dicens: O crux admirábilis! o crux desiderábilis! o crux, quæ per totum mundum rútilas! * Súscipe discípulum Christi, ac per te me recípiat, qui per te móriens me redémit.
℣. O bona crux, quæ decórem, et pulchritúdinem de membris Dñi suscepísti! Súscipe. Glória Patri. Súscipe.

Bño. Ad societátem. Lect. ix.

SEd fortásse áliquis tácitis sibi cogitatiónibus dicat: Ad vocem Domínicam utérque iste piscátor quid, aut quantum dimísit, qui pene nihil hábuit? Sed hac in re, fratres charíssimi, afféctum debémus pótius pensáre; quam censum. Multum relíquit, qui sibi nihil retínuit: multum relíquit, qui quantúmlibet parum, totum deséruit. Certe nos, et hábita cum amóre possidémus, et ea, quæ mínime habémus, ex desidério quærimus. Multum ergo Petrus et Andréas dimísit, quando utérque étiam desidéria habéndi derelíquit.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

SAlve crux pretiósa, súscipe discípulum ejus, qui pepéndit in te magíster meus Christus.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Domínica, ut in Psaltério. 16.

Aña. Beátus Andréas orábat,

dicens : Dómine Rex ætérnæ glóriæ, súscipe me pendéntem in patíbulo.

Antiphona. Andréas Christi fámulus, dignus Dei Apóstolus, germánus Petri, et in passióne sócius.

Antiph. Maximílla Christo amábilis, tulit corpus Apóstoli, óptimo loco cum aromátibus sepelívit.

Aña. Qui persequebántur justum, demersísti eos, Dómine, in inférno, et in ligno crucis dux justi fuísti.

Capitulum. Rom. 10.

FRatres: Corde enim créditur ad justítiam, ore autem conféssio fit ad salútem. Dicit enim Scriptúra: Omnis, qui credit in illum, non confundétur.

Hymnus.

EXúltet orbis gáudiis,
Cælum resúltet láudibus:
Apostolórum glóriam
Tellus et astra cóncinunt.
Vos sæculórum Júdices,
Et vera mundi lúmina,
Votis precámur córdium,
Audíte voces súpplicum.
Qui templa cæli cláuditis,
Serásque verbo sólvitis,
Nos a reátu nóxios
Solvi jubéte, quæsumus.
Præcépta quorum prótinus
Languor salúsque séntiunt,
Sanáte mentes lánguidas,
Augéte nos virtútibus.
Ut, cum redíbit Arbiter
In fine Christus sæculi,
Nos sempitérni gáudii
Concédat esse cómpotes.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Bened. Antiph. Concéde nobis hóminem justum, redde nobis hóminem sanctum, ne interfícias hóminem Deo charum, justum, mansuétum, et pium.

Oratio.

MAjestátem tuam, Dñe, supplíciter exorámus: ut sicut Ecclésiæ tuæ beátus Andréas Apóstolus éxstitit prædicátor, et rector; ita apud te sit pro nobis perpétuus intercéssor. Per Dñm nostrum.

Ad Tertiam, Antiphona. Beátus Andréas.

Capitulum. Fratres: Corde enim. ut supra.

℟. brev. In omnem terram, * Exívit sonus eórum. In omnem.

℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit.

Glória Patri. In omnem.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram.

℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Sextam, Antiphona. Andréas Christi fámulus.

Capitulum. Rom. 10.

NOn enim est distínctio Judæi, et Græci: nam idem Dñs ómnium, dives in omnes, qui ínvocant illum. Omnis enim quicúmque invocáverit nomen Dómini, salvus erit.

℟. brev. Constítues eos príncipes, * Super omnem terram. Constítues eos.
℣. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Super.
Glória Patri. Constítues.
℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus.
℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam, Antiphona.
Qui persequebántur justum.

Capitulum. Rom. 10.

ISaías enim dicit: Dñe, quis crédidit audítui nostro? Ergo fides ex audítu, audítus autem per verbum Christi. Sed dico: Numquid non audiérunt? Et quidem in omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum.

℟. br. Nimis honoráti sunt, * Amíci tui, Deus. Nimis.
℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci.
Glória Patri. Nimis.
℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Vesperas, Antiphona. Salve crux pretiósa. cum reliq. de Laudib. ut sup. 501.
Psalmus. Dixit Dóminus. cum reliquis, ut in secundis vesperis de Communi Apostolorum. xiii.
Capitulum. Fratres: Corde enim. ut supra. 502.
Hymnus. Exúltet orbis gáudiis. ut supra. 502.
℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Magn. Aña. Cum pervenísset beátus Andréas ad locum, ubi crux paráta erat, exclamávit, et dixit: O bona crux, diu desideráta, et jam concupiscénti ánimo præparáta! secúrus, et gaudens vénio ad te; ita et tu exúltans suscípias me discípulum ejus, qui pepéndit in te.
Orátio. Majestátem. 502.

FESTA DECEMBRIS.

Ante Adventum prima die non impedita dicitur Offic. Defunctorum.

DIE II. DECEMBRIS.

In festo S. Bibianæ virg. et martyr. Semiduplex.

Omnia de Com. Virg. exceptis seq. Oratio.

DEus ómnium largítor bonórum, qui in fámula tua Bibiána cum virginitátis flore martyrii palmam conjunxísti: mentes nostras ejus intercessióne tibi charitáte conjúnge; ut amótis perículis, præmia consequámur ætérna. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.
In ii. Nocturno. Lectio iv.

BIbiána virgo Romána, nóbili génere nata, Christiána fide nobílior fuit. Ejus enim pater Flaviánus sub Juliáno apóstata impiíssimo tyránno Expræféctus, servilibúsque notis compúnctus, ad aquas Taurínas deportátus, Martyr occúbuit. Mater Dafrósa, et fíliæ primum conclúsæ domi, ut inédia conficeréntur, mox

relegáta mater extra Urbem cápite plexa est. Mórtuis autem piis paréntibus, Bibiána cum soróre sua Demétria bonis ómnibus expoliátur. Aproniánus Urbis Prætor, pecúniis ínhians, soróres perséquitur; quas humána prorsus ope destitútas, Deo mirabíliter, qui dat escam esuriéntibus, enutriénte, cum vivacióres vegetiorésque conspexísset, veheménter est admirátus.

℟. Propter veritátẽ.lxxxviii.

Lectio v.

SUádet nihilóminus Aproniánus, ut venereéntur deos Géntium, amíssas ídeo opes, Imperatóris grátiam, præclaríssimas núptias consecutúræ. Si secus fécerint, minátur cárceres, virgas, secúres. At illæ neque blandítiis, neque minis a recta fide declinántes, parátæ pótius mori quam fœdári móribus Ethnicórum, Prætóris impietátem constantíssime detestántur. Quare Demétria ob óculos Bibiánæ repénte córruens, óbiit in Dómino. Bibiána Rufinæ mulíeri vaférrimæ seducénda tráditur: quæ ab incunábulis edócta Christiánas leges, et illibátum serváre virginitátis florem, se ipsa fórtior, féminæ superávit insídias, et Prætóris astus delúsit.

℟. Dilexísti justítiã lxxxviii.

Lectio vi.

NIhil autem proficiénte Rufina, quæ, præter dolósa verba, illam quotídie verbéribus affligébat, ut de sancto propósito dimovéret, spe sua frustrátus Prætor, accénsus ira, quod in Bibiána perdidísset óperam, a lictóribus eam denudári, vinctísque mánibus colúmnæ alligári, eámque plumbátis cædi jubet, donec effláret ánimam. Cujus sacrum corpus objéctum cánibus, bíduo jácuit in foro Tauri, illæsum tamen, et divínitus servátum: quod deínde Joánnes Présbyter sepelívit noctu juxta sepúlchrum sorórís, et matris ad palátium Liciniánum, ubi usque in præsens exstat Ecclésia Deo, sanctæ Bibiánæ nómine, dicáta, quam Urbánus octávus instaurávit, sanctárum Bibiánæ, Demétriæ, et Dafrósæ corpóribus in ea repértis, et sub ara máxima collocátis. ℟. Afferéntur Regi. lxxxix.

In tertio Nocturno Lectiones de Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Símile est regnum Cælórum thesáuro de Communi non Virg. cii. ℣℣. vero xci.

COM-

COMMUNE SANCTORUM.

IN VIGILIIS Apostolorum.

Officium fit de Feria, ut dictum est in Rubricis generalibus, exceptis Lectionibus, et Oratione, quæ in propriis locis notantur. Ubi vero non sunt propriæ Lectiones, legitur Evangelium cum Homilia sequenti.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio i. Cap. 15.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Hoc est præcéptum meum, ut diligátis ínvicem, sicut diléxi vos. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.
Homilia 27. in Evangel.

CUm cuncta sacra elóquia Domínicis plena sint præcéptis, quid est quod de dilectióne, quasi de singulári mandáto, Dóminus dicit: Hoc est præcéptum meum, ut diligátis ínvicem: nisi quia omne mandátum de sola dilectióne est: et ómnia unum præcéptum sunt? quia, quidquid præcípitur, in sola charitáte solidátur. Ut enim multi árboris rami ex una radíce pródeunt; sic multæ virtútes ex una charitáte generántur. Nec habet áliquid viriditátis ramus boni óperis, si non manet in radíce charitátis.

Responsoria de Feria pro tempore. Lectio ii.

PRæcépta ergo Domínica et multa sunt, et unum: multa per diversitátem óperis, unum in radíce dilectiónis. Quáliter autem ista diléctio tenénda sit, ipse insínuat, qui in plerísque Scriptúræ suæ senténtiis, et amícos jubet díligi in se, et inimícos propter se. Ille enim veráciter charitátem habet, qui et amícum díligit in Deo, et inimícum díligit propter Deum. Nam sunt nonnúlli, qui díligunt próximos, sed per afféctum cognatiónis et carnis: quibus tamen in hac dilectióne sacra elóquia non contradícunt; sed áliud est quod sponte impénditur natúræ, áliud quod præcéptis Domínicis ex charitáte debétur obediéntiæ. Lectio iii.

HI nimírum et próximum díligunt, et tamen illa sublímia dilectiónis præmia non assequúntur; quia amórem suum non spirituáliter, sed carnáliter impéndunt. Proinde cum Dóminus díceret: Hoc est præcéptum meum, ut diligátis ínvicem: prótinus áddidit: Sicut diléxi vos: ac si apérte dicat: Ad hoc amáte, ad quod amávi vos. Qua in re, fratres

charíssimi, solérter intuéndum est, quod antíquus hostis, dum mentem nostram ad rerum temporálium dilectiónem trahit, infirmiórem contra nos próximum éxcitat, qui ea ipsa, quæ dilígimus, auférre moliátur.

C O M M U N E

Apostolor., et Evangelistar.

Ad Vesperas, Antiphona. Hoc est præcéptum meum. cum reliq. de Laudibus. xi. Psalmus. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalmus. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Ephes. 2.

FRatres: Jam non estis hóspites, et ádvenæ: sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei: superædificáti super fundaméntum Apostolórum et Prophetárum, ipso summo angulári lápide Christo Jesu. ℟. Deo grátias. Hymnus.

EXúltet orbis gáudiis:
Cælum resúltet láudibus:
Apostolórum glóriam
Tellus, et astra cóncinunt.
Vos sæculórum Júdices,
Et vera mundi lúmina,
Votis precámur córdium:
Audíte voces súpplicum.
Qui templa cæli cláuditis,
Seráque verbo sólvitis,
Nos a reátu nóxios
Solvi jubéte, quæsumus.
Præcépta quorum prótinus
Languor, salúsque séntiunt;
Sanáte mentes lánguidas,
Augéte nos virtútibus.
Ut, cum redíbit Arbiter
In fine Christus sæculi,
Nos sempitérni gáudii
Concédat esse cómpotes.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magnificat, Antiphona. Tradent enim vos in concíliis, et in synagógis suis flagellábunt vos, et ante reges, et præsides ducémini propter me in testimónium illis, et Géntibus. Oratio propria.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Apostolórum Dóminum, * Veníte, adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

ÆTérna Christi múnera,
Apostolórum glóriam,
Palmas et hymnos débitos
Lætis canámus méntibus.
Ecclesiárum Príncipes,
Belli triumpháles Duces,
Cæléstis aulæ mílites,
Et vera mundi lúmina.
Devóta Sanctórum Fides,
Invícta Spes credéntium,
Perfécta Christi Cháritas,
Mundi tyránnum cónterit.
In his Patérna glória,
In his triúmphat Fílius,
In his volúntas Spíritus,
Cælum replétur gáudio.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória,
Amen.

In primo Nocturno, Aña. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum.

Psalmus 18.

CÆli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:

Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cælo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.

Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.

Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.

Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.

Antiphona. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum.

Aña. Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos.

Psalmus 33.

BEnedícam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.

Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.

Exquisívi Dñm, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.

Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.

Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.

Gustáte, et vidéte, quóniam

suávis est Dóminus : * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus : * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt, et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo, qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe linguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum : * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dómini super justos: * et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala : * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos : * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde : * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum : * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum : * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justũ, delínquent.
Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes, qui sperant in eo.
Aña. Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos.
Antiph. Constítues eos príncipes super omnem terram: mémores erunt nóminis tui, Dómine. Psalmus 44.
Eructávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea regi.
Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.
Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis : * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.
Spécie tua, et pulchritúdine tua : * inténde, próspere procéde, et regna.
Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam : * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.
Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi: * virga directiónis virga regni tui.
Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.
Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis : * ex quibus delectavérunt te filiæ regum in honóre tuo.
Adstitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto : * circúmdata varietáte.
Audi filia, et vide, et inclína aurem tuam : * et oblivíscere pópulum tuum, et

domum patris tui.
Et concupíscet Rex decórem tuum: * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.
Et fíliæ Tyri in munéribus:* vultum tuum deprecabúntur omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus: *in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia, et exultatióne: * adducéntur in templum Regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: * constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne, et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Antiphona. Constítues eos príncipes super omnem terram: mémores erunt nóminis tui, Dómine.
℣. In omnem terram exívit sonus eórum.
℟. Et in fines orbis terræ verba eórum. Pater noster.
Absolutio. Exáudi Dómine.
℣. Jube Domne benedícere.
Benedictio. Benedictióne perpétua etc.
Lectiones de Script. positæ in Comm. Sanct. legantur, quando annotantur in Prop. Sanct. per annum, et quando contingit fieri Offic. de aliquo Sancto illis diebus, in quibus in Officio Feriæ non ponuntur Lect. de Scriptura, sed tantum de Homilia, et quando aliquod Festum solemniter celebratur in propria Ecclesia.

De Epístola prima B. Pauli Apóstoli ad Coríntios.

Lectio i. Cap. 4.

SIc nos exístimet homo ut minístros Christi, et dispensatóres mysteriórum Dei. Hic jam quæritur inter dispensatóres, ut fidélis quis inveniátur. Mihi autem pro mínimo est ut a vobis júdicer, aut ab humáno die: sed neque meípsum júdico. Nihil enim mihi cónscius sum: sed non in hoc justificátus sum: qui autem júdicat me, Dóminus est. Itaque nolíte ante tempus judicáre, quoadúsque véniat Dñs, qui et illuminábit abscóndita tenebrárum, et manifestábit consília córdium: et tunc laus erit unicuíque a Deo. Tu autem Dómine miserére nobis. ℟. Deo grátias.

Et sic deinceps in fine omnium Lectionum, nisi aliter assignetur.

℟. Ecce ego mitto vos, sicut oves in médio lupórum, dicit Dóminus: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ.
℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem, ut filii lucis sitis. Estóte.
Bñо. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

HÆc autem, fratres, transfigurávi in me, et Apól-

lo, propter vos: ut in nobis discátis, ne supra quam scriptum est, unus advérsus álterum inflétur pro álio. Quis enim te discérnit? Quid autem habes, quod non accepísti? Si autem accepísti, quid gloriáris quasi non accéperis? Jam saturáti estis, jam dívites facti estis; sine nobis regnátis: et útinam regnétis, ut et nos vobíscum regnémus. Puto enim quod Deus nos Apóstolos novíssimos osténdit, tamquam morti destinátos: quia spectáculum facti sumus mundo, et Angelis, et homínibus.

℟. Tóllite jugum meum super vos, dicit Dóminus, et díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde: * Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve.
℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum.
Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

Nos stulti propter Christum, vos autem prudéntes in Christo: nos infírmi, vos autem fortes, vos nóbiles, nos autem ignóbiles. Usque in hanc horam et esurímus, et sitímus, et nudi sumus, et cólaphis cædimur, et instábiles sumus, et laborámus operántes mánibus nostris: maledícimur, et benedícimus: persecutiónem pátimur, et sustinémus: blasphemámur, et obsecrámus: tamquam purgaménta hujus mundi facti sumus ómnium peripséma usque adhuc. Non ut confúndam vos hæc scribo, sed ut filios meos charíssimos móneo. Nam si decem míllia pædagogórum habeátis in Christo, sed non multos patres. Nam in Christo Jesu, per Evangélium, ego vos génui.

℟. Dum stetéritis ante reges, et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini: * Dábitur enim vobis in illa hora, quid loquámini.
℣. Non enim vos estis, qui loquímini, sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur.
Glória Patri. Dábitur.

In secundo Nocturno, Aña. Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham. Psalmus 46.

Omnes Gentes pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis.
Quóniam Dóminus excélsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.
Subjécit pópulos nobis: * et Gentes sub pédibus nostris.
Elégit nobis hæreditátem suam: * spéciem Jacob, quam diléxit.
Ascéndit Deus in júbilo: * et Dóminus in voce tubæ.
Psállite Deo nostro, psállite: * psállite Regi nostro, psállite.
Quóniam rex omnis terræ Deus: * psállite sapiénter.
Regnábit Deus super Gentes: * Deus sedet super sedem sanctam suam.
Príncipes populórum con-

gregáti sunt cum Deo Abraham: * quóniam dii fortes terræ veheménter eleváti sunt.
Aña. Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham.
Aña. Dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum, Dómine. Psalmus 60.
EXáudi Deus deprecatiónem meam: * inténde oratióni meæ.
A fínibus terræ ad te clamávi: * dum anxiarétur cor meum, in petra exaltásti me.
Deduxísti me, quia factus es spes mea: * turris fortitúdinis a fácie inimíci.
Inhabitábo in tabernáculo tuo in sæcula: * prótegar in velaménto alárum tuárum.
Quóniam tu Deus meus exaudísti oratiónem meam: * dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum.
Dies super dies regis adjícies: * annos ejus usque in diem generatiónis, et generatiónis.
Pérmanet in ætérnum in conspéctu Dei: * misericórdiam, et veritátem ejus quis requíret?
Sic psalmum dicam nómini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in diem.
Aña. Dedísti hæreditátem timéntibus nomen tuum, Dómine. Aña Annuntiavérunt ópera Dei, et facta ejus intellexérunt. Psalmus 63.
EXáudi Deus oratiónem meam, cum déprecor: * a timóre inimíci éripe ánimam meam.
Protexísti me a convéntu malignántium: * a multitúdine operántium iniquitátem.
Quia exacuérunt, ut gládium, linguas suas: * intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.
Súbito sagittábunt eum, et non timébunt: * firmavérunt sibi sermónem nequam.
Narravérunt, ut abscónderent láqueos: * dixérunt: Quis vidébit eos?
Scrutáti sunt iniquitátes: * defecérunt scrutántes scrutínio.
Accédet homo ad cor altum: * et exaltábitur Deus:
Sagíttæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum: * et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.
Conturbáti sunt omnes, qui vidébant eos: * et tímuit omnis homo.
Et annuntiavérunt ópera Dei: * et facta ejus intellexérunt.
Lætábitur justus in Dño, et sperábit in eo, * et laudabúntur omnes recti corde.
Aña. Annuntiavérunt ópera Dei, et facta ejus intellexérunt. ℣. Constítues eos príncipes super omnem terram.
℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Pater noster.
Absolutio. Ipsíus pietas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Gregórii Papæ.

Homilia 30. in Evangel. post medium. Lectio iv.

SCriptum est: Spíritus Dómini ornávit cælos. Or-

naménta enim cælórum sunt virtútes prædicántium. Quæ vidélicet ornaménta Paulus enúmerat, dicens: Alii datur per Spíritum sermo sapiéntiæ, álii sermo sciéntiæ secúndum eúmdem Spíritum. álteri fides in eódem Spíritu, álii grátia sanitátum in uno Spíritu, álii operátio virtútum, álii prophetía, álii discrétio spirítuum, álii génera linguárum, álii interpretátio sermónum. Hæc autem ómnia operátur unus atque idem Spíritus, dívidens singulis prout vult.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti.

Bñ. Christus perpétuæ.

Lectio v.

QUot ergo sunt bona prædicántium, tot sunt ornaménta cælórum. Hinc rursus scriptum est: Verbo Dómini cæli firmáti sunt. Verbum enim Dómini Fílius est Patris. Sed eósdem cælos, vidélicet sanctos Apóstolos, ut tota simul sancta Trínitas ostendátur operáta, repénte de sancti Spíritus divinitáte adjúngitur: Et Spíritu oris ejus omnis virtus eórum. Cælórum ergo virtus de Spíritu sumpta est: quia mundi hujus potestátibus contraíre non præsúmerent, nisi eos Sancti Spíritus fortitúdo solidásset. Quales namque doctóres Sanctæ Ecclésiæ ante advéntum hujus Spíritus fúerint, scimus: et post advéntum illíus, cujus fortitúdinis facti sint, conspícimus.

℟. Beáti estis cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes propter me: * Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum, tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte.

Bñ. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

CErte iste ipse pastor Ecclésiæ, ad cujus sacratíssimum corpus sedémus, quantæ debilitátis, quantæque formídinis ante advéntum Spíritus fúerit, ancílla ostiária requisíta dicat. Una enim mulíeris voce percússus, dum mori tímuit, vitam negávit. Et pensándum, quia eum comprehénsum Petrus negávit in terra, quem suspénsum latro conféssus est in cruce. Sed vir iste tantæ formídinis, qualis post advéntum Spíritus exístat, audiámus. Fit convéntus magistrátus, atque seniórum, cæsis denuntiátur Apóstolis, ne in nómine Jesu loqui débeant;

Petrus magna auctoritáte respóndet: Obedíre opórtet Deo magis, quam homínibus.
℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam.
℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo.
Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno, Aña. Exaltabúntur córnua justi, allelúja. Psalmus 74.

Confitébimur tibi, Deus: * confitébimur, et invocábimus nomen tuum.
Narrábimus mirabília tua: * cum accépero tempus, ego justítias judicábo.
Liquefácta est terra, et omnes, qui hábitant in ea: * ego confirmávi colúmnas ejus.
Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere: * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.
Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui advérsus Deum iniquitátem.
Quia neque ab Oriénte, neque ab Occidénte, neque a desértis móntibus: * quóniam Deus judex est.
Hunc humíliat, et hunc exáltat: * quia calix in manu Dómini vini meri plenus misto.
Et inclinávit ex hoc in hoc: verúmtamen fæx ejus non est exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.
Ego autem annuntiábo in sæculum: * cantábo Deo Jacob.
Et ómnia córnua peccatórum confríngam: * et exaltabúntur córnua justi.

Antiph. Exaltabúntur córnua justi, allelúja.

Antiphona. Lux orta est justo, allelúja: rectis corde lætítia, allelúja. Psalmus 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine:
Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.

Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Antiphona. Lux orta est justo, allelúja: rectis corde lætítia, allelúja.

Antiphona. Custodiébant testimónia ejus, et præcépta ejus, allelúja. Psalmus 98.

DOminus regnávit, irascántur pópuli: * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus: * et excélsus super omnes pópulos.

Confiteántur nómini tuo magno: quóniam terríbile, et sanctum est: * et honor regis judícium díligit.

Tu parásti directiónes: * judícium, et justítiam in Jacob tu fecísti.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabéllum pedum ejus: * quóniam sanctum est.

Móyses, et Aaron in sacerdótibus ejus: * et Sámuel inter eos, qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dóminum, et ipse exaudiébat eos: * in colúmna nubis loquebátur ad eos.

Custodiébant testimónia ejus: * et præcéptum quod dedit illis.

Dómine Deus noster tu exaudiébas eos: * Deus tu propítius fuísti eis, et ulcíscens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus: * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.

Antiphona. Custodiébant testimónia ejus, et præcépta ejus, allelúja.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus.

℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Pater noster.

Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 3. in Matth. cap. 19.

GRandis fidúcia! Petrus piscátor erat, dives non fúerat, cibos manu, et arte quærébat: et tamen lóquitur confidénter: Relíquimus ómnia. Et quia non súfficit tantum relínquere, jungit quod perféctum est: Et secúti sumus te. Fécimus, quod jussísti; quid ígitur nobis dabis præmii? Jesus autem dixit illis: Amen dico vobis: quod vos, qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. Non dixit: Qui re-

liquístis ómnia: hoc enim et Crates fecit philósophus, et multi álii divítias contempsérunt: sed, Qui secúti estis me: quod próprie Apostolórum est, atque credéntium.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem Dómini.

Bñō. Cujus, vel Quorum festum cólimus. Lectio viii.

IN regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ (quando et mórtui de corruptióne resúrgent incorrúpti) sedébitis et vos in sóliis judicántium, condemnántes duódecim tribus Israel: quia vobis credéntibus, illi crédere noluérunt. Et omnis, qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum, céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Locus iste cum illa senténtia cóngruit, in qua Salvátor lóquitur: Non veni pacem míttere, sed gládium. Veni enim separáre hóminem a patre suo, et matrem a fília, et nurum a socru: et inimíci hóminis, doméstici ejus. Qui ergo propter fidem Christi, et prædicatiónem Evangélii, omnes afféctus contempsérint, atque divítias, et sæculi voluptátes: isti céntuplum recípient, et vitam ætérnam possidébunt.

℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta: et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna.

℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum.

Glória Patri. Quorum.

Bñō. Ad societátem. Lect. ix.

EX occasióne hujus senténtiæ quidam introdúcunt mille annos post resurrectiónem, dicéntes, tunc nobis céntuplum ómnium rerum, quas dimísimus, et vitam ætérnam essereddéndam; non intelligéntes, quod, si in céteris digna sit repromíssio, in uxóribus appáreat turpitúdo: ut qui unam pro Dómino dimíserit, centum recípiat in futúro. Sensus ergo iste est: Qui carnália pro Salvatóre dimíserit, spirituália recípiet: quæ comparatióne et mérito sui ita erunt, quasi si parvo número centenárius númerus comparétur.

Deinde dicitur Hymnus. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

HOc est præcéptum meum, ut diligátis ínvicem, sicut diléxi vos.

Psalm. Dóminus regnávit.

cum reliquis 16.
Antiphona. Majórem charitátem nemo habet, ut ánimam suam ponat quis pro amícis suis.
Aña. Vos amíci mei estis, si fecéritis, quæ præcípio vobis, dicit Dóminus.
Antiphona. Beáti pacífici, beáti mundo corde: quóniam ipsi Deum vidébunt.
Aña. In patiéntia vestra possidébitis ánimas vestras.

Capitulum. Ephes. 2.

Fratres: Jam non estis hóspites, et ádvenæ: sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei: superædificáti super fundaméntum Apostolórum et Prophetárum, ipso summo anguári lápide Christo Jesu.
℟. Deo grátias. Hymnus.

Exúltet orbis gáudiis,
Cælum resúltet láudibus:
Apostolórum glóriam
Tellus, et astra cóncinunt.
Vos sæculórum Júdices,
Et vera mundi lúmina,
Votis precámur córdium,
Audíte voces súpplicum.
Qui templa cæli cláuditis,
Serásque verbo sólvitis,
Nos a reátu nóxios
Solvi jubéte, quæsumus.
Præcépta quorum prótinus
Languor, salúsque séntiunt;
Sanáte mentes lánguidas,
Augéte nos virtútibus.
Ut, cum redíbit Arbiter
In fine Christus sæculi,
Nos sempitérni gáudii
Concédat esse cómpotes.
Patri, simúlque Fílio,
Tibíque Sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter
Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei.
℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Benedictus, Antiphona. Vos, qui reliquístis ómnia, et secúti estis me, céntuplum accipiétis, et vitam ætérnam possidébitis.

Ad Tertiam. Antiphona. Majórem charitátem.
Cap. Fratres: Jam non estis.
℟. breve. In omnem terram, * Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit. Glória Patri. In omnem.
℣. Constítues eos príncipes super omnem terram.
℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Sextam, Antiphona. Vos amíci mei estis.

Capitulum. Act. 5.

Per manus autem Apostolórum fiébant signa, et prodígia multa in plebe.
℟. brev. Constítues eos príncipes, * Super omnem terram. Constítues.
℣. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Super. Glória Patri. Constítues.
℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus.
℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam, Antiphona. In patiéntia vestra.

Capitulum. Act. 5.

Ibant Apóstoli gaudéntes a conspéctu concílii, quóniã digni hábiti sunt pro nómi-

ne Jesu contuméliam pati.
℟. br. Nimis honoráti sunt, * Amíci tui, Deus. Nimis.
℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci. Glória Patri. Nimis.
℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

IN II. VESPERIS.

Aña. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: Tu es sacérdos in ætérnum. Psal. 109.

DIxit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis
Donec ponam inimícos tuos: * scabéllum pedum tuórum.
Virgam virtútis tuæ emíttet Dñs ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.
Tecum princípium in die virtútis tuæ, in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.
Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.
Dóminus a dextris tuis: * confrégit in die iræ suæ reges.
Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.
De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.
Antiph. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: Tu es sacérdos in ætérnum.
Aña. Cóllocet eum Dóminus cum princípibus pópuli sui. Psalmus 112.

LAudáte púeri Dñm: * laudáte nomen Dómini.
Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.
A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.
Excélsus super omnes Gentes Dóminus, * et super cælos glória ejus.
Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cælo, et in terra?
Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem.
Ut cóllocet eum cum princípibus: * cum princípibus pópuli sui.
Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.
Aña. Cóllocet eum Dóminus cum princípibus pópuli sui.
Aña. Dirupísti, Dómine, víncula mea, tibi sacrificábo hóstiam laudis. Psalmus 115.

CRédidi, propter quod locútus sum: * ego autem humiliátus sum nimis.
Ego dixi in excéssu meo: * omnis homo mendax.
Quid retríbuam Dómino, * pro ómnibus, quæ retríbuit mihi?
Cálicem salutáris accípiam: * et nomen Dómini invocábo.
Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspéctu Dómini mors sanctórum ejus.
O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et fílius ancíllæ tuæ.
Dirupísti víncula mea; *

tibi sacrificábo hóstiam laudis, et nomen Dñi invocábo.
Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli ejus: * in átriis domus Dómini, in médio tui Jerúsalem.
Antiphona. Dirupísti, Dómine, víncula mea, tibi sacrificábo hóstiam laudis.
Aña. Eúntes ibant, et flebant, mitténtes sémina sua.

Psalmus 125.

IN converténdo Dóminus captivitátem Sion: * facti sumus sicut consoláti:
Tunc replétum est gáudio os nostrum: * et lingua nostra exultatióne.
Tunc dicent inter Gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.
Magnificávit Dóminus fácere nobíscum: * facti sumus lætántes.
Convérte Dómine captivitátem nostram, * sicut torrens in Austro.
Qui séminant in lácrymis, * in exultatióne metent.
Eúntes ibant, et flebant, * mitténtes sémina sua.
Veniéntes autem vénient cum exultatióne, * portántes manípulos suos.
Aña. Eúntes ibant, et flebant, mitténtes sémina sua.
Antiphona. Confortátus est principátus eórum, et honoráti sunt amíci tui, Deus.

Psalmus 138.

DOmine, probásti me, et cognovísti me: * tu cognovísti sessiónem meam, et resurrectiónem meam.
Intellexísti cogitatiónes meas de longe: * sémitam meam, et funículum meum investigásti.
Et omnes vias meas prævidísti: * quia non est sermo in lingua mea.
Ecce, Dómine, tu cognovísti ómnia, novíssima, et antíqua: * tu formásti me, et posuísti super me manum tuam.
Mirábilis facta est sciéntia tua ex me: * confortáta est, et non pótero ad eam.
Quo ibo a spíritu tuo? * et quo a fácie tua fúgiam?
Si ascéndero in cælum, tu illic es: * si descéndero in inférnum, ades.
Si súmpsero pennas meas dilúculo, * et habitávero in extrémis maris.
Etenim illuc manus tua dedúcet me: * et tenébit me déxtera tua.
Et dixi: Fórsitan ténebræ conculcábunt me: * et nox illuminátio mea in delíciis meis.
Quia ténebræ non obscurabúntur a te, et nox sicut dies illuminábitur: * sicut ténebræ ejus, ita et lumen ejus.
Quia tu possedísti renes meos: * suscepísti me de útero matris meæ.
Confitébor tibi, quia terribíliter magnificátus es: * mirabília ópera tua, et ánima mea cognóscit nimis.
Non est occultátum os meum a te, quod fecísti in occúlto: * et substántia mea in inferióribus terræ.

Imperféctum meum vidérunt óculi tui, et in libro tuo omnes scribéntur: * dies formabúntur, et nemo in eis.
Mihi autem nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus: * nimis confortátus est principátus eórum.
Dinumerábo eos, et super arénam multiplicabúntur: * exsurréxi, et adhuc sum tecum.
Si occíderis, Deus, peccatóres: * viri sánguinum declináte a me.
Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.
Nonne qui odérunt te, Dómine óderam: * et super inimícos tuos tabescébam?
Perfécto ódio óderam illos: * et inimíci facti sunt mihi.
Proba me, Deus, et scito cor meum: * intérroga me, et cognósce sémitas meas.
Et vide, si via iniquitátis in me est: * et deduc me in via ætérna.
Antiphona. Confortátus est principátus eórum, et honoráti sunt amíci tui, Deus.

Capitulum. Ephes. 2.

Fratres: Jam non estis hóspites, et ádvenæ: sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei: superædificáti super fundaméntum Apostolórum et Prophetárum, ipso summo angulári lápide Christo Jesu.
Hymnus. Exúltet orbis. xii.
℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.
Ad Magnificat, Antiphona. Estóte fortes in bello, et pugnáte cum antíquo serpénte: et accipiétis regnum ætérnum, allelúja.

ALIÆ LECTIONES

pro Apostolis.

In secundo Nocturno.

De Expositióne sancti Augustíni Epíscopi super Psalmum octogésimum sextum.

Ante medium. Lectio iv.

Fundaménta ejus in móntibus sanctis: díligit Dóminus portas Sion. Quare sunt fundaménta Apóstoli, et Prophétæ? Quia eórum auctóritas portat infirmitátem nostram. Quare sunt portæ? Quia per ipsos intrámus ad regnum Dei. Prædicant enim nobis, et cum per ipsos intrámus, per Christum intrámus. Ipse est enim jánua. Et cum dicúntur duódecim portæ Jerúsalem, et una porta Christus, et duódecim portæ Christus, quia in duódecim portis Christus: et ídeo duodenárius númerus Apostolórum. Sacraméntum magnum hujus duodenárii significátio est númeri. Sedébitis, inquit, super duódecim sedes, judicántes duódecim tribus Israel.
℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dómini locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti, facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti sunt.

Lectio v.

SI duódecim sellæ ibi sunt, non est ubi sédeat tértius décimus Paulus Apóstolus, et non erit quómodo júdicet: et ipse se judicatúrum dixit, non hómines tantum, sed et ángelos. Quos ángelos, nisi apóstatas ángelos? Nescítis, inquit, quia ángelos judicábimus? Respondéret ergo turba: Quid te jactas judicatúrum? Ubi sedébis? Duódecim sedes dixit Dñs duódecim Apóstolos: unus cécidit Judas, in locum ipsíus sanctus Mathías ordinátus est: implétus est duodenárius númerus sédium. Primo locum ínveni, ubi sédeas, et sic te mináre judicatúrum. Duódecim ergo sedes quid sibi velint, videámus. Sacraméntum est cujúsdam universitátis, quia per totum orbem terrárum futúra erat Ecclésia; unde vocátur hoc ædifícium ad Christi compágem. ℟. Beáti estis cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes propter me: * Gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis. ℣. Cum vos ódeterint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum, tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte.

Lectio vi.

ET ídeo, quia úndique venítur ad judicándum, duódecim sedes sunt: sicut quia úndique intrátur in illam civitátem, duódecim portæ sunt. Non solum ergo illi duódecim, et Apóstolus Paulus, sed quotquot judicatúri sunt, propter significatiónem universitátis, ad sedes duódecim pértinent: quemádmodum quotquot intrábunt, ad duódecim portas pértinent. Partes enim mundi quátuor sunt, Oriens, Occidens, Aquilo, et Merídies. Istæ quátuor partes assídue nominántur in Scriptúris. Ab istis quátuor ventis, sicut dicit Dóminus in Evangélio, a quátuor ventis se collectúrum eléctos suos: ab ómnibus ergo istis quátuor ventis vocátur Ecclésia. Quómodo vocátur? Undique in Trinitáte vocátur. Non vocátur nisi per baptísmum in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti. Quátuor ergo ter ducta duódecim inveniúntur. ℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

PRO EVANGELISTIS

Lectiones in primo Nocturno.

Incip. liber Ezechiélis Proph.

Lectio i. Cap. 1.

ET factum est in trigésimo anno, in quarto, in quin-

ta mensis, cum essem in médio captivórum juxta flúvium Chobar, apérti sunt cæli, et vidi visiónes Dei. In quinta mensis, ipse est annus quintus transmigratiónis regis Jóachim, factum est verbum Dñi ad Ezechiélem filium Buzi sacerdótem in terra Chaldæórum, secus flumen Chobar: et facta est super eum ibi manus Dómini. Et vidi, et ecce ventus túrbinis veniébat ab Aquilóne, et nubes magna, et ignis invólvens, et splendor in circúitu ejus: et de médio ejus quasi spécies eléctri, idest de médio ignis.

℟. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum, dicit Dóminus: * Estóte ergo prudéntes sicut serpéntes, et símplices sicut colúmbæ. ℣. Dum lucem habétis, crédite in lucem, ut filii lucis sitis. Estóte. Lectio ii.

ET in médio ejus similitúdo quátuor animálium: et hic aspéctus eórum, similitúdo hóminis in eis. Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni. Pedes eórum pedes recti, et planta pedis eórum, quasi planta pedis vítuli, et scintíllæ quasi aspéctus æris candéntis. Et manus hóminis sub pennis eórum in quátuor pártibus: et fácies, et pennas per quátuor partes habébant. Junctæque erant pennæ eórum altérius ad álterum. Non revertebántur, cum incédérent: sed unumquódque ante fáciem suam gradiebátur.

℟. Tóllite jugum meum super vos, dicit Dóminus, et díscite a me: quia mitis sum, et húmilis corde: * Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve. ℣. Et inveniétis réquiem animábus vestris. Jugum. Lectio iii.

SImilitúdo autem vultus eórum: fácies hóminis, et fácies leónis a dextris ipsórum quátuor; fácies autem bovis a sinístris ipsórum quátuor; et fácies áquilæ désuper ipsórum quátuor. Fácies eórum, et pennæ eórum exténtæ désuper: duæ pennæ singulórum jungebántur, et duæ tegébant córpora eórum: et unumquódque eórum coram fácie sua ambulábat: ubi erat ímpetus spíritus, illuc gradiebántur, nec revertebántur cum ambulárent.

℟. Dum stetéritis ante reges, et præsides, nolíte cogitáre quómodo, aut quid loquámini; * Dábitur enim vobis in illa hora, quid loquámini. ℣. Non enim vos estis, qui loquímini: sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Dábitur.

Glória Patri. Dábitur.

In secundo Nocturno.

De Expositióne S. Gregórii Papæ super Ezech. Proph. Homil. 3. lib. 1. Lectio iv.

SAncta quátuor animália, quæ prophetíæ spíritu futúra prævidéntur, subtíli narratióne describúntur, cum

dícitur: Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni. Quid per fáciem, nisi notítia; et quid per pennas, nisi volátus exprímitur? Per fáciem quippe unusquísque cognóscitur, per pennas vero in altum ávium córpora sublevántur. Fácies ítaque ad fidem pértinet, penna ad contemplatiónem. Per fidem namque ab omnipoténti Deo cognóscimur, sicut ipse de suis óvibus dicit: Ego sum pastor bonus, et cognósco oves meas, et cognóscunt me meæ. Qui rursus ait: Ego scio, quos elégerim. Per contemplatiónem vero, qua super nosmetípsos tóllimur, quasi in áera levámur.

℟. Vidi conjúnctos viros habéntes spléndidas vestes, et Angelus Dñi locútus est ad me, dicens: * Isti sunt viri sancti, facti amíci Dei. ℣. Vidi Angelum Dei fortem, volántem per médium cælum, voce magna clamántem, et dicéntem. Isti. Lectio v.

QUátuor ergo fácies uni sunt: quia si requíras, quid Matthæus de incarnatióne Dómini séntiat? hoc nimírum sentit, quod Marcus, Lucas, et Joánnes. Si quæras, quid Joánnes sentiat? hoc procul dúbio, quod Lucas, Marcus, et Matthæus. Si quæras quid Marcus? hoc quod Matthæus, Joánnes, et Lucas. Si quæras, quid Lucas? hoc quod Joánnes, Matthæus, et Marcus sentit. Quátuor ergo fácies uni sunt: quia notítia fidei, qua cognoscúntur a Deo, ipsa est in uno, quæ est simul in quátuor. Quidquid enim in uno invéneris, hoc in ómnibus simul quátuor cognósces.

℟. Beáti estis, cum maledíxerint vobis hómines, et persecúti vos fúerint, et díxerint omne malum advérsum vos, mentiéntes, propter me: * Gaudéte, et exultáte, quóniam merces vestra copiósa est in cælis. ℣. Cum vos óderint hómines, et cum separáverint vos, et exprobráverint, et ejécerint nomen vestrum tamquam malum, propter Fílium hóminis. Gaudéte. Lectio vi.

ET quátuor pennæ uni: quia Dei omnipoténtis Fílium Dóminum nostrum Jesum Christum simul omnes concórditer prædicant: et ad divinitátem ejus mentis óculos levántes, penna contemplatiónis volant. Evangelistárum ergo fácies ad humanitátem Dómini pértinet, penna ad divinitátem, quia in eum, quem corpóreum aspíciunt, quasi fácies inténdunt: sed dum hunc esse incircumscríptum, atque incorpóreum ex divinitáte annúntiant, per contemplatiónis pennam quasi in áera levántur. Quia ítaque una est fides incarnatiónis ejus in ómnibus, et par contemplátio divinitátis ejus in síngulis, recte nunc díci-

tur: Quátuor fácies uni, et quátuor pennæ uni.
℟. Isti sunt triumphatóres, et amíci Dei, qui contemnéntes jussa príncipum, meruérunt præmia ætérna: * Modo coronántur, et accípiunt palmam. ℣. Isti sunt, qui venérunt ex magna tribulatióne, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni. Modo. Glória Patri. Modo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Designávit Dóminus et álios septuagínta duos, et misit illos binos ante fáciem suam, in omnem civitátem, et locum, quo erat ipse ventúrus. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 17. in Evangelia.

DOminus et Salvátor noster, fratres charíssimi, aliquándo nos sermónibus, aliquándo vero opéribus ádmonet. Ipsa étenim facta ejus præcépta sunt: quia dum áliquid tácitus facit, quid ágere debeámus, innotéscit. Ecce enim binos in prædicatiónem discípulos mittit: quia duo sunt præcépta charitátis, Dei vidélicet amor, et próximi: et minus quam inter duos cháritas habéri non potest. Nemo enim próprie ad semetípsum habére charitátem dícitur: sed diléctio in álterum tendit, ut cháritas esse possit.

℟. Isti sunt, qui vivéntes in carne, plantavérunt Ecclésiam sánguine suo: * Cálicem Dómini bibérunt, et amíci Dei facti sunt.
℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Cálicem.

Lectio viii.

ECce enim binos ad prædicándum discípulos Dñs mittit: quátenus hoc nobis tácitus ínnuat, quia, qui charitátem erga álterum non habet, prædicatiónis officium suscípere nullátenus debet. Bene autem dícitur, quia misit eos ante fáciem suam, in omnem civitátem, et locum, quo erat ipse ventúrus. Prædicatóres enim suos Dñs séquitur: quia prædicátio prævenit, et tunc ad mentis nostræ habitáculum Dóminus venit, quando verba exhortatiónis præcúrrunt: atque per hoc véritas in mente suscípitur.
℟. Isti sunt viri sancti, quos elégit Dóminus in charitáte non ficta, et dedit illis glóriam sempitérnam: * Quorum doctrína fulget Ecclésia, ut sole luna.
℣. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam. Quorum.
Glória Patri. Quorum.

Lectio ix.

HInc namque eísdem prædicatóribus Isaías dicit: Paráte viam Dómini, rectas fácite sémitas Dei nostri. Hinc filiis Psalmísta ait: Iter fácite ei, qui ascéndit su-

per occásum. Super occásum namquē Dóminus ascéndit, quia unde in passióne occúbuit, inde majórem suam glóriam resurgéndo manifestávit. Super occásum vidélicet ascéndit, quia mortem, quam pértulit, resurgéndo calcávit. Ei ergo, qui ascéndit super occásum, iter fácimus, cum nos ejus glóriam vestris méntibus prædicámus, ut eas et ipse post véniens, per amóris sui præséntiam illústret.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE
Unius Martyris.

Ad Vesperas, Antiphona. **Qui me conféssus.** cum reliq. de Laudib. **xxix.** Psal. **Dixit Dóminus.** cum reliq. de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalm. **Laudáte Dóminum omnes Gentes.** 122.

Capitulum. Jac. 1.

BEátus vir, qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

DEus tuórum mílitum,
Sors, et coróna, præmiū,
Laudes canéntes Mártyris
Absólve nexu críminis.
Hic nempe mundi gáudia,
Et blanda fraudum pábula
Imbúta felle députans
Pervénit ad cæléstia.
Pœnas cucúrrit fórtiter,
Et sústulit viríliter,
Fundénsque pro te sánguinē,
Ætérna dona póssidet.
Ob hoc precátu súpplici
Te póscimus piíssime,
In hoc triúmpho Mártyris
Dimítte noxam sérvulis.
Laus, et perénnis glória
Patri sit, atque Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magnificat, Antiphona. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

Pro Mart., et Pont. Oratio.

INfirmitátem nostram réspice, omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti N. mártyris tui, atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Alia Oratio.

DEus, qui nos beáti N. mártyris tui, atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

Pro Martyre tantum.
Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti N. mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dñm.

Alia Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut intercedénte beáto N. mártyre tuo,

et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus mundémur in mente. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Mártyrum Dóminum, * Veníte adorémus.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Deus tuórum mílitum. ut supra. xx.

In primo Nocturno, Aña. In lege Dómini fuit volúntas ejus die ac nocte. Psal. 1.

BEátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum,* quod fructũ suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet:* et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic:* sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Aña. In lege Dómini fuit volúntas ejus die ac nocte.

Aña. Prædicans præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus. Psalm. 2.

QUare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cælis irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi Gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.

Et nunc reges intellígite, * erudímini, qui judicátis terram.

Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.

Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus: * beáti omnes, qui confídunt in eo.

Antiphona. Prædicans præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus.

Aña. Voce mea ad Dóminum clamávi: et exaudívit me de monte sancto suo.

Psalmus 3.

DOmine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum: * et exsurréxi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dñe, salvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Aña. Voce mea ad Dóminum clamávi: et exaudívit me de monte sancto suo.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.

℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Pater noster.

Absolutio. Exáudi Dómine.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Benedictióne perpétua.

Lectiones sequentes primi Nocturni leguntur in festo Martyris et Pontificis.

In festo autem Martyris non Pontificis leguntur, quæ inferius positæ sunt in Communi plur. Mart. xxxvi.

De Actibus Apostolórum.

Lectio i. Cap. 20.

A Miléto Paulus mittens Ephesum, vocávit Majóres natu Ecclésiæ. Qui cum veníssent ad eum, et simul essent, dixit eis: Vos scitis a prima die, qua ingréssus sum in Asiam, quáliter vobíscum per omne tempus fúerim, sérviens Dómino cum omni humilitáte, et lácrymis, et tentatiónibus, quæ mihi accidérunt ex insídiis Judæórum: quómodo nihil subtráxerim utílium, quo minus annuntiárem vobis, et docérem vos públice, et per domos; testíficans Judæis, atque Gentílibus in Deum pœniténtiam, et fidem in Dóminum nostrum Jesum Christum. Et nunc ecce alligátus ego spíritu, vado in Jerúsalem, quæ in ea ventúra sint mihi, ignórans; nisi quód Spíritus Sanctus per omnes civitátes mihi protestátur, dicens: quóniam víncula, et tribulatiónes Jerosólymis me manent. Sed nihil horum véreor, nec fácio ánimam meam pretiosiórem quam me: dúmmodo consúmmem cursum meum, et ministérium verbi, quod accépi a Dño Jesu: testificári Evangélium grátiæ Dei.

℟. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: * Fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad

cæléstia regna. Fundátus enim erat.

Bño. Unigénitus Deî Fílius.

Lectio ii.

ET nunc ecce ego scio, quia ámplius non vidébitis fáciem meam vos omnes, per quos transívi prædicans regnum Dei. Quaprópter contéstor vos hodiérna die, quia mundus sum a sánguine ómnium. Non enim subterfúgi, quo minus annuntiárem omne consílium Dei vobis. Atténdite vobis, et univérso gregi, in quo vos Spíritus Sanctus pósuit epíscopos régere Ecclésiam Dei, quam acquisívit sánguine suo. Ego scio, quóniam intrábunt post discessiónem meam lupi rapáces in vos, non parcéntes gregi. Et ex vobis ipsis exsúrgent viri loquéntes pervérsa, ut abdúcant discípulos post se. Propter quod vigiláte, memória retinéntes, quóniam per triénnium nocte et die non cessávi, cum lácrymis monens unumquémque vestrum.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit.

Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

ET nunc comméndo vos Deo, et verbo grátiæ ipsíus, qui potens est ædificáre, et dare hæreditátem in sanctificátis ómnibus. Argéntum et aurum, aut vestem nullíus concupívi, sicut ipsi scitis: quóniam ad ea, quæ mihi opus erant, et his, qui mecum sunt, ministravérunt manus istæ. Omnia osténdi vobis, quóniam sic laborántes, opórtet suscípere infírmos, ac meminísse verbi Dómini Jesu, quóniam ipse dixit: Beátius est magis dare, quam accípere. Et cum hæc dixísset, pósitis génibus suis orávit cum ómnibus illis. Magnus autem fletus factus est ómnium: et procumbéntes super collum Pauli, osculabántur eum, doléntes máxime in verbo, quod díxerat, quóniam ámplius fáciem ejus non essent visúri. Et deducébant eum ad navem.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Et. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno Aña. Fílii hóminum scitóte, quia Dóminus sanctum suum mirificávit. Psalmus 4.

CUm invocárem exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quærítis mendácium?

Et scitóte, quóniam miri-

ficávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrificium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui, Dómine: * dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam.

Quóniam tu, Dómine, singuláriter in spe * constituísti me.

Antiphona. Fílii hóminum scitóte, quia Dóminus sanctum suum mirificávit.

Aña. Scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum, Dómine.

Psalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine, * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ, * Rex meus, et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dñe, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi, et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum, et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos, Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te: * in ætérnum exultábunt, et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes qui díligunt nomen tuum: * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ, * coronásti nos.

Aña. Scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum, Dómine.

Antiphona. In univérsa terra glória, et honóre coronásti eum.

Psalmus 8.

DOmine, Dñs noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: *

lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;
Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Aña. In univérsa terra glória, et honóre coronásti eum.
℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso. Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.
Sermo S. Augustíni Epíscopi.
Serm. 44. de Sanct. Lect. iv.
TRiumphális beáti Mártyris N. dies hódie nobis anniversária celebritáte recúrrit; cujus glorificatióni sicut congáudet Ecclésia, sic ejus propónit sequénda vestígia. Si enim compátimur, et conglorificábimur. In cujus glorióso agóne duo nobis præcípue consideránda sunt: induráta vidélicet tortóris sævítia, et Mártyris invícta patiéntia. Sævítia tortóris, ut eam detestémur: patiéntia Mártyris, ut eam imitémur. Audi Psalmístam advérsus malítiam increpántem: Noli æmulári in malignántibus: quóniam tamquam fœnum velóciter aréscent. Quod autem advérsus malignántes patiéntia exhibénda sit, audi Apóstolum suadéntem: Patiéntia vobis necessária est, ut reportétis promissiónes.
℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.
℣. Descendítque cum illo in fóveam: et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.
Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

COronáta ítaque est beáti Mártyris patiéntia, mancipáta est ætérnis cruciátibus tortóris incorrécta malítia. Hoc atténdens in agóne suo gloriósus Christi athléta, non exhórruit cárcerem. Ad imitatiónem cápitis sui tolerávit probra, sustínuit irrisiónes, flagélla non tímuit: et quot ante mortem pro Christo pértulit supplícia, tot ei de se óbtulit sacrifícia. Quod enim propinánte Apóstolo bíberat, alte retinébat: Quia, Non sunt condígnæ passiónes hujus témporis ad futúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Et quia, Momentáneum hoc et leve nostræ tribulatiónis, ætérnum glóriæ pondus operátur in cælis. Hujus promissiónis amóre a terrénis suspénsus, et prægustáta supér-

næ suavitátis dulcédine ineffabíliter afféctus dicébat cum Psalmísta: Quid mihi est in cælo, et a te quid vólui super terram? Defécit caro mea, et cor meum: Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dómine: * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et. Bñ. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Contemplabátur enim, quantum in ænígmate infírmitas humána óculum mentis in æternitáte fígere potest, quanta sint supérnæ civitátis gáudia: et ea enarráre non sufficiens, admirándo clamábat: Quid mihi est in cælo? Quasi díceret: Excédit vires meas, excédit facultátem eloquéntiæ meæ, transcéndit capacitátem intelligéntiæ meæ illud decus, illa glória, illa celsitúdo, qua nobis a conturbatióne hóminum remótis, in abscóndito faciéi suæ Jesus Christus Dñs noster reformábit corpus humilitátis nostræ, configurátum córpori claritátis suæ. Hujus perféctæ libertátis contemplatióne nullum vitábat perículum, nullum horrébat supplícium: et si míllies posset mori, non putábat se hanc digne posse áliqua ratióne promeréri.

℟. Stola jucunditátis índuit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus.

℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam.

Glória Patri. Et corónam.

In tertio Nocturno, Aña. Justus Dóminus, et justítiam diléxit: æquitátem vidit vultus ejus. Psalmus 10.

In Dómino confído: quómodo dícitis ánimæ meæ: * Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagíttas suas in pháretra, * ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecísti, destruxérunt: * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo, * Dñs in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat justum, et ímpium: * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias diléxit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Aña. Justus Dóminus, et justítiam diléxit: æquitátem vidit vultus ejus.

Aña. Habitábit in taberná-

culo tuo: requiéscet in monte sancto tuo. Psalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dñm gloríficat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Aña. Habitábit in tabernáculo tuo: requiéscet in monte sancto tuo. Aña. Posuísti, Dñe, super caput ejus corónam de lápide pretióso. Psal. 20.

DOmine, in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus, et psallémus virtútes tuas.

Aña. Posuísti, Dñe, super caput ejus corónam de lápide pretióso. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum. Pater noster. Absolut. A vínculis. ℣. Jube domne benedícere. Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 14.

IN illo témpore: Dixit Jesus turbis: Si quis ve-

nit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxórem, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem et ánimam suam, non potest meus esse discípulus. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 37. in Evangel.

SI considerémus, fratres charíssimi, quæ et quanta sunt, quæ nobis promittúntur in cælis, viléscunt ánimo ómnia, quæ habéntur in terris. Terréna namque substántia supérnæ felicitáti comparáta, pondus est, non subsídium. Temporális vita ætérnæ vitæ comparáta, mors est pótius dicénda, quam vita. Ipse enim quotidiánus deféctus corruptiónis quid est áliud, quam quædam prolíxitas mortis? Quæ autem lingua dícere, vel quis intelléctus cápere súfficit, illa supérnæ civitátis quanta sint gáudia? Angelórum choris interésse, cum beatíssimis spirítibus glóriæ Conditóris assístere, præséntem Dei vultum cérnere, incircumscríptum lumen vidére, nullo mortis metu áffici, incorruptiónis perpétuæ múnere lætári.

℟. Coróna áurea super caput ejus: * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis.

℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa signo.

Benedictio. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

SEd ad hæc audíta inardéscit ánimus: jamque illic cupit assístere, ubi se sperat sine fine gaudére. Sed ad magna præmia perveníri non potest, nisi per magnos labóres. Unde et Paulus egrégius prædicátor dicit: Non coronábitur, nisi qui legítime certáverit. Deléctet ergo mentem magnitúdo præmiórum, sed non detérreat certámen labórum. Unde ad se veniéntibus Véritas dicit: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxórem, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem et ánimam suam, non potest meus esse discípulus.

℟. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cæléstia regna pervénit.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui minas. Glória Patri. Qui minas.

Sequens ℟. dicitur ultimo loco in Festis sex Ss. Martyrum Pontificum, Eusebii, Marcelli, Joannis, Silverii, Martini, et Pontiani.

℟. Dómine, prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * Posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

℣. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum sæculi. Posuísti in cápite.

Glória Patri. Posuísti.

Bñ. Ad societátem. Lect. ix.

SEd percontári libet, quómodo paréntes, et carnáliter propínquos præcípimur odísse, qui jubémur et inimícos diligere? Et certe Véritas de uxóre dicit: Quod Deus conjúnxit, homo non séparet. Et Paulus ait: Viri, dilígite uxóres vestras, sicut et Christus Ecclésiam. Ecce discípulus uxórem diligéndam prædicat, cum magíster dicat: Qui uxórem non odit, non potest meus esse discípulus. Numquid áliud judex núntiat, áliud præco clamat? An simul et odísse póssumus, et dilígere? Sed si vim præcépti perpéndimus, utrúmque ágere per discretiónem valémus: ut uxórem, et eos, qui nobis carnis cognatióne conjúncti sunt, et quos próximos nóvimus, diligámus; et quos adversários in via Dei pátimur, odiéndo, et fugiéndo nesciámus.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

QUi me conféssus fúerit coram homínibus, confitébor et ego eum coram Patre meo.

Psal. Dñs regnávit. cum reliquis. 16. Aña. Qui séquitur me, non ámbulat in ténebris, sed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus. Aña. Qui mihi minístrat, me sequátur: et ubi ego sum, illic sit et miníster meus. Aña. Si quis mihi ministráverit, honorificábit eum Pater meus, qui est in cælis, dicit Dóminus. Antiphona. Volo Pater, ut ubi ego sum, illic sit et miníster meus.

Capitulum. Jac. 1.

BEátus vir, qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

INvícte Martyr, únicum
Patris secútus Fílium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cæléstibus.

Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílue,
Arcens mali contágium,
Vitæ repéllens tædium.

Solúta sunt jam víncula
Tui sacráti córporis:
Nos solve vinclis sæculi
Dono supérni Núminis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Justus ut palma florébit.
℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Bened., Aña. Qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnã custódit eam.

Pro Mart., et Pont. Oratio.

INfirmitátem nostram réspice omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti N. mártyris tui, atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Alia Oratio.

DEus, qui nos beáti N. mártyris tui, atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

Pro Mart. tantum. Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti N. mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dñm. Alia Oratio.

PRæsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut intercedénte beáto N. mártyre tuo, et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus emundémur in mente. Per Dñm.

Ad Tertiam, Antiphona. Qui séquitur me.

Capitul. Beátus vir. xxix. ℟. brev. Glória, et honóre, * Coronásti eum, Dñe. Glória, et honóre. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti. Glória Patri. Glória, et honóre. ℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Ad Sextam, Antiphona. Qui mihi minístrat.

Capitulum. Eccl. 15.

CIbávit illum pane vitæ, et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum Dóminus Deus noster. ℟. breve. Posuísti Dómine, * Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum.

Ad Nonam, Antiphona. Volo Pater.

Capitulum. Eccl. 39.

JUstus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur. ℟. br. Magna est glória ejus, * In salutári tuo. Magna est. ℣. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum. In salutári tuo. Glória Patri. Magna est. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Vesperas, Aña. Qui me confésssus. ut supr. cum reliq. de Laudib. xxix. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Domínica. 118. et loco ult. Psal. Crédidi. 121. Capitul. Beátus vir. Hymn. Deus tuórum mílitum. xx. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Magníficat, Aña. Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me.

ALIÆ LECTIONES

Pro uno Mártyre.

In secundo Nocturno.

De Expositióne sancti Ambrósii Epíscopi in Psalmum centésimum décimum octávum.

Serm. 21. Lectio iv.

PRíncipes persecúti sunt me gratis, et a verbis tuis trepidávit cor meum. Bene hoc Martyr dicit, quod injúste persecutiónum torménta sustíneat: qui nihil rapúerit, nullum violéntus opprésserit, nullíus sánguinem fúderit, nullíus torum putáverit esse violándum; qui nihil légibus debeat, et gravióra latrónum sustinére cogátur supplícia; qui loquátur juste, et non audiátur; qui loquátur plena salútis, et impugnétur, ut possit dícere: Cum loquébar illis, impugnábant me gratis. Gratis ígitur persecutiónem pátitur, qui impugnátur sine crímine: impugnátur ut nóxius, cum sit in tali confessióne laudábilis: impugnátur quasi venéficus, qui in nómine Dñi gloriátur, cum píetas virtútum ómnium fundaméntum sit. ℟. Honéstum fecit illum Dñs, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Descendítque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit eum. Et dedit.

Lectio v.

VEre frustra impugnátur, qui apud ímpios, et infídos impietátis arcéssitur, cum fídei sit magíster. Verum qui gratis impugnátur, fortis debet esse, et constans. Quómodo ergo subtéxuit: Et a verbis tuis trepidávit cor meum? Trepidáre infirmitátis est, timóris, atque formídinis. Sed est étiam infírmitas ad salútem, est étiam timor sanctórum. Timéte Dñm omnes sancti ejus: et, Beátus vir, qui timet Dñm. Qua ratióne beátus? Quia in mandátis ejus cupit nimis.

℟. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei, Dómine, * Et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Et. Lectio vi.

POne ergo Mártyrem inter perícula constitútum, cum inde immánitas bestiárum ad incutiéndum terrórem ínfremat, aliúnde stridor candéntium laminárum, et flamma fornácis ardéntis exæstuet, ex parte ália pérsonent tractus grávium catenárum, hinc cárnifex cruéntus assístat: pone, inquam, circumspectáutem ómnia plena supplíciis, deínde cogitántem mandáta divína; illum ignem perpétuum, illud sine fine incéndium perfidórum, illam pœnæ recrudescéntis ærúmnam: trepidáre corde, ne, dum præséntibus cedat, perpétuis se dedat exítiis: perturbári ánimo, dum futúri judícii rhomphæam illam terríbilem quadam conspéctus spécie contuétur. Nonne ad hanc trepidatiónem fidúciæ viri constántis, æquális in eúmdem concúrrit affectum

confidéntia cupiéntis ætérna, et divína trepidántis?
℟. Stola jucunditátis índuit eum Dñs: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. ℣. Cibávit illum Dñs pane vitæ, et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam.
Glória Patri. Et corónam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Si quis vult post me veníre, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 31. in Evangel.

QUia Dóminus ac Redémptor noster novus homo venit in mundum, nova præcépta dedit mundo. Vitæ étenim nostræ véteri in vítiis enutrítæ contrarietátem oppósuit novitátis suæ. Quid enim vetus, quid carnális homo nóverat, nisi sua retinére, aliéna rápere, si posset; concupíscere, si non posset? Sed cæléstis médicus síngulis quibúsque vítiis obviántia ádhibet medicaménta. Nam sicut arte medicínæ cálida frígidis, frígida cálidis curántur; ita Dóminus noster contrária oppósuit medicaménta peccátis, ut lúbricis continéntiam, tenácibus largitátem, iracúndis mansuetúdinem, elátis præcíperet humilitátem.
℟. Coróna áurea super caput ejus: * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis.
℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.

Lectio viii.

CErte cum se sequéntibus nova mandáta propóneret, dixit: Nisi quis renuntiáverit ómnibus, quæ póssidet, non potest meus esse discípulus. Ac si apérte dicat: Qui per vitam véterem aliéna concupíscitis, per novæ conversatiónis stúdium et vestra largímini. Quid vero in hac lectióne dicat, audiámus: Qui vult post me veníre, ábneget semetípsum. Ibi dícitur, ut abnegémus nostra: hic dícitur, ut abnegémus nos. Et fortásse laboriósum non est hómini relínquere sua: sed valde laboriósum est relínquere semetípsum. Minus quippe est abnegáre quod habet: valde autem multum est abnegáre quod est.
℟. Hic est vere martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cæléstia regna pervénit.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui minas.
Glória Patri. Qui minas.
Sequens ℟. dícitur ultimo

loco in Festis sex Ss. Martyrum Pontif. Eusebii, Marcelli, Joannis, Silverii, Martini, et Pontiani. ℟. Dñe, prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * Posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. ℣. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum sæculi. Posuísti. Glória Patri. Posuísti.

Lectio ix.

AD se autem nobis veniéntibus Dóminus præcépit, ut renuntiémus nostris: quia quicúmque ad fidei agónem venímus, luctámen contra malígnos spíritus súmimus. Nihil autem malígni spíritus in hoc mundo próprium póssident: nudi ergo cum nudis luctári debémus. Nam si vestítus quísque cum nudo luctátur, cítius ad terram dejícitur, quia habet unde teneátur. Quid enim sunt terréna ómnia, nisi quædam córporis induménta? Qui ergo contra diábolum ad certámen próperat, vestiménta abjíciat, ne succúmbat.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE

plurimorum Martyrum.

Ad Vesperas, Antiphona. Omnes sancti. cum reliq. de Laudibus. xliii. Psalm. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Sap. 3.

JUstórum ánimæ in manu Dei sunt, et non tanget illos torméntum mortis. Visi sunt óculis insipiéntium mori; illi autem sunt in pace.

Hymnus.

SAnctórum méritis íncly-
ta gáudia
Pangámus sócii, géstaque
fórtia;
Gliscens fert ánimus pró-
mere cántibus
Victórum genus óptimum.

Hi sunt, quos fátue mundus abhórruit:
Hunc fructu vácuum, flóribus áridum
Contempsére tui nóminis ásseclæ,
Jesu Rex bone Cælitum.

Hi pro te fúrias, atque minas truces
Calcárunt hóminum, sævaque vérbera:
His cessit lácerans fórtiter úngula,
Nec carpsit penetrália.

Cædúntur gládiis more bidéntium:
Non murmur résonat, non querimónia;
Sed corde impávido mens bene cónscia
Consérvat patiéntiam.

Quæ vox, quæ póterit lingua retéxere,
Quæ tu Martyribus múnera præparas?
Rubri nam flúido sánguine fúlgidis
Cingunt témpora láureis.

Te summa o Déitas, únaque póscimus,
Ut culpas ábigas, nóxia súbtrahas,

Des pacem fámulis, ut tibi glóriam
Annórum in sériem canant. Amen.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Ad Magnificat, Antiphona. Istórum est enim regnum cælórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

Pro plurimis Martyribus Pontificibus. Oratio.

Beatórum Mártyrum, paritérque Pontíficum N. et N. nos, quæsumus Dómine, festa tueántur, et eórum commendet orátio veneránda. Per Dóminum.

Si non fuerint Pontifices, Oratio.

Deus, qui nos concédis sanctórum Mártyrum tuórum N. et N. natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Deus, qui nos ánnua sanctórum Mártyrum tuórum N. et N. solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum nostrum.

Ad Matut., Invitator. Regem Mártyrum Dóminum, * Veníte, adorémus. Psal. Veníte exultémus. 2. Hymnus.

Christo profúsum sánguinem,
Et Mártyrum victórias,
Dignámque cælo láuream
Lætis sequámur vócibus.

Terróre victo sæculi,
Pœnísque sprétis córporis
Mortis sacræ compéndio
Vitam beátam póssident.

Tradúntur igni Mártyres
Et bestiárum déntibus,
Armáta sævit úngulis
Tortóris insáni manus.

Nudáta pendent víscera:
Sanguis sacrátus fúnditur,
Sed pérmanent immóbiles
Vitæ perénnis grátia.

Te nunc, Redémptor, quæsumus,
Ut Mártyrum consórtio
Jungas precántes sérvulos
In sempitérna sæcula. Amen.

In primo Nocturno, Aña. Secus decúrsus aquárum plantávit víneam justórum, et in lege Dómini fuit volúntas eórum. Psalmus 1.

Beátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in

judício : * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum : * et iter impiórum períbit.

Aña. Secus decúrsus aquárum plantávit víneam justórum, et in lege Dómini fuit volúntas eórum.

Antiphona. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus : et quasi holocáusta accépit eos in ætérnum. Psalmus 2.

QUare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum : * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cælis irridébit eos : * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.

Dóminus dixit ad me : * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi Gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.

Et nunc reges intellígite : * erudímini, qui judicátis terram.

Servíte Dómino in timóre : * et exultáte ei cum tremóre.

Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus : * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes qui confídunt in eo.

Aña. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocaústa accépit eos in ætérnum.

Aña. Si coram homínibus torménta passi sunt, spes electórum est immortális in ætérnum. Psalmus 3.

DOmine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ : * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi : * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum : * et exsurréxi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me : * exsúrge Dñe, salvum me fac Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa : * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus : * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Aña. Si coram homínibus torménta passi sunt, spes electórum est immortális in ætérnum. ℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde. Pater noster.

Absolutio. Exáudi Dómine.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Benedictióne perpétua.

De Epístola B. Pauli Apóstoli ad Románós.

Lectio i. Cap. 8.

FRatres: debitóres sumus non carni, ut secúndum carnem vivámus. Si enim secúndum carnem vixéritis, moriémini: si autem spíritu facta carnis mortificavéritis, vivétis. Quicúmque enim spíritu Dei agúntur, ii sunt fílii Dei. Non enim accepístis spíritum servitútis íterum in timóre, sed accepístis spíritum adoptiónis filiórum, in quo clamámus, Abba (Pater). Ipse enim Spíritus testimónium reddit spirítui nostro, quod sumus fílii Dei. Si autem fílii, et hærédes: hærédes quidem Dei, cohærédes autem Christi: si tamen compátimur, ut et conglorificémur. Exístimo enim quod non sunt condígnæ passiónes hujus témporis ad futúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Nam expectátio creatúræ, revelatiónem filiórum Dei expéctat.

℟. Abstérget Deus omnem lácrymam ab óculis sanctórum, et jam non erit ámplius neque luctus, neque clamor, sed nec ullus dolor: * Quóniam prióra transiérunt. ℣. Non esúrient, neque sítient ámplius, neque cadet super illos sol, neque ullus æstus. Quóniam.

Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

SCimus autem, quóniam diligéntibus Deum ómnia cooperántur in bonum, iis, qui secúndum propósitum vocáti sunt sancti. Nam quos præscívit, et prædestinávit confórmes fieri imáginis Fílii sui, ut sit ipse primogénitus in multis frátribus. Quos autem prædestinávit, hos et vocávit: et quos vocávit, hos et justificávit, quos autem justificávit, illos et glorificávit. Quid ergo dicémus ad hæc? Si Deus pro nobis, quis contra nos? Qui étiam próprio Fílio suo non pepércit, sed pro nobis ómnibus trádidit illum: quómodo non étiam cum illo ómnia nobis donávit? Quis accusábit advérsus eléctos Dei? Deus qui justíficat, quis est qui condémnet? Christus Jesus, qui mórtuus est, imo qui et resurréxit, qui est ad déxteram Dei, qui étiam interpéllat pro nobis.

℟. Viri sancti gloriósum sánguinem fudérunt pro Dómino, amavérunt Christum in vita sua, imitáti sunt eum in morte sua: * Et ídeo corónas triumpháles meruérunt. ℣. Unus spíritus, et una fides erat in eis. Et ídeo.

Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

QUis ergo nos separábit a charitáte Christi ? tribulátio , an angústia , an fames , an núditas , an perículum , an persecútio , an gládius? (Sicut scriptum est: Quia propter te mortificámur tota die ; æstimáti sumus sicut oves occisiónis) . Sed in his ómnibus superámus propter eum , qui diléxit nos. Certus sum enim , quia neque mors , neque vita , neque Angeli , neque principátus , neque virtútes , neque instántia , neque futúra , neque fortitúdo , neque altitúdo , neque profúndum , neque creatúra ália póterit nos separáre a charitáte Dei , quæ est in Christo Jesu Dño nostro.

℟. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia : * Et meruérunt habére corónas perpétuas.

℣. Isti sunt , qui venérunt ex magna tribulatióne , et lavérunt stolas suas in sánguine Agni . Et meruérunt.

Glória Patri. Et meruérunt.

In secundo Nocturno, Aña. Dabo sanctis meis locum nominátum in regno Patris mei, dicit Dóminus. Psal. 14.

DOmine , quis habitábit in tabernáculo tuo ? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo ?

Qui ingréditur sine mácula , * et operátur justítiam :

Qui lóquitur veritátem in corde suo , * qui non egit dolum in lingua sua :

Nec fecit próximo suo malum , * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus : * timéntes autem Dñm gloríficat.

Qui jurat próximo suo , et non décipit , * qui pecúniam suam non dedit ad usúram , et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc , * non movébitur in ætérnum.

Aña. Dabo sanctis meis locum nominátum in regno Patris mei , dicit Dóminus.

Aña. Sanctis , qui in terra sunt ejus, mirificávit omnes voluntátes meas inter illos.

Psalmus 15.

COnsérva me , Dñe , quóniam sperávi in te.* Dixi Dño: Deus meus es tu, quóniã bonórum meórum non eges.

Sanctis , qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum : * póstea acceleravérunt.

Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus : * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hæreditátis meæ , et cálicis mei : * tu es , qui restítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris : * étenim hæréditas mea præclára est mihi.

Benedícam Dóminum , qui tríbuit mihi intelléctum : *

ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conspéctu meo semper: * quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiéscet in spe.

Quóniam non derelínques ánimam meam in inférno: * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.

Notas mihi fecísti vias vitæ, adimplébis me lætítia cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.

Aña. Sanctis, qui in terra sunt ejus, mirificávit omnes voluntátes meas inter illos.

Antiph. Sancti, qui sperant in Dómino, habébunt fortitúdinem, assúment pennas ut áquilæ, volábunt, et non defícient. Psalmus 23.

DOmini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dñs virtútum ipse est Rex glóriæ.

Aña. Sancti, qui sperant in Dño, habébunt fortitúdinem, assúment pennas ut áquilæ, volábunt, et non defícient.

℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia. Pater noster.

Absolutio. Ipsíus pietas.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Augustíni Epísc.

Sermo 47. de Sanctis.

Lectio iv.

QUotiescúmque, fratres charíssimi, sanctórum Mártyrum solémnia celebrámus, ita, ipsis intercedéntibus, expectémus a Dómino cónsequi temporália benefícia, ut ipsos Mártyres imitándo, accípere mereámur ætérna. Ab ipsis enim sanctórum Mártyrum in veritáte festivitátum gáudia celebrántur, qui ipsórum Mártyrum exémpla sequúntur. Solemnitátes enim Mártyrum exhortatiónes sunt martyriórum: ut imitári non pígeat, quod celebráre delectat.

℟. Sancti tui, Dñe, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in Mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

SEd nos vólumus gaudére cum sanctis, et tribulatiónem mundi nólumus sustinére cum ipsis. Qui enim sanctos Mártyres, in quantum potúerit, imitári nolúerit, ad eórum beatitúdinem non póterit perveníre. Sed et Paulus Apóstolus prædicat, dicens: si fuérimus sócii passiónum, érimus et consolatiónum. Et Dñs in Evangélio: Si mundus vos odit: scitóte, quia me priórem vobis ódio hábuit. Recúsat esse in córpore, qui ódium non vult sustinére cum cápite.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fierent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut hærédes.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

SEd dicit áliquis: Et quis est, qui possit beatórum Mártyrum vestígia sequi? Huic ego respóndeo, quia non solum Mártyres, sed étiam ipsum Dóminum cum ipsíus adjutório, si vólumus, póssumus imitári. Audi non me, sed ipsum Dñm géneri humáno clamántem: Díscite a me, quia mitis sum, et húmilis corde. Audi et Petrum Apóstolum admonéntem: Christus passus est pro nobis, relínquens nobis exémplum, ut sequámur vestígia ejus.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei. ℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam.

Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno, Aña. Justi autem in perpétuum vivent, et apud Dóminum est merces eórum. Psalm. 32.

EXultáte justi in Dño: * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara: * in psaltério decem chordárum psállite illi.

Cantáte ei cánticum novum: * bene psállite ei in vociferatióne.

Quia rectum est verbum Dñi: * et ómnia ópera ejus in fide.

Díligit misericórdiam, et judícium: * misericórdia Dómini plena est terra.

Verbo Dómini cæli firmáti sunt: * et spíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans sicut in utre aquas maris: * ponens in

thesáuris abyssos.
Tímeat Dñm omnis terra: * ab eo autem commoveántur omnes inhabitántes orbem.
Quóniam ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.
Dóminus díssipat consília Géntium: * réprobat autem cogitatiónes populórum, et réprobat consília príncipum.
Consílium autem Dómini in ætérnum manet: * cogitatiónes cordis ejus in generatiónem, et generatiónem.
Beáta Gens, cujus est Dñs Deus ejus! * pópulus, quem elégit in hæreditátem sibi.
De cælo respéxit Dóminus: * vidit omnes fílios hóminum.
De præparáto habitáculo suo * respéxit super omnes, qui hábitant terram.
Qui finxit singillátim corda eórum: * qui intélligit ómnia ópera eórum.
Non salvátur rex per multam virtútem: * et gigas non salvábitur in multitúdine virtútis suæ.
Fallax equus ad salútem: * in abundántia autem virtútis suæ non salvábitur.
Ecce óculi Dómini super metuéntes eum: * et in eis, qui sperant super misericórdia ejus.
Ut éruat a morte ánimas eórum: * et alat eos in fame.
Anima nostra sústinet Dóminum: * quóniam adjútor, et protéctor noster est.
Quia in eo lætábitur cor nostrum: * et in nómine sancto ejus sperávimus.
Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos: * quemádmodum sperávimus in te.
Antiphona. Justi autem in perpétuum vivent, et apud Dóminum est merces eórum.
Aña. Tradidérunt córpora sua in mortem, ne servírent idólis: ídeo coronáti póssident palmam. Psalm. 33.
BEnedícam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.
In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.
Magnificáte Dóminum mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.
Exquisívi Dñm, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.
Accédite ad eum, et illuminámini: * et fácies vestræ non confundéntur.
Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.
Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.
Gustáte, et vidéte, quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.
Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.
Dívites eguérunt, et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.
Veníte filii, audíte me: *

timórem Dómini docébo vos.
Quis est homo, qui vult vitã: * díligit dies vidére bonos?
Próhibe linguam tuam a malo, * et lábia tua ne loquántur dolum.
Divérte a malo, et fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.
Oculi Dñi super justos: * et aures ejus in preces eórum.
Vultus autem Dómini super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.
Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.
Juxta est Dóminus iis, qui tribuláto sunt corde: * et húmiles spíritu salvábit.
Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.
Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.
Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.
Rédimet Dñs ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes, qui sperant in eo.
Antiph. Tradidérunt córpora sua in mortem, ne servírent idólis: ídeo coronáti póssident palmam.
Aña. Ecce merces sanctórum copiósa est apud Deum: ipsi vero mórtui sunt pro Christo, et vivent in ætérnum. Psalmus 45.

DEus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram: * áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte, quóniam ego sum Deus, * exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dñs virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Aña. Ecce merces sanctórum copiósa est apud Deum: ipsi vero mórtui sunt pro Christo, et vivent in ætérnum.
℣. Justi autem in perpétnum vivent. ℟. Et apud Dóminum est merces eórum.
Pater noster.
Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.
Bñ. Evangélica léctio.
Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 21.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prælia, et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fieri, sed nondum statim finis. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 35. in Evangel.

DOminus, ac Redémptor noster peritúri mundi præcurréntia mala denúntiat, ut eo minus pertúrbent veniéntia, quo fúerint præscíta. Minus enim jácula fériunt, quæ prævidéntur: et nos tolerabílius mundi mala suscípimus, si contra hæc per præsciéntiæ clypeum munímur. Ecce enim dicit: Cum audiéritis prælia, et seditiónes, nolíte terréri, opórtet enim primum hæc fieri, sed nondum statim finis. Pensánda sunt verba Redemptóris nostri, per quæ nos áliud intérius, áliud extérius passúros esse denúntiat. Bella quippe ad hostes pértinent, seditiónes ad cives. Ut ergo nos índicet intérius, exteriúsque turbári, áliud nos fatétur ab hóstibus, áliud a frátribus pérpeti.

℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum. Quia unus.

Bñ. Quorum festum cólimus.

Lectio viii.

SEd his malis præveniéntibus, quia non statim finis sequátur, adjúngit: Surget Gens contra Gentem, et regnum advérsus regnum: et terræmótus magni erunt per loca, et pestiléntiæ, et fames, terrorésque de cælo, et signa magna erunt. Ultima tribulátio multis tribulatiónibus prævenítur, et per crebra mala, quæ prævéniunt, indicántur mala perpétua, quæ subsequéntur. Et ídeo post bella, et seditiónes non statim finis: quia multa debent mala præcúrrere, ut malum váleant sine fine nuntiáre.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego reddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

Sequens ℟. dicitur post octavam, vel secundam Lectionem in festo plurimorum Martyrum Fratrum.

℟. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit violári certámine: qui effúso sánguine secúti sunt Dóminum: * Contemnéntes aulam régiam, pervenérunt ad regna cæléstia. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum! Contemnéntes. Glória Patri. Contemnéntes.

Bño. Ad societátem. Lect. ix.

SEd cum tot signa perturbatiónis dicta sint, opórtet, ut eórum consideratiónem bréviter per síngula perstringámus: quia necésse est, ut ália e cælo, ália e terra, ália ab eleméntis, ália ab homínibus patiámur. Ait enim: Surget Gens contra Gentem, ecce perturbátio hóminum; erunt terræmótus magni per loca, ecce respéctus iræ désuper; erunt pestiléntiæ, ecce inæquálitas córporum; erit fames, ecce sterílitas terræ; terroresque de cælo, et tempestátes, ecce inæquálitas áeris. Quia ergo ómnia consummánda sunt, ante consummatiónem ómnia perturbántur; et qui in cunctis delíquimus, in cunctis ferímur; ut impleátur, quod dícitur: Et pugnábit pro eo orbis terrárum contra insensátos.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

OMnes Sancti, quanta passi sunt torménta, ut secúri pervenírent ad palmam martyrii. Psalm. Dñs regnávit. cum reliquis. 16. Aña. Cum palma ad regna pervenérunt sancti, corónas decóris meruérunt de manu Dei.

Aña. Córpora sanctórum in pace sepúlta sunt, et vivent nómina eórum in ætérnum.

Aña. Mártyres Dñi, Dóminum benedícite in ætérnum.

Aña. Mártyrum chorus, laudáte Dóminum de cælis, allel.

Capitulum. Sap. 3.

JUstórum ánimæ in manu Dei sunt, et non tanget illos torméntum mortis. Visi sunt óculis insipiéntium mori: illi autem sunt in pace.

Hymnus.

REx gloriósе Mártyrum
Coróna confidéntium,
Qui respuéntes térrea
Perdúcis ad cæléstia.
Aurem benígnam prótinus
Inténde nostris vócibus:
Trophæa sacra pángimus:
Ignósce quod delíquimus.
Tu vincis inter Mártyres,
Parcísque Confessóribus:
Tu vince nostra crímina,
Largítor indulgéntiæ.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Benedict. Aña. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres estis vos.

Pro pluribus Martyribus Pontificibus. Oratio.

BEatórum Mártyrum, paritérque Pontíficum N. et N. nos, quæsumus, Dómine, festa tueántur, et eórum comméndet orátio veneránda. Per Dóminum.

Si non fuerint Pontifices. Oratio.

DEus, qui nos concédis sanctórum Mártyrum

tuórum N. et N. natalítia cólere: da nobis in ætérna beatitúdine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum.

Alia Oratio.

DEus, qui nos ánnua sanctórum Mártyrum tuórum N. et N. solemnitáte lætíficas: concéde propítius, ut quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiã, Añа. Cum palma. Capitulum. Justórum ánimæ. ut supra. xliii.

℟. brev. Lætámini in Dómino, * Et exultáte justi. Lætámini. ℣. Et gloriámini omnes recti corde. Et exultáte. Glória Patri. Lætámini. ℣. Exúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delecténtur in lætítia.

Ad Sextam, Antiphona. Córpora sanctórum.

Capitulum. Sap. 10.

REddidit Deus mercédem labórum sanctórum suórum, et dedúxit illos in via mirábili: et fuit illis in velaménto diéi, et in luce stellárum nocte.

℟. breve. Exúltent justi, * In conspéctu Dei. Exúltent. ℣. Et delecténtur in lætítia. In conspéctu. Glória Patri. Exúltent. ℣. Justi autem in perpétuum vivent. ℟. Et apud Dñm est merces eórum.

Ad Nonam, Antiphona. Mártyrum chorus.

Capitulum. Sap. 3.

FUlgébunt justi, et tamquam scintíllæ in arundinéto discúrrent. Judicábunt natiónes, et dominabúntur pópulis, et regnábit Dóminus illórum in perpétuum.

℟. breve. Justi autem, * In perpétuum vivent. Justi. ℣. Et apud Dóminum est merces eórum. In perpétuum. Glória Patri. Justi.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

IN II. VESPERIS.

Antiphona.

ISti sunt Sancti, qui pro testaménto Dei sua córpora tradidérunt, et in sánguine Agni lavérunt stolas suas. Psal. Dixit Dóminus. 118.

Antiphona. Sancti per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam, adépti sunt repromissiónes. Psal. Confitébor. 118.

Aña. Sanctórum velut áquilæ juvéntus renovábitur: florébunt sicut lílium in civitáte Dñi. Psalmus. Beátus vir. 119.

Antiphona. Abstérget Deus omnem lácrymam ab óculis sanctórum: et jam non erit ámplius neque luctus, neque clamor, sed nec ullus dolor: quóniam prióra transiérunt. Psalm. Laudáte púeri. 119.

Antiph. In cæléstibus regnis sanctórum habitátio est, et in ætérnum réquies eórum. Psalmus. Crédidi. 121.

Capit. et Hymnus, ut in primis Vesperis. xxxiii.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Ad Magnificat, Antiphona. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti: et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

ALIÆ LECTIONES

Pro pluribus Martyribus.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Sermone 1. de Martyribus, tom. 3. Lectio iv.

NEmo est, qui nésciat, Mártyrum glórias ad hoc divíno consílio a Dei pópulis frequentári, ut et illis débitus honor dicétur, et nobis virtútis exémpla, favénte Christo, monstréntur: ut dum hæc ita celebrári perspícimus, cognoscámus, quanta eos glória máneat in cælis, quorum natalítia táliter celebrántur in terris: quo possímus étiam ipsi tálibus provocári exémplis, virtúte pari, devotióne consímili, ac fide: ut Christo præstánte, dimicáre, et víncere hostem possímus; ut parta victória, cum iísdem Sanctis in regnis cæléstibus triumphémus.

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illæsi in aquis válidis: * Terra appáruit árida: et in Mari rubro via sine impediménto. ℣. Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ; et torréntes inundavérunt. Terra appáruit.

Lectio v.

QUis est enim, qui eórum volens mérito copulári, nisi prius constántiam eórum téneat, sectétur fidem, imitétur virtútem passiónis, eórum glóriam páribus vitæ lineaméntis aut invéniat, aut exquírat? Qui, etsi martyrio par esse non possit, tamen múneris tanti dignitáte se quisque bonis áctibus dignum præbeat. Adest enim clementíssimus Deus, qui desiderántibus suis aut Martyrium præbeat, aut sine martyrio cum Sanctis præmia divína retríbuat.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut hærédes fíerent in domo Dómini. ℣. Tradidérunt córpora sua propter Deum ad supplícia. Ut.

Lect. vi.

UT enim infirmátur peccátor advérsis, ita justus tentatiónibus roborátur. Sic dimicárunt advérsus peccátum Sancti: sic et laborándo fortióres, et moriéndo victóres effécti sunt. Nullus athlétes sine certámine fórtior dici, nullus sine victória póterit coronári. Nemo miles sine prælio hostem subjécit: nemo sine bello imperatórem proméruit. Habes, Christiáne, competéntia arma, quibus hostem expúgnes: habes fortíssima tela, quibus inimícum debélles.

℟. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dó-

minus, et quasi holocáusti hóstiam accépit illos, et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum, et pax est eléctis Dei.
℣. Qui confídunt in illum, intélligent veritátem, et fidéles in dilectióne acquiéscent illi. Quóniam.
Glória Patri. Quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 6.

IN illo témpore: Descéndens Jesus de monte, stetit in loco campéstri, et turba discipulórum ejus, et multitúdo copiósa plebis ab omni Judæa, et Jerúsalem, et marítima, et Tyri, et Sidónis. Et réliqua.

Homilía S. Ambrósii Epísc. Lib. 5. in Lucæ c. 6. post init.

ADvérte ómnia diligénter quómodo et cum Apóstolis ascéndat, et descéndat ad turbas. Quómodo enim turba nisi in húmili Christum vidéret? Non séquitur ad excélsa, non ascéndit ad sublímia. Dénique ubi descéndit, invénit infírmos: in excélsis enim infírmi esse non possunt. Hinc étiam Matthæus docet, in inferióribus débiles esse sanátos. Prius enim unusquísque sanándus est, ut paulátim virtútibus procedéntibus ascéndere possit ad montem. Et ídeo unumquémque in inferióribus sanat, hoc est, a libídine révocat, injúriam cæcitátis avértit. Ad vúlnera nostra descéndit, ut usu quodam, et cópia suæ natúræ, compartícipes nos fáciat esse regni cæléstis.
℟. Propter testaméntum Dómini, et leges patérnas, sancti Dei perstitérunt in amóre fraternitátis: * Quia unus fuit semper spíritus in eis, et una fides. ℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum. Quia.

Lectio viii.

BEáti páuperes, quia vestrum est regnum Dei. Quátuor tantum beatitúdines sanctus Lucas Domínicas pósuit: octo vero sanctus Matthæus: sed in illis octo istæ quátuor sunt, et in quátuor istis illæ octo. Hic enim quátuor velut virtútes ampléxus est cardináles: ille in illis octo mysticum númerum reservávit. Pro octáva enim multi inscribúntur Psalmi: et mandátum áccipis octo illis partem dare, fortásse benedictiónibus. Sicut enim spei nostræ octáva perféctio est, ita octáva summa virtútum est.
℟. Sancti mei, qui in carne pósiti, certámen habuístis: * Mercédem labóris ego réddam vobis. ℣. Veníte benedícti Patris mei, percípite regnum. Mercédem. Glória Patri. Mercédem.

Sequens ℟. dic. post octav., vel secund. Lect. in Fest. plurimor. Martyrum Fratrum.
℟. Hæc est vera fratérnitas, quæ numquam pótuit vio-

lári certámine : qui effúso sánguine secúti sunt Dóminum : * Contemnéntes aulam régiam, pervenérunt ad regna cæléstia.

℣. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum ! Contemnéntes.

Glória Patri. Contemnéntes.

Lectio ix.

SEd prius, quæ sunt amplióra, videámus. Beáti, inquit, páuperes, quóniam vestrum est regnum Dei. Primam benedictiónem hanc utérque Evangelísta pósuit. Ordine enim prima est, et parens quædam, generatióque virtútum: quia, qui contémpserit sæculária, ipse merébitur sempitérna: nec potest quisquam méritum regni cæléstis adipísci, qui mundi cupiditáte pressus, emergéndi non habet facultátem.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE
Confessoris Pontificis.

Ad Vesperas, Antiphona. Ecce sacérdos magnus. cum reliquis de laudibus. lvi.

Psal. Dixit Dñs cum reliquis de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalmus. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Eccli. 11.

ECce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus: et in témpore iracúndiæ factus est reconciliátio.

Hymn.

ISte Conféssor Dñi, coléntes
Quem pie laudant pópuli per orbem,
Hac die lætus méruit beátas
Scándere sedes.

Si non est dies obitus, dicatur:
Hac die lætus méruit suprémos
Laudis honóres.

Qui pius, prudens, húmilis, pudícus,
Sóbriam duxit sine labe vitã,
Donec humános animávit auræ
Spíritus artus.

Cujus ob præstans méritum, frequénter
Ægra quæ passim jacuére membra,
Víribus morbi dómitis, salúti
Restituúntur.

Noster hinc illi Chorus obsequéntem
Cóncinit laudem, celebrésque palmas;
Ut piis ejus précibus juvémur
Omne per ævum.

Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super cæli sólio corúscans,
Tótius mundi sériem gubérnat
Trinus, et unus. Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.

℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnificat, Aña. Sacérdos, et Póntifex, et virtútum ópifex, pastor bone in pópulo, ora pro nobis Dñm.

Pro Doct. in utrisque Vesp. Ad Magnificat, Antiphona. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte N. divínæ legis amátor, depre-

cáre pro nobis Fílium Dei.
Orátio. Deus, qui pópulo tuo. ut infra. lxi.
Pro Confess. Pontif. Oratio.
DA, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti N. Confessóris tui atque Pontíficis veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat, et salútem. Per Dóminum.
Alia Oratio.
EXáudi, quæsumus, Dñe, preces nostras, quas in beáti N. Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis, ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dñm.
Ad Matutinum, Invitator. Regem Confessórum Dóminum, * Veníte adorémus.
Psal. Veníte, exultémus. 2.
Hymnus. Iste Conféssor. ut supra. xlvii.
In primo Nocturno, Aña. Beátus vir, qui in lege Dñi meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte, et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur. Psalm. 1.
BEátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:
Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.
Et erit tamquam lignum, quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:
Et fólium ejus non défluet: * et ómnia, quæcúmque fáciet, prosperabúntur.
Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.
Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.
Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.
Aña. Beátus vir, qui in lege Dómini meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte, et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur.
Aña. Beátus iste sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus. Psalm. 2.
QUare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?
Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.
Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.
Qui hábitat in cælis irridébit eos: * et Dóminus subsannábit eos.
Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.
Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.
Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hó-

die génui te.
Póstula a me, et dabo tibi Gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.
Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.
Et nunc reges intellígite: * erudímini, qui judicátis terram.
Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.
Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.
Cum exárserit in brevi ira ejus: * beáti omnes, qui confídunt in eo.
Antiphona. Beátus iste sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus.
Aña. Tu es glória mea, tu es suscéptor meus, Dómine, tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo. Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.
Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.
Tu autem, Dómine, suscéptor meus es, * glória mea, et exáltans caput meum.
Voce mea ad Dóminum clamávi: * et exaudívit me de monte sancto suo.
Ego dormívi, et soporátus sum: * et exsurréxi, quia Dóminus suscépit me.
Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dómine, salvum me fac Deus meus.
Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.
Dómini est salus: * et super pópulum tuum benedíctio tua.
Antiphona. Tu es glória mea, tu es suscéptor meus, Dómine, tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo.
℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.
℟. Stolam glóriæ índuit eum.
Pater noster.
Absolutio. Exáudi Dómine.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Benedictióne perpétua.

De Epístola prima beáti Pauli Ap. ad Timóth.

Lectio i. Cap. 3.

Fidélis sermo: Si quis Episcopátum desíderat, bonum opus desíderat. Opórtet ergo Epíscopum irreprehensíbilem esse, uníus uxóris virum, sóbrium, prudéntem, ornátum, pudícum, hospitálem, doctórem, non vinoléntum, non percussórem, sed modéstum, non litigiósum, non cúpidum, sed suæ dómui bene præpósitum: fílios habéntem súbditos cum omni castitáte. Si quis autem dómui suæ præésse nescit, quómodo Ecclésiæ Dei diligéntiam habébit? Non neóphytum: ne in supérbiam elátus, in judícium íncidat diá-

boli. Opórtet autem illum et testimónium habére bonum ab iis, qui foris sunt, ut non in oppróbrium íncidat, et in láqueum diáboli.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui.

℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra in gáudium.

Bño. Unigénitus Dei Fílius.

De Epístola ad Titum.

Lectio ii. Cap. 1.

OPórtet enim Epíscopum sine crímine esse, sicut Dei dispensatórem: non supérbum, non iracúndum, non vinoléntum, non percussórem, non turpis lucri cúpidum, sed hospitálem, benígnum, sóbrium, justum, sanctum, continéntem, amplecténtem eum, qui secúndum doctrínam est, fidélem sermónem, ut potens sit exhortári in doctrína sana, et eos, qui contradícunt, argúere. Sunt enim multi étiam inobediéntes, vaníloqui, et seductóres, máxime qui de circumcisióne sunt, quos opórtet redárgui; qui univérsas domos subvértunt, docéntes quæ non opórtet, turpis lucri grátia.

℟. Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo: * Ideo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam.

℣. Benedictiónem ómnium Géntium dedit illi, et testaméntum suum confirmávit super caput ejus. Ideo.

Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii. Cap. 2.

TU autem lóquere, quæ decent sanam doctrínam: Senes ut sóbrii sint, pudíci, prudéntes, sani in fide, in dilectióne, in patiéntia: Anus simíliter in hábitu sancto, non criminatríces, non multo vino serviéntes, bene docéntes: ut prudéntiam dóceant adolescéntulas, ut viros suos ament, fílios suos díligant, prudéntes, castas, sóbrias, domus curam habéntes, benígnas, súbditas viris suis, ut non blasphemétur verbum Dei. Júvenes simíliter hortáre ut sóbrii sint. In ómnibus teípsum præbe exémplum bonórum óperum, in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum sanum, irreprehensíbile: ut is, qui ex advérso est, vereátur, nihil habens malum dícere de nobis.

℟. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

℣. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis. Tu es sacérdos.

Glória Patri. Tu es.

In secundo Nocturno, Aña. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum: Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Psalmus 4.

CUm invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum, úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte, quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui, Dñe: * dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam.

Quóniam tu, Dñe, singuláriter in spe * constituísti me.

Aña. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum: Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Aña. Læténtur omnes, qui sperant in te, Dñe: quóniam tu benedixísti justo, scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum.

Psalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine: * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ: * Rex meus, et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi, et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum, et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exultábunt: et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum: * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.

Aña. Lætentur omnes, qui sperant in te, Dómine: quóniam tu benedixísti justo, scúto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum. Aña. Dómine, Dóminus noster, quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória et honóre coronásti sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Psalmus 8.

DOmine, Dñs noster: * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum,

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Antiph. Dómine, Dóminus noster, quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória et honóre coronásti sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.

℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis. Pater noster.

Absolutio. Ipsíus píetas.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Máximi Epíscopi.

Homil. 59. quæ est 2. de S. Eusebio Vercellensi.

Lectio iv.

AD sancti ac beatíssimi Patris nostri N. cujus hódie festa celebrámus, laudes addidísse áliquid, decerpsísse est: síquidem virtútum ejus grátia non sermónibus exponénda est, sed opéribus comprobánda. Cum enim dicat Scriptúra: Glória patris est filius sápiens: quantæ hujus sunt glóriæ, qui tantórum filiórum sapiéntia, et devotióne lætátur? In Christo enim Jesu per Evangélium ipse nos génuit. ℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

QUidquid ígitur in hac sancta plebe potest esse virtútis et grátiæ, de hoc quasi quodam fonte lucidíssimo, ómnium rivulórum pú-

ritas emanávit. Etenim quia castitátis pollébat vigóre, quia abstinéntiæ gloriabátur angústiis, quia blandiméntis erat præditus lenitátis, ómnium cívium in Deum provocávit afféctum: quia Pontíficis administratióne fulgébat, plures e discípulis relíquit sui sacerdótii successóres.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei.
℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Bñ. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

BEne et cóngrue in hac die, quam nobis beáti Patris nostri N. ad paradísum tránsitus exultábilem reddit, præséntis psalmi versículum decantávimus: In memória ætérna erit justus. Digne enim in memóriam vértitur hóminum, qui ad gáudium tránsiit Angelórum. Dicit sermo divínus: Ne laudes hóminem in vita sua; tamquam si díceret: Lauda post vitam, magnífica post consummatiónem. Dúplici enim ex causa utílius est hóminum magis memóriæ laudem dare, quam vitæ: ut illo potíssimum témpore mérita sanctitátis extóllas, quando nec laudántem adulátio movet, nec laudátum tentet elátio.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum.
℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse.
Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno, Aña.

Dómine, iste sanctus habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Psalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?
Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:
Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:
Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.
Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dñm gloríficat.
Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.
Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Aña. Dómine, iste sanctus habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Antiphona. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam, et magnum decórem imposuísti super eum:

posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Psalmus 20.

Dómine, in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sæculum sæculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum a fíliis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus, et psallémus virtútes tuas.

Antiphona. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Aña. Hic accípiet benedictiónem a Dño, et misericórdiam a Deo salutári suo: quia hæc est generátio quæréntium Dóminum.

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum; * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes,

vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dñs virtútum ipse est Rex glóriæ.

Aña. Hic accípiet benedictiónem a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo: quia hæc est generátio quæréntium Dóminum.

℣. Tu es sacérdos in ætérnum ℟. Secúndum órdinem Melchísedech. Pater noster.

Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens, vocávit servos suos, et trádidit illis bona sua. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 9. in Evang.

LEctio sancti Evangélii, fratres charíssimi, solícite consideráre nos ádmonet, ne nos, qui plus céteris, in hoc mundo accepísse áliquid cérnimur ab auctóre mundi, grávius inde judicémur. Cum enim augéntur dona, ratiónes étiam crescunt donórum. Tanto ergo esse humílior, atque ad serviéndum Deo prómptior quisque debet ex múnere, quanto se obligatiórem esse cónspicit in reddénda ratióne. Ecce homo, qui péregre proficíscitur, servos suos vocat, eísque ad negótium talénta partítur. Post multum vero témporis positúrus ratiónem revértitur. Bene operántes pro apportáto lucro remúnerat, servum vero a bono ópere torpéntem damnat.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dñs lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Bño. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

QUis ítaque iste homo est, qui péregre proficíscitur, nisi Redémptor noster, qui in ea carne, quam assúmpserat, ábiit in cælum? Carnis enim locus próprius terra est: quæ quasi ad peregrína dúcitur, dum per Redemptórem nostrum in cælo collocátur. Sed homo iste péregre proficíscens servis suis bona sua trádidit, quia fidélibus suis spirituália dona concéssit. Et uni quidem quinque talénta, álii duo, álii vero commísit unum. Quinque étenim sunt córporis sensus: vidélicet, visus, audítus, gustus, odorátus, et tactus. Quinque ergo taléntis, donum quinque sénsuum, idest, exteriórum sciéntia exprímitur. Duóbus vero, intelléctus et operátio designátur. Uníus autem taléntí nómine, intelléctus tantúmmodo designátur.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in

mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis.
℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.
Glória Patri. Et vos.
Bño. Adsocietátem. Lect. ix.

SEd is, qui quinque taléntа accéperat, ália quinque lucrátus est, quia sunt nonnúlli, qui, etsi intérna ac mystica penetráre nésciunt, pro intentióne tamen supérnæ pátriæ docent recta quos possunt, de ipsis exterióribus, quæ accepérunt, duplum taléntum portant; dumque se a carnis petulántia, et a terrenárum rerum ámbitu, atque a visibílium voluptáte custódiunt, ab his étiam álios admonéndo compéscunt. Et sunt nonnúlli, qui quasi duóbus taléntis ditáti, intelléctum, atque operatiónem percípiunt, subtília de intérnis intélligunt, mira in exterióribus operántur. Cumque et intelligéndo et operándo áliis prædicant, quasi duplicátum de negótio lucrum repórtant.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

ECce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus. Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliquis. 16.

Antiphona. Non est invéntus símilis illi, qui conserváret legem Excélsi.

Antiphona. Ideo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam.

Aña. Sacerdótes Dei benedícite Dóminum: servi Dómini hymnum dícite Deo, allel.

Aña. Serve bone et fidélis, intra in gáudium Dñi tui.

Capitulum. Eccli. 44.

ECce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo, et invéntus est justus: et in témpore iracúndiæ factus est reconciliátio.

Hymnus.

JEsu Redémptor ómnium,
Perpes coróna Præsulum,
In hac die cleméntius
Indúlgeas precántibus.
Tui sacri qua nóminis
Conféssor almus cláruit:
Hujus celébrat ánnua
Devóta plebs solémnia.
Qui rite mundi gáudia
Hujus cadúca réspuens,
Æternitátis præmio
Potítur inter Angelos.
Hujus benígnus ánnue
Nobis sequi vestígia:
Hujus precátu sérvulis
Dimítte noxam críminis.
Sit Christe, rex píssime,
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.
℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Benedictus, Antiphona.
Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis,

supra multa te constítuam, dicit Dóminus. Oratio.

DA, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti N. Confessóris tui atque Pontíficis veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dóminum.

Alia Oratio.

EXáudi, quæsumus, Dómine preces nostras, quas in beáti N. Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam, Antiphona. Non est invéntus.

Capitulum. Ecce sacérdos magnus, ut supra lvi.

℟. br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit.

℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et ornávit.

Glória Patri. Amávit.

℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi.

℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Ad Sextam, Antiphona. Ideo jurejurándo.

Capitulum. Eccli. 44.

NOn est invéntus símilis illi, qui conserváret legem Excélsi; ídeo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam.

℟. br. Elégit eum Dóminus, * Sacerdótem sibi. Elégit.

℣. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis. Sacerdótem.

Glória Patri. Elégit.

℣. Tu es sacérdos in ætérnum. ℟. Secúndum órdinem Melchísedech.

Ad Non., Aña. Serve bone.

Capitulum. Eccli. 45.

FUngi sacerdótio, et habére laudem in nómine ipsíus, et offérre illi incénsum dignum in odórem suavitátis.

℟. breve. Tu es sacérdos, * In ætérnum. Tu es.

℣. Secúndum órdinem Melchísedech. In ætérnum.

Glória Patri. Tu es.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.

℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Vesperas, Antiphona. Ecce sacérdos. cum reliquis de Laudib. lvi. Psal. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalmus. Meménto Dómine David. 128.

Capitul. et Hymnus, ut supra in primis Vesp. xlvii.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Magnificat, Antiphona. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, et ad portas paradísi coronávit eum.

Sequens Antiphona dicitur ad Magnificat in secundis Vesperis pro solis summis Pontificibus. Aña. Dum esset summus Póntifex, terréna non métuit, sed ad cæléstia regna gloriósus migrávit.

Si occurrat celebrari Festum plurimorum Pontif. et Con-

fess. Officium fit ut supra; sed in Oratione et sermone, quæ ponuntur in singulari, dicantur in plurali; et in i. Nocturno legantur sequentes lectiones de Scriptura.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 44.

LAudémus viros gloriósos, et paréntes nostros in generatióne sua. Multam glóriam fecit Dóminus magnificéntia sua a sæculo. Dominántes in potestátibus suis, hómines magni virtúte, et prudéntia sua prædíti, nuntiántes in Prophétis dignitátem Prophetárum, et imperántes in præsénti pópulo, et virtúte prudéntiæ pópulis sanctíssima verba. In perítia sua requiréntes modos músicos, et narrántes cármina scripturárum.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui.

℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra. Lectio ii.

HOmines dívites in virtúte, pulchritúdinis stúdium habéntes, pacificántes in dómibus suis. Omnes isti in generatiónibus gentis suæ glóriam adépti sunt, et in diébus suis habéntur in láudibus. Qui de illis nati sunt, reliquérunt nomen narrándi laudes eórum; et sunt, quorum non est memória: periérunt quasi qui non fúerint: et nati sunt quasi non nati, et fílii ipsórum cum ipsis.

℟. Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo: * Ideo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam. ℣. Benedictiónem ómnium Géntium dedit illi, et testaméntum suum confirmávit super caput ejus. Ideo. Lectio iii.

SEd illi viri misericórdiæ sunt, quorum pietátes non defuérunt: cum sémine eórum pérmanent bona, hæréditas sancta nepótes eórum: et in testaméntis stetit semen eórum; et fílii eórum propter illos usque in ætérnum manent; semen eórum, et glória eórum non derelinquétur. Córpora ipsórum in pace sepúlta sunt, et nomen eórum vivit in generatiónem, et generatiónem. Sapiéntiam ipsórum narrent pópuli, et laudem eórum núntiet Ecclésia.

℟ Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

℣. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede a dextris meis. Tu. Glória Patri. Tu es.

ALIÆ LECTIONES
pro Pontifice et Conf.
In secundo Nocturno.

Sermo S. Máximi Epíscopi.
Ex Homilia 59. quæ est 2. de S. Eusebio.

Lectio iv.

BEáti Patris N. mérita jam in tuto pósita secú-

ri magnificémus: qui gubernáculum fídei viríliter tenens, ánchoram spei tranquílla jam in statióne compósuit, et plenam cæléstibus divítiis, et ætérnis mércibus navem optáto in líttore collocávit, qui contra omnes adversários scutum timóris Dei támdiu infatigabíliter ténuit, donec ad victóriam perveníret. Quid enim fuit totus vitæ illíus cursus, nisi uníus cum vígili hoste conflíctus?

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus. Lectio v.

Quantis hic cæcis a via veritátis errántibus, et de summa jam in profúndum rupe pendéntibus, amíssum réddidit visum, et illum, quo Christus videréttur, reparávit intúitum? Quantórum áuribus surdis, et infidelitátis obturatióne damnátis, ad percipiéndam vocem cæléstium mandatórum, pretiósum infúdit audítum, ut vocánti Deo ad misericórdiam respondérent per obediéntiam? Quantos intrínsecus vulnerátos, Angélici oris arte et oratiónum ab infirmitáte curávit?

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. ℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus. Lectio vi.

Quantos per longam incúriam peccáti labe resolútos, et quadam lepræ contagióne perfúsos, castigatiónibus et exhortatiónibus expiándo, Deo in se operánte, mundávit? Quantórum ánimas vivéntes in córpore jam defúnctas, et delictórum mole óbrutas, ac sepúltas, ad emendatiónem, tamquam ad lucem vocándo, Deo resuscitávit; ut Dómini sui admirándus imitátor, jam mórtuas Deo, e contrário mortíficet vitáli morte peccáto?

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 24.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vigiláte, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matthæum, can. 26. in fine.

Ut ignorántiam illam diéi ómnibus táciti, non sine útilis siléntii ratióne esse scirémus, vigiláre nos Dóminus propter advéntum

furis admónuit, et oratiónum assiduitáte deténtos, ómnibus præceptórum suórum óperibus inhærére. Furem enim esse osténdit zábulum, ad detrahénda ex nobis spólia pervígilem, et córporum nostrórum dómibus insidiántem: ut ea incuriósis nobis, et somno déditis, consiliórum suórum atque illecebrárum jáculis perfódiat. Parátos ígitur esse nos cónvenit: quia dicí ignorátio inténtam solicitúdinem suspénsæ expectatiónis exágitat. ℞. Amávit eum Dñs, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Can. 26. Lectio viii.

Quisnam est fidélis servus, et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam? Quamquam in commúne nos ad indeféssam vigilántiæ curam adhortétur: speciálem tamen pópuli princípibus, idest Epíscopis, in expectatióne adventúque suo solicitúdinem mandat. Hunc enim servum fidélem atque prudéntem, præpósitum famíliæ signíficat, cómmoda atque utilitátes commíssi sibi pópuli curántem. Qui si dicto áudiens, et præcéptis obédiens erit, idest, si doctrínæ opportunitáte et veritáte infirma confírmet, dirúpta consólidet, depraváta convértat, et verbum vitæ in æternitátis cibum aléndæ famíliæ dispéndat, atque hæc agens, hisque ímmorans deprehendátur; glóriam a Dómino, tamquam dispensátor fidélis et víllicus útilis, consequétur, et super ómnia bona constituétur; idest, in Dei glória collocábitur; quia nihil sit ultra, quod mélius sit. ℞. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et. Lectio ix.

Quod si cóntuens longam Dei patiéntiam, quæ in profectum humánæ salútis exténditur, advérsum consérvos insoléscet, et sæculi malis vitiísque se tradet, præséntium tantum curam in cultu ventris exércens, desperáta die Dñs advéniet, eúmque a bonis, quæ spopónderat, dívidet, portionémque ejus cum hypócritis in pœnæ æternitáte constítuet: quia advéntum desperáverit, quia mandátis non obtemperáverit, quia præséntibus studúerit, quia vita Géntium víxerit, quia desperatióne judícii commíssam sibi famíliam fame, siti, cæde vexáverit.

Te Deum laudámus. 15.

PRO DOCTORIBUS.

Ad Magníficat in utrisque Vesperis, Antiph. O Doctor

óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte N. divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei. Oratio.

DEus, qui pópulo tuo ætérnæ salútis, beátum N. minístrum tribuísti: præsta quæsumus; ut, quem Doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cælis. Per Dóminum nostrum.

Lectiones sequentes leguntur in Festis Doctorum, Officium autem in illis fit de Confessoribus Pontificibus, vel non Pontificibus pro qualitate Festi.

In primo Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 39.

SApiéntiam ómnium antiquórum exquíret sápiens, et in Prophétis vacábit. Narratiónem virórum nominatórum conservábit, et in versútias parabolárum simul introíbit. Occúlta proverbiórum exquíret, et in abscónditis parabolárum conversábitur. In médio magnatórum ministrábit, et in conspéctu præsidis apparébit. In terram alienigenárum Géntium pertránsiet; bona enim et mala in homínibus tentábit.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: *Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dñe quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra.

Bñ. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

COr suum tradet ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur. Apériet os suum in oratióne, et pro delíctis suis deprecábitur. Si enim Dóminus magnus volúerit, spíritu intelligéntiæ replébit illum: et ipse tamquam imbres mittet elóquia sapiéntiæ suæ, et in oratióne confitébitur Dómino: et ipse díriget consílium ejus, et disciplínam, et in abscónditis suis consiliábitur.

Pro Doctore Pontifice.

℟. Ecce sacérdos magnus, qui in diébus suis plácuit Deo: * Ideo jurejurándo fecit illum Dóminus créscere in plebem suam. ℣. Benedictiónem ómnium Géntium dedit illi, et testaméntum suum confirmávit super caput ejus. Ideo.

Pro Doctore non Pontifice.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum. ℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit.

Bñ. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

IPse palam fáciet disciplínam doctrínæ suæ, et in lege testaménti Dómini gloriábitur. Collaudábunt multi sapiéntiam ejus, et usque in sæculum non delébitur. Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a.

generatióne in generatiónem. Sapiéntiam ejus enarrábunt Gentes, et laudem ejus enuntiábit Ecclésia.

Pro Doctore Pontifice.

℟. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum : * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

℣. Dixit Dñs Dño meo : Sede a dextris meis. Tu es sacérdos. Glória Patri. Tu es.

Pro Doctore non Pontifice.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Et. Glória Patri. Et invéntus.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lib. 9 cap. 6. Lectio iv.

QUi post Oríonas Hyadum nómine, nisi Doctóres sanctæ Ecclésiæ designántur? Qui subdúctis martyribus, eo jam témpore ad mundi notítiam venérunt, quo fides clárius elúcet : et représsa infidelitátis híeme, áltius per corda fidélium sol veritátis calet. Qui remóta tempestáte persecutiónis, explétis longis nóctibus infidelitátis, tunc sanctæ Ecclésiæ orti sunt, cum ei jam per credulitátis vernum lucídior annus aperítur.

Pro Doctore Pontifice.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum : * Manus enim mea auxiliábitur ei.

℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Pro Doctore non Pontifice.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

NEc immérito Doctóres sancti Hyadum nuncupatióne signántur : Græco quippe elóquio hyetos plúvia vocátur: et Hyades nomen a plúviis accepérunt, quia ortæ procul dúbio imbres ferunt. Bene ergo Hyadum appellatióne expréssi sunt, qui ad statum universális Ecclésiæ quasi in cæli fáciem dedúcti, super aréntem terram humáni péctoris sanctæ prædicatiónis imbres fudérunt. Si enim prædicatiónis sermo plúvia non esset, Móyses mínime dixísset: Expectétur sicut plúvia elóquium meum; et nequáquam per Isaíam Véritas díceret : Mandábo núbibus meis, ne pluant super eam imbrem : atque hoc, quod paulo ante protúlimus: Quamóbrem prohíbitæ sunt stillæ pluviárum.

Pro Doctore Pontifice.

℟. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum

de plebe mea : * Manus euim mea auxiliábitur ei.

℣. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus enim.

Pro Doctore non Pontifice.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum:* Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas Bño. Ignem sui amóris. Lectio v.

DUm ergo Hyades cum plúviis véniunt, ad cæli spátia altióra sol dúcitur: quia apparénte Doctórum sciéntia, dum mens nostra imbre prædicatiónis infúnditur, fidei calor augétur. Et perfúsa terra ad fructum próficit, cum lumen ætheris ignéscit: quia ubérius frugem boni óperis réddimus, dum per sacræ eruditiónis flammam in corde clárius ardémus. Dumque per eos diébus síngulis magis magísque sciéntia cæléstis osténditur, quasi intérni nobis lúminis vernum tempus aperítur: ut novus sol nostris méntibus rútilet, et eórum verbis nobis cógnitus, seípso quotídie clárior micet. Urgénte étenim mundi fine, supérna sciéntia próficit, et lárgius cum témpore excréscit.

Pro Doctore Pontifice.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

Pro Doctore non Pontifice.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc.

Lib. 1. de Sermone Domini in monte, cap. 6. tom. 4.

OSténdit Dóminus, fátuos esse judicándos, qui temporálium bonórum vel cópiam sectántes, vel inópiam metuéntes, amíttunt ætérna, quæ nec dari possunt ab homínibus nec auférri. Itaque si sal infatuátum fúerit, in quo saliétur? idest, si vos, per quos condiéndi sunt quodámmodo pópuli, metu persecutiónum temporálium amiséritis regna cælórum, qui erunt hómines, per quos a vobis error auferátur, cum vos elégerit

Deus, per quos errórem áuferat ceterórum?

Pro Doctore Pontifice.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Pro Doctore non Pontifice.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum.

℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse intercédat.

Bño. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

Ergo ad níhilum valet sal infatuátum, nisi ut mittátur foras, et calcétur ab homínibus. Non ítaque calcátur ab homínibus, qui pátitur persecutiónem: sed qui persecutiónem timéndo infatuátur. Calcári enim non potest, nisi inférior: sed inférior non est, qui, quamvis córpore multa in terra sustineat, corde tamen fixus in cælo est.

℟. In médio Ecclésiæ apéruit os ejus: * Et implévit eum Dóminus spíritu sapiéntiæ, et intelléctus.

℣. Jucunditátem, et exultatiónem thesaurizávit super eum. Et implévit.

Glória Patri. Et implévit.

Benedictio. Ad societátem.

Lectio ix.

Vos estis lumen mundi. Quómodo dixit supérius sal terræ; sic nunc dicit lumen mundi. Nam, neque supérius ista terra accipiénda est, quam pédibus corpóreis calcámus: sed hómines, qui in terra hábitant, vel étiam peccatóres, quorum condiéndis et extinguéndis putóribus Apostólicum salem Dóminus misit. Et hic, mundum, non cælum et terram, sed hómines, qui sunt in mundo, vel díligunt mundum opórtet intélligi, quibus illuminándis Apóstoli missi sunt. Non potest cívitas abscóndi super montem pósita, idest, fundáta super insígnem magnámque justítiam, quam signíficat étiam ipse mons, in quo dísputat Dóminus.

Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE

Confessoris non Pontificis.

Ad Vesperas, Antiphona. Dómine, quinque talénta. ut infra ad Laudes. lxxiv. Psalmus. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalmus. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Eccli. 31.

Beátus vir, qui invéntus est sine mácula, et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia, et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua.

Hymnus.

Iste Conféssor Dómini, coléntes
Quem pie laudant pópuli per orbem,
Hac die lætus méruit beátas
Scándere sedes.

Si non est dies obitus, dicatur:

Hac die lætus méruit suprémos
Laudis honóres.

Qui pius, prudens, húmilis, pudícus,
Sóbriam duxit sine labe vitã,
Donec humános animávit auræ
Spíritus artus.

Cujus ob præstans méritum, frequénter
Ægra quæ passim jacuére membra,
Víribus morbi dómitis, salúti
Restituúntur.

Noster hinc illi Chorus obsequéntem
Cóncinit laudem, celebrésque palmas;
Ut piis ejus précibus juvémur
Omne per ævum.

Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super cæli sólio corúscans,
Tótius mundi sériem gubérnat
Trinus, et unus. Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnificat, Antiphona. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

Oratio.

Deus, qui nos beáti N. Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Adésto Dómine supplicatiónibus nostris, quas in beáti N. Confessóris tui solemnitáte deférimus: ut qui nostræ justítiæ fidúciam non habémus, ejus, qui tibi plácuit, précibus adjuvémur. Per Dóminum nostrum.

Si fuerit Abbas. Oratio.

Intercéssio nos, quæsumus Dómine, beáti N. Abbátis commendet: ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Confessórum Dóminum, * Veníte adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymnus. Iste Conféssor. ut supra.

In primo Nocturno, Añ. Beátus vir, qui in lege Dñi meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte: et ómnia quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur. Psalmus 1.

Beátus vir, qui non ábiit in consílio impiórum; et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit:

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum,

quod plantátum est secus decúrsus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo:

Et fólium ejus non défluet: * et ómnia, quæcúmque fáciet, prosperabúntur.

Non sic ímpii, non sic: * sed tamquam pulvis, quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resúrgent ímpii in judício: * neque peccatóres in concílio justórum.

Quóniam novit Dóminus viam justórum: * et iter impiórum períbit.

Aña. Beátus vir, qui in lege Dómini meditátur: volúntas ejus pérmanet die ac nocte: et ómnia, quæcúmque fáciet, semper prosperabúntur.

Aña. Beátus iste sanctus, qui confísus est in Dómino, prædicávit præcéptum Dómini, constitútus est in monte sancto ejus. Psalmus 2.

Quare fremuérunt Gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum, * advérsus Dóminum, et advérsus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum: * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cœlis, irridébit eos: * et Dñs subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præcéptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi Gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tamquam vas fíguli confrínges eos.

Et nunc reges intellígite: * erudímini, qui judicátis terrã.

Servíte Dómino in timóre: * et exultáte ei cum tremóre.

Apprehéndite disciplínam, nequándo irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus: * beáti omnes, qui confídunt in eo.

Aña. Beátus iste sanctus, qui confísus est in Dño, prædicávit præcéptum Dñi, constitútus est in monte sancto ejus.

Aña. Tu es glória mea, tu es suscéptor meus, Dómine, tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo. Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt, qui tríbulant me? * multi insúrgunt advérsum me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, suscéptor meus es: * glória mea, et exáltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi; * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum, * et exsurréxi, quia

Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdántis me: * exúrge Dñe, salvum me fac Deus meus.

Quóniam tu percussísti omnes adversántes mihi sine causa: * dentes peccatórum contrivísti.

Dómini est salus: * et super pópulũ tuum benedíctio tua.

Antiphona. Tu es glória mea, tu es suscéptor meus, Dómine, tu exáltans caput meum, et exaudísti me de monte sancto tuo.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.

℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Pater noster.

Absolutio. Exáudi Dómine.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Benedictióne perpétua.

De Libro Sapiéntiæ.

Lectio i. Cap. 4. et 5.

Justus si morte præoccupátus fúerit, in refrigério erit. Senéctus enim venerábilis est, non diutúrna, neque annórum número computáta: cani autem sunt sensus hóminis, et ætas senectútis vita immaculáta. Placens Deo factus est diléctus, et vivens inter peccatóres translátus est. Raptus est, ne malítia mutáret intelléctum ejus; aut ne fictio decíperet ánimam illíus. Fascinátio enim nugacitátis obscúrat bona, et inconstántia concupiscéntiæ transvértit sensum sine malítia. Consummátus in brevi explévit témpora multa, plácita enim erat Deo ánima illíus: propter hoc properávit edúcere illum de médio iniquitátum.

℟. Euge serve bone, et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra.

Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

Pópuli autem vidéntes, et non intelligéntes, nec ponéntes in præcórdiis tália: quóniam grátia Dei, et misericórdia est in sanctos ejus, et respéctus in eléctos illíus. Condémnat autem justus mórtuus vivos ímpios, et juvéntus celérius consummáta longam vitam injústi. Vidébunt enim finem sapiéntis, et non intélligent, quid cogitáverit de illo Deus, et quare muníerit illum Dóminus. Vidébunt, et contémnent eum: illos autem Dóminus irridébit. Et erunt post hæc decidéntes sine honóre, et in contumélia inter mórtuos in perpétuum; quóniam disrúmpet illos inflátos sine voce, et commovébit illos a fundaméntis, et usque ad suprémum desolabúntur.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit.

Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

ET erunt geméntes, et memória illórum períbit. Vénient in cogitatióne peccatórum suórum tímidi, et tradúcent illos ex advérso iniquitátes ipsórum. Tunc stabunt justi in magna constántia advérsus eos, qui se angustiavérunt, et qui abstulérunt labóres eórum. Vidéntes turbabúntur timóre horríbili, et mirabúntur in subitatióne insperátæ salútis, dicéntes intra se, pœniténtiam agéntes, et præ angústia spíritus geméntes: Hi sunt, quos habúimus aliquándo in derísum, et in similitúdinem impropérii. Nos insensáti vitam illórum æstimabámus insániam, et finem illórum sine honóre: ecce quómodo computáti sunt inter fílios Dei, et inter sanctos sors illórum est.

℣. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum. ℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Et invéntus. Glória Patri. Et invéntus.

In secundo Nocturno, Aña. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum, Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace. Psalmus 4.

CUm invocárem exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatásti mihi.

Miserére mei, * et exáudi oratiónem meam.

Fílii hóminum úsquequo gravi corde? * ut quid diligitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte, quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino. * Multi dicunt: Quis osténdit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui, Dómine: * dedísti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idípsum * dórmiam, et requiéscam.

Quóniam tu Dómine singuláriter in spe * constituísti me.

Aña. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum, Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Aña. Læténtur omnes, qui sperant in te, Dómine: quóniam tu benedixísti justo, scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum. Psalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine, * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ, * Rex meus, et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi, et vidébo: * quóniam non Deus volens

iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum, et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos, Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te: * in ætérnum exultábunt, et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum: * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ, * coronásti nos.

Antiph. Læténtur omnes, qui sperant in te, Dómine: quóniam tu benedixísti justo: scuto bonæ voluntátis tuæ coronásti eum.

Aña. Dómine, Dñs noster, quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória, et honóre coronásti sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Psalmus 8.

Dómine, Dñs noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi.

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Antiphona. Dómine, Dóminus noster, quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra! quia glória, et honóre coronásti sanctum tuum, et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. ℣. Os justi meditábitur sapiéntiam,

℟. Et lingua ejus loquétur judícium. Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.
Sermo S. Joánnis Chrysóst.
In Orat. de S. Philogonio, tom. 3. Lectio iv.

BEáti N. dies, cujus festivitátem celebrámus, ad ipsíus recte factórum enarratiónem linguam nostram evocávit: síquidem hódie beátus iste ad tranquíllam, omnísque perturbatiónis expértem vitam tránsiit: eóque navígium áppulit, ubi deinceps non póterit metúere naufrágium, nec ullam ánimi perturbatiónem, aut dolórem. Et quid mirum est, si locus ille purus est ab omni moléstia ánimi, cum Paulus homínibus adhuc in hac vita degéntibus loquens dicat: Semper gaudéte, sine intermissióne oráte?

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.
℣. Justum dedúxit Dñs per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit. Bño. Christus perpétuæ. Lectio v.

QUod si hic, ubi morbi, ubi insectatiónes, ubi præmatúræ mortes, ubi calúmniæ, ubi invídiæ, ubi perturbatiónes, ubi iræ, ubi cupiditátes, ubi innumerábiles insídiæ, ubi quotidiánæ sollicitúdines, ubi perpétua, sibíque succedéntia mala sunt, innúmeros ex omni parte dolóres afferéntia, Paulus dixit fieri posse ut semper gaudeámus, si quis páululum ex rerum mundanárum flúctibus eréxerit caput, vitámque suam recte composúerit: multo magis, postquam hinc demigravérimus, fácile compotes érimus ejus boni, cum hæc ómnia subláta fúerint, advérsa valetúdo, morbi, peccándi matéria, ubi non est meum ac tuum, frígidum illud verbum, et quidquid est malórum in vitam nostram ínvehens, innuméraque gignens bella.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.
℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et. Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

QUamóbrem maximópere grátulor hujus Sancti felicitáti, quod quamquam translátus est, atque hanc, quæ apud nos est, civitátem relíquit, tamen in álteram adscríptus est civitátem, nempe Dei: et digréssus ab hac Ecclésia, ad illam pervénit, quæ est primogenitórum descriptórum in cælis: ac relíctis hisce festis, tránsiit ad celebritátem Angelórum. Etenim quod et cívitas sursum sit, et Ecclésia, et celébritas, audi Paulum dicéntem: Accessístis ad civitátem Dei vivéntis, Jerúsalem cæléstem,

et Ecclésiam primitivórum, qui conscrípti sunt in cælis, et ad multórum míllium Angelórum frequéntiam.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia.

Glória Patri. Quia.

In tertio Nocturno. Aña. Dómine, iste sanctus habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Psalmus 14.

Domine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiéscet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam:

Qui lóquitur veritátem in corde suo, * qui non egit dolum in lingua sua:

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit advérsus próximos suos.

Ad níhilum dedúctus est in conspéctu ejus malígnus: * timéntes autem Dñm gloríficat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit, * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocéntem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Aña. Dómine, iste sanctus habitábit in tabernáculo tuo, operátus est justítiam, requiéscet in monte sancto tuo.

Aña. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam, et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Psalm. 20.

Domine, in virtúte tua lætábitur rex: * et super salutáre tuum exultábit veheménter.

Desidérium cordis ejus tribuísti ei: * et voluntáte labiórum ejus non fraudásti eum.

Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis: * posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te: * et tribuísti ei longitúdinem diérum in sǽculum, et in sǽculum sǽculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in sǽculum sǽculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino: * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes, qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui: * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes: * et semen eórum

a filiis hóminum.

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus, et psallémus virtútes tuas.

Antiphona. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei, Dómine: glóriam, et magnum decórem imposuísti super eum: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Antiphona. Hic accípiet benedictiónem a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo: quia hæc est generátio quæréntium Dñm. Psal. 23.

Domini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Antiphona. Hic accípiet benedictiónem a Dómino, et misericórdiam a Deo salutári suo; quia hæc est generátio quæréntium Dóminum.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Pater noster.

Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 13. in Evangel.

Sancti Evangélii, fratres charíssimi, apérta vobis est léctio recitáta; sed, ne alíquibus ipsa ejus planíties alta fortásse videátur, eam sub brevitáte transcúrrimus: quátenus ejus expósitio ita nesciéntibus fiat cógnita, ut tamen sciéntibus non sit onerósa. Dóminus dicit: Sint lumbi vestri præcíncti. Lum-

bos enim præcíngimus, cum carnis luxúriam per continéntiam coarctámus. Sed quia minus est mala non ágere, nisi étiam quisque stúdeat et bonis opéribus insudáre, prótinus ádditur: Et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Lucérnas quippe ardéntes in mánibus tenémus, cum per bona ópera próximis nostris lucis exémpla monstrámus. De quibus profécto opéribus Dóminus dicit: Lúceat lux vestra coram homínibus, ut vídeant ópera vestra bona, et gloríficent Patrem vestrum, qui in cælis est.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Benedíctio. Cujus festum cólimus. Lectio viii.

DUo autem sunt, quæ jubéntur, et lumbos restríngere, et lucérnas tenére; ut et mundítia sit castitátis in córpore, et lumen veritátis in operatióne. Redemptóri étenim nostro unum sine áltero placére nequáquam potest: si aut is, qui bona agit, adhuc luxúriæ inquinaménta non déserit: aut is, qui castitáte præéminet, necdum se per bona ópera exércet. Nec cástitas ergo magna est sine bono ópere, nec opus bonum est áliquod sine castitáte. Sed etsi utrúmque ágitur, restat, ut quisquis ille est, spe ad supérnam pátriam tendat, et nequáquam se a vítiis pro mundi hujus honestáte contíneat.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. Glória Patri. Et vos.

Benedictio. Ad societátem.

Lectio ix.

ET vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis: ut, cum vénerit, et pulsáverit, conféstim apériant ei. Venit quippe Dóminus, cum ad judícium própera: pulsat vero, cum jam per ægritúdinis moléstias esse mortem vicínam desígnat. Cui conféstim aperímus, si hunc cum amóre suscípimus. Aperíre enim júdici pulsánti non vult, qui exíre de córpore trépidat: et vidére eum, quem contempsísse se méminit, júdicem formídat. Qui autem de sua spe, et operatióne secúrus est, pulsánti conféstim áperit: quia lætus júdicem sústinet: et cum tempus propínquæ mortis advénerit, de glória retributiónis hilaréscit.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES et per Horas, Antiphona.

Domine, quinque talénta tradidísti mihi, ecce ália quinque superlucrátus sum. Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliquis. 16.

Antiphona. Euge serve bone, in módico fidélis; intra in gáudium Dómini tui.

Antiphona. Fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam.

Antiphona. Beátus ille servus, quem, cum vénerit dóminus ejus, et pulsáverit jánuam, invénerit vigilántem.

Aña. Serve bone, et fidélis, intra in gáudium Dómini tui.

Capitulum. Eccli. 31.

Beátus vir, qui invéntus est sine mácula, et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia, et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua.

Hymnus.

Jesu, coróna celsior,
Et véritas sublímior,
Qui confiténti sérvulo
Reddis perénne præmium.
Da supplicánti cœtui,
Hujus rogátu, nóxii
Remissiónem críminis,
Rumpéndo nexum vínculi.
Anni revérso témpore,
Dies refúlsit lúmine,
Quo Sanctus hic de córpore
Migrávit inter sídera.
Hic vana terræ gáudia,
Et luculénta prædia,
Pollúta sorde députans,
Ovans tenet cæléstia.
Te, Christe Rex piíssime,
Hic confiténdo júgiter,
Calcávit artes dæmonum,
Sævúmque avérni príncipem.
Virtúte clarus, et fide,
Confessióne sédulus,
Jejúna membra déferens,
Dapes supérnas óbtinet.
Proínde te, piíssime,
Precámur omnes súpplices,
Nobis ut hujus grátia
Pœnas remíttas débitas.
Patri perénnis glória,
Natóque Patris único,
Sanctóque sit Paráclito
Per omne semper sæculum.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Benedictus, Antiphona.

Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam, intra in gáudium Dñi tui.

Oratio.

Deus, qui nos beáti N. Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius, ut cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dóminum.

Alia Oratio.

Adésto Dómine supplicatiónibus nostris, quas in beáti N. Confessóris tui solemnitáte deférimus: ut qui nostræ justítiæ fidúciam non habémus, ejus, qui tibi plácuit, précibus adjuvémur. Per Dóminum.

Si fuerit Abbas. Oratio.

Intercéssio nos, quæsumus, Dómine, beáti N. Abbátis comméndet: ut quod nostris méritis non valémus, e-

jus patrocínio assequâmur. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Antiphona. Euge serve bone.

Capitul. Beátus vir, qui invéntus. lxxiv.

℟.br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ induit eum. Et. Glória Patri. Amávit.
℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Ad Sextam, Antiphona. Fidélis servus.

Capitulum. Eccli. 39.

JUstus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dñm, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟.brev. Os justi, * Meditábitur sapiéntiam. Os justi. ℣. Et lingua ejus loquétur judícium. Meditábitur. Glória Patri. Os justi.
℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Ad Nonam, Antiphona. Serve bone.

Capitulum. Sap. 10.

JUstum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei, et dedit illi sciéntiam sanctórum: honestávit illum in labóribus, et complévit labóres illíus.

℟.br. Lex Dei ejus, * In corde ipsíus. Lex. ℣. Et non supplantabúntur gressus ejus. In corde. Glória Patri. Lex.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Vesperas, Antiphona. Dómine, quinque talénta. cum reliq. de Laudib. lxxiv. Psalmi, Capit. et Hymnus, ut in primis Vesper. lxiv.
℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Magnificat, Antiphona. Hic vir despíciens mundum et terréna, triúmphans divítias cælo cóndidit ore, manu.

Si occurat celebrari Festum plurium Confessorum non Pontificum, Officium fit ut supra; sed in Oratione et Sermone, quæ habentur in singulari, dicantur in plurali.

ALIÆ LECTIONES

Pro Confessore non Pontif.

In primo Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 31.

BEátus vir, qui invéntus est sine mácula! et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia, et thesáuris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua. Qui probátus est in illo, et perféctus est, erit illi glória ætérna: qui pótuit tránsgredi, et non est transgréssus, fácere mala, et non fecit: ídeo stabilíta sunt bona illíus in Dómino, et eleemósynas illíus enarrábit omnis Ecclésia sanctórum.

℟. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam: * Intra in gáudium Dómini tui. ℣. Dómine, quinque talénta tradidísti mihi,

ecce ália quinque superlucrátus sum. Intra.

Lectio ii. Cap. 32. et 33.

QUi timet Dóminum, excípiet doctrínam ejus: et qui vigiláverint ad illum, invénient benedictiónem. Qui quærit legem, replébitur ab ea: et qui insidióse agit, scandalizábitur in ea. Qui timent Dóminum, invénient judícium justum, et justítias quasi lumen accéndent. Qui credit Deo, atténdit mandátis: et qui confídit in illo, non minorábitur. Timénti Dóminum non occúrrent mala, sed in tentatióne Deus illum conservábit, et liberábit a malis. Sápiens non odit mandáta et justítias, et non illidétur quasi in procélla navis. Homo sensátus credit legi Dei, et lex illi fidélis.

℟. Justus germinábit sicut lílium: * Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

℣. Plantátus in domo Dómini, in átriis domus Dei nostri. Et florébit.

Lectio iii. Cap. 34.

SPíritus timéntium Deum quæritur, et in respéctu illíus benedicétur. Spes enim illórum in salvántem illos, et óculi Dei in diligéntes se. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, et non pavébit: quóniam ipse est spes ejus. Timéntis Dóminum beáta est ánima ejus. Ad quem réspicit, et quis est fortitúdo ejus? Oculi Dómini super timéntes eum, protéctor poténtiæ, firmaméntum virtútis, tégimen ardóris, et umbráculum meridiáni, deprecátio offensiónis, et adjutórium casus, exáltans ánimam, et illúminans óculos, dans sanitátem, et vitam, et benedictiónem.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília magna, et exorávit Altíssimum: * Et invéntus est in número sanctórum.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Et.

Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lib. 10. cap. 16. in c. 12. Job.

Lectio iv.

DEridétur justi simplícitas. Hujus mundi sapiéntia est, cor machinatiónibus tégere, sensum verbis veláre; quæ falsa sunt, vera osténdere; quæ vera sunt, falsa demonstráre. Hæc nimírum prudéntia usu a juvénibus scitur, hæc a púeris prétio díscitur: hanc qui sciunt, céteros despiciéndo supérbiunt: hanc qui nésciunt, subjécti, et tímidi in áliis mirántur: quia ab eis hæc éadem duplicitátis iníquitas nómine palliáta dilígitur, dum mentis pervérsitas urbánitas vocátur. Hæc sibi obsequéntibus præcipit honórum cúlmina quærere, adépta temporális glóriæ vanitáte gaudére, irrogáta ab áliis mala multiplícius réddere; cum vires súppetunt,

nullis resisténtibus cédere; cum virtútis possibílitas deest, quidquid explére per malítiam non valent, hoc in pacífica bonitáte simuláre.

℟. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

AT contra, sapiéntia justórum est, nil per ostensiónem fingere, sensum verbis aperíre, vera ut sunt dilígere, falsa devitáre, bona gratis exhibére, mala libéntius toleráre, quam fácere, nullam injúriæ ultiónem quærere, pro veritáte contuméliam lucrum putáre. Sed hæc justórum simplícitas deridétur: quia ab hujus mundi sapiéntibus, puritátis virtus fatúitas créditur. Omne enim quod innocénter ágitur, ab eis procul dúbio stultum putátur: et quidquid in ópere véritas ápprobat, carnáli sapiéntiæ fátuum sonat. Quid namque stúltius vidétur mundo, quam mentem verbis osténdere, nil cállida machinatióne simuláre, nullas injúriis contumélias réddere, pro maledicéntibus oráre, paupertátem quærere, possessa relínquere, rapiénti non resístere, percutiénti álteram maxíllam præbére?

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum: * Et ad portas paradísi coronávit eum.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Cap. 17. post initium.

Lectio vi.

LAmpas contémpta apud cogitatiónes dívitum. Sæpe contíngit, ut eléctus quisque, qui ad ætérnam felicitátem dúcitur, contínua hic adversitáte deprimátur, non hunc rerum abundántia fúlciat, non dignitátum glória honorábilem osténdat, nulla ei obsequéntium frequéntia súppetat, nulla hunc humánis óculis véstium pompa compónat; a cunctis vero despicábilis cérnitur, et hujus mundi grátia indígnus æstimátur; sed tamen ante occúlti júdicis óculos virtútibus émicat, vitæ méritis corúscat: honorári métuit, déspici non réfugit; corpus continéntia ǽfficit, sola in ánimo dilectióne pinguéscit: mentem semper ad patiéntiam præparat, et eréctus pro justítia, de percéptis contuméliis exúltat; afflíctis ex corde compátitur, de bonórum prosperitátibus, quasi de própriis lætátur, sacri verbi pábula in mente solícitus rúminat, et inquisítus quódlibet éloqui dupliciter ignórat.

℟. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam; * Quia te vi-

di justum coram me ex ómnibus Géntibus.

℣. Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia te.

Glória Patri. Quia te.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timére pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Libro 4. cap. 54. in Luc. 12.

PUsíllum gregem electórum, vel ob comparatiónem majóris númeri reprobórum, vel pótius ob humilitátis devotiónem nóminat: quia vidélicet Ecclésiam suam quantálibet numerositáte jam dilatátam, tamen usque ad finem mundi humilitáte vult créscere, et ad promíssum regnum humilitáte perveníre. Ideóque ejus labóres blande consolátus, quam regnum Dei tantum quærere præcipit, eídem regnum a Patre dandum complácita benignitáte promíttit. ℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dñm: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii.

VEndite quæ possidétis, et date eleemósynam. Nolíte, inquit, timére, ne propter regnum Dei militántibus hujus vitæ necessária desint; quin étiam posséssa propter eleemósynam véndite. Quod tunc digne fit, quando quis semel pro Dómino suis ómnibus spretis, nihilóminus post hæc labóre mánuum, unde et victum transígere, et eleemósynam dare queat, operátur. Unde gloriátur Apóstolus, dicens: Argéntum, et aurum, aut vestem nullíus concupívi: ipsi scitis, quóniam ad ea, quæ mihi opus erant, et his, qui mecum sunt, ministravérunt manus istæ. Omnia osténdi vobis, quóniam sic laborántes opórtet suscípere infirmos.

℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis.

℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.

Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

FAcite vobis sácculos, qui non veteráscunt: eleemósynas vidélicet operándo, quarum merces in ætérnum máneat. Ubi non hoc præcéptum esse putándum est, ut nil pecúniæ reservétur a Sanctis, vel suis scílicet, vel páuperum úsibus suggeréndæ:

cum et ipse Dóminus, cui ministrábant Angeli, tamen ad informándam Ecclésiam suam lóculos habuísse legátur, et a fidélibus obláta consérvans, et suórum necessitátibus, aliísque indigéntibus tribuens; sed ne Deo propter ista serviátur, et ob inópiæ timórem justítia deserátur.

Te Deum laudámus. 15.

PRO ABBATIBUS.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presb. Lib. 3. in Matth. cap. 19.

Grandis fidúcia! Petrus piscátor erat, dives non fúerat, cibos manu et arte quærébat, et tamen lóquitur confidénter: Relíquimus ómnia. Et quia non súfficit tantum relínquere, jungit quod perféctum est: Et secúti sumus te. Fécimus quod jussísti; quid ígitur nobis dabis præmii? Jesus autem dixit illis: Amen dico vobis, quod vos, qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel. Non dixit, Qui relíquístis ómnia: hoc enim et Crates fecit philósophus, et multi álii divítias contempsérunt: sed, Qui secúti estis me: quod próprie Apostolórum est, atque credéntium.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii.

In regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ (quando et mórtui de corruptióne resúrgent incorrúpti) sedébitis et vos in sóliis judicántium, condemnántes duódecim tribus Israel: quia vobis credéntibus, illi crédere noluérunt. Et omnis, qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum, céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Locus iste cum illa senténtia cóngruit, in qua Salvátor lóquitur: Non veni pacem míttere, sed gládium. Veni enim separáre hóminem a patre suo, et matrem a fília, et nurum a socru: et inimíci hóminis, doméstici ejus. Qui ergo propter fidem Christi, et prædicatiónem Evangélii omnes afféctus contémpserint, atque divítias, et sæculi voluptátes, isti céntuplum recípient, et vi-

tam ætérnam possidébunt.
℟. Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus Dóminum suum, quando revertátur a núptiis.
℣. Vigiláte ergo, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos.
Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

EX occasióne hujus senténtiæ quidam introdúcunt mille annos post resurrectiónem, dicéntes, tunc nobis céntuplum ómnium rerum, quas dimísimus, et vitam ætérnam esse reddéndam: non intelligéntes, quod, si in céteris digna sit repromíssio, in uxóribus appáreat turpitúdo: ut, qui unam pro Dño dimíserit, centum recípiat in futúro. Sensus ergo iste est: Qui carnália pro Salvatóre dimíserit, spirituália recípiet: quæ comparatióne et mérito sui ita erunt, quasi si parvo número centenárius númerus comparétur.
Te Deum laudámus. 15.

C O M M U N E
Virginum.

Ad Vesperas, Antiphona.
Hæc est virgo sápiens, et una de número prudéntum.

Psalmus 109.

DIxit Dñs Dómino meo:* Sede a dextris meis.
Donec ponam inimícos tuos:* scabéllum pedum tuórum.
Virgam virtútis tuæ emittet Dñs ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.
Tecum princípium in die virtútis tuæ, in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.
Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.
Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.
Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.
De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.
Aña. Hæc est virgo sápiens, et una de número prudéntum.
Aña. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit. Psalmus 112.

LAudáte púeri Dóminum:* laudáte nomen Dómini.
Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.
A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dñi.
Excélsus super omnes Gentes Dóminus, * et super cælos glória ejus.
Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cælo, et in terra?
Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem.
Ut cóllocet eum cum princípibus: * cum princípibus pópuli sui.
Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.
Antiphona. Hæc est virgo

sápiens, quam Dóminus vigilántem iuvénit.
Aña. Hæc est, quæ nescívit torum in delícto, habébit fructum in respectióne animárum sanctárum. Psalm. 121.
LÆtátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.
Stantes erant pedes nostri: * in átriis tuis, Jerúsalem.
Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.
Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini, * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.
Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.
Rogáte, quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.
Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.
Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te.
Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.
Antiphona. Hæc est, quæ nescívit torum in delícto, habébit fructum in respectióne animárum sanctárum.
Antiph. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, allelúja. Psalmus 126.
NIsi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt, qui ædíficant eam.
Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat, qui custódit eam.
Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.
Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce hæréditas Dñi, filii, merces, fructus ventris.
Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita fílii excussórum.
Beátus vir, qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta.
Antiph. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, allelúja. Aña. Ista est speciósa inter fílias Jerúsalem.
Psalmus 147.
LAuda Jerúsalem Dóminum: * lauda Deum tuum Sion.
Quóniam confortávit seras portárum tuárum: * benedíxit fíliis tuis in te.
Qui pósuit fines tuos pacem: * et ádipe fruménti sátiat te.
Qui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.
Qui dat nivem sicut lanam: * nébulam sicut cínerem spargit.
Mittit crystállum suam sicut buccéllas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?
Emittet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.
Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias, et judícia sua Israel.
Non fecit táliter omni natióni: * et judícia sua non ma-

nifestávit eis.
Antiphona. Ista est speciósa inter filias Jerúsalem.

Capitulum. 2. Cor. 10.

FRatres: Qui gloriátur, in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est; sed quem Deus comméndat. Hymnus.

JEsu coróna Vírginum,
Quem mater illa cóncipit,
Quæ sola Virgo párturit,
Hæc vota clemens áccipe.
Qui pergis inter lília,
Septus choréis Vírginum,
Sponsus decórus glória,
Sponsísque reddens præmia.
Quocúmque tendis, Vírgines
Sequúntur, atque láudibus
Post te canéntes cúrsitant,
Hymnósque dulces pérsonant.
Te deprecámur súpplices,
Nostris ut addas sénsibus
Nescíre prorsus ómnia
Corruptiónis vúlnera.
Virtus, honor, laus, glória,
Deo Patri cum Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sæculórum sæcula. Amen.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magníficat, Antiphona. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

Oratio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ N. vírginis, et mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dñm nostrum. Alia Oratio.

INdulgéntiam nobis, quæsumus, Dómine, beáta N. virgo et martyr implóret: quæ tibi grata semper éxtitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum nostrum.

Pro Vírgine non Martyre.

Oratio.

EXáudi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ N. vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum nostrum.

Si fuerint plures, in utrísque Vesperis ad Magnificat, et in Laudibus ad Benedictus, Antiphona. Prudéntes vírgines, aptáte vestras lámpades, ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Adducéntur Regi vírgines post eam.
℟. Próximæ ejus afferéntur tibi. Oratio.

DA nobis, quæsumus, Dómine Deus noster, sanctárum vírginum, et mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Vírginum Dóminum, * Veníte adorémus.

Psalm. Veníte exultémus. 2.

Hymnus.

VIrginis Proles, Opiféxque Matris,

Virgo quem gessit, peperítque Virgo:
Vírginis partos cánimus decóra
Morte triúmphos.
Hæc enim palmæ dúplicis beáta
Sorte, dum gestit frágilem domáre
Córporis sexum, dómuit cruéntum
Cæde tyránnum.
Unde nec mortem, nec amíca mortis
Mille pœnárum génera expavéscens,
Sánguine effúso, méruit serénum
Scándere cælum.
Hujus orátu, Deus alme, nobis
Débitas pœnas scélerum remítte;
Ut tibi puro resonémus almum
Péctore carmen.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

Si Sancta fuerit virgo tant. et non mart. dic. Hym. ut seq.

Virginis Proles, Opiféxque Matris,
Virgo quem gessit, peperítque Virgo:
Vírginis festum cánimus beátæ,
Accipe votum.
Hujus orátu, Deus alme, nobis
Débitas pœnas scélerum remítte;
Ut tibi puro resonémus almum
Péctore carmen.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

In 1. Noct. Aña. O quam pulchra est casta generátio cum claritáte! Psalm. 8.

Domine, Dñs noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!
Quóniam elevála est magnificéntia tua * super cælos.
Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.
Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.
Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?
Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.
Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;
Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.
Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Aña. O quam pulchra est casta generátio cum claritáte!
Aña. Ante torum hujus vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis. Psal. 18.

CÆli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.
Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.
Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.
In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.
In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:
Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cælo egréssio ejus:
Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est, qui se abscóndat a calóre ejus.
Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.
Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.
Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.
Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.
Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.
Antiphona. Ante torum hujus vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.
Antiphona. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere, ut intueámur te.

Psalmus 23.

DOmini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus, et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ. Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Antiph. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere, ut intueámur te.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Pater noster.

Absolutio. Exáudi Dómine.

℣. Jube domne benedícere.

Bñe. Benedictióne perpétua.

De Epístola prima B. Pauli Apóstoli ad Coríntbios.

Lectio i. Cap. 7.

DE virgínibus præcéptum Dñi non hábeo, consílium autem do, tamquam misericórdiam consecútus a Dómino, ut sim fidélis. Exístimo ergo hoc bonum esse propter instántem necessitátem, quóniam bonum est hómini sic esse. Alligátus es uxóri? noli quærere solutiónem. Solútus es ab uxóre? noli quærere uxórem. Si autem accéperis uxórem, non peccásti. Et si núpserit virgo, non peccávit. Tribulatiónem tamen carnis habébunt hujúsmodi. Ego autem vobis parco. Hoc ítaque dico, fratres. Tempus breve est: réliquum est, ut et qui habent uxóres, tamquam non habéntes sint: et qui flent, tamquam non flentes: et qui gaudent, tamquam non gaudéntes: et qui emunt, tamquam non possidéntes: et qui utúntur hoc mundo, tamquam non utántur; præterit enim figúra hujus mundi.

℟. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum; pro cujus amóre sánguinem tuum fudísti: * Et cum Angelis in paradísum introísti.

℣. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum; quia concupívit Rex spéciem tuam. Et cum Angelis.

Si non fuerit Martyr, dicitur sequens ℟. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum: * Quia concupívit Rex spéciem tuam.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Quia.

Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

VOlo autem vos sine solicitúdine esse. Qui sine uxóre est, solícitus est quæ Dómini sunt, quómodo pláceat Deo. Qui autem cum uxóre est, solícitus est quæ sunt mundi, quómodo pláceat uxóri, et divísus est. Et múlier innúpta, et virgo, cógitat quæ Dómini sunt, ut sit sancta córpore, et spíritu. Quæ autem nupta est, cógitat quæ sunt mundi, quómodo pláceat viro. Porro hoc ad utilitátem vestram dico, non ut láqueum vobis injíciam; sed ad id quod honéstum est, et

quod facultátem præbeat sine impediménto Dóminum obsecrándi.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

℟. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Proptérea.

Bñ. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

SI quis autem turpem se vidéri exístimat super vírgine sua, quod sit superadúlta, et ita opórtet fieri: quod vult fáciat, non peccat, si nubat. Nam qui státuit in corde suo firmus, non habens necessitátem, potestátem autem habens suæ voluntátis, et hoc judicávit in corde suo, serváre vírginem suam, bene facit. Igitur et qui matrimónio jungit vírginem suam, bene facit: et qui non jungit, mélius facit. Múlier alligáta est legi, quanto témpore vir ejus vivit. Quod si dormíerit vir ejus, liberáta est: cui vult, nubat: tantum in Dómino. Beátior autem erit si sic permánserit secúndum meum consílium: puto autem quod et ego Spíritum Dei hábeam.

℟. Spécie tua, et pulchritúdine tua, * Inténde, próspere procéde, et regna.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Inténde.

Glória Patri. Inténde.

In secundo Nocturno, Aña. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Psalm. 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.

Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.

Spécie tua, et pulchritúdine tua: * inténde, próspere procéde, et regna.

Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagíttæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi: * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto: * circúmdata varietáte.

Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam: * et obliviscere pópulum tuum, et domum patris tui.

Et concupíscet Rex decórem tuum: * quóniam ipse est Dñs Deus tuus, et adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabúntur, omnes dívites plebis.
Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus: * in fimbriis áureis circumamícta varietátibus.
Adducéntur regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.
Afferéntur in lætítia, et exultatióne: * adducéntur in templum regis.
Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: * constítues eos príncipes super omnem terram.
Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne, et generatiónem.
Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.
Antiph. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna.
Antiph. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.
Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.
Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram: * áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte, quóniam ego sum Deus: * exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Aña. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus, non commovébitur.
Antiphona. Aquæ multæ non potuérunt extínguere caritátem. Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis, * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.
Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas regis magni.
Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cum suscípiet eam.
Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.
Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt: * tremor apprehéndit eos.
Ibi dolóres ut parturiéntis, *

in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.
Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dñi virtútum, in civitáte Dei nostri: * Deus fundávit eam in ætérnum.
Suscépimus Deus misericórdiã tuam: * in médio templi tui.
Secúndum nomen tuum, Deus, sic et laus tua in fines terræ: * justítia plena est déxtera tua.
Lætétur mons Sion, et exúltent fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.
Circúmdate Sion, et compléctímini eam: * narráte in túrribus ejus.
Pónite corda vestra in virtúte ejus: * et distribúite domos ejus, ut enarrétis in progénie áltera.
Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.
Aña. Aquæ multæ non potuérunt extínguere charitátem. ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.
Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Ambrósii Episc.
Lib. 1. de Virg. circa init.

Lectio iv.

Quóniam hódie natális est Vírginis, invítat nunc integritátis amor, ut áliquid de virginitáte dicámus: ne véluti tránsitu quodam præstrícta videátur, quæ principális est virtus. Non enim ídeo laudábilis virgínitas, quia in martyribus repéritur, sed quia ipsa mártyres fáciat. Quis autem humáno eam possit ingénio comprehéndere, quam nec natúra suis inclúsit légibus? aut quis naturáli voce compléctí, quod supra usum natúræ sit? E cælo accersívit, quod imitarétur in terris. Nec immérito vivéndi sibi usum quæsívit e cælo, quæ sponsum sibi invénit in cælo.
℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Et.
Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Hæc nubes, áera, Angelos, sideráque transgrédiens, Verbum Dei in ipso sinu Patris invénit, et toto hausit péctore. Nam quis tantum, cum invénerit, relínquat boni? Unguéntum enim exinanítum est nomen tuum: proptérea adolescéntulæ dilexérunt te, et attraxérunt te. Postrémo, non meum est illud: Quóniam quæ non nubunt, neque nubéntur, erunt sicut Angeli Dei in cælo. Nemo ergo mirétur, si Angelis comparéntur, quæ Angelórum Dómino copulántur.
℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus ó-

leo lætítiæ. ℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.
Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

QUis ígitur neget hanc vitam fluxísse de cælo, quam non fácile invenímus in terris, nisi postquam Deus in hæc terréni córporis membra descéndit? Tunc in útero Virgo concépit, et Verbum caro factum est, ut caro fieret Deus. Dicet áliquis: Sed étiam Elías nullíus corpórei cóitus fuísse permíxtus cupiditátibus invenítur. Ideo ergo curru raptus ad cælum, ídeo cum Dño appáret in glória, ídeo Domínici ventúrus est præcúrsor advéntus.

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia, et exultatióne.
℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur.
Glória Patri. Afferéntur.

In tertio Noct. Aña. Nigra sum, sed formósa, filiæ Jerúsalem; ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum. Psalmus 95.

CAntáte Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.
Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.
Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.
Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.
Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.
Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.
Afférte Dómino pátriæ Géntium, afférte Dómino glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus univérsa terra: * dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Antiphona. Nigra sum, sed formósa, filiæ Jerúsalem; ídeo diléxit me rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Aña. Trahe me post te, in odórem currémus unguentórum tuórum, óleum effúsum nomen tuum. Psalmus 96.

DOminus regnávit, exúltet terra: * læténtur ín-

sulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.
Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.
Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Antiphona. Trahe me post te in odórem currémus unguentórum tuórum, óleum effúsum nomen tuum.
Aña. Veni, sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dñs præparávit in ætérnum.

Psalmus 97.
Cantáte Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus: * et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dóminus salutáre suum: * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ: * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ: * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara, in cíthara, et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus: orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.
Antiph. Veni, sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.
℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam.
℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.
Pater noster.
Absolutio. A vínculis.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cælórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas exiérunt óbviam sponso, et sponsæ. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 12. in Evangel.

SÆpe vos, fratres charíssimi, admóneo prava ópera fúgere, mundi hujus inquinaménta devitáre: sed hodiérna sancti Evangélii lectióne compéllor dícere, ut et bona quæ ágitis, cum magna cautéla teneátis: ne per hoc quod a vobis rectum géritur, favor aut grátia humána requirátur; ne appetítus laudis subrépat, et quod foris osténditur, intus a mercéde vacuétur. Ecce enim Redemptóris voce decem vírgines, et omnes dicúntur vírgines; et tamen intra beatitúdinis jánuam non omnes sunt recéptæ: quia eárum quædam, dum de virginitáte sua glóriam foris éxpetunt, in vasis suis óleum habére noluérunt.

℟. Hæc est virgo sápiens, quam Dñs vigilántem invénit: quæ, accéptis lampádibus, sumpsit secum óleum: * Et veniénte Dómino, introívit cum eo ad núptias.

℣. Média nocte clamor factus est, ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. Et.

Bño. Cujus, vel Quarum festum cólimus.

Lectio viii.

SEd prius quæréndum nobis est, quid sit regnum cælórum, aut cur decem virgínibus comparétur, quæ étiam vírgines prudéntes, et fátuæ dicántur. Dum enim cælórum regnum constat, quia reprobórum nullus ingréditur, étiam fátuis virgínibus cur símile esse perhibétur? Sed sciéndum nobis est, quod sæpe in sacro elóquio regnum cælórum præséntis témporis Ecclésia dícitur. De quo álio in loco Dñs dicit: Mittet Fílius hóminis Angelos suos, et cólligent de regno ejus ómnia scándala. Neque enim in illo regno beatitúdinis, in quo pax summa est, inveníri scándala póterunt, quæ colligántur.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes vírgines, aptáte vestras lámpades. Ecce. Glória Patri. Ecce.

Benedictio. Ad societátem.

Lectio ix.

IN quinque autem córporis sénsibus unusquísque subsístit. Geminátus autem quinárius denárium pérficit. Et quia ex utróque sexu fidélium multitúdo collígitur, sancta Ecclésia decem virgínibus símilis esse denuntiátur. In qua, quia mali cum bonis, et réprobi cum eléctis admíxti sunt, recte símilis virgínibus prudéntibus, et fátuis esse perhibétur. Sunt namque pleríque continéntes, qui ab ap-

petitu se exterióri custódiunt, et spe ad interióra rapiúntur, carnem mácerant, et toto desidério ad supérnam pátriam anhélant, ætérna præmia éxpetunt, pro labóribus suis recípere laudes humánas nolunt. Hi nimírum glóriam suam non in ore hóminum ponunt, sed intra consciéntiam cóntegunt. Et sunt pleríque, qui corpus per abstinéntiam afflígunt, sed de ipsa sua abstinéntia humános favóres éxpetunt.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

HÆc est virgo sápiens, et una de número prudéntum. Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliquis. 16.

Antiphona. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit.

Aña. Hæc est, quæ nescívit torum in delícto: habébit fructum in respectióne animárum sanctárum.

Aña. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, allelúja. Antiphona. Ista est speciósa inter filias Jerúsalem.

Capitulum. 2. Cor. 10.

FRatres: Qui gloriátur, in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est; sed quem Deus comméndat.

Hymnus.

JEsu, coróna Vírginum,
Quem mater illa cóncipit,
Quæ sola Virgo párturit,
Hæc vota clemens áccipe.
Qui pergis inter lília,
Septus choréis Vírginum,
Sponsus decórus glória,
Sponsísque reddens præmia.
Quocúmque tendis, Vírgines
Sequúntur, atque láudibus
Post te canéntes cúrsitant,
Hymnósque dulces pérsonant.
Te deprecámur súpplices,
Nostris ut addas sénsibus
Nescíre prorsus ómnia
Corruptiónis vúlnera.
Virtus, honor, laus, glória,
Deo Patri cum Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sæculórum sæcula. Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Antiphona. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam. Oratio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ N. vírginis et mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum nostrum.

Alia Oratio.

INdulgéntiam nobis, quæsumus, Dómine, beáta N. virgo, et martyr implóret: quæ tibi grata semper éxtitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum nostrum.

Pro Virg. non Mart. Oratio.

EXáudi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ

N. vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dñm.

Si fuerint plures, Antiph. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades, ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Adducéntur Regi vírgines post eam.

℟. Próximæ ejus afferéntur tibi. Oratio.

DA nobis quæsumus, Dómine Deus noster, sanctárum vírginum, et mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Antiphona. Hæc est virgo sápiens.

Capitulum. Fratres: Qui gloriátur. ut supra. xcii.

℟. brev. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie tua.

℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Glória Patri. Spécie tua.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam, Antiphona. Hæc est, quæ nescívit.

Capitulum. 2. Cor. 11.

ÆMulor enim vos Dei æmulatióne. Despóndi enim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo.

℟. br. Adjuvábit eam, * Deus vultu suo. Adjuvábit.

℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus vultu.

Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Antiphona. Ista est speciósa.

Capitulum. Eccli. 51.

DOmine Deus meus, exaltásti super terram habitatiónem meam, et pro morte defluénte deprecáta sum. Invocávi Dóminum Patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ, et in témpore superbórum sine adjutório.

℟. breve. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.

℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit.

Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Si fuerit virgo, et non martyr, dicitur sequens Capitulum. Sap. 4.

O Quam pulchra est casta generátio cum claritáte! immortális est enim memória illíus, quóniam apud Deum nota est, et apud hómines.

℟. br. Elégit eam, ut supra.

In ii. Vesperis, Antiphonæ, Psalmi, Capitulum, et Hymnus, ut in primis Vesperis. lxxx.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Aña. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

ALIÆ LECTIONES

Pro Virginibus.

Pro Virgine et Martyre, ac pro Martyre tantum, Lectiones primi Nocturni leguntur etiam ut infra.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 51.

CONfitébor tibi, Dómine Rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor, et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne, a láqueo linguæ iníquæ, et a lábiis operántium mendácium, et in conspéctu astántium factus es mihi adjútor. Et liberásti me secúndum multitúdinem misericórdiæ nóminis tui a rugiéntibus præparátis ad escam, de mánibus quæréntium ánimam meam, et de portis tribulatiónum, quæ circumdedérunt me: a pressúra flammæ, quæ circúmdedit me, et in médio ignis non sum æstuáta: de altitúdine ventris ínferi, et a lingua coinquináta, et a verbo mendácii, a rege iníquo, et a lingua injústa.

℟. Veni, sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum: pro cujus amóre sánguinem tuum fudísti: * Et cum Angelis in paradísum introísti.

℣. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, quia concupívit rex spéciem tuam. Et.

Lectio ii.

LAudábit usque ad mortem ánima mea Dóminum, et vita mea appropínquans erat in inférno deórsum. Circumdedérunt me úndique, et non erat qui adjuváret. Respíciens eram ad adjutórium hóminum, et non erat. Memoráta sum misericórdiæ tuæ, Dñe, et operatiónis tuæ, quæ a sæculo sunt. Quóniam éruis sustinéntes te, Dómine, et líberas eos de mánibus Géntium.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Proptérea.

Lectio iii.

EXaltásti super terram habitatiónem meam, et pro morte defluénte deprecáta sum. Invocávi Dóminum Patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ, et in témpore superbórum sine adjutório. Laudábo nomen tuum assídue, et collaudábo illud in confessióne, et exaudíta est orátio mea. Et liberásti me de perditióne, et eripuísti me de témpore iníquo. Proptérea confitébor, et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini.

℟. Spécie tua, et pulchritúdine tua, * Inténde, próspere procéde, et regna.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Inténde.

Glória Patri. Inténde.

In secundo Nocturno.

Ex libro S. Cypriáni Episc. et mártyris de disciplína, et hábitu Vírginum.

Cap. 2. Lectio iv.

NUnc nobis ad Vírgines sermo est, quarum quo sublímior glória est, major et cura est. Flos est ille Ecclesiástici gérminis, decus atque ornaméntum grátiæ spirituális, læta índoles, laudis et honóris opus íntegrum, atque incorrúptum, Dei imágo respóndens ad sanctimóniam Dómini, illústrior pórtio gregis Christi. Gaudet per illas, atque in illis lárgiter floret Ecclésiæ matris gloriósa fœcúnditas: quantóque plus copiósa virgínitas número suo addit, tanto plus gáudium matris augéscit. Ad has lóquimur, has adhortámur affectióne pótius, quam potestáte; non quod extrémi, et mínimi, et humilitátis nostræ ádmodum cónscii áliquid ad censúram licéntiæ vindicémus; sed quod ad solicitúdinem magis cauti, plus de diáboli infestatióne timeámus.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

NEque inánis hæc cáutio est, et vana formído, quæ ad salútis viam cónsulit, quæ Domínica et vitália præcépta custódit, ut quæ se Christo dicáverint, et a carnáli concupiscéntia recedéntes, tam carne, quam mente se Deo vóverint, consúmment opus suum magno præmio destinátum: nec ornári jam, aut placére cuíquam, nisi Dómino suo stúdeant, a quo et mercédem virginitátis expéctant, dicénte ipso: Non omnes cápiunt verbum, sed illi, quibus datum est. Sunt enim spadónes, qui ex útero matris sic nati sunt: et sunt spadónes, qui coácti sunt ab homínibus: et sunt spadónes, qui seípsos castravérunt propter regnum cælórum.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ.

℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

DEnuo quoque per hanc Angeli vocem continéntiæ munus osténditur, virgínitas prædicátur. Hi sunt, qui cum muliéribus se non coinquinavérunt: vírgines enim permansérunt: hi sunt, qui sequúntur Agnum quocúmque íerit. Neque enim tantum másculis continéntiæ grátiam Dóminus repromíttit, et féminas prǽterit: sed quóniam fémina viri pórtio est, et ex eo sumpta atque formáta est, in Scriptúris fere ómnibus ad protoplástum Deus lóquitur, quia sunt duo in carne una, et in másculo

simul significátur et fémina. Quod si Christum continéntia séquitur, et regno Dei virgínitas destinátur; quid est illis cum terréno cultu, et cum ornaméntis, quibus dum homínibus placére géstiunt, Deum offéndunt?

℣. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus, * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur.

Glória Patri. Afferéntur.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Accessérunt ad Jesum Pharisæi tentántes eum, et dicéntes: Si licet hómini dimíttere uxórem suam, quacúmque ex causa? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 63. in Matth. sub med.

DOminus noster, quia ad virginitátem hortári grave esse videbátur, a necessitáte legis de non solvéndo matrimónio, eos ad cupiditátem illíus tráhere studet. Deínde ut eam esse possíbilem osténdat, sic inquit: Sunt eunúchi, qui ex ventre matris ita nati sunt, et sunt, qui ab homínibus eunúchi facti sunt, et sunt, qui seípsos castravérunt propter regnum cælórum. Quibus verbis laténter eos ad eligéndam virginitátem indúcit, dum eam virtútem esse possíbilem ádstruit.

℟. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit, quæ accéptis lampádibus, sumpsit secum óleum: * Et veniénte Dómino, introívit cum eo ad núptias. ℣. Média nocte clamor factus est, ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. Et.

Lectio viii.

ID autem hoc fere modo confírmat. Cógita tecum, si aut a natúra talis esses, aut ab homínibus eam injúriam passus, quid fáceres, cum et ejúsmodi voluptáte caréres, et nullam caréndo mercédem consequeréris? Grátias ígitur nunc Deo agas, quod cum mercéde, atque corónis idem sústines, quod illi sine corónis ac præmio tólerant: imo vero non idem, sed multo lévius; tum quia spe erígeris, et consciéntia recte facti; tum quia non ita ingéntibus concupiscéntiæ flúctibus jactáris.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.

℣. Prudéntes vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce.

Glória Patri. Ecce.

Lectio ix.

CUm ergo de illis eunúchis díxerit, qui nisi étiam ipsi mente se contíneant, frustra et inutíliter tales sunt, ac de illis, qui, ut regnum cælórum consequántur, se cóntinent, subjúnxit rursus, dicens: Qui

potest cápere, cápiat: ut alacrióres efficiat eo ipso, quod grave esse opus osténdit, et ineffábili benignitáte sua nóluit eam rem intra necessitátem legis conclúdere: idque dicéndo, adhuc magis possíbilem esse demónstrat, ut voluntátis stúdiū plus augeátur. Te Deum laudámus. 15.

COMMUNE
Sanctæ Martyris tantum, et nec Virginis nec Martyris.

Ad Vesperas, Antiphona. Dum esset Rex. Cum reliq. de Laudib. ciii. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Virginibus, ut supra. lxxx.

Pro Martyre tantum.

Capitulum. Eccli. 51.

Confitébor tibi, Dómine Rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor, et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne.

Pro nec Virg. nec Martyre.

Capitulum. Prov. 31.

Mulíerem fortem quis invéniet? procul, et de últimis finibus prétium ejus. Confidit in ea cor viri sui, et spóliis non indigébit.

Hymnus.

Fortem viríli péctore
Laudémus omnes féminā,
Quæ sanctitátis glória
Ubíque fulget ínclyta.
Hæc sancto amóre sáucia,
Dum mundi amórem nóxium
Horréscit, ad cæléstia
Iter perégit árduum.
Carnem domans jejúniis,
Dulcíque mentem pábulo
Oratiónis nútriens,
Cæli potítur gáudiis.
Rex Christe virtus fórtium,
Qui magna solus éfficis,
Hujus precátu, quæsumus,
Audi benígnus súpplices.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.
℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magnificat, Antiphona. Símile est regnum cælórum hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

Pro una Martyre tantum.

Orátio.

Deus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti; concéde propítius; ut qui beátæ N. mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

Pro pluribus Martyribus tantum. Orátio.

Da nobis, quæsumus, Dómine Deus noster, sanctárum mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum nostrum.

Pro nec Virg. nec Martyre.
Oratio.

Exáudi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ N. festivitáte gaudémus; ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Laudémus Deum nostrum, * In confessióne beátæ N. Psal. Veníte exultémus. 2.

Hymnus.

Hujus orátu, Deus alme, nobis
Débitas pœnas scélerum remítte;
Ut tibi puro resonémus almum
Péctore carmen.

Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

In i. Noct., Aña. O quam pulchra est casta generátio cum claritáte! Psalmus 8.

Dómine, Dñs noster: * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua: * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos: * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniã vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunã, et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória, et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus: * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi.

Vólucres cæli, et pisces maris: * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine, Dóminus noster: * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Aña. O quam pulchra est casta generátio cum claritáte!

Aña. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Psalmus 18.

Cæli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:

Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cælo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est, qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.
Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.
Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum:* et dulcióra super mel et favū.
Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.
Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.
Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: * et emundábor a delícto máximo.
Et erunt ut compláceant elóquia oris mei: * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.
Dómine, adjútor meus, * et redémptor meus.
Antiphona. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.
Aña. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere, ut intueámur te.

Psalmus 23.

Domini est terra et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.
Quia ipse super mária fundávit eum, * et super flúmina præparávit eum.
Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?
Innocens mánibus et mundo corde: * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.
Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.
Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.
Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.
Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.
Aña. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere, ut intueámur te.
℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.
Pater noster.
Absolutio. Exáudi Dómine.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Benedictióne perpétua.
Lect. i. Noct. pro Martyr. tantum leguntur ut supra. Confitébor tibi Dómine. xciv.
Pro nec Virgine, nec Martyre, ut sequuntur.

De Parábolis Salomónis.

Lectio i. Cap. 31.

Mulíerem fortem quis inféniet? procul, et de últimis fínibus prétium ejus.
Confídit in ea cor viri sui, *

et spóliis non indigébit. Reddet ei bonum et non malum, ómnibus diébus vitæ suæ. Quæsívit lanam et linum, et operáta est consílio mánuum suárum. Facta est quasi navis institóris, de longe portans panem suum. Et de nocte surréxit, dedítque prædam doméstícis suis, et cibária ancíllis suis. Considerávit agrum, et emit eum, de fructu mánuum suárum plantávit víneam. Accínxit fortitúdine lumbos suos, et roborávit bráchiū suum.

℟. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum: * Quia concupívit Rex spéciem tuam.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Quia.

Bñ. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

GUstávit, et vidit quia bona est negotiátio ejus; non extinguétur in nocte lucérna ejus. Manum suam misit ad fórtia, et dígiti ejus apprehendérunt fusum. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem. Non timébit dómui suæ a frigóribus nivis; omnes enim doméstici ejus vestíti sunt duplícibus. Stragulátam vestem fecit sibi, byssus et púrpura induméntum ejus. Nóbilis in portis vir ejus, quando séderit cum senatóribus terræ. Síndonem fecit, et véndidit, et cíngulum trádidit Chananæo.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Proptérea.

Bñ. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

FOrtitúdo, et decor induméntum ejus, et ridébit in die novíssimo. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus. Considerávit sémitas domus suæ, et panem otiósa non comédit. Surrexérunt fílii ejus, et beatíssimam prædicavérunt: vir ejus, et laudávit eam. Multæ fíliæ congregavérunt divítias: tu supergréssa es univérsas. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: múlier timens Dóminum, ipsa laudábitur. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus.

℟. Spécie tua, et pulchritúdine tua, * Inténde, próspere procéde, et regna.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. Inténde. Glória Patri. Inténde.

In secundo Nocturno, Aña. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna.

Psalm. Eructávit. lxxxvi. Antiphona. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus non commovébitur. Psalm. Deus noster refúgium. lxxxvii. Antiphona. Aquæ multæ non potuérunt extínguere charitátem,

Psal. Magnus Dñs. lxxxvii.
℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.
Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Benedictio. Deus Pater omnípotens.

Ex libro S. Ambrósii Epíscopi de Víduis.

Prope finem. Lectio iv.

AGrum hunc Ecclésiæ fértilem cerno, nunc integritátis flore vernántem, nunc viduitátis gravitáte polléntem, nunc étiam conjúgii frúctibus redundántem. Nam etsi divérsi, unius tamen agri fructus sunt; nec tanta hortórum lília, quantæ arístæ ségetum, méssium spicæ: compluriúmque spátia campórum recipiéndis aptántur semínibus, quam rédditis nováles frúctibus feriántur. Bona ergo vidúitas, quæ tóties Apostólico judício prædicátur. Hæc enim magístra fidei, magístra est castitátis.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.
℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Et.
Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

UNde et illi, qui deórum suórum adultéria et probra venerántur, cælibátus et viduitátis statuére pœnas, ut æmuli críminum mulctárent stúdia virtútum, spécie quidem, qua fecunditátem quærerent, sed stúdio, quo propósitum castitátis abolérent. Nam conféctis et miles stipéndiis arma depónit, et relícto offício, quod gerébat, ad própria veteránus rura dimíttitur, ut et ipse exércitæ labóribus vitæ réquiem consequátur, et álios spes futúræ quiétis subeúndis fáciat opéribus promptióres. Agrícola quoque matúrior torquéndam áliis stivam commíttit, et juveníli gravátus ópere providéntiam curæ senílis explórat: vitem fácilis tondére, quam prémere, ut juvenescéntem luxúriam réprimat, et adolescéntem lascíviam falce succídat, parcórum quamdam pártuum castitátem docens étiam in vítibus expeténdam.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ.
℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.
Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

SImilis huic vídua velut emérítis veterána stipéndiis castitátis, etsi conjúgii arma depónat, domus tamen totíus pacem gubérnat: etsi vehéndis onéribus otiósa, maritándis tamen junióribus próvida, ubi cultus utílior, ubi fructus ubérior sit, quarum cópulam aptiórem seníli gravitáte dispónit. Itaque si ma-

turióribus, quam junióribus committitur ager, cur putes utiliórem nuptam esse, quam víduam? Quod si persecutóres fidei, persecutóres fuérunt étiam viduitátis: útique fidem sequéntibus vidúitas non pro supplício fugiénda est, sed tenénda pro præmio.

℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.

℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier timens Deum.

Glória Patri. Múlier.

In tertio Nocturno, Aña. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Psal. Cantáte Dño cánticum novum: * cantáte. lxxxix.

Antiph. Trahe me post te, in odórem currémus unguentórum tuórum: óleum effúsum nomen tuum.

Psalmus. Dóminus regnávit. lxxxix.

Aña. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dñs præparávit in ætérnum.

Psalmus. Cantáte Dómino cánticum novum: * quia mirabília. xc.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam.

℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Pater noster.

Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.

Bñ. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 13.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cælórum thesáuro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.
Homilia 11. in Evangelia.

CÆlórum regnum, fratres caríssimi, idcírco terrénis rebus símile dícitur, ut ex his, quæ ánimus novit, surgat ad incógnita, quæ non novit; quátenus exémplo visibílium se ad invisibília rápiat, et per ea, quæ usu dídicit, quasi confricátus incaléscat: ut per hoc quod scit notum dilígere, discat et incógnita amáre. Ecce enim cælórum regnum thesáuro abscóndito in agro comparátur, quem qui ínvenit homo abscóndit, et præ gáudio illíus vadit, et vendit univérsa, quæ habet, et emit agrum illum.

℟. Ossuum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus, considerávit sémitas domus suæ, * Et panem otiósa non comédit.

℣. Gustávit, et vidit, quia bona est negotiátio ejus, non extinguétur in nocte lucérna ejus. Et panem.

Bño. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

QUa in re hoc quoque notándum est, quod invéntus thesáurus abscónditur ut servétur; quia stúdium cæléstis desidérii a malígnis spirí-

tibus custodíre non súfficit, qui hoc ab humánis láudibus non abscóndit. In præsénti étenim vita quasi in via sumus, qua ad pátriam pérgimus. Malígni autem spíritus iter nostrum quasi quidam latrúnculi óbsident. Deprædári ergo desíderat, qui thesáurum públice portat in via. Hoc autem dico, non ut próximi ópera nostra bona non vídeant, cum scriptum sit: Vídeant ópera vestra bona, et gloríficent Patrē vestrum, qui in cælis est: sed, ut per hoc quod ágimus, laudes extérius non quærámus. Sic autem sit opus in público, quátenus inténtio máneat in occúlto: ut et de bono ópere próximis præbeámus exémplum, et tamen per intentiónem, qua Deo soli placére quærimus, semper optémus secrétum.

℟. Regnum mundi, et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi,* Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi.

℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem vidi.

Glória Patri. Quem vidi.

Bño. Ad societátem. Lect. ix.

THesáurus autem cæléste est desidérium: ager vero, in quo thesáurus abscónditur, disciplína stúdii cæléstis. Quem profécto agrum, vénditis ómnibus, cómparat, qui voluptátibus carnis renúntians, cuncta sua terréna desidéria per disciplínæ cæléstis custódiā calcat; ut nihil jam, quod caro blandítur, líbeat; nihil quod carnálem vitā trucídat, spíritus perhorréscat. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES

et per Horas, Antiphona.

DUm esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliquis. 16.

Aña. In odórem unguentórum tuórum cúrrimus, adolescéntulæ dilexérunt te nimis.

Antiph. Jam hiems tránsiit, imber ábiit et recéssit: surge amíca mea, et veni.

Antiphona. Veni elécta mea, et ponam in te thronum meum, allelúja.

Antiphona. Ista est speciósa inter filias Jerúsalem.

Pro Martyre tantum.

Capitulum. Eccli. 51.

COnfitébor tibi, Dómine Rex, et collaudábo te Deum salvatórem meum. Confitébor nómini tuo: quóniam adjútor, et protéctor factus es mihi, et liberásti corpus meum a perditióne.

Pro nec Virg. nec Martyre.

Capitulum. Prov. 31.

MUlíerem fortem quis invéniet? procul, et de últimis finibus prétium ejus. Confidit in ea cor viri sui, et spóliis non indigébit.

Hymnus.

FOrtem viríli péctore,
Laudémus omnes féminam,

Quæ sanctitátis glória
Ubíque fulget ínclyta.
Hæc sancto amóre sáucia,
Dum mundi amórem nóxium
Horréscit, ad cæléstia
Iter perégit árduum.
Carnem domans jejúniis,
Dulcíque mentem pábulo
Oratiónis nútriens,
Cæli potítur gáudiis.
Rex Christe virtus fórtium,
Qui magna solus éfficis,
Hujus precátu, quæsumus,
Audi benígnus súpplices.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Benedictus, Antiphona. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus.

Pro una Martyre tantum.
Oratio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ N. mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

Pro pluribus Martyribus tantum. Oratio.

DA nobis, quæsumus, Dñe Deus noster, sanctárum mártyrum tuárum N. et N. palmas incessábili devotióne venerári: ut quas digna mente non póssumus celebráre, humílibus saltem frequentémus obséquiis. Per Dóminum.

Pro nec Virg. nec Martyre.
Oratio.

EXáudi nos Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ N. festivitáte gaudémus; ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Ad Tertiam, Antiphona. In odórem.

Pro Martyre tantum, Cap. Confitébor tibi. ciii.

Pro nec Virgine nec Martyre, Capitulum. Muliérem fortem. ut supra. ciii.

℟. br. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie tua. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et pulchritúdine. Glória Patri. Spécie tua.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Ad Sextam, Antiphona. Jam hiems tránsiit.

Pro Martyre tantum.
Capitulum. Eccli. 51.

LIberásti me secúndum multitúdinem misericórdiæ nóminis tui a rugiéntibus præparátis ad escam, de mánibus quæréntium ánimam meam, et de multis tribulatiónibus, quæ circumdedérunt me.

Pro nec Virg. nec Martyre.
Capitulum. Prov. 31.

MAnum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem. Non timébit dómui suæ a frigóribus nivis.

℟. brev. Adjuvábit eam, * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus non

commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Antiphona. Ista est speciósa.

Pro Martyre tantum.

Capitulum. Eccli. 51.

LAudábit usque ad mortem ánima mea Dóminum: quóniam éruis sustinéntes te, et líberas eos de manu angústiæ, Dómine Deus noster.

Pro nec Virgine nec Mart.

Capitulum. Prov. 31.

MUltæ fíliæ congregavérunt divítias, tu supergréssa es univérsas. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: múlier timens Dóminum, ipsa laudábitur.

℟. breve. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In ii. Vesperis, Antiphona. Dum esset Rex. et alia ut supra in i. Vesp. ciii.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Antiphona. Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas exténdit ad páuperem, et panem otiósa non comédit.

Si fuerint plures non Vírgines, idem fit Officium, ut supra. xcvii.

L E C T I O N E S

Pro Martyre tantum.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Joánnis Chrysóst. Serm. 67. de diversis novi Testamenti locis. Lectio iv.

EGo máxime commemoratiónes dílig Mártyrum, dílig, et ampléctor; atque omnes quidem, sed tum præcípue, cum mulíerum certámina proponúntur. Quanto enim infírmius est vas, tanto major est grátia, tanto illústrius est trophæum, tanto insígnior est victória, non ob imbecillitátem sexus athletárum, sed quod per ea, quibus vícerat inimícus, nunc étiã vincátur.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

PEr mulíerem vicit, per mulíerem superátus est. Hoc illíus antea telum erat: hoc illíus nunc cædis factum est instruméntum, hoc vas appáruit insuperábile. Peccávit illa prior, et mórtua est: ista mórtua est, ne peccáret. Illa tum fútilis promíssi spe infláta Dei leges violávit: hæc vitam præséntem contémpsit, ne fidem in suum benefactórem ejuráret. Quam ígitur deínceps speráre póterunt excusatiónem viri, si molles sint, et ignávi; quam vero véniam, cum fórtiter ac viríliter se gerant mulíeres,

cum ádeo se generóse ad certámina pietátis accíngant?
℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ.
℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea. Lectio vi.

FUit illi corpus imbecíllum, et obnóxius sexus injúriæ; verúmtamen ómnium horum imbecillitátem advéniens grátia occultávit. Nihil enim est, nihil plane poténtius est eo, qui magno cum stúdio Dei timórem hábeat in mente defixum; sed quamvis ignes, quamvis ferrū, quamvis béstias, quamvis áliud quidvis minéntur hostes, ómnia nullo negótio contémnit: quod útique Beáta ista étiam fecit.
℟. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur.
℣. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. Glória Patri. Múlier.

C O M M U N E
Dedicationis Ecclesiæ.

Ad Vesperas, Antiphona. **Domum tuam, Dómine.** cum reliq. de Laud. cxv. Psal. **Dixit Dóminus.** cum reliq. de Dominica. 118. et loco ultimi, Psalmus. **Lauda Jerúsalem.** 137.

Capitulum. Apoc. 21.

VIdi civitátem sanctam Jerúsalem novam descendéntem de cælo a Deo, parátam sicut sponsam ornátam viro suo.

Hymnus.

CÆléstis Urbs Jerúsalem,
Beáta pacis vísio,
Quæ celsa de vivéntibus
Saxis ad astra tólleris,
Sponsæque ritu cíngeris
Mille Angelórum míllibus.

O sorte nupta próspera,
Dotáta Patris glória,
Respérsa Sponsi grátia
Regína formosíssima,
Christo jugáta Príncipi,
Cæli corúsca Cívitas.

Hic margarítis émicant,
Paténtque cunctis óstia,
Virtúte namque prævia,
Mortális illuc dúcitur,
Amóre Christi pércitus
Torménta quisquis sústinet.

Scalpri salúbris íctibus,
Et tunsióne plúrima,
Fabri políta málleo
Hanc saxa molem cónstruunt,
Aptísque juncta néxibus
Locántur in fastígio.

Decus Parénti débitum
Sit usquequáque Altíssimo,
Natóque Patris único,
Et ínclyto Paráclyto,
Cui laus, potéstas, glória
Ætérna sit per sæcula. Amen.

℣. Hæc est domus Dómini fírmiter ædificáta.
℟. Bene fundáta est supra firmam petram.
Ad Magnificat, Antiphona. **Sanctificávit Dóminus tabernáculum suum: quia hæc est domus Dei, in qua invocábitur nomen ejus, de quo scriptum est: Et erit nomen meum ibi, dicit Dóminus.**
In ipso die Dedicationis Ecclesiæ, et per Oct. et quan-

do varianda est Oratio, ob concursum Dedicationis alterius Ecclesiæ. Oratio.

Deus, qui invisibíliter ómnia cóntines, et tamen pro salúte géneris humáni signa tuæ poténtiæ visibíliter osténdis: templum hoc poténtia tuæ inhabitatiónis illústra, et concéde; ut omnes, qui huc deprecatúri convéniunt, ex quacúmque tribulatióne ad te clamáverint, consolatiónis tuæ benefícia consequántur. Per Dóminum.

In Anniversario Dedicationis Ecclesiæ, et per Oct.

Oratio.

Deus qui nobis per síngulos annos hujus sancti templi tui consecratiónis réparas diem, et sacris semper mystériis repræséntas incólumes: exáudi preces pópuli tui, et præsta; ut quisquis hoc templum benefícia petitúrus ingréditur, cuncta se impetrásse lætétur. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Domum Dei decet sanctitúdo: *Sponsum ejus Christum adorémus in ea.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymn. Cæléstis Urbs. cvi.

In i. Noct. Antiph. Tóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles.

Psalmus 23.

Dómini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum: * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino: * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens: Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Aña. Tóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles. Antiphona. Erit mihi Dóminus in Deum, et lapis iste vocábitur domus Dei.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium, et virtus: * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.

Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.

Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt

montes in fortitúdine ejus.
Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.
Deus, in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.
Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram: * áuferens bella usque ad finem terræ.
Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.
Vacáte, et vidéte, quóniam ego sum Deus: * exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.
Aña. Erit mihi Dóminus in Deum, et lapis iste vocábitur domus Dei. Aña. Ædificávit Móyses altáre Dómino Deo. Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.
Fundátur exultatióne univérsæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas Regis magni.
Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cum suscípiet eam.
Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt: * convenérunt in unum.
Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, conturbáti sunt, commóti sunt, * tremor apprehéndit eos.
Ibi dolóres ut parturiéntis, * in spíritu veheménti cónteres naves Tharsis.
Sicut audívimus, sic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri: * Deus fundávit eam in ætérnum.
Suscépimus, Deus, misericórdiam tuam: * in médio templi tui.
Secúndum nomen tuum, Deus, sic et laus tua in fines terræ: * justítia plena est déxtera tua.
Lætétur mons Sion, et exúltent filiæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.
Circúmdate Sion, et complectímini eam, * narráte in túrribus ejus.
Pónite corda vestra in virtúte ejus: * et distribúite domos ejus, ut enarrétis in progénie áltera.
Quóniam hic est Deus, Deus noster in ætérnum, et in sæculum sæculi: * ipse reget nos in sæcula.
Aña. Ædificávit Móyses altáre Dómino Deo. ℣. Domum tuam, Dómine, decet sanctitúdo. ℟. In longitúdinem diérum. Pater noster.
Absolutio. Exáudi Dómine.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Benedictióne perpétua.
De libro ii. Paralipómenon.

Lectio i. Cap. 7.

Cum complésset Sálomon fundens preces, ignis de-

scéndit de cælo, et devorávit holocáusta et víctimas; et majéstas Dómini implévit domum. Nec póterant sacerdótes íngredi templum Dómini, eo quod implésset majéstas Dómini templum Dómini. Sed et omnes filii Israel vidébant descendéntem ignem, et glóriam Dómini super domum: et corruéntes proni in terram super paviméntum stratum lápide, adoravérunt, et laudavérunt Dóminum: Quóniam bonus, quóniam in sæculum misericórdia ejus. Rex autem, et omnis pópulus immolábant víctimas coram Dómino. Mactávit ígitur rex Sálomon hóstias, boum vigínti duo míllia, aríetum centum vigínti míllia: et dedicávit domum Dei rex, et univérsus pópulus.

℟. In dedicatióne templi decantábat pópulus laudem: * Et in ore eórum dulcis resonábat sonus.

℣. Fundáta est domus Dómini supra vérticem móntium, et vénient ad eam omnes Gentes. Et in ore.

Bño. Unigénitus Dei Fílius.

Lectio ii.

SAcerdótes autem stabant in officiis suis: et Levítæ in órganis cárminum Dómini, quæ fecit David rex ad laudándum Dóminum: Quóniam in ætérnum misericórdia ejus: hymnos David canéntes per manus suas. Porro sacerdótes canébant tubis ante eos, cunctúsque Israel stabat. Sanctificávit quoque Sálomon médium átrii ante templum Dómini: obtúlerat enim ibi holocáusta, et ádipes pacificórum: quia altáre æneum, quod fécerat, non póterat sustinére holocáusta, et sacrificia, et ádipes. Fecit ergo Sálomon solemnitátem in témpore illo septem diébus, et omnis Israel cum eo, ecclésia magna valde, ab intróitu Emath usque ad torréntem Ægypti. Fecítque die octávo colléctam, eo quod dedicásset altáre septem diébus, et solemnitátem celebrásset diébus septem.

℟. Fundáta est domus Dómini supra vérticem móntium, et exaltáta est super omnes colles: * Et vénient ad eam omnes Gentes, et dicent: Glória tibi, Dómine.

℣. Veniéntes autem vénient cum exultatióne, portántes manípulos suos. Et vénient.

Bño. Spíritus Sancti grátia.

Lectio iii.

COmplevítque Sálomon domum Dómini, et domum regis, et ómnia, quæ disposúerat in corde suo, ut fáceret in domo Dómini, et in domo sua, et prosperátus est. Appáruit autem ei Dóminus nocte, et ait: Audívi oratiónem tuam, et elégi locum istum mihi in domum sacrificii. Si cláusero cælum, et plúvia non flúxerit, et mandávero, et præcépero locústæ, ut dévoret terram, et mísero pestiléntiam in pópu-

lum meum: convérsus autem pópulus meus, super quos invocátum est nomen meum, deprecátus me fúerit, et exquisíerit fáciem meam, et égerit pœniténtiam a viis suis péssimis: et ego exáudiam de cælo, et propítius ero peccátis eórum, et sanábo terram eórum. Oculi quoque mei erunt apérti, et aures meæ eréctæ ad oratiónem ejus, qui in loco isto oráverit. Elégi enim, et sanctificávi locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempitérnum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus.

℟. Bénedic, Dómine, domum istam, quam ædificávi nómini tuo, veniéntium in loco isto: * Exáudi preces in excélso sólio glóriæ tuæ.

℣. Dñe, si convérsus fúerit pópulus tuus, et oráverit ad sanctuárium tuum. Exáudi. Glória Patri. Exáudi.

In secundo Nocturno, Aña. Non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

Psalmus 83.

Quam dilécta tabernácula tua, Dómine virtútum! * concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum, et caro mea, * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim passer invénit sibi domum, * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altária tua, Dñe virtútum: * Rex meus, et Deus meus.

Beáti, qui hábitant in domo tua, Dómine: * in sæcula sæculórum laudábunt te.

Beátus vir, cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum in loco, quem pósuit.

Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protéctor noster áspice, Deus: * et réspice in fáciem Christi tui.

Quia mélior est dies una in átriis tuis: * super míllia.

Elégi abjéctus esse in domo Dei mei, * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum.

Quia misericórdiam, et veritátem díligit Deus: * grátiam, et glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos, qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo, qui sperat in te.

Aña. Non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

Antiph. Vidit Jacob scalam, súmmitas ejus cælos tangébat, et descendéntes Angelos, et dixit: Vere locus iste sanctus est.

Psalmus 86.

Fundaménta ejus in móntibus sanctis: * díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.

Gloriósa dicta sunt de te: * cívitas Dei.

Memor ero Rahab, et Babylónis: * sciéntium me.

Ecce alienígenæ, et Tyrus,

et pópulus Æthíopum: * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea: * et ipse fundávit eam Altíssimus?

Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum: * horum, qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

Antiphona. Vidit Jacob scalam, súmmitas ejus cælos tangébat, et descendéntes Angelos, et dixit: Vere locus iste sanctus est.

Antiphona. Eréxit Jacob lápidem in títulum, fundens óleum désuper. Psalmus 87.

Domine, Deus salútis meæ, * in die clamávi, et nocte coram te.

Intret in conspéctu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam.

Quia repléta est malis ánima mea: * et vita mea inférno appropinquávit.

Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum: * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.

Sicut vulneráti dormiéntes in sepúlchris, quorum non es memor ámplius: * et ipsi de manu tua repúlsi sunt.

Posuérunt me in lacu inferióri: * in tenebrósis, et in umbra mortis.

Super me confirmátus est furor tuus: * et omnes fluctus tuos induxísti super me.

Longe fecísti notos meos a me: * posuérunt me abominatiónem sibi.

Tráditus sum, et non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine, tota die: * expándi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília: * aut médici suscitábunt, et confitebúntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in sepúlchro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoscéntur in ténebris mirabília tua, * et justítia tua in terra obliviónis?

Et ego ad te, Dómine, clamávi: * et mane orátio mea prævéniet te.

Ut quid, Dómine, repéllis oratiónem meam: * avértis fáciem tuam a me?

Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus sum, et conturbátus.

In me transiérunt iræ tuæ: * et terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me sicut aqua tota die: * circumdedérunt me simul.

Elongásti a me amícum, et próximum, * et notos meos a miséria.

Antiphona. Eréxit Jacob lápidem in títulum, fundens óleum désuper.

℣. Domus mea.

℟. Domus oratiónis vocábitur. Pater noster.

Absolutio. Ipsíus píetas.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Deus Pater omnípotens.

Sermo S. Augustíni Epísc.

Ser. 152. de Temp. Lectio iv.

QUotiescúmque, fratres charíssimi, altáris, vel templi festivitátem cólimus, si fidéliter ac diligénter atténdimus, et sancte ac juste vívimus, quidquid in templis manufáctis ágitur, totum in nobis spirituáli ædificatióne complétur. Non enim mentítus est ille, qui dixit: Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos: et íterum: Nescítis, quia córpora vestra templum sunt Spíritus Sancti, qui in vobis est? Et ideo, fratres charíssimi, quia nullis præcedéntibus méritis, per grátiam Dei merúimus fieri templum Dei, quantum póssumus cum ipsíus adjutório laborémus, ne Dóminus noster in templo suo, hoc est in nobis ipsis invéniat, quod óculos suæ majestátis offéndat.

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui, Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

SEd habitáculum cordis nostri evacuétur vítiis, et virtútibus repleátur: claudátur diábolo, et aperiátur Christo: et ita laborémus, ut nobis bonórum óperum clávibus jánuam regni cæléstis aperíre possímus. Sicut enim malis opéribus, quasi quibúsdam seris ac véctibus, vitæ nobis jánua cláuditur, ita absque dúbio bonis opéribus aperítur. Et ídeo, fratres charíssimi, unusquísque consíderet consciéntiam suam, et quando se áliquo crímine vulnerátum esse cognóverit, prius oratiónibus, jejúniis, vel eleemósynis stúdeat mundáre consciéntiam suam, et sic Eucharístiam præsúmat accípere.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere non est.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

SI enim agnóscens reátum suum, ipse se a divíno altári subtráxerit, cito ad indulgéntiam divínæ misericórdiæ pervéniet. Quia sicut, qui se exáltat, humiliábitur: ita e contrário, qui se humíliat, exaltábitur. Qui enim, sicut dixi, agnóscens reátum suum, ipse se humíliter ab altári Ecclésiæ pro emendatióne vitæ removére volúerit, ab ætérno illo et cælésti convívio excommunicári pénitus non timébit.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, vo-

tum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere. Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno, Aña. Qui hábitat in adjutório Altíssimi, in protectióne Dei cæli commorábitur.

Quando hæc Antiphona dicitur integra, et illi non additur in fine Allelúja, tunc principium Psalmi est a secundo Versu, Dicet Dómino.

Psalmus 90.

QUi hábitat in adjutório Altíssimi, * in protectióne Dei cæli commorábitur.

DIcet Dómino: Suscéptor meus es tu, et refúgium meum: * Deus meus sperábo in eum.

Quóniam ipse liberávit me de láqueo venántium: * et a verbo áspero.

Scápulis suis obumbrábit tibi: * et sub pennis ejus sperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus: * non timébis a timóre noctúrno.

A sagítta volánte in die, a negótio perambulánte in ténebris, * ab incúrsu, et dæmónio meridiáno.

Cadent a látere tuo mille, et decem míllia a dextris tuis: * ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis considerábis: * et retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam tu es, Dómine, spes mea: * altíssimum posuísti refúgium tuum.

Non accédet ad te malum: * et flagéllum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis suis mandávit de te: * ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te: * ne forte offéndas ad lápidem pedem tuum.

Super áspidem, et basilíscum ambulábis: * et conculcábis leónem, et dracónem.

Quóniam in me sperávit, liberábo eum: * prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.

Clamábit ad me, et ego exáudiam eum: * cum ipso sum in tribulatióne: erípiam eum, et glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum: * et osténdam illi salutáre meum.

Aña. Qui hábitat in adjutório Altíssimi, in protectióne Dei cæli commorábitur.

Aña. Templum Dómini sanctum est, Dei structúra est, Dei ædificátio est. Psal. 95.

CAntáte Dómino cánticum novum: * cantáte Dómino omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus: * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.

Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis: * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii Géntium dæmónia: * Dóminus autem cælos fecit.

Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus: * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afférte Dómino pátriæ Géntium, afférte Dómino glóriam et honórem: * afférte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus univérsa terra:* dícite in Géntibus, quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Læténtur cæli, et exúltet terra, commoveátur mare et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Antiph. Templum Dómini sanctum est, Dei structúra est, Dei ædificátio est.

Antiphona. Benedícta glória Dómini de loco sancto suo, allelúja. Psalmus 98.

Dóminus regnávit, irascántur pópuli: * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus:* et excélsus super omnes pópulos.

Confiteántur nómini tuo magno: quóniam terríbile, et sanctum est: * et honor regis judícium díligit.

Tu parásti directiónes: * judícium, et justítiam in Jacob tu fecísti.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabéllum pedum ejus: * quóniam sanctum est.

Móyses, et Aaron in sacerdótibus ejus: * et Sámuel inter eos, qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dóminum, et ipse exaudiébat eos: * in colúmna nubis loquebátur ad eos.

Custodiébant testimónia ejus: * et præcéptum, quod dedit illis.

Dómine Deus noster, tu exaudiébas eos: * Deus tu propítius fuísti eis, et ulcíscens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus: * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.

Aña. Benedícta glória Dómini de loco sancto suo, allel.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta.

℟. Bene fundáta est supra firmam petram. Pater noster.

Absolutio. A vínculis.

℣. Jube domne benedícere.

Bño. Evangélica léctio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Za-

chæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

Homilía S. Ambrósii Epísc. Lib. 8. in Lucam, prope fin.

ZAchæus statúra pusíllus, hoc est, nulla nobilitátis ingénitæ dignitáte sublímis, exíguus méritis, sicut pópulus natiónum, audíto Dómini Salvatóris advéntu, quem sui non recéperant, vidére cupiébat. Sed nemo fácile Jesum videt: nemo potest Jesum vidére constitútus in terra. Et quia non Prophétas, non legem habébat, tamquam formæ grátiam naturális, ascéndit in sycómorum, vanitátem scílicet Judæórum vestígio suo próterens, erráta quoque córrigens superióris ætátis, et ídeo Jesum in interióris domus recépit hospítio.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus; in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, ínvenit: * Et pulsánti aperiétur.

℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et.

Bñọ. Divínum auxílium.

Lectio viii.

ET bene ascéndit in árborem, ut arbor bona bonos fructus fáceret: ac naturáli excísus oleástro, et contra natúram insértus in bonam olívam, fructum posset legis afférre. Radix enim sancta, etsi rami inútiles, quorum infructuósam glóriam plebs Géntium fide resurrectiónis quasi quadam córporis elevatióne transcéndit, Zachæus ergo in sycómoro, cæcus in via: quorum álterum Dóminus miseratúrus expéctat, álterum mansiónis suæ claritáte nobílitat; álterum sanatúrus intérrogat, apud álterum se non invitátus invítat. Sciébat enim úberem hospítii sui esse mercédem. Sed tamen, etsi nondum vocem invitántis audíerat, jam víderat affectum.

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.

℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et. Glória Patri. Et.

Bñọ. Ad societátem.

Lectio ix.

VErum, ne cæcum illum, tamquam fastidiósi páuperum, cito reliquísse videámur, et transísse ad dívitem, expectémus eum, quia expectávit et Dóminus: interrogémus eum, quia interrogávit et Christus. Nos interrogémus, quia nescímus: ille, quia nóverat. Nos interrogémus, ut sciámus, unde iste curátus sit: ille interrogávit, ut in uno plures discerémus, unde Dóminum vidére mereámur. Interrogávit enim, ut crederémus, néminem nisi confiténtem posse salvári. Te Deum laudámus. 15.

A D L A U D E S et per Horas, Antiphona.

DOmum tuam, Dómine, decet sanctitúdo, in lon-

gitúdinem diérum.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliquis. 16.

Antiphona. Domus mea, domus oratiónis vocábitur.

Aña. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram.

Aña. Bene fundáta est domus Dómini supra firmam petram.

Aña. Lápides pretiósi omnes muri tui, et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.

Capitulum. Apoc. 21.

Vidi civitátem sanctam Jerúsalem novam descendéntem de cælo a Deo, parátam sicut sponsam ornátam viro suo. Hymnus.

Alto ex Olympi vértice
Summi Paréntis Fílius,
Ceu monte deséctus lapis
Terras in imas décidens,
Domus supérnæ, et ínfimæ
Utrúmque junxit ángulum.
Sed illa sedes Cælitum
Semper resúltat láudibus,
Deúmque Trinum et Unicum
Jugi canóre prædicat:
Illi canéntes júngimur
Almæ Siónis æmuli.
Hæc templa, Rex Cæléstium,
Imple benígno lúmine,
Huc o rogátus ádveni,
Plebísque vota súscipe,
Et nostra corda júgiter
Perfúnde cæli grátia.
Hic ímpetrent Fidélium
Voces, precésque súpplicum
Domus beátæ múnera,
Partísque donis gáudeant:
Donec solúti córpore
Sedes beátas ímpleant.
Decus Paréntí débitum
Sit usquequáque Altíssimo,
Natóque Patris único,
Et ínclyto Paráclito,
Cui laus, potéstas, glória
Ætérna sit per sæcula.
Amen.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta.

℟. Bene fundáta est supra firmam petram.

Ad Benedictus, Antiphona. Zachæe festínans descénde, quia hódie in domo tua opórtet me manére; at ille festínans descéndit, et suscépit illum gaudens in domum suam. Hódie huic dómui salus a Deo facta est, allelúja.

In ipso die Dedicationis Ecclesiæ, et per Octavam, et quando varianda est Oratio, ob concursum Dedicationis alterius Ecclesiæ. Oratio.

Deus, qui invisibíliter ómnia cóntines, et tamen pro salúte géneris humáni signa tuæ poténtiæ visibíliter osténdis: templum hoc poténtia tuæ inhabitatiónis illústra, et concéde; ut omnes, qui huc deprecatúri convéniunt, ex quacúmque tribulatióne ad te clamáverint, consolatiónis tuæ benefícia consequántur. Per Dóminum nostrum.

In Anniversario Dedicationis Ecclesiæ, et per Octavam. Oratio.

Deus, qui nobis per síngulos annos hujus sancti templi tui consecratiónis réparas diem, et sacris semper mystériis repræséntas incólumes: exáudi preces pópuli

tui, et præsta; ut quisquis hoc templum beneficia petitúrus ingréditur, cuncta se impetrásse lætétur. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam, Antiphona. Domus mea. Capit. Vidi civitátem. ut supra, cxvi.

℟. brev. Domum tuam, Dómine, * Decet sanctitúdo. Domum. ℣. In longitúdinem diérum. Decet.

Glória Patri. Domum.

℣. Locus iste sanctus est, in quo orat sacérdos. ℟. Pro delíctis, et peccátis pópuli.

Ad Sextam, Aña. Hæc est domus Dñi. Cap. Apoc. 21.

ET audívi vocem magnam de throno dicéntem: Ecce tabernáculum Dei cum homínibus, et habitábit cum eis. Et ipsi pópulus ejus erunt, et ipse Deus cum eis erit eórum Deus.

℟. breve. Locus iste sanctus est, * In quo orat sacérdos. Locus. ℣. Pro delíctis, et peccátis pópuli. In quo.

Glória Patri. Locus.

℣. Hæc est domus Dñi firmiter ædificáta. ℟. Bene fundáta est supra firmam petram.

Ad Non., Aña. Lápides pretiósi. Capit. Apoc. 21.

ET abstérget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum, et mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra, quia prima abiérunt. Et dixit, qui sedébat in throno: Ecce nova fácio ómnia.

℟. breve. Hæc est domus Dñi, * Fírmiter ædificáta. Hæc est. ℣. Bene fundáta est supra firmam petram. Fírmiter. Glória Patri. Hæc est.

℣. Bene fundáta est domus Dómini.

℟. Supra firmam petram.

In ii. Vesperis, Antiphonæ, Psalmi, Capit. et Hymnus, ut in i. Vesperis. cvi.

℣. Domum tuam, Dómine, decet sanctitúdo.

℟. In longitúdinem diérum.

Ad Magnificat, Antiphona. O quam metuéndus est locus iste! vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

SECUNDA DIE infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Ex Tractátu sancti Augustíni Episc. super Psalmos.

In Psalm. 121. Lectio iv.

JErúsalem, quæ ædificátur ut cívitas. Fratres, quando dicébat ista David, perfécta erat illa cívitas, non ædificabátur. Néscio quam ergo civitátem dicit, quæ modo ædificátur, ad quam currunt in fide lápides vivi, de quibus dicit Petrus: Et vos tamquam lápides vivi coædificámini in domum spiritálem, idest, templum Dei sanctum. Quid est, Lápides vivi coædificámini? Vivis, si credis: si autem credis, efficiéris templum Dei: quia dicit Apóstolus Paulus: Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos.

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui

Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

IPsa ergo modo cívitas ædificátur. Præcidúntur de móntibus lápides per manus prædicántium veritátem, conquadrántur, ut intrent in structúram sempitérnam. Adhuc multi lápides in mánibus artíficis sunt: non cadant de mánibus artíficis, ut possint perfécti coædificári in structúram templi. Est ergo ista Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: fundaméntum ipsíus Christus est. Dicit Apóstolus Paulus: Fundaméntum áliud nemo potest pónere, præter id, quod pósitum est, quod est Christus Jesus.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli. ℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

FUndaméntum quando pónitur in terra, désuper ædificántur paríetes, et pondus paríetum ad ima tendit, quia in imo pósitum est fundaméntum. Si autem fundaméntum nostrum in cælo est, ad cælum ædificámur. Córpora ædificavérunt istam structúram, quam vidétis amplam surrexísse hujus Basílicæ: et quia córpora ædificavérunt, fundaméntum in imo posuérunt. Quia vero spirituáliter ædificámur, fundaméntum nostrum in summo pósitum est. Illuc ergo currámus, ibi ædificémur: quia de ipsa Jerúsalem dictum est: Stantes erant pedes nostri in átriis tuis Jerúsalem.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam. ℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.

Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno.

Léctio S. Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homil. S. Ambrósii Epísc. Ex lib. 8. in Lucam, in fine.

ET conféstim, inquit, vidit, et sequebátur illum, magníficans Dóminum. Aliter enim non vidéret, nisi sequerétur Christum, nisi Dóminum prædicáret, nisi sæculum præteríret. Cum divítibus quoque in grátiam revertámur. Nólumus enim offéndere dívites, qui vólumus, si fieri potest, sanáre omnes: ne in caméli comparatióne

præstrícti, et in Zachæo cítius, quam opórtuit, derelícti, justæ hábeant commotiónis offénsam.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, ínvenit: * Et pulsánti aperiétur.

℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et.

Bño. Divínum auxílium.

Lectio viii.

Discant dívites, non in facultátibus crimen hærére, sed in iis, qui uti nésciant facultátibus. Nam divítiæ ut impediménta ímprobis, ita bonis sunt adjuménta virtútis. Dives certe Zachæus, et eléctus a Christo: sed dimídium bonórum suórum paupéribus largiéndo, reddéndo étiam in quádruplum, quæ fraude sustúlerat, (álterum enim non sat est, nec habet grátiam liberálitas, si injúria persevérat, quia non spólia, sed dona quærúntur) uberiórem mercédem, quam conferébat, accépit.

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.

℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et turres.

Glória Patri. Et turres.

Bño. Ad societátem.

Lectio ix.

Et bene princeps indúcitur publicanórum. Quis jam de se despéret, quando et iste, cui census ex fraude, ad salútem pervénit? Et ipse, inquit, dives: Ut scias non omnes dívites aváros. Quia statúra pusíllus erat. Quid sibi vult, quod nullíus altérius statúram Scriptúra, nisi hujus, expréssit? Vide ne forte malítia pusíllus, aut adhuc pusíllus fide. Nondum enim réddere promíserat, nondum víderat Christum, mérito adhuc pusíllus. Joánnes autem magnus, quia et Christum vidit, et Spíritum sicut colúmbam super Christum manéntem, sicut ipse ait: Vidi Spíritum descendéntem sicut colúmbam, et manéntem super eum.

Te Deum laudámus. 15.

TERTIA DIE
Infra Octavam.

In primo Nocturno, Lectiones de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Augustíni Episc.

Ser. 256. de Temp. Lect. iv.

Celébritas hujus congregatiónis, dedicátio est domus oratiónis. Domus ergo nostrárum orationum ista, domus autem Dei nos ipsi. Si domus Dei nos ipsi, nos in hoc sæculo ædificámur, ut in fine sæculi dedicémur. Ædifícium, imo ædificátio habet labórem, dedicátio exultatiónem. Quod hic fiébat, quando ista surgébant; hoc fit modo, cum congregántur credéntes in Christum. Credéndo enim, quasi de silvis, et móntibus, ligna, et lápides

præcidúntur; cum vero catechizántur, baptizántur, formántur tamquam inter manus fabrórum, et opíficum dolántur, collineántur, complanántur. Verúmtamen domum Dómini non fáciunt, nisi quando charitáte compaginántur.
℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam, per quam, ámbulent, et da glóriam in loco isto.
℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.
Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Ligna ista, et lápides, si non sibi certo órdine cohærérent, si non se pacífice innécterent, si non se ínvicem, cohæréndo sibi, quodámmodo amárent, nemo * huc intráret. Dénique quando vides in áliqua fábrica lápides, et ligna bene sibi cohærére, secúrus intras, ruínam non times. Volens ergo Dóminus Christus intráre, et in nobis habitáre, tamquam ædificándo dicébat: Mandátum novum do vobis, ut vos ínvicem diligátis. Mandátum, inquit, novum do vobis. Véteres enim erátis, domum mihi nondum faciebátis, in vestra ruína jacebátis. Ergo ut eruámini a vestræ ruínæ vetustáte, vos ínvicem amáte.
℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli. ℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere.
Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Consíderet ergo cháritas vestra, ædificári adhuc istam domum toto, sicut prædíctum est et promíssum, orbe terrárum. Cum enim ædificátur domus post captivitátem, sicut habet álius Psalmus, dícitur: Cantáte Dómino cánticum novum: cantáte Dómino omnis terra. Quod ibi dixit, cánticum novum; hoc Dóminus dixit, mandátum novum. Quid enim habet cánticum novum, nisi amórem novum? Cantáre amántis est. Vox hujus cantóris, fervor est sancti amóris. Amémus, gratis amémus: Dóminum enim amámus, quo nihil mélius invenímus, ipsum amémus propter ipsum, et nos in ipso, tamen propter ipsum.
℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.
℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.
Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéri-

cho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homíl. S. Ambrósii Epísc.
Ex lib. 8. in Lucam prope fin.

QUæ autem turba, nisi imperítæ confúsio multitúdinis, quæ vérticem nequit vidére sapiéntiæ? Ergo Zachæus quámdiu in turba est, non videt Christum: supra turbam ascéndit, et vidit: hoc est plebis jam transgréssus inscítiam, méruit, quem desiderábat, aspícere. Pulchre autem áddidit: Quia illa parte erat transitúrus Dóminus: vel ubi sycómorus, vel ubi creditúrus: ut et mystérium servároet, et grátiam seminároet. Sic enim vénerat, ut per Judæos transíret ad Gentes.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, ínvenit: * Et pulsánti aperiétur. ℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et.

Benedictio. Divínum auxílium. Lectio viii.

VIdit ítaque Zachæum sursum. Jam enim sublimitáte fidei inter fructus novórum óperum, velut fœcúndæ altitúdine árboris, eminébat. Et quóniam de typo ad morália defléximus, inter tot credéntium voluptátes Domínica die relaxáre ánimum, festivitátem admiscére deléctat. Zachæus in sycómoro, novum vidélicet novi témporis pomum, ut in hoc quoque complerétur illud: Arbor fici prodúxit grossos suos.

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur. ℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et turres. Glória Patri. Et turres. Bño. Ad societátem.

Lectio ix.

AD hoc enim Christus advénit, ut ex lignis non poma, sed hómines nasceréntur. Légimus álibi: Cum esses sub árbore fici, vidi te. Ergo Nathánael sub árbore, hoc est, supra radícem, quia justus. Radix enim sancta. Sub árbore tamen Nathánael, quia sub lege: Zachæus supra árborem, quia supra legem. Ille Dómini occúltus deféusor, hic públicus prædicátor. Ille adhuc Christum ex lege quærébat: iste jam supra legem relinquébat sua, et Dóminum sequebátur.

Te Deum laudámus. 15.

QUARTA DIE

Infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Serm. S. Augustíni Epísc.
Ex Serm. 256. de Tempore.

Lectio iv.

ATténdite in Psalmo dedicatiónis, quem modo cantávimus ex ruína ædificiórum: Conscidísti saccum meum. Hoc pértinet ad ruí-

nam. Quid ergo ad ædificium? Et accinxísti me lætítia. Vox dedicatiónis: Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar. Quis est, qui lóquitur? In verbis ejus agnóscite. Si expóno, obscúrum est. Ergo verba ejus dicam, contínuo agnoscétis loquéntem, ut amétis alloquéntem. Quis est, qui dícere pótuit: Eruísti Dómine ab ínferis ánimam meam?

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

Cujus ánima jam ab ínferis éruta est, nisi de qua dictum est álio loco: Non derelínques ánimam meam in inférno? Propónitur dedicátio, et cantátur liberátio, cánticum dedicatiónis domus, et dícitur: Exaltábo te, Dómine, quóniam suscepísti me: et non jucundásti inimícos meos super me. Atténdite Judæos inimícos, qui se putábant occidísse Christum, vicísse tamquam inimícum, perdidísse quasi hóminem céteris símilem, atque mortálem.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

℣. Hæc est domus Dómini fírmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

Resurréxit tértia die, et ejus vox est: Exaltábo te, Dómine, quóniam suscepísti me. Atténdite Apóstolum dicéntem: Propter quod eum exaltávit. Et non jucundásti inimícos meos super me. Ipsi quidem in Christi morte jucundabántur, sed in ejus resurrectióne, ascensióne, prædicatióne áliqui compungebántur. In ejus ergo prædicatióne, et per Apostolórum constántiæ diffamatiónem áliqui compungebántur, et convertebántur: áliqui obdurabántur, et confundebántur: nulli tamen jucundabántur.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere locus.

Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

Homilía Sancti Gregórii Papæ.

Lib.27.Moral.c.27.post med.

SI veráciter sapiéntes esse, atque ipsam sapiéntiam contemplári appétimus, stultos nos humíliter cognoscámus. Relinquámus nóxiam sapiéntiam, discámus laudábilem fatuitátem. Hinc quippe scriptum est: Stulta mundi elégit Deus, ut confúndat sapiéntes. Hinc rursum dícitur: Si quis vidétur inter vos sápiens esse in hoc sæculo, stultus fiat, ut sit sápiens. Hinc Evangélicæ históriæ verba testántur: quia Zachæus cum vidére præ turba nihil posset, sycómori árborem ascéndit, ut transeúntem Dóminum cérneret. Sycómorus quippe ficus fátua dícitur.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, ínvenit: * Et pulsánti aperiétur.

℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et pulsánti.

Bñ. Divínum auxílium.

Lectio viii.

PUsíllus ítaque Zachæus sycómorum súbiit, et Dóminum vidit: quia et qui mundi stultítiam humíliter éligunt, ipsi Dei sapiéntiam subtíliter contemplántur. Pusillitátem namque nostram ad vidéndum Dóminum turba præpedit: quia infirmitátem humánæ mentis, ne lucem veritátis inténdat, cu-rárum sæculárium tumúltus premit. Sed prudénter sycómorum ascéndimus, si próvide eam, quæ divínitus præcípitur, stultítiam mente tenémus. Quid enim in hoc mundo stúltius, quam amíssa non quærere, possessa rapiéntibus relaxáre, nullam pro accéptis injúriis injúriam réddere, imo adjúnctis áliis patiéntiam præbére?

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.

℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et turres.

Glória Patri. Et turres.

Bñ. Ad societátem.

Lectio ix.

QUasi enim sycómorum nos ascéndere Dóminus præcipit, cum dicit: Qui aufert, quæ tua sunt, ne répetas. Et rursum: Si quis te percússerit in déxteram maxíllam, præbe illi et álteram. Per sycómorum Dóminus tránsiens cérnitur, quia per hanc sapiéntem stultítiam, etsi necdum, ut est sólide, jam tamen per contemplatiónis lumen Dei sapiéntia quasi in tránsitu vidétur, quam vidére néqueunt, qui sibi sapiéntes esse vidéntur: quia ad conspiciéndum Dóminum, in eláta cogitatiónum suárum turba deprehénsi, adhuc sycómori árborem non invenérunt.

Te Deum laudámus. 15.

QUINTA DIE

Infra Octavam.

In primo Nocturno, Lectiones de Script. occurr.

In secundo Nocturno.

De Serm. S. Augustíni Epísc.

Ex Ser. 256. de Tempore.

Lectio iv.

MOdo, quando impléntur Ecclésiæ, putámus jucundári Judæos? Ecclésiæ ædificántur, dedicántur, impléntur; quómodo illi jucundántur? non solum non jucundántur, sed étiam confundúntur, et implétur vox exultántis: Exaltábo te, Dómine, quóniam suscepísti me: et non jucundásti inimícos meos super me. Non jucundásti super me: si mihi credant, jucundábis in me. Ne multa dicámus, ad illa, quæ cantávimus, aliquándo veniámus. Quómodo dicit Christus: Conscidísti saccum meum, et accinxísti me lætítia? Saccus ejus erat similitúdo carnis peccáti.

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

NOn tibi viléscat, quod ait: Saccum meum: ibi erat inclúsum prétium tuum. Conscidísti saccum meum. Evásimus ad saccum istum. Conscidísti saccum meum. In passióne conscíssus est. Quómodo ergo Deo Patri dícitur: Conscidísti saccum meum? Quómodo Patri dicátur, vis audíre: Conscidísti saccum meum? Quia próprio Fílio non pepércit, sed pro nobis ómnibus trádidit illum. Fecit enim per Judæos nesciéntes, unde rediméréntur sciéntes, et confunderéntur negántes. Nésciunt enim quid boni nobis operáti sunt malo suo. Suspénsus est saccus, et quasi lætátus est ímpius. Conscídit saccum láncea persecútor, et fudit prétium nostrum Redémptor.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere.

Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

CAntet Christus Redémptor, gemat Judas vénditor, erubéscat Judæus emptor. Ecce Judas véndidit: Judæus emit, malum negótium egérunt, ambo damnáti sunt, seípsos perdidérunt vénditor, et emptor. Dicat ergo caput nostrum, dicat pro córpore occíso, pro córpore dedicáto. Dicat, audiámus. Conscidísti saccum meum, et accinxísti me lætítia: idest, conscidísti mortalitátem meam, et accinxísti me immortalitáte, et incorru-

ptióne. Ut cantet tibi glória mea, et non compúngar. Quid est, Non compúngar? Jam contra me non ferat lánceam persecútor, ut non compúngar. Christus enim surgens a mórtuis jam non móritur, et mors illi ultra non dominábitur.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.

Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 5. cap. 77. in Luc. 19.

QUæ impossibília sunt apud hómines, possibília sunt apud Deum. Ecce enim camélus, depósita gibbi sárcina, per forámen acus transit: hoc est, dives et publicánus relícto ónere divitiárum, contémpto censu fraudum, angústam portam, arctámque viam, quæ ad vitam ducit, ascéndit. Qui mira devotióne fidei ad vidéndum Salvatórem, quod natúra minùs habúerat, ascénsu supplet árboris; atque ídeo juste, quamvis ipse rogáre non áudeat, benedictiónem Domínicæ susceptiónis, quam desiderábat, accépit.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, invenit: * Et pulsánti aperiétur.

℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et.

Bñ. Divínum auxílium.

Lectio viii.

MYstice autem Zachæus, qui interpretátur justificátus, credéntem ex Géntibus pópulum signíficat. Qui quanto curis sæculáribus occupátior, tanto flagítiis depriméntibus erat factus humílior. Sed ablútus est, sed sanctificátus, sed justificátus in nómine Dómini nostri Jesu Christi, et in Spíritu Dei nostri. Qui intrántem Jéricho Salvatórem vidére quærébat, sed præ turba non póterat: quia grátiæ fidei, quam mundo Salvátor áttulit, participáre cupiébat, sed inólita vitiórum consuetúdo, ne ad votum perveníret, obstíterat.

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.

℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et turres.

Glória Patri. Et turres.

Bñ. Ad societátem.

Lectio ix.

EAdem namque turba nóxiæ consuetúdinis, quæ supra cæcum clamántem, ne lumen péteret, increpábat: étiam suspiciéntem publicánum, ne Jesum vídeat, tardat. Sed sicut cæcus turbárum voces magis, ac magis clamándo devícit; ita pusíllus necésse est turbæ nocéntis obstáculum altióra peténdo transcéndat, terréna relínquat, árborem crucis ascéndat. Sycómorus namque (quæ est arbor fóliis moro símilis, sed altitúdine præstans, unde et a Latínis celsa nuncupátur) ficus fátua dícitur. Et éadem Domínica crux, quæ credéntes alit ut ficus, ab incrédulis irridétur ut fátua.

Te Deum laudámus. 15.

SEXTA DIE

infra Octavam.

In I. Noct. Lect. de Script. occ.

In secundo Nocturno.

De Serm. Sancti Augustíni Epíscopi.

Ex Serm. 256. de Tempore.

Lectio iv.

ERgo, dum novam constructiónem sanctæ hujus Ecclésiæ libénter atténdimus, quam divíno nómini hódie dedicámus, invenímus a nobis debéri et Deo nostro máximam laudem, et sanctitáti vestræ cóngruum de divínæ domus ædificatióne sermónem. Tunc autem sermo noster cóngruus erit, si in se áliquid ædificatiónis hábeat, quod utilitáti animárum vestrárum, Deo vos intérius ædificánte, profíciat. Quod hic factum corporáliter vidémus in pariétibus, spirituáliter fiat in méntibus; et quod hic perféctum cérnimus in lapídibus, et lignis, hoc, ædificánte grátia Dei, perficiátur in corpóribus vestris.

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto. ℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

PRincipáliter ergo grátias agámus Dómino Deo nostro, a quo est omne datum óptimum, et omne donum perféctum, et ejus bonitátem tota cordis alacritáte laudémus; quóniam ad construéndam istam domum oratiónis, fidélium suórum visitávit ánimum, excitávit afféctum, surrogávit auxílium, inspirávit needum voléntibus, ut vellent, adjúvit bonæ voluntátis conátus, ut fácerent: ac per hoc Deus, qui operátur in suis et velle et perfícere pro bona voluntáte, hæc ómnia ipse cœpit, ipse perfécit.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

℣. Hæc est domus Dómini fírmiter ædificáta, bene fun-

dáta est supra firmam petram. Vere.
Bño. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

ET quia ópera bona in conspéctu suo numquam esse permíttit inánia, fidélibus suis, quibus operántibus præbuit virtútis suæ favórem, tríbuet condígnam pro tanta operatióne mercédem. Adhuc ámplius agéndæ sunt grátiæ Deo nostro. Hanc enim Ecclésiam, quam fecit nómini suo cónstrui, fecit étiam sanctórum Mártyrum relíquiis ámplius honorári.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.
Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homilia venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 5. cap. 77. in Luc. 19.

ET cum venísset ad locum, suspíciens Jesus vidit illum. Perámbulans Jéricho Salvátor, venit ad locum, ubi præcúrrens Zachæus sycómorum conscénderat: quia, missis per mundum sui verbi præcónibus, in quibus ipse nimírum et loquebátur, et ibat, venit ad pópulum natiónum, qui passiónis ejus fide jam sublímis exístens, étiam divinitátis ejus ardébat ágnita fácie beári. Suspíciens vidit illum, quia per grátiam fídei a terrénis cupiditátibus levátum, turbísque infidélibus præeminéntem elégit. Vidére enim Dei, elígere, vel amáre est. Unde est illud: Oculi Dómini super justos. Nam et nos, quæ amámus, vidére, ab his quæ execrámur, intúitum festinámus avértere.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, ínvenit: * Et pulsánti aperiétur.

℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et.
Bño. Divínum auxílium.

Lectio viii.

VIdit ergo Jesus vidéntem se; quia elégit eligéntem se, et amávit amántem. Hunc sane órdinem proficiéndi, hoc est, per fidem Domínicæ Incarnatiónis ad cognitiónem divinitátis perveniéndi, quasi per sycómorum Jesu fáciem speculándi Doctor egrégius osténdit, cum ait: Non enim judicávi scire me áliquid inter vos, nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum. Itémque áliis expro-

brans: Facti estis, inquit, quibus laete opus sit, non sólido cibo. Lac infirma temporáriæ dispensatiónis, sólidum cibum árdua perpétuæ majestátis appéllans.

℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.
℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et turres.
Glória Patri. Et turres.
Benedictio. Ad societátem.

Lectio ix.

ET dixit ad eum: Zachæe, festínans descénde, quia hódie in domo tua opórtet me manére. Et festínans descéndit, et excépit illum gaudens. Manébat aliquándo Dóminus in domo príncipis Pharisæórum, hoc est, in Judæórum synagóga docébat: sed quia non baptizátum ante prándium, sábbato curántem, publicános, et peccatóres recipiéntem, contra avarítiam disputántem, et cétera digna Deo geréntem, lingua venenáta carpébant; pertæsus eórum facínora, discéssit, et aufúgit, dicens: Relinquétur vobis domus vestra desérta. Hódie autem in domo pusílli Zachæi opórtet illum manére; hoc est, novæ lucis grátia coruscánte, in húmili credéntium natiónum corde quiéscere.

Te Deum laudámus. 15.

SEPTIMA DIE

infra Octavam.

In i. Noct. Lect. de Script. oec.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Joánnis Chrysóst. Ex Homil. 35. in cap. 9. Matth. Lectio iv.

COmmúnis ómnium domus est Ecclésia, in quam vobis prius ingréssis nos intrámus, discipulórum formam retinéntes: ideóque commúniter ómnibus statim atque ingréssi fuérimus, ut illis datam legem sequámur, pacem offérimus. Nemo ígitur socórdia tórpeat; nemo sæculáribus rebus suspénsum ánimum hábeat, cum jam ad prædicándum sacerdótes intráverint. Non enim parva huic rei ímminet pœna. Equidem míllies pótius malim in domum alicújus vestrum ingréssus destítui, quam hic prædicans non audíri. Hoc mihi moléstius esset, quam illud: quandóquidem magis própria hæc est, quam illa.

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto.
℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.
Bñc. Christus perpétuæ.

Lectio v.

NAm hic magnæ illæ nostræ opes pósitæ sunt, hic spes nostra omnis. Quid enim hoc loco non magnum

est, et admirándum? Nam hæc mensa longe pretiósior est, atque jucúndior, et lucérna hæc, quam illa, ut norunt, qui cum fide óleo perúncti, a morbis liberáti sunt. Arca étiam hæc multo mélior, magísque necessária. Non enim vestes, sed misericórdiam inclúsam cóntinet, quamvis pauci sint, qui eam possídeant. Hic et léctulus est valde illo præstántior, divinárum enim Scripturárum réquies quovis lecto suávior est.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere.

Bňo. Ignem sui amóris.

Lectio vi.

ET quidem si concórdia perfécte servarétur a nobis, nullam áliam domum præter hanc haberémus. Hoc autem, quod dixi, non esse durum, testántur illa tria míllia, et quinque míllia hóminum, quibus et domus una, et mensa una, et ánima una erat. Multitúdinis enim credéntium, inquit, unum erat cor, et ánima una. Sed quia longe ab illórum virtúte ábsumus, et per domos disjúncti sumus, saltem quando huc convenímus, id omni stúdio faciámus. Nam etsi in áliis rebus páuperes, et ínopes sumus, hoc loco saltem cum huc ad vos intrámus, cum charitáte nos suscípite: cumque, Pax vobis, dico: Et cum spíritu tuo, non voce solum, sed ánimo quoque respondéte.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.

Glória Patri. Vere.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Ingréssus Jesus perambulábat Jéricho. Et ecce vir nómine Zachæus: et hic princeps erat publicanórum, et ipse dives. Et réliqua.

De Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

Paulo post prædicta.

ET cum vidérent omnes murmurábant, dicéntes, quod ad hóminem peccatórem divertísset. Maniféstum est Judæos semper Géntium odísse salútem. Scriptum est enim: Sequénti vero sábbato pene univérsa cívitas convénit audíre verbum Dei. Vidéntes autem turbas Judæi repléti sunt zelo, et contradicébant iis, quæ a Paulo dicebántur. Et álibi, Fidéles étiam fratres advérsus Apostolórum príncipem disceptábant, dicéntes: Quare introísti ad viros præpútium habén-

tes, et manducásti cum illis? ℣. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus: in ea omnis, qui petit, áccipit, et qui quærit, ínvenit: * Et pulsánti aperiétur.
℣. Pétite, et accipiétis: quærite, et inveniétis. Et.
Bño. Divínum auxílium.

Lectio viii.

STans autem Zachæus, dixit ad Dóminum: Ecce dimídium bonórum meórum, Dómine, do paupéribus: et si quid áliquem defraudávi, reddo quádruplum. Aliis calumniántibus hóminem peccatórem, ipse Zachæus stans, idest, in ea, quam cœperat, fidei veritáte persístens, non solum se ex peccatóre convérsum, sed étiam inter perféctos probat esse conversátum. Dicénte enim Dómino: Si vis perféctus esse, vade, vende omnia, quæ habes, et da paupéribus; quisquis ante conversiónem innocénter vixit, ómnia convérsus potest dare paupéribus.
℟. Lápides pretiósi omnes muri tui: * Et turres Jerúsalem gemmis ædificabúntur.
℣. Portæ Jerúsalem ex sapphíro et smarágdo ædificabúntur, et ex lápide pretióso omnis circúitus muri ejus. Et. Glória Patri. Et turres.
Bño. Ad societátem.

Lectio ix.

AT qui áliqua fraude sústulit, primo hæc juxta legem réddere, deínde quod sibi remánserit, debet dare paupéribus. Ac sic et ipse quia sibi nihil rétinet, ómnia sua dispérgit, dat paupéribus, justítia ejus manet in sæculum sæculi. Et hæc est sápiens illa stultítia, quam de sycómoro publicánus quasi fructum vitæ légerat: rapta vidélicet réddere, própria relínquere, visibília contémnere, pro invisibílibus étiam mori desideráre, seípsum abnegáre, et ejus, qui necdum videátur, Dómini vestígia sequi concupíscere.
Te Deum laudámus. 15.

IN OCTAVA
Dedicationis Ecclesiæ. Dupl.

Omnia ut in die, præter Lectiones secundi Nocturni.
In i. Noct. Lect. sunt repetendæ de ipsomet Officii festo, non de Scriptura.

Ex Epístola prima S. Felícis Papæ quarti.

De Consec. dist. 1. c. 2. Lect. iv.

TAbernáculum Móysen, Dómino præcipiénte, fecísse et sacrásse, cum mensa et altári ejus, et céteris vasis et utensílibus ad divínum cultum expléndum, légimus: et non solum divínis précibus ea sacrásse, sed étiam sancti ólei unctióne, Dómino jubénte, perlinísse nóvimus. Quáliter autem hæc facta sint, et quómodo ipsa sacra non álii quam sacerdótes sacra unctióne delibúti, Dominóque cum véstibus sanctis sacráti, et Levítæ tractábant, ferébant, erigébant, et deponébant, in

ipsis institutiónibus, quæ, jubénte Dómino, conscrípta sunt per Móysen, in Lege Dómini reperítur.

℟. Orántibus in loco isto: * Dimítte peccáta pópuli tui Deus, et osténde eis viam bonam, per quam ámbulent, et da glóriam in loco isto.

℣. Qui regis Israel inténde, qui dedúcis velut ovem Joseph, qui sedes super Chérubim. Dimítte.

Bño. Christus perpétuæ.

Lectio v.

QUáliter ergo David regum piíssimus amplificáverit cultum Dei, et templum Dómino ædificáre volúerit, sed propter multum sánguinem, quem effúderat, prohíbitus est, et ipse collégerat expénsas: Sálomon quoque fílius ejus, idípsum, quod ipse fácere optáverat, jubénte et auxiliánte Deo, perfécit, et templum cum altári, et réliqua ad divínum cultum peragéndum consecrávit: in libro Regum légitur: Fecit ergo Sálomon in témpore illo festivitátem célebrem, et omnis Israel cum eo, multitúdo magna ab introítu Emath usque ad rivum Ægypti, coram Dómino Deo nostro septem diébus, et septem diébus, id est, quatuórdecim diébus, et in die octáva dimísit pópulos.

℟. O quam metuéndus est locus iste! * Vere non est hic áliud, nisi domus Dei, et porta cæli.

℣. Hæc est domus Dómini firmiter ædificáta, bene fundáta est supra firmam petram. Vere.

Benedictio. Ignem sui amóris.

De Consecr. dist. 1. c. 17.

Lectio vi.

SOlemnitátes dedicatiónum Ecclesiárum, et sacerdótum, per síngulos annos solémniter sunt celebrándæ, ipso Dómino exémplum dante, qui ad festum Dedicatiónis templi ómnibus id faciéndi dans formam, cum réliquis pópulis eámdem festivitátem celebratúrus venit, sicut scriptum est: Facta sunt encænia in Jerosólymis, et hiems erat, et ambulábat Jesus in templo in pórticu Salomónis. Quod autem octo diébus encænia sint celebránda, in libro Regum perácta Dedicatióne templi, reperiétis.

℟. Mane surgens Jacob erigébat lápidem in títulum, fundens óleum désuper, votum vovit Dómino: * Vere locus iste sanctus est, et ego nesciébam.

℣. Cumque evigilásset Jacob de somno, ait. Vere.

Glória Patri. Vere.

Vesperæ erunt dimidiandæ cum festo dup. etiam minori sequente.

OFFICIUM
B. MARIÆ IN SABBATO.

OMnibus Sabbatis per annum, præterquam in Quatuor Temporibus, et Vigiliis, et nisi Offic. fieri debeat de Feria, propter Offic. alicujus Dominicæ infra Hebdomadam ponendum, ut dicitur in Rubrica de Dominicis; ac nisi Festum ix. Lect. occurrat, fit Officium de S. Maria modo infrascripto. In Vesp. Feriæ vi. dicuntur Psal. feriales in Psalt. positi, nisi fuerit Fest. ix. Lect. quia tunc de S. Maria fit tantum comm. in dict. Vesp. cum Aña. ℣. et Or. ut infra.

Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus.

AVe máris stella,
Dei mater alma,
Atque semper virgo,
Felix cæli porta.
Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Hevæ nomen.
Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.
Monstra te esse matrem,
Sumat per te preces,
Qui pro nobis natus,
Tulit esse tuus.
Virgo singuláris,
Inter omnes mitis,
Nos culpis solútos,
Mites fac, et castos.
Vitam præsta puram,
Iter para tutum,
Ut vidéntes Jesum
Semper collætémur.
Sit laus Deo Patri,
Summo Christo decus,
Spirítui Sancto,
Tribus honor unus. Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat. Aña. Beáta Mater, et intácta virgo, gloriósa Regína mundi, intercéde pro nobis ad Dóminum.

℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

COncéde nos fámulos tuos, quæsumus, Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.

Post Orationem fiunt Commem. consuetæ de Apostolis, et de Pace, ut in Psalt. 138.

Si autem occurrat Festum simplex, de eo fit commemo-

ratio ante ipsa Suffragia. Completorium ut in Psalter. Et in fine Hymni. Te lucis ante términum. dicitur. Jesu tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine. etiamsi in Vesp. facta sit tantum commem. de B. Maria, nisi Hymni illius Fest. quod Fer. vi. celebratum est, aliter concludendi sint, ut in Transfigurat. Domini.

Ad Matutinum, Invitator. Ave María grátia plena, * Dóminus tecum.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Quem terra, pontus, sídera
Colunt, adórant, prædicant,
Trinam regéntem máchinam,
Claustrum Maríæ bájulat.
Cui luna, sol, et ómnia
Deséviunt per témpora:
Perfúsa cæli grátia,
Gestant puéllæ víscera.
Beáta Mater, múnere
Cujus, supérnus Artifex
Mundum pugíllo cóntinens,
Ventris sub arca clausus est.
Beáta cæli núntio,
Fœcúnda Sancto Spíritu,
Desiderátus géntibus,
Cujus per alvum fusus est.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula.
Amen.

Nocturnum Sabbati, ut in Psalterio. 102. Et in fine. ℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Pater noster. Absolutio.

Précibus, et méritis beátæ Maríæ semper vírginis, et ómnium Sanctórum, perdúcat nos Dóminus ad regna cælórum.

℟. Amen.

℣. Jube domne benedícere.

Pro prima Lectione.

Bñ. Nos cum prole pia benedícat virgo María. ℟. Amen.

Primæ duæ Lectiones de Scriptura libri currentis, tertia, una ex inferius positis per ordinem.

℟. i. Sancta, et immaculáta virgínitas! quibus te láudibus éfferam, néscio: * Quia, quem cæli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.

Pro secunda Lectione.

Bñ. Ipsa Virgo vírginum intercédat pro nobis ad Dóminum. ℟. Amen.

℟. ii. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem. Quia. Glória Patri. Christus.

Pro tertia Lectione, Bñ. Per Vírginem matrem concédat nobis Dóminus salútem et pacem. ℟. Amen.

Post tertiam Lect. dicitur. Te Deum laudámus. 15.

AD LAUDES
et per Horas, Antiphona.

DUm esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.
Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.
Antiphona. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.
Antiphona. Nigra sum, sed formósa, filiæ Jerúsalem; ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.
Aña. Jam hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit: surge amíca mea, et veni.
Antiphona. Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei génitrix.
Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus.

O Gloriósa Vírginum,
Sublímis inter sídera,
Qui te creávit, párvulum
Lacténte nutris úbere.
Quod Heva tristis ábstulit,
Tu reddis almo gérmine,
Intrent ut astra flébiles,
Cæli reclúdis cárdines.
Tu regis alti jánua,
Et aula lucis fúlgida:
Vitam datam per Vírginem
Gentes redémptæ pláudite.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Benedícta tu in mulíeribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.
Ad Benedictus, Aña. Beáta Dei génitrix María, Virgo perpétua, templum Dñi, sacrárium Spíritus Sancti: sola sine exémplo placuísti Dño nostro Jesu Christo: ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu.

Oratio.

COncéde nos fámulos tuos, quæsumus Dñe Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.
Deinde fiunt commemorationes, ut in Psalt. 138.
Ad Horas, Hymni, et Psalmi ut in Psalterio: sed in fine Hymnorum dicitur: Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine.
Ad Primam, Antiphona. Dum esset Rex.
Capit. Regi sæculórum. 25.
In ℟. brevi. ℣. Qui natus es de María Vírgine. alia ut in Psalterio. 25.
Ad Absolutionem Capituli. In platéis.
Ad Tertiam, Antiphona. Læva ejus.
Capitulum. Ab inítio.
℟. brev. Spécie tua: * Et pulchritúdine tua. Spécie tua.
℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et pulchritúdine. Glória Patri. Spécie tua.
℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.

℣. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam, Antiphona.

Nigra sum.

Capitulum. Eccli. 24.

ET sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. breve. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam.

℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam, Antiphona.

Speciósa.

Capitulum. Eccli. 24.

IN platéis sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi, quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. breve. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Vesp. Añæ, et Psalmi feriales: Capitulum, et reliqua omnia, si non occurrat Festum Duplex, de Dominica. In fine commemorationes consuetæ, ut in Psalt. 138.

Lect. seq. dicuntur singulis mensibus in Officio B. Mariæ in Sabbato, ordine subscripto.

MENSE SEPTEMBRI.

Ex Epístola S. Leonis Papæ ad Pulchériam Augústam.

Epistola 13. ante medium.

Lectio iii.

SAcraméntum reconciliatiónis nostræ ante témpora ætérna dispósitum, nullæ implébant figúræ: quia nondum supervénerat Spíritus Sanctus in Vírginem, nec virtus Altíssimi obumbráverat ei, ut et intra intemeráta víscera, ædificánte sibi Sapiéntia domum, Verbum caro fíeret, et forma Dei, ac forma servi in unam conveniénte persónam, creátor témporum nascerétur in témpore, et per quem facta sunt ómnia, ipse inter ómnia gignerétur. Nisi enim novus homo, factus in similitúdinem carnis peccáti, nostram suscíperet vetustátem, et consubstantiális Patri, consubstantiális esse dignarétur et matri, naturámque sibi nostram solus a peccáto liber uníret, sub jugo diáboli generáliter tenerétur humána captívitas.

Te Deum laudámus. 15.

MENSE OCTOBRI.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Ex Ser. in c. 12. Apocalypseos, ante med. Lect. iii.

AMplectámur Maríæ vestígia, fratres mei, et devotíssima supplicatióne beátis illíus pédibus provolvá-

mur. Teneámus eam, nec dimittámus, donec benedíxerit nobis. Potens est enim. Nempe vellus est médium inter rórem et áream; múlier inter solem et lunam; María inter Christum et Ecclésiam constitúta. Sed forte miráris non tam vellus opértum rore, quam amíctam sole mulíerem. Magna síquidem familiáritas, sed mira omníno vicínitas solis, et mulíeris. Quómodo enim in tam veheménti fervóre tam frágilis natúra subsístit? Mérito quidem admiráris, Móyses sancte et curiósius desíderas intuéri. Verúmtamen solve calceaménta de pédibus tuis, et involúcra pone carnálium cogitatiónum si accédere concupíscis.

Te Deum laudámus. 15.

MENSE NOVEMBRI.

De Expositióne S. Basilíi Epísc. in Isaíam Prophétam.

In Cap. 8. post init. Lect. iii.

Accéssi, inquit, ad Prophetíssam, et in útero accépit, et péperit filium. Quod María Prophetíssa fúerit, ad quam próxime accéssit Isaías per prænotiónem spíritus, nemo contradíxerit, qui sit memor verbórum Maríæ, quæ prophético affláta spíritu elocúta est. Quid enim ait? Magníficat ánima mea Dóminum: et exultávit spíritus meus in Deo salutári meo: quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Quod si ánimum accommodáveris univérsis ejus verbis, non útique per dissídium negáveris eam fuísse Prophetíssam, quod Dómini Spíritus in eam supervénerit, et Virtus Altíssimi obumbráverit ei.

Te Deum laudámus. 15.

MENSE DECEMBRI.

Ante Adventum.

Ex libro Officiórum sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 1. cap. 18. Lectio iii.

Bonus regénde castitátis pudor est comes, qui primus in ipso cognitiónis ingréssu Dómini matrem comméndat legéntibus, et tamquam testis lócuples, dignam, quæ ad tale munus eligerétur, ádstruit: quod in cubículo, quod sola, quod salutáta ab Angelo tacet, et mota est in introítu ejus: quod ad virílis sexus spéciem peregrínam turbátur aspéctus Vírginis. Itaque quamvis esset húmilis, præ verecúndia tamen non resalutávit, nec ullum respónsum rétulit, nisi ubi de suscipiénda Dómini generatióne cognóvit: ut qualitátem efféctus dísceret, non ut sermónem refélleret.

Ad Laudes, et per Horas, omnia ut supra cxxxiv.

OFFICIUM PARVUM

Beatæ Mariæ non dicitur, quando fit Offic. ix. Lect. nec in Sabbatis, quando fit Offic. de S. Maria. Quibus diebus omittitur a primis Vesperis. Cum dicitur in Choro, in Matutinis, et in Vesp. præponitur

Offic. diei, in aliis Horis postponitur. Prima dicitur post B enedicámus Dño, antequam legatur Martyrologium. Extra Chorum potest dici pro temporis opportunitate.

OFFICIUM B. MARIÆ

Extra Adventum.

Ad Vesperas. A ve María. secreto: quæ dicitur semper in principio omnium Horarum B. M. quando non conjunguntur cum Offic. diei. ℣.

D Eus in adjutórium meum inténde. ℟. Dómine ad adjuvándum me festína.

G lória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto.

S icut erat in princípio etc.

In fine Allelúja, ad omnes Horas.

Antiphona. Dum esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.

Psalmus 109.

D Ixit Dñs Dómino meo:* Sede a dextris meis.

D onec ponam inimícos tuos:* scabéllum pedum tuórum.

V irgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion: * dominare in médio inimicórum tuórum.

T ecum princípium in die virtútis tuæ, in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

J urávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinem Melchísedech.

D óminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

J udicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.

D e torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.

G lória Patri, etc.

Antiphona. Dum esset Rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suavitátis.

Antiph. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.

Psalmus 112.

L Audáte púeri Dñm: * laudáte nomen Dómini.

S it nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.

E xcélsus super omnes Gentes Dóminus, * et super cælos glória ejus.

Q uis sicut Dñs Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cælo, et in terra?

S úscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem:

U t cóllocet eum cum princípibus: * cum princípibus pópuli sui.

Q ui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.

G lória Patri, etc.

Aña. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me.

Aña. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Psalmus 121.

LÆtátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri: * in átriis tuis, Jerúsalem.

Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.

Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini: * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.

Rogáte, quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi. Glória Patri, etc.

Antiph. Nigra sum, sed formósa, filiæ Jerúsalem: ídeo diléxit me Rex, et introdúxit me in cubículum suum.

Antiph. Jam hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit: surge amíca mea, et veni.

Psalmus 126.

NIsi Dñs ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt, qui ædíficant eam.

Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat, qui custódit eam.

Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce hæréditas Dómini, filii; merces, fructus ventris.

Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita filii excussórum.

Beátus vir, qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta. Glória Patri, etc.

Antiphona. Jam hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit: surge amíca mea, et veni.

Aña. Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei génitrix.

Psalmus 147.

LAuda Jerúsalem Dñm: * lauda Deum tuum Sion.

Quóniam confortávit seras portárum tuárum: * benedíxit filiis tuis in te.

Qui pósuit fines tuos pacem: * et ádipe fruménti sátiat te.

Qui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.

Qui dat nivem sicut lanam: * nébulam sicut cínerem spargit.

Mittit crystállum suam sicut buccéllas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?

Emíttet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias, et judícia sua Israel.

Non fecit táliter omni natióni: * et judícia sua non ma-

nifestávit eis. Glória Patri.
Aña. Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei génitrix.

Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.
℟. Deo grátias.

Hymnus.

AVe maris stella,
Dei mater alma,
Atque semper virgo,
Felix cæli porta.
Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Hevæ nomen.
Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.
Monstra te esse matrem,
Sumat per te preces,
Qui pro nobis natus,
Tulit esse tuus.
Virgo singuláris,
Inter omnes mitis,
Nos culpis solútos,
Mites fac, et castos.
Vitam præsta puram,
Iter para tutum,
Ut vidéntes Jesum
Semper collætémur.
Sit laus Deo Patri,
Summo Christo decus,
Spirítui Sancto,
Tribus honor unus. Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Magnificat, Aña. Beáta Mater, et intácta Virgo, gloriósa Regína mundi, intercéde pro nobis ad Dóminum.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

COncéde nos fámulos tuos quæsumus, Dñe Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Christum Dóminum nostrum.
℟. Amen.

Sequens comm. pro Sanctis fit tantum ad Vesp. et Laudes in Offic. S. Mariæ.

Antiph. Sancti Dei omnes intercédere dignémini pro nostra, omniúmque salúte.
℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi.
℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio.

PRótege, Dómine, pópulum tuum, et Apostolórum tuórum Petri et Pauli, et aliórum Apostolórum patrocínio confidéntem, perpétua defensióne consérva.

OMnes Sancti tui, quæsumus, Dómine, nos ubíque ádjuvent: ut dum eórum mérita recólimus, patrocínia sentiámus: et pacem tuam nostris concéde tempóribus, et ab Ecclésia tua cunctam repélle nequítiam: iter, actus, et vo-

luntátes nostras, et ómnium famulórum tuórum, in salútis tuæ prosperitáte dispóne: benefactóribus nostris sempitérna bona retríbue; et ómnibus fidélibus defúnctis réquiem ætérnam concéde. Per Dóminum.

AD COMPLETORIUM.

A ve María. ut supra. ℣.

COnvérte nos, Deus salutáris noster.

℟. Et avérte iram tuam a nobis.

℣. Deus in adjutórium, etc.

G lória Patri. Allelúja.

Psalmus 128.

SÆpe expugnavérunt me a juventúte mea: * dicat nunc Israel.

S æpe expugnavérunt me a juventúte mea: * étenim non potuérunt mihi.

S upra dorsum meum fabricavérunt peccatóres: * prolongavérunt iniquitátem suam.

D óminus justus concídit cervíces peccatórum: * confundántur, et convertántur retrórsum omnes, qui odérunt Sion.

F iant sicut fœnum tectórum: * quod priúsquam evellátur, exáruit.

D e quo non implévit manum suam, qui metit, * et sinum suum, qui manípulos cólligit:

E t non dixérunt, qui prætersíbant: Benedíctio Dómini super vos: * benedíximus vobis in nómine Dómini. G lória Patri.

Psalmus 129.

DE profúndis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exáudi vocem meam.

F iant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecatiónis meæ.

S i iniquitátes observáveris, Dómine: * Dómine, quis sustinébit?

Q uia apud te propitiátio est: * et propter legem tuam sustínui te, Dómine.

S ustínuit ánima mea in verbo ejus: * sperávit ánima mea in Dómino.

A custódia matutína usque ad noctem: * speret Israel in Dómino.

Q uia apud Dóminum misericórdia: * et copiósa apud eum redémptio.

E t ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

G lória Patri.

Psalmus 130.

DOmine, non est exaltátum cor meum: * neque eláti sunt óculi mei.

N eque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus super me.

S i non humíliter sentiébam: * sed exaltávi ánimam meam.

S icut ablactátus est super matre sua: * ita retribútio in ánima mea.

S peret Israel in Dño, * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

G lória Patri.

Hymnus.

MEménto, rerum Cónditor,
Nostri quod olim córporis,

Sacráta ab alvo Vírginis
Nascéndo, formam súmpseris.
María Mater grátiæ,
Dulcis Parens cleméntiæ,
Tu nos ab hoste prótege,
Et mortis hora súscipe.
Jesu tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula.
Amen.

Capitulum. Eccli. 24.
EGo Mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.
℟. Deo grátias.
℣. Ora pro nobis sancta Dei génitrix.
℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.
Ad Nunc dimittis, Antiph. Sub tuum præsídium confúgimus, sancta Dei génitrix: nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus; sed a perículis cunctis líbera nos semper, Virgo gloriósa, et benedícta.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.
BEátæ et gloriósæ semper vírginis Maríæ, quæsumus, Dómine, intercéssio gloriósa nos prótegat, et ad vitam perdúcat ætérnam. Per Dóminum.

AD MATUTINUM
de Beata Maria.
Ave María. ut supra. ℣.
DOmine, lábia mea apéries.
℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam.
℣. Deus in adjutórium.
Glória Patri. Allelúja.
Invitator. Ave María, grátia plena: * Dóminus tecum.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.
QUem terra, pontus, sídera
Colunt, adórant, prædicant,
Trinam regéntem máchinam,
Claustrum Maríæ bájulat.
Cui luna, sol, et ómnia
Desérviunt per témpora;
Perfúsa cæli grátia,
Gestant puéllæ víscera.
Beáta Mater, múnere
Cujus, supérnus Artifex
Mundum pugíllo cóntinens,
Ventris sub arca clausus est.
Beáta cæli núntio,
Fœcúnda Sancto Spíritu,
Desiderátus Géntibus
Cujus per alvum fusus est.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula.
Amen.

Quando fit Offic. novem Lect. S. Mariæ, dicuntur tres sequentes Nocturni cum suis Psal., et Antiph., nisi aliæ Aña assignentur. Absolutiones vero, et Benedictiones, ut in principio Breviarii ante Psalter.

TRES PSALMI
sequentes dicuntur Feria ii. et v. ad Nocturnum.
Aña. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.

Psalmus 8.

DOmine, Dñs noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua * super cælos.

Ex ore infántium, et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum, et ultórem.

Quóniam vidébo cælos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves, et boves univérsas, ínsuper et pécora campi;

Vólucres cæli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine, Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Glória Patri.

Antiphona. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.

Aña. Sicut myrrha elécta odórem dedísti suavitátis, sancta Dei génitrix.

Psalmus 18.

CÆli enárrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi erúctat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiántur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum: * et in fines orbis terræ verba eórum.

In sole pósuit tabernáculum suum: * et ipse tamquam sponsus procédens de thálamo suo:

Exultávit ut gigas ad curréndam viam, * a summo cælo egréssio ejus:

Et occúrsus ejus usque ad summum ejus: * nec est, qui se abscóndat a calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convértens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificántes corda: * præcéptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in sæculum sæculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetípsa.

Desiderabília super aurum, et lápidem pretiósum multum: * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea, * in custodiéndis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? ab occúltis meis munda me: * et ab aliénis parce servo tuo.

Si mei non fúerint domináti, tunc immaculátus ero: *

et emundábor a delícto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei : * et meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.

Dómine adjútor meus, * et redémptor meus.

Glória Patri.

Antiphona. Sicut myrrha elécta odórem dedísti suavitátis, sancta Dei génitrix.

Aña. Ante torum hujus Vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.

Psalmus 23.

DOmini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et univérsi, qui hábitant in eo.

Quia ipse super mária fundávit eum : * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascéndet in montem Dómini ? * aut quis stabit in loco sancto ejus ?

Innocens mánibus et mundo corde,* qui non accépit in vano ánimam suam, nec jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino : * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles : * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ ? * Dóminus fortis et potens : Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras, et elevámini portæ æternáles : * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Glória Patri.

Aña. Ante torum hujus Vírginis frequentáte nobis dúlcia cántica drámatis.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Pater noster. cum Lectionibus, et reliq. ut infra. cxlvi.

Sed in Officio novem Lectionum dicitur ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.

℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

TRES PSALMI sequentes dicuntur Feria iii. et vi. ad Nocturnum.

Aña. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna.

Psalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea cálamus scribæ, * velóciter scribéntis.

Speciósus forma præ fíliis hóminum, diffúsa est grátia in lábiis tuis: * proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * potentíssime.

Spécie tua, et pulchritúdine tua: * inténde, próspere procéde, et regna.

Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam:* et de-

dúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi: * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, et gutta, et cásia a vestiméntis tuis, a dómibus ebúrneis: * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Astitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto: * circúmdata varietáte.

Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam: * et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui.

Et concupíscet Rex decórem tuum: * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus, * vultum tuum deprecabúntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intus: * in fímbriis áureis circumamícta varietátibus.

Adducéntur regi vírgines post eam: * próximæ ejus afferéntur tibi.

Afferéntur in lætítia, et exultatióne: * adducéntur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: * constítues eos príncipes super omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne, et generatiónem.

Proptérea pópuli confitebúntur tibi in ætérnum: * et in sæculum sæculi.

Glória Patri.

Antiphona. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna.

Aña. Adjuvábit eam Deus vultu suo: Deus in médio ejus non commovébitur.

Psalmus 45.

DEus noster refúgium, et virtus; * adjútor in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.

Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra: * et transferéntur montes in cor maris.

Sonuérunt, et turbátæ sunt aquæ eórum: * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Deus in médio ejus, non commovébitur: * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.

Conturbátæ sunt Gentes, et inclináta sunt regna: * dedit vocem suam, mota est terra.

Dóminus virtútum nobíscum: * suscéptor noster Deus Jacob.

Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram: * áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, et confrínget arma: * et scuta combúret igni.

Vacáte, et vidéte, quóniam

ego sum Deus : * exaltábor in Géntibus, et exaltábor in terra.
Dóminus virtútum nobíscum : * suscéptor noster Deus Jacob. Glória Patri.
Aña. Adjuvábit eam Deus vultu suo : Deus in médio ejus non commovébitur.
Antiphona. Sicut lætántium ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei génitrix.

Psalmus 86.

FUndaménta ejus in móntibus sanctis : * díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.
Gloriósa dicta sunt de te : * civitas Dei.
Memor ero Rahab, et Babylónis, * sciéntium me.
Ecce alienígenæ, et Tyrus, et pópulus Æthíopum : * hi fuérunt illic.
Numquid Sion dicet : Homo, et homo natus est in ea : * et ipse fundávit eam Altíssimus?
Dóminus narrábit in scriptúris populórum, et príncipum ; * horum, qui fuérunt in ea.
Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.
Glória Patri.
Antiph. Sicut lætántium ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei génitrix.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Pater noster. cum Lectionibus, et reliq. ut infra. cxlvii.
Sed in Officio novem Lectionum dicitur ℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo.

℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

TRES PSALMI sequentes dicuntur Feria iv. et Sabbato ad Nocturnum.

Aña. Gaude María virgo, cunctas hæreses sola interemísti in univérso mundo.

Psalmus 95.

CAntáte Dómino cánticum novum : * cantáte Dómino omnis terra.
Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus : * annuntiáte de die in diem salutáre ejus.
Annuntiáte inter Gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus.
Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis : * terríbilis est super omnes deos.
Quóniam omnes dii Géntium dæmónia : * Dóminus autem cælos fecit.
Conféssio, et pulchritúdo in conspéctu ejus : * sanctimónia, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.
Afférte Dómino pátriæ Géntium, afférte Dómino glóriam et honórem : * afférte Dómino glóriam nómini ejus.
Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus : * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.
Commoveátur a fácie ejus univérsa terra : * dícite in Géntibus, quia Dñs regnávit.
Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur : * judicábit pópulos in æquitáte.
Læténtur cæli, et exúltet

terra, commoveátur mare, et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia, quæ in eis sunt.
Tunc exultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.
Glória Patri.
Aña. Gaude María virgo, cunctas hæreses sola interemísti in univérso mundo.
Antiph. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta: da mihi virtútem contra hostes tuos.

Psalmus 96.

Dominus regnávit, exúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.
Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.
Ignis ante ipsum præcédet: * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.
Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.
Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.
Annuntiavérunt cæli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.
Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.
Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.
Et exultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.
Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.
Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.
Lux orta est justo: * et rectis corde lætítia.
Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.
Glória Patri.
Aña. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta: da mihi virtútem contra hostes tuos.
Aña. Post partum, Virgo, invioláta permansísti: Dei génitrix intercéde pro nobis.

Psalmus 97.

Cantáte Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.
Salvávit sibi déxtera ejus: * et bráchium sanctum ejus.
Notum fecit Dóminus salutáre suum: * in conspéctu Géntium revelávit justítiam suam.
Recordátus est misericórdiæ suæ: * et veritátis suæ dómui Israel.
Vidérunt omnes términi terræ: * salutáre Dei nostri.
Jubiláte Deo omnis terra: * cantáte, et exultáte, et psállite.
Psállite Dómino in cíthara,

in cíthara, et voce psalmi: * in tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ.
Jubiláte in conspéctu Regis Dómini: * moveátur mare, et plenitúdo ejus: orbis terrárum, et qui hábitant in eo.
Flúmina plaudent manu, simul montes exultábunt a conspéctu Dómini: * quóniam venit judicáre terram.
Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.
Glória Patri.
Antiphona. Post partum, Virgo, invioláta permansísti: Dei génitrix intercéde pro nobis.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Sed in Officio novem Lectionum dicitur ℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam.
℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.

Absolutio.

PRécibus, et méritis beátæ Maríæ semper vírginis, et ómnium Sanctórum, perdúcat nos Dóminus ad regna cælórum.
℟. Amen.
℣. Jube domne benedícere.
Benedictio. Nos cum prole pia benedícat virgo María.
℟. Amen.

Lectio i. Eccli. 24.

IN ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor. Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium: et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israel hæreditáre, et in eléctis meis mitte radíces. Tu autem Dómine miserére nobis.
℟. Deo grátias.
℟. Sancta, et immaculáta virgínitas! quibus te láudibus éfferam, néscio: * Quia, quem cæli cápere non póterant, tuo grémio contulísti.
℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.
℣. Jube domne benedícere.
Bñº. Ipsa Virgo vírginum intercédat pro nobis ad Dóminum. ℟. Amen.

Lectio ii.

ET sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea. Tu autem Dómine miserére nobis.
℟. Beáta es virgo María, quæ Dóminum portásti Creatórem mundi: * Genuísti, qui te fecit, et in ætérnum pérmanes Virgo.
℣. Ave María, grátia plena: Dóminus tecum. Genuísti.
℣. Jube domne benedícere.

Bñɔ. Per Vírginem matrem concédat nobis Dóminus salútem, et pacem.

℟. Amen.

Lectio iii.

QUasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion: quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jérico. Quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris. Tu autem Dómine.

℟. Felix namque es sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem. Quia ex te ortus est.

Glória Patri. Christus.

AD LAUDES.

℣. Deus in adjutórium meum inténde.

℟. Dómine, ad adjuvándnm me festína.

Glória Patri. Allelúja.

Antiphóna.

ASsúmpta est María in cælum, gaudent Angeli, laudántes benedícunt Dóminum.

Psalmus. Dóminus regnávit: cum reliquis de Dominica ut in Psalterio. 16.

Antiphona. María virgo assúmpta est ad æthéreum thálamum, in quo rex regum stelláto sedet sólio.

Antiphona. In odórem unguentórum tuórum cúrrimus, adolescéntulæ dilexérunt te nimis.

Antiphona. Benedícta filia tu a Dómino: quia per te fructum vitæ communicávimus.

Antiphona. Pulchra es, et decóra filia Jerúsalem, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Capitulum. Caut. 6.

VIdérunt eam filiæ Sion, et beatíssimam prædicavérunt, et regínæ laudavérunt eam.

℟. Deo grátias.

Hymnus.

O Gloriósa Vírginum,
Sublímis inter sídera,
Qui te creávit, párvulum
Lacténte nutris úbere.

Quod Heva tristis ábstulit,
Tu reddis almo gérmine:
Intrent ut astra flébiles,
Cæli reclúdis cárdines.

Tu regis alti jánua,
Et aula lucis fúlgida:
Vitam datam per Vírginem
Gentes redémptæ pláudite.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula, Amen.

℣. Benedícta tu in muliéribus.

℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Benedictus, Antiphona. Beáta Dei génitrix María, virgo perpétua, templum Dómini, sacrárium Spíritus Sancti: sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo: ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu.

Kyrie eléison.
Christe eléison.
Kyrie eléison.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

DEus, qui de beátæ Maríæ vírginis útero, Verbum tuum, Angelo nuntiánte, carnem suscípere voluísti: præsta supplícibus tuis; ut, qui vere eam Genitrícem Dei crédimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per eúmdem Christum Dóminum nostrum.
℟. Amen.

Pro Sanctis, Antiphona. Sancti Dei omnes intercédere dignémini pro nostra, omniúmque salúte.
℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi.
℟. Et gloriámini omnes recti corde. Oratio.

PRótege, Dómine, pópulum tuum, et Apostolórum tuórum Petri et Pauli, et aliórum Apostolórum patrocínio confidéntem, perpétua defensióne consérva.

OMnes Sancti tui, quæsumus, Dómine, nos ubíque ádjuvent: ut dum eórum mérita recólimus, patrocínia sentiámus: et pacem tuam nostris concéde tempóribus, et ab Ecclésia tua cunctam repélle nequítiam: iter, actus, et voluntátes nostras, et ómnium famulórum tuórum, in salútis tuæ prosperitáte dispóne: benefactóribus nostris sempitérna bona retríbue; et ómnibus fidélibus defúnctis réquiem ætérnam concéde. Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ave María, etc.
℣. Deus in adjutórium, etc.

Hymnus.

MEménto, rerum Cónditor,
Nostri quod olim córporis,
Sacráta ab alvo Vírginis
Nascéndo, formam súmpseris.
María Mater grátiæ,
Dulcis Parens cleméntiæ,
Tu nos ab hoste prótege,
Et mortis hora súscipe.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula.
Amen.

Antiphona. Assúmpta est.

Psalmus 53.

DEus in nómine tuo salvum me fac: * et in virtúte tua júdica me.
Deus exáudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei.
Quóniam aliéni insurrexérunt advérsum me, et fortes quæsiérunt ánimam me-

am: * et non proposuérunt Deum ante conspéctum suum.

Ecce enim Deus ádjuvat me: * et Dóminus suscéptor est ánimæ meæ.

Avérte mala inimícis meis: * et in veritáte tua dispérde illos.

Voluntárie sacrificábo tibi, * et confitébor nómini tuo, Dñe: quóniam bonum est.

Quóniam ex omni tribulatióne eripuísti me: * et super inimícos meos despéxit óculus meus.

Glória Patri.

Psalmus 84.

BEnedixísti, Dómine, terram tuam: * avertísti captivitátem Jacob.

Remisísti iniquitátem plebis tuæ: * operuísti ómnia peccáta eórum.

Mitigásti omnem iram tuam: * avertísti ab ira indignatiónis tuæ.

Convérte nos, Deus salutáris noster: * et avérte iram tuam a nobis.

Numquid in ætérnum irascéris nobis? * aut exténdes iram tuam a generatióne in generatiónem?

Deus, tu convérsus vivificábis nos: * et plebs tua lætábitur in te.

Osténde nobis Dómine, misericórdiam tuam: * et salutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus: * quóniam loquétur pacem in plebem suam;

Et super sanctos suos, * et in eos, qui convertúntur ad cor.

Verúmtamen prope timéntes eum salutáre ipsíus: * ut inhábitet glória in terra nostra.

Misericórdia, et véritas obviavérunt sibi: * justítia, et pax osculátæ sunt.

Véritas de terra orta est: * et justítia de cælo prospéxit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem: * et terra nostra dabit fructum suum.

Justítia ante eum ambulábit: * et ponet in via gressus suos.

Glória Patri.

Psalmus 116.

LAudáte Dóminum omnes Gentes: * laudáte eum omnes pópuli.

Quóniam confirmáta est super nos misericórdia ejus: * et véritas Dómini manet in ætérnum.

Glória Patri.

Antiph. Assúmpta est María in cælum, gaudent Angeli, laudántes benedícunt Dñm.

Capitulum. Cant. 6.

QUæ est ista, quæ progréditur, quasi auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

℟. Deo grátias.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta.

℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Kyrie eléison.

Christe eléison.

Kyrie eléison.

℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

Deus, qui virginálem aulam beátæ Maríæ, in qua habitáres, elígere dignátus es: da, quæsumus; ut sua nos defensióne munítos, jucúndos fácias suæ interésse commemoratióni. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

AD TERTIAM.

Ave María, etc.
℣. Deus in adjutórium.

Hymnus.

Meménto rerum Cónditor,
Nostri quod olim córporis,
Sacráta ab alvo Vírginis
Nascéndo, formam súmpseris.
María Mater grátiæ,
Dulcis Parens cleméntiæ,
Tu nos ab hoste prótege,
Et mortis hora súscipe.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula. Amen.

Antiphona. María Virgo.

Psalmus 119.

Ad Dóminum cum tribulárer clamávi: * et exaudívit me.
Dómine líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa?
Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?
Sagíttæ poténtis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.
Heu mihi! quia incolátus meus prolongátus est: habitávi cum habitántibus Cedar: * multum íncola fuit ánima mea.
Cum his, qui odérunt pacem, eram pacíficus, * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.
Glória Patri.

Psalmus 120.

Levávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.
Auxílium meum a Dómino, * qui fecit cælum, et terram.
Non det in commotiónem pedem tuum: * neque dormítet, qui custódit te.
Ecce non dormitábit, neque dórmiet, * qui custódit Israel.
Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua, * super manum déxteram tuam.
Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.
Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.
Dóminus custódiat introítum tuum, et éxitum tuum: * ex hoc nunc, et usque in sæculum. Glória Patri.

Psalmus 121.

Lætátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.
Stantes erant pedes nostri: * in átriis tuis, Jerúsalem.
Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.
Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini: * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.
Rogáte, quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.
Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.
Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te.
Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.
Glória Patri.
Antiphona. María Virgo assúmpta est ad æthéreum thálamum, in quo Rex regum stelláto sedet sólio.

Capitulum. Eccli. 24.

ET sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea.
℟. Deo grátias.
℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis.
℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

DEus, qui salútis ætérnæ, beátæ Maríæ virginitáte fœcúnda, humáno géneri præmia præstitísti: tríbue, quæsumus; ut ipsam pro nobis intercédere sentiámus, per quam merúimus auctórem vitæ suscípere, Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit, etc.

AD SEXTAM.

Ave María, etc.
℣. Deus in adjutórium, etc.
Hymnus. Meménto rerum Cónditor. ut supra. cli.
Antiphona. In odórem.

Psalmus 122.

AD te levávi óculos meos, * qui hábitas in cælis.
Ecce sicut óculi servórum, * in mánibus dominórum suórum.
Sicut óculi ancíllæ in mánibus dóminæ suæ: * ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, donec misereátur nostri.
Miserére nostri, Dómine, miserére nostri: * quia multum repléti sumus despectióne.
Quia multum repléta est ánima nostra: * oppróbrium abundántibus, et despéctio supérbis.
Glória Patri.

Psalmus 123.

NIsi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Israel: * nisi quia Dóminus erat in nobis.
Cum exsúrgerent hómines in nos, * forte vivos deglutíssent nos:
Cum irascerétur furor eórum in nos, * fórsitan aqua absorbuísset nos.
Torréntem pertransívit ánima nostra: * fórsitan pertransísset ánima nostra aquam intolerábilem.
Benedíctus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.

Anima nostra sicut passer erépta est * de láqueo venántium.

Láqueus contrítus est, * et nos liberáti sumus.

Adjutórium nostrum in nómine Dómini, * qui fecit cælum et terram.

Glória Patri.

Psalmus 124.

QUi confidunt in Dño, sicut mons Sion: * non commovébitur in ætérnum, qui hábitat in Jerúsalem.

Montes in circúitu ejus: * et Dóminus in circúitu pópuli sui, ex hoc nunc et usque in sæculum.

Quia non relínquet Dóminus virgam peccatórum super sortem justórum: * ut non exténdant justi ad iniquitátem manus suas.

Bénefac, Dómine, bonis, * et rectis corde.

Declinántes autem in obligatiónes, addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátem: * pax super Israel.

Glória Patri.

Antiphona. In odórem unguentórum tuórum cúrrimus, adolescéntulæ dilexérunt te nimis.

Capitulum. Eccli. 24.

ET radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea.

℟. Deo grátias.

℣. Benedícta tu in muliéribus.

℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Kyrie eléison.

Christe eléison.

Kyrie eléison.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

COncéde, miséricors Deus, fragilitáti nostræ præsídium; ut qui sanctæ Dei Genitrícis memóriam ágimus, intercessiónis ejus auxílio, a nostris iniquitátibus resurgámus. Per eúmdem Dóminum nostrum.

A D N O N A M.

Ave María, etc.

℣. Deus in adjutórium, etc.

Hymnus. Meménto, rerum Cónditor. ut supra. cli.

Antiphona. Pulchra es.

Psalmus 125.

IN converténdo Dóminus captivitátem Sion: * facti sumus sicut consoláti:

Tunc replétum est gáudio os nostrum: * et lingua nostra exultatióne.

Tunc dicent inter Gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.

Magnificávit Dóminus fácere nobíscum: * facti sumus lætántes.

Convérte, Dómine, captivitátem nostram, * sicut torrens in Austro.

Qui séminant in lácrymis, * in exultatióne metent.

Eúntes ibant, et flebant, * mitténtes sémina sua.

Veniéntes autem vénient cum exultatióne, * portántes manípulos suos.

Glória Patri.

Psalmus 126.

NIsi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt, qui ædíficant eam.

Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat, qui custódit eam.

Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce hæréditas Dómini, filii; merces, fructus ventris.

Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita filii excussórum.

Beátus vir, qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta.

Glória Patri.

Psalmus 127.

BEáti omnes, qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis: * beátus es, et bene tibi erit.

Uxor tua sicut vitis abúndans, * in latéribus domus tuæ.

Fílii tui sicut novéllæ olivárum: * in circúitu mensæ tuæ.

Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion: * et vídeas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas filios filiórum tuórum, * pacem super Israel.

Glória Patri.

Antiphona. Pulchra es, et decóra, filia Jerúsalem: terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Capitulum. Eccli. 24.

IN platéis sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. Deo grátias.

℣. Post partum, Virgo, invioláta permansísti.

℟. Dei génitrix intercéde pro nobis.

Kyrie eléison.

Christe eléison.

Kyrie eléison.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæsumus, Dómine, delíctis ignósce: ut, qui tibi placére de áctibus nostris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini nostri intercessióne salvémur. Qui tecum vivit, et regnat.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Dicitur extra tempus Paschale prima cujusque mensis die, non impedita Festo novem Lect. alioquin alia sequenti die similiter non impedita. In Choro dicitur post Offic. diei, id est, Vesperæ post Vesp. et Matutinum, post Laud. diei, nisi alia sit consuetudo Ecclesiar. extra Chorum vero pro opportunitate temp. Ad Vesp. absolute incipitur ab Aña. **Placébo Dómino.**

Psalmus 114.

Diléxi, quóniam exaúdiet Dóminus * vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem suam mihi : * et in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis : * et perícula inférni invenérunt me.

Tribulatiónem, et dolórem invéni : * et nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam : * miséricors Dóminus, et justus, et Deus noster miserétur.

Custódiens párvulos Dóminus : * humiliátus sum, et liberávit me.

Convértere ánima mea in réquiem tuam : * quia Dóminus benefécit tibi.

Quia erípuit ánimam meam de morte; * óculos meos a lácrymis, pedes meos a lapsu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

In fine omnium Psalmorum dicitur. ℟. **Réquiem ætérnam * dona eis, Dómine.**

Et lux perpétua * lúceat eis.

Aña. **Placébo Dómino in regióne vivórum.**

Aña. **Hei mihi, Dómine!**

Psalmus 119.

Ad Dóminum cum tribulárer clamávi : * et exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?

Sagíttæ poténtis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.

Heu mihi! quia incolátus meus prolongátus est : habitávi cum habitántibus Cedar : * multum íncola fuit ánima mea.

Cum his, qui odérunt pacem, eram pacíficus, * cum loquébar illis, impugnábant me gratis. ℟. **Réquiem.**

Antiph. **Hei mihi, Dómine! quia incolátus meus prolongátus est.** Aña. **Dóminus custódit te.**

Psalmus 120.

Levávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum a Dño, * qui fecit cælum, et terram.

Non det in commotiónem pedem tuum : * neque dormítet, qui custódit te.
Ecce non dormitábit, neque dórmiet, * qui custódit Israel.
Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua, * super manum déxteram tuam.
Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.
Dóminus custódit te ab omni malo : * custódiat ánimam tuam Dóminus.
Dóminus custódiat introitum tuum, et éxitum tuum : * ex hoc nunc, et usque in sæculum. Réquiem ætérnam.
Antiph. Dóminus custódit te ab omni malo : custódiat ánimam tuam Dóminus.
Antiph. Si iniquitátes.

Psalmus 129.

DE profúndis clamávi ad te, Dómine : * Dómine, exáudi vocem meam.
Fiant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecatiónis meæ.
Si iniquitátes observáveris, Dñe : * Dñe, quis sustinébit?
Quia apud te propitiátio est : * et propter legem tuam sustínui te, Dómine.
Sustínuit ánima mea in verbo ejus : * sperávit ánima mea in Dómino.
A custódia matutína usque ad noctem : * speret Israel in Dómino.
Quia apud Dóminum misericórdia : * et copiósa apud eum redémptio.
Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.
Réquiem ætérnam.
Aña. Si iniquitátes observáveris Dómine, Dómine quis sustinébit? Aña. Opera.

Psalmus 137.

COnfitébor tibi, Dñe, in toto corde meo : * quóniam audísti verba oris mei.
In conspéctu Angelórum psallam tibi : * adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.
Super misericórdia tua, et veritáte tua : * quóniam magnificásti super omne, nomen sanctum tuum.
In quacúmque die invocávero te, exáudi me : * multiplicábis in ánima mea virtútem.
Confiteántur tibi, Dómine, omnes reges terræ : * quia audiérunt ómnia verba oris tui :
Et cantent in viis Dómini : * quóniam magna est glória Dómini.
Quóniam excélsus Dóminus, et humília réspicit : * et alta a longe cognóscit.
Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me : * et super iram inimicórum meórum extendísti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.
Dóminus retríbuet pro me : * Dómine, misericórdia tua in sæculum : ópera mánuum tuárum ne despícias.
Réquiem ætérnam.
Aña. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne despícias.
℣. Audívi vocem de cælo dicéntem mihi. ℟. Beáti mórtui, qui in Dño moriúntur.

Ad Magnificat, Antiphona. Omne, quod dat mihi Pater, ad me véniet: et eum, qui venit ad me, non ejíciam foras.

Preces infrascriptæ dicuntur flexis genibus, similiter et ad Laudes. Pater noster. secreto. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

Sequens Psalm. Lauda ánima mea. in Vesperis, similiter, et Psalm. De profúndis. in fine Laudum, non dicuntur in die Commemorationis Omnium fidelium Defunctorum, neque in die obitus, seu depositionis defuncti, tantum. Alias semper dicuntur.

Psalmus 145.

Lauda ánima mea Dóminum, laudábo Dóminum in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu fúero.

Nolíte confídere in princípibus: * in fíliis hóminum, in quibus non est salus.

Exíbit spíritus ejus, et revertétur in terram suam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus, cujus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dño Deo ipsíus: * qui fecit cælum, et terram, mare, et ómnia, quæ in eis sunt.

Qui custódit veritátem in sæculum, facit judícium injúriam patiéntibus: * dat escam esuriéntibus.

Dóminus solvit compedítos: * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit elísos: * Dóminus díligit justos.

Dñus custódit ádvenas, pupíllum, et víduam suscípiet: * et vias peccatórum dispérdet.

Regnábit Dóminus in sæcula, Deus tuus Sion: * in generatiónem, et generatiónem.

Réquiem ætérnam.

Deinde ℣. A porta ínferi.

℟. Erue, Dómine, ánimas eórum. ℣. Requiéscant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio.

Deus, qui inter Apostólicos sacerdótes fámulos tuos Pontificáli, seu sacerdotáli fecísti dignitáte vigére: præsta, quæsumus; ut eórum quoque perpétuo aggregéntur consórtio.

Deus, véniæ largítor, et humánæ salútis amátor: quæsumus cleméntiam tuam; ut nostræ congregatiónis fratres, propínquos, et benefactóres, qui ex hoc sæculo transiérunt, beáta María semper vírgine intercedénte cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis consórtium perveníre concédas.

Fidélium Deus ómnium Cónditor, et Redémptor: animábus famulórum, famularúmque tuárum remissiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam, quam semper optavérunt, piis supplicatiónibus consequántur. Qui vivis, et regnas in sæ-

cula seculórum. ℟. Amen.

In die vero commemorat. Omnium fidelium Defunct. quando dicitur hæc ultima tantum Oratio, dicitur: **Qui vivis, et regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum. ℟. Amen.**

In die deposit. Defuncti. Orat.

Absólve, quæsumus Dñe, ánimam fámuli tui N. ut defúnctus sæculo, tibi vivat: et quæ per fragilitátem carnis humána conversatióne commísit, tu vénia misericordíssimæ pietátis abstérge. Per Dóminum.

Si fuerit femina, dicatur **ánimam fámulæ tuæ N. ut defúncta.**

In Anniversario die. Oratio.

Deus, indulgentiárum Dómine: da animábus famulórum, famularúmque tuárum, quorum anniversárium depositiónis diem commemorámus, refrigérii sedem, quiétis beatitúdinem, et lúminis claritátem. Per Dñm.

Si pro uno tant. fit Annivers. dicitur in singulari numero.

Pro uno Episcopo Defuncto. Oratio.

Deus, qui inter Apostólicos sacerdótes fámulum tuum N. Pontificáli fecísti dignitáte vigére: præsta, quæsumus, ut eórum quoque perpétuo aggregétur consórtio. Per Dóminum.

Si fuerit Sacerdos, dicatur **sacerdotáli fecísti, etc.**

Pro fratribus vero, et familiaribus, vel benefactoribus, dicitur Oratio. **Deus, véniæ largítor.** ut supra. **clvii.**

Pro patre, et matre. Oratio.

Deus, qui nos patrem, et matrem honoráre præcepísti: miserére clementer animábus patris, ac matris meæ, eorúmque peccáta dimítte; meque eos in ætérnæ claritátis gáudio fac vidére. Per Dóminum.

Si fit pro pluribus, dicatur **animábus paréntum nostrórum,** et ubi dicitur **meque,** dicatur **nosque.**

Si pro patre tantum, dicatur **ánimæ patris mei,** vel **nostri.**

Si pro matre tantum, dicatur **ánimæ matris meæ,** vel **nostræ.**

Pro uno defuncto. Oratio.

Inclína, Dómine, aurem tuam ad preces nostras, quibus misericórdiam tuam súpplices deprecámur; ut ánimam fámuli tui N. quam de hoc sæculo migráre jussísti, in pacis ac lucis regióne constítuas, et Sanctórum tuórum júbeas esse consórtem. Per Dóminum.

Pro una defuncta. Oratio.

Quæsumus, Dómine, pro tua pietáte miserére ánimæ fámulæ tuæ N. et a contágiis mortalitátis exútam, in ætérnæ salvatiónis partem restítue. Per Dóminum.

℣. **Réquiem ætérnam dona eis, Dómine.**

℟. **Et lux perpétua lúceat eis.** ℣. **Requiéscant in pace.**

℟. **Amen.**

Ad Matutinum, Invitator. Regem, cui ómnia vivunt, * Veníte adorémus.

Psal. Veníte exultémus. 2.

Et in fine, Réquiem ætérnam dona eis, Dómine: et lux perpétua lúceat eis.

Hoc Invitat. dicitur tantum in die Commemor. omnium fidelium Defunctor. et in die depositionis Defuncti: quibus diebus dicuntur tres infrascripti Noct. et Añæ duplicantur. Aliis temporibus dicitur tantum unum Nocturnum cum Laudibus, hoc ordine: Feria secunda et quinta, primum Nocturnum; Feria tertia et sexta, secundum Nocturnum; Feria quarta et Sabbato, tertium Nocturnum.

IN I. NOCTURNO.

Pro Feria ii. et quinta.

Aña. Dírige. Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe, Dómine, * intéllige elamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ, * Rex meus, et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine, mane exáudies vocem meam.

Máne astábo tibi, et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum, et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant: * júdica illos, Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos: * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exultábunt: et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ, * coronásti nos.

Réquiem ætérnam.

Aña. Dírige, Dómine Deus meus, in conspéctu tuo viam meam. Aña. Convértere.

Psalmus 6.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miserére mei, Dómine, quóniam infírmus sum: * sana me, Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est valde: * sed tu, Dómine, úsquequo?

Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam: * sal-

vum me fac propter misericórdiam tuam.
Quóniam non est in morte, qui memor sit tui:* in inférno autem quis confitébitur tibi ?
Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum : * lácrymis meis stratum meum rigábo.
Turbátus est a furóre óculus meus : * inveterávi inter omnes inimícos meos.
Discédite a me omnes, qui operámini iniquitátem : * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletus mei.
Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam, * Dóminus oratiónem meam suscépit.
Erubéscant, et conturbéntur veheménter omnes inimíci mei : * convertántur, et erubéscant valde velóciter.
Réquiem ætérnam.
Antiph. Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam : quóniam non est in morte, qui memor sit tui.
Aña. Nequándo. Psalm. 7.
DOmine Deus meus, in te sperávi : * salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me, et líbera me.
Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, * dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat.
Dómine Deus meus, si feci istud, * si est iníquitas in mánibus meis.
Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam mérito ab inimícis meis inánis.
Persequátur inimícus áni-mam meam, et comprehéndat, et concúlcet in terra vitam meam, * et glóriam meam in púlverem dedúcat.
Exsúrge, Dómine, in ira tua : * et exaltáre in fínibus inimicórum meórum.
Et exsúrge, Dómine Deus meus, in præcépto, quod mandásti : * et synagóga populórum circúmdabit te.
Et propter hanc in altum regrédere : * Dóminus júdicat pópulos.
Júdica me, Dómine, secúndum justítiam meam, * et secúndum innocéntiam meam super me.
Consumétur nequítia peccatórum, et díriges justum, * scrutans corda et renes, Deus.
Justum adjutórium meum a Dómino, * qui salvos facit rectos corde.
Deus judex justus, fortis, et pátiens : * numquid iráscitur per síngulos dies ?
Nisi convérsi fuéritis, gládium suum vibrábit : * arcum suum teténdit, et parávit illum.
Et in eo parávit vasa mortis : * sagíttas suas ardéntibus effécit.
Ecce partúriit injustítiam : * concépit dolórem, et péperit iniquitátem.
Lacum apéruit, et effódit eum : * et íncidit in fóveam, quam fecit.
Convertétur dolor ejus in caput ejus:* et in vérticem ipsíus iníquitas ejus descéndet.
Confitébor Dómino secún-

dum justítiam ejus: * et psallam nómini Dñi Altíssimi. Réquiem ætérnam.

Antiph. Nequándo rápiat ut leo ánimam meam, dum non est, qui rédimat, neque qui salvum fáciat.

℣. A porta ínferi. ℟. Erue, Dómine, ánimas eórum.

Pater noster. secreto.

Lect. leguntur sine Absolutione, Benedictionibus, et Titulo. Lectio i. Job. 7.

PArce mihi, Dñe, nihil enim sunt dies mei. Quid est homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Vísitas eum dilúculo, et súbito probas illum. Usquequo non parcis mihi, nec dimíttis me, ut glútiam salívam meam? Peccávi, quid fáciam tibi, o custos hóminum? Quare posuísti me contrárium tibi, et factus sum mihimetípsi gravis? Cur non tollis peccátum meum, et quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam: et si mane me quæsíeris, non subsístam.

Lect. terminantur sine Tu autem. vel alia conclusione.

℟. Credo quod Redémptor meus vivit: et in novíssimo die de terra surrectúrus sum: * Et in carne mea vidébo Deum Salvatórem meum.

℣. Quem visúrus sum ego ipse, et non álius, et óculi mei conspectúri sunt. Et in carne.

Lectio ii. Job. 10.

TÆdet ánimam meam vitæ meæ, dimíttam adversum me elóquium meum, loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo: Noli me condemnáre: índica mihi cur me ita júdices? Numquid bonum tibi vidétur, si calumniéris me, et ópprimas me, opus mánuum tuárum, et consílium impiórum ádjuves? Numquid óculi cárnei tibi sunt: aut sicut videt homo, et tu vidébis? Numquid sicut dies hóminis dies tui, et anni tui sicut humána sunt témpora, ut quæras iniquitátem meam, et peccátum meum scrutéris? Et scias, quia nihil ímpium fécerim, cum sit nemo, qui de manu tua possit erúere.

℟. Qui Lázarum resuscitásti a monuménto fœtidum: * Tu eis, Dómine, dona réquiem, et locum indulgéntiæ.

℣. Qui ventúrus es judicáre vivos et mórtuos, et sæculum per ignem. Tu eis.

Lectio iii. Job. 10.

MAnus tuæ fecérunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu: et sic repénte præcípitas me? Meménto quæso, quod sicut lutum féceris me, et in púlverem redúces me. Nonne sicut lac mulsísti me, et sicut cáseum me coagulásti? Pelle et cárnibus vestísti me: óssibus et nervis compegísti me. Vitam et misericórdiam tribuísti mihi, et visitátio tua custodívit spíritum meum.

℟. Dómine, quando véneris judicáre terram; ubi me abscóndam a vultu iræ tuæ?

* Quia peccávi nimis in vita mea.

℣. Commíssa mea pavésco, et ante te erubésco: dum véneris judicáre, noli me condemnáre. Quia peccávi.

℣. Réquiem ætérnam dona eis, Dómine: et lux perpétua lúceat eis. Quia.

Postea ad Laudes, ut infra. clxviii. quando dicitur unum tantum Nocturnum.

IN II. NOCTURNO.

Pro Feria iii. et sexta.

Antiph. In loco páscuæ.

Psalmus 22.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit. * In loco páscuæ ibi me collocávit.
Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convértit.
Dedúxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.
Nam et si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala: * quóniam tu mecum es.
Virga tua, et báculus tuus, * ipsa me consoláta sunt.
Parásti in conspéctu meo mensam, * advérsus eos, qui tríbulant me.
Impinguásti in óleo caput meum, * et calix meus inébrians quam præclárus est!
Et misericórdia tua subsequétur me: * ómnibus diébus vitæ meæ.
Et ut inhábitem in domo Dómini: * in longitúdinem diérum. Réquiem ætérnam.

Aña. In loco páscuæ ibi me collocávit. Aña. Delícta.

Psalmus 24.

Ad te, Dómine, levávi ánimam meam: * Deus meus, in te confído, non erubéscam.
Neque irrídeant me inimíci mei: * étenim univérsi, qui sústinent te, non confundéntur.
Confundántur omnes iníqua agéntes * supervácue.
Vias tuas, Dñe, demónstra mihi: * et sémitas tuas édoce me.
Dírige me in veritáte tua, et doce me: * quia tu es Deus salvátor meus, et te sustínui tota die.
Reminíscere miseratiónum tuárum, Dómine, * et misericordiárum tuárum, quæ a sæculo sunt.
Delícta juventútis meæ: * et ignorántias meas ne memíneris.
Secúndum misericórdiam tuam meménto mei tu: * propter bonitátem tuam, Dñe.
Dulcis et rectus Dóminus: * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via.
Díriget mansuétos in judício: * docébit mites vias suas.
Univérsæ viæ Dómini, misericórdia et véritas, * requiréntibus testaméntum ejus, et testimónia ejus.
Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo: * multum est enim.
Quis est homo, qui timet Dóminum? * legem státuit ei in via, quam elégit.
Anima ejus in bonis demorábitur: * et semen ejus hæreditábit terram.

Firmaméntum est Dñs timéntibus eum : * et testaméntum ipsíus, ut manifestétur illis.
Oculi mei semper ad Dóminum : * quóniam ipse evéllet de láqueo pedes meos.
Réspice in me, et miserére mei : * quia únicus, et pauper sum ego.
Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt : * de necessitátibus meis érue me.
Vide humilitátem meam, et labórem meum : * et dimítte univérsa delícta mea.
Réspice inimícos meos, quóniam multiplicáti sunt, * et ódio iníquo odérunt me.
Custódi ánimam meam, et érue me : * non erubéscam, quóniam sperávi in te.
Innocéntes, et recti adhæsérunt mihi : * quia sustínui te.
Líbera Deus Israel, * ex ómnibus tribulatiónibus suis.
Réquiem ætérnam.
Antiphona. Delícta juventútis meæ, et ignorántias meas ne memíneris, Dómine.
Antiphona. Credo vidére.

Psalmus 26.

DOminus illuminátio mea, et salus mea, * quem timébo ?
Dóminus protéctor vitæ meæ, * a quo trepidábo ?
Dum apprópiant super me nocéntes, * ut edant carnes meas:
Qui tríbulant me inimíci mei, * ipsi infirmáti sunt, et cecidérunt.
Si consístant advérsum me castra, * non timébit cor meum.
Si exsúrgat advérsũ me prælium : * in hoc ego sperábo.
Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ :
Ut vídeam voluptátem Dñi, * et vísitem templum ejus.
Quóniam abscóndit me in tabernáculo suo : * in die malórum protéxit me in abscóndito tabernáculi sui.
In petra exaltávit me : * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.
Circuívi, et immolávi in tabernáculo ejus hóstiam vociferatiónis : * cantábo, et psalmum dicam Dómino.
Exáudi, Dómine, vocem meam, qua clamávi ad te : * miserére mei, et exáudi me.
Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea : * fáciem tuam, Dómine, requíram.
Ne avértas fáciem tuam a me : * ne declínes in ira a servo tuo.
Adjútor meus esto : * ne derelínquas me, neque despícias me, Deus salutáris meus.
Quóniam pater meus, et mater mea dereliquérunt me : * Dñus autem assúmpsit me.
Legem pone mihi, Dómine, in via tua : * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.
Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me : * quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.
Credo vidére bona Dómini : * in terra vivéntium.

Expécta Dóminum, viríliter age: * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum. Réquiem ætérnam.

Antiph. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

℣. Cóllocet eos Dñus cum princípibus. ℟. Cum princípibus pópuli sui.

Pater noster. totum secreto.

Lectio iv. Job. 13.

RESpónde mihi: Quantas hábeo iniquitátes et peccáta, scélera mea, et delícta osténde mihi. Cur fáciem tuam abscóndis, et arbitráris me inimícum tuum? Contra fólium, quod vento rápitur, osténdis poténtiam tuam, et stípulam siccam perséqueris. Scribis enim contra me amaritúdines, et consúmere me vis peccátis adolescéntiæ meæ. Posuísti in nervo pedem meum, et observásti omnes sémitas meas, et vestígia pedum meórum considerásti. Qui quasi putrédo consuméndus sum, et quasi vestiméntum, quod coméditur a tínea.

℟. Meménto mei, Deus, quia ventus est vita mea: * Nec aspíciat me visus hóminis.

℣. De profúndis clamávi ad te, Dómine; Dómine, exáudi vocem meam. Nec aspíciat.

Lectio v. Job. 14.

HOmo natus de muliére, brevi vivens témpore, replétur multis misériis. Qui quasi flos egréditur et contéritur, et fugit velut umbra, et numquam in eódem statu pérmanet. Et dignum ducis super hujuscémodi aperíre óculos tuos, et addúcere eum tecum in judícium? Quis potest fácere mundum de immúndo concéptum sémine? nonne tu qui solus es? Breves dies hóminis sunt, númerus ménsium ejus apud te est: constituísti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululum ab eo, ut quiéscat, donec optáta véniat, sicut mercenárii, dies ejus.

℟. Hei mihi, Dómine! quia peccávi nimis in vita mea. Quid fáciam miser? ubi fúgiam, nisi ad te, Deus meus? * Miserére mei, dum véneris in novíssimo die.

℣. Anima mea turbáta est valde; sed tu, Dómine, succúrre ei. Miserére.

Lectio vi. Job. 14.

QUis mihi hoc tríbuat, ut in inférno prótegas me, et abscóndas me, donec pertránseat furor tuus, et constítuas mihi tempus, in quo recordéris mei? Putásne mórtuus homo rursum vivat? Cunctis diébus, quibus nunc mílito, expécto, donec véniat immutátio mea. Vocábis me, et ego respondébo tibi: óperi mánuum tuárum pórriges déxteram. Tu quidem gréssus meos dinumerásti, sed parce peccátis meis.

℟. Ne recordéris peccáta mea, Dómine, * Dum véneris judicáre sæculum per ignem.

℣. Dírige, Dómine Deus meus, in conspéctu tuo viam meam. Dum véneris.

Réquiem ætérnam. Dum. Postea ad Laudes, ut infra. clxviii. quando dicitur unum tantum Nocturnum.

IN III. NOCTURNO.

Pro Feria iv. et Sabbato. Antiphona. Compláceat.

Psalmus 39.

Expéctans expectávi Dóminum: * et inténdit mihi.

Et exaudívit preces meas: * et edúxit me de lacu misériæ, et de luto fæcis.

Et státuit super petram pedes meos: * et diréxit gressus meos.

Et immísit in os meum cánticum novum: * carmen Deo nostro.

Vidébunt multi, et timébunt: * et sperábunt in Dómino.

Beátus vir, cujus est nomen Dómini spes ejus: * et non respéxit in vanitátes, et insánias falsas.

Multa fecísti tu, Dómine Deus meus, mirabília tua: * et cogitatiónibus tuis non est, qui símilis sit tibi.

Annuntiávi, et locútus sum: * multiplicáti sunt super númerum.

Sacrifícium, et oblatiónem noluísti: * aures autem perfecísti mihi.

Holocáustum, et pro peccáto non postulásti: * tunc dixi: Ecce vénio.

In cápite libri scriptum est de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus vólui, et legem tuam in médio cordis mei.

Annuntiávi justítiam tuam in ecclésia magna: * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu scisti.

Justítiam tuam non abscóndi in corde meo: * veritátem tuam, et salutáre tuum dixi.

Non abscóndi misericórdiam tuam, et veritátem tuam: * a concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longe fácias miseratiónes tuas a me: * misericórdia tua, et véritas tua semper suscepérunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non est númerus: * comprehendérunt me iniquitátes meæ, et non pótui ut vidérem.

Multiplicátæ sunt super capíllos cápitis mei: * et cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine ut éruas me: * Dómine, ad adjuvándum me réspice.

Confundántur, et revereántur simul, qui quærunt ánimam meam: * ut áuferant eam.

Convertántur retrórsum, et revereántur: * qui volunt mihi mala.

Ferant confféstim confusiónem suam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exúltent, et læténtur super te omnes quæréntes te: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt salutáre tuum.

Ego autem mendícus sum, et pauper: * Dóminus sollícitus est mei.

Adjútor meus, et protéctor meus tu es: * Deus meus

ne tardáveris. Réquiem.
Aña. Compláceat tibi, Dómine, ut erípias me: Dñe, ad adjuvándum me réspice.
Antiphona. Sana, Dómine.

Psalmus 40.

BEátus, qui intélligit super egénum, et páuperem: * in die mala liberábit eum Dóminus.
Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra: * et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.
Dóminus opem ferat illi super lectum dolóris ejus: * univérsum stratum ejus versásti in infirmitáte ejus.
Ego dixi: Dómine, miserére mei: * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.
Inimíci mei dixérunt mala mihi: * Quando moriétur, et períbit nomen ejus?
Et si ingrediebátur, ut vidéret, vana loquebátur: *cor ejus congregávit iniquitátem sibi.
Egrediebátur foras, * et loquebátur in idípsum.
Advérsum me susurrábant omnes inimíci mei: *advérsum me cogitábant mala mihi.
Verbum iníquum constituérunt advérsum me: * Numquid qui dormit, non adjíciet, ut resúrgat?
Etenim homo pacis meæ, in quo sperávi: * qui edébat panes meos, magnificávit super me supplantatiónem.
Tu autem, Dómine, miserére mei, et resúscita me: * et retríbuam eis.
In hoc cognóvi, quóniam voluísti me: * quóniam non gaudébit inimícus meus super me.
Me autem propter innocéntiam suscepísti: * et confirmásti me in conspéctu tuo in ætérnum.
Benedíctus Dóminus Deus Israel a sæculo, et usque in sæculum: * fiat, fiat.
Réquiem ætérnam.
Antiphona. Sana, Dómine, ánimam meam, quia peccávi tibi. Aña. Sitívit.

Psalmus 41.

QUemádmodum desíderat cervus ad fontes aquárum: * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.
Sitívit ánima mea ad Deum fortem vivum: * quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?
Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dícitur mihi quotídie: Ubi est Deus tuus?
Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam: * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei.
In voce exultatiónis, et confessiónis: * sonus epulántis.
Quare tristis es ánima mea: * et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.
Ad meípsum ánima mea conturbáta est: *proptérea memor ero tui de terra Jordánis, et Hermóniim a monte módico.

Abyssus abyssum ínvocat: * in voce cataractárum tuárum.
Omnia excélsa tua, et fluctus tui: * super me transiérunt.
In die mandávit Dóminus misericórdiam suam: * et nocte cánticum ejus.
Apud me orátio Deo vitæ meæ: * dicam Deo: Suscéptor meus es.
Quare oblítus es mei? * et quare contristátus incédo, dum afflígit me inimícus?
Dum confringúntur ossa mea: * exprobravérunt mihi, qui tríbulant me, inimíci mei.
Dum dicunt mihi per síngulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es ánima mea? et quare contúrbas me?
Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus. R. éequiem ætérnam.

Aña. Sitívit ánima mea ad Deum vivum: quando véniam, et apparébo ante fáciem Dñi?

℣. Ne tradas béstiis ánimas confiténtes tibi.

℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.

Pater noster. secreto.

Lectio vii. Job. 17.

Spíritus meus attenuábitur, dies mei breviabúntur, et solum mihi súperest sepúlchrum. Non peccávi, et in amaritudínibus morátur óculus meus. Líbera me, Dñe, et pone me juxta te, et cujúsvis manus pugnet contra me. Dies mei transiérunt, cogitatiónes meæ dissipátæ sunt, torquéntes cor meum. Noctem verté-runt in diem, et rursum post ténebras spero lucem. Si sustinúero, inférnus domus mea est, et in ténebris stravi léctulum meum. Putrédini dixi: Pater meus es; mater mea, et soror mea, vérmibus. Ubi est ergo nunc præstolátio mea, et patiéntiam meam, quis consíderat?

℟. Peccántem me quotídie, et non me pœniténtem, timor mortis contúrbat me: * Quia in inférno nulla est redémptio, miserére mei Deus, et salva me. ℣. Deus in nómine tuo salvum me fac: et in virtúte tua líbera me. Quia.

Lectio viii. Job. 19.

Pelli meæ, consúmptis cárnibus, adhæsit os meum, et derelícta sunt tantúmmodo lábia circa dentes meos. Miserémini mei, miserémini mei, saltem vos amíci mei, quia manus Dómini tétigit me. Quare persequímini me sicut Deus, et cárnibus meis saturámini? Quis mihi tríbuat, ut scribántur sermónes mei? quis mihi det, ut exaréntur in libro stylo férreo, et plumbi lámina, vel celte sculpántur in sílice? Scio enim quod Redémptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum: et rursum circúmdabor pelle mea, et in carne mea vidébo Deum meum. Quem visúrus sum ego ipse, et óculi mei conspectúri sunt, et non álius, repósita est hæc spes mea in sinu meo.

℟. Dómine, secúndum actum meum noli me judicáre: nihil dignum in conspéctu tuo egi: ídeo déprecor majestátem tuam, * Ut tu Deus déleas iniquitátem meam.

℣. Amplius lava me, Dómine, ab injustítia mea, et a delícto meo munda me. Ut.

Lectio ix. Job. 10.

QUare de vulva eduxísti me? qui útinam consúmptus essem, ne óculus me vidéret. Fuissem quasi non essem, de útero translátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finiétur brevi? Dimítte ergo me, ut plangam páululum dolórem meum: ántequam vadam, et non revértar, ad terram tenebrósam, et opértam mortis calígine; terram misériæ et tenebrárum, ubi umbra mortis, et nullus ordo, sed sempitérnus horror inhábitat.

℟. Líbera me, Dómiue de viis inférni, qui portas æreas confregísti: et visitásti inférnum, et dedísti eis lumen, ut vidérent te, * Qui erant in pœnis tenebrárum.

℣. Clamántes, et dicéntes: advenísti, Redémptor noster. Qui erant.

℣. Réquiem ætérnam. Qui.

Sequens ℟. dicitur tantum in die Commemor. Omnium fidelium Defunctorum, et quandocumque pro Defunctis dicuntur novem Lectiones.

℟. Líbera me, Dómine, de morte ætérna, in die illa treménda: * Quando cæli movéndi sunt, et terra: * Dum véneris judicáre sæculum per ignem.

℣. Tremens factus sum ego, et tímeo, dum discússio vénerit, atque ventúra ira. Quando.

℣. Dies illa, dies iræ, calamitátis, et misériæ, dies magna, et amára valde. Dum véneris.

℟. Réquiem ætérnam. Líbera me. usque ad primum Vers.

AD LAUDES.

absolute incipitur.

Aña. Exultábunt Dómino.

Psalmus 50.

MIserére mei Deus: * secúndum magnam misericórdiam tuam:

Et secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum: * dele iniquitátem meam.

Amplius lava me ab iniquitáte mea: * et a peccáto meo munda me.

Quóniam iniquitátem meam ego cognósco: * et peccátum meum contra me est semper.

Tibi soli peccávi, et malum coram te feci: * ut justificéris in sermónibus tuis, et vincas cum judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus concéptus sum: * et in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexísti: * incérta, et occúlta sapiéntiæ tuæ manifestásti mihi.

Aspérges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium, et lætítiam: * et exultábunt ossa humiliáta.

Avérte fáciem tuam a peccátis meis : * et omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me Deus : * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me a fácie tua : * et spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.

Redde mihi lætítiam salutáris tui : * et spíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas : * et ímpii ad te converténtur.

Líbera me de sanguínibus Deus , Deus salútis meæ : * et exultábit lingua mea justítiam tuam.

Dómine lábia mea apéries : * et os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam si voluísses sacrifícium , dedíssem útique : * holocáustis non delectáberis.

Sacrifícium Deo spíritus contribulátus : * cor contrítum, et humiliátum , Deus non despícies.

Benígne fac Dómine, in bona voluntáte tua Sion: * ut ædificéntur muri Jerúsalem.

Tunc acceptábis sacrifícium justítiæ, oblatiónes, et holocáusta : * tunc impónent super altáre tuum vítulos.

Réquiem ætérnam.

Aña. Exultábunt Dño ossa humiliáta . Aña. Exáudi , Dómine. Psalmus 64.

TE decet hymnus , Deus, in Sion : * et tibi reddétur votum in Jerúsalem.

Exáudi oratiónem meam : * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos : * et impietátibus nostris tu propitiáberis.

Beátus , quem elegísti , et assumpsísti : * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domus tuæ : * sanctum est templum tuum , mirábile in æquitáte.

Exáudi nos , Deus salutáris noster, * spes ómnium fínium terræ , et in mari longe.

Præparans montes in virtúte tua , accínctus poténtia : * qui contúrbas profúndum maris , sonum flúctuum ejus.

Turbabúntur Gentes , et timébunt, qui hábitant términos a signis tuis: * éxitus matutíni , et véspere delectábis.

Visitásti terram , et inebriásti eam : * multiplicásti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum est aquis , parásti cibum illórum: * quóniam ita est præparátio ejus.

Rivos ejus inébria multíplica genímina ejus : * in stillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ : * et campi tui replebúntur ubertáte.

Pinguéscent speciósa desérti : * et exultatióne colles accingéntur.

Indúti sunt aríetes óvium , et valles abundábunt fruménto : * clamábunt , étenim hymnum dicent. Réquiem.

Antiphona. Exáudi , Dómine , oratiónem meam , ad te omnis caro véniet.

Antiphona. Me suscépit.

Psalmus 62.

DEus Deus meus: * ad te de luce vígilo.
Sitívit in te ánima mea, *quam multiplíciter tibi caro mea.
In terra desérta, et ínvia, et inaquósa: * sic in sancto appárui tibi, ut vidérem virtútem tuam, et glóriam tuam.
Quóniam mélior est misericórdia tua super vitas: * lábia mea laudábunt te.
Sic benedícam te in vita mea, * et in nómine tuo levábo manus meas.
Sicut ádipe, et pinguédine repleátur ánima mea: * et lábiis exultatiónis laudábit os meum.
Si memor fui tui super stratum meum, in matutínis meditábor in te: * quia fuísti adjútor meus.
Et in velaménto alárum tuárum exultábo, adhæsit ánima mea post te: * me suscépit déxtera tua.
Ipsi vero in vanum quæsiérunt ánimam meam, introíbunt in inferióra terræ: * tradéntur in manus gládii, partes vúlpium erunt.
Rex vero lætábitur in Deo, laudabúntur omnes, qui jurant in eo: *quia obstrúctum est os loquéntium iníqua.
Hic non dicitur. Réquiem.

Psalmus 66.

DEus misereátur nostri, et benedícat nobis: * illúminet vultum suum super nos, et misereátur nostri.
Ut cognoscámus in terra viam tuam: * in ómnibus Géntibus salutáre tuum.
Confiteántur tibi pópuli, Deus: * confiteántur tibi pópuli omnes.
Læténtur et exúltent Gentes: * quóniam júdicas pópulos in æquitáte, et Gentes in terra dírigis.
Confiteántur tibi pópuli, Deus: confiteántur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum suum.
Benedícat nos Deus, Deus noster, benedícat nos Deus: * et métuant eum omnes fines terræ. Réquiem.
Aña. Me suscépit déxtera tua, Dñe. Aña. A porta ínferi.

Canticum Ezechiæ. Isaiæ 38.

EGo dixi: In dimídio diérum meórum * vadam ad portas ínferi.
Quæsívi resíduum annórum meórum; * dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium.
Non aspíciam hóminem ultra, * et habitatórem quiétis.
Generátio mea abláta est, et convolúta est a me, * quasi tabernáculum pastórum.
Præcísa est, velut a texénte, vita mea: dum adhuc ordírer, succídit me: * de mane usque ad vésperam finies me.
Sperábam usque ad mane: * quasi leo sic contrívit ómnia ossa mea.
De mane usque ad vésperam finies me: * sicut pullus hirúndinis sic clamábo, meditábor ut colúmba.
Attenuáti sunt óculi mei, * suspiciéntes in excélsum.

Dómine, vim pátior, respónde pro me. * Quid dicam, aut quid respondébit mihi, cum ipse fécerit?
Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.
Dómine, si sic vívitur, et in tálibus vita spíritus mei, corrípies me, et vivificábis me. * Ecce in pace amaritúdo mea amaríssima.
Tu autem eruísti ánimam meam, ut non períret: * projecísti post tergum tuum ómnia peccáta mea.
Quia non inférnus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non expectábunt, qui descéndunt in lacum, veritátem tuam.
Vivens vivens ipse confitébitur tibi, sicut et ego hódie: * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.
Dómine, salvum me fac, * et psalmos nostros cantábimus cunctis diébus vitæ nostræ in domo Dómini.
Réquiem ætérnam.
Aña. A porta ínferi érue, Dómine, ánimam meam.
Antiphona. Omnis spíritus.

Psalmus 148.

LAudáte Dñm de cælis: * laudáte eum in excélsis.
Laudáte eum omnes Angeli ejus: * laudáte eum omnes virtútes ejus.
Laudáte eum sol, et luna: * laudáte eum omnes stellæ, et lumen.
Laudáte eum cæli cælórum: * et aquæ omnes, quæ super cælos sunt, laudent nomen Dñi.
Quia ipse dixit, et facta sunt: * ipse mandávit, et creáta sunt.
Státuit ea in ætérnum, et in sæculum sæculi: * præcéptum pósuit, et non præteríbit.
Laudáte Dñm de terra: * dracónes, et omnes abyssi.
Ignis, grando, nix, glácies, spíritus procellárum: * quæ fáciunt verbum ejus:
Montes, et omnes colles: * ligna fructífera, et omnes cedri.
Béstiæ, et univérsa pécora: * serpéntes, et vólucres pennátæ.
Reges terræ, et omnes pópuli: * príncipes, et omnes júdices terræ.
Júvenes, et vírgines: senes cum junióribus laudent nomen Dómini: * quia exaltátum est nomen ejus solíus.
Conféssio ejus super cælum, et terram: * et exaltávit cornu pópuli sui.
Hymnus ómnibus sanctis ejus: * filiis Israel, pópulo appropinquánti sibi.
Hic non dicitur. Réquiem.

Psalmus 149.

CAntáte Dómino cánticum novum: * laus ejus in Ecclésia sanctórum.
Lætétur Israel in eo, qui fecit eum: * et filii Sion exúltent in rege suo.
Laudent nomen ejus in choro: * in tympano, et psaltério psallant ei.
Quia beneplácitum est Dómino in pópulo suo: * et exaltábit mansuétos in salútem.

Exultábunt Sancti in glória:* lætabúntur in cubílibus suis.

Exaltatiónes Dei in gúttu-re eórum: * et gládii ancípites in mánibus eórum:

Ad faciéndam vindíctam in natiónibus: * increpatiónes in pópulis.

Ad alligándos reges eórum in compédibus: * et nóbiles eórum in mánicis férreis.

Ut fáciant in eis judícium conscríptum: * glória hæc est ómnibus sanctis ejus.

Hic non dicitur. Réquiem.

Psalmus 150.

LAudáte Dóminum in sanctis ejus: * laudáte eum in firmaménto virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum secúndum multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in sono tubæ: * laudáte eum in psaltério, et cíthara.

Laudáte eum in tympano, et choro: * laudáte eum in chordis, et órgano.

Laudáte eum in cymbalis benesonántibus: laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis spíritus laudet Dóminum. Réquiem ætérnam.

Antiphona. Omnis spíritus laudet Dóminum.

℣. Audívi vocem de cælo dicéntem mihi.

℟. Beáti mórtui, qui in Dómino moriúntur.

Antiphona. Ego sum.

Canticum Zachariæ Lucæ 1.

BEnedíctus Dóminus Deus Israel: * quia visitávit, et fecit redemptiónem plebis suæ:

Et eréxit cornu salútis nobis: * in domo David púeri sui.

Sicut locútus est per os sanctórum, * qui a sæculo sunt, prophetárum ejus:

Salútem ex inimícis nostris, * et de manu ómnium, qui odérunt nos.

Ad faciéndam misericórdiam cum pátribus nostris, * et memorári testaménti sui sancti.

Jusjurándum, quod jurávit ad Abraham patrem nostrum, * datúrum se nobis:

Ut sine timóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, * serviámus illi,

In sanctitáte, et justítia coram ipso, * ómnibus diébus nostris.

Et tu puer, Prophéta Altíssimi vocáberis: * præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus:

Ad dandam sciéntiam salútis plebi ejus, * in remissiónem peccatórum eórum:

Per víscera misericórdiæ Dei nostri, * in quibus visitávit nos, óriens ex alto.

Illumináre his, qui in ténebris, et in umbra mortis sedent: * ad dirigéndos pedes nostros in viam pacis.

Réquiem ætérnam.

Aña. Ego sum resurréctio, et vita: qui credit in me, étiam si mórtuus fúerit, vivet; et omnis, qui vivit, et credit in me, non moriétur in ætérnum.

Deinde. Pater noster.

Psalm. De profundis. clvi. cum Precibus et Orationib., ut supra in Vesp. clvii.

PSALMI GRADUALES

dicuntur in Quadrag. Feria iv. cujuslibet Hebd. non impedita aliquo Festo ix. Lectionum: in Choro ante Matutinum dici, extra Chorum pro opportunitate temporis.

Primi quinque Psalmi dicuntur sine Glória Patri.

Sed in fine ultimi dicitur Réquiem ætérnam.

Incipitur absolute sine Aña.

Psalmus 119.

AD Dóminum, cum tribulárer, clamávi: * et exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?

Sagíttæ poténtis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.

Heu mihi! quia incolátus meus prolongátus est: habitávi cum habitántibus Cedar: * multum íncola fuit ánima mea.

Cum his, qui odérunt pacem, eram pacíficus, * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.

Psalmus 120.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum a Dño, * qui fecit cælum, et terram.

Non det in commotiónem pedem tuum: * neque dormítet, qui custódit te.

Ecce non dormitábit, neque dórmiet, * qui custódit Israel.

Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua, * super manum déxteram tuam.

Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus custódiat introítum tuum, et éxitum tuum: * ex hoc nunc, et usque in sæculum.

Psalmus 121.

LÆtátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: * in domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri: * in átriis tuis, Jerúsalem.

Jerúsalem, quæ ædificátur ut cívitas: * cujus participátio ejus in idípsum.

Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini, * testimónium Israel ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.

Rogáte, quæ ad pacem sunt Jerúsalem: * et abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua: * et abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos, et próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.

Psalmus 122.

AD te levávi óculos meos, * qui hábitas in cælis.

Ecce sicut óculi servórum,*in mánibus dominórum suórum.
Sicut óculi ancíllæ in mánibus dóminæ suæ : * ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum , donec misereátur nostri.
Miserére nostri , Dómine , miserére nostri:*quia multum repléti sumus despectióne.
Quia multum repléta est ánima nostra: * oppróbrium abundántibus , et despéctio supérbis. Psalmus 123.

Nisi quia Dñs erat in nobis, dicat nunc Israel : * nisi quia Dñs erat in nobis.
Cum exsúrgerent hómines in nos , * forte vivos deglutíssent nos :
Cum irascerétur furor eórum in nos , * fórsitan aqua absorbuísset nos.
Torréntem pertransívit ánima nostra : * fórsitan pertransísset ánima nostra aquam intolerábilem.
Benedíctus Dóminus , * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.
Anima nostra sicut passer erépta est * de láqueo venántium:
Láqueus contrítus est, * et nos liberáti sumus.
Adjutórium nostrum in nómine Dómini , * qui fecit cælum et terram.
Réquiem ætérnam * dona eis , Dómine.
Et lux perpétua * lúceat eis.

Deinde dicitur flexis genibus. Pater noster. secreto.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo . ℣. A porta ínferi. ℟. Erue , Dómine , ánimas eórum.
℣. Requiéscant in pace.
℟. Amen. ℣. Dómine,exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Absólve , quæsumus, Dómine , ánimas famulórum, famularúmque tuárum, et ómnium fidélium defunctórum , ab omni vínculo delictórum ; ut in resurrectiónis glória inter sanctos , et eléctos tuos resuscitáti respírent . Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Post Orationem statim dicuntur alii Psal. Graduales , qui sequuntur : et in fine cujuslibet Psalmi dicitur , Glória Patri. Psalmus 124.

Qui confídunt in Dño , sicut mons Sion : * non commovébitur in ætérnum , qui hábitat in Jerúsalem.
Montes in circúitu ejus : * et Dóminus in circúitu pópuli sui , ex hoc nunc et usque in sæculum.
Quia non relínquet Dóminus virgam peccatórum super sortem justórum : * ut non exténdant justi ad iniquitátem manus suas.
Bénefac , Dómine , bonis : * et rectis corde.
Declinántes autem in obligatiónes , addúcet Dóminus cum operántibus iniquitá-

tem : * pax super Israel.
Glória Patri. Psalmus 125.
IN converténdo Dóminus captivitátem Sion: * facti sumus sicut consoláti :
Tunc replétum est gáudio os nostrum : * et lingua nostra exultatióne.
Tunc dicent inter Gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.
Magnificávit Dóminus fácere nobíscum : * facti sumus lætántes.
Convérte, Dómine, captivitátem nostram, * sicut torrens in Austro.
Qui séminant in lácrymis, * in exultatióne metent.
Eúntes ibant, et flebant, * mitténtes sémina sua.
Veniéntes autem vénient cum exultatióne, * portántes manípulos suos. Glória Patri.

Psalmus 126.

NIsi Dñs ædificáverit domum,*in vanum laboravérunt, qui ædíficant eam.
Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat, qui custódit eam.
Vanum est vobis ante lucem súrgere : * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.
Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce hæréditas Dñi, filii ; merces, fructus ventris.
Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita filii excussórum.
Beátus vir, qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta.
Glória Patri. Psalmus 127.
BEáti omnes, qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.
Labóres mánuum tuárum quia manducábis : * beátus es, et bene tibi erit.
Uxor tua sicut vitis abúndans,*in latéribus domus tuæ.
Fílii tui sicut novéllæ olivárum: *in circúitu mensæ tuæ.
Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.
Benedícat tibi Dóminus ex Sion: * et vídeas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ.
Et vídeas filios filiórum tuórum, * pacem super Israel.
Glória Patri. Psalmus 128.
SÆpe expugnavérunt me a juventúte mea, * dicat nunc Israel.
Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea : * étenim non potuérunt mihi.
Supra dorsum meum fabricavérunt peccatóres: * prolongavérunt iniquitátem suam.
Dóminus justus concídit cervíces peccatórum : * confundántur, et convertántur retrórsum omnes, qui odérunt Sion.
Fiant sicut fœnum tectórum : * quod priúsquam evellátur, exáruit :
De quo non implévit manum suam, qui metit, * et sinum suum, qui manípulos cólligit :
Et non dixérunt, qui prætersíbant : Benedíctio Dómini super vos : * benedíximus vobis in nómine Dómini.

Glória Patri.
Postea dicitur flexis genibus.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. ℣. Meménto congregatiónis tuæ.
℟. Quam possedísti ab inítio.
℣. Dómine, exáudi, oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.
Orémus. Oratio.

Deus, cui próprium est miseréri semper, et párcere, súscipe deprecatiónem nostram, ut nos, et omnes fámulos tuos, quos delictórum caténa constríngit, miserátio tuæ pietátis cleménter absólvat. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Post Orationem statim dicuntur alii Psalmi Graduales, qui sequuntur: et in fine cujuslibet Psalmi dicitur. Glória Patri. Psalmus 129.

De profúndis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exáudi vocem meam.
Fiant aures tuæ intendéntes, * in vocem deprecatiónis meæ.
Si iniquitátes observáveris, Dñe: * Dñe, quis sustinébit?
Quia apud te propitiátio est: * et propter legem tuam sustínui te, Dómine.
Sustínuit ánima mea in verbo ejus: * sperávit ánima mea in Dómino.
A custódia matutína usque ad noctem: * speret Israel in Dómino.
Quia apud Dóminum misericórdia: * et copiósa apud eum redémptio.
Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.
Glória Patri. Psalmus 130.

Dómine, non est exaltátum cor meum: * neque eláti sunt óculi mei.
Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus super me.
Si non humíliter sentiébam: * sed exaltávi ánimam meam.
Sicut ablactátus est super matre sua: * ita retribútio in ánima mea.
Speret Israel in Dómino, * ex hoc nunc, et usque in sæculum. Glória Patri.
Psalmus 131.

Meménto, Dómine, David, * et omnis mansuetúdinis ejus:
Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob:
Si introíero in tabernáculum domus meæ, * si ascéndero in lectum strati mei:
Si dédero somnum óculis meis, * et pálpebris meis dormitatiónem.
Et réquiem tempóribus meis: donec invéniam locum Dómino, * tabernáculum Deo Jacob
Ecce audívimus eam in Ephrata: * invénimus eam in campis silvæ.
Introíbimus in tabernáculum ejus: * adorábimus in loco, ubi stetérunt pedes ejus.

Surge, Dómine, in réquiem tuam, * tu et arca sanctificatiónis tuæ.
Sacerdótes tui induántur justítiam: * et sancti tui exúltent.
Propter David servum tuum, * non avértas fáciem Christi tui.
Jurávit Dóminus David veritátem, et non frustrábitur eam: * de fructu ventris tui ponam super sedem tuam.
Si custodíerint filii tui testaméntum meum, * et testimónia mea hæc, quæ docébo eos:
Et filii eórum usque in sæculum, * sedébunt super sedem tuam.
Quóniam elégit Dóminus Sion: * elégit eam in habitatiónem sibi.
Hæc réquies mea in sæculum sæculi: * hic habitábo, quóniam elégi eam.
Víduam ejus benedícens benedícam: * páuperes ejus saturábo pánibus.
Sacerdótes ejus índuam salutári: * et sancti ejus exultatióne exultábunt.
Illuc prodúcam cornu David, * parávi lucérnam Christo meo.
Inimícos ejus índuam confusióne: * super ipsum autem efflorébit sanctificátio mea.
Glória Patri. Psalmus 132.

ECce quam bonum, et quam jucúndum! * habitáre fratres in unum:
Sicut unguéntum in cápite, * quod descéndit in barbam, barbam Aaron:
Quod descéndit in oram vestiménti ejus: * sicut ros Hermon, qui descéndit in montem Sion.
Quóniam illic mandávit Dóminus benedictiónem, * et vitam usque in sæculum.
Glória Patri. Psalmus 133.

ECce nunc benedícite Dóminum, * omnes servi Dómini.
Qui statis in domo Dómini: * in átriis domus Dei nostri.
In nóctibus extóllite manus vestras in sancta: * et benedícite Dóminum.
Benedícat te Dóminus ex Sion: * qui fecit cælum, et terram. Glória Patri.
Deinde dicitur flexis genibus.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Salvos fac servos tuos.
℟. Deus meus, sperántes in te.
℣. Dómine, exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.
℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.
Orémus. Oratio.

PRætende, Dómine, famulis, et famulábus tuis déxteram cæléstis auxílii: ut te toto corde perquírant, et quæ digne póstulant, consequi mereántur. Per Christum Dñm nostrum. ℟. Amen.

SEPTEM PSALMI

Pœnitentiales cum Litaniis dicuntur flexis genibus in omnibus sextis Feriis Quadra-

gesimæ, quando Offic. fit de Feria. Litaniæ autem, omissis Septem Psalmis, dicuntur in Litaniis majoribus in festo S. Marci, et in tribus diebus Rogationum. Dicuntur autem in Quadragesima in Choro post Matut. et Laudes diei, dicto. Benedicámus Dómino. Extra Chorum pro opportunitate temporis.

Antiphona. Ne reminiscáris.

Psalmus 6.

Dómine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miserére mei, Dómine, quóniam infirmus sum: * sana me, Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est valde: * sed tu, Dñe, úsquequo?

Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam: * salvum me fac propter misericórdiam tuam.

Quóniam non est in morte, qui memor sit tui: * in inférno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum: * lácrymis meis stratum meum rigábo.

Turbátus est a furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Discédite a me omnes, qui operámini iniquitátem: * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletus mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam, * Dóminus oratiónem meam suscépit.

Erubéscant, et conturbéntur veheménter omnes inimíci mei: * convertántur, et erubéscant valde velóciter.

Glória Patri. Psalmus 31.

Beáti, quorum remíssæ sunt iniquitátes: * et quorum tecta sunt peccáta.

Beátus vir, cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec est in spíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt ossa mea, * dum clamárem tota die.

Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua: * convérsus sum in ærúmna mea, dum configitur spina.

Delíctum meum cógnitum tibi feci: * et injustítiam meam non abscóndi.

Dixi: Confitébor advérsum me injustítiam meam Dómino: * et tu remisísti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis sanctus, * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum a tribulatióne, quæ circúmdedit me: * exultátio mea érue me a circumdántibus me.

Intelléctum tibi dabo, et ínstruam te in via hac, qua gradiéris: * firmábo super te óculos meos.

Nolíte fieri sicut equus, et mulus: * quibus non est intelléctus.

In camo, et fræno maxíllas eórum constrínge, * qui non appróximant ad te.

Multa flagélla peccatóris, * sperántem autem in Dómino misericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, et exultáte justi, * et gloriámini omnes recti corde.

Glória Patri. Psalmus 37.

Domine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Quóniam sagíttæ tuæ infixæ sunt mihi: * et confirmásti super me manum tuam.

Non est sánitas in carne mea a fácie iræ tuæ: * non est pax óssibus meis a fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ supergréssæ sunt caput meum: * et sicut onus grave graváte sunt super me.

Putruérunt, et corrúptæ sunt cicatríces meæ: * a fácie insipiéntiæ meæ.

Miser factus sum, et curvátus sum usque in finem:* tota die contristátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti sunt illusiónibus: * et non est sánitas in carne mea.

Afflíctus sum, et humiliátus sum nimis: * rugiébam a gémitu cordis mei.

Dñe, ante te omne desidérium meum: * et gémitus meus a te non est abscónditus.

Cor meum conturbátum est, derelíquit me virtus mea: * et lumen oculórum meórum, et ipsum non est mecum.

Amíci mei, et próximi mei * advérsum me appropinquavérunt, et stetérunt.

Et, qui juxta me erant, de longe stetérunt: * et vim faciébant, qui quærébant ánimam meam.

Et, qui inquirébant mala mihi, locúti sunt vanitátes: * et dolos tota die meditabántur.

Ego autem tamquam surdus non audiébam: * et sicut mutus non apériens os suum.

Et factus sum sicut homo non áudiens: * et non habens in ore suo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, sperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequándo supergáudeant mihi inimíci mei: * et dum commovéntur pedes mei, super me magna locúti sunt.

Quóniam ego in flagélla parátus sum: * et dolor meus in conspéctu meo semper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo: * et cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, et confirmáti sunt super me: * et multiplicáti sunt, qui odérunt me iníque.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi: * quóniam sequébar bonitátem.

Ne derelínquas me, Dñe Deus meus: * ne discésseris a me.

Inténde in adjutórium meum, * Dñe Deus salútis meæ.

Glória Patri.

Psal. Miserére mei Deus. ut supra. clxviii. et in fine.

Glória Patri. Psalm. 102.

Domine, exáudi oratiónem meam: * et clamor meus ad te véniat.

Non avértas fáciem tuam a me : * in quacúmque die tríbulor , inclína ad me aurem tuam.
In quacúmque die invocávero te: * velóciter exáudi me.
Quia defecérunt sicut fumus dies mei : * et ossa mea sicut crémium aruérunt.
Percússus sum ut fœnum, et áruit cor meum:*quia oblítus sum comédere panem meum.
A voce gémitus mei * adhæsit os meum carni meæ.
Símilis factus sum pellicáno solitúdinis: * factus sum sicut nycticórax in domicílio.
Vigilávi: * et factus sum sicut passer solitárius in tecto.
Tota die exprobrábant mihi inimíci mei : * et qui laudábant me, advérsum me jurábant.
Quia cínerem tamquam panem manducábam:* et potum meum cum fletu miscébam.
A fácie iræ, et indignatiónis tuæ: * quia élevans allisísti me.
Dies mei sicut umbra declinavérunt : * et ego sicut fœnum arui.
Tu autem, Dómine, in ætérnum pérmanes : * et memoriále tuum in generatiónem , et generatiónem.
Tu exsúrgens miseréberis Sion: * quia tempus miseréndi ejus , quia venit tempus.
Quóniam placuérunt servis tuis lápides ejus : * et terræ ejus miserebúntur.
Et timébunt Gentes nomen tuum , Dómine: * et omnes reges terræ glóriam tuam.
Quia ædificávit Dñs Sion : * et vidébitur in glória sua.
Respéxit in oratiónem humílium : * et non sprevit precem eórum.
Scribántur hæc in generatióne áltera : * et pópulus , qui creábitur , laudábit Dñm.
Quia prospéxit de excélso sancto suo : * Dóminus de cælo in terram aspéxit.
Ut audíret gémitus compeditórum : * ut sólveret fílios interemptórum.
Ut annúntient in Sion nomen Dómini : * et laudem ejus in Jerúsalem.
In conveniéndo pópulos in unum : * et reges ut sérviant Dómino.
Respóndit ei in via virtútis suæ : * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.
Ne révoces me in dimídio diérum meórum : * in generatiónem , et generatiónem anni tui.
Inítio tu , Dómine , terram fundásti: * et ópera mánuum tuárum sunt cæli.
Ipsi períbunt, tu autem pérmanes : * et omnes sicut vestiméntum veteráscent.
Et sicut opertórium mutábis eos , et mutabúntur : * tu autem idem ipse es , et anni tui non defícient.
Fílii servórum tuórum habitábunt : * et semen eórum in sæculum dirigétur.
Glória Patri. Psalmus 129.

DE profúndis clamávi ad te , Dómine : * Dómi-

ne, exáudi vocem meam.
Fiant aures tuæ intendéntes,* in vocem deprecatiónis meæ.
Si iniquitátes observáveris, Dñe: * Dñe, quis sustinébit.
Quia apud te propitiátio est: * et propter legem tuam sustínui, te Dómine.
Sustínuit ánima mea in verbo ejus: * sperávit ánima mea in Dómino.
A custódia matutína usque ad noctem:*speret Israel in Dño.
Quia apud Dóminum misericórdia: * et copiósa apud eum redémptio.
Et ipse rédimet Israel, * ex ómnibus iniquitátibus ejus.
Glória Patri. Psalmus 142.

Dómine, exáudi oratiónem meam, áuribus pércipe obsecratiónem meam in veritáte tua: * exáudi me in tua justítia.
Et non intres in judícium cum servo tuo: * quia non justificábitur in conspéctu tuo omnis vivens.
Quia persecútus est inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.
Collocávit me in obscúris, sicut mórtuos sæculi: * et anxiátus est super me spíritus meus, in me turbátum est cor meum.
Memor fui diérum antiquórum, meditátus sum in ómnibus opéribus tuis: * in factis mánuum tuárum meditábar.
Expándi manus meas ad te: * ánima mea sicut terra sine aqua tibi:
Velóciter exáudi me, Dómine: * defécit spíritus meus.
Non avértas fáciem tuam a me: * et símilis ero descendéntibus in lacum.
Audítam fac mihi mane misericórdiam tuam: * quia in te sperávi.
Notam fac mihi viam, in qua ámbulem: * quia ad te levávi ánimam meam.
Eripe me de inimícis meis, Dómine, ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.
Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dñe, vivificábis me, in æquitáte tua.
Edúces de tribulatióne ánimam meam: * et in misericórdia tua dispérdes inimícos meos.
Et perdes omnes, qui tríbulant ánimam meam: * quóniam ego servus tuus sum.
Glória Patri.
Aña. Ne reminiscáris, Dñe, delícta nostra, vel paréntum nostrórum, neque vindíctam sumas de peccátis nostris.

LITANIÆ.

Kyrie eléison.
Christe eléison.
Kyrie eléison.
Christe audi nos.
Christe exáudi nos.
Pater de cælis Deus, Miserére nobis.
Fili Redémptor mundi Deus, Miserére nobis.
Spíritus Sancte Deus, Miserére nobis.
Sancta Trínitas unus Deus, Miserére nobis.

Sancta María, Ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix, ora.
Sancta Virgo Vírginum, ora.
Sancte Míchael, ora.
Sancte Gábriel, ora.
Sancte Ráphael, ora.
Omnes sancti Angeli, et Archángeli, oráte pro nobis.
Omnes sancti beatórum Spírituum órdines, oráte.
Sancte Joánnes Baptísta, ora.
Sancte Joseph, ora.
Omnes sancti Patriárchæ, et Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule. ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Joánnes, ora.
Sancte Thoma, ora.
Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Philíppe, ora.
Sancte Bartholomæe, ora.
Sancte Matthæe, ora.
Sancte Simon, ora.
Sancte Thaddæe, ora.
Sancte Mathía, ora.
Sancte Bárnaba, ora.
Sancte Luca, ora.
Sancte Marce, ora.
Omnes sancti Apóstoli, et Evangelístæ, oráte.
Omnes sancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes sancti Innocéntes, oráte pro nobis.
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Lauréntí, ora.
Sancte Vincénti, ora.
Sancti Fabiáne, et Sebastiáne, oráte pro nobis.
Sancti Joánnes, et Paule, orát.
Sancti Cosma, et Damiáne, oráte pro nobis.
Sancti Gervási, et Protási, oráte pro nobis.
Omnes sancti Mártyres, oráte pro nobis,
Sancte Silvéster, ora.
Sancte Gregóri, ora.
Sancte Ambrósi, ora.
Sancte Augustíne, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Omnes sancti Pontífices, et Confessóres, oráte.
Omnes sancti Doctóres, oráte.
Sancte Antóni, ora.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Bernárde, ora.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Francísce, ora.
Omnes sancti Sacerdótes, et Levítæ, oráte.
Omnes sancti Monáchi, et Eremítæ, oráte.
Sancta María Magdaléna, ora.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancte Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Catharína, ora.
Sancta Anastásia, ora.
Omnes sanctæ Vírgines, et Víduæ, oráte.
Omnes Sancti, et Sanctæ Dei, Intercédite pro nobis.
Propítius esto, Parce nobis, Dómine.
Propítius esto, Exáudi nos, Dómine.
Ab omni malo, líbera nos, Dómine.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A subitánea, et improvísa morte, líbera.

Ab insídiis diáboli, líbera.
Ab ira, et ódio, et omni mala voluntáte, líbera.
A spíritu fornicatiónis, líbera nos, Dómine.
A fúlgure, et tempestáte, líbera nos, Dómine.
A morte perpétua, líbera.
Per mystérium sanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per advéntum tuum, líbera.
Per nativitátem tuam, líbera.
Per baptísmum, et sanctum jejúnium tuum, líbera.
Per crucem, et passiónem tuam, líbera.
Per mortem, et sepultúram tuam, líbera.
Per sanctam resurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem ascensiónem tuam, líbera.
Per advéntum Spíritus Sancti Paráclit, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus, audi nos.
Ut nobis parcas, te rogámus.
Ut nobis indúlgeas, te rogámus, audi nos.
Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut Ecclésiam tuam sanctam régere, et conserváre dignéris. te rogámus.
Ut Domnum Apostólicum, et omnes Ecclesiásticos órdines in sancta religióne conserváre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut inimícos sanctæ Ecclésiæ humiliáre dignéris, te rogámus audi nos.
Ut régibus, et princípibus Christiánis pacem, et veram concórdiam donáre dignéris, te rogámus.
Ut cuncto pópulo Christiáno pacem, et unitátem largíri dignéris, te rogámus.
Ut nosmetípsos in tuo sancto servítio confortáre, et conserváre dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut mentes nostras ad cæléstia desidéria érigas, te rogámus, audi nos.
Ut ómnibus benefactóribus nostris sempitérna bona retríbuas, te rogámus.
Ut ánimas nostras, fratrum, propinquórum, et benefactórum nostrórum ab ætérna damnatióne erípias, te rogámus.
Ut fructus terræ dare, et conserváre dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut ómnibus fidélibus defúnctis réquiem ætérnam donáre dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut nos exaudíre dignéris, te rogámus, audi nos.
Fili Dei, te rogámus.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Parce nobis, Dñe.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Exáudi nos, Dñe.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Miserére nobis.
Christe audi nos.
Christe exáudi nos.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto
℣. Et ne nos indúcas in

tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo. Psalmus 69.

DEus in adjutórium meum inténde: * Dómine, ad adjuvándum me festína.

Confundántur, et revereántur: * qui quærunt ánimam meam.

Avertántur retrórsum, et erubéscant: * qui volunt mihi mala.

Avertántur statim erubescéntes: * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exúltent, et læténtur in te omnes, qui quærunt te: * et dicant semper: Magnificétur Dóminus: qui díligunt salutáre tuum.

Ego vero egénus et pauper sum: * Deus ádjuva me.

Adjútor meus et liberátor meus es tu: * Dñe, ne moréris.

Glória Patri. Sicut erat.

℣. Salvos fac servos tuos.

℟. Deus meus sperántes in te.

℣. Esto nobis, Dómine, turris fortitúdinis. ℟. A fácie inimíci. ℣. Nihil profíciat inimícus in nobis. ℟. Et fílius iniquitátis non appónat nocére nobis. ℣. Dómine, non secúndum peccáta nostra fácias nobis. ℟. Neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis. ℣. Orémus pro Pontífice nostro N.

℟. Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra, et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus. ℣. Orémus pro benefactóribus nostris.

℟. Retribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus propter nomen tuum vitam ætérnam. Amen.

℣. Orémus pro fidélibus defúnctis. ℟. Réquiem ætérnam dona eis, Dómine, et lux perpétua lúceat eis.

℣. Requiéscant in pace.

℟. Amen. ℣. Pro frátribus nostris absséntibus.

℟. Salvos fac servos tuos, Deus meus, sperántes in te.

℣. Mitte eis, Dómine, auxílium de sancto.

℟. Et de Sion tuére eos.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

DEus, cui próprium est miseréri semper, et párcere: súscipe deprecatiónem nostram; ut nos et omnes fámulos tuos, quos delictórum caténa constríngit, miserátio tuæ pietátis cleménter absólvat.

EXáudi, quæsumus, Dñe, súpplicum preces, et confiténtium tibi parce peccátis: ut páriter nobis indulgéntiam tríbuas benígnus, et pacem.

INeffábilem nobis, Dómine, misericórdiam tuam cleménter osténde, ut simul nos, et a peccátis ómnibus éxuas, et a pœnis, quas pro his merémur, erípias.

DEus, qui culpa offénderis, pœniténtia placáris: preces pópuli tui supplicántis propítius réspice, et flagél-

la tuæ iracúndiæ, quæ pro peccátis nostris merémur, avérte.

Omnípotens sempitérne Deus, miserére fámulo tuo Pontífici nostro N. et dírige eum secúndum tuam cleméntiam in viam salútis ætérnæ, ut, te donánte, tibi plácita cúpiat, et tota virtúte perfíciat.

Deus, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem; ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium subláta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla.

Ure igne sancti Spíritus renes nostros, et cor nostrum, Dómine, ut tibi casto córpore serviámus, et mundo corde placeámus.

Fidélium Deus ómnium Cónditor et Redémptor, animábus famulórum famularúmque tuárum remissiónem cunctórum tríbue peccatórum: ut indulgéntiam, quam semper optavérunt, piis supplicatiónibus consequántur.

Actiónes nostras, quæsumus, Dñe, aspirándo, præveni, et adjuvándo proséquere, ut cuncta nostra orátio, et operátio a te semper incípiat, et per te cœpta finiátur.

Omnípotens sempitérne Deus, qui vivórum domináris, simul et mortuórum, omniúmque miseréris, quos tuos fide, et ópere futúros esse prænóscis: te súpplices exorámus; ut pro quibus effúndere preces decrévimus, quosque vel præsens sæculum adhuc in carne rétinet, vel futúrum jam exútos córpore suscépit, intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis, pietátis tuæ cleméntia ómnium delictórum suórum véniam consequántur. Per Dóminum.

℣. Dóminus vobíscum.
℟. Et cum spíritu tuo.
℣. Exáudiat nos omnípotens, et miséricors Dóminus.
℟. Amen.
℣. Et fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

ORDO
Commendationis Animæ.

Primum dicuntur Litaniæ breves in hunc modum.

Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Sancta María, Ora pro eo.
Omnes sancti Angeli, et Archángeli, Oráte pro eo.
Sancte Abel, ora.
Omnis chorus Justórum, ora pro eo.
Sancte Abraham, ora.
Sancte Joánnes Baptísta, ora.
Sancte Joseph, ora.
Omnes Sancti Patriárchæ, et Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Joánnes, ora.
Omnes sancti Apóstoli, et Evangelístæ, oráte.
Omnes sancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes sancti Innocéntes, oráte pro eo.

Sancte Stéphane, ora.
Sancte Laurénti, ora.
Omnes sancti Mártyres, oráte pro eo.
Sancte Silvéster, ora.
Sancte Gregórii, ora.
Sancte Augustíne, ora.
Omnes sancti Pontífices, et Confessóres, oráte.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Francísce, ora.
Omnes sancti Mónachi, et Eremítæ, oráte.
Sancta María Magdaléna, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Omnes sanctæ Vírgines, et Víduæ, oráte.
Omnes Sancti, et Sanctæ Dei, Intercédite pro eo.
Propítius esto, Parce ei, Dñe.
Propítius esto, Líbera eum, Dómine.
Propítius esto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A perículo mortis, líbera.
A mala morte, líbera.
A pœnis inférni, líbera.
Ab omni malo, líbera.
A potestáte diáboli, líbera eum, Dómine.
Per nativitátem tuam, líb.
Per crucem, et passiónem tuam, líbera.
Per mortem, et sepultúram tuam, líbera.
Per gloriósam resurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem ascensiónem tuam, líbera.
Per grátiam Spíritus Sancti Paráclití, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus, audi nos.
Ut ei parcas, te rogámus.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.

Deinde cum in agone sui exitus anima anxiatur, dicantur sequentes Orationes. Oratio.

Proficíscere, ánima Christiána, de hoc mundo, in nómine Dei Patris omnipoténtis, qui te creávit: in nómine Jesu Christi Fílii Dei vivi, qui pro te passus est: in nómine Spíritus Sancti, qui in te effúsus est: in nómine Angelórum, et Archangelórum: in nómine Thronórum, et Dominatiónum: in nómine Principátuum, et Potestátum: in nómine Chérubim, et Séraphim: in nómine Patriarchárum, et Prophetárum: in nómine sanctórum Apostolórum, et Evangelistárum: in nómine sanctórum Mártyrum, et Confessórum: in nómine sanctórum Monachórum, et Eremitárum: in nómine sanctárum Vírginum, et ómnium Sanctórum, et Sanctárum Dei: hódie sit in pace locus tuus, et habitátio tua in sancta Sion. Per eúmdem Christum Dñm nostrum. ℟. Amen.

Oratio.

Deus misericors, Deus clemens, Deus qui secúndum multitúdinem miseratiónum tuárum peccátum pœniténtium deles, et præteritórum críminum culpas vénia remissiónis evácuas: réspice propítius super hunc fámulum tuum N. et remis-

siónem ómnium peccatórum suórum tota cordis confessióne poscéntem deprecátus exáudi. Rénova in eo, píissime Pater, quidquid terréna fragilitáte corrúptum, vel quidquid diabólica fraude violátum est, et unitáti córporis Ecclésiæ membrum redemptiónis annécte. Miserére, Dómine, gemítuum, miserére lacrymárum ejus; et non habéntem fidúciam nisi in tua misericórdia, ad tuæ sacraméntum reconciliatiónis admítte. Per Christum Dñm nostrum. ℟. Amen.

Comméndo te omnipoténti Deo, charíssime frater, et ei, cujus es creatúra, commítto: ut cum humanitátis débitum, morte interveniénte, persólveris, ad auctórem tuum, qui te de limo terræ formáverat, revertáris. Egrediénti ítaque ánimæ tuæ de córpore spléndidus Angelórum cœtus occúrrat; judex Apostolórum tibi senátus advéniat; candidatórum tibi Mártyrum triumphátor exércitus óbviet; liliáta rutilántium te Confessórum turma circúmdet; jubilántium te Vírginum chorus excípiat; et beátæ quiétis in sinu Patriarchárum te compléxus astríngat: mitis atque festívus Christi Jesu tibi aspéctus appáreat, qui te inter assisténtes sibi júgiter interésse decérnat. Ignóres omne, quod horret in ténebris, quod stridet in flammis, quod crúciat in torméntis. Cedat tibi letérrimus sátanas cum satellítibus suis: in advéntu tuo, te comitántibus Angelis, contremíscat, atque in ætérnæ noctis chaos immáne diffúgiat. Exsúrgat Deus, et dissipéntur inimíci ejus, et fúgiant, qui odérunt eum, a fácie ejus. Sicut déficit fumus, defíciant; sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei, et justi epuléntur, et exúltent in conspéctu Dei. Confundántur ígitur, et erubéscant omnes tartáreæ legiónes, et minístri sátanæ iter tuum impedíre non áudeant. Líberet te a cruciátu Christus, qui pro te crucifíxus est. Líberet te ab ætérna morte Christus, qui pro te mori dignátus est. Constítuat te Christus Fílius Dei vivi intra paradísi sui semper amœna viréntia, et inter oves suas te verus ille Pastor agnóscat. Ille ab ómnibus peccátis tuis te absólvat, atque ad déxteram suam in electórum suórum te sorte constítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas, et præsens semper assístens, manifestíssimam beátis óculis aspícias veritátem. Constitútus ígitur inter ágmina beatórum, contemplatiónis divínæ dulcédine potiáris in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

Oratio.

Suscipe, Dómine, servum tuum in locum sperándæ sibi salvatiónis a misericórdia tua. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui ex ómnibus perículis inférni, et de láqueis pœnárum, et ex ómnibus tribulatiónibus. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui, sicut liberásti Henoch et Elíam de commúni morte mundi. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui, sicut liberásti Noe de dilúvio. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam servi tui, sicut liberásti Abraham de Ur Chaldæórum. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam servi tui, sicut liberásti Job de passiónibus suis. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui, sicut liberásti Isaac de hóstia, et de manu patris sui Abrahæ. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui, sicut liberásti Loth de Sódomis, et de flamma ignis. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam servi tui, sicut liberásti Móysen de manu Pharaónis regis Ægyptiórum. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam servi tui, sicut liberásti Daniélem de lacu leónum. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui, sicut liberásti tres púeros de camíno ignis ardéntis, et de manu regis iníqui. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam servi tui, sicut liberásti Susánnam de falso crímine. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam servi tui, sicut liberásti David de manu regis Saul, et de manu Golíæ. ℟. Amen.

Líbera, Dñe, ánimam servi tui, sicut liberásti Petrum et Paulum de carcéribus. ℟. Amen.

Et sicut beatíssimam Theclam vírginem, et mártyrem tuam de tribus atrocíssimis torméntis liberásti, sic liberáre dignéris ánimam hujus servi tui, et tecum fácias in bonis congaudére cæléstibus. ℟. Amen. Oratio.

Commendámus tibi, Dñe, ánimam fámuli tui N., precamúrque te, Dñe Jesu Christe Salvátor mundi, ut propter quam ad terram misericórditer descendísti, Patriarchárum tuórum sínibus insinuáre non rénuas. Agnósce, Dñe, creatúram tuam, non a diis aliénis creátam, sed a te solo Deo vivo et vero: quia non est álius Deus præter te, et non est secúndum ópera tua. Lætífica, Dñe, ánimam ejus in conspéctu tuo, et ne memíneris iniquitátum ejus antiquárum, et ebrietátum, quas suscitávit furor, sive fervor mali desidérii. Licet enim peccáverit, tamen Patrem, et Fílium, et Spíritum Sanctum non negávit, sed crédidit, et zelum Dei in se hábuit, et Deum, qui fecit ómnia, fidéliter adorávit. Oratio.

Delícta juventútis, et ignorántias ejus, quæsumus, ne memíneris, Dómine: sed secúndum magnam misericórdiam tuam memor esto illíus in glória claritátis tuæ.

Aperiántur ei cæli, collæténtur illi Angeli. In regnum tuum, Dómine, servum tuum súscipe. Suscípiat eum sanctus Míchael Archángelus Dei, qui milítiæ cæléstis méruit principátum. Véniant illi óbviam sancti Angeli Dei, et perdúcant eum in civitátem cæléstem Jerúsalem. Suscípiat eum beátus Petrus Apóstolus, cui a Deo claves regni cæléstis tráditæ sunt. Adjuvet eum sanctus Paulus Apóstolus, qui dignus fuit esse vas electiónis. Intercédat pro eo sanctus Joánnes eléctus Dei Apóstolus, cui reveláta sunt secréta cæléstia. Orent pro eo omnes sancti Apostóli, quibus a Dómino data est potéstas ligándi atque solvéndi. Intercédant pro eo omnes Sancti et elécti Dei, qui pro Christi nómine torménta in hoc sæculo sustinuérunt: ut vínculis carnis exútus, perveníre mereátur ad glóriam regni cæléstis, præstánte Dómino nostro Jesu Christo: Qui cum Patre et Spíritu Sancto vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.

Si anxiatur adhuc anima, dicunt. hi Psalmi, videlicet, Confitémini Dómino. 21. et totus Psal. Beáti immaculáti. per Horas distributus. 22.

Egressa autem anima dicitur hoc ℟. Subveníte Sancti Dei, occúrrite Angeli Dómini: * Suscipiéntes ánimam ejus: * Offeréntes eam in conspéctu Altíssimi.

℣. Suscípiat te Christus, qui vocávit te, et in sinum Abrahæ Angeli dedúcant te. Suscipiéntes.

℣. Réquiem ætérnam dona ei, Dómine: et lux perpétua lúceat ei. Offeréntes.

Deinde Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.

Postea Pater noster. secreto.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Réquiem ætérnam dona ei, Domine.

℟. Et lux perpétua lúceat ei.

℣. A porta ínferi.

℟. Erue, Dñe, ánimam ejus.

℣. Requiéscat in pace.

℟. Amen.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Tibi, Dómine, commendámus ánimam fámuli tui N. ut defúnctus sæculo tibi vivat, et quæ per fragilitátem humánæ conversatiónis peccáta commísit, tu vénia misericordíssimæ pietátis abstérge. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ.

Ante prandium Sacerdos benedicturus mensam incipit, Benedícite: et alii repetunt, Benedícite.

Deinde dicitur ℣. Oculi ómnium, et alii prosequunt.

In te sperant, Dómine: et tu das escam illórum in témpore opportúno. Aperis tu manum tuam, et imples omne ánimal benedictióne.
Glória Patri. Sicut erat.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
Postea Sacerdos dicit:
Orémus.
BEnedic, Dómine, nos, et hæc tua dona, quæ de tua largitáte sumus sumptúri. Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.
Deinde Lector. Jube domne benedícere.
Benedictio. Mensæ cæléstis partícipes fáciat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.
Post prandium aguntur gratiæ hoc modo. Dicto a Lectore. Tu autem, Dómine, miserére nobis. ℟. Deo grátias. omnes surgunt.
Sacerdos incipit ℣. Confiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua.
℟. Et sancti tui benedícant tibi. ℣. Glória Patri.
℟. Sicut erat.
Postea Sacerdos absolute dicat:
AGimus tibi grátias, omnípotens Deus, pro univérsis benefíciis tuis: qui vivis, et regnas in sæcula sæculórum. ℟. Amen.
Deinde alternatim dicitur. Psal. Miserére mei. clxviii.

vel Psalmus 116.
LAudáte Dóminum omnes Gentes: * laudáte eum omnes pópuli.
Quóniam confirmáta est super nos misericórdia ejus: * et véritas Dómini manet in ætérnum.
Glória Patri. Sicut erat.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Sacerdos dicit: Pater noster.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Dispérsit, dedit paupéribus.
℟. Justítia ejus manet in sæculum sæculi.
℣. Benedícam Dóminum in omni témpore.
℟. Semper laus ejus in ore meo.
℣. In Dómino laudábitur ánima mea.
℟. Audiant mansuéti, et læténtur.
℣. Magnificáte Dñm mecum.
℟. Et exaltémus nomen ejus in idípsum.
℣. Sit nomen Dómini benedíctum.
℟. Ex hoc nunc, et usque in sæculum.
Deinde sine Orémus.
REtribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus propter nomen tuum vitam ætérnam.
℟. Amen. ℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.
℣. Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

Pater noster. secreto.
Quo finito dicit Sacerdos.
Deus det nobis suam pacem.
℟. Amen.
Ante cœnam Sacerdos benedicturus mensam incipit.
Benedícite, et alii repetunt.
Benedícite.
Deinde Sacerdos incipit ℣. et alii prosequuntur.

EDent páuperes, et saturabúntur, et laudábunt Dóminum, qui requírunt eum: vivent corda eórum in sæculum sæculi.
Glória Patri. Sicut erat.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
Orémus. Bénedic, Dómine. ut supra in prandio. cxc.
℣. Jube domne benedícere.
Benedictio. Ad cœnam vitæ ætérnæ perdúcat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.
In fine cœnæ dicitur ℣.
Memóriam fecit mirabílium suórum miséricors et miserátor Dóminus: escam dedit timéntibus se.
Glória Patri. Sicut erat.
Sacerdos dicat:

BEnedíctus Deus in donis suis, et sanctus in ómnibus opéribus suis: qui vivit et regnat in sæcula sæculórum. ℟. Amen.
Deinde alternatim dicitur Psalmus. Laudáte Dóminum omnes Gentes. et reliqua, ut supra. cxc.
Quando semel comeditur; omnia dicuntur ut in cœna. Prædictus modus benedicendi mensam, et agendi gratias, servatur omni tempore hujus Partis Autumnalis.

ITINERARIUM.

CLericus in ipso itineris ingressu, si solus fuerit dicat quæ sequuntur in singulari; si cum sociis, in plurali.
Antiphona. In viam pacis.
Canticum. Benedíctus Dóminus Deus Israel. 20. cum Glória Patri. Postea dicatur Aña. In viam pacis, et prosperitátis dírigat nos omnípotens, et miséricors Dóminus: et Angelus Ráphael comitétur nobíscum in via; ut cum pace, salúte, et gáudio revertámur ad própria.
Kyrie eléison. Christe eléison. Kyrie eléison.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
℟. Sed líbera nos a malo.
℣. Salvos fac servos tuos.
℟. Deus meus, sperántes in te.
℣. Mitte nobis, Dómine, auxílium de sancto.
℟. Et de Sion tuére nos.
℣. Esto nobis, Dómine, turris fortitúdinis.
℟. A fácie inimíci.
℣. Nihil proficiat inimícus in nobis.
℟. Et filius iniquitátis non appónat nocére nobis.
℣. Benedíctus Dóminus die quotídie.
℟. Prósperum iter fáciat no-

bis Deus salutárium nostrórum.

℣. Vias tuas, Dómine, demónstra nobis.

℟. Et sémitas tuas édoce nos.

℣. Utinam dirigántur viæ nostræ.

℟. Ad custodiéndas justificatiónes tuas.

℣. Erunt prava in dirécta.

℟. Et áspera in vias planas.

℣. Angelis suis Deus mandávit de te.

℟. Ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

℣. Dómine, exáudi oratiónem meam.

℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Deus, qui filios Israel per maris médium sicco vestígio ire fecísti, quique tribus Magis iter ad te, stella duce, pandísti: tríbue nobis, quæsumus, iter prósperum, tempúsque tranquíllum, ut, Angelo tuo sancto cómite, ad eum, quo pérgimus, locum, ac demum ad ætérnæ salútis portum pervenire felíciter valeámus.

Deus, qui Abraham púerum tuum de Ur Chaldæórum edúctum, per omnes suæ peregrinatiónis vias illæsum custodísti; quæsumus, ut nos fámulos tuos custodíre dignéris: esto nobis, Dómine, in procínctu suffrágium, in via solátium, in æstu umbráculum, in plúvia et frígore teguméntum, in lassitúdine vehículum, in adversitáte præsídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut te duce, quo téndimus, próspere perveniámus, et demum incólumes ad própria redeámus.

Adésto, quæsumus, Dómine, supplicatiónibus nostris, et viam famulórum tuórum in salútis tuæ prosperitáte dispóne; ut inter omnes viæ et vitæ hujus varietátes tuo semper protegámur auxílio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus, ut família tua per viam salútis incédat, et beáti Joánnis præcursóris hortaménta sectándo ad eum, quem prædíxit, secúra pervéniat, Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit, et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

℟. Amen.

℣. Procedámus in pace.

℟. In nómine Dómini. Amen.

OFFICIA
SANCTORUM PROPRIA

IN CIVITATE ET REGNO NEAPOLITANO, ALIISQUE REGIONIBUS EX INDULTO APOSTOLICO RECITANDA.

4. Septembris. S. Candidæ Senioris primæ Christianæ Neapol. nec virg. nec mart. duplex. Pro civit. et Diœcesi Neapol.
4. Septembris. S. Rosaliæ virg. Panormitanæ. In Germania Dupl. majus. In Diœc. Neapol. Dupl. min. die 6. Sept. In Regnis vero Hisp. Regi subjectis Semid.
5. Septembris. S. Rosæ de Viterbio virginis. Duplex. Pro Statu Ecclesiastico, et alibi.
6. Septembris. S. Candidæ Junioris nec virg. nec mart. Patr. Neap. Duplex majus. Pro Civit. et Diœc. Neap.
Dominica III. Septembris. Officium Septem Dolorum B. Mariæ Virg. Duplex. Pro Regnis Utriusque Siciliæ, et alibi.
19. Septembris. S. Januarii Episc. et mart. præcipui Patr. Civit. et Regni Neap. Duplex i. Classis, cum Octava.
25. Septembris. B. Mariæ de Cervellione virg. Duplex. Pro Regnis Utriusque Siciliæ, et alibi.
29. Septembris. Dedicatio S. Michaelis Archangeli Patroni min. Princ. Civit. et Regni Neap. Dupl. ii. Classis.
1. Octobris. S. Gregorii Armeni Episc. et mart. Patr. Neap. Dupl. majus. Pro Civit. et Diœc. Neap. et alibi.
3. Octobris. Ss. Martyr. Festi, et sociorum S. Januarii. Semiduplex. Pro Civit. et toto Regno Neap.
4. Octobris. S. Francisci Assisiensis Conf. Patr. Neapol. Duplex majus.
10. Octobris. S. Francisci Borgiæ Confess. Patr. Neapol. Duplex ii. Classis. Pro Regnis Hispan. Regi subjectis.
10. Octobris. S. Ludovici Bertrandi Conf. Duplex. Pro Regnis Hispan. Regi subjectis.
12. Octobris. S. Pulcheriæ Imperatricis virg. Duplex Pro Regnis Utriusq. Siciliæ.
14. Octobris. S. Fortunatæ virg. et mart. Duplex. Pro Civitate et Diœcesi Neapolitana.
15. Octobris. S. Teresiæ virg. Patr. Neap. Dupl. majus.
Dominica III. Octobris. Puritatis B. M. V. Duplex majus. Pro Clericis Regul. Theat. et pluribus locis.

17. Octobris. S. Irenes V. et M. Patr. Neap. a Civit. tant. electæ. Duplex.
24. Ooctobris. S. Raphaelis Archangeli Patr. Neap. a Civit. tant. electi. Duplex. Pro Regnis Hisp. Regi subjectis.
25. Octobris. Ss. Martyrum Gavini, Proti, et Januarii. Duplex. Pro Regnis Hispan. Regi subjectis.
Dominica IV. Octobris. Maternitatis B.M.V. Dupl. maj.
Dominica IV. post Kal. Octobris. B. M. V. sub titulum Auxilium Agonizantium. Dupl. maj.
26 Octobris. B. Bonaventuræ a Potentia. Dupl.
9. Novembris. S. Agrippini Episc. Patroni Neapol. Duplex majus. Pro Civitate et Diœc. Neap.
10. Novembris. S. Andreæ Avellini Confess. Patr. Neap. Duplex majus.
Dominica II. vel III. Novembris. Patrocinium B. Mariæ Virg. Duplex majus. Pro Regnis Hispan. Regi subjectis.
13. Novembris. S. Stanislai Kostkæ Confess. Duplex. Pro Regnis utriusque Siciliæ.
26. Novembris. S. Silvestri Abbat. Duplex. Pro Statu Ecclesiastico.
28. Novembris. S. Jacobi de Marchia Confess. Patr. Neap. Duplex majus. Pro Civit. et Diœcesi Neap.
29. Novembris. S. Emygdii Ep. et M. Patroni Neap. a Civitat. tant. electi. Duplex pro Civitat. et Diœc. Neap.
Officium de SS. Corpore Christi in Fer. v. non impedita. Semiduplex. Pro Regn. utriusq. Siciliæ et alibi.
Officium de Immac. Concept. B. Mariæ Virg. in Sabbato. Duplex. Pro Dominiis Majestatis Cæsareæ.
Officium S. Januarii Episcopi et mart. semel in mense. Semiduplex. Pro Regno Neapol.

DIE IV. SEPTEMBRIS.

In festo S. Candidæ Senioris Primæ Christianæ Neapol. Duplex.

Pro Civit. et Diœc. Neap. Omnia de Communi Mulierum Sanctarum, præter sequentia. Oratio.

Deus, qui beátam Cándidam per Apostolórum Príncipem Fídei lúmine illustráre dignátus es: tríbue quæsumus, ut ejus suffragántibus méritis, ætérnæ glóriæ tuæ beáto lúmine pérfrui mereámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Candida Neapolitána, claris exórta paréntibus, sed longe clárior, quia Prín-

cipem Apostolórum suscéptæ fídei paréntem sortíta est Petrum, cui ex Antiochénsi Sede ad fundándam Románam Ecclésiam in Itáliam navigánti, ubi Neápolim áppulit, prima occúrrit, et córporis ægritúdine repénte leváta, vitáli fonte Baptísmatis regeneráta est. Tam insígne beneficium, et Religiónis, et salútis, non in se solam récipi, atque inaréscere passa est, sed suos in Cives, et consanguíneum Asprénum Neapolitanórum Antístitum beátum Antesignánum, ut abúnde proflúeret ab Apóstolo Príncipe exorávit, cui étiam ad Aras operánti, et ádfuit Cándida, et ejúsdem e mánibus immortáli recépto épulo recreáta. Dénique sanctitátis compéndium nacta, devéxa jam ætáte, et annis, et méritis plena, beátum vitæ finem impósuit prídie nonas Septémbris, anno salútis septuagésimo octávo. ℟. Propter veritátem. ci.

Lectio v. Ex libro S. Ambrosii Episcopi de Viduis. Agrum hunc Ecclésiæ. ci. ℟. v. Dilexísti justítiam ci.

Lectio vi. Unde, et illi, qui deórum. ci.

℟. vi. Fallax grátia. ut in Communi Sanctarum Mulierum. cii.

In iii. Noct. Homilia in Evang. Símile est regnum cælórum thesáuro. ut in eodem Communi. cii.

Vesp. de S. Candida Juniore cum commem. S. Candidæ Senioris.

DIE IV. SEPTEMBRIS.

In festo S. Rosaliæ virginis Panormitanæ.

Duplex majus, pro Germania; Semiduplex pro Regnis Hispanis. Pro Civit. et Diœc. vero Neap. Duplex die vi. hujus.

Omnia de Communi Virg. primo loco, præter ea, quæ sequuntur. Oratio.

Exáudi nos, Deus salutáris noster: ut, sicut de beátæ Rosáliæ vírginis tuæ festivitáte gaudémus; ita piæ devotiónis erudiámur affectu, et ejus intercessióne ab iracúndiæ tuæ flagéllis misericórditer liberémur. Per Dóminum.

Pro Regno Siciliæ. alia Oratio.

Deus, qui beátam Rosáliam vírginem e regálibus mundi delíciis in móntium solitúdinem transtulísti: concéde propítius, ut ejus méritis et patrocínio a sæculi voluptátibus in cæléstium amórem transferámur, et ab iracúndiæ tuæ flagéllis misericórditer liberémur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Rosália virgo, orta Panórmi, ex nóbili génere, suam oríginem trahens a Cárolo Magno, in Quisquínæ montem quadragínta círciter mille pássibus distántem sola secédens, patérnæ

domus opes, delícias, ac spem majóris amplitúdinis ob propinquitátem et benevoléntiam RegumIevíliæ contémnens, cum tétricæ rupis horróre et asperitáte commutávit: inque antrum, cui tunc únicus, et quidem angústus áditus e superióri loco patébat, intrépide descéndit ea mente, quam charactéribus saxo inscúlptis adhuc paténtibus expréssit: Ego Rosália Sinibáldi Quisquínæ et Rosárum dómini fília, amóre Dómini mei Jesu Christi in hoc antro habitáre decrévi. Qua inscriptióne óculis obversánte suscéptæ vitæ propósitum áltius cordi infígere, ac divínæ benevoléntiæ signa ad castíssimæ mentis blandiménta vicíssim provocáre consuévit.

℞. Propter veritátē.lxxxviii.

Lectio v.

IN hac specu subterránea sibi et mundo emórtua, consepúltaque Jesu Christo, ut soli Deo víveret, diu noctúque látuit, cavens præcípue in móntibus patérni Principátus, ne forte ágnita in domum urbémque pátriam adducerétur invíta. Cállidas dæmonum insídias, quæ ásperæ vitæ tædium, et solitúdinis horrórem ánimo ingerébant, ácriter sæviéndo in se férrea caténa, vigíliis, et humi cubatióne, forti ánimo superásse antíquæ ícones signíficant. Cumque humánis destitúta præsídiis, nihil solátii aliúnde hauríret, quam e cælo, Dóminus qui consolátur et corónat Sanctos suos, Angélicis delíciis illam sæpius recreábat.

℞. Dilexísti justítiā.lxxxviii.

Lectio vi.

CÆlésti deínde consílio ex antro Quisquinénsi in horridiórem spelúncam peregríni montis tribus fere mille pássibus procul Panórmo Rosália se tránstulit, ut, quo difficiliórem pugnam secum ipsa commítteret e conspéctu domus patérnæ, eo laudabílius de contémptis mundi illécebris triumpháret. Latébat ibi ad partem lævam angústus cóncavus, quem éadem post repértas ejus relíquias illuc venánti, cui se vidéndam præbuit, dixit esse suam cellam peregrínam, ubi multum ætátis exegísset. Hic tamquam colúmba in foramínibus petræ gemens, in cæléstium rerum contemplatióne defíxa, ad perfectíssimam divini amóris normam in solitúdine vitam tradúxit, et sanctíssime perénnibus charitátis rosis, et virginitátis líliis coronáta depósuit prídie Nonas Septémbris. Cujus corpus Urbáno octávo Pontífice máximo divínitus anno Jubilæi totíus Sicíliæ plausu repértum, illam a peste liberávit.

℞. Afferéntur Regi. lxxxix.

Relíqua, de Communi Vírginum primo loco.

DIE IV. SEPTEMBRIS.

In festo S. Rosæ Viterbiensis virginis. Duplex.

Pro Statu Ecclesiastico, et Etruria.

Omnia de Communi Virginum præter seq. Oratio.

DEus, qui beátam Rosam sanctárum tuárum Vírginum collégio aggregáre dignátus es: tribue nobis, quæsumus; ut ejus précibus et méritis, a culpis ómnibus expiémur, et tuæ majestátis consórtio perfruámur ætérno. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

ROsa Vitérbii piis paréntibus nata, ab ipsa infántia omni virtúte enítuit, facta perfectiónis magístra, cum vix loqui didicísset. Mundi exósa vanitátes, rudi amíctu, pedum nuditáte, cilício, jejúniis, aliísque austeritátibus corpúsculum afflígens, divínæ contemplatióni júgiter vacábat. Hanc vero exímiam sanctitátem insígni miráculo Deus testátam vóluit; nam adhuc puélla avúnculam defúnctam ad vitam revocávit. Ad virginitátem, quam perpétuo cóluit, solo aspéctu intuéntium ánimos excitábat. Charitátis erga páuperes studiosíssima, cum aliquándo hibérno témpore subtráctum sibi panem clam illis deférret, patre imperánte, ut próderet quid in grémio abscónditum ferret, panis in rosas convérsus est.

℟. Propter veritátē. lxxxviii.

Lectio v.

CUm séptimum explésset annum, solitúdinis desidério flagrans, domús suæ angústam céllulam elégit, cui se tamquam voluntário cárceri inclúsit, et oratióni corporísque castigatióni ardénter incúmbens, Dei cleméntiam deprecabátur pro sanctæ Ecclésiæ tranquillitáte, quam Friderici secúndi Imperatóris impíetas acérrime divexábat. Ex diútina autem maceratióne in morbum lethálem íncidit, in quo beátæ Vírginis visitatióne recreáta, hábitum Tértii Ordinis sancti Francísci indúere jussa est. Decénnis a Deo inspiráta, piis adhortatiónibus, validísque arguméntis multos hæréticos ad fidem, et obediéntiam Románi Pontíficis redúxit. Qua de causa cum tota cognatióne sua in exsílium ejécta, ad vicína óppida venit, ubi Friderici mortem, et Ecclésiæ pacem prophético spíritu prædíxit. Mulíerem cæcam a nativitáte illuminávit, et ad fidei veritátem astruéndam, succénsum rogum ingréssa, ac tribus horis in eo illæsa pérmanens, cujúsdam hæréticæ mulíeris pervicáciam vicit, eámque cum áliis ad fidem convértit.

℟. Dilexísti justítiā. lxxxviii.

Lectio vi.

TAndem Vitérbium summa cívium gratulatióne revérsa, in consórtium Sanctimoniálium sanctæ Maríæ de Rosis admítti pétiit, sed illis ingréssum ob puéllæ inópiam denegántibus, se mór-

tuam in eo cœnóbio commoratúram prædíxit. Mox ad pristinum domus suæ cárcerem regréssa, cum in ea duóbus annis permansísset, morbo corrépta, et ad beátam pátriam suspírans, méritis plena migrávit ad Sponsum, décimo octávo suæ vitæ anno nondum exácto. Corpus ejus miro splendóre illustrátum, suavíque odóre perfúsum, in templo sanctæ Maríæ de Pódio effóssa humo, ac désuper ingésta, tumulátum fuit, donec post trigínta círciter menses ab Alexándro quarto, tunc Vitérbii sedénte, et in somnis ter ab ea admónito refóssum, et incorrúptum repértum, prídie Nonas Septémbris ad præfátum Monastérium, quod póstea sanctæ Rosæ nuncupátum est, solémniter translátum fuit, ubi usque ad hodiérnam diem íntegrum, et flexíbile summa totíus orbis admiratióne observátur, et novis semper miráculis corúscat.

℟. Afferéntur Regi. lxxxix. In tertio Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evangel. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus. ut in Communi Virg. primo loco. xci.

DIE V. SEPTEMBRIS.

In festo S. Candidæ Junioris Patr. Neap. Duplex majus. Pro Civit. et Diœc. Neap. Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátæ Cándidæ inter blandiménta sæculi candórem innocéntiæ conservásti: concéde, ut nos quoque ejúsdem exémpla sectántes, cæléstis glóriæ consórtium assequámur. Per Dñm.

Deinde fit commemoratio S. Candidæ Senioris.

Antiphona. Manum suam.

℣. Diffúsa est. de eodem Communi. cv.

Oratio. Deus, qui beátam Cándidam. ut supra. cxciv.

In i. Noct. Lect. Mulíerem. de eod. Communi. xcix.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Candida Júnior quingéntis post Senióiem álteram annis Neápoli in Campánia e nóbili Brancaciórum família nata est, virtúte tamen præstántior, quam génere. A prima ætáte totam se Christiánæ disciplínæ opéribus addíxit, summa in paréntes observántia, profúsa in páuperes benevoléntia: quod pietátis stúdium in connúbio quoque constantíssime retínuit, céteris matrónis íntegre, sanctéque vivéndi absolútum se præbens exémplar. Cæléstium rerum contemplatióni, Templísque inviséndis assídua, a córporis ornátu, vestiúmque cultu máxime abhórruit. In dissídiis componéndis árbitra; in seípsam tantum excandéscere jejúniis, aliísque pœniténtiis visa, ut omnes carnis illécebras exscínderet, atque

ánimi innocéntiam tuerétur.
℟. Propter veritátem. ci.

Lectio v.

UNico, quem suscéperat, filio, et cónjugi, diutúrno, gravíque morbo laborántibus, quo minus morti matúros, ac parátos vidéret, nuncupátis Deo précibus, velut aliénæ salútis víctima, id impetrávit, ut pro diláto illis moriéndi témpore, vivéndi sibi tempus contraherétur. Voti ígitur compos, in ægritúdinem íncidit; qua tandem intériit quinquagenária prídie nonas Septémbris, eódem die, quo Sénior Cándida ad Cælum evocáta, ut imitatióne pietátis símilis, ita consors et glóriæ. Demórtuum corpus in sancti AndréæTemplo honorífice cónditum est. Obiit Pelágio Secúndo Pontífice, Maurítio Imperatóre.
℟. Dilexísti justítiam. ci.

Lectio vi.

EJus sanctitátem diu recónditam, plúrimis tandem miráculis testátam vóluit Deus: liquor enim e sacro córpore emanávit, váriis morbórum genéribus útilis, atque vivíficus. Præsentíssimam opem in primis expértus paralyticus, qui tremebúndus, ac semimórtuus ad ejus túmulum delátus, summa pópuli admiratióne sanitáti rédditus, e vestígio domum incólumis regréssus est. Usum étiam loquélæ mutus excépit, benefícium alta voce conféssus, áliaque admiránda permúlta ejus méritis a Deo patráta. Sacræ Relíquiæ in Æde quoque Divi Angeli ad Nilum nuncupáta religióse anniversária pompa colúntur.
℟. Fallax grátia. cii.

In tertio Noct. Homilia in Evang. Símile est regnum cælórum thesáuro abscóndito. ut in eod. Communi. cii.

DOMINICA III.

Septembris.

Festum Septem Dolorum B.M.V. Duplex. Pro omnibus Statibus Augustissimæ Domus Austriæ, et pro Regnis utriusque Siciliæ.

Ad Vesperas, Antiphona. Quo ábiit diléctus tuus. cum rel. de Laudib. ut infra cciv. Psal. Dixit Dóminus. et reliqui consueti, prout in Offic. parvo ejusd. B. M. cxxxvii.

Capitulum. Thren. 2.

CUi comparábo te? vel cui assimilábo te, Fília Jerúsalem? cui exæquábo te, et consolábor te, Virgo Fília Sion? magna est, velut mare, contrítio tua.

Hymnus.

O Quot undis lacrymárum,
Quo dolóre vólvitur,
Luctuósa de cruénto,
Dum revúlsum stípite,
Cernit ulnis incubántem
Virgo Mater Fílium!
Os suáve, mite pectus,
Et latus dulcíssimum,
Dexterámque vulnerátam,
Et sinístram sáuciam,
Et rubras cruóre plantas
Ægra tingit lácrymis.
Centiésque, milliésque,

Stringit arctis néxibus,
Pectus illud, et lacértos,
Illi figit vúlnera,
Sicque tota colliquéscit
In dolóris ósculis.
Eja, Mater, obsecrámus
Per tuas has lácrymas,
Filiíque triste funus,
Vulnerúmque púrpuram,
Hunc tui cordis dolórem
Conde nostris córdibus.
Esto Patri, Filióque,
Et coævo Flámini:
Esto summæ Trinitáti
Sempitérnæ glória,
Et perénnis laus, honórque
Hoc et omni sæculo. Amen.

℣. Regína Mártyrum, ora pro nobis. ℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitísti.

Ad Magn. Ant. Nolíte me consideráre, quod fusca sim, quia decolorávit me sol, et filii matris meæ pugnavérunt contra me. Oratio.

Deus, in cujus passióne, secúndum Simeónis prophetíam, dulcíssimam ánimam gloriósæ Vírginis et Matris Maríæ dolóris gládius pertransívit: concéde propítius; ut qui dolóres ejus venerándo recólimus, passiónis tuæ efféctum felícem consequámur. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

Deinde fit commem. Domínicæ occurrentis.

Hymn. Completor et aliarum Horar. terminantur sic.

Jesu, tibi sit glória,
Qui passus es pro sérvulis,
Cum Patre et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula. Amen.

Ad Matut. Invit. Stemus juxta Crucem cum María matre Jesu,* Cujus ánimam dolóris gládius pertransívit.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Jam toto súbitus vesper eat polo,
Et sol attónitum præcípitet diem,
Dum sævæ récolo ludíbrium necis,
Divinámque catástrophen.
Spectátrix áderas supplício, Parens,
Malis uda, gerens cor adamántinum,
Natus funérea péndulus in Cruce
Altos cum gémitus dabat.
Pendens ante óculos Natus, atrócibus
Sectus verbéribus, Natus hiántibus
Fossus vulnéribus, quot penetrántibus
Te cónficit acúleis?
Heu! sputa, álapæ, vérbera, vúlnera,
Clavi, fel, áloe, spóngia, láncea,
Sitis, spina, cruor, quam vária pium
Cor pressére tyránnide!
Cunctis intérea stat generósior
Virgo Martyribus; prodígio novo,
In tantis móriens non móreris, Parens,
Diris fixa dolóribus.
Sit summæ Tríadi glória, laus, honor:
A qua supplíciter, sollícita prece,

Posco Virgínei róboris æmulas
Vires rebus in ásperis. Amen.

In i. Noct. Aña. Multiplicáti sunt, qui tríbulant me, multi insúrgunt advérsum me. Psal. Dómine, quid multiplicáti. cum reliq. ut in Psalt. 4. Antiph. Paravérunt sagíttas suas in pháretra, ut sagíttent in obscúro rectos corde. Psal. In Dómino confido. 7. Antiph. Defécit in dolóre vita mea, et anni mei in gemítibus.

Psalmus. In te, Dómine, sperávi. 46.

℣. Regína Mártyrum, ora pro nobis. ℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitísti.

Ex Jeremía Prophéta.

Lectio i. Thren. 1.

PLorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus, non est qui consolétur eam ex ómnibus charis ejus. Omnes amíci ejus sprevérunt eam, et facti sunt ei inimíci. Vide, Dómine, quóniam tríbulor, conturbátus est venter meus. Subvérsum est cor meum in memetípsa, quóniam amaritúdine plena sum. Foris intérficit gládius, et domi mors símilis est. Audiérunt, quia ingemísco ego, et non est qui consolétur me.

℟. Símeon vir justus, et timorátus dixit ad Maríam: * Tuam ipsíus ánimam pertransíbit gládius.

℣. Ne vocétis me Pulchram, sed Amáram, quia amaritúdine valde replévit me Omnípotens. Tuam.

Lectio ii. Thren. 2.

CUi comparábo te, vel cui assimilábo te, fília Jerúsalem? Cui exæquábo te, et consolábor te, virgo fília Sion? Magna est enim velut mare contrítio tua: quis medébitur tui? plausérunt super te mánibus omnes transeúntes per viam, sibilavérunt, et movérunt caput suum super fíliam Jerúsalem: Hæccine est urbs, dicéntes, perfécti decóris, gáudium univérsæ terræ? Aperuérunt super te os suum omnes inimíci tui: sibilavérunt, et fremuérunt déntibus, et dixérunt: Devorábimus.

℟. Surge, et áccipe púerum et Matrem ejus, et fuge in Ægyptum: * Et esto ibi, usque dum dicam tibi.

℣. Vocávi fílium meum ex Ægypto, ut véniat salus in Israel. Et esto. Lectio iii.

FEcit Dóminus, quæ cogitávit, complévit sermónem suum, quem præcéperat diébus antíquis: destrúxit, et non pepércit, et lætificávit super te inimícum, et exaltávit cornu hóstium tuórum. Clamávit cor eórum ad Dóminum, super muros fíliæ Sion. Deduc quasi torréntem lácrymas, per diem et noctem, non des réquiem tibi, neque táceat pupílla óculi tui.

℟. Fili, quid fecísti nobis sic? * Ego, et Pater tuus,

* Doléntes quærebámus te.
℣. Quid est, quod me quærebátis? In his, quæ Patris mei sunt, opórtet me esse. Ego. Glória Patri. Doléntes.
In secundo Nocturno, Aña. Factum est cor meum tamquam cera liquéscens in médio ventris mei.
Psalmus. Deus, Deus meus, réspice in me; quare me. 30.
Aña. Deus, vitam meam annuntiávi tibi: posuísti lácrymas meas in conspéctu tuo.
Psalm. Miserére mei, Deus, quóniam conculcávit me. 69.
Antiph. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die, ac nocte.
Psal. Quemádmodum desíderat cervus. 59.
℣. Fascículus myrrhæ diléctus meus mihi. ℟. Inter úbera mea commorábitur.
Sermo S. Bernárdi Abbátis.
Ex Sermone 12. de Stellis.
Lectio iv.

Martyrium Vírginis tam in Simeónis prophetía, quam in ipsa Domínicæ passiónis história commendátur. Pósitus est hic (ait Sanctus Senex de púero Jesu) in signum, cui contradicétur: Et tuam ipsíus ánimam (ad Maríam autem dicébat) pertransíbit gládius. Vere tuam, o Beáta Mater, ánimam pertransívit: alióquin non nisi eam pertránsiens, carnem filii tui penetráret. Et quidem póstea quam emísit spíritum tuus ille Jesus, ipsíus plane non áttigit animam crudélis láncea, quæ ipsíus apéruit latus, sed tuam útique ánimam pertransívit. Ipsíus nimírum ánima jam ibi non erat, sed tua plane inde nequíbat avélli.
℟. Jesum bajulántem sibi Crucem * Sequebátur turba mulíerum, quæ plangébant, et lamentabántur eum. ℣. Fíliæ Jerúsalem, super vos ipsas flete, et super fílios vestros. Sequebátur.
Lectio v.

Tuam ergo pertransívit ánimam vis dolóris, ut plusquam Mártyrem non imméríto prædicémus, in qua nimírum corpóreæ sensum passiónis excésserit compassiónis afféctus. An non tibi plusquam gládius fuit sermo ille revéra pertránsiens ánimam, et pertíngens usque ad divisiónem ánimæ ac spíritus: Múlier, ecce fílius tuus? O commutatiónem! Joánnes tibi pro Jesu tráditur, servus pro Dño, discípulus pro Magístro, fílius Zebedæi pro fílio Dei, homo purus pro Deo vero. Quómodo non tuam affectuosíssimam ánimam pertransíret hæc audítio, quando et nostra licet sáxea, licet férrea péctora sola recordátio scindit?
℟. Postquam venérunt in locum, qui dícitur Calváriæ, ibi crucifixérunt eum: * Stabat autem juxta Crucem Jesu Mater ejus.
℣. Tunc beátam illíus ánimam dolóris gládius pertransívit. Stabat.
Lectio vi.

Nolite mirémini, fratres, quod María Martyr in ánima fuísse dicátur. Miré-

tur, qui non meminerit, se audivisse Paulum inter máxima géntium crímina memorántem, quod sine affectióne fuíssent. Longe id fuit a Maríæ viscéribus, longe sit a sérvulis ejus. Sed forte quis dicat:numquid non eum præsciérat moritúrum? Et indubitánter. Numquid non sperábat contínuo resurrectúrum? et fidéliter. Super hæc dóluit Crucifixum? Et veheménter. Alióquin quisnam tu fratrer, aut unde tibi hæc sapiéntia, ut miréris plus Maríam compatiéntem, quam Maríæ fílium patiéntem? ille enim mori córpore pótuit, ista cómmori corde non pótuit? Fecit illud Cháritas, qua majórem nemo hábuit: fecit et hoc Cháritas, cui post illam símilis áltera non fuit.

℟. Joseph ab Arimathæa * Pétiit corpus Jesu, quod de Cruce depósitum, * Suo compléxu Mater excépit.
℣. Dolens Sunamítis sinu, et génibus suis sustínuit mórtuum filium. Pétiit corpus. Glória Patri. Suo.

In tertio Nocturno, Aña. Intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.
Psalmus. Exáudi, Deus, oratiónem meam. 72.
Antiphona. Anima mea turbáta est valde, sed tu, Dómine, úsquequo?
Psalmus. Dómine, ne in furóre tuo árguas me. 4.
Antiphona. Deus adjútor in tribulatiónibus; quæ invenérunt nos nimis.
Psalmus. Deus noster refúgium, et virtus. 62.
℣. Per te salútem hauriámus, Virgo María.
℟. Ex vulnéribus Christi.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

IN illo témpore: Stabant juxta Crucem Jesu Mater ejus, et soror Matris ejus María Cléophæ, et María Magdaléne. Et réliqua.

Homilía S. Ambrósii Episc. De Instit. Virg. Cap. 7.

STabat juxta Crucem Mater, et fugiéntibus viris stabat intrépida. Vidéte, utrum pudórem mutáre potúerit Mater Jesu, quæ ánimum non mutávit. Spectábat piis óculis Fílii vúlnera, per quæ sciébat ómnibus futúram Redemptiónem. Spectábat non degéneri. Mater spectáculo, quæ non metúeret peremptórem. Pendébat in Cruce Fílius, Mater se persecutóribus offerébat.

℟. Quis tibi sensus fuit, o Mater Dolórum: * Dum Joseph síndone Fílium tuum invólvit, et pósuit eum in monuménto? ℣. Consideráte, et vidéte si est dolor, sicut dolor meus. Dum Joseph.

Ex ejusdem Epist. 25. ad Ecclesiam Vercellensem, prope finem. Lectio viii.

MAría Mater Dómini ante Crucem Fílii stabat. Nullus me hoc dócuit,

nisi Sanctus Joánnes Evangelísta. Mundum álii concússum in Passióne Dómini conscripsérunt, Cælum ténebris obdúctum, refugísse Solem, in Paradísum Latrónem, sed post piam confessiónem, recéptum. Joánnes dócuit, quod álii non docuérunt, quemádmodum in Cruce pósitus Matrem appelláverit. Pluris putátur, quod Victor suppliciórum, pietátis officia Matri exhibébat, quam quod regnum cæléste donábat. Nam si religiósum est, quod Latróni donátur vénia, multo uberióris pietátis est, quod a Fílio Mater tanto afféctu honorátur.

℟. In toto corde tuo gémitus Matris tuæ ne oblíviscáris: * Ut perficiátur propitiátio, et benedíctio.

℣. Ave Princeps generósa, Martyrúmque prima Rosa; Virginúmque Lílium. Ut. Glória Patri. Ut perficiátur.

Lectio ix. de Homilia Dominicæ occurrentis.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

Quo ábiit diléctus tuus, o pulchérrima mulíerum? quo declinávit diléctus tuus, et quærémus eum tecum? Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.

Antiphona. Recédite a me, amáre flebo, nolíte incúmbere, ut consolémini me.

Antiphona. Non est ei spécies, neque decor: et vídimus eum, et non erat aspéctus.

Antiphona. A planta pedis usque ad vérticem cápitis non est in eo sánitas.

Antiphona. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo.

Capitulum. Thren. 2.

Cui comparábo te? vel cui assimilábo te, Fília Jerúsalem? cui exæquábo te, et consolábor te, Virgo Fília Sion? magna est velut mare contrítio tua.

Hymnus.

Summe Deus cleméntiæ,
Septem Dolóres Vírginis,
Plagásque Jesu Fílii
Fac rite nos revólvere.
Nobis salútem cónferant
Deíparæ tot lácrymæ,
Quibus laváre sufficis
Totíus orbis crímina.
Sit quinque Jesu vúlnerum
Amára contemplátio,
Sint et dolóres Vírginis
Ætérna cunctis gáudia.
Jesu, tibi sit glória,
Qui passus es pro sérvulis,
Cum Patre, et almo Spíritu,
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. María Virgo per virtútem tot dolórum.
℟. Fac nos gaudére in regno cælórum.

Ad Benedictus, Antiphona. Veníte, ascendámus ad montem Dómini, et vidéte, si est dolor sicut dolor meus.

Oratio.

Deus, in cujus passióne, secúndum Simeónis prophetíam, dulcíssimam ánimam gloriósæ Vírginis, et Matris Maríæ dolóris gládius pertransívit: concéde

propítius; ut, qui dolóres ejus venerándo recólimus, passiónis tuæ efféctum felícem consequámur. Qui vivis et regnas.

Deinde fit commem. Domínicæ occur.

Ad Primam in ℟. brev. dicitur ℣. Qui passus es propter nostram salútem.

Ad Tertiam, Antiphona. Recédite a me.

Capitul. Cui comparábo te. ut supra. cciv.

℟. breve. O vos omnes, * Qui transítis per viam! O vos omnes.

℣. Atténdite et vidéte si est dolor, sicut dolor meus. Qui transítis.

Glória Patri. O vos omnes.

℣. Defecérunt præ lácrymis óculi mei.

℟. Conturbáta sunt ómnia víscera mea.

Ad Sextam, Antiphona. Non est ei spécies.

Capitulum. Thren. 1.

Plorans plorávit in nocte, et lácrymæ ejus in maxíllis ejus, non est, qui consolétur eam ex ómnibus charis ejus.

℟. br. Defecérunt * Præ lácrymis óculi mei. Defecérunt.

℣. Conturbáta sunt ómnia víscera mea. Præ lácrymis. Glória Patri. Defecérunt.

℣. Fascículus myrrhæ, diléctus meus mihi.

℟. Inter úbera mea commorábitur.

Ad Nonam, Antiphona. Fulcíte me.

Capitulum. Thren. 2.

Deduc quasi torréntem lácrymas per diem, et noctem, non des réquiem tibi, neque táceat pupílla óculi tui.

℟. breve. Fascículus myrrhæ, * Diléctus meus mihi. Fascículus.

℣. Inter úbera mea commorábitur. Diléctus.

Glória Patri. Fascículus.

℣. Anima mea liquefácta est.

℟. Ut diléctus locútus est.

In ii. Vesp. dicuntur omnia, ut in primis. cxcix.

℣. Regína mártyrum ora pro nobis.

℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitísti.

Ad Magnificat, Antiphona. Oppréssit me dolor, et fácies mea intúmuit a fletu, et pálpebræ meæ caligavérunt.

Oratio. Deus, in cujus passióne. ut supra. cciv.

Et fit commem. Domínicæ occurr.

DIE XIX. SEPTEMBRIS:

IN FESTO

S. JANUARII

EPISCOPI, ET MARTYRIS,

Patroni principal. Civit. et totius Regni Neapolit. necnon et aliorum Regnorum Hispano Monarchæ subjectorum.

Duplex i. Class. cum Oct. Pro Civit. et toto Regno Neapol. alibique.

Omnia de Communi unius Martyris, præter ea, quæ sequuntur.

In i. Vesp. ad Magnif. Aña. **Beátus Januárius, Præsul et Martyr ínclytus, exstínxit ímpetum ignis, obturávit ora ferárum, et in occisióne gládii pro Christo mortuus, legítimi certáminis corónam accépit.** Oratio.

Deus, qui per beáti Januárii mártyris tui atque Pontíficis confessiónem, et sánguinem, admirábili testimónio ac triúmpho Ecclésiæ tuæ fidem illustráre dignátus es: quæsumus, ut ejúsdem nos Fídei consórtio, et patrocínio munítos, triúmphi étiam, et glóriæ partícipes effícias. Per Dñm.

Lect. i. Noct. A Miléto. de Comm. unius Mart. xxii.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Januárius, Benevénti Epíscopus, Diocletiáno et Maximiáno in Christiános sæviéntibus, ad Timótheum Campániæ Præsidem ob Christiánæ Fídei professiónem Nolam perdúcitur. Ibi ejus constántia várie tentáta, in ardéntem fornácem conjéctus, ita illæsus evásit, ut ne vestiméntum, aut capíllum quidem flamma violáverit. Hinc Præses accénsus iracúndia, Mártyris corpus ímperat usque eo dístrahi, quoad nervórum compáges artuúmque solvántur. Festus intérea ejus Diáconus, et Desidérius Lector comprehénsi, vinctíque una cum Epíscopo ante rhedam Præsidis Putéolos pertrahúntur, et in eúmdem cárcerem, in quo Sósius Misénas, et Próculus Puteolánus Diáconus, Eutyches, et Acútius láici ad béstias damnáti detinebántur, simul conjiciúntur. ℟. Honéstum fecit. xxv.

Lectio v.

Postero die omnes in amphitheátro feris objécti sunt: quæ naturális oblítæ feritátis, ad Januárii pedes se prostravére. Id Timótheus mágicis cantiónibus tribuens, cum senténtiam cápitis in Christi Mártyres pronuntiásset, óculis repénte

captus, oránte mox beáto Januário, lumen recépit: quo miráculo, hóminum míllia fere quinque Christi Fidem suscepérunt. Verum ingrátus judex níhilo placátior factus beneficio, sed conversióne tantæ multitúdinis actus in rábiem; véritus máxime Príncipum decréta, sanctum Epíscopum cum sóciis gládio pércuti jussit.

℟. Desidérium ánimæ. xxvi.

Lectio vi.

HOrum córpora finítimæ urbes, pro suo quæque stúdio certum sibi patrónum ex iis apud Deum adoptándi, sepeliénda curárunt. Januárii corpus Neapolitáni divíno admónitu extulére: quod primo Beneventum, inde ad Monastérium Montis Vírginis, postrémo Neápolim translátum, et in majóri Ecclésia cónditum, multis miráculis cláruit. Sed illud in primis memorándum, quod erumpéntes olim e monte Vesúvio flammárum globos, nec vicínis modo, sed longínquis étiam regiónibus vastitátis metum afferéntes, exstínxit. Præclárum illud quoque, quod ejus Sanguis, qui in ampúlla vítrea concrétus asservátur, cum in conspéctu Cápitis ejúsdem Mártyris pónitur, admirándum in modum colliquefíeri, et ebullíre, perínde atque recens effúsus, ad hæc usque témpora cérnitur.

℟. Stola jucunditátis. xxvi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum. Et réliqua.

Homilía S. Joánnis Chrysóst. Hom. 34. in Matth. post init.

CUm Dñs omnem solicitúdinem a discipulórum córdibus ejécerit, et ostensióne signórum armáverit, atque ab ómnibus negótiis sæculáribus alienátos, et ab omni temporálium rerum cura liberátos, férreos quodámmodo atque adamántinos fécerit, tum dénique eventúra illis advérsa prædícit. Multa enim ex hac prædictióne futurárum rerum cómmoda consequebántur. Primum, ut ejus præsciéntiæ vim edíscerent. Deínde, ut nemo suspicarétur ex magístri infirmitáte tam grávia mala descéndere. Prætérea, ne, qui ea passúri erant, súbito ac inopináto rerum evéntu perturbaréntur. Dénique, ne, cum ista sub ipsum passiónis suæ tempus audírent, nímium commoveréntur.

℟. Coróna áurea. xxviii.

Lectio viii.

JAm vero, ut intélligant novum hoc esse belli genus, et insólitum præliándi morem, cum illos nudos mítteret, una indútos túnica, sine cálceis, absque virga, et absque zona, et pera, et ab excipiéntibus ali juberet;

non fecit hic dicéndi finem, sed inexplicábilem virtútem suam próferens: Etiam sic eúntes, inquit, mansuetúdinem tamen óvium osténdite, quamvis ad lupos itúri, nec simplíciter ad lupos, sed étiam in médio lupórum (neque vero óvium tantum mansuetúdinem habére jubet, sed étiam colúmbæ simplicitátem); sic enim virtútem meam máxime osténdam, cum ab óvibus lupi superabúntur: et quamvis illæ sint in médio lupórum, et innúmeris mórsibus laceréntur, non modo non consúmptæ fúerint, verum étiam illos in sui natúram transmutáverint.

℟. Hic est vere mart. xxviii.

Lectio ix.

Majus certe atque admirabílius est, mentem adversariórum commutáre, et ánimum in divérsum transférre, quam illos occídere: præsértim cum duódecim tantum essent, et lupis plenus esset orbis univérsus. Erubescámus ígitur, qui longe divérsa faciéntes, tamquam lupi in adversários rúimus. Nam quámdiu oves fuérimus, víncimus, etiámsi mille circúmstent lupi, superámus, et victóres sumus; quod si lupi fuérimus, víncimur. Tunc enim a nobis pastóris auxílium recédit, qui non lupos, sed oves pascit.

Te Deum laudámus. 15.

In Laudib. ad Benedictus, Aña. Igne me, Dómine, examinásti, et non est invénta in me iníquitas: propter hoc lætátum est cor meum, et exultávit lingua mea.

In ii. Vesp. ad Magnificat, Antiph. Liberásti me, Dómine, a rugiéntibus præparátis ad escam, et a pressúra flammæ, quæ circúmdedit me; et in médio ignis non sum æstuátus.

Et fit commemor. Ss. Eustachii et socior. mart.

¶ Officium supradictum S. Januarii recitandum erit semel in mense sub ritu Semidupl. in toto Regno Neapolitano, die non impedita Officio ix. Lect. præterquam in Quatuor Temp. et Vigil. etc. Sed in i. Noct. leguntur Lect. de Script. occurr.

Notandum, quod prima die non impedita fit Offic. de Sanctis Sociis S. Januarii, sub ritu Semiduplici.

Infra Oct. S. Januarii in primo Nocturno leguntur Lectiones de Script. occurr.

Quod si quis dies occurrerit in Quat. Temp. leguntur Lectiones de Communi unius Mart. A Miléto. et ix. Lectio erit de Feria.

DIE XX. SEPTEMBRIS.

Secunda die infra Octavam S. Januarii.

Fit de Ss. Eustachio et soc. mart. Dupl. cum commemorat. Octav. et Vigil., nisi venerit in Quatuor Temp., quia tunc nihil de Vigilia.

Vesp. de S. Matthæo Apost. dupl. ii. class. cum commem.

Ss. Eustachii etc. martyr. sine commemor. Octavæ.

DIE XXI. SEPTEMBRIS.

Tertia die infra Octav.

Fit de S. Matthæo Apostolo sine commem. Oct. in Laud. sed tantum in ii. Vesp., si tamen sequenti die faciendum sit de Oct.; item commem. Ss. Mauritii, et socior. Mart.

DIE XXIII. SEPTEMBR.

Quinta die infra Octav.

Fit de S. Lino Papa et mart. Semid. cum comm. Oct. pro qua ℣. **Glória, et honóre.**

Nona Lectio et commemoratio S. Theclæ.

Vesp. de S. Maria de Mercede. Dupl., cum commem. S. Lini et Octavæ, pro qua ℣. **Glória, et honóre.**

DIE XXIV. SEPTEMBR.

Sexta die infra Octav.

Fit de S. Maria de Mercede. Dupl. majus cum com. Octav. in Laudibus, ut in Breviario. In ii. Vesp. fit comm. seq. Aña. et Orat. propr. et Oct.

DIE XXV. SEPTEMBR.

Vel alia die assignanda. In Civ. et Diœc. Neap. die 25. Septembris.

Septima die infra Octav.

In festo S. Mariæ de Cervellione virginis. Duplex.

Pro Regnis utriusque Siciliæ, et alibi.

Omnia de Comm. Virg. præter ea, quæ hic habentur prop. In i. Vesper. ad Magnificat.

Aña. **Flagéllis, et caténa María corpus domábat: siléntio, et abstinéntia ánimum custodiébat: oratiónibus incessánter instábat, docens Christi sponsas vas corruptíbile in sanctificatióne, et honóre possidére.**

Oratio.

Deus, qui nos cónspicis in tot perículis constitútos pro nostra fragilitáte non posse subsístere: concéde propítius, ut, intercedénte beáta María fámula tua, de præséntis vitæ flúctibus edúcti, ad ætérnæ salútis portum perveníre valeámus. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

María nóbili família de Cervellióne, Barcinóne in Hispánia nata, et a paréntibus in Dei timóre primis ab annis enutríta, virginitátem suam, cum decem et octo esset annórum, illi devóvit. Ejus vivéndi rátio erat, in públicum rárius prodíre, ægrotántibus doméstícis sédulo adésse, et in Nosocomío ter in hebdómada paupéribus ministráre. Annum trigésimum agens, defúncto patre, hábitum Ordinis sanctæ Maríæ de Mercéde, prima ex féminis, suscípiens, Sanctimoniálium ejúsdem Ordinis ducem, et magístram, et exémplum se præbuit; ac distribúto património in redemptiónem captivórum, professiónem in eódem Ordine, una cum voto de laborándo pro rediméndis captívis, emísit.

℟. Propter veritátē. lxxxviii.

Lectio v.

MAtre e vivis subláta, cum áliquot honéstis féminis, ejúsdem institúti piam, sanctámque vitam perégit: sólita quotídie mulíerum a suis frátribus redemptárum, ac Barcinónem adveniéntium pedes in Hospitáli domo laváre: quínquies in hebdómada Sacra Eucharístia réfici, terque jejunáre, solo pane et aqua conténta; quotidiánis flagéllis ínsuper, et férrea caténa corpus suum affligens. Siléntium, quod mira observántia colébat, inánibus verbis numquam infrégit, ac párcius indúlgens somno, expetébat ab hujúsmodi necessitáte liberári, ut illo fruerétur incessánter, quo jucundántur cæli, et Angeli lætántur. Quod diúrni témporis supérerat ab oratióne, et pietátis exercítiis, in páuperes juvándos impendébat; nullum officii genus prætermíttens, quo afflíctos consolarétur, oppréssos liberáret, et vinctos edúceret de carcéribus.

℟. Dilexísti justítiã.lxxxviii.

Lectio vi.

FUtúras maris tempestátes prænuntiábat, illásque sæpe suis oratiónibus sedávit: visa aliquóties super undas incédere, quo Fratres Captivórum redemptóres, aliósque in mari periclitántes serváret incólumes: unde ei Maríæ de subsídio, vulgo de Socos, nomen est índitum. Dénique post multa virtútum insígnia Barcinóne migrávit ad Dñm, décimo tértio Kaléndas Octóbris, anno salútis millésimo ducentésimo nonagésimo. Ejus corpus, ex quo suavíssimus odor manábat, sepúltum est in Ecclésia Fratrum Ordinis sui: quod nonagésimo post anno Epíscopo Barcinonénsi, Petro Aragóniæ Rege, ceterísque aulæ, et civitátis primóribus adstántibus, solémni pompa elevátum, incorrúptum repértum fuit, ac decentióri loco, ubi religióse cólitur, asservátum.

℟. Afferéntur Regi. lxxxix.

In iii. Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus. de Communi Virginum. xci.

Ad Benedictus, Antiphona. Adducéntur in lætítia, et exultatióne regi Dómino vírgines post Maríam, ut in sanctitáte, et justítia sérviant illi, et quocúmque íerit, ipsum Agnum sequántur.

In ii. Vesp. fit a Capit. de Octava S. Januarii. Duplex, ut in i. Vesp. Festi cum commemoratione præcedentis.

Ad Magn. Aña. Mare, et venti Maríæ obédiunt, Angélici candóris virtúte pollénti: aquæ multæ cessérunt ardóri charitátis ejus.

Item commem. Ss. Cypriani, et Justinæ mart.

DIE XXVI. SEPTEMBR.

In die Oct. S. Januarii. Dupl.

In secundo Nocturno.
Sermo S. Joánnis Chrysóst.
De sancto Ignatio martyre, Tom. 5. Lectio iv.

Tempus animadvértite, fratres, quo dignitátem Episcopálem beátus Januárius est assecútus. Neque enim est éadem nunc, quæ tunc erat Ecclésiam gubernándi condítio: non æquális est labor viam tritam, et plane parátam post multos íngredi viatóres; atque eam, quæ nunc primo secánda est, quæque prærúpta et saxósa, ferísque plena, nec ullum adhuc viatórem admísit. Tunc autem quocúmque quis óculos vérteret, ubíque præcipítia, báratbra, et bella, et pugnæ, et perícula. Imperatóres, et Reges, et pópuli, et civitátes, et gentes, et doméstici, et aliéni credéntibus insídias tendébant. ℟. Honéstum fecit. xxv. Lectio v.

Quemádmodum ígitur gubernatórem admirámur, non quod vectóres possit in portum incólumes dúcere, cum mare tranquíllum est, cumque navis fertur ventis secúndis: sed cum insaniénte pélago, ventísque sæviéntibus, qui in navi sunt inter se disséntiunt, magna tempestáte intus et foris navigántes exagitánte, navim tamen potest dirígere, et conserváre. Sic eos, qui tunc Ecclésiam regébant, multo magis, quam illos, qui eam in præsénti gubérnaut, suspícere debémus, et admirári, quando multa bella intus et foris, quando fídei planta imbecíllior erat adhuc, et diligéntia magis indigébat: quando véluti modo génitus infans Ecclésiæ pópulus, magnam providéntiam atque sapiéntiam ánimæ, a qua nutriéndus esset, postulábat. ℟. Desidérium ánimæ. xxvi. Lectio vi.

Verum, ne totum tempus in Episcopátus consideratióne collocántes, ab iis, quæ ad eum uti mártyrem spectant, enarrándis excludámur, age ad illíus certámina contendámus. Versútus enim diábolus, et ad struéndas aptus insídias, existimábat, si pastóres sustulísset, ovília se fácile direptúrum. Sed qui comprehéndit astútos in eórum astútia, osténdens Ecclésias suas non ab homínibus gubernári, sed eos, qui in ipsum credunt, semper a se regi, id fieri permittébat, ut cum cérneret, rectóribus sublátis, non tamen religiónem deléri, nec veritátis prædicatiónem exstíngui, sed pótius augéri: ex rebus ipsis et ipse, et qui ei inserviébant, omnes intellígerent Christianórum disciplínam non ab homínibus pendére, sed in cælis radíces ágere, Deúmque esse, qui ubíque Ecclésias tuerétur. ℟. Stola jucunditátis. xxvi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum. Et réliqua.

Homilía S. Joánnis Chrysóst.

Homilia 43. in Matth. longe post medium.

Diligénter considera, qui sunt qui hæc árdua et laboriósa ádeunt, formidolósi vidélicet, et indócti, illiteráti, rudes, obscúri quidam hómines, et ignóti, qui numquam Philosophórum percepérunt institúta, vixque umquam in forum descendérunt; piscatóres, et publicáni; multis repléti rebus, quæ jure ánimos eórum possent dejícere. Nam si magnos et claros viros tanta difficúltas rerum potuísset commovére, quómodo non potuísset imperítos hómines, quibus nullíus rei magni áliquid venit in mentem? Sed non dejécit, neque turbávit: nec id injúria, dicet quíspiam: cum se intellígerent posse leprósos mundáre, dæmónia ejícere.

℟. Coróna áurea. xxviii.

Lectio viii.

EGo autem dícere non dubitárim, quia vidélicet idípsum jure debébat ipsos conturbáre; quóniam, qui tantam potestátem habérent ut defúnctos étiam a morte possent excitáre, hi tanta perícula essent subitúri, tanta bella gestúri, ad júdices vincti deducéndi, commúnis dénique totíus orbis admonítio futúri. Quæ ígitur in ómnibus his erat consolátio? sola mitténtis virtus. Quocírca ita signánter incépit: Ecce ego mitto vos. Sufficiat hoc vobis ad omnem consolatiónem, satis sit ad confiténdum. Vides quanta ejus est auctóritas? intélligis, quóniam máxima sit potéstas? pércipis inexpugnábilem ejus esse virtútem?

℟. Hic est vere mart. xxviii.

Nona Lect. erit de Ss. Cypriano et Justina, et ex duabus Lect. fiat una, cum commemor. in Laudibus.

In ii. Vesp. fit commem. Ss. Cosmæ et Damiani mart.

DIE XXIX. SEPTEMB.

In festo Dedicationis S. Michaelis Archangeli.

Patr. Civit. et Regni Neap. Duplex ii. classis.

Omnia, ut in Breviario sub hac die.

DIE I. OCTOBRIS.

In festo S. Gregorii Armeni Episc. et Mart. Patr. Neap. Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphona.

Gaude Mater Ecclésia. cum rel. de Laud. ut infr. ccxvi.

Psal. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica, ut in Psalter. 118. et loco ultimi Psalmus. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.

Capitulum. Jacobi 1.

BEátus vir, qui suffert tentatiónem, quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

LUx o decóra Grégori,
Nostris refúlge méntibus,
Te prævio, vidébimus
Solem perénnem grátiæ.
Tu clara gemma Præsulum
Excéllis inter Mártyres,
Longos per anni círculos
Torménta passus hórrida.
Tu voce curans córpora,
Cæcásque mentes ínclytus
Illúminans miráculis,
Nutu fugásti dæmones.
Bonis procul fugácibus
Ampléxus es cæléstia,
Spretóque mundo, Cælitum
Gaudes potítus præmiis.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magnificat, Aña. O lux Ecclésiæ, Doctor veritátis, Póntifex Arméniæ, norma charitátis, Prædicátor grátiæ, deprecáre pro nobis Fílium Dei, allelúja. Oratio.

DEus, qui per beátum Gregórium Pontíficem, et mártyrem tuum Arméniæ gentis pópulum, Regémque veræ fidei lucem recípere tribuísti: da Ecclésiæ tuæ de tantis gaudére triúmphis, et apud te méritis ejúsdem, et précibus adjuvári. Per Dñm.

Deinde fit commemoratio S. Hieronymi, ac S. Remigii Episcopi, et Confess. ut in Breviario sub hac die.

Ad Matutinum, Invitator. Regem mártyrum Dóminum, * Veníte, adorémus.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Lux o decóra Grégori. ut supra.

In primo Nocturno, Aña. Probátus in Christo, et perféctus invéntus est, ídeo data est illi glória ætérna.

Psalmus. Beátus vir. cum reliquis Psalmis de Communi unius Martyris. xxi.

Antiphona. Præcépto Regis non obedívit Gregórius, corónas láureas diis offerri præcipiéntis.

Psal. Quare fremuérunt. xxi.

Antiph. Præco salútis doctrína Evangélica Arménos erudívit.

Psalmus. Dómine, quid multiplicáti sunt. xxii.

℣. Glória, et honóre coronásti eum, Dómine.
℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Lect. i. Noct. A Miléto. cum Responsoriis de Communi unius Mart. xxii.

In ii. Noct. Aña. Suspénsus in equúleo Gregórius laudábat Dóminum Salvatórem.

Psal. Cum invocárem. xxiii.

Aña. Glorificávit eum Dñs in conspéctu Regis, et osténdit illi glóriam suam.

Psalm. Verba mea. xxiv.

Antiphona. Quasi sol refúlgens, sic effúlsit Gregórius in Templo Dei.

Psal. Dómine, Dóminus noster. xxiv. ℣. Posuísti, Dó-

mine, super caput ejus.

℟. Corónam de lápide pretióso.

Lectio iv.

Gregórius Arméniæ Régibus ortus, cum Patris Anáci tota família ad necem usque quærerétur, infans clam eréptus, Cæsaréæ Cappadóciæ educátus est. Adoléscens Christiánam legem una cum baptísmo suscépit, duósque ex legítima uxóre génuit filios, Orthánem, et Arostánem, quos ádeo in fide Christi erudívit, ut sanctíssime utérque vitam finíerit. Secésserat Cæsaréam Teridátes Cursári olim Armenórum Regis ab Anáco dolóse interémpti filius, a Persis ditióne patérna spoliátus, cui Gregórius, non ignórans patérnum scelus, sese in servitútem trádidit, et cum eo in Arméniam, restitúto ei a Románis Regno, post multos annos rédiit. Ibi a Teridáte sæpius tentátus, ut Idólis sacrificáre vellet, cum renuísset constantíssime, innúmera tormentórum génera subíre coáctus est, ut pene incredibília videántur.

℟. Honéstum fecit. xxv.

Lectio v.

Nam primo dedúcitur in tetrum cárcerem: in os ejus lignum immíttitur, quod violentíssime ab inferióri parte superiórem disjúngeret: oneràntur húmeri glebis salis, qui apud Arménos est fóssilis: fúnibus sanctum corpus alligátum in sublíme tráhitur: post diem séptimum e sublími demíttitur, áltero pede suspénso, et igne admóto, fumóque suppósito, virgis intérea sævíssime cæditur: crura tábulis, et fune constringúntur, ita ut efflúeret sanguis per summos pedes, qui clavis confixi celeráre gressus mox cogúntur: caput fabríli quodam instruménto intercéptum comprímitur: per fístulam e naso ad cérebrum sal acéto místum, et nitrum transfundúntur: cálatho fulígine pleno caput ipsum obrúitur, ut suffocétur: férreis úngulis excarnificántur látera, et a subjéctis murícibus férreis immaníssime cruciántur: génua tibiálibus férreis vestiúntur, quæ cúneis item férreis obfirmántur: plumbum liquefáctum in os ejus infúnditur. Sed invíctus Gregórii ánimus Christi fide, speque munítus, torméntis non cessit umquam, et divína virtúte sanátus, constántior prædicábat Christum. Unde Teridátes áctus in rábiem ob patris étiam necem, quam póstea cognóvit ab Anáco factam, ligátum collo, mánibus, et pédibus, in lacum Artáxat eum déjici jubet moritúrum.

℟. Desidérium ánimæ. xxvi.

Lectio vi.

Post annos quatuórdecim divína providéntia factum est, ut Teridátes, quasi alter Nabuchodónosor, probátus, Gregórii velut redivívi sese ad pedes abjécerit,

quem cum sátrapis regni mystériis initiátum, jejúnio longo purgávit, narráta cælésti visióne recreávit, et miraculósa diversárum ægritúdinum curatióne confirmávit. Quare própriam detestátus Rex contra eum crudelitátem, ípsemet Deórum templa destrúxit, Ecclésias vero Deo ædificávit, pretiósas vestes, prædia, thesáuros pro divíno cultu elargítus. Exposcébat Rex Gregórium Epíscopum, quem dubitántem Angelus e Cælo animávit ad onus, et a Leóntio Cæsaréæ Epíscopo, rogánte Rege, consecrátus est. Arméniæ fines cum redíret, vix ingréssus, oratióne sua templum Hérculis a fundaméntis evúlsit, et álterum eréxit, in quo sancti Joánnis Baptístæ, et mártyris Athenógenis sacras relíquias collocávit. Ingéntem hóminum multitúdinem baptizávit, exórta in cujúsque cápite mirífica Cruce. Apéruit sacrárum litterárum gymnásia. Persis, Assyriis, Hunnis, et Medis ad Christiánam Rempúblicam áditum fecit, quibus et Epíscopos dedit, et Sacerdótes, et mónachos, multis ab eo ædificátis Monastériis. Tandem quiétis, et ótii divíni cupidíssimus, Arostáne filio, peténte Rege, sibi suffécto, in solitúdinem cum paucis alúmnis ábiit, ubi jejúnio plane admirábili, et contemplatióni déditus, obdormívit in Dño plenus diérum, Constantíno Magno Imperatóre. Ejus sacras relíquias Christiáni ex Arménia ab hóstibus capta fugiéntes, in Itáliam transtulérunt, et Neápoli sacrum ejus caput cum caténis, quibus vinctus, et virgárum fragmínibus, quibus cæsus fúerat, deposuérunt in nóbili Ecclésia in ejúsdem honórem erécta. Bráchium vero in Ecclésia Cathedráli Neritonénsi, cujus Cives Sancti viri mirácula sæpius experti, præsértim in impetrándis a Dómino plúviis, eúmdem sibi Patrónum elegérunt.

℟. Stola jucunditátis. xxvi.

In tertio Nocturno, Aña. Fuit magnus in Arménia magna, máximus in salútem Electórum Dei.

Psal. In Dño confido. xxvi.

Antiph. Diréctus est divínitus in pœniténtiam gentis, et tulit abominatiónem impietátis.

Psalmus. Dómine, quis habitábit. xxvii.

Aña. Virtútes multas, et mirácula per beátum Gregórium Dóminus fecit, allelúja.

Ps. Dómine, in virtúte. xxvii.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo.

℟. Glóriam, et magnum decórem impónes super eum.

In tertio Nocturno Lectiones de Homilia in Evang. Si quis venit ad me. de eodem Communi. xxvii.

℟. viii. Gaudet in cælis beá-

tus Gregórius Arméniæ Póntifex, glória, et honóre coronátus: * Qui pro Christi nómine vários, et graves sustínuit cruciátus.

℣. Dedit illi Dóminus fortitúdinem, et usque in senectútem permánsit illi virtus. Qui.

Glória Patri. Qui.

Nona Lectio de S. Remigio, ut in Breviario.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.

GAude Mater Ecclésia, adsunt festa solémnia Arméniæ Pontíficis, et mártyris Gregórii.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.

Aña. Lápide ad collum ligáto prædicábat Gregórius Dóminum Jesum Christum.

Aña. Solícitus Pastor gregis Christi fuit Gregórius, ac strénuus dæmonum debellátor.

Antiphona. Idolórum templa destrúxit, et sanctis mártyribus nóbiles Basílicas ædificávit, allelúja.

Antiphona. O lux Arméniæ! qui martyrio coronári, et inter Pontífices numerári digne meruísti.

Capit. et Hymn. ut in primis Vesperis. ccxii.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Benedictus, Antiphona. O pastor egrégie Gregori, lux Arméniæ! qui radiánte lúmine cum Angelórum ágmine Regem vidísti glóriæ, vota precántium súscipe, qui laudes tuas hódie pérsonant, allelúja.

Deinde fit commemoratio S. Remigii.

In ii. Vesperis omnia ut in i. excepto ultim. Psal. C rédidi 121. ℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Magnificat, Antiphona. O Grégori, martyr Christi, esto memor nostri, ut tuis précibus adjúti ætérna gáudia mereámur cónsequi, allel.

Deinde fit commemoratio Ss. Angelorum Custodum, ut in Breviario.

DIE III. OCTOBRIS.

vel alia die assign.

In festo Ss. Festi et Sociorum S. Januarii mm. Semiduplex. In Regno Neapol.

Omnia de Communi plur. Martyr. præter ea, quæ sequuntur. Oratio.

DEus, qui nos ánnua Sanctórum mártyrum tuórum Festi, et Sociórum ejus solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

FEstus Sancti Januárii Beneventi Epíscopi Diáconus, et Desidérius Lector, Diocletiáno, et Maximiáno in Christiános sæviéntibus, ad Timótheum Campániæ prǽsidem ob Christiánæ fidei professiónem Nolæ comprehén-

si, vinctíque una cum Epíscopo ante rhedam Præsidis Putéolos pertrahúntur, et in eúmdem cárcerem, in quo Sósius Misénas, et Próculus Puteolánus Diáconus, Eutyches, et Acútius láici ad béstias damnáti detinebántur, simul conjiciúntur.

℟. Sancti tui, Dñe. xxxix.

Lectio v.

Póstero die omnes in amphitheátro feris objécti sunt: quæ naturális oblítæ feritátis, ad Januárii pedes se prostravére. Id Timótheus mágicis cantiónibus tríbuens, cum senténtiam cápitis in Christi Mártyres pronuntiásset, óculis repénte captus, oránte mox beáto Januário, lumen recépit: quo miráculo, hóminum míllia fere quinque Christi Fidem suscepérunt. ℟. Vérbera carníficum. xxxix.

Lectio vi.

Verum ingrátus judex níhilo placátior factus benefício, sed conversióne tantæ multitúdinis actus in rábiem, véritus máxime Príncipum decréta, sanctum Epíscopum cum sóciis gládio pércuti jussit. Horum córpora finítimæ urbes, pro suo quæque stúdio certum sibi patrónum ex iis apud Deum adoptándi, sepeliénda curárunt. ℟. Tamquam aurum. xxxix.

In tertio Nocturno Evang. et Homil. ex eod. die xix. Septembris. 340.

Vesp. de seq. comm, præced.

DIE IV. OCTOBRIS.

In festo S. Francisci Assisiensis Conf. Patr. Neapol.

Duplex majus.

Omnia ut in Breviario sub hac die.

DIE X. OCTOBRIS.

In festo S. Francisci Borgiæ Conf. Patroni Neapolit.

Duplex ii. Classis.

Pro Regnis Catholico Hispan. Regi subjectis.

Lectiones primi Nocturni, Justus. lxvii.

Lection. ii. et iii. Nocturni ut in Breviario sub hac die.

In ii. Vesp. commemoratio S. Ludovici Bertrandi.

DIE X. OCTOBRIS.

aut alia die assignanda.

In festo S. Ludovici Bertrandi Confessoris. Duplex.

Pro omnibus Catholico Hispan. Regi subjectis. Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter ea quæ sequunt. Orat.

Deus, qui beátum Ludovícum Confessórem tuum per córporis mortificatiónem, et fidei præcónium Sanctórum glóriæ coæquásti: præsta, ut quod fide profitémur, pietátis opéribus júgiter impleámus. Per Dñm.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Ludovícus Bertrándus, Valéntiæ in Hispánia Tarraconénsi honéstis piísque paréntibus natus, ab ipsa pene infántia sanctitátis, ac pœniténtiæ tyrocínium inchoávit. Exácta pueritia, intérdum nuda cubábat humo,

noctes sæpe ducébat insómnes, ac in pietátis et charitátis officia sédulus incumbébat. Mundi contémptu, ac Religiósæ vitæ ardóre succénsus, paréntum artes, quibus eum a sancto propósito dimovére conabántur, mira constántia superávit. Sui tandem voti compos efféctus, Prædicatórum Ordini nomen dedit, ubi brevi tantum profécit, ut vel provectióribus ipsis, quamvis tyro, fúerit exémplo. Emíssa professióne, mirum quot et quantis virtútum increméntis prióreme vitæ ratiónem cumulárit. Jejúniis, flagéllis, cilíciis, vigilíisque carnem domans, mentem jugi oratiónis pábulo nutriébat, ex quo tantum intérnæ ánimi modéstiæ, ac puritátis hauriébat, ut vel in ejus óculis, ac vultu apparéret.

℟. Honéstum fecit. lxx.

Lectio v.

ADhuc júvenis Novitiórum præféctus institútus, eos ad omnem verbo et exémplo sanctimóniam efformábat. Ad Occidentáles Indos Evangélicus Prædicátor missus, quamvis uno tantum Hispánico uterétur idiómate, eum tamen divérsæ, atque inter se díssitæ natiónes, sua véluti loquéntem lingua, síngulæ audiébant, ex quibus innúmeros ad Christiánam Fidem addúxit: ibíque venénum non semel sibi a Bárbaris propinátum innóxie hausit. Públicam vitiórum objurgatiónem, tamquam in se unum diréctam Nóbilis quidam ultórus, mortem Ludovíco inténtat, cum strictus in eum sclopus in Crucifixi formam repénte convórtitur. Quo miráculo nefárius aggréssor permótus, ad Sancti viri pedes provolútus, tanti facínoris véniam eníxe deprecátur.

℟. Amávit eum. lxx.

Lectio vi.

HUmilitáte, ac patiéntia insígnis, illud idéntidem usurpábat: Dómine hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in ætérnum parcas. Prophético afflátus spíritu multa prædíxit. Ignem signo Crucis exstínxit, tempestátes sedávit, ferárum ímpetus cohíbuit, mórtuis vitam, cæcis visum, claudis gressum, surdis réddidit audítum. Tandem durióris pœniténtiæ labóribus fractus, in morbum íncidit, sacrísque mystériis rite expiátus, migrávit in cælum, séptimo Idus Octóbris, anno millésimo quingentésimo octogésimo primo, ætátis vero suæ quinquagésimo quinto. Quem multis étiam post óbitum miráculis clarum Paulus quintus Beatórum, Clemens vero décimus Sanctórum número adscrípsit. Ejus demum festum Alexánder octávus, instánte Rege Cathólico, ab univérso ditiónis ipsíus Clero sæculári, sub ritu dúplici celebrándum decrévit, Sanctúmque Confessórem novi Regni Granaténsis Pa-

trónum Apostólica auctoritáte declarávit.

℟. Iste homo. lxxi.

In iii. Nocturno Homilia S. Gregorii Papæ in Evangel. Sint lumbi vestri præcíncti. ut in eod. Communi. lxxii.

DIE XII. OCTOBRIS.

vel alia die assignanda.

In festo S. Pulcheriæ virginis Imperatricis. Dupl.

Pro Clero Sæculari, et Regulari omnium Dominiorum utriusque Siciliæ Regis.

Omnia de Communi Virginum primo loco, exceptis his, quæ hic habentur propria. Oratio.

DEus, qui beátam Pulchériam Vírginem tuam singulári castitátis prærogatíva decorásti, quique illi ad defendéndam Ecclésiam tuam summum Fídei amórem tribúere voluísti: concéde, ut ejus intercessióne tibi puris méntibus inhæréntes ab ómnium hóstium insídiis misericórditer liberémur. Per Dñm.

Lect. i. Noct. de scrip. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

ÆLia Pulchéria Augústa Patre, Avo, Fratre, atque Viro Romanórum Imperatóribus máxime nóbilis, profligátis sua præsértim ópera Hæreticórum erróribus, et Cathólico dógmate circa Incarnatiónis mystérium, et divínam maternitátem constitúto multo nobílior, ab ipsa pueritia tanta sapiéntia divínitus prædita fuit, ut ii, quibus post Arcádii patris óbitum Impérii procurátio, dum Theodósius adolésceret, commíssa fúerat, ejus arbitrátu ómnia fácerent; essétque constans opínio, unius puéllulæ virtúte ac sapiéntia, quæ instáre atque ingrúere videbántur, perícula discússa, et felicitátem Império constitútam. Domi assídua disciplínæ exáctrix eam vivéndi formam indúxit, ut illa jam non aula Imperatórum, sed Ascetérium vulgo dicerétur. Theodósium fratrem, Eudóxiam, quam illi matrimónio conjungéndam curávit, Flaccíllam, Arcádiam, Marínam soróres ita imbuébat bonis móribus, exercebátque ad virtútem, ut, quibus ætáte non multum præstábat, eórum moderátrix, ac propémodum mater esse viderétur. Qua institutióne soróres quantum profécerint, vel ex hoc uno intélligi potest, quod Pulchériam imitátæ se, suámque virginitátem Deo devovérunt; utque Augústa virgo ea, quæ decréverat, ámplius confirmáret, omnésque voluntátis suæ testes habéret, ex auro, et pretiósis lapídibus sacram mensam in Ecclésia Constantinopolitána pro virginitáte sua, et fratris Império dedicávit, et in fronte ipsíus mensæ hæc eádem inscrípsit.

℟. Propter veritátẽ. lxxxviii.

Lectio v.

POtior autem ejus in Theodósio instituéndo elúxit

cura; eúmque, ubi opus esset, mira quadam dexteritáte corrigébat, qui quidem talis est efféctus, ut absolutíssimum óptimi veréque Christiáni Príncipis exémplar fúerit, dum Pulchériæ consíliis est obsequútus. Post diutúrnam cum fratre concórdiam, turbis, malevolórum fráude atque obtrectatióne, in aula excitátis, tempus nacta, quo sibi jam uni, Deóque vacáre posset, secéssit in Hébdomum, locum Byzántio suburbánum, ibíque vitam agens pene monásticam aliquámdiu se contínuit; cum vero felícitas Impérii una cum ea exsuláret, a fratre accersíta, ubi deésse vidit, qui prælia Dómini pugnáret, Déboram imitáta, fide, ac religióne armáta procéssit, et missis in omnem partem epístolis hortándo, monéndo, minitándo, non pecúniæ, non labóribus parcens, digna effécta est, quam Patres Concílii Chalcedonénsis una ómnium voce, atque præcónio Custódem Fídei, pacis Conciliatrícem, Expultrícem Hæreticórum, Piam, Orthodóxam, novam Hélenam (sicut Marciánum tunc Imperatórem novum Constantínum) consalutárent; cuíque S. Leo totíus Románæ Ecclésiæ nómine plúrimum gratularétur, ejúsque causa exultáre se díceret, ac digna Deo vota persólvere, quod de Nestoriána primum impietáte, mox de nefário Eutychétis erróre perémpto dúplicem illi, et palmam contúlerat, et corónam.

℟. Dilexísti justítiã. lxxxviii.

Lectio vi.

Atque hæ tantæ curárum moles, quas præsértim in Ephesíno ac Chalcedonénsi Concíliis Romanórum Pontíficum auctoritáte convocátis necessário suscéperat, níhilo illam ad cétera Christiánæ pietátis officia obeúnda fácere segniórem. Assídue cæléstium rerum contemplatióne, sacrórum librórum lectióne, córporis afflictatiónibus sponte suscéptis se exercébat; Psalmos de nocte surgens una cum rĕgiæ famíliæ Princípibus decantábat; Dei, ac Sanctórum (quorum et collóquio non semel dignáta est) cultrix exímia, quæ étiam summópere semper conténdit, ut erga eórum Relíquias cultus augerétur. Deíparam in primis cóluit, cui hanc ipsam Deíparæ appellatiónem contra Nestorianórum blasphémias asséruit: vóluit namque summa Sapiéntiæ suæ dispositióne divína Providéntia, ut per Vírginem summa Vírginis dígnitas inofénsa pénitus servarétur, quam étiam est imitáta servándo perpétuam in ipso conjúgio Virginitátem; cujus dénique cúltui amplificándo complúra Templa regáli plane magnificéntia excitávit, donáriis auxit, redítibus locuple-

távit. In placánda divína justítia mira pietáte enítuit. Fuit erga páuperes misericórdia plane singulári: quos et matérna quadam charitáte compléxa est quoad vixit, et móriens eórum, quæ assídua effusissímaque liberálitas réliqua fécerat, scripsit hærédes. Quod cautum ab ipsa testaménto fuit, diligénter curávit Marciánus, quem pari Religiónis stúdio, rebúsque ómnibus Império digníssimum ipsa evéxerat ad Impérium, sibíque hanc ipsam ob causam, salva, quam Deo vóverat, Virginitáte, cónjugem delégerat. Obiit anno quadringentésimo quinquagésimo tértio, magno ómnium luctu, maximísque Sanctórum Patrum, ceterorúmque ejus ævi Scriptórum láudibus celebráta.

℟. Afferéntur Regi. lxxxix.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 17.

IN illo témpore: Dixit Jesus: Hæc est autem vita ætérna, ut cognóscant te solum Deum verum, et, quem misísti, Jesum Christum. Et réliqua.

Homilía sancti Cyrílli Alexandríni.

De Fide ad Pulcheriam, et Sorores Reginas.

SAne vos sacras, castissimásque Christi ómnium nostrum Salvatóris sponsas, religiosíssimæ, ac Deo dilectíssimæ Imperatríces, orbis terrárum ornaméntum, sanctissimarúmque Ecclesiárum decus óptimo jure quisque appelláverit, in quibus nimírum omne virtútum genus, omnísque ornátus divínæ majestátis óculis gratus, acceptúsque mirífice splendet. Neque his ópibus conténtæ, omnem quoque curam, omnéque stúdium adhibétis, quo fide recta, nullámque in partem vacillánte, excellátis. Neque Christi regnum capéssere, et ea, quæ illi grata sunt, fácere, et sentíre omíttitis, partim quidem præcláris actiónibus, partim rursum cum vestras, tum Príncipum quoque vestrórum áulas virginitátis glória condecorántes, partim dénique sumptuosíssima templa Christo Dómino excitántes; nam et hoc quoque pietátis stúdium inter cétera ille sanctis vestris ánimis impertítus est.

℟. Hæc est virgo. xci.

Lectio viii.

IGitur ex sacris lítteris vobis vere sanctis Christi sponsis (quamquam ad quodvis opus bonum abúnde instrúctæ videámini) áliquid deprómam. Hinc étenim, et Emmanuélem verum, ac naturálem Deum, et vírginem Matrem, quæ eum péperit, veram per ipsum Deíparam esse, planum fiet. Ait Christus, hæc est vita ætérna, ut cognóscant te solum Deum verum, et, quem misísti, Jesum Christum. Si cum so-

líus veríque Dei cognitióne Jesu Christi cognitiónem necessáriam, consociatámque esse opórtet, et hoc ipsum ætérnam vitam concíliat; cui obscúrum esse potest, Christum verum esse Deum? Verbum sane caro factum est, sed mansit ínterim Verbum. ℟. Média nocte clamor. xci.

Lectio ix.

ET ego claritátem, quam dedísti mihi, dedi eis; ut sint unum, sicut et nos unum sumus. Qualem ítaque glóriam Fílius a Patre accepísse se narrat, quam nobis deínde commúnem fécerit? Sane ipse ab hac quæstióne nos líberat, dum ait: Ut unum sint, sicut et nos unum sumus. Nam etsi Dei Patris Verbum, secúndum próprĭam hypóstasim, álius a Patre esse dignóscitur, naturáli tamen identitáte unum plane et idem est cum illo. At quo pacto Verbum illud, unum quoque nobíscum factum est? Ad eúndem omníno modum, puta secúndum essentiálem, et naturálem identitátem. At cum divína natúra tanto a creatúra distet intervállo, ut secúndum esséntiam cum ea coíre nequáquam váleat; ecquo, inquis, modo secúndum natúram unum ille factus est nobíscum, qui omnem omníno creatúram excéllit? Verbum factum est homo: ut quemádmodum in Deitáte unum, et idem est cum Patre; ita secúndum natúræ humánæ habitúdinem sit unum quoque nobíscum. Te Deum laudámus. 15.

DIE XIV. OCTOBRIS.

In festo S. Fortunatæ Virginis et mart. Duplex.

Pro Civit. et Diœc. Neap.

Omn. de Comm. Virg. et mart. præter sequentia. Oratio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula, étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius; ut, qui beátæ Fortunátæ vírginis et mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

FOrtunáta virgo Cæsaréæ in Palæstína nóbili génere nata, fratres hábuit, eosdémque fidei magístros, Carpónium, Evarístum, et Prisciánum, quibus una cum áliis in persecutióne Diocletiáni sub Urbáno Præside comprehénsis, cum límina cárceris pia Soror frequentáret, ut qualecúmque valéret auxílium Christi conféssóribus præbéret, Júdici deláta in víncula conjícitur. In iis, tum ímpiæ matris conátus, precésque nefárias, tum Præsidis minas, et oblátas filii núptias, velut hostes fidei, ac martyrii, quod únice concupíverat, constantíssime superávit. Cum autem in interióra cárceris penetrália, ubi fratres, et sócios detinéri cognóverat, a cu-

stódibus admítti obtinuísset, ac mútuis se se oratiónibus, rerúmque divinárum collóquiis, ad últimum fidei certámen confirmárent: vox de cælo resónuit, qua ómnium vota nuntiabántur exaudíta, et áliis quidem per levióra torménta, Fortunátæ vero per longe duriórem agónem martyrii coróna spondebátur.

℟. Propter veritátem. xcv.

Lectio v.

SÆviénte ígitur Urbáno, fortíssima Virgo capíllis divúlsis, et véstibus per ignomíniam dilacerátis, per Urbem circumdúcitur. Moxque férreis, acutísque serræ déntibus médiam secáre tortóres aggréssi, carnem ejus divínitus obdurátam, numquam lædere potuérunt. In amphitheátro feris objécta, non modo illæsa permánsit, sed leónem ferocíssimum in Præsidem irruéntem, solo império coércuit: quo tamen beneficio níhilo mítior rédditus Tyránnus, talos eídem terebrári, clavísque configi, ac tandem post equúleum, ignésque superátos, caput amputári præcépit. Ea senténtia primum in fratres executióni demandáta est. Sed cum ad Fortunátam lictor accéderet, visis repénte Angelórum, et Vírginum Choris, terrefáctus obríguit ánimo, simul et víribus destitútus. Illa vero repetítis de cælo vócibus ad corónam evocáta, post brevem oratiónem invíctum spíritum Deo réddidit, et ibídem una cum sanctis frátribus a Christiánis sepelítur.

℟. Dilexísti justítiam. xcv.

Lectio vi.

SAnctórum mártyrum córpora clam inde subdúcta, transvehéntibus quibúsdam nautis, ecce Angeli de cælo descendéntes in prora navis consedérunt, Davídicum illud concinéntes: Glória hæc est ómnibus Sanctis ejus. Ad hæc mire consternáti quotquot áderant, ab ipsámet Fortunáta beatíssima inter Angelos apparénte, bono ánimo jubéntur esse, illos itíneris duces a Deo missos habitúri. Ipsis ítaque præséntibus, Campániæ littus felíciter appúlsi, sacra mártyrum Lípsana deposuére: quæ plúrimis coruscántia mirtáculis ibídem támdiu quievére, donec regióne a Vándalis, Maurísque devastáta, Stéphanus Neapolitánus Epíscopus ea Neápolim transférri curávit, Adriáno Primo summo Pontífice, Constantíno, et Iréne imperántibus. Porro sedénte Pio quarto venerábiles Relíquiæ íterum invéntæ sunt in Ecclésia Sanctimoniálium sancti Gaudiósi, in qua ad hanc usque diem prídie Idus Octóbris magna pópuli veneratióne colúntur.

℟. Afferéntur Regi. cxvi.

In iii. Noct. Lect. de Hom. in Evang. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus.

de eod. Communi. xci.

DIE XV. OCTOBRIS.

In festo S. Teresiæ Virg. Patr. Neap. Dupl. majus.

Omnia ut in Breviario sub hac die; sed Lectiones primi Noct. De virgínibus. ut in Communi Virg. lxxxv.

DOMINICA III. Octobris.

In festo Puritatis B. M. V. Duplex majus.

Pro Dominio Venet. et pro Cler. Reg. Theat. et alibi.

Ad Vesperas, Antiphona.

Sicut lílium inter spinas. cum reliq. de Laud. ccxxviii. Psalmi consueti de S. M. ut in ejus Offic. parvo. cxxxvii.

Capitulum. Sap. cap. 4.

O Quam pulchra est casta generátio cum claritáte! immortális est enim memória illíus; quóniam et apud Deum nota est, et apud hómines.

Hymnus.

Præclára Custos Vírginū,
Intácta Mater Núminis,
Cæléstis aulæ jánua,
Spes nostra, cæli gáudium.
Inter rubéta lílium,
Colúmba formosíssima,
Virga e radíce gérminans
Nostro medélam vúlneri.
Turris dracóni impérvia,
Amíca Stella náufragis,
Tuére nos a fráudibus,
Tuáque luce dírige.
Erróris umbras díscute,
Syrtes dolósas ámove,
Fluctus tot inter, déviis
Tutam reclúde sémitam.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

Hæc conclusio dicitur in fine omnium Hymnorum.

℣. Cum jucunditáte Virginitátem beátæ Maríæ semper vírginis celebrémus. ℟. Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

Ad Magn. Aña. Nihil inquinátum in eam incúrrit: candor est lucis ætérnæ, et spéculum sine mácula.

Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens ætérne Deus, ut puríssimæ vírginis Maríæ integérrimam Virginitátem festíva celebritáte venerántes, ejus intercessióne, puritátem mentis, et córporis consequámur. Per Dñm.

Deinde fit comm. Dñicæ occ.

Ad Matutinum, Invitator.

Virginitátem Deíparæ celebrémus: * Christum ejus Fílium adorémus Dñm.

Psal. Veníte. 2.

Hymnus.

O Stella Jacob fúlgida!
O Solis instar spléndida
Auróra! qua nil púrius
Refúlget inter sídera.
Stolis amíctæ cándidis
Tibi catérvæ Cælitum
Plaudunt, sacræque Vírgines
Laudes perénnes cóncinunt.
Quin obsequéntes ófferunt
Ligústra, et alba lília:
Candor sed horum víncitur
Candóre casti péctoris.
Nostra Angelórum láudibus
Abjécta tellus ádsonans
Ad astra voces éfferat,
Et Vírginis præcónia.
Jesu, tibi sit glória,

Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

Antiphonæ, et Psalmi Noct. ut in ejus Officio parvo.

In primo Nocturno.

℣. Venérunt mihi ómnia bona páriter cum illa.

℟. Et innumerábilis honéstas per manus illíus.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

EGo flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter filias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter filios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi, et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me charitátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos filiæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, quoadúsque ipsa velit. Vox dilécti mei: ecce iste venit sáliens in móntibus, transíliens colles: símilis est diléctus meus cápreæ, hinnulóque cervórum. En ipse stat post paríetem nostrum, respíciens per fenéstras, prospíciens per cancéllos. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, Colúmba mea, formósa mea, et veni.

℟. Diléctus meus mihi, et ego illi, qui páscitur inter lília: * Pulchra es amíca mea, suávis, et decóra sicut Jerúsalem, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

℣. Una est colúmba mea, perfécta mea. Vidérunt eam filiæ Sion, et beatíssimam prædicavérunt. Pulchra.

Lectio ii. Cap. 4.

QUam pulchra es, amíca mea, quam pulchra es! óculi tui columbárum, absque eo, quod intrínsecus latet. Capílli tui sicut greges caprárum, quæ ascendérunt de monte Gálaad, dentes tui sicut greges tonsárum, quæ ascendérunt de lavácro, omnes geméllis fœtibus, et stérilis non est inter eas. Sicut vitta coccínea lábia tua, et elóquium tuum dulce. Sicut fragmen mali púnici, ita genæ tuæ. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificáta est cum propugnáculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatúra fórtium. Duo úbera tua sicut duo hínnuli cápreæ geméllí, qui pascúntur in líliis: donec aspíret dies, et inclinéntur umbræ, vadam ad montem myrrhæ, et ad collem thuris. Tota pulchra es, amíca mea, et mácula non est in te.

℟. Surge, própera, amíca mea, colúmba mea, formósa mea, et veni: * Jam hyems tránsiit, imber ábiit et recéssit: flores apparuérunt in

terra nostra. ℣. Surgam, et circuíbo civitátem, per vicos et platéas quæram, quem díligit ánima mea. Jam.

Lectio iii.

VEni de Líbano Sponsa mea, veni de Líbano, veni: coronáberis de cápite Amána, de vértice Sanin, et Hermon, de cubílibus leónum, de móntibus pardórum. Vulnerásti cor meum, Soror mea Sponsa, vulnerásti cor meum in uno oculórum, in uno crine colli tui. Quam pulchræ sunt mammæ tuæ, Soror mea Sponsa! Pulchrióra sunt úbera tua vino, et odor unguentórum tuórum super ómnia arómata. Favus distíllans lábia tua, Sponsa: mel et lac sub lingua tua: et odor vestimentórum tuórum, sicut odor thuris. Hortus conclúsus, Soror mea Sponsa, hortus conclúsus, fons signátus.

℟. Adjúro vos, filiæ Jerúsalem, si invenéritis diléctum meum, ut nuntiétis ei, quia amóre lángueo. * Qualis est diléctus tuus, o pulchérrima mulíerum?

℣. Diléctus meus cándidus, et rubicúndus, eléctus ex míllibus. Talis est diléctus meus, ipse est amícus meus, filiæ Jerúsalem. Qualis. Glória Patri. Qualis.

In secundo Nocturno.

℣. Post partum, Virgo, invioláta permansísti.

℟. Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

Ex libro sancti Ambrósii Epíscopi de Virgínibus. Lib. 2. post initium

Lectio iv.

SIt vobis tamquam in imágine descripta Virgínitas, vítaque beátæ Maríæ, de qua, velut in spéculo, refúlget spécies castitátis, et forma virtútis. Hinc sumátis licet exémpla vivéndi: ubi, tamquam in exemplári, magistéria expréssa probitátis, quid corrígere, quid effúgere, quid tenére debeátis, osténdunt. Primus discéndi ardor nobílitas est magístri. Quid nobílius Dei Matre? Quid splendídius ea, quam splendor elégit? Quid cástius ea, quæ corpus sine córporis contagióne generávit?

℟. Beatíssima virgo María, hortus conclúsus, fons signátus, Regína Angelórum, Dómina Mundi: *Per quam Deus descéndit in terras, ut hómines ascéndere mereréntur ad cælos. ℣. Ad te clamámus éxsules filii Evæ: recordáre nostri, Sanctíssima Virgo. Per.

Lectio v.

DE céteris ejus virtútibus quid loquar? Virgo erat non solum córpore, sed étiam mente, quæ nullo doli ámbitu sincérum adulteráret afféctum. Corde húmilis, verbis gravis, ánimi prudens, loquéndi párcior, legéndi studiósior, non in incérto divitiárum, sed in preces páuperis spem repó-

neus: inténta óperi, verecúnda sermóne, árbitrum mentis sólita non hóminem, sed Deum quærere: nullum lædere, bene velle ómnibus, fúgere jactántiam, ratiónem sequi, amáre virtútem.

℟. Beáta María tantæ éxstitit puritátis, ut Mater Dómini esse mererétur: * Deus, quam elégerat, creávit: de qua crearétur, elégit.

℣. Ipsa est Stella ex Jacob, cujus rádius univérsum Orbem illúminat. Deus.

Ex S. Petro Chrysólogo.

Serm. 143. Lectio vi.

HÆc dedit cælis glóriam, terris Deum, fidem géntibus, finem vítiis, vitæ órdinem, móribus disciplínam. Grátiam, quam détulit Angelus, accépit Virgo, salútem sæculis reddítúra. Vere benedícta Virgo, quæ et Virginitátis póssidet decus, et Matris dignitátem. Vere benedícta, quæ et supérni concéptus méruit grátiam, et servávit integritátis corónam. Vere benedícta, quæ et divíni gérminis suscépit glóriam, et Regína exstitit totíus castitátis.

℟. Quómodo fiet istud, quóniam virum non cognósco? Spíritus Sanctus supervéniet in te: * Virtus Altíssimi obumbrábit tibi, ideóque, * Quod nascétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei.

℣. Dixit autem María: Ecce ancílla Dómini, fiat mihi secúndum verbum tuum. Virtus. Glória Patri. Quod.

In tertio Nocturno.

℣. Invenísti grátiam apud Deum. ℟. Sancta Dei Génitrix virgo immaculáta.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

IN illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro. Et réliqua.

Homilía S. Bernárdi Abbátis.

Homilia. 2. super Missus est.

NOvum cánticum illud, quod solis dábitur in Regno Dei cantáre Vírginibus, ipsam vírginum Regínam, imo primam inter céteras esse cantatúram, nemo est, qui ámbigat. Puto autem illam, præter illud, quod solis licet, cum ómnibus tamen virgínibus ei, ut dixi, commúne erit, dulcióri quodam, atque elegantióri cármine lætificatúram esse civitátem Dei. Hujus ítaque dulcísonos deprómere, vel exprímere módulos ne ipsárum quidem vírginum ulla digna inveniétur, quia mérito decantándum servábitur illi, quæ sola de partu, et partu divíno gloriátur. Gloriátur, dixi, de partu, non in se, sed in ipso, quem péperit. Deus síquidem, Deus enim est, quem péperit, et qui Matrem suam in cæléstibus donatúrus glória singulári, in terris prævenire curávit, et grátia, qua vidélicet ineffa-

bíliter, et intácta concíperet, et páreret incorrúpta.

℟. Egrediétur virga de radíce Jesse, et flos de radíce ejus ascéndet. * Ecce Virgo concípiet, et páriet Fílium, et vocábitur nomen ejus Emmánuel.

℣. Joseph Fili David, noli timére accípere Maríam cónjugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spíritu Sancto est. Ecce.

Bñ. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo vírginum.

Lectio viii.

DEum hujúsmodi decébat natívitas, qua non nisi de vírgine nascerétur. Talis congruébat et Vírgini partus, ut non páreret, nisi Deum. Proínde Factor hóminum, ut homo fíeret nascitúrus de hómine, talem sibi ex ómnibus débuit delígere, imo cóndere Matrem, qualem et se decére sciébat, et sibi nóverat placitúram. Vóluit ítaque esse vírginem, de qua immaculáta immaculátus procéderet, ómnium máculas purgatúrus. Vóluit et húmilem, de qua mitis et húmilis corde prodíret, harum in se virtútum necessárium ómnibus, saluberrimúmque exémplum ostensúrus. Dedit Vírgini partum, qui ei jam ante, et virginitátis inspiráverat votum, et humilitátis prærogáverat méritum. Ut ígitur quæ Sanctum Sanctórum conceptúra erat páriter, et paritúra, sancta esset córpore, accépit donum virginitátis, ut esset et mente, accépit donum humilitátis. ℣ O Admirábilem, et omni honóre digníssimam Vírginem! O Féminam singuláriter venerándam, super omnes féminas admirábilem, paréntum reparatrícem, posterórum vivificatrícem! Missus est Angelus ad Vírginem, vírginem carne, vírginem mente, vírginem professióne, vírginem dénique, qualem descríbit Apóstolus, mente et córpore sanctam. Nec nóviter, nec fortúito invéntam, sed a sæculo eléctam, ab Altíssimo præcógnitam, et sibi præparátam, ab Angelis servátam, a Pátribus præfigurátam, a Prophétis promíssam.

℟. Beáta Dei Génitrix María, templum Dómini, sacrárium Spíritus Sancti: * Sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo.

℣. Genuísti, qui te fecit, et in ætérnum pérmanes Virgo. Sola.

Glória Patri. Sola.

Nona Lect. Homil. Domínicæ occurr.

Te Deum laudámus. 15.

A D L A U D E S

et per Horas, Aña.

SIcut lílium inter spinas, sic amíca inter fílias.

Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Domínica. 16.

Aña. Diléctus meus mihi, et ego illi, qui páscitur inter lília.

Aña. Quam pulchra es, amíca mea, quam pulchra es! Aña. Una est Colúmba mea, perfécta mea.
Aña. Vidérunt eam filiæ Sion, et beatíssimam prædicavérunt.
Capit. O quam pulchra est. ut in Vesperis. ccxxiv.
Hymnus. O gloriósa Vírginum. ut in Officio parvo B. Mariæ Virginis. cxxxiv.
℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.
Ad Benedictus, Antiphona. Sancta, et immaculáta Maríæ Virgínitas! quibus te láudibus éfferam néscio: quia per te Redemptórem nostrum suscépimus Dñm nostrum.
Oratio. Da quæsumus. ut supra. ccxxiv.
Deinde fit comm. Dñicæ occ.
Ad Horas Aña, et Oratio ut in Laudibus, reliqua ut in Officio B. M. in Sabbato. Ad Prim. in ℟. Qui natus es.
In ii. Vesp. omnia, ut in i. Ad Magnificat, Aña. Beáta Dei Génitrix María, Virgo perpétua, Sacrárium Spíritus Sancti, sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo.
Deinde fit comm. Dñicæ occ.

DIE XVII. OCTOBRIS.

In festo S. Irenes Virg. et mart. Patr. Neap. Duplex.
Pro civit. et Diœc. Neapol.
Omnia de Comm. unius Virg. et mart. Oratio. Deus, qui inter cætera.
In i. Noct. Lect. de Scrip. occ. In ii. et iii. Noct. Lect. de cit. Comm. i. loco. lxxxviii.
Vesp. de S. Luca Ev. et com. præc.

DIE XXIV. OCTOBRIS.

Officium S. Raphaelis Archangeli. Duplex.

Pro omnibus Regnis Catholico Hispaniarum Regi subjectis.
Ad Vesperas, Antiphona. Missus est Angelus Ráphael. cum reliq. de Laud. ccxxxv. Psal. Dixit Dóminus. cum reliq. de Dñica. 118. et loco ultim. Psalm. Laudáte Dóminum omnes Gentes. 122.
Capitulum. Tob. 12.
Quando orábas cum lácrymis, et sepeliébas mórtuos, et derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Hymnus.

Tibi, Christe splendor Patris,
Vita, virtus córdium,
In conspéctu Angelórum
Votis, voce psállimus:
Alternántes concrepándo
Melos damus vócibus.
Collaudámus venerántes
Omnes cæli príncipes,
Sed præcípue fidélem
Médicum, et cómitem
Raphaélem, in virtúte
Alligántem dæmonem.
Quo custóde procul pelle,
Rex Christe piíssime,
Omne nefas inimíci,
Mundo corde, et córpore
Paradíso redde tuo

Nos sola cleméntia.
Glóriam Patri melódis
Personémus vócibus,
Glóriam Christo canámus,
Glóriam Paráclito:
Qui trinus, et unus Deus
Exstat ante sæcula. Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi. ℟. Habens thuríbulum áureum in manu sua.

Ad Magnificat, Antiphona. Ego sum Ráphael Angelus, qui asto ante Dóminum: vos autem benedícite Deum, et narráte ómnia mirabília ejus.

Oratio.

Deus, qui beátum Raphaélem Archángelum Tobíæ fámulo tuo cómitem dedísti in via: concéde nobis fámulis tuis, ut ejúsdem semper protegámur custódia, et muniámur auxílio. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum, Invitator. Regem Archangelórum Dóminum, * Veníte adorémus. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymnus. Tibi Christe. ut supra in i. Vesperis.

In i. Nocturno. Antiphona. Ingréssus Tobías invénit júvenem præcínctum, et quasi parátum ad ambulándum, et ignórans, quod Angelus esset, salutávit eum.

Psalmus. Dómine Dóminus noster. cum reliq. Psal. ut in Dedicat. sancti Michaelis die xxix. Septembris. 359.

Aña. Angelus Ráphael seípsum occúltans, ait: Ego sum Azarías magni Ananíæ filius. Psal. In Dño confído. 359.

Antiphona. Sanum ducam filium tuum in regiónem Medórum, et sanum tibi redúcam, allelúja.

Psalmus. Dómine, quis habitábit. 360.

℣. Data sunt Angelo incénsa multa.

℟. Ut adoléret ea ante altáre áureum, quod est ante óculos Dómini.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 12.

Vocávit ad se Tobías filium suum, dixítque ei: Quid póssumus dare viro isti sancto, qui venit tecum? Et respóndens Tobías, dixit patri suo: Pater, quam mercédem dábimus ei? aut quid dignum póterit esse benefíciis ejus? Me duxit et redúxit sanum, pecúniam a Gabélo ipse recépit, uxórem ipse me habére fecit, et dæmónium ab ea ipse compéscuit, gáudium paréntibus ejus fecit, me ipsum a devoratióne piscis erípuit, te quoque vidére fecit lumen cæli, et bonis ómnibus per eum repléti sumus. Quid illi ad hæc potérimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum, si forte dignábitur medietátem de ómnibus, quæ alláta sunt, sibi assúmere.

℟. In illo témpore exaudítæ sunt preces ambórum in conspéctu glóriæ summi Dei: * Et missus est Angelus Dómini sanctus Ráphael, ut curáret eos ambos, quorum uno témpore sunt oratiónes in

conspéctu Dómini recitátæ. ℣. Tobías et Sara in tribulatióne pósiti, cum lácrymis oráre cœpérunt. Et missus.

Lectio ii.

ET vocántes eum, pater scílicet et filius, tulérunt eum in partem: et rogáre cœpérunt, ut dignarétur dimídiam partem ómnium, quæ attúlerant, accéptam habére. Tunc dixit eis occúlte: Benedícite Deum cæli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobíscum misericórdiam suam. Etenim sacraméntum regis abscóndere bonum est: ópera autem Dei reveláre, et confitéri honoríficum est. Bona est orátio cum jejúnio, et eleemósyna, magis quam thesáuros auri recóndere: quóniam eleemósyna a morte líberat, et ipsa est, quæ purgat peccáta, et facit inveníre misericórdiam, et vitam ætérnam. Qui autem fáciunt peccátum et iniquitátem, hostes sunt ánimæ suæ. Manifésto ergo vobis veritátem, et non abscóndam a vobis occúltum sermónem. Quando orábas cum lácrymis, et sepliébas mórtuos, et derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia accéptus erat Deo, necésse fuit, ut tentátio probáret te. ℟. Egréssus Tobías invénit júvenem spléndidum stantem præcínctum, et quasi parátum ad ambulándum, et salutávit eum, et dixit: * Unde te habémus, bone júvenis? ℣. Et ignórans, quod Dómini Angelus esset, salutávit eum, et dixit. Unde.

Lectio iii.

ET nunc misit me Dñs, ut curárem te, et Saram uxórem filii tui a dæmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus unus ex septem, qui astámus ante Dñm. Cumque hæc audíssent, turbáti sunt, et treméntes cecidérunt super terram in fáciem suam. Dixítque eis Angelus: Pax vobis: nolíte timére. Etenim cum essem vobíscum, per voluntátem Dei eram: ipsum benedícite, et cantáte illi. Vidébar quidem vobíscum manducáre, et bíbere; sed ego cibo invisíbili, et potu, qui ab homínibus vidéri non potest, utor. Tempus est ergo, ut revértar ad eum, qui me misit: vos autem benedícite Deum, et narráte ómnia mirabília ejus. Et cum hæc dixísset, ab aspéctu eórum ablátus est, et ultra eum vidére non potuérunt. Tunc prostráti per horas tres in fáciem benedixérunt Deum; et exsurgéntes narravérunt ómnia mirabília ejus. ℟. Ingréssus Angelus ad Tobíam, salutávit eum, et dixit: Gáudium sit tibi semper. * Forti ánimo esto: in próximo enim est, ut a Deo curéris.

℣. Et respóndens Tobías,

ait: Quale gáudium mihi erit, qui in ténebris sédeo, et lumen cæli non vídeo? Forti ánimo.
Glória Patri. Forti ánimo.
In secundo Nocturno, Aña. Dixit autem Angelus: Apprehénde bránchiam piscis, et trahe eum extra aquas.
Psalm. Cæli enárrant. 362.
Antiph. Obsecro te, Azaría frater, ut dicas mihi, quod remédium habébunt ista, quæ de pisce serváre jussísti.
Psal. Dómini est terra. 361.
Antiph. Lúmina fel sanat, sed virtus cordis, et jécoris diáboli expéllit potestátem.
Psalmus. Benedícam Dóminum. 362.
℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini.
℟. De manu Angeli.
Sermo S. Augustíni Epíscopi. Serm. 1. in Dom. 15. de B. Tobia, qui est 226. de Temp.

Lectio iv.

BEátus Tobías, qui panem suum nóverat frángere esuriénti, mercédem célerem mercenário præparat laboránti. Patiénter lectióne percépta, quæ nuper est recitáta, admirabámur patris, filiíque tractátum, quemádmodum Angelus monet, quem æstimábant terrénum sub cælésti glória mercenárium. Ad hoc enim cæcitátis incúrrit exítium, ut Angelum suscíperet médicum, qui divínis fácibus incénsus sic anhelávit: Honésta est orátio cum jejúnio, et eleemósyna. Orátio justi clavis est cæli. Ascéndit precátio, et descéndit Dei miserátio. Licet alta sit terra, altum cælum, audit tamen Deus hóminis linguam, si mundam habet consciéntiam. Cum sénsibus lóquitur, si sit solus noster gémitus. Súfficit áuribus imber oculórum, fletus cítius audit, quam voces. Orátio ínvidi solet de áuribus propulsári. Erat patris et filii ánima una; dum esset propríetas membrórum, erat illis singuláris germánitas animórum. Fili, inquit, dimittámus istum hóminem, adjiciéntes ad mercédem plácitam, quia nobis multa ópere suo cóntulit bona: et rogáre cœpit mercenárium, ut mercédis suæ sumat efféctum. Frater, inquit, áccipe quod tuum est, et tunc vade salvus. Récipe mercédem tuam, quia mihi, et fílio meo bonam præbuísti misericórdiam. Tolle, ut dixi, substántiam, quam cum fílio meo reportásti; nam grátia, quam tibi debémus, non potest ponderári.
℟. Interrogávit Tobías Angelum: De qua domo, aut de qua tribu es tu? Qui respóndens, ait: * Ego sum Azarías Ananíæ magni fílius. ℣. Genus quæris mercenárii, an ipsum mercenárium, qui cum fílio tuo eat? Sed ne forte solícitus sis. Ego sum.

Lectio v.

COntínuo Angelus gaudet de cogitáta mercéde,

qui missus fúerat gratis fácere pietátem. Tobis, inquit, vel Tobías, quid de mea mercéde satis supérflue cogitátis? Habéte quod vobis donávit pater ille cæléstis. Ego minister sum curatiónis, ille est auctor sanitátis. Nescítis cujus mercenárii ope pérfrui meruístis. Defúnctos captivitátis sepelíre non timuístis. Tobis, ascendérunt ad Dñm ópera tua, quia, relícto prándio, reddidísti mórtuum sepultúræ. Ego Dño medulláta íntuli sacrifícia pro venerábili sepultúra. Ego diréctus sum operárius fori cæléstis. Mórtuum sepelístis, et mortis acúleum non timuístis. Ipse sepúltus pro vobis voce tácita proclamávit. Probatiónis fúerat cæcitas oculórum, unde patiéntia tua clárius meruísset de cæléstibus ornaméntum. Ego sum Ráphael, unus ex septem Angelis, qui astámus ante claritátem Dei. Non indígeo fructu humánæ mercédis, dívitem me facit conversátio majestátis. Dives est ille, qui me misit, gratis jussit impéndi quod gratis ipse concéssit. Nec ipsum honórem gratiárum mihi deputétis, quia nihil meis víribus percepístis. Deum benedícite, et illi confitémini, et ipsum glorificáte, quia vobíscum fecit bona.

℟. Exívit Tobías, ut laváret pedes suos, et ecce piscis immánis exívit ad devorándum eum: qui expavéscens, clamávit voce magna, dicens: Dómine, invádit me. Et dixit ei Angelus: Apprehénde bránchiam ejus, et trahe eum ad te: * Exéntera hunc piscem, et cor ejus, et fel, et jecur repóne tibi: sunt enim necessária ad medicaménta utíliter.

℣. Attráxit autem Tobías piscem in siccum, et palpitáre cœpit ante pedes ejus: et ait Angelus ei. Exéntera hunc.

Lectio vi.

Subito patefácto mystérii cæléstis honóre, voce Raphaélis Archángeli attóniti Tobis et Tobías, collápsi in terram proruérunt, vocem trémulam pénitus occultavérunt, quia vocem insólitam audiérunt. Quid metuístis pater Tobis, filiúsque Tobías? Mercenárium habére cæléstem, et tamquam operárium locáre terréstrem? Celávit vobis Angelus nomen, Azarías sum, inquit, Ananíæ magni fílius; et cum dixit: Ego sum Ráphael Angelus, celávit in primo nómine dignitátem, ne fáceret locatóri terrórem. Si enim díceret: Ego sum Angelus, non esset Tobíæ mercenárius. Serváta est dígnitas nóminis, ut postrémo magnitúdo clarésceret dignitátis. Vidéte, charíssimi quantum sit eleemósynæ méritum! Angelum méruit habére operárium. Vidétis quantum próficit mórtuos sepelíre., ut oblátio ejus per Angelum Raphaélem ad cæléstem ascén-

deret majestátem! Vidétis, quia eleemósyna a morte líberat, et ipsa purgat peccáta, facit purgatiónem oculórum, líberat a ténebris peccatórum. Tobis via sua dedúcitur. Sara tot viris contristáta per Angelum matrimónio copulátur.

℟. Ubi introíeris domum tuam, dixit Angelus Ráphael ad Tobíam, statim adóra Dóminum Deum tuum, et grátias agens ei, accéde ad patrem tuum, et osculáre eum: * Statímque lini super óculos ejus ex felle isto piscis, quem portas tecum; scias enim quóniam mox aperiéntur óculi ejus, et vidébit pater tuus lumen cæli, et in aspéctu tuo gaudébit. ℣. Tolle tecum ex felle isto piscis: erit enim necessárium. Statímque.

Glória Patri. Statímque.

In tertio Nocturno, Añа. Est hic Sara Raguélis filia, quæ tibi conjúgio dábitur, et omnis substántia ejus.

Psal. Cantáte Dómino. 365.

Antiphona. Septem viros hábuit, quos dæmónium oppréssit, tímeo ne mihi símile contíngat.

Psalm. Dñs regnávit. 365.

Antiphona. Per tres dies oratióni cum uxóre tua vacábis, ut in sémine Abrahæ benedictiónem in filiis consequáris.

Psalm. Benedic ánima mea Dómino. 366.

℣. Apprehéndit Angelus Ráphael dæmónium.

℟. Et relegávit illud in desérto superióris Ægypti.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Erat dies festus Judæórum, et ascéndit Jesus Jerosólymam. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc.

Trac. 17. in cap. 5. Joan.

MIrum non esse debet a Deo factum mirácalum, mirum enim esset, si homo fecísset. Magis gaudére, quam mirári debémus, quia Dñs noster, et Salvátor Jesus Christus homo factus est, quam quod divína inter hómines Deus fecit. Plus est enim ad salútem nostram, quod factus est propter hómines, quam quod fecit inter hómines, et plus est, quod vítia sanávit animárum, quam quod sanávit languóres córporum moriturórum.

℟. Benedícite Deum cæli, dixit Angelus Ráphael, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei: * Quia fecit vobíscum misericórdiam suam. ℣. Ipsum benedícite, et cantáte illi, et narráte ómnia mirabília ejus. Quia fecit.

Bño. Cujus festum cólimus.

Lectio viii.

SEd quia ipsa ánima nec eum nóverat, a quo sanánda erat, et óculos habébat in carne, unde facta corporália vidéret; nondum habébat sanos in corde, unde Deum laténtem agnósceret: fecit quod vidéri póterat,

ut sanarétur, unde vidéri non póterat. Ingréssus est locum, ubi jacébat magna multitúdo languéntium, cæcórum, claudórum, aridórum.
℟. Tempus est, ut revértar ad eum, qui me misit, dixit Angelus Ráphael: * Vos autem benedícite Dóminum, et narráte ómnia mirabília ejus.
℣. Confitémini ei coram ómnibus vivéntibus, quia fecit vobíscum misericórdiam suam. Vos autem.
Glória Patri. Vos autem.

Lectio ix.

ET cum esset médicus et animárum et córporum, et qui venísset sanáre omnes ánimas crediturórum, de illis languéntibus unum elégit, quem sanáret, ut unitátem significáret. Si mediocri corde, et quasi humáno captu et ingénio considerémus faciéntem, et quod ad potestátem pértinet, non magnum áliquid perfécit, et quoad benignitátem parum fecit. Tot jacébant, et unus curátus est, cum posset uno verbo omnes erígere.
Te Deum laudámus. 15.

A D L A U D E S
et per Horas, Aña.

MIssus est Angelus Ráphael ad Tobíam, et Saram, ut curáret eos.
Psalm. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.
Antiphona. Ingréssus Angelus ad Tobíam, salutávit eum, et dixit: Gáudium sit tibi semper.
Antiphona. Forti ánimo esto, Tobías: in próximo enim est, ut a Deo curéris.
Aña. Benedícite Deum cæli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini illi, quia fecit vobíscum misericórdiam suam.
Antiphona. Pax vobis, nolíte timére: Deum benedícite, et cantáte illi.

Capitulum. Tob. 12.

QUando orábas cum lácrymis, et sepeliébas mórtuos, et derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino.

Hymnus.

CHriste sanctórum decus Angelórum,
Rector humáni géneris, et Auctor,
Nobis sacrátum tríbue benígnus
Scándere cælum.
Angelum nobis Médicum salútis
Mitte de cælis Ráphael, ut omnes
Sanet ægrótos, paritérque nostros
Dírigat actus.
Hinc Dei nostri Génitrix María,
Totus et nobis chorus Angelórum
Semper assístat, simul et beáta
Cóncio tota.
Præstet hoc nobis Déitas beáta

Patris, ac Nati, paritérque Sancti

Spíritus, cujus réLoat per omnem

Glória mundum. Amen.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Ad Benedictus, Antiphona. Ego sum Ráphael Angelus, qui asto ante Dóminum: vos autem benedícite Deum, et narráte ómnia mirabília ejus, allelúja.

Oratio.

DEus, qui beátum Raphaélem Archángelum Tobíæ fámulo tuo cómitem dedísti in via: concéde nobis fámulis tuis, ut ejúsdem semper protegámur custódia, et muniámur auxílio. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam, Antiphona. Ingréssus Angelus.

Capitulum. Quando orábas. ut supra. ccxxxv.

℟. breve. Stetit Angelus, * Juxta aram templi. Stetit.

℣. Habens thuríbulum áureum in manu sua. Juxta aram templi.

Glória Patri. Stetit Angelus.

℣. Ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini.

℟. De manu Angeli.

Ad Sextam, Antiphona. Forti ánimo.

Capitulum. Tob. 12.

ET nunc misit me Dóminus, ut curárem te, et Saram uxórem filii tui a dæmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus, unus ex septem, qui astámus ante Dóminum.

℟. brev. Ascéndit fumus arómatum * In conspéctu Dómini. Ascéndit.

℣. De manu Angeli. In conspéctu Dómini.

Glória Patri. Ascéndit.

℣. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Ad Nonam, Antiphona. Pax vobis.

Capitulum. Tob. 12.

TEmpus est, ut revértar ad eum, qui me misit: vos autem benedícite Deum, et narráte ómnia mirabília ejus.

℟. brev. In conspéctu Angelórum, * Psallam tibi, Deus meus. In conspéctu.

℣. Adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo. Psallam.

Glória Patri. In conspéctu.

℣. Adoráte Deum.

℟. Omnes Angeli ejus.

In ii. Vesperis, Antiphona. Missus est Angelus. cum reliq. Añis de Laudib. ccxxxv. Psalmus. Dixit Dóminus. cum reliquis de Dominica 118. et loco ultim. Psalmus. Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo: * quóniam audísti. 131.

Capitulum, Hymnus et ℣. ut in primis Vesperis.

Ad Magnificat, Antiphona.

Princeps gloriosíssime Ráphael Archángele, esto memor nostri: hic, et ubíque semper precáre pro nobis Fílium Dei, allel. allel.

Oratio. Deus, qui beátum Raphaélem. ccxxxvi.

DIE XXV. OCTOBRIS.

In festo Ss. Gavini, Proti, et Januarii martyr.

Duplex.

Pro Regnis Hispanis et Neap.

Omnia de Communi plurimorum Martyrum, præter sequentia. Oratio.

Deus, qui per beátos Mártyres tuos Gavínum, Protum, et Januárium Ecclésiam tuam mirabíliter illustráre dignátus es: concéde nobis fámulis tuis, ut, quos Patrónos venerámur in terris, intercessóres habére mereámur in cælis. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Ss. Chrysanthi, et Dariæ mart. Antiph. et ℣. ex Laud. Oratio ut in Breviario.

In i. Noct. Lect. de Script. occ.

In ii. Nocturno. Lectio iv.

Protus Sacérdos, et Januárius Diáconus Túrribus in Sardínia nati, quo témpore Diocletiánus Imperátor insatiábilem crudelitátem in Christiános exercébat, Romam profécti, et a Cajo sanctíssimo Pontífice ordináti, atque in Sardíniam revérsi, fidem Christi Túrribus prædicábant: Deíque grátia aspiránte, plures Gentíles ad veri Dei cultum perduxérunt, inter quos máxime enítuit Gavínus Románus miles ex præclára (ut fertur) Sabelliórum família: qua de causa bárbari Præsidis jussu comprehénsi, diutúrno cárcere maceráti, in equúleo suspénsi, férreis úngulis dilaniáti, variísque tormentórum généribus vexáti sunt: sed, Deo protegénte, illæsi ab illis evasérunt.

℟. Sancti tui, Dñe. xxxix.

Lectio v.

Mox Protus Présbyter in Hérculis ínsulam, quæ Linária vulgo dícitur, tunc nóxiis animálibus refértam, jubénte Præside, deportátus fuit, ut a feris devorarétur: ubi cibo, atque omni humána ope pénitus destitútus, multis calamitátibus vexátus fuit: sed divínis láudibus inténdens, ab eo, qui dat escam esuriéntibus, mirabíliter enutrítus: hoc étiam suis précibus impetrásse dícitur, ut omnes nóxiæ feræ in ea Insula, ac vicína Sardínia, usque in præséntem diem exstínctæ omníno fúerint. At vero Januárius júnior, donis, et blandítiis tentátus, ut a fide defíceret, in ejus confessióne immóbilis perseverávit. Quare Præses novis eum torméntis simul cum Proto, quem ab exsílio revocáverat, subjécit, et Gavíno míliti utrúmque trádidit custodiéndum. Porro Gavínus ab ipsis ad Christum convérsus,

et aqua salutári ablútus, líberos illos dimísit, quod insóntes eos, et sine causa vinctos díceret.

℟. Vérbera carníficũ. xxxix.

Lectio vi.

ID cum Tyránno innotuísset, suasiónibus, et illécebris ad idolórum cultum Gavínum revocáre conátus est, quem in suscépta Religióne constantíssimum repértum, capitáli senténtia puníri mandávit in Portu Balagái. Quo loco étiam Protus et Januárius, qui in suburbáno Túrrium loco laténtes ab ipso Gavíno in visu ad martyrii palmam invitáti fúerant, decolláti sunt die vigésima quinta Octóbris. Horum córpora, Tyránno imperánte, in mare projécta, mox ab íncolis Christiánis juxta littus repérta, et in Ecclésia magnificentíssime exstrúcta, ac eórum nómine consecráta, collocáta fuérunt, ubi a toto Sardíniæ Regno, et præcípue a Província Turritána, quæ in honórem sancti Gavíni mensem Octobris sanctum Gavínum appéllat, ingénti concúrsu, et pópuli veneratióne colúntur.

℟. Tamquam aurum. xxxix.

In iii. Nocturno, Homilia in Evangel. Cum audiéritis prælia. de eodem Communi primo loco. xlii. et nona Lect. de Ss. martyribus Chrysantho, et Daria, cum commemoratione in Laudibus Ant. et ℣. ex i. Vesp.

DOMINICA IV. OCTOBR.

In festo Maternitatis B. M. Virginis. Duplex majus.

Ad Vesperas.

Antiphona. Beáta es Virgo María, cum reliquis de Laudibus. Psalmi consueti de S. M. ut in ejus Officio parvo.

Capitulum. Eccli. 24.

QUi creávit me requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: in Jacob inhábita, et in eléctis meis mitte radíces.

Hymn. Ave maris stella.

℣. Benedícta tu in muliéribus.

℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Magnificat, Antiphona. Cum jucunditáte Maternitátem Beátæ Maríæ semper Vírginis celebrémus.

Oratio.

DEus, qui de Beátæ Maríæ Vírginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiánte, carnem suscípere voluísti: præsta supplícibus tuis; ut qui vere eam Genitrícem Dei crédimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per eúmdem.

Deinde fit commem. Domin. occurr.

In fine Hymnorum ad Laudes, et Horas dicitur. Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutin. Invit. Maternitátem Beátæ Maríæ Vírginis celebrémus: * Christum

ejus Fílium adorémus Dóminum.

Psal. Veníte exultémus. 2.

Hymnus.

CÆlo Redémptor prætulit
Felícis alvum Vírginis,
Ubi cadúca membra
Mortále corpus índuit.
Hæc Virgo nobis édidit
Nostræ salútis áuspicem,
Qui nos redémit sánguine,
Pœnas, Crucémque pértulit.
Spes læta nostro e péctore
Pellat timóres ánxios:
Hæc quippe nostras lácrymas,
Precésque defert Fílio.
Voces Paréntis éxcipit,
Votísque Natus ánnuit,
Hanc quisque semper díligat,
Rebúsque in arctis ínvocet.
Sit Trinitáti glória,
Quæ Matris intáctum sinum
Ditávit almo gérmine,
Laus sit per omne sæculum.

Antiphona, et Psal. Noct., ut in ejus Officio parvo.

In primo Nocturno.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua.

℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 24.

EGo ex ore Altíssimi pródivi primogénita ante omnem creatúram. Ego feci in cælis, ut orirétur lumen indefíciens: et sicut nébula texi omnem Terram. Ego in altíssimis habitávi, et thronus meus in colúmna nubis. Gyrum cæli circuívi sola, et profúndum Abyssi penetrávi, in flúctibus maris ambulávi, et in omni terra steti: et in omni pópulo, et in omni gente primátum hábui: et ómnium excelléntium, et humílium corda virtúte calcávi: et in his ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor.

℟. Felix es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima: * Ex qua ortus est Sol justítiæ Christus Deus noster, per quem salváti, et redémpti sumus.

℣. Maternitátem Beátæ Maríæ Vírginis cum gáudio celebrémus. Ex qua.

Lectio ii.

TUnc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium: et qui creávit me requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israel hæreditáre, et in eléctis meis mitte radíces. Ab inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi, in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illius, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea.

℟. Sine tactu pudóris in-

vénta es Mater Salvatóris: * Qui cælum terrámque regit; in tua se clausit víscera factus homo.

℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Qui.

Lectio iii.

Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypressus in monte Sion. Quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jérico. Quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris: et quasi storax, et gálbanus, et úngula, et gutta, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam, et quasi bálsamum non mixtum odor meus. Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et rami mei honóris, et grátiæ. Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris.

℟. Multæ filiæ congregavérunt divítias, tu supergréssa es univérsas; * Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

℣. Séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam sanctam Materntátem. Speciósa.

Glória Patri. Speciósa.

In secundo Nocturno.

℣. Diffúsa est in grátia in lábiis tuis.

℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ex sermóne Sancti Leónis Papæ.

Serm. i. de Nativ. Domini.

Lectio iv.

Virgo Régia Davídicæ stirpis elígitur, quæ sacro gravidánda fœtu, divínam, humanámque prolem prius concíperet mente, quam córpore: et ne supérni ignára consílii ad inusitátos pavéret afflátus, quod in ea operándum erat a Spíritu Sancto, collóquio discit Angélico: nec damnum credit pudóris Dei Génitrix mox futúra. Cur enim de conceptiónis novitáte despéret, cui efficiéntia de Altíssimi virtúte promíttitur? Confirmátur credéntis fides étiam præeúntis attestatióne miráculi. Donátur Elísabeth inopináta fæcúnditas, ut qui concéptum déderat stérili, datúrus non dubitarétur et Vírgini. Verbum ígitur Dei Fílius, qui in princípio erat apud Deum, per quem facta sunt ómnia, et sine quo factum est nihil, propter liberándum hóminem ab ætérna morte factus est homo.

℟. Gloriósæ Vírginis Maríæ Maternitátem digníssimam recolámus: * Cujus Dóminus humilitátem respéxit, quæ Angelo nuntiánte, concépit Salvatórem Mundi.

℣. Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte mi-

rábilis Genitrícis Dei. Cujus.

Sermone. 2. de Nativ. Dom.

Lectio v.

INgréditur hæc ínfima Jesus Christus Dóminus noster de Cæli Sede descéndens, et a Patérna glória non recédens, novo órdine, nova nativitáte generátus. Novo órdine, quia invisíbilis in suis, visíbilis factus est in nostris; incomprehensíbilis vóluit comprehéndi; ante témpora manens esse cœpit in témpore. Nova autem nativitáte génitus est, concéptus a Vírgine, natus ex Vírgine sine patérnæ carnis concupiscéntia, sine matérnæ integritátis injúria, quia futúrum hóminum Salvatórem talis ortus decébat, qui et in se habéret humánæ substántiæ natúram, et humánæ carnis inquinaméntа nescíret. Orígo dissímilis, sed natúra consímilis: humáno usu, et consuetúdine, quod crédimus, caret; sed divína potestáte subuíxum est, quod virgo concéperit, Virgo pepérerit, Virgo permánserit.

℟. Benedícta filia tu a Dómino, quia per te fructum vitæ communicávimus: * Sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo.

℣. Nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus nostris, et a perículis cunctis líbera nos, Sancta Dei Génitrix. Sola.

Lectio vi.

OPórtuit, ut primam Genitrícis integritátem nascéntis incorrúptio custodíret, et complácitum sibi cláustrum pudóris, et sanctitátis hospítium Divíni Spíritus virtus infúsa serváret, quæ statúerat dejécta erígere, confrácta solidáre, et superándis carnis illécebris multiplicátam pudicítiæ donáre virtútem; et Virgínitas, quæ in áliis non póterat salva esse generándo, fieret áliis imitábilis renascéndo. Hoc ipsum autem, quod Christus nasci éligit ex Vírgine, non appáret altíssimæ fuísse ratiónis? ut scílicet humáno géneri natam salútem diábolus ignoráret, et spirituáli laténte concéptu, quem non álium vidéret, quam álios, non áliter créderet natum esse, quam céteros. Quod ut fieret, éditus est Christus ex Vírgine, quam Spíritus Sanctus fœcundávit, et cum in ómnibus mátribus non fiat sine peccáti sorde concéptio, hæc inde purgatiónem traxit, unde concépit.

℟. Benedícta tu inter mulíeres, et benedíctus fructus ventris tui: * Unde hoc mihi, ut véniat Mater Dómini mei ad me?

℣. Respéxit humilitátem Ancíllæ suæ, et fecit mihi magna, qui potens est. Unde.

Glória Patri. Unde.

In tertio Nocturno.

℣. Fecit mihi magna, qui potens est.

℟. Misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 2.

IN illo témpore: Cum redírent, remánsit puer Jesus in Jerúsalem, et non cognovérunt Paréntes ejus. Et réliqua.

Homilía S. Bernárdi Abbátis.

Homil. 1. de Laud. Matris.

Lectio vii.

DEum, et Dóminum Angelórum María suum Fílium appéllat, dicens: Fili, quid fecísti nobis sic? Quis hoc áudeat Angelórum? Súfficit eis, et pro magno habent, quod cum sint spíritus ex conditióne, ex grátia facti sint, et vocáti Angeli, testánte David: Qui facit Angelos suos spíritus. María vero Matrem se agnóscens, majestátem illam, cui illi cum reveréntia sérviunt, cum fidúcia suum núncupat fílium; nec dedignátur nuncupári Deus, quod esse dignátus est. Nam paulo post subdit Evangelísta: Et erat súbditus illis. Quis? quibus? Deus homínibus, Deus inquam, cui Angeli súbditi sunt, cui Principátus, et Potestátes obédiunt, súbditus erat Maríæ.

℟. Beáta es, Virgo María Dei Génitrix, quæ credidísti Dómino: perfécta sunt in te, quæ dicta sunt tibi: * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis, intercéde pro nobis ad Dóminum Deum nostrum. Proptérea.

Benedictio. Cujus festum cólimus, ipsa Virgo Vírginum.

Lectio viii.

MIráre utrúmlibet, et élige quod ámplius miréris, sive Fílii benigníssimam dignatiónem, sive Matris excellentíssimam dignitátem. Utrínque stupor, utrínque miráculum. Et quod Deus féminæ obtémperet, humílitas absque exémplo; et quod Deo fémina principétur, sublímitas sine sócio. In láudibus Vírginum singuláriter cánitur, quod sequúntur Agnum quocúmque íerit. Quibus ergo láudibus júdicas dignam, quæ étiam præit? disce homo obedíre, disce terra subdi, disce pulvis obtemperáre. De Auctóre loquens Evangelísta, Et erat, inquit, súbditus illis. Erubésce, supérbe cinis. Deus se humíliat, et tu te exáltas. Deus se ómnibus subdit, et tu dominári géstiens homínibus, tuo te præpónis Auctóri. Felix María, cui nec humílitas défuit, nec virgínitas. Et quidem singuláris virgínitas, quam non temerávit, sed honorávit fœcúnditas. Et nihilóminus speciális humí-

litas, quam non ábstulit, sed éxtulit fœcúnda virgínitas, et incomparábilis prorsus fœcúnditas, quam virgínitas simul comitátur, et humílitas. Quid horum non mirábile? quid non incomparábile? quid non singuláre? Mirum vero si non hæsitas in horum ponderatióne, quid tua júdices dígnius admiratióne, utrum vidélicet prius stupénda sit fœcúnditas in Vírgine, an in Matre intégritas? sublímitas in prole, an cum tanta sublimitáte humílitas? Nisi quod indubitánter horum síngulis præferénda sunt simul cuncta, et incomparabíliter excelléntius est, atque felícius ómnia percepísse, quam áliqua. Et quid mirum, si Deus, qui mirábilis cérnitur, et légitur in Sanctis suis, mirábilem se exhíbuit in Matre sua? Venerámini ergo, cónjuges, in carne corruptíbili carnis integritátem. Vos, sacræ Vírgines, in Vírgine fœcunditátem. Imitámini, omnes hómines, Dei Matris humilitátem.

℟. Congratulámini mihi omnes qui dilígitis Dóminum, quia cum essem párvula plácui Altíssimo, * Et de meis viscéribus génui Deum, et hóminem.

℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia Ancíllam húmilem respéxit Deus. Et de.

Glória Patri. Et de.

Nona Lect. Hom. Dom. occ.

Te Deum laudámus. 15.

AD LAUD., ET PER HOR.

Antiphona. Beáta es, Virgo María, quæ ómnium portásti Creatórem.

Psalm. Dóminus, regnávit, cum reliquis de Dom. 16.

Antiph. Genuísti, qui te fecit, et in ætérnum pérmanes Virgo.

Antiph. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia Ancíllam húmilem respéxit Dóminus.

Antiph. Fecit mihi magna, qui potens est, et Sanctum nomen ejus.

Antiph. Vidérunt eam Fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et Regínæ laudavérunt eam.

Capitulum. Eccl. 24.

QUi creávit me requiévit in tabernáculo meo; et dixit mihi: in Jacob inhábita, et in eléctis meis mitte radíces.

Hymnus.

TE, Mater alma Núminis,
Orámus omnes súpplices,
A fraude nos ut Dæmonis
Tua sub umbra prótegas.
Ob pérditum nostrum genus
Primi paréntis crímine,
Ad ínclytum Matris decus
Te Rex suprémus éxtulit.
Cleménter ergo próspice
Lapsis Adámi pósteris:
A te rogátus Fílius
Depónat iram víndicem.
Jesu tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,

Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

℣. Germinávit radix Jesse, orta est Stella ex Jacob.
℟. Virgo péperit Salvatórem: te laudámus, Deus noster.

Ad Magnificat, Antiphona. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro Clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam admirábilem Maternitátem.

Oratio.

Deus, qui de Beátæ Maríæ Vírginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiánte, carnem suscípere voluísti; præsta supplícibus tuis, ut qui vere eam Genitrícem Dei crédimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per eúmdem.

Deinde fit commem. Dom. occurr. Ad Horas, Antiph., et Oratio, ut in Laudibus, reliq. ut in Officio B. Mariæ in Sabbato.

Ad Primam in ℟. Qui natus es.

In ii. Vesperis, omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Antiphona. Matérnitas tua, Dei Génitrix Virgo, gáudium annuntiávit univérso Mundo: ex te enim ortus est Sol justítiæ Christus Deus noster.

Deinde fit comm. Dñicæ occ.

DIE XXVI. OCTOBRIS.

In festo Beati Bonaventuræ a Potentia Confessoris. Dup. min. Omnia de Com. Conf. non Pont. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui in Beáto Bonaventúra Confessóre tuo exímium obediéntiæ exémplum constitúere dignátus es: præsta, quæsumus, ut ejus imitatióne voluntátem nostram abnegántes, mandátis tuis perpétuo inhærére valeámus. Per Dóminum.

In primo Nocturno.

Lectiones de script. occur.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Bonaventúra piis, et honéstis paréntibus Poténtiæ in Lucánia natus, adhuc puer modéstia vultus, solitúdinis amóre, et oratiónis stúdio, quanta futúrus esset sanctitáte jam inde præmonstrávit. Adoléscens, ut árctius Deo adhæréret, eíque libérius inservíret, inter Minóres Conventuáles recenséri obtínuit. Cum vero illum post emíssam professiónem ad sciéntiam sanctórum vocári superióres prænóscerent, a philosóphicis stúdiis jam incœptis, et a scholásticis certatiónibus evocárunt, ut ei contemplatiónis dono uni Deo vacáre licéret. Quare Amálphim missus, ut ibi moderatóri spíritus probatíssimo óperam daret: eo magístro admirándum in mo-

dum in virtútibus ómnibus profécit : in id potíssimum incúmbens , ut perfécta sui abnegatióne Christo fieret confórmis . Obediéntia præsértim ádeo fuit exímius , ut sibi mórtuus , et omnem judícii sui discretiónem exútus , sola præcipiéntis voce ad árdua quæque , et prope impossibília exsequénda alácriter evoláret.

℟. Honéstum. Lectio v.

SAcris initiátus , animárum salúti procurándæ se pénitus addíxit prædicatióne verbi Dei , et pueró-rum institutióne in rebus fidei . In confessiónibus excipiéndis , licet váriis , molestísque morbis afféctus , ad últimum usque vitæ assíduus perdurávit: ad infirmos extrémo agóne constitútos, quacúmque adirétur hora , ímpiger accurrébat. Erga páuperes mira charitáte flagrans, ut eos reficeret , non solum suo , licet tenuíssimo , cibo abstinébat , verum ab aliis subsídia emendicándo comparábat: et non semel piis largitiónibus óleum, et panes miráculo multiplicávit . Carcéribus deténtos , ut ad pœniténtiam excitáret , frequénter adíbat nulli parcens labóri , ut temporáli simul , et ætérnæ proximórum utilitáti prospíceret. Tot curis disténtus , ab oratióne tamen ánimum non remittébat , sólitus in adoratióne Sanctíssimæ Eucharístiæ Sacraménti , et Domínicæ Passiónis contemplatióne (quibus mystériis magnópere afficiebátur) noctes insómnes tradúcere. Hinc factum est , ut soli Deo adhærens , et mundána ómnia contémnens præclárum exstíterit religiósæ perfectiónis exémplum , paupertátis præcípue , nunquam tam lætus , quam cum victum mendicáre cogerétur . Abstinéntiæ ítidem , et pœniténtiæ fuit austeritáte singulári , nam jejúnia illi contínua fuére , et síngulis fere nóctibus in se ipsum flagéllis ácriter insæviébat. Nec nisi gravi infirmitáte, léctulo usus est , nam brevem somnum humi , vel super nudam tábulam cápere consuéverat.

℣. Amávit eum.

Lectio vi.

HUjúsmodi córporis maceratiónibus , tamquam mórtuum grani fruméntum , multum fructum áttulit . Quamvis enim in simplicitáte sermónis ad pópulum loquerétur , tamen vivus erat sermo ejus , et éfficax . Quaprópter plúrimos pérditos peccatóres , et impudícas mulíeres , in ínsula præsértim Ænaria , Christo lucrifécit , Deo præclaríssimis donis Apostólicos servi sui labóres prosequénte : nam sæpe in écstasim rapi visus est ; prophetíæ spíritu multa prædíxit , et grátia curatiónum morbos vários de repénte sanávit. Inde Neápolim remís-

sus, cum ibi in charitátis, et pietátis officiis totus esset, ingravescénte jam tumóre, quo in genu jámdiu laboráverat, hórrida chirurgórum instruménta, et candéntium laminárum adustiónes ad pœniténtiæ exercítium immóbilis tolerávit. Ubi conváluit Ravéllum proféctus est, ibíque satis supérque méritis refértus, mortis témpore prænuntiáto, Sacraméntis devotíssime suscéptis, Psalmos, et hymnos dúlciter cóncinens, lætus obdormívit in Dño, die vigésima sexta Octóbris, anno millésimo septingentésimo undécimo, ætátis suæ sexagésimo primo. Statim post mortem multa sunt patráta mirácula: inter quæ illud circumfértur, quod próxime tumulándus, cum portitóres ante Tabernáculum Venerábilis Eucharístiæ pertransírent, ipse exstínctos óculos apéruit, et cunctis cernéntibus, ac stupóre percúlsis, caput in veneratiónis signum inclinávit. Quibus, alíisque signis rite probátis, eum Pius Sextus Póntifex Máximus Beatórum albo recénsuit.

℟. Iste homo perfécit.

In iii. Noct. homil. S. Greg. Papæ in Evang. Sint lumbi vestri, de comm. ix. lectio, et Comm. S. Evaristi in laudib. et Mis. Os Justi.

DOMINICA IV. POST KAL. OCTOBRIS.

Festum B. M. V. sub titulo Auxil. Agonizántium. Dupl. Majus. Ita assignatum ex Rescripto Sanctissimi Patris Leonis XII. sub die 14. Decembris 1824.

Ad Magnificat, Antiphona. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Festivitátem.

℣. Dignáre me laudáre Te, Virgo sacráta.

℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Oratio.

Deus, qui Unigénito tuo pendénti in Cruce pro animárum salúte ejus Genitrícem Vírginem Maríam adésse voluísti: fac ut nos in extrémo vitæ perículo constitúti, ejus intercessióne adjuvémur, et ætérna præmia cónsequi mereámur. Per eúmdem Dóminum.

Ad Complet. et per Horas in fine hymnorum. Jesu tibi sit glória, qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum. Invitatorium. Sancta María Dei Génitrix Virgo * Intercéde pro nobis. Psal. Veníte, exultémus. 2. Hymn. Quem terra.

Antiph. Psal. et ℣. Noct. ut in officio B. M. V.

Lectiones, et Resp. Primi et Tertii Noct. ut in festo Sanctæ Mariæ ad Nives sub

tie v. Augusti, ut in Breviario. Lectiones Secundi Noct. sumuntur ex Breviario sub die xii. Septembris, quæ est quinta dies infra oct. Nativitatis **ex Sermóne Sancti Joánnis Chrysóstomi**, quarum initium est **Dei Filius.**

A D L A U D E S,

Antiph. **Dum esset Rex.**

Psalm. **Dóminus regnávit**, ut in officio parvo B. M. V.

Capitulum. **Ab inítio.**

Hymnus. **O gloriósa.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.**

℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.**

Ad Benedictus, Antiphona. **Beáta es María, quæ credidísti: perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dómino.**

Oratio. **Deus, qui Unigénito tuo.** ut supra.

Per Horas Omnia ut in Officio parvo B. M. V. In secundis Vesperis. Omnia ut in primis præter Antiphonam ad Magnificat.

Antiph. **Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus.**

DIE IX. NOVEMBRIS.

In festo S. Agrippini Episc. et Patroni Neapol.

Duplex majus.

Omnia de Communi Confess. Pontif. præter ea, quæ hic habentur propria.

Oratio.

Deus, qui gregem tuum ab insídiis hóstium fidei beáti Agrippíni Confessóris, atque Pontíficis pastorâli solicitúdine præservásti: dignáre, quæsumus, ejúsdem suffragántibus méritis, inter oves tuas nos perpétuo custodíre. Per Dóminum.

In i. Vesp. fit commem. diei Octav. Omnium Sanctorum, et sancti Theodori martyr. ut in Breviario.

In i. Noct. Lect. de Epistola B. Pauli Apostoli. **Fidélis.** ut in eod. Communi. **xlix.**

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Agrippínus Neápoli in Campánia natus, a prima ætáte Christiánis mystériis, bonísque móribus imbútus, futúræ sanctitátis spécimen dedit. Orbátus paréntibus, Christi consílium secútus, vix sibi necessáriis reténtis, bona paupéribus elargítus est; patérna étiam domo in Oratórium convérsa, eo sita in loco, in quo póstea exstrúcta Basílica beáti Agrippíni nómine dedicáta est. In demórtui Neapolitáni Antístitis, Antoníno Pio imperánte, ad celsiórem locum evéctus præcláris magis magísque virtútibus emícuit, quibus ántea in priváta vita tam mire effúlserat.

℟. **Invéni David.** lii.

Lectio v.

In pastorâli officio omnes conátus eo inténdit, ut divínus cultus augerétur, et

Christiána relígio illibáta floréret, eo potíssimum témpore quo Hærétici falsis doctrínis pérdere ánimas, et Christi oves mactáre contendébant; ad quos confutándos Sanctus Soter Póntifex Máximus salutárem dedit epístolam, ádmonens Agrippínum, aliósque Campániæ Præsules, ut pervígiles cavérent, ne clandestína perfídiæ lues commíssos in greges grassarétur. Quod Sanctus Antístes, et prædicatióne divíni verbi, et exémplo integérrimæ vitæ solertíssime præstitit; multíque infidéles divínitus permóti, ejus ópera veri Dei cultum, purámque Religiónem suscepére.

℟. Pósui adjutórium. liii.

Lectio vi.

Sic ætáte, labóribus plúrimis, mirísque virtútibus, exácta, migrávit ad Dóminum, multis ante, et post óbitum miráculis effúlgens, quinto Idus Novémbris, secúndo post Christum natum sæculo, sepultúsque in cœmetério extra mœnia, unde in Sancti Salvatóris templum translátum est, confluéntibus ad ejus sepúlchrum cultóribus fama sanctitátis, et prodigiórum addúctis. Cum præsértim visus quandóque fúerit una cum beáto Januário adésse sancto Sevéro moriénti, et Civitáti obséssæ auxílium ferre de cælo. Idcírco Neapolitáni Cives, alíique finítimi Basílicas, et óppida insigníta Agrippíni nómine ædificárunt. Cujus sacrum corpus sub ara máxima príncipis Ecclésiæ nunc veneratióni habétur.

℟. Iste est, qui ante. liii.

In tertio Nocturno Lect. de Homilia in Evang. Vigiláte. de eod. Communi. lix.

Nona lectio de S. Theodoro mart. cum ejus commemoratione in Laudibus.

In secundis Vesperis a cap. de S. Andrea Avellino, cum commemor. Ss. mart. Tryphonis, et sociorum, ut in Breviario.

DIE X. NOVEMBRIS.

In festo S. Andreæ Avellini, Conf. Patr. Neapol.

Duplex majus.

Omnia ut in Breviario, præter Lectiones i. Nocturni, quæ sumi debent ex Communi Conf. non Pontificis, Justus si morte. lxvii.

In secundis Vesp. commem. S. Martini Episc. Conf. et S. Mennæ martyris.

DOMINICA II. vel iii. Novembris.

Patrocinium B. Mariæ Virg.

Duplex majus.

Quod Fest. Alexander VII. in omnibus Hispaniæ Regnis celebrari decrevit aliqua die Dominica Novembris, ab Ordinario loci eligenda.

Omnia ut in festo B. Mariæ Virg. de Mercede, xxiv. Septembr. 349. præter Orationem, quæ dicitur ut infra, et Lect. ii. Noct. quæ dicun-

tur de Sermone S. Joannis Chrysostomi. Dei Filius, etc. et habentur quinta die infra Oct. Nativit. B. Mariæ xii. Septembris. 307. cum nona Lect. de Homil. et commem. in utrisque Vesp. et Laud. Dominicæ occurr. Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quæsumus, Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.

DIE XIII. NOVEMBR.

In festo S. Stanislai Kostkæ Confessoris. Duplex.

Pro utriusque Sicil. Regn.

Omnia de Comm. Confess. non Pontif., præter ea, quæ hic habentur propria.

In Hymno. Iste Conféssor. dicatur: Hac die lætus méruit suprémos Laudis honóres.

Oratio.

Deus, qui inter cétera sapiéntiæ tuæ mirácula étiam in ténera ætáte matúræ sanctitátis grátiam contulísti: da, quæsumus, ut beáti Stanisláï exémplo, tempus instánter operándo rediméntes, in ætérnam íngredi réquiem festinémus. Per Dóminum.

In primo Nocturno Lectiones de Script. occurr.

In ii. Noct. Lectio iv.

Stanisláus, Senatória Kostkárum gente ortus in Polónia, quam olím esset milítiam secutúrus, nomen Jesu prænuntiávit paritúræ matris grémio divínitus inscríptum. Virginitátem adhuc puer ita cóluit, ut patérna in mensa si quid minus pudíce dictum audivísset, præ horróre exánimis corrúeret. Ad Viennénse in Austria Seminárium studiórum causa missus non minus exémplo sodálibus, quam veneratióni fuit. Coáctus inde in Lutheráni hóspitis ædes migráre, ibíque a Paulo fratre ad liberiórem vitam omni étiam asperitátum génere incitátus, doméstícum bellum toto biénnio constantíssime sustínuit: ad ætérna se, non ad cadúca natum affírmans. Itaque únicum illi erat rerum cæléstium desidérium, perpétua cum Deo consuetúdo, cultus Deíparæ ádeo tener, ut Matrem suavíssime appelláret.

℟. Honéstum fecit. lxx.

Lectio v.

Quotidiánæ fratris vexatióni crebra ipse jejúnia, flagélla, aliósque insóntis corpúsculi cruciátus adjíciens, lethálem in morbum íncidit. Quo ingravescénte, cum dæmonem horréndi canis spécie insiliéntem signo Crucis ter fugásset, sacrum Viáticum, quod in hærética domo decúmbens frustra ab homínibus petébat, ab Angelis accépit. Mox ad púeri Jesu complé-

xum a beatíssima ejus Matre cómiter admíssus, ac Societáti jussus nomen dare, súbito conváluit. Sed cum áditum ad illam patris timor in Germánia præclúderet; peregríni hábitu solus, pedes, mendícus fugam arrípuit, certus non sístere, nisi voti compos fiat. Iter non uno Dei beneficio prósperum fuit. Nam præter ália, Pauli prófugum fratrem jam assequéntis equi, immísso divínitus torpóre, constitérunt. Et Stanisláus Angelórum pane íterum Angélico ministério reféctus, post duodécies centéna pássuum míllia, tandem Romæ in Societátem Jesu a sancto Francísco Bórgia Generáli Præpósito méruit cooptári.

℣. Amávit eum. lxx.

Lectio vi.

TIrónis emériti virtútes in religiósæ vitæ palæstra splendídius eluxére. Cháritas præsértim erga Deum, in quem assídue alienáta a sénsibus mente rapiebátur. Inde illi fácies semper accénsa, nonnúmquam irrádians; perénnes lácrymæ; ardor péctoris tantus, ut média quoque híeme foret ingésta idéntidem gélida aqua temperándus. Itaque amóre vérius, quam febri æstuáns, die assúmptæ in cælum Vírgini sacro, ad ejus triumphálem pompam própius, ut optáverat, spectándam, ab ipsa beatárum Vírginum choro stipáta vocátus est ex Quirináli domo probatiónis, anno innocéntis vitæ décimo octávo, óperum plénior quam diérum. Multis post óbitum miráculis in sua præsértim Polónia enítuit, cujus armis contra formidábiles Turcárum exércitus spectábilis e cælo ádfuit non semel; et civitátes álias peste, álias incéndio liberávit. Quamóbrem Clemens X. eum inter primários totíus Regni Patrónos constítuit. Benedíctus vero XIII. (quod a Cleménte XI. jamprídem fúerat decrétum) in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo perfécit. lxxi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Obláti sunt Jesu párvuli, ut manus eis impóneret. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epísc.

In Psalmum 118.

QUid párvulus, nisi húmilis? Hæc sunt mirabília testimónia tua, Dómine, quæ scrutáta est ánima párvuli hujus, et ídeo invénit, quia humiliátus est, et párvulus factus est. Quis enim facit mandáta tua sicut faciénda sunt, idest ex fide, quæ per dilectiónem Dei operátur, nisi ejus in corde per Spíritum Sanctum ipsa diléctio diffundátur? Hoc ét-

iam iste párvulus confitétur. Os meum, inquit, apérui, et attráxi spíritum, quia mandáta tua desiderábam. Quid desiderábat, nisi fácere mandáta divína? Sed non erat unde fáceret infírmus fórtia, et párvulus magna. Apéruit os, cónfitens, quod per se ipse non fáceret, et attráxit unde fáceret.

℟. Iste est, qui ante. lxxiii.

Lectio viii.

JUnior sum ego, inquit, et contémptus: justificatiónes tuas non sum oblítus. Non sicut inimíci mei, qui oblíti sunt verbórum tuórum. Vidétur autem minor ætáte non oblítus justificatiónes Dei dolére pro inimícis suis ætáte majóribus, qui oblíti sunt. Nam quid est, Júnior ego non sum oblítus, nisi illi majóres oblíti sunt? Sed contémptum se dicit hic júnior: ídeo factus est major: quia ignobília et contemptibília mundi éligit Deus, et ea, quæ non sunt, tamquam sint, ut ea, quæ sunt, evacuéntur. Et ecce sunt novíssimi, qui erant primi, et primi qui erant novíssimi.

℟. Sint lumbi vestri. lxxiii.

Lectio ix.

ISte autem júnior non est oblítus, quia non suam vóluit habére justítiam, sed Dei; de qua étiam nunc dicit: Justítia tua justítia in ætérnum. Propter hanc passus est persecutiónem júnior a majóre, ut díceret júnior, quod séquitur: Tribulátio, et necéssitas invenérunt me; mandáta tua meditátio mea est. Sæviant, persequántur; dum tamen mandáta Dei non relinquántur, et ex ipsis mandátis, étiam qui sæviunt, diligántur. Intelléctum da mihi, et vivam. Intelléctum poscit iste júnior; quem si non habéret, non super senióres intellígeret. Sed eum poscit in tribulatióne, et necessitáte, quo intélligat, quam sit contemnéndum, quod ei possunt auférre persequéntes inimíci, a quibus se dicit esse contémptum.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XV. NOVEMBRIS.

In festo Sancti Leopoldi Confess. Duplex.

Oratio.

DEus, qui Sanctum Leopóldum ex Principátu, et curis sæculi hujus immaculátum ad Regnum cæléste traduxísti: concéde propítius tua cleméntia, ita nos per hæc temporália dírigi, ut ætérnæ vitæ consórtes éffici mereámur. Per Dóminum.

In primo Noct. Lect. de Script. occur.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

LEopóldus Austriæ Márchio, singulári præcónio pietátis, quæ in eo mirífice elucébat, Pius cognominátus, in primo statim ætátis flore ea virtútum inítia concépit, quæ annórum

progréssu in insígnem vitæ sanctitátem effloruérunt. Erat enim in júvene cum Dei timóre præclára intégritas, continéntia, et humílitas; in viro justítia, misericórdia, sapiéntia, et præcípuus Religiónis cultus. Patre Leopóldo defúncto, et Principátus regímine suscépto, curis licet conjugálibus implícitus, et tam doméstícis, quam públicis negótiis impedítus, sédulo tamen pietátis, et misericórdiæ múnera súbiens, lassos roborábat, oppréssos sublevábat, ínopes fovébat, inter multíplices regéndi sollicitúdines, totque labórum stúdia, immaculátum sese ab hoc sæculo custodiébat, temporália tractándo, ætérna dispónens.

℟. Honéstum. Lectio v.

HIc Princeps Sacerdótes, virósque religiósos ádmodum cóluit; Summos quoque Pontífices tanta veneratióne prosequútus est, ut ab Innocéntio secúndo Románo Pontífice peculiáris Sancti Petri filius appellarétur. Duo monastéria celebérrima Claustroneoburgénse, et Sanctæ Crucis in Valle nemorósa constrúxit, et amplíssimis cénsibus dotávit. Melicénse quoque a se instaurátum magno cum sumptu illustrávit. Post hujúsmodi præclára sua erga Deum pietátis monuménta, cum Austriæ Principátum quadragínta annis laudabíliter rexísset, anno Dómini millésimo, centésimo, trigésimo sexto, vita sancte functus, atque Sacraméntis munítus, e terris ad cæléstem Jerúsalem transívit.

℟. Amávit.

Lectio vi.

EJus Corpus Claustroneobúrgi cónditum innúmeris miráculis cláruit; quibus Deus tanti viri sanctitátem mundo declarátam vóluit. Nam ad Leopóldi invocatiónem ejúsdem méritis et précibus mórtui suscitáti, cœci illumináti, surdis audítus, mutis loquéndi facúltas, claudis gressus, váriis morbis laborántibus sánitas, vinctis libértas restitúta: álii quoque áliam ejúsdem opem mirabíliter expérti sunt. Quibus claríssimis Sanctimóniæ documéntis rite cógnitis Innocéntius Octávus Leopóldum Sanctórum catálogo adscrípsit. Ejus sacra ossa e túmulo, Massimiliáno primo Imperatóre, transláta, in eádem Claustroneoburgénsi Ecclésia cum débito honóre asservántur.

℟. Iste homo perfécit.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem lon-

gínquam, accípere sibi Regnum, et revérti. Et réliqua.

Homilía Venerábilis Bedæ Præsbyteri.

HOmo nóbilis ille est, cui supérius cœcus clamábat: Fili David miserére mei; et veniénti Hierosólymam concinébant: Hosánna filio David: Benedíctus qui venit in nómine Dómini, Rex Israel. Longínqua régio Ecclésia est ex géntibus, de qua eídem hómini nóbili, qui lóquitur, Ego autem constitútus sum Rex ab eo, dícitur a Patre: Póstula a me, et dabo tibi gentes, hæreditátem tuam términos terræ. Quæ vidélicet hæréditas, ac posséssio, bifária ratióne régio longínqua vocátur; vel quia a fínibus terræ clamat ad Dóminum, vel quia longe est a peccatóribus solus; et cum Deus ubíque sit præsens, longe tamen ab eórum sensu, qui idóla colunt, Deus verus est. Sed qui erant longe, facti sunt prope in sánguine Christi.

℟. Iste est, qui ante Deum.

Lectio viii.

VOcátis autem decem servis, dedit eis decem mnas: denárius númerus ad legem pértinet propter Decálogum. Vocat ígitur paterfamílias decem servos; quia elégit discípulos per líteram legis imbútos. Dat eis decem mnas, quia dicta legis spirituáliter intelligénda revélat: post passiónem quippe, resurrectionémque apéruit illis sensum, ut intellígerent scriptúras. Mina namque, quam Græci mnam vocant, centum drachmis appénditur, et omnis scriptúræ sermo, qui vitæ cæléstis perfectiónem súggerit, quasi número centenárii póndere fulgéscit.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

ET ait illis: Negotiámini, dum vénio: Verba, inquit, legis, ac Prophetárum, mystica interpretatióne discússa, pópulis offérte, atque ab eis fidei confessiónem, morúmque probitátem recípite, juxta quod Psalmísta suis auditóribus præcipit, dicens: Súmite psalmum, et date tympanum; hoc est laudem prædicatiónis in cordis intentióne percípite, et devotiónem óperis in carnis castigatióne réddite. Tympanum quippe est pellis in ligno exténta; pellis vero in ligno exténta caro est nostra ad exémplum Domínicæ Crucis afflícta.

Te Deum laudámus. 15.

DIE XXVI. NOVEMBR.

In festo S. Silvestri Abbat.

Duplex.

Pro toto Statu Ecclesiastico. Omnia de Communi Confess. non Pontif. præter sequentia.

Oratio.

INtercéssio nos, quæsumus Dómine, beáti Silvéstri

Abbátis comméndet: ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

In primo Nocturno, Lectiones de Scriptura occur.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

SIlvéster Auxími in Picéno nóbili génere ortus, statim puerílem ætátem lítteris ac bonis móribus mirífice exornávit. Adoléscens Bonóniam ad stúdia Jurisprudéntiæ missus a patre, cum sacris Lítteris a Deo mónitus dedísset óperam, paréntis incúrrit indignatiónem: quam æquo ánimo toto decénnio pértulit. Ob egrégiam ejus virtútem a Canónicis Cathedrális Auximánæ Ecclésiæ sócius honóris eléctus est, in quo múnere pópulo oratiónibus, exémplo, et conciónibus opem tulit.

℟. Honéstum fecit. lxx.

Lectio v.

INter funus nóbilis cujúsdam defúncti in apérto túmulo formósi viri, suíque propínqui defórme cadáver conspíciens: Ego, inquit, sum, quod hic fuit: quod hic est, ego ero: et mox perácto fúnere, illa sibi Dómini occurrénte senténtia: Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum et tollat crucem suam, et sequátur me: in solitúdinem, majóris perfectiónis stúdio, secéssit, ibíque vigíliis, oratiónibus, jejuniísque déditus, crudas tantum herbas in cibum sæpius ádhíbuit. Ut autem magis latéret hómines, várias mutávit sedes, ac demum pervénit ad montem Fanum, locum, quamvis prope Fabriánum, eo tamen témpore desértum: ibíque in honórem sanctíssimi Patris Benedícti Templum eréxit, Congregationísque Silvestrinórum fundaménta jecit, sub régula et hábitu, in visióne sibi ab eódem Sancto osténsis.

℟. Amávit eum. lxx.

Lectio vi.

AT ínvidens sátanas, váriis terróribus illíus Mónachos turbáre nitebátur, noctu Monastérii jánuas hostíliter invádens: sed Vir Dei hostis ímpetum ita représsit, ut Mónachi in sancto institúto magis confirmaréntur, ac Patris sanctitátem agnóscerent. Spíritu prophetíæ, aliísque donis enítuit: quæ ut semper profúnda humilitáte conservávit, ita contra se dæmonis invídiam concitávit. A quo præceps actus per scalas Oratórii, et prope interiméndus, præsentíssimo Vírginis benefício incolumitáti rédditus est. Quod benefícium perpétua et singulári in illam pietáte commendávit ad últimum usque vitæ spíritum: quem fere nonagenárius, sanctitáte et miráculis clarus Deo

réddidit, anno salútis millésimo ducentésimo sexagésimo primo, sexto Kaléndas Decémbris.

℟. Iste homo perfécit. lxxi.

In iii. Nocturno, Homilia in Evang. E cce nos relíquimus ómnia. de Communi Abbatum. lxxix.

DIE XXVIII. NOVEMB.

In festo S. Jacobi de Marchia Confess. Patroni Neapol.

Duplex majus.

Pro Civit., et Diœc. Neap.

Omnia de Communi Confess. non Pontificis, præter hæc, quæ habentur propria.

Oratio.

Deus, qui ad animárum salútem, et peccatóres e vitiórum cœno ad viam virtútis revocándos Beátum Jacóbum Confessórem tuum Evangélii præcónem exímium effecísti; concéde propítius, ut ejus intercessióne a peccátis ómnibus expiáti, vitam consequámur ætérnam. Per Dóminum.

Lect. primi Noct. Justus. de Communi Confess. non Pontificis. lxvii.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Jacóbus Monte Prandónum Picéni Oppido in Diœcési Asculána piis paréntibus natus, ab ipsa puerítia bonárum ártium, et litterárum stúdia magna cum pietáte conjúnxit. Adoléscens mundi vanitátem cógitans Carthusianórum institúto nomen dare constitúerat. Deo tamen, qui eum ad animárum salútem, et fidei propagatiónem destináverat, ducénte, Minórum Famíliam ingréssus est. In ipso tirocínio, quod in Cœnóbio cárcerum apud Assísium pósuit, obediéntia, paupertáte, ceterísque virtútibus ita excélluit, ut religiósæ perfectiónis exémplar absolutíssimum ab ómnibus haberétur. Virginitátem perpétuo illibátam servávit, trium horárum somno conténtus, réliquam noctem divínis in láudibus, cruéntis flagellatiónibus, rerúmque cæléstium contemplatióne transigébat. Lorícam férream supra nudas carnes annis gestávit prope vigínti, quam póstea jussu Sacerdótis, qui ejus confessiónes excipiébat, cilício aspérrimo commutávit. Semel in die pane, et aqua vescebátur, ádditis raro crudis fabis, herbísque silvéstribus obsónii loco. Quam duríssimam vivéndi ratiónem ténuit, donec ætáte provéctum, et ob assíduos labóres mala afféctum valetúdine, ut mítius aliquánto secum ágeret, Sancti Bernardíni Senénsis auctóritas ímpulit.

℟. Honéstum fecit. lxx.

Lectio v.

Sacérdos factus, ad munus concionándi deléctus, vivo et efficáci sermóne flagítia hóminum constánter, et líbere increpá-

bat ; nec viros nóbiles , ac poténtes reprehéndere est véritus, si quos crimínibus irretítos offendísset ; tantúsque fiebat ad eum adiéndum concúrsus , ut cum frequéntiam cápere vel magna templa non possent , in platéis , atque áreis suggésta érigi passim oportéret . Hinc Imperatóres , Reges , et Præsules amplíssimi certátim apud se eum concionántem habére voluérunt. Medioláni de Magdalénæ lácrymis dicens, sex et trigínta impudícas mulíeres a turpi quæstu avocávit, quibus étiam pecúnia corrogáta ad pie vivéndum domicílium exstrúxit. Tum Sfórtia Duce , ac cívibus veheménter instántibus , ut Archiepiscopále munus suscíperet , eam dignitátem constantíssime recusávit. Bis centéna infidélium míllia baptísmi lavácro tinxísse , et in Hungária brevi témpore quinquagínta Hæreticórum míllia ad Ecclésiæ sinum reduxísse fertur . In Itália nequíssimam Fraticellórum sectam íterum , ac tértio reviviscéntem pénitus exstínxit. Ferrariénsi Concílio , quod póstea Floréntiam translátum fuit , intérfuit . Sigismúndum , et Albértum Imperatóres in máximi Regni difficultátibus , præsértim vero expeditióne in Turcas promovénda , et Hæréticis debellándis consílio , et ópera adjúvit . Sancto Joánni a Capistráno sacri sociális belli advérsus Turcas Pontifíciæ Legatiónis Consiliário in Hungária defúncto suffécus fuit.

℟. Amávit eum. lxx.

Lectio vi.

MArtíni Quinti , Eugénii Quarti , Nicolái Quinti , Callíxti Tértii , Pii Secúndi , Pauli item Secúndi , et Sixti Quarti contra Hæréticos Fraticéllos , Manichæos redivívos , Patarénos , Hussítas , Taborítas , legatiónibus functus est . Quibus in expeditiónibus Itáliam univérsam non semel percúrrit : Illyricum tértio , Pannóniam , Sarmátiam , Bohémiam, finitimásque Províncias peragrávit. Tot autem itínera sine sácculo , et pera Apostolórum more pédibus confécit , ope divína único fretus , quæ tum máxime pátuit , cum rejéctus a nauta Padum amnem , pállio super aquas instráto , cum sócio pertránsiit . Dénique Neápoli , quo Sixti Quarti jussu , instánte Ferdinándo Rege , proféctus erat , extrémo morbo corréptus , Ecclésiæ Sacraméntis rite suscéptis anno millésimo quadringentésimo septuagésimo sexto , ætátis octogésimo quinto , quarto Kaléndas Decémbris spíritum Deo réddidit. Multis post óbitum miráculis cláruit, quibus rite cógnitis Urbánus Octávus ejus Offícium , et

Missam ab Ordine Fratrum Minórum, et a Clero Neápolis celebrári permísit, quæ Jacóbum inter álios Patrónos cooptáverat. Corpus ejus in Æde Sacra Sanctæ Maríæ Novæ, incorrúptum adhuc, et flexíbile pérmanet. Quod cum Vincéntius Cardinális Ursínus, qui post Benedíctus décimus tértius fuit, suis mánibus contrectáret, et Philíppo Quinto Hispániæ Regi venerándum offérret, odórem suavíssimum expiráre compértum est. Idem vero Póntifex anno millésimo septingentésimo vigésimo sexto Jacóbum novis miráculis coruscántem in Sanctórum númerum rétulit.

℟. **Iste homo perfécit. lxxi.**

In iii. Nocturno, Lectiones de Homilia in Evangelium. **Sint lumbi vestri præcíncti.** de Communi Confessoris non Pontificis. **lxxii.**

In ii. Vesp. fit commemorat. seq. et S. Saturnini martyris.

DIE XXIX. NOVEMBR.

In festo S. Emygdii Episc. et Patr. Neap. Duplex.

Pro Civit. et Diœc. Neap. Omnia de Comm. unius Martyris præter sequ.

Oratio.

Deus, qui Beátum Emygdium Mártyrem tuum atque Pontíficem Idolórum victória et miraculórum glória decorásti; concéde propítius, ut eo interveniénte, malórum spiríttuum fraudes víncere, et coruscáre virtútibus mereámur. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. S. Saturnini mart. Antiph. **Qui odit.** ℣. **Justus**, ex Laudib. Oratio ut in Breviario.

In i. Noct. Lect. de Scrip. occ.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Emygdius e nóbili Francórum prosápia Tréveris natus, anno ætátis vigesimotértio Paréntibus Idolólátris frustra obstántibus fidem Christi suscépit, et constantíssime proféssus est. Cum tribus discípulis Euplo, Germáno, et Valentíno vitam duxit humánis spretis oblectaméntis, rebus divínis plénius incumbébat, erga próximum charitátis ardóre æstuábat. Idcírco ad procurándam multórum salútem Romam se cóntulit, hospítio excéptus in Insula Tíberis, Hóspitis filiam per quinquénnium jam immedicábili morbo languéntem Baptísmo sanávit.

℟. **Honéstum fecit. xxv.**

Lectio v.

Mox óculi cæci coram pópulo signo crucis apérti, a multitúdine eum filium Apóllinis credénte, in Templum Æsculápii rápitur. Ibi Christi servum se proféssus ejus invocatióne magnum númerum ægrórum, nequidquam Idóli opem implorántium, valetú-

dini restítuit. Aras díruit, Æsculápii signum confráctum in Tíberim projécit. Quibus rebus et mille tercentórum Gentílium, præter Æsculápii Sacerdótes, conversióne inde sequúta, indignáti Posthúmii Titiáni Præfécti urbis minas, Angeli mónitu declínans, Sanctum Marcéllum Pontíficem ádiit, a quo Epíscopus ordinátus et A-sculum missus est.

℣. Desidérium. xxvi.

Lectio vi.

Multis in itínere mirá-culis ingénti multitúdine Christo adjúncta, simul ac Asculum Emygdius pervénit, Dæmones e simulácris Idolórum per cuncta Fana ejulátibus éditis, peregrínam dolóris sui causam indicárunt; quem cum concitáta plebs ad cædem quæreret, excitátus tumúltu Polímius Civitátis Præses eum ad se vocátum multis, sed írritis verbis ad Jovis et Angáriæ Deæ Asculi Patrónæ veneratiónem hortátur, promíssis étiam in præmium núptiis própriæ filiæ Polísæ, quam Emygdius ad Christum convérsam baptizávit, et post eam mille et sexagínta hómines edúcta e saxo per ingens miráculum aquárum cópia. His in rábiem actus Polímius Sancto Epíscopo caput abscídit, quo facto truncus ejus mirabíliter eréctus abjéctum humo próprium caput tollens mánibus per spátium tercentórum pássuum ad Oratórium portávit. Unde ad Templum máximum translátum est, ubi magna religióne Asculáni pópuli, et concúrsu externórum hanc usque in diem cólitur. Incidit ejus beáta mors duránte persecutióne Diocletiáni.

℣. Stola jucunditátis. xxvi.

In tertio Nocturno Homilia S. Gregorii Pp. in Evang. Si quis venit ad me. de eodem Comm. primo loc. xxvii.

Ante Advent. legit. Lect. ix. de Homil. Vigil. S. Andreæ, de qua fit com. in Laud.

Ad Laud. fit Com. S. Saturnini Martyr.

Antiphona. Iste Sanctus.

℣. Glória et honóre.

O F F I C I U M

De Sanctiss. Corpore Christi.

Semiduplex.

Recitandum in omnibus Feriis v. non impeditis, excepto Adventu, Quadragesima, et Vigiliis ex Decreto S. Rit. C. 20. Martii 1706.

Si in Feria iv. vel vi. occurrerit aliquod Festum ix. Lect. Vesp. ordinandæ erunt juxta Rubr. de Concurrentia Offic.

Notandum quod ad Complētor. Feriæ iv. dicitur in fine Hymni, Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine, etiamsi in Vesp. facta sit tantum comm. de SS. Sacramento, nisi Hy-

mni illius Festi, quod Feria iv. celebratum est, aliter concludendi sint, ut in Transfigurat. Domini. Eodem modo terminantur Hymni per Horas Fer. v. usque ad Complet. inclusive, dummodo in Vesp. fiat de SS. Sacramento commem. et Hymnus Vesp. sit ejusdem metri, nec habeat Festum seq. conclusionem propriam.

AD VESPERAS. ℣. Deus in adjutórium, etc. Glória Patri. Allelúja.

Aña. Sacérdos in ætérnum, Christus Dóminus secúndum órdinem Melchísedech, panem, et vinum óbtulit.

Psalm. Dixit Dóminus. 118.

Antiph. Miserátor Dóminus escam dedit timéntibus se in memóriam suórum mirabílium.

Psalm. Confitébor tibi, Dómine. 118.

Antiphona. Cálicem salutáris accípiam, et sacrificábo hóstiam laudis.

Psal. Crédidi propter. 121.

Antiph. Sicut novéllæ olivárum, Ecclésiæ filii sint in circúitu mensæ Dómini.

Psalmms. Beáti omnes. 126.

Aña. Qui pacem ponit fines Ecclésiæ, fruménti ádipe sátiat nos Dóminus, allelúja.

Psalm. Lauda Jerúsalem Dóminum. 137.

Capitulum. 1. Cor. 11.

Fratres: Ego enim accépi a Dómino, quod et trádidi vobis, quóniam Dóminus Jesus, in qua nocte tradebátur, accépit panem, et grátias agens fregit, et dixit: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem.

Hymnus.

Pange lingua gloriósi
Córporis mystérium,
Sanguinísque pretiósi,
Quem in mundi prétium
Fructus ventris generósi
Rex effúdit Géntium.
Nobis datus, nobis natus
Ex intácta Vírgine,
Et in mundo conversátus,
Sparso verbi sémine,
Sui moras incolátus
Miro clausit órdine.
In suprémæ nocte cœnæ
Recúmbens cum frátribus,
Observáta lege plene
Cibis in legálibus,
Cibum turbæ duodénæ
Se dat suis mánibus.
Verbum caro panem verum
Verbo carnem éfficit:
Fitque Sanguis Christi merum,
Et si sensus déficit,
Ad firmándum cor sincérum
Sola fides súfficit.

Si expositum fuerit SS. Sacramentum, genuflectitur in Choro, dum dicitur Versus.

Tantum ergo Sacraméntum
Venerémur cérnui:
Et antíquum documéntum
Novo cedat rítui:
Præstet fides suppleméntum,
Sensuum deféctui.
Genitóri, Genitóque
Laus et jubilátio,

Salus, honor, virtus quoque
Sit et benedíctio:
Procedénti ab utróque
Compar sit laudátio. Amen.
℣. Panem de cælo præstitísti eis. ℟. Omne delectaméntum in se habéntem.

Ad Magnificat, Antiphona.
O quam suávis est, Dómine, spíritus tuus! qui ut dulcédinem tuam in fílios demonstráres, pane suavíssimo de cælo præstito, esuriéntes reples bonis, fastidiósos dívites dimíttens inánes. Oratio.

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquísti: tríbue, quæsumus, ita nos Córporis et Sánguinis tui sacra mystéria venerári; ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus: Qui vivis, etc.

Si occurrat aliquod Festum Simpl., fit de eo commem. Deinde fiunt commemorat. communes, seu Suffragia, ut in Psalter., si facienda sint.

Ad Completor. et per Horas, in fine Hymnorum dicitur, Jesu, tibi sit glória, Qui natus es de Vírgine.
Et dicant. Preces Dominicales, ut in Psal. si dicendæ sint.

Ad Matutinum, Invitator.
Christum Regem adorémus, dominántem Géntibus: * Qui se manducántibus dat spíritus pinguédinem.
Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Sacris solémniis juncta sint gáudia,
Et ex præcórdiis sonent præcónia;
Recédant vétera, nova sint ómnia,
Corda, voces, et ópera.
Noctis recólitur cœna novíssima,
Qua Christus créditur agnum et ázyma
Dedísse frátribus, juxta legítima
Priscis indúlta pátribus.
Post agnum typicum, explétis épulis,
Corpus Domínicum datum discípulis:
Sic totum ómnibus, quod totum síngulis,
Ejus fatémur mánibus.
Dedit fragílibus Córporis férculum,
Dedit et trístibus Sánguinis póculum,
Dicens: Accípite quod trado vásculum,
Omnes ex eo bíbite.
Sic sacrifícium istud instítuit,
Cujus officium commítti vóluit
Solis Presbyteris, quibus sic cóngruit,
Ut sumant, et dent céteris.
Panis Angélicus fit panis hóminum:
Dat panis cælicus figúris términum:
O res mirábilis! mandúcat Dóminum
Pauper, servus, et húmilis.
Te Trina Déitas, únaque póscimus,
Sic nos tu vísita, sicut te cólimus:

Per tuas sémitas duc nos quo téndimus,
Ad lucem, quam inhábitas. Amen.

In primo Nocturno.

Antiph. Fructum salutíferum gustándum dedit Dóminus mortis suæ témpore.
Psalmus. Beátus vir, qui non ábiit. 3.
Aña. A fructu fruménti et vini, multiplicáti fidéles in pace Christi requiéscunt.
Psal. Cum invocárem. 140.
Aña. Communióne cálicis, quo Deus ipse súmitur, non vitulórum sánguine, congregávit nos Dóminus.
Psalm. Consérva me, Dómine. 9.
℣. Panem cæli dedit eis.
℟. Panem Angelórum manducávit homo.
Pater noster.
Absolutio. Exáudi, Dómine.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Benedictióne perpétua.
Lectiones primi Noct. semper leguntur de Script. occ. cum ℟℟. positis infra.
℟. i. Immolábit hœdum multitúdo filiórum Israel ad vésperam Paschæ: * Et edent carnes, et ázymos panes.
℣. Pascha nostrum immolátus est Christus: ítaque epulémur in ázymis sinceritátis, et veritátis. Et edent.
Bño. Unigénitus Dei Fílius.
℟. ii. Comedétis carnes, et saturabímini pánibus: * Iste est panis, quem dedit vobis Dóminus ad vescéndum.
℣. Non Móyses dedit vobis panem de cælo, sed Pater meus dat vobis panem de cælo verum. Iste est.
Bño. Spíritus Sancti grátia.
℟. iii. Respéxit Elías ad caput suum subcinerícium panem, qui surgens comédit, et bibit: * Et ambulávit in fortitúdine cibi illíus, usque ad montem Dei.
℣. Si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. Et ambulávit.
Glória Patri. Et ambulávit.

In secundo Nocturno, Aña. Memor sit Dóminus sacrificii nostri: et holocáustum nostrum pingue fiat.
Psalmus. Exáudiat te Dóminus. 14.
Aña. Parátur nobis mensa Dómini advérsus omnes qui tríbulant nos.
Psal. Dóminus regit me. 30.
Antiphona. In voce exultatiónis résonent epulántes in mensa Dómini.
Psalm. Quemádmodum desíderat cervus. 59.
℣. Cibávit illos ex ádipe fruménti.
℟. Et de petra, melle saturávit eos.
Pater noster.
Absolutio. Ipsíus píetas.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Deus Pater omnípotens.
Lection. secundi Nocturni ponuntur inferius post Officium, ordine Mensium, cum suis Responsoriis.

In tertio Nocturno, Antiph. Introíbo ad altáre Dei: sumam Christum, qui réno-

vat juventútem meam.
Psalm. Júdica me, Deus. 66.
Antiphona. Cibávit nos Dóminus ex ádipe fruménti: et de petra, melle saturávit nos.
Psalmus. Exultáte Deo adjutóri nostro. 91.
Antiphona. Ex altári tuo, Dómine, Christum súmimus: in quem cor, et caro nostra exúltant.
Psalmus. Quam dilécta tabernácula. 93.
℣. Edúcas panem de terra.
℟. Et vinum lætíficet cor hóminis.
Pater noster.
Absolutio. A vínculis.
℣. Jube domne benedícere.
Bño. Evangélica léctio.
Lect. iii. Noct. cum suis Responsoriis ponuntur inferius post Lect. secundi Nocturni, ordine Mensium.

AD LAUDES

et per Horas, Aña.
Sapiéntia ædificávit sibi domum, míscuit vinum, et pósuit mensam.
Psalmus. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.
Aña. Angelórum esca nutrivísti pópulum tuum, et panem de cælo præstitísti eis.
Antiphona. Pinguis est panis Christi: et præbébit delícias régibus.
Antiphona. Sacerdótes sancti incénsum, et panes ófferunt Deo.
Antiphona. Vincénti dabo manna abscónditum, et nomen novum.

Capitulum. 1. Cor. 11.
Fratres: Ego enim accépi a Dómino, quod et trádidi vobis; quóniam Dóminus Jesus, in qua nocte tradebátur, accépit panem, et grátias agens fregit, et dixit: Accípite, et manducáte: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem.

Hymnus.

Verbum supérnum pródiens,
Nec Patris linquens déxteram,
Ad opus suum éxiens,
Venit ad vitæ vésperam.
In mortem a discípulo
Suis tradéndus æmulis,
Prius in vitæ férculo
Se trádidit discípulis.
Quibus sub bina spécie
Carnem dedit et sánguinem,
Ut dúplicis substántiæ
Totum cibáret hóminem.
Se nascens dedit sócium,
Convéscens in edúlium,
Se móriens in prétium,
Se regnans dat in præmium.
Si expositum fuerit SS. Sacramentum genuflectitur in Choro dum dicitur versus.
O salutáris Hóstia,
Quæ cæli pandis óstium:
Bella premunt hostília,
Da robur, fer auxílium.
Uni, Trinóque Dómino
Sit sempitérna glória:
Qui vitam sine término
Nobis donet in pátria.
Amen.
℣. Pósuit fines tuos pacem.

℟. Et ádipe fruménti sátiat te.
Ad Benedictus, Antiphona. **Ego sum panis vivus, qui de cælo descéndi, si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum.**

Oratio.

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili, passiónis tuæ memóriam reliquísti: tríbue, quæsumus, ita nos Córporis, et Sánguinis tui sacra mystéria venerári; ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis, et regnas, etc.

Si occurrat aliquod Festum Simplex, fit de eo commem. Deinde fiunt commemorat. communes, seu Suffragia, ut in Psalterio. 137.

Ad Primam, ℟. brev. **Christe Fili.**
℣. **Qui natus es de María Vírgine.**

Et dicuntur Preces Dominicales, ut in Psalterio.

Ad Tertiam, Antiphona. **Angelórum esca.**

Capitul. **Fratres: Ego enim accépi.** ut supra.

℟. brev. **Panem cæli * Dedit eis. Panem.**
℣. **Panem Angelórum manducávit homo. Dedit eis.**
Glória Patri. Panem.
℣. **Cibávit illos ex ádipe fruménti.**
℟. **Et de petra, melle saturávit eos.**

Ad Sextam, Antiphona. **Pinguis est panis.**

Capitulum. 1. Cor. 11.

Quotiescúmque enim manducábitis panem hunc, et cálicem bibétis; mortem Dómini annuntiábitis, donec véniat.

℟. breve. **Cibávit illos * Ex ádipe fruménti. Cibávit.**
℣. **Et de petra, melle saturávit eos. Ex ádipe fruménti.**
Glória Patri. Cibávit.
℣. **Edúcas panem de terra.**
℟. **Et vinum lætíficet cor hóminis.**

Ad Nonam, Aña. **Vincénti.**

Capitulum. 1. Cor. 11.

Quicúmque manducáverit panem hunc, vel bíberit cálicem Dómini indígne, reus erit Córporis, et Sánguinis Dómini.

℟. brev. **Edúcas panem * De terra. Edúcas.**
℣. **Et vinum lætíficet cor hóminis. De terra.**
Glória Patri. Edúcas.
℣. **Pósuit fines tuos pacem.**
℟. **Et ádipe fruménti sátiat te.**

In ii. Vesp. omnia dicuntur sicut in primis Vesperis.

℣. **Panem de cælo præstitísti eis.** ℟. **Omne delectaméntum in se habéntem.**

Ad Magnificat, Antiphona. **O sacrum convívium, in quo Christus súmitur! recólitur memória passiónis ejus: mens implétur grátia: et futúræ glóriæ nobis pignus datur.**

Oratio. **Deus, qui nobis,** ut supra.

Si occurrat aliquod Festum Simplex fit de eo commem.

Deinde fiunt commem. communes, seu Suffragia, ut in Psalterio, si facienda sint.

MENSIBUS SEPTEMBRI, et OCTOBRI.

In secundo, Nocturno.

Ex libro S. Ambrósii Epíscopi de Sacraméntis.

Lib. 4. cap. 4. Lectio iv.

AUctor Sacramentórum quis est, nisi Dóminus Jesus? De cælo ista Sacraménta venérunt. Consílium enim omne de cælo est. Vere autem magnum est, et divínum miráculum, quod pópulo pluit Deus manna de cælo: et non laborábat pópulus, et manducábat. Tu forte dicis: Meus panis est usitátus. Sed panis iste, panis est ante verba sacramentórum: ubi accésserit consecrátio, de pane fit caro Christi. Hoc ígitur adstruámus. Quómodo potest, qui panis est, corpus esse Christi? Consecratióne. Consecrátio ígitur quibus verbis est, et cujus sermónibus? Dómini Jesu. Nam réliqua ómnia, quæ dicúntur, laudem Deo déferunt; orátio præmíttitur pro pópulo, pro régibus, pro céteris: ubi venitur ut conficiátur venerábile Sacraméntum, jam non suis sermónibus sacérdos, sed útitur sermónibus Christi.

℟. Cœnántibus illis accépit Jesus panem, et benedíxit, ac fregit, dedítque discípulis suis, et ait: * Accípite, et comédite: hoc est corpus meum. ℣. Dixérunt viri tabernáculi mei. Quis det de cárnibus ejus, ut saturémur? Accípite.

Lectio v.

ERgo sermo Christi hoc cónficit Sacraméntum. Quis sermo Christi? Nempe is, quo facta sunt ómnia. Jussit Dóminus, et factum est cælum; jussit Dóminus, et facta est terra; jussit Dóminus, et facta sunt mária: jussit Dóminus, et omnis creatúra generáta est. Vides ergo quam operatórius sit sermo Christi. Si ergo tanta vis est in sermóne Dómini Jesu, ut incíperent esse, quæ non erant: quanto magis operatórius est, ut quæ erant, in áliud commuténtur? Cælum non erat, mare non erat, terra non erat. Sed audi dicéntem: Ipse dixit, et facta sunt: ipse mandávit, et creáta sunt. Ergo tibi ut respóndeam, non erat corpus Christi ante consecratiónem: sed post consecratiónem, dico tibi quod jam corpus est Christi. Ipse dixit, et factum est: ipse mandávit, et creátum est.

℟. Accépit Jesus cálicem, postquam cœnávit, dicens: Hic calix novum Testaméntum est in meo sánguine: * Hoc fácite in meam commemoratiónem. ℣. Memória memor ero, et tabéscet in me ánima mea. Hoc fácite.

Lectio vi. Cap. 5.

Jam redi mecum ad propositiónem meam. Magnum quidem et venerábile, quod manna Judæis pluit e cælo. Sed intéllige, quid est ámplius: manna de cælo, an Corpus Christi? Corpus Christi útique, qui auctor est cæli. Deínde, manna qui manducávit, mórtuus est: qui manducáverit hoc Corpus, fiet ei remíssio peccatórum, et non moriétur in ætérnum. Ergo non otióse cum áccipis, tu dicis, Amen; jam in spíritu cónfitens, quod accípias Corpus Christi. Dicit tibi sacérdos, Corpus Christi: et tu dicis, Amen, hoc est verum. Quod confitétur lingua, téneat afféctus.

℟. Ego sum panis vitæ: patres vestri manducavérunt manna in desérto, et mórtui sunt: * Hic est panis de cælo descéndens, ut si quis ex ipso mandúcet, non moriátur.

℣. Ego sum panis vivus, qui de cælo descéndi; si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in ætérnum. Hic est. Glória Patri. Hic est.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 6.

IN illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et Sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

De Homilía S. Hilárii Epísc.
Lib. 8. de Trinit. ante med.

NOn est humáno, aut sæculi sensu in Dei rebus loquéndum. Quæ scripta sunt, legámus: et quæ legérimus, intelligámus: et tunc perféctæ fidei officio fungémur. De naturáli enim in nobis Christi veritáte, quæ dícimus, nisi ab eo dídicimus, stulte, atque ímpie dícimus. Ipse enim ait: Caro mea vere est esca, et sanguis meus vere est potus. Qui edit carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in eo. De veritáte carnis, et sánguinis non relíctus est ambigéndi locus.

℟. Qui mandúcat meam carnem, et bibit meum sánguinem, * In me manet, et ego in eo.

℣. Non est ália nátio tam grandis, quæ hábeat deos appropinquántes sibi, sicut Deus noster adest nobis. In me.

Lectio viii.

NUnc enim, et ipsíus Dómini professióne, et fide nostra vere caro est, et vere sanguis est. Et hæc accépta, atque hausta id effíciunt, ut et nos in Christo, et Christus in nobis sit. Anne hoc véritas non est? Contíngat plane his verum non esse, qui Christum Jesum verum esse Deum negant. Est ergo in nobis ipse per carnem; et sumus in eo, dum secum hoc quod

nos sumus, in Deo est. Quod autem in eo per sacraméntum communicátæ carnis, et sánguinis simus, ipse testátur, dicens: Et hic mundus jam me non videt, vos autem me vidébitis: quóniam ego vivo, et vos vivétis: quóniam ego in Patre meo, et vos in me, et ego in vobis.

℟. Misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * Et qui mandúcat me, vivet propter me.

℣. Cibávit illum Dóminus pane vitæ, et intelléctus. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix. de S. Simplíci si occurrat; alias. Lectio ix.

Quod autem in nobis naturális hæc únitas sit, ipse ita testátus est: Qui edit carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in eo. Non enim quis in eo erit, nisi in quo ipse fúerit: ejus tantum in se assúmptam habens carnem, qui suam súmpserit. Perféctæ autem hujus unitátis sacraméntum supérius jam docúerat, dicens: Sicut me misit vivens Pater, et ego vivo per Patrem: et qui mandúcat meam carnem, et ipse vivet per me. Vivit ergo per Patrem: et quómodo per Patrem vivit, eódem modo nos per carnem ejus vivémus.

Te Deum laudámus. 15.

MENSE NOVEMBRI.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Cyrílli Epíscopi Hierosolymitáni.

Catechesi mystagog. 4.

Lectio iv.

Ipsa beáti Pauli doctrína abúnde sufficere vidétur, ut certam vobis de divínis mystériis fidem fáciat: quibus digni rédditi, concorpórei, ut ita dicam, et consanguínei Christi facti estis. Ipse enim modo clamábat, quod in nocte, qua tradebátur Dóminus noster Jesus Christus, accípiens panem, et grátias agens fregit, et dedit discípulis suis, dicens: Accípite, et manducáte: Hoc est corpus meum. Et accípiens cálicem, et grátias agens, dixit: Accípite, et bíbite: Hic est sanguis meus. Cum ígitur ipse de pane pronuntiáverit, ac díxerit: Hoc est corpus meum: quis audébit deínceps ambígere? Et cum idem ipse tam asseveránter díxerit: Hic est sanguis meus, quis unquam dubitáverit, ut dicat, non esse ejus sánguinem?

℟. Cœnántibus illis. cclxiv.

Lectio v.

Aquam olim in vinum convértit in Cana Galilææ, quod habet quamdam cum sánguine propinquitátem, et eum parum dignum existimábimus, cui credámus quod vinum in sánguinem trasmutárit? Ad eas núptias, quibus córpora copulántur, vocátus, præter opiniónem ómnium hoc fecit mirácu-

lum, et non multo magis sic eum corpus, et sánguinem suum fruénda nobis donásse persuásum firmiter habébimus, ut ea cum omni certitúdine tamquam corpus ipsíus, et sánguinem sumámus? Nam in spécie panis dat nobis corpus, et in spécie vini dat nobis sánguinem: ut, cum súmpseris, gustes corpus, et sánguinem Christi, factus ejúsdem córporis, et sánguinis párticeps. Sic enim efficimur Christíferi, hoc est, Christum in corpóribus nostris feréntes; cum corpus ejus, et sánguinem in membra nostra recípimus: sic secúndum beátum Petrum, divínæ natúræ consórtes réddimur.

℟. Accépit Jesus. cclxiv.

Lectio vi.

Olim cum Judæis Christus dísserens, Nisi manducavéritis, inquit, carnem meam, et bibéritis meum sánguinem, non habébitis vitam in vobis. Cum autem illi, quæ dicta fúerant non spirituáliter accepíssent, offénsi abiérunt retro: putábant enim, quod eos ad manducándas carnes hortarétur. Erant et in véteri Testaménto panes propositiónis: verum illi cum fúerint véteris Testaménti, finem jam accepérunt. In novo vero Testaménto, panis est cæléstis, et calix salutáris, qui et ánimam, et corpus sanctíficant. Quamóbrem non sic hæc atténdas velim, tamquam sint nudus et simplex panis, nudum et simplex vinum: corpus enim sunt, et sanguis Christi. Nam etiámsi sensus illud tibi renúntiat, fides tamen te confírmet. Ne júdices rem ex gustu: sed te citra ullam dubitatiónem fides certum reddat, quod sis dignus factus, qui córporis, et sánguinis Christi párticeps fieres.

℟. Ego sum panis. cclxv.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 6.

In illo témpore: Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus: et Sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

Homilía S. Cyrílli Epíscopi Alexandríni.

Lib. 4. in Joan. cap. 17.

Qui mandúcat, inquit, carnem meam, et bibit sánguinem meum, in me manet, et ego in illo. Sícuti enim si quis liquefáctæ ceræ áliam ceram infúderit, álteram cum áltera per totum commísceat necésse est: sic qui carnem, et sánguinem Dómini récipit, cum ipso ita conjúngitur, ut Christus in ipso, et ipse in Christo inveniátur. Símili quodam modo apud Matthæum compéries. Símile est, inquit, regnum cælórum ferménto, quod accéptum abscóndit múlier in farínæ satis tribus,

*

Sicut parum, ut Paulus ait, ferménti totam massam ferméntat; sic párvula benedíctio totum hóminem in seípsam áttrahit, et sua grátia replet: et hoc modo in nobis Christus manet, et nos in Christo.

℟. Qui mandúcat. cclxv.

Lectio viii.

NOs vero si vitam ætérnam cónsequi vólumus: si largitórem immortalitátis habére in nobis desiderámus, ad recipiéndam benedictiónem libénter concurrámus: caveamúsque ne loco láquei damnósam religiónem diábolus nobis præténdat. Recte (inquit) dicis: scriptum tamen esse non ignorámus, judícium sibi comédere, atque bíbere illum, qui de pane cómedit, et de cálice bibit indígne. Ego ígitur probo meípsum, et indígnum invénio. Quando ígitur, quicúmque tu es, qui ista dicis, dignus eris? Quando Christo te ipsum ófferes? Nam si peccándo indígnus es, et peccáre non désinis (quis enim delícta intélligit? secúndum Psalmístam), expers omníno eris vivíficæ hujus sanctificatiónis.

℟. Misit me vivens. cclxvi.

Lectio nona de S. Simplici si occurrat: alias.

Lectio ix.

QUare pias, quæso, cogitatiónes suscípias, studióse sanctéque vivas, et benedictiónem partícipes: quæ (mihi crede) non mortem solum, verum étiam morbos omnes depéllit. Sedat enim, cum in nobis máneat Christus, sæviéntem membrórum nostrórum legem, pietátem corróborat, perturbatiónes ánimi exstínguit, ægrótos curat, collísos redíntegrat: et sicut pastor bonus, qui ánimam suam pro óvibus pósuit, ab omni nos érigit casu.

Te Deum laudámus. 15.

OFFICIUM

Immaculatæ Conceptionis B. Virginis Mariæ.

Recitandum sub ritu Duplici in Dominiis Cæsareæ Majestatis quolibet Sabbato non impedito (excepto Adventu, Quatuor Temp. et Quadrag.) ex Decr. S. Rit. C. 15. Decembr. 1727.

Ad Vesperas, Antiphona. Concéptio gloriósæ. cum reliq. de Laudibus ut infra. Psal. consueti de S. Maria, ut in ejus Officio parvo. cxxxvii.

Capitulum. Eccli. 24.

AB inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus. Ave maris stella. ut supra. cxxxix.

℣. Concéptio recólitur sanctæ Maríæ vírginis.

℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Ad Magníficat, Antiphona. Gloriósæ vírginis Maríæ Conceptiónem digníssimam reco-

lámus, quæ et Genitrícis dignitátem obtínuit, et virginálem pudicítiam non amísit.

Oratio.

Famulis tuis, quæsumus, Dómine, cæléstis grátiæ munus impertíre: ut, quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, pia Conceptiónis ejus commemorátio, pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum.

Ad Matutinum, Invitator. Conceptiónem Vírginis Maríæ recolámus: * Christum ejus Fílium adorémus Dñm.

Psal. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus. Quem terra. cxli.

Antiphonæ, Psalmi, et ℣℟. Nocturnorum, ut in Offic. parvo B. M. V. cxli.

In i. Noct. semper leguntur Lect. de Script. occurr.

℟. i. Concépta est beáta virge María ex progénie David: * Per quam salus mundi credéntibus appáruit, cujus vita gloriósa lucem dedit sæculo.

℣. Conceptiónem beátæ Maríæ vírginis cum gáudio recolámus. Per quam.

℟. ii. Beatíssimæ vírginis Maríæ Conceptiónem devotíssime recolámus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

℣. Cum jucunditáte Conceptiónem beátæ Maríæ vírginis devotíssime recolámus. Ut ipsa.

℟. iii. Gloriósæ vírginis Maríæ Conceptiónem digníssimam recolámus, * Cujus Dóminus humilitátem respéxit, quæ Angelo nuntiánte concépit Salvatórem mundi.

℣. Beatíssimæ vírginis Maríæ Conceptiónem devotíssime recolámus. Cujus.

Glória Patri. Cujus.

In ii. et iii. Noct. leguntur Lect. quæ post Officium statutis Mensibus assignantur.

A D L A U D E S

et per Horas, Aña.

Concéptio gloriósæ vírginis Maríæ, ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda; clara ex stirpe David.

Psal. Dóminus regnávit. cum reliq. de Dominica. 16.

Antiphona. Concéptio recólitur sanctæ Maríæ vírginis, cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.

Antiphona. Regáli ex progénie María exórta refúlget, cujus précibus nos adjuvári mente, et spíritu devotíssime póscimus.

Antiphona. Corde, et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra commemoratióne præcélsæ genitrícis Dei Maríæ.

Antiphona. Cum jucunditáte Conceptiónem beátæ Maríæ recolámus, ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

Capitulum. Eccli. 24.

Ab início, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus. O gloriósa Vírgi-

num. ut in Officio S. Mariæ in Sabbato. cxxxiv.
℣. Concéptio recólitur sanctæ Maríæ vírginis.
℟. Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.
Ad Benedictus, Antiphona.
Conceptiónem perpétuæ Vírginis genitrícis Dei Maríæ devotíssime recolámus, qua celsitúdo throni procéssit, all.
Oratio. Fámulis tuis, quæsumus. ut supra. cclxix.
Ad Primam in ℟. brev. dicitur. ℣. Qui natus es de María Vírgine.
Ad alias autem Horas, Antíphonæ sumuntur ex Laudibus, ut supra.
Cap. et ℟. brev. ut in Officio B. Mariæ in Sabbato, ut supra. cxxxiv.
In ii. Vesp. omnia dicuntur ut supra in i. Vesp.
Ad Magnificat, Antiphona.
Concéptio tua, Dei Génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster; qui solvens maledictiónem dedit benedictiónem, et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.
Deinde fit comm. Dominicæ.

PRO MENSE SEPTEMBRI et OCTOBRI.

In secundo Nocturno.
De Epístola S. Ambrós. Epís. ad Sirícium Papam.
Epist. 81. al. 7. Lectio iv.

DE via perversitátis prodúntur dícere: Virgo concépit, sed non virgo generávit. Pótuit ergo virgo concípere, non pótuit virgo generáre, cum semper concéptus præcédat, partus sequátur? Sed si doctrínis non créditur sacerdótum, credátur oráculis Christi, credátur mónitis Angelórum dicéntium: Quia non est impossíbile Deo omne verbum. Credátur Symbolo Apostolórum, quod Ecclésia Romána intemerátum semper custódit et servat. Audívit María vocem Angeli, et quæ ante díxerat, Quómodo fiet istud? non de fide generatiónis intérrogans, respóndit póstea: Ecce ancílla Dómini, contíngat mihi secúndum verbum tuum.
℟. Concéptio gloriósæ vírginis Maríæ, ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda; clara ex stirpe David: * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat Ecclésias.
℣. Concépta est beáta virgo María ex progénie David. Cujus vita.

Ex libro S. Hierónymi Presbyteri advérsus Joviniánum.
Ex Apologia ad Pammachium pro libro adversus Jovinianum, in fine.
Lectio v.

CHristus virgo, mater vírginis nostri virgo perpétua, mater et virgo. Jesus enim clausis ingréssus est óstiis, et in sepúlchro ejus quod novum, et in petra

durissima fúerat excísum, nec ántea quis, nec póstea pósitus est. Hortus conclúsus, fons signátus: de quo fonte ille flúvius manat, juxta Joel, qui írrigat torréntem, vel fúnium, vel spinárum: fúnium peccatórum, quibus ante alligabámur: spinárum, quæ suffócant seméntem patris famílias. Hæc est porta Orientális, ut ait Ezéchiel, semper clausa, et lúcida, opériens in se, vel ex se próferens sancta sanctórum, per quam sol justítiæ, et Póntifex noster secúndum órdinem Melchísedech ingréditur, et egréditur.

℟. Cum jucunditáte Conceptiónem beátæ Maríæ recolámus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra commemoratióne præcélsæ genitrícis Dei Maríæ. Ut ipsa.

Ex libro S. Irenæi Epís. et mártyris advérsus hæreses.

Lib.5.cap.19. Lectio vi.

IN sua própria veniénte Dómino, et sua própria eum bajulánte conditióne, quæ bajulátur ab ipso, et recapitulatiónem ejus, quæ in ligno fuit inobediéntiæ, per eam quæ in ligno est, obediéntiam faciénte, et seductióne illa solúta, qua sedúcta est male illa, quæ jam viro destináta erat virgo Heva, per veritátem evangelizáta est bene ab Angelo jam sub viro virgo María. Quemádmodum enim illa per angélicum sermónem sedúcta est, ut effúgeret Deum, prævaricáta verbum ejus; ita et hæc per Angélicum sermónem evangelizáta est, ut portáret Deum, obédiens ejus verbo. Et sicut illa sedúcta est, ut effúgeret Deum; sic hæc suása est obedíre Deo, ut vírginis Hevæ virgo María fieret advocáta. Et quemádmodum adstríctum est mortæ genus humánum per vírginem, solvátur per vírginem; æqua lance dispósita virginális inobediéntia per virginálem obediéntiam.

℟. Concéptio tua, Dei Génitrix virgo, gáudium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem; et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.

℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex te enim. Glória Patri. Qui solvens.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap.1.

LIber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem gé-

nuit Jacob. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 2. in Matth. post. init.

Cujus vero rei grátia librum ipsum generatiónis Christi vocat, ubi non sola útique generátio, sed tota prorsus ipsíus mystérii dispensátio continétur? quia totíus scílicet dispensatiónis caput, radix, atque princípium ómnium nobis in hoc consístit bonórum. Ut enim Móyses librum cæli appellávit ac terræ, cum certe non de cælo solum terráque loquerétur, sed de cunctis quæ inter ipsa subsístunt: ita étiam Evangelísta ab ipso ómnium fonte et cápite bonórum librum vocávit.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit.

Lectio viii.

Qua vero de causa non eum ante filium Abrahæ, et póstea filium David nuncupávit? Non sicut opinántur áliqui, ab inferióribus volens ad superióra conscéndere. Céterum fecísset quod fecit et Lucas: nunc autem e contrário facit. Cur ergo commemorávit priórem David? Quia ipse proculdúbio in ómnium versabátur ore, ob insígne honóris et glóriæ, ob ipsíus quoque témporis spátia junctióra. Etsi enim utríque promíserat Deus, sed tamen illud quasi antíquum reticebátur, hoc vero quasi novum, et recens ab ómnibus celebrabátur.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Conceptiónem. Quia.

Glória Patri. Christus.

Lectio ix.

Ipsi namque Judæi dicunt: Nonne ex sémine David et Béthlehem castéllo, unde erat David, venit Christus? Nemo ígitur illum filium Abrahæ, sed omnes filium David nominábant: qui étiam honorabilióres quosque de sanctitáte Reges, qui post David fuísse referúntur, ab illo omnes vocábant. Nec ipsi solum, verum étiam Deus: nam et Ezéchiel, et álii Prophétæ dicunt, David surrectúrum esse eis, atque ventúrum, non de illo útique mórtuo jam loquéntes, sed de iis, qui illíus virtútem erant imitatúri. Proptérea ígitur a notióre ínterim, et celebratióre

persóna sumit exórdium, et tum demum ad antiquiórem recúrrit paréntem.

Te Deum laudámus. 15.

PRO MENSE NOVEMBR.

In secundo Nocturno.

De Expositióne S. Gregórii Papæ in libros Regum.

In 1. Reg. 4. Lectio iv.

FUit vir unus de Ramáthaim Sophim, de monte Ephraim. Potest hujus montis nómine beatíssima semper virgo María, Dei génitrix, designári. Mons quippe fuit, quæ omnem eléctæ creatúræ altitúdinem, electiónis suæ dignitáte transcéndit. An non mons sublímis María, quæ ut ad conceptiónem ætérni Verbi pertíngeret, meritórum vérticem supra omnes Angelórum choros, usque ad sólium Deitátis eréxit? Hujus enim montis præcellentíssimam dignitátem Isaías vatícinans, ait: Erit in novíssimis diébus præparátus mons domus Dómini in vértice móntium. Mons quippe in vértice móntium fuit, quia altitúdo Maríæ supra omnes Sanctos refúlsit.

℟. Concéptio gloriósæ. cclxx.

Ex Epístola S. Leónis Papæ ad Pulchériam Augústam.

Epistola 13. ante medium. Lectio v.

SAcraméntum reconciliatiónis nostræ ante témpora ætérna dispósitum, nullæ implébant figúræ: quia nondum supervénerat Spíritus Sanctus in Vírginem, nec virtus Altíssimi obumbráverat ei, ut et intra intemeráta víscera, ædificánte sibi Sapiéntia domum, Verbum caro fíeret, et forma Dei ac forma servi in unam conveniénte persónam, Creátor témporum nascerétur in témpore, et per quem facta sunt ómnia, ipse inter ómnia gignerétur. Nisi enim novus homo factus in similitúdinem carnis peccáti, nostram suscíperet vetustátem, et consubstantiális Patri, consubstantiális esse dignarétur et matri, naturámque sibi nostram solus a peccáto liber uníret; sub jugo diáboli generáliter tenerétur humána captívitas.

℟. Cum jucunditáte. cclxxi.

De Expositióne sancti Basílii Epíscopi in Isaíam Prophétam.

In cap. 8. post init. Lectio vi.

ACcéssi, inquit, ad Prophetíssam, et in útero accépit, et péperit fílium. Quod María Prophetíssa fúerit, ad quam próxime accéssit Isaías per prænotiónem spíritus, nemo contradíxerit, qui sit memor verbórum Maríæ, quæ prophético affláta spíritu elocúta est. Quid enim ait? Magníficat ánima mea Dóminum: et exultávit spíritus meus in Deo salutári meo: quia respéxit humilitátem ancíllæ

suæ : ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Quod si ánimum accommodáveris univérsis ejus verbis, non útique contentióse negáveris, eam fuísse Prophetíssam, quod Dómini Spíritus in eam supervénerit, et virtus Altíssimi obumbráverit ei.

℟. Concéptio tua. cclxxi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

LIber generatiónis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía Sancti Joánnis Chrysóstomi.

Unde supra, paulo post.

DUo sunt, quæ páriunt quæstiónem. Unum, quæ causa sit, ut in generatiónum catálogo Virgo sileátur : álterum vero, qua ratióne Joseph memorétur, cui certe nihil cum Christi generatióne est commúne. Vidétur enim et unum abundáre, et álterum deésse. Quid ergo dicémus? Quod útique primum illud necésse fúerit memorári, quemádmodum ex David virgo descénderit. Unde hoc ítaque discémus? Audi ad Gábriel loquéntem Dóminum : Vade ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen Joseph, ex domo et família David. Quid vis audíre manuféstius, cum ex domo et família David illam vírginem esse cognóscas?

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes : * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit.

Lectio viii.

NOn erat mos apud Hebræos, generatiónum catálogum per féminas téxere. Ut ergo, et morem custodíret, neve in ipso statim princípio viderétur antíqua destrúere, et nobis vírginem cértius indicáret : paréntes ejus réticens, atque majóres, de Joseph generatióne non tácuit. Sive enim hæc fecísset in Vírgine, novitátis non effugísset invídiam : sive Joseph reticuísset, non agnoscerémus ex qua tribu Virgo subsísteret. Ut ergo et nos discernerémus, quæ esset María, vel unde, et consuetúdo legis permanéret immóbilis, generatiónum catálogum usque ad sponsum ejus perdúxit, ac de domo illum David esse monstrávit.

℟. Felix namque es, sacra virgo María, et omni laude digníssima : * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster.

℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu :

séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Conceptiónem. Quia.

Glória Patri. Christus.

Lectio ix.

HOc enim declaráto, illud quoque páriter osténdit, quod scílicet inde esset et virgo, quia útique nequáquam justus iste paterétur, uxórem sibi aliúnde, quam unde lex præcipiébat, elígere. Póssumus vero áliam quoque et altiórem quidem proférre ratiónem, ob quam paréntes Vírginis prætermíssi sunt. Sed quæ ea est? Nóluit Evangelísta recénti adhuc témpore novi illíus admirandíque partus Judæis esse maniféstum, quod Christus natus fuísset ex Vírgine. Neque próprius noster hic sermo est: sed a nobis de Patrum atque insígnium virórum tradítióne suscéptus.

Te Deum laudámus. 15.

O F F I C I U M

Sancti Jannarii Episcopi et martyris.

Quod a Clero Sæculari et Regulari Regni Neapolitani recitatur semel in Mense. Semiduplex.

Omnia ut in festo ejusdem S. Episc. et mart. ut supra die 19. Septembris. ccvi. præter Lectiones primi Nocturni, quæ dicuntur de Script. occur.

PRÆPARATIO AD MISSAM

PRO OPPORTUNITATE SACERDOTIS FACIENDA.

Antiphona.

NE reminiscaris, Domine, delicta nostra, vel parentum nostrorum: neque vindictam sumas de peccatis nostris.

Quæ Antiphona in Festis duplicibus tantum duplicatur.

Deinde dicunt. sequentes Psalmi.

Quam dilecta tabernacula. 93.
Benedixisti, Domine. 93.
Inclina, Domine. 94.
Credidi, propter quod. 120.
De profundis clamavi. 126.

Deinde repetitur Antiphona.

Ne reminiscaris, Domine, delicta nostra, vel parentum nostrorum: neque vindictam sumas de peccatis nostris.

Deinde Sacerdos dicit: Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison.

Pater noster. *secreto.*

℣. Et ne nos inducas in tentationem.
℟. Sed libera nos a malo.
℣. Ego dixi, Domine, miserere mei.
℟. Sana animam meam, quia peccavi tibi.
℣. Convertere, Domine, aliquantulum.
℟. Et deprecare super servos tuos.
℣. Fiat misericordia tua, Domine, super nos.
℟. Quemadmodum speravimus in te.
℣. Sacerdotes tui induantur justitiam.
℟. Et sancti tui exultent.
℣. Ab occultis meis munda me, Domine.
℟. Et ab alienis parce servo tuo.
℣. Domine, exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

AUres tuæ pietatis, mitissime Deus, inclina precibus nostris, et gratia Sancti Spiritus illumina cor nostrum, ut tuis mysteriis digne ministrare, teque æterna charitate diligere mereamur.

DEus, cui omne cor patet, et omnis voluntas loquitur, et quem nullum latet secretum: purifica per infusionem Sancti Spiritus cogitationes cordis nostri, ut te perfecte diligere, et digne laudare mereamur.

URe igne Sancti Spiritus renes nostros, et cor nostrum, Domine: ut tibi casto corpore serviamus, et mundo corde placeamus.

MEntes nostras, quæsumus, Domine, Paraclitus, qui a te procedit, illuminet; et inducat in omnem, sicut tuus promisit Filius, veritatem.

ADsit nobis, quæsumus, Domine, virtus Spiritus Sancti, quæ et corda nostra clementer expurget, et ab omnibus tueatur adversis.

DEus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere, et de ejus semper consolatione gaudere.

COnscientias nostras, quæsumus, Domine, visitando purifica, ut veniens Dominus noster Jesus Christus Filius tuus, paratam sibi in nobis inveniat mansionem. Qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

ORATIONES
Pro opportunitate Sacerdotis ante celebrationem et Communionem dicendæ.
Oratio sancti Ambrosii Episcopi.
DIE DOMINICA.

Summe Sacerdos, et vere Pontifex Jesu Christe, qui te obtulisti Deo Patri hostiam puram et immaculatam in ara Crucis pro nobis miseris peccatoribus, et qui dedisti nobis carnem tuam ad manducandum, et sanguinem tuum ad bibendum, et posuisti mysterium istud in virtute Spiritus Sancti tui, dicens: Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis. Rogo per eumdem sanguinem tuum, magnum salutis nostræ pretium: rogo per hanc miram et ineffabilem charitatem, qua nos miseros et indignos sic amare dignatus es, ut lavares nos a peccatis nostris in sanguine tuo. Doce me servum tuum indignum, quem inter cetera dona tua etiam ad officium sacerdotale vocare dignatus es, nullis meis meritis, sed sola dignatione misericordiæ tuæ: doce me, quæso, per Spiritum Sanctum tuum tantum tractare mysterium ea reverentia, et honore, ea devotione, et timore, quibus oportet, et decet. Fac me per gratiam tuam semper illud de tanto mysterio credere, et intelligere, sentire, et firmiter tenere, dicere, et cogitare, quod tibi placet, et expedit animæ meæ. Intret spiritus tuus bonus in cor meum, qui sonet ibi sine sono, et sine strepitu verborum loquatur omnem veritatem. Profunda quippe sunt nimis, et sacro tecta velamine. Propter magnam clementiam tuam concede mihi Missarum solemnia mundo corde, et pura mente celebrare. Libera cor meum ab immundis, et nefandis, vanis, et noxiis cogitationibus. Muni me beatorum Angelorum pia, ac fida custodia, ac tutela fortissima, ut hostes omnium bonorum confusi discedant. Per virtutem tanti mysterii, et per manum sancti Angeli tui repelle a me, et a cunctis servis tuis, durissimum spiritum superbiæ, et cœnodoxiæ, invidiæ, et blasphemiæ, fornicationis, et immunditiæ, dubietatis, et diffidentiæ. Confundantur qui nos persequuntur: pereant illi, qui nos perdere festinant.

FERIA II.

Rex virginum, et amator castitatis et integritatis, cælesti rore benedictionis tuæ extingue in corpore meo fomitem ardentis libidinis; ut maneat in me tenor castitatis corporis, et animæ. Mortifica in membris meis carnis stimulos, omnesque libidinosas commotiones, et da mihi veram, et perpetuam castitatem cum ceteris donis tuis, quæ tibi placent in veritate, ut sacrificium laudis casto corpore, et mundo corpore valeam tibi offerre. Quanta enim cordis contritione, et lacrymarum fonte, quanta reverentia, et tremore, quanta corporis castitate, et animæ puritate istud divinum, et cæleste sacrificium est celebrandum, ubi Caro tua in veritate sumitur, ubi Sanguis tuus in veritate bibitur, ubi ima summis, terrena divinis junguntur, ubi adest sanctorum Angelorum præsentia, ubi tu es Sacrificium, et Sacerdos mirabiliter et ineffabiliter constitutus.

FERIA III.

Quis digne hoc celebrare poterit, nisi tu Deus omnipotens offerentem feceris dignum? Scio, Domine, et vere scio, et idipsum pietati tuæ confiteor, quia non sum dignus accedere ad tantum mysterium, propter nimia peccata mea, et infinitas negligentias meas. Sed scio, et vera-

citer ex toto corde meo credo, et ore confiteor, quia tu potes me facere dignum, qui solus potes facere mundum de immundo conceptum semine, et de peccatoribus justos, et sanctos. Per hanc omnipotentiam tuam te rogo, Deus meus, ut concedas mihi peccatori hoc Sacrificium celebrare cum timore, et tremore, cum cordis puritate, et lacrymarum fonte, cum lætitia spiritali, et cælesti gaudio. Sentiat mens mea dulcedinem beatissimæ præsentiæ tuæ, et excubias sanctorum Angelorum tuorum in circuitu meo.

FERIA IV.

Ego enim, Domine, memor venerandæ Passionis tuæ, accedo ad altare tuum, licet peccator, ut offeram tibi Sacrificium, quod tu instituisti, et offerri præcepisti in commemorationem tui pro salute nostra. Suscipe illud, quæso, summe Deus, pro Ecclesia sancta tua, et pro populo, quem acquisivisti Sanguine tuo. Et quoniam me peccatorem inter te, et eumdem populum tuum medium esse voluisti, licet in me aliquod boni operis testimonium non agnoscas, officium saltem dispensationis creditæ non recuses: nec per me indignum eorum salutis pereat pretium, pro quibus victima salutaris dignatus es esse et redemptio. Profero etiam, Domine (si digneris propitius intueri) tribulationes plebium, pericula populorum, captivorum gemitus, miserias orphanorum, necessitates peregrinorum, inopiam debilium, desperationes languentium, defectus senum, suspiria juvenum, vota virginum, lamenta viduarum.

FERIA V.

Tu enim misereris omnium, Domine, et nihil odisti eorum, quæ fecisti. Memorare, quæ sit nostra substantia: quia tu Pater noster es, quia tu Deus noster es, ne irascaris satis, neque multitudinem viscerum tuorum super nos contineas. Non enim in justificationibus nostris prosternimus preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis. Aufer a nobis iniquitates nostras; et ignem Sancti Spiritus in nobis clementer accende. Aufer cor lapideum de carne nostra; et da nobis cor carneum, quod te amet, te diligat, te delectetur, te sequatur, te perfruatur. Oramus, Domine, clementiam tuam, ut sereno vultu familiam tuam, sacri tui nominis officia præstolantem, aspicere digneris, et ut nullius sit irritum votum, nullius vacua postulatio: tu nobis preces suggere, quas ipse propitius audire, et exaudire delecteris.

FERIA VI.

Rogamus etiam te, Domine sancte Pater, et pro spiritibus fidelium defunctorum, ut sit illis salus, sanitas, gaudium, et refrigerium. Hoc magnum pietatis Sacramentum, Domine Deus meus, sit illis hodie magnum, et plenum convivium de te pane vivo, qui de cælo descendisti, et das vitam mundo, de tua carne sancta, et benedicta, Agni videlicet immaculati, qui tollis peccata mundi, quæ de sancto et glorioso beatæ virginis Mariæ utero est assumpta, et de Spiritu Sancto concepta: ac de illo pietatis fonte, qui per lanceam militis ex tuo sacratissimo latere emanavit, ut exinde refecti et satiati, refrigerati, et consolati exultent in laude et gloria tua. Peto clementiam tuam, Domine, ut descendat super panem tibi sacrificandum plenitudo tuæ benedictionis, et sanctificatio tuæ divinitatis. Descendat etiam, Domine, illa Sancti Spiritus tui invisibilis, incomprehensibilisque majestas, sicut quondam in Patrum hostias descen-

debat, qui et oblationes nostras Corpus, et Sanguinem tuum efficiat, et me indignum Sacerdotem doceat tantum tractare mysterium cum cordis puritate, et lacrymarum devotione, cum reverentia, et tremore, ita ut placide ac benigne suscipias sacrificium de manibus meis ad salutem omnium, tam vivorum, quam defunctorum.

SABBATO.

Rogo etiam te, Domine, per ipsum sacrosanctum mysterium Corporis, et Sanguinis tui, quo quotidie in Ecclesia tua pascimur et potamur, abluimur et sanctificamur, atque unius summæ divinitatis participes efficimur, da mihi virtutes tuas sanctas, quibus repletus, bona conscientia ad altare tuum accedam, ita ut hæc cælestia sacramenta efficiantur mihi salus et vita. Tu enim dixisti ore tuo sancto et benedicto: Panis, quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita: Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi: Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum. Panis dulcissime, sana palatum cordis mei, ut sentiam suavitatem amoris tui. Sana illud ab omni languore, ut nullam præter te sentiam dulcedinem. Panis candidissime habens omne delectamentum, et omnem saporem, qui nos semper reficis, et nunquam in te deficis; comedat te cor meum, et dulcedine saporis tui repleantur viscera animæ meæ. Manducat te Angelus ore pleno, manducet te peregrinus homo pro modulo suo, ne deficere possit in via, tali recreatus viatico. Panis sancte, panis vive, panis munde, qui descendisti de cælo, et das vitam mundo, veni in cor meum, et munda me ab omni inquinamento carnis, et spiritus. Intra in animam meam, sana, et munda me interius, et exterius. Esto tutamen, et continua salus animæ, et corporis mei. Repelle a me insidiantes mihi hostes; recedant procul a præsentia potentiæ tuæ, ut foris, et intus per te munitus, recto tramite ad tuum regnum perveniam, ubi non in mysteriis, sicut in hoc tempore agitur, sed facie ad faciem te videbimus, cum tradideris regnum Deo et Patri, et eris Deus omnia in omnibus. Tunc enim me de te satiabis satietate mirifica, ita ut nec esuriam, nec sitiam in æternum. Qui cum eodem Deo Patre, et Spiritu Sancto vivis, et regnas per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Alia Oratio ante Missam.

AD mensam dulcissimi convivii tui, pie Domine Jesu Christe, ego peccator de propriis meis meritis nihil præsumens, sed de tua confidens misericordia, et bonitate, accedere vereor, et contremisco. Nam cor et corpus habeo multis criminibus maculatum, mentem, et linguam non caute custoditam. Ergo, o pia Deitas, o tremenda majestas, ego miser, inter angustias deprehensus, ad te fontem misericordiæ recurro, ad te festino sanandus, sub tuam protectionem fugio, et quem judicem sustinere nequeo, Salvatorem habere suspiro. Tibi, Domine, plagas meas ostendo; tibi verecundiam meam detego. Scio peccata mea multa, et magna, pro quibus timeo. Spero in misericordias tuas, quarum non est numerus. Respice ergo in me oculis misericordiæ tuæ, Domine Jesu Christe, Rex æterne, Deus et homo, crucifixus propter hominem. Exaudi me sperantem in te: miserere mei pleni miseriis et peccatis, tu qui fontem miserationis nunquam manare cessabis. Salve salutaris victima pro me et omni humano

genere in patibulo Crucis oblata. Salve nobilis et pretiose Sanguis, de vulneribus Crucifixi Domini mei Jesu Christi profluens, et peccata totius mundi abluens. Recordare, Domine, creaturæ tuæ, quam tuo Sanguine redemisti. Pœnitet me peccasse, cupio emendare, quod feci. Aufer ergo a me, clementissime Pater, omnes iniquitates et peccata mea, ut purificatus mente et corpore, digne degustare merear sancta sanctorum: et concede, ut hæc sancta prælibatio Corporis et Sanguinis tui, quam ego indignus sumere intendo, sit peccatorum meorum remissio, sit delictorum perfecta purgatio, sit turpium cogitationum effugatio, ac bonorum sensuum regeneratio, operumque tibi placentium salubris efficacia, animæ quoque et corporis contra inimicorum meorum insidias firmissima tuitio. Amen.

Oratio S. Thomæ Aquinatis.

OMnipotens sempiterne Deus, ecce accedo ad Sacramentum unigeniti Filii tui Domini nostri Jesu Christi: accedo tamquam infirmus ad medicum vitæ, immundus ad fontem misericordiæ, cæcus ad lumen claritatis æternæ: pauper et egenus ad Dominum cæli et terræ. Rogo ergo immensæ largitatis tuæ abundantiam, quatenus meam curare digneris infirmitatem: lavare fœditatem, illuminare cæcitatem, ditare paupertatem, vestire nuditatem: ut panem Angelorum, Regem regum, et Dominum dominantium, tanta suscipiam reverentia, et humilitate, tanta contritione, et devotione, tanta puritate, et fide, tali proposito, et intentione, sicut expedit saluti animæ meæ. Da mihi, quæso, Dominici Corporis et Sanguinis non solum suscipere Sacramentum, sed etiam rem, et virtutes Sacramenti. O mitissime Deus, da mihi Corpus unigeniti Filii tui Domini nostri Jesu Christi, quod traxit de virgine Maria, sic suscipere, ut corpori suo mystico merear incorporari, et inter ejus membra connumerari. O amantissime Pater, concede mihi dilectum Filium tuum, quem nunc velatum in via suscipere propono, revelata tandem facie perpetuo contemplari. Qui tecum vivit et regnat.

ORATIO.

Gregorius XIII. Pontifex Maximus concessit cuilibet dicenti quæ sequuntur quinquaginta annorum Indulgentiam.

EGo volo celebrare Missam, et conficere Corpus, et Sanguinem Domini nostri Jesu Christi juxta ritum sanctæ Romanæ Ecclesiæ, ad laudem omnipotentis Dei, totiusque Curiæ triumphantis, ad utilitatem meam, totiusque Curiæ militantis, pro omnibus, qui se commendaverunt Orationibus meis in genere, et in specie, et prò felici statu sanctæ Romanæ Ecclesiæ. Amen.

GAudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ pœnitentiæ, gratiam, et consolationem Sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus, tribuat nobis omnipotens, et misericors Dominus. Amen.

QUia Sacerdos aut tacita mentis cogitatione, aut submissa vocis expressione debet recitare singillatim nomina, pro quibus in illa celebratione vult singulariter orare (ut insinuatur per illas litteras N. N. *in Canone contentas) et ne hujusmodi determinatarum personarum nominatio, ob multitudinem, aut incertum ordinem ingerat sacerdoti celebranti confusionem, non inutile erit sequentem servare ordinem ex vigesima quæstione Quodlibeti Doctoris Subtilis, et ex aliorum gravissimorum Doctorum scriptis excerptum.*

MEMENTO DOMINE, SI TIBI PLACET.

VIVORUM.

1. MEi, Parentum, Cognatorum, Fratrum, Sororum, et amicorum meorum omnium.
2. Cœtus Cardinalium, atque omnium Prælatorum, et Sacerdotum, ac Sanctæ Dei Ecclesiæ ministrorum.
3. Omnium meæ curæ subjectorum, tamquam spiritualium filiorum, ac omnium fundatorum, patronorum, benefactorumque spiritualium, et temporalium.
4. Omnium Principum Christianorum, Dominationum, et Rerumpublicarum temporalium.
5. Omnium peccantium, inimicorumque meorum, atque conversionis omnium hæreticorum, et infidelium.
6. Et omnium, pro quibus scis, et vis me debere orare.

MORTUORUM.

1. ANimarum Parentum, Fratrum, Sororum, Cognatorum, atque amicorum omnium.
2. Animarum omnium benefactorum, tam spiritualium, quam corporalium.
3. Animarum omnium mihi in genere, et in specie commissarum.
4. Animarum Prælatorum, Sacerdotum, atque omnium ministrorum sanctæ Romanæ Ecclesiæ Dei, et Apostolicæ.
5. Animarum morte improvisa corporibus exutarum, atque earum, quarum non est specialis memoria.
6. Animarum, quæ mei occasione in Purgatorio purgantur, earum quoque miserrime in Purgatorio existentium.
7. Et earum omnium, pro quibus scis, et vis me debere orare.

GRATIARUM ACTIO

POST MISSAM.

Antiphona. Trium puerorum cantemus hymnum, quem cantabant sancti in camino ignis, benedicentes Dominum.

Quæ Antiphona in Festis duplicibus tantum duplicatur.

Canticum. Benedicite omnia opera Domini Domino. 17.

Psalmus. Laudate Dominum. 18.

Et in fine dicitur Gloria Patri.

Deinde repetitur Antiph. Trium puerorum cantemus hymnum, quem cantabant sancti in camino ignis benedicentes Dominum.

Deinde Sacerdos dicit Kyrie eleis. Christe eleison. Kyrie eleison.

Pater noster. *secreto.*

℣. Et ne nos inducas in tentationem.

℟. Sed libera nos a malo.

℣. Confiteantur tibi, Domine, omnia opera tua.

℟. Et sancti tui benedicant tibi.

℣. Exultabunt Sancti in gloria.

℟. Lætabuntur in cubilibus suis.

℣. Non nobis, Domine, non nobis.

℟. Sed nomini tuo da gloriam.

℣. Domine, exaudi orationem meam.

℟. Et clamor meus ad te veniat.

℣. Dominus vobiscum.

℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

DEus, qui tribus pueris mitigasti flammas ignium: concede propitius, ut nos famulos tuos

non exurat flamma vitiorum.

Actiones nostras, quæsumus Domine, aspirando præveni, et adjuvando prosequere: ut cuncta no tra oratio, et operatio a te semper incipiat, et per te cœpta finiatur.

Da nobis, quæsumus, Domine, vitiorum nostrorum flammas extinguere, qui beato Laurentio tribuisti tormentorum suorum incendia superare. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Orationes post celebrationem, et Communionem dicendæ.

Oratio S. Thomæ Aquinatis.

Gratias tibi ago, Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus, qui me peccatorem indignum famulum tuum, nullis meis meritis, sed sola dignatione misericordiæ tuæ satiare dignatus es pretioso Corpore, et Sanguine Filii tui Domini nostri Jesu Christi. Et precor, ut hæc sancta Communio non sit mihi reatus ad pœnam, sed intercessio salutaris ad veniam. Sit mihi armatura fidei, et scutum bonæ voluntatis: Sit vitiorum meorum evacuatio: concupiscentiæ, et libidinis exterminatio: charitatis, et patientiæ, humilitatis, et obedientiæ, omniumque virtutum augmentatio: contra insidias inimicorum omnium tam visibilium, quam invisibilium firma defensio: motuum meorum tam carnalium, quam spiritualium, perfecta quietatio: in te uno ac vero Deo firma adhæsio, atque finis mei felix consummatio. Et precor te, ut ad illud ineffabile convivium me peccatorem perducere digneris, ubi tu cum Filio tuo, et Spiritu Sancto, Sanctis tuis es lux vera, satietas plena, gaudium sempiternum, jucunditas consummata, et felicitas perfecta. Per eumdem Christum Dominum, etc.

Alia Oratio S. Bonaventuræ.

Transfige, dulcissime Domine Jesu, medullas, et viscera animæ meæ suavissimo, ac saluberrimo amoris tui vulnere, vera, serenaque, et Apostolica sanctissima charitate, ut langueat, et liquefiat anima mea solo semper amore, et desiderio tui: te concupiscat, et deficiat in atria tua, cupiat dissolvi, et esse tecum. Da, ut anima mea te esuriat, panem Angelorum, refectionem animarum sanctarum, panem nostrum quotidianum supersubstantialem, habentem omnem dulcedinem, et saporem, et omne delectamentum suavitatis: te, in quem desiderant Angeli prospicere, semper esuriat, et comedat cor meum, et dulcedine saporis tui repleantur viscera animæ meæ: te semper sitiat fontem vitæ, fontem sapientiæ et scientiæ, fontem æterni luminis, torrentem voluptatis, ubertatem domus Dei: te semper ambiat, te quærat, te inveniat, ad te tendat, ad te perveniat, te meditetur, te loquatur, et omnia operetur in laudem et gloriam nominis tui, cum humilitate et discretione, cum dilectione, et delectatione, cum facilitate, et affectu, cum perseverantia usque in finem: et tu sis solus semper spes mea, tota fiducia mea, divitiæ meæ, delectatio mea, jucunditas mea, gaudium meum, quies, et tranquillitas mea, pax mea, suavitas mea, odor meus, dulcedo mea, cibus meus, refectio mea, refugium meum, auxilium meum, sapientia mea, portio mea, possessio mea, thesaurus meus, in quo fixa, et firma, et immobiliter semper sit radicata mens mea, et cor meum. Amen.

Oratio ad Beatissimam Virg. Mariam.

O Sacratissima, o serenissima, et inclyta gloriosa virgo Ma-

ria, quæ Creatorem omnium creaturarum in tuo sacratissimo utero fuisti digna portare, solaque virgineo ubere lactare: cujus veracissimum, sacrumque Corpus, et Sanguinem, ego indignus peccator, modo sumere præsumpsi: tuam humiliter deprecor misericordiam, ut apud ipsum pro me peccatore intercedere digneris: ut quidquid in hoc tam ineffabili, ac dignissimo Sacrificio, per me indignum, ignoranter, vel negligenter, aut accidenter, seu irreverenter, scilicet in tractando, et sumendo, ac ministrando actum est, commissum, vel omissum, tuis sacratissimis precibus indulgere dignetur idem Dominus noster Jesus Christus Filius tuus, qui cum Patre, et Spiritu Sancto vivit, et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Rhythmus S. Thomæ ad sacram Eucharistiam.

ADoro te devote, latens Deitas,
Quæ sub his figuris vere latitas:
Tibi se cor meum totum subjicit,
Quia te contemplans totum deficit.
Visus, tactus, gustus in te fallitur,
Sed auditu solo tuto creditur.
Credo quidquid dixit Dei Filius,
Nil hoc verbo veritatis verius.
In Cruce latebat sola Deitas,
At hic latet simul et humanitas:
Ambo tamen credens, atque confitens,
Peto quod petivit latro pœnitens.
Plagas, sicut Thomas, non intueor,
Deum tamen meum te confiteor.
Fac me tibi semper magis credere,
In te spem habere, te diligere.
O memoriale mortis Domini!
Panis vivus, vitam præstans homini!
Præsta meæ menti de te vivere,
Et te illi semper dulce sapere.
Pie Pellicane Jesu Domine!
Me immundum munda tuo Sanguine:
Cujus una stilla salvum facere
Totum mundum quit ab omni scelere.
Jesu, quem velatum nunc aspicio,
Oro fiat illud, quod tam sitio,
Ut te revelata cernens facie,
Visu sim beatus tuæ gloriæ.
Amen.

Aliæ Orationes dicendæ post celebrationem Missæ.

Alia Oratio post Communionem.

ANima Christi sanctifica me: Corpus Christi salva me: Sanguis Christi inebria me: aqua lateris Christi munda me. O bone Jesu exaudi me, et ne permittas me separari a te: ab hoste maligno defende me: in hora mortis meæ voca me, et pone me juxta te, ut cum Angelis tuis laudem te in sæcula sæculorum. Amen.

Alia Oratio.

OBsecro te, dulcissime Domine Jesu Christe, ut passio tua sit mihi virtus, qua muniar, protegar, atque defendar. Vulnera tua sint mihi cibus, potusque, quibus pascar, inebrier, et delecter. Aspersio Sanguinis tui sit mihi ablutio omnium peccatorum meorum. Mors tua sit mihi gloria sempiterna, et nunc, et in perpetuum. Amen.

ORATIO
A PAPA URBANO VIII. EDITA.

Ante oculos tuos, Domine, culpas nostras ferimus, et plagas, quas accepimus, conferimus.

Si pensamus malum quod fecimus, minus est quod patimur, majus est quod meremur.

Gravius est quod commisimus, levius est quod toleramus.

Peccati pœnam sentimus, et peccandi pertinaciam non vitamus.

In flagellis tuis infirmitas nostra teritur, et iniquitas non mutatur.

Mens ægra torquetur, et cervix non flectitur.

Vita in dolore suspirat, et in opere non se emendat.

Si expectas, non corrigimur: si vindicas, non duramus.

Confitemur in correctione quod egimus: obliviscimur post visitationem quod flevimus.

Si extenderis manum, facienda promittimus: si suspenderis gladium, promissa non solvimus.

Si ferias, clamamus ut parcas: si peperceris, iterum provocamus ut ferias.

Habes, Domine, confitentes reos: novimus, quod nisi dimittas, recte nos perimas.

Præsta, Pater omnipotens, sine merito, quod rogamus, qui fecisti ex nihilo qui te rogarent. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

℣. Gregem tuum, Pastor æterne, non deseras.

℟. Sed per beatos Apostolos tuos perpetua defensione custodias.

℣. Protege, Domine, populum tuum ad te clamantem, et Apostolorum tuorum patrocinio confidentem.

℟. Perpetua defensione custodias.

℣. Orate pro nobis, sancti Apostoli Dei.

℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oratio.

Præsta, quæsumus, omnipotens Deus, ut nullis nos permittas perturbationibus concuti, quos in Apostolicæ confessionis petra solidasti. Per Dominum nostrum. ℟. Amen.

Imploret, clementissime Domine, nostris opportunam necessitatibus opem devote a nobis prolata meditatio, qua sanctus olim Joannes Chrysostomus, in hac Basilica conditus, te cum beatissimis Apostolis Petro et Paulo repræsentavit sic colloquentem: Circumdate hanc novam Sion, et circumvallate eam, hoc est, custodite, munite, precibus firmate, ut quando irascor in tempore, et orbem terræ concutio, aspiciens sepulchrum vestrum numquam desiturum, et quæ libenter propter me geritis stigmata, iram misericordia vincam, et ob hanc percipiam vestram intercessionem. Etenim quando Sacerdotium et Regnum video lacrymari, statim quasi compatiens ad commiserationem flector, et illius meæ vocis reminiscor: Protegam Urbem hanc propter David servum meum, et Aaron sanctum meum. Domine Fiat, Fiat: Amen, Amen.

FINIS.